

Giới thiệu Oan Gia Độc Miệng

Nếu yêu thích truyện ngôn tình sủng thì tác phẩm Oan Gia Độc Miệng của tác giả Dung Quang sẽ là lựa chọn hoàn hảo. Truyện nói về khoảng cách xa nhất trên thế giới này không phải là sống và chết, cũng không phải là đứng trước mặt người nhưng không thể nói “em yêu anh” như thực hoạn giả yêu, mà là, rõ ràng là tôi yêu người, nhưng người lại không biết, lại còn muốn giới thiệu đối tượng cho tôi! “Em vừa có một phát hiện vĩ đại, nam chính trong truyện online lúc trước càng lạnh lùng thì sau khi cưới càng biến thái.”

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Oan Gia Ngõ Hẹp Bắt Đầu Từ Vụ Tông Xe

Type: Mèo

Đàn ông bốn mươi nếu không chín chắn lịch lãm, phong độ ngời ngời thì ắt phải tục tằn hời hợt, bụng bự nặng nề.

Bất hạnh thay, người đàn ông bốn mươi đang ngồi cạnh Tần Chân lúc này thuộc dạng thứ hai.

Thầy Hồ dạy lái xe mặt mũi cau có, “mưa xuân” văng tứ tung, gào thét quát mắng Tần Chân đến khản cả giọng: “Nhìn đường! Nhìn đường đi! Bảo cô lái xe chứ có phải sửa xe đâu mà cô cứ dán mắt vào vô lăng thế hả? Không thấy cái xe lù lù phía trước à? Tôi nê cô thật đấy, cứng đờ chẳng khác gì người máy mà cũng đòi học lái xe à? Thay dầu bom mỡ bôi trơn vào rồi hãy đến học hộ cái!”

Ông thầy đã căn nhắc tụng niệm suốt dọc đường, càng nói lại càng khiến Tần Chân luống cuống, tay chân lỏng lẻo như đi mượn.

Lúc sắp đến ngã tư, thầy Hồ lại bắt đầu dạy nghiêm: “Tôi nói cho cô biết, lần này cô mà còn nhảm chân ga với chân phanh nữa thì từ nay trở đi, đừng bao giờ tơ tưởng tới chuyện học lái xe nữa nhé! Sớm biết cô kém thế này thì ngay từ đầu tôi đã không nhận điều thuốc hồi lộ của mẹ cô rồi.”

Tần Chân cười hời hợt nhiều đến mức cơ mặt căng cứng. Đến khi nghe ông ta gọi lại chuyện này, cô chịu hết nổi, buộc phải đáp trả: “Tôi nói cho thầy biết nhé, lúc mẹ tôi đưa thầy tờ tiền kia, về mặt thầy cứ y như sắp đi phổ độ chúng sinh vậy, kết quả thì sao? Hai tháng nay thầy dạy gì cho tôi nào? Thầy chỉ biết mỗi quát mắng với si nhục chỉ số thông minh của tôi thôi. Tôi nhin thầy nhiều lắm rồi. Nếu thực sự không dạy nổi thì mau trả lại tiền, trả lại điều thuốc lá kia cho mẹ con tôi đi!”

Một bụng ầm ứ của cô đột ngột bùng nổ khiến thầy Hồ sững sờ. Nhưng ông ta còn chưa kịp tròn mắt dựng râu nổi con tam bành thì xe đã đến ngã tư, các xe đi trước đều đã dừng chờ đèn đỏ.

Ông ta vội vàng hô: “Phanh lại! Mau phanh xe lại!”

Trong cơn hoảng loạn, Tần Chân vô thức đạp ... trúng chân ga.

Đã gặp đèn đỏ thì dĩ nhiên xe cô sẽ dón lại thành hàng. Người ta chỉ kịp thấy giữa dòng xe đứng yên có một chiếc xe tập lái vọt lên như tên bắn, xông thẳng vào chiếc xe thể thao thương hiệu Bentley trước mặt.

Phản ứng đầu tiên của thầy Hồ là lập tức đạp phanh xe, chỉ tiếc rằng ... đã quá muộn.

Tần Chân hồn vía lên mây, lao từ trên xe xuống, nhìn cái đuôi xe không còn “trạng ngời” như cũ, tim lạnh toát.

Một anh chàng khoảng hai mươi tuổi bước từ trên chiếc xe Bentley ấy xuống. Anh ta cuống cuống chạy ra xem xét phía sau xe, đáng vẻ vô cùng đau xót, khổ sở.

Trần Chân nghĩ bụng: Phen này toi rồi, anh chàng kia lái xe Bentley đắt tiền lại mặc comple trắng thơm phảng phieu, nếu anh ta phải sửa xe với cái giá bằng hai năm tiền lương của cô thì chắc chắn cô sẽ khóc không ra nước mắt.

Theo thói quen nghề nghiệp, Tần Chân gặp người cúi một góc chín mươi độ: “Xin lỗi, xin lỗi, vô cùng xin lỗi, tôi không cố ý làm hỏng xe của anh, tôi mới học lái, còn chưa lấy bằng, vì bất cẩn không để ý đèn đỏ nên mới đâm vào đuôi xe anh. Tôi không cố ý đâu. Anh xem, anh trẻ tuổi, tương lai đầy hứa hẹn thế này, vừa nhìn đã biết ngay là nhân tài, chúng ta lại xấp xỉ tuổi nhau, chi bằng thông cảm cho nhau một chút...”

Cô cứ liên tục khom người xin lỗi anh chàng kia nhưng không hề nghe thấy anh ta đáp lại. Cô khẽ ngẩng đầu lên thì thấy anh ta chậm chạp quay lên nhìn vào trong xe. Một lát sau, cửa xe bật mở, chủ nhân thực sự của chiếc xe bước xuống giữa ánh mắt của đám đông huyền ảo.

Tần Chân không khom lưng uống gỏi xin lỗi như giả vờ nữa mà ngờ ngàng nhìn chăm chăm chủ xe, suýt nữa thì quên luôn việc chính.

Cũng phải có lý do thì vừa nhìn một cái cô mới nhận ra anh ta là chủ thực sự của chiếc xe chứ.

Người đàn ông này trông cùng lắm là hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi. So với anh thì người vừa bước từ ghế lái xuống ăn mặc chẳng khác gì đội trưởng đội bảo vệ. Bộ âu phục anh khoác trên người được cắt may vừa vặn, phẳng phiu không một nếp nhăn. Dáng người anh cao lớn, sừng sững tựa như một pho tượng. Không chỉ có vóc dáng mảnh khảnh, anh còn sở hữu một gương mặt cực kì đặc biệt.

Phải hình dung gương mặt này thế nào nhỉ? Lúc này rồi mà Tần Chân vẫn còn rảnh rỗi vắt óc tìm kiếm từ ngữ trong vốn từ vựng văn chương nghèo nàn của mình. Tiếc rằng do hạn chế nghề nghiệp nên đầu óc cô chỉ chứa toàn những tính từ chào hàng nhà cửa.

Tóm lại, người đàn ông này sở hữu một mặt tiền sáng sủa sạch bóng, thoáng khí tươi đẹp, cấu hình độc đáo, rộng rãi chuẩn mực.

Nhưng mà ... thế có nghĩa là ... này giờ người cô ra sức khúm núm nịnh nọt là tái xế ư?

Rõ ràng người này đã nghe thấy những lời xin lỗi vừa nãy của cô. Anh thông thả nhìn đuôi xe trầy xước thê thảm rồi liếc mắt sang thủ phạm.

Tần Chân căng thẳng, lại bắt đầu xin lỗi rồi rít: “Ngại quá, thực sự vô cùng xin lỗi, tôi sẵn sàng bồi thường chi phí sửa chữa... miễn là trong khả năng của mình.”

Cô xin lỗi luôn miệng, thái độ lại thành khẩn, chỉ cần lướt qua thôi là biết trong lòng đang nghĩ gì rồi.

Ánh mắt người đàn ông thấp thoáng lướt về phía cô: “Ý cô là, nếu ngoài khả năng thì cô sẽ không chịu trách nhiệm chứ gì?”

Tần Chân chột dạ, vội cười cầu hòa: “Anh thấy đấy, tôi đâu có cô ý, ai mà chẳng có lúc tập lái, chắc anh cũng biết ai bị thầy mắng tâm trạng cũng sẽ không vui mà... Cũng không phải là tội lỗi gì to lớn lắm phải không? Anh xem, tuy chỉ là dân lao động cùng khổ nhưng tôi không hề đùn đẩy trốn tránh trách nhiệm. Tôi chỉ hi vọng anh châm chước cho, chúng ta thông cảm, giảng hòa là được...”

Ngoài miệng cô nói vậy thôi chứ suy nghĩ thực sự trong lòng là: Gã này đi Bentley, mặc hàng hiệu, chắc chắn không giàu cũng sang, biết đâu anh ta lại động lòng trắc ẩn, miễn cho mình họa phá sản.

“Tâm trạng đang không vui hả?” Chủ xe tóm được từ khóa của cô, nhướn mi. Chỉ mỗi động tác nhỏ xíu ấy thôi mà cũng đẹp cực kì: “Tâm trạng không vui thì phải cân nhắc thực lực tài chính của bản thân, tìm xe rẻ mà đâm chứ!”

Tần Chân cứng họng.

Chủ xe đưa mắt ra hiệu cho tài xế, tài xế lập tức rút trong túi ra một tấm danh thiếp, trao cho Tần Chân rồi lễ phép hỏi: “Cô có thể cho chúng tôi phương thức liên lạc không ạ?”

“Ố?” Tần Chân nhận tấm danh thiếp, ngơ ngác nhìn anh ta.

“Ngài Trình đang vội nên phải đi trước, tôi sẽ đưa xe đến xưởng sửa chữa, sau khi có hóa đơn thanh toán tôi sẽ liên lạc với cô.”

Tần Chân cảm thấy hơi quái dị: “Anh không sợ tôi cho anh số điện thoại giả rồi chuồn mất à?”

Kẻ đáp lời cô không phải tài xế, mà chính là gã chủ xe. Anh nhếch mép, quét mắt nhìn qua biển chiếc xe tập lái: “Trường lái Uy Long, biển số XXXXXX, tại hiện trường xảy ra tai nạn có rất nhiều nhân chứng, nếu không tìm thấy cô thì chỉ cần tìm đến trường lái là được”.

Anh không tin trường lái sẽ bao che, gán thay cô món nợ này.

“...” Tần Chân chỉ còn biết ngoan ngoãn rút danh thiếp trong túi ra đưa cho anh.

***

“Cô Tần, tôi đã nghĩ kĩ rồi, căn nhà này quá rộng, hai vợ chồng chúng tôi không cần không gian rộng đến thế, hôm sau tôi lại đi xem căn khác vậy. Hôm nay làm phiền cô rồi.”

Tần Chân nhìn người đàn ông trung niên bụng bự trướ mặt, đáp lại bằng một nụ cười chuyên nghiệp: “Không sao ạ, không có gì phiền đâu, nếu tìm mãi vẫn chưa được căn nhà vừa ý, hoan nghênh các vị lại đến Âu Đình tìm tôi.”

Cô cúi đầu xuống móc danh thiếp ra, kết quả là lục được hai tấm, một là của cô, một là của ... chủ xe bị cô tông hông đuôi hai hôm trước.

Khi đưa danh thiếp ra, gã đàn ông kia tiện thể sờ soạng tay cô một hồi, vẻ mặt vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Tần Chân nhin. Cô nhanh chóng rút tay về, đưa lão ta ra cửa: “Ngài đi cẩn thận a!”

Chỉ còn lại mình cô giữa căn nhà mới rộng thênh thang. Nhìn từ cửa sổ sát đất của tầng mười bảy, quang cảnh phía xe đường như đọng hết vào đáy mắt.

Cô đã dẫn ông ta đi xem không dưới bảy căn nhà, nhưng lúc thì ông ta chê ánh sáng không đủ, lúc lại chê nhà không thoáng gió, lần này, khi đến căn hộ “xịn” nhất, ông ta lại chê diện tích quá rộng.

Tần Chân không nhận được phí nhỏ, xỉ, làm nghề này bao nhiêu năm nay, cô chỉ cần liếc mắt là biết lão này nuôi bồ nhí nên mới kiến nhà cho ả ta ở. Vừa muốn thỏa mãn lòng hám hư vinh của cô bồ, vừa không chịu chỉ, lại còn sàm sỡ cả nhân viên nghiệp vụ như cô, đúng là tởm lợm.

Nhớ lại cảnh vừa nãy bị ông ta sờ mó bàn tay. Tần Chân thấy lợm giọng, cô cúi xuống nhìn tay mình, bất chợt quét mắt qua tấm danh thiếp màu xám bạc vẫn đang nằm trong tay. Một bụng cáu giận lập tức xẹp lẹp. Cô khóc không ra nước mắt.

Nhìn chất liệu, nhìn phong cách là biết ngay danh thiếp này không thuộc loại tầm thường. Quái lạ hơn là chủ nhân của tấm danh thiếp đó không hề liên lạc đòi bồi thường. Vì cuộc điện thoại đòi tiền ấy mà cô thấp thỏm ăn không ngon ngủ không yên hai hôm nay, cứ thế này thì cái mạng còm của cô sẽ tan nát mất!

Tần Chân nghiêng răng, quyết tâm rút di động ra, bấm số gọi.

Đang nào cũng chết, sớm muộn gì cũng phải liên lạc, chẳng thà chủ động cho xong. Chẳng phải người xưa đã có câu “Xưa nay lưu lạc giang hồ, xích mích gây gổ, tránh sao cho vừa” đấy ư?

Căn cứ vào những gì anh nói hai hôm trước, cô biết chắc anh sẽ không bỏ qua cho mình. Thế thì ...

Đầu bên kia có người nhấc máy, một giọng nam nhỏ nhẹ lễ độ vang lên: “Xin chào!”

Cô ngần người, rồi cũng thả giọng ngọt xớt dịu dàng rất chuyên nghiệp: “Xin chào, tôi là Tần Chân!”

“... Tần Chân?” Rõ ràng đối phương chưa nhớ ra cô là ai?

“Chẳng là hai hôm trước tôi đã bất cẩn đâm vào đuôi xe Bentley của ngài”, Tần Chân cười đến là tự nhiên, không quên tranh thủ thời cơ nịnh hót: “Ngài đúng là quý nhân hay quên chuyện vặt, nhưng kể cũng đúng, những người thành danh đều thế mà, ha ha ha.”

Nghe tiếng cười nịnh bợ của cô, đầu bên kia im lặng vài giây, rồi giọng nói nhẹ nhàng vừa rồi bị thay thế bởi một giọng trầm khặc cực kì hấp dẫn: “Cô Tần cứ cung kính lễ độ với trợ lý của tôi hết lần này đến lần khác, liệu có phải cô gặp tiếng sét ái tình với cậu ấy không? Nhưng tôi nhắc cho cô biết, dù có lợi dụng ám muội tình ái, cũng đừng hòng thoát được khoản bồi thường đâm xe kia!”

“...”

Tần Chân cúp điện thoại trong vòng 0.01 giây.

Vài giây sau, phía bên kia gọi lại, anh trợ lý khách sáo thông báo với cô rằng: Chiếc Bentley nát đuôi kia đã được đưa về xưởng sửa chữa, sau khi có hóa đơn, họ sẽ liên hệ cụ thể với cô về chi phí bồi thường.

Tần Chân lặng lẽ ngắt máy, mặt ủ mày chau. Đối với một kẻ đáng thương chạy gãy chân cả tháng cũng không bán được căn hộ nào như cô mà nói, thì vụ tông xe này đúng là chó cắn áo rách. Cô có bán bớt nội tạng, bán máu cũng không trả hết nợ.

Buổi trưa, trước tòa nhà World Trade tập nập người qua kẻ lại, nhân viên ra ra vào vào, người vừa đi ăn về, người chuẩn bị đi ăn.

Giữa dòng người nhốn nháo ấy, cảnh Tần Chân tranh chấp với anh chàng giao hàng trở nên nổi bật một cách dị thường.

Chuyện là thế này, nửa tiếng trước, do bận soạn thảo hồ sơ giấy tờ nên Tần Chân không ra ngoài ăn trưa mà gọi điện đặt một suất cơm rang trứng kèm thịt rán. Nửa tiếng sau, anh chàng giao hàng gọi cô xuống lấy suất cơm đã đặt. Nào ngờ thay vì bữa trưa như mong muốn, cô nhận được một suất thịt rán và một suất cơm rang trứng.

Giá một suất cơm rang kèm thịt rán là hai mươi tệ, một suất thịt rán và một suất cơm rang trứng cộng lại là ba mươi bảy tệ, bởi thế mà Tần Chân mới tranh cãi với anh chàng giao hàng.

Anh giao hàng kiên quyết không nhận lỗi: “Cô à, tôi không biết suất cơm này bao nhiêu tiền, tôi chỉ có mỗi nhiệm vụ giao hàng thôi, nếu cô không chịu trả tiền thì tôi phải bỏ tiền túi ra trả đấy. Cô gọi món thế nào thì ông chủ chúng tôi đưa đúng như vậy, giờ cô kể lễ với tôi thì có ích gì? Nếu cô không trả tiền, tôi sẽ đứng ý ra đây, tùy cô muốn làm sao thì làm.”

Hừ, thời buổi này, dân tình cũng ghê gớm thật, người đưa hàng gì mà y chang như xã hội đen thế này? Chắc anh này xem phim hình sự TVB nhiều quá nên đến cả câu “Nếu cô không trả tiền, tôi sẽ đứng ý ra đây” cũng nói rõ là trôi chảy, đâu ra đấy.

Đây vốn chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ, nhưng chính thái độ hung hăng của đối phương đã khiến Tần Chân nóng máu: “Tôi gọi món như thế nào, anh tự đi mà hỏi ông chủ các anh. Rõ ràng cơm rang kèm thịt rán, tại sao tới chỗ anh lại thành cơm rang trứng và thịt rán riêng hai suất. Tôi nói rõ cho anh biết, đây không phải là cơm tôi gọi, tôi tuyệt đối không ngâm bồ hồn làm ngọt đầu.”

Anh chàng đưa cơm cũng nổi quạu: “Ồ cái cô này làm sao thế nhỉ? Có mười mấy tệ thôi mà cũng chuyện bé xé ra to.”

Tần Chân trừng mắt đáp: “Có mười mấy tệ thôi à? Nếu chỉ có mười mấy tệ thì anh còn cãi nhau với tôi làm gì? Nếu đã coi thường mười mấy tệ như thế sao anh không tự bỏ tiền túi ra mà bồi thường đi?”

Hai người cứ anh một câu tôi một câu, dần trở thành trận cãi vã ác liệt.

Trung tâm thương mại này có tổng cộng ba mươi tầng, là nơi đặt trụ sở của rất nhiều doanh nghiệp lớn. Tần Chân chỉ là nhân viên của một công ty môi giới địa ốc nhỏ. Đang giờ nghỉ trưa, những người ra ra vào vào tòa nhà hầu như đều là trí thức của công ty nước ngoài. Thấy cô gái mặc bộ quần áo công sở tầm thường đang tranh cãi đến đỏ mặt tím tái với một anh đưa hàng chỉ vì mười mấy tệ, họ đều tò mò xúm lại nhìn.

Trình Lục Dương bước ra khỏi thang máy dành riêng cho anh, bên cạnh còn có mấy trợ lý áo quần chỉnh tề thấp tùng, đại diện bên hợp tác đàm phán lần này cũng toét cười tiễn anh rời đi, vừa ra đến đại sảnh, anh thấy ngay một đám đông bu kín cửa lớn.

Là trợ lý của Trình Lục Dương, Phương Khải vội vàng bước lên, định tách đám đông để anh đi qua được dễ dàng.

Nhưng khi đứng giữa đại sảnh, Trình Lục Dương nghe thấy một giọng nói đặc biệt, nghe rất quen tai.

“Anh nói thế là có ý gì? Định chụp ảnh tôi đăng lên mạng hả? Anh có biết thế nào là quyền sở hữu hình ảnh không? Có giới thì anh cứ đăng đi, rồi đợi tòa án gọi tôi. Tôi sẽ kiện anh tội xâm phạm quyền sở hữu hình ảnh, quyền riêng tư, quyền danh dự và cả tội phi báng nữa!”

Một giọng nam sắc nhọn cười lạnh lẽo: “Ha ha, quyền sở hữu hình ảnh là cái quái gì? Cho xin đi bà chị ơi, không biết luật thì đừng có thùng rỗng kêu to, cái loại người bắt nạt dân lao động chỉ vì mười mấy tệ như cô, tôi nhất định phải bêu rếu cho cả thế giới này biết!”

Sức chiến đấu của Tần Chân tỏa bùng bùng: “Cả thế giới cơ đấy? Ái chà, ngài đây cũng nổi tiếng ghê nhỉ, chỉ một cái Weibo(*) thôi mà cũng khiến mọi người trên toàn thế giới phát tán thông tin hộ. Sao mà ngưỡng mộ thế không biết!”

(*) Một trang mạng xã hội tương tự Facebook ở Trung Quốc.

Trước giờ miệng lưỡi cô luôn sắc bén, lại còn đang trong trạng thái quyết không chịu thua. Cuối cùng, cô hung hăng chốt hạ: “Nói cho anh biết, Tần Chân tôi sống hai mươi tám năm chưa hề biết ba chữ “bị bắt nạt” viết thế nào đâu. Mười mấy tệ tuy chẳng đáng là bao nhưng hành vi lừa đảo khác hàng của các anh thực sự rất vô liêm sỉ. Anh giữ com rang này lại mà ăn xem có tự chặn họng mình hay không đi! Định lừa tiền tôi hả? Đừng có mơ!”

Tần Chân à?

Trong đại sảnh, Trình Lục Dương trầm ngâm giây lát rồi bỗng nhớ ra nhân vật này... Chính là cô nàng hai hôm trước tông vào đuôi xe mình, đến nỗi thợ sửa xe trong dây chuyền 4S(*) cũng phải lắc đầu ngán ngẩm chứ còn ai trông khoai đất này.

(*) 4S: Hình thức kinh doanh ô tô với bốn loại dịch vụ chính là bán xe (Sale), thay thế phụ tùng (Spare-part), hậu mãi (Service) và phản hồi thông tin (Survey). Gộp tất là 4S.

Cũng thú vị đấy!

Đúng lúc ấy, một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, trang điểm rõ đậm gọt đám đông huyền não ra, hùng hổ tiến vào: “Tần Chân! Tôi tìm cô cả buổi mà cô còn đứng đây cãi nhau với nhân viên giao hàng à?”

Tần Chân đang đỏ mặt tím tái, bùng bùng khí thế, lúc này bỗng giật thót, ừ ừ như bong bóng xì hơi: “Trưởng phòng Lưu?”

“Khách hàng ở đường vành đai hai đã đợi cô nửa tiếng đồng hồ rồi. Rõ ràng sáng nay tôi đã dặn cô đứng mười hai rưỡi phải có mặt cơ mà. Mười hai rưỡi người ta đã đứng đợi xem nhà ở vườn hoa Xuân Thiên, thế mà... Cô cũng giỏi thật, đã quên sạch sành sanh lại còn rảnh rỗi mà đứng đây cãi nhau cơ đây!” Lưu Trần Châu tức đến xì hơi, “Mau bắt xe đến đó ngay cho tôi! Người ta gọi điện mắng công ty chúng ta không biết giữ chữ tín, cho người ta leo cây kia kìa! Tôi nói cho cô biết, tiền taxi cô tự bỏ tiền túi ra mà trả, công ty không thanh toán.”

Tần Chân tái mặt, vội vội vàng vàng vẫy một chiếc taxi bên đường. Anh chàng giao hàng chạy theo kéo cô lại, “Ê, định chạy hả? Còn chưa trả tiền cơ mà. Ba mươi bảy tệ, không được thiếu một xu!”

Cô gạt tay anh ta ra, chui tọt vào chiếc taxi nhanh như cắt, đóng rầm cửa lại rồi mỉm cười ngọt ngào: “Tạm biệt quý ngài nhé, lần sau đừng có lừa đảo khách hàng nữa! Khách hàng là thượng đế, ngài còn làm như vậy sẽ bị đẩy xuống địa ngục đấy!”

Người trong cuộc đã rời đi, đám đông cũng dần giải tán.

Đại diện Trương bên đối tác ngoại lại định tiễn Trình Lục Dương ra cửa, lại thấy anh đứng đó với vẻ mặt nửa cười nửa không, có vẻ như vẫn còn chưa hết hứng thú.

“Tổng giám đốc Trình?” Ông dè dặt gọi..

Ai ngờ Trình Lục Dương tinh bơ quay sang hỏi một cậu: “Người vừa nãy ở công ty nào?”

“Tập đoàn Âu Đình, tầng mười một!”

“Âu Đình à?” Trình Lục Dương im lặng ghi nhớ cái tên này rồi bỗng mỉm cười như thể vừa phát hiện ra lục địa mới: “Thảo nào mà không chút tiếng tăm. Nhân viên ghê gớm như vậy mà ông chủ không biết sử dụng”.

Đại diện Trương lặng lẽ liếc nhìn người đàn ông mặc âu phục màu đỏ cam chói mắt bên cạnh, rồi cúi đầu hết sức điềm tĩnh ... Tổng giám đốc Trình, ngài

điều đa thế này, nhân viên của ngài có biết không?

Âu phục màu đỏ cam... từ tầng ba mươi đi xuống tầng một, cái màu cực chói này hấp dẫn ánh mắt của vô số người, ấy thế mà vị tổng giám đốc nọ vẫn thản nhiên như không, mắt nhìn thẳng, phong thái oai vệ, trong khi đó, chỉ đi bên cạnh thôi mà đại diện Trương đã phải nhấp nhòm vì những cái liếc xéo của người khác rồi.

Tổ chức tâm lý tốt như thế, cộng thêm mắt thẩm mỹ thời thượng như thế... thì cô nhân viên Âu Đình kia còn phải xách dép chạy dài!

Lúc Phương Khải cầm tập catalogue thời trang của quý mới vào phòng làm việc, sánh lớn lại một lần nữa bùng nổ.

“Này, nhìn xem, trợ lý Phương lại mang một tập ảnh vào gặp tổng giám đốc kia!”

“Chắc, theo chị, lần này tổng giám đốc chọn màu gì?”

“Tôi dám mạng tiền lương tăng ca tháng này ra cược cho màu đỏ cam! Tháng này anh ấy đã mặc màu ấy tận ba lần, phá kỉ lục rồi!”

“Chói hết cả mắt! Màu chói thế mà cũng dám mặc... nhưng biết làm sao đây, anh ấy mặc màu gì cũng đẹp trai khủng khiếp.”

Phương Khải vước vào văn phòng bỏ lại tất cả những lời bàn tán xôn xao ngoài cửa. Anh ấy trình catalogue lên cho Trình Lục Dương xem xét.

Trình Lục Dương đặt tài liệu trong tay xuống, nhận catalogue.

La Lune vốn là một thương hiệu nức tiếng, tên tuổi hàng đầu ở thành phố B. Với tư cách là tổng giám đốc, trang phục của Trình Lục Dương luôn được các đối tác danh tiếng độc quyền cung cấp. Mỗi tháng, Phương Khải chỉ việc đem catalogue đến, Trình Lục Dương sẽ tự tay chọn mẫu trang phục cho mình. Chỉ cần khoanh đại vài mẫu thôi là đúng một tuần sau, xưởng may sẽ gửi đến những trang phục chuẩn xác đúng với số đo của anh.

Lần này cũng vậy.

Trình Lục Dương tiện tay lật lật tập ảnh, chọn vài bộ vừa mắt, khoanh tròn rồi đưa cho Phương Khải.

Phương Khải nhận thấy, liếc nhìn, lập tức tròn tròn mắt. Tháng giêng năm nay tổng giám đốc đã chọn một bộ Âu phục đuôi én màu xanh da trời, tháng hai lại chọn một bộ Âu phục màu đỏ cam và một chiếc quần đỏ chói. Giờ đã là tháng ba, tổng giám đốc chọn tổng cộng năm bộ âu phục kiểu mới nhất... đỏ, vàng, lục, lam, tím... thêm hai màu nữa là cả cái văn phòng này sẽ treo bảy sắc cầu vồng.

Trình Lục Dương ngược mắt lên: “Thắc mắc gì à?”

Phương Khải ríu rít lắc đầu: “Không thắc mắc gì hết ạ?”

Thế là một tuần sau, Trình Lục Dương mặc bộ Âu Phục mới đi làm, từ tầng một tới tầng ba mươi, số lượng “cầm rút xuống đất” đã đủ để quây ba vòng quanh công ty.

Phương Khải cứ lặng thinh đứng phía sau anh. Đến khi vào phòng làm việc, Trình Lục Dương bỗng hỏi: “Hôm nay trông tôi lạ lắm à?”

“Đâu có ạ!”

“Thế thì... trang phục không phù hợp ư?”

“Cũng không phải ạ!”

“Vậy sao họ cứ nhìn tôi chằm chằm thế?” Giọng Trình Lục Dương có vẻ không vui: “Vấn đề nằm ở chỗ nào?”

Phương Khải đang đắn đo, không biết nên trả lời ra sao thì đã nghe được đáp án từ chính sếp đưa ra: “Tôi thừa nhận mình đẹp trai, nhưng họ cũng không nên dán mắt vào tôi như thế chứ. Phụ nữ đã đành, đồng nghiệp đàn ông cũng si mê. Chẳng lẽ họ không biết động não nghĩ à? Có nhìn thế chứ nhìn nữa cũng đâu thể trở thành tôi được?”

“...” Phương Khải diêm tĩnh lấy iPad ra, mở lịch trình làm việc hôm nay rồi cung kính dâng lên sếp. Đùng đùng, anh ấy ngồi vững ở vị trí trợ lý này lâu như vậy, dĩ nhiên phải sở hữu khả năng tự kiểm chế phi thường. Nếu không, trong tình huống này, hẳn anh ấy đã phun bừa sáng chưa kịp tiêu hóa vào thẳng mặt tổng giám đốc nhà mình rồi.

Tuy tổng giám đốc đại nhân đúng là đẹp trai thật, nhưng cũng không đến mức đến cả đàn ông lẫn phụ nữ đều không thể rời mắt. Hai trăm phần trăm nguyên nhân khiến họ phải ngoái lại chính là vì bộ vest màu xanh lá chuối trông rõ là điệu kia!

Mãi đến tối, khi về nhà Trình Viễn Hằng ăn cơm, Trình Lục Dương mới nhận ra rằng, thực ra người ta ngoái lại không phải vì anh đẹp trai.

Lúc ngồi trên xe Cadillac, anh nhận được điện thoại của Trình Húc Đông: “Đã quen xe mới chưa?”

Đây là tác phong điển hình của Trình Húc Đông. Biết xe của Trình Lục Dương bị đem đi sửa, anh ấy lập tức đem chiếc Cadillac mà mình chưa lái lần nào đến, giờ lại ân cần gọi điện tới thăm hỏi.

Trình Lục Dương lạnh nhạt đáp: “Tôi đâu phải tài xế, làm sao biết được quen hay không?” Dứt lời, anh cao giọng hỏi Phương Khải đang ngồi trên ghế lái: “Trình Húc Đông hỏi cậu đã quen xe chưa?”

Phương Khải toát mồ hôi hột, lòng thừa biết đại thiếu gia nhà họ Trình sao có thể tốn hơi sức quan tâm đến nhân vật phụ bé nhỏ như mình, nhưng vẫn rớt rít đáp lời: “Quen, quen lắm ạ!”

Trình Lục Dương thu điện thoại lại: “Anh nghe rõ rồi chứ!”

“...” Trình Húc Đông cười bất đắc dĩ. Có vẻ như anh ấy đã đoán trước được thái độ của thằng em nên lại thông thả hỏi tiếp: “Đang ở đâu vậy?”

“Trên đường!”

“Bao lâu nữa thì về đến nhà?”

“Nếu đói thì anh cứ việc ăn trước, ai bắt anh đợi đâu!”

“Đợi cũng không sao, anh và bố mẹ sẽ chờ em về ăn cơm cùng.”

Dù Trình Lục Dương có trả treo thế nào, thái độ bất hợp tác ra sao, người ở đầu dây bên kia vẫn giữ vững hình tượng anh trai hiền từ tao nhã. Chính thái độ ấy khiến anh cảm thấy bức rứt khó chịu như bị chích gai nhọn. Cuối cùng, anh cười khan: “Anh thích thì anh cứ việc chờ!”, rồi cúp máy không hề do dự.

Phương Khải đang im lặng lái xe, bỗng cảm thấy lạnh buốt như thể nhiệt độ trong xe giảm xuống mười độ. Anh chẳng rẽ thêm vài lượt rồi cho xe chạy lên con đường quanh co trên một sườn đồi.

Dài cây xanh đều tăm tắp trải dài hai bên đường, những căn biệt thự nhỏ lần lượt lọt vào tầm mắt. Những căn biệt thự ấy bề ngoài có vẻ không quá sang trọng hào nhoáng, nhưng giữa thành phố tắc tắc tắc vàng này thì cũng thuộc dạng xa xỉ.

Cuối cùng, xe dừng lại trước một căn nhà, Trình Lục Dương sửa sang lại quần áo rồi bước xuống xe với gương mặt không cảm xúc. Anh không quên ngoái lại hỏi: “Muộn lắm rồi, ăn bữa cơm rồi hẵng đi chứ?”

Phương Khải lắc đầu nguây nguây: “Mẹ tôi nấu cơm đợi tôi về ăn rồi. Chúc tổng giám đốc ngon miệng!”

Đùa chắc, có phải anh ấy chưa từng ăn cơm ở biệt thự bao giờ đâu? Đã thế đây còn là bữa cơm gia đình một tuần mới có một lần của nhà họ Trình. Bầu không khí chẳng khác gì Hồng Môn yến, dù thức ăn trên bàn là cao lương mỹ vị ngon lành thì cũng hóa ra nhạt nhẽo. Anh ấy thả về nhà ăn một bữa cơm đạm bạc nóng hổi còn hơi ngói đờ ra gặp những món “thượng lưu” ở chỗ này.

Bàn ăn nhà họ vẫn quanh quẩn như mọi khi, chiếc bàn rất rộng nhưng chỉ thừa thớt vài người.

Thi thoảng Trình Viễn Hàng lại hỏi han dăm ba câu về tình hình công ti. Giờ ông đã lớn tuổi, tuy trên danh nghĩa vẫn giữ cương vị Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn Viễn Hàng, nhưng chỉ những việc thật sự quan trọng ông mới để mắt đến, còn lại thì giao cả cho con trai trưởng Trình Húc Đông... Còn đứa út Trình Lục Dương... lúc nào nó cũng làm theo ý mình, chưa bao giờ cùng quan điểm với ông, đã thế tính tình lại cuồng ngạo, thích chống đối nên ông chỉ dám giao La Lune cho nó. Ông muốn rèn giũa nó để đến lúc thích hợp sẽ gọi về tổng công ti, hợp sức với Trình Húc Đông.

Trình Húc Đông là người có nguyên tắc, làm việc kín kẽ cẩn trọng, điềm đạm ung dung, mỗi lần trò chuyện với anh ấy, Trình Viễn Hàng luôn rất hài lòng.

So với người anh trai này thì Trình Lục Dương đúng là khiến ông phiền muộn.

May mà có một người mẹ như Lục Thư Nguyệt giúp bố con ông xoa dịu căng thẳng. Dẫu vậy, bữa cơm này vẫn khiến Trình Viễn Hàng suyt lên cơn nhồi máu cơ tim.

Sau bữa tối, Trình Viễn Hàng và Trình Húc Đông ra sân sau đánh tennis, còn Trình Lục Dương và Lục Thư Nguyệt ở trong nhà xem ti vi.

Lục Thư Nguyệt nhìn cảnh hai cha con trong sân vui vẻ hòa thuận, tâm đầu ý hợp, lại quay sang nhìn đứa con trai út đang lười nhác bấm điều khiển chỉnh kênh bên cạnh, thờ dãi: “Con thật là, khi nào mới được như anh con, bao giờ mới thôi là bố con tức giận?”

Trình Lục Dương nghiêng đầu sang, cười như có như không: “Có một đứa con trai ngoan ngoãn hiếu thảo là đủ rồi, bắt con giống anh ấy nữa làm gì? Đàng nào cũng đã có anh ấy nối dõi tông đường, thừa kế công ti, thấy con ngửa mặt thì cứ coi như không có đi. Chẳng phải đây là sở trường của mọi người hay sao?”

Lục Thư Nguyệt nghẹn lời không biết đáp lại thế nào. Một lát sau bà mới nhỏ giọng: “Lục Dương, con đừng như vậy, trước đây là lỗi của bố mẹ...”

“Muộn rồi, con đi đây!” Trình Lục Dương đứng bật dậy, ném cái điều khiển từ xa lên mặt bàn trà bằng kính, “Con đã cho Phương Khải về trước nên đành phiền tài xế trong nhà đưa về vậy!”

“Còn sớm mà, con vội đi đâu?” Lục Thư Nguyệt đứng lên theo, dịu giọng bảo: “Lần sau về nhà con đừng mặc quần áo tươi sáng như vậy nữa, bố con vốn khó tính lại hơi cổ hủ, không chịu nổi kiểu ... kiểu thời trang phong cách sinh động này đâu.”

Trình Lục Dương khựng lại giây lát, không hé răng nói tiếng nào, rồi bước thẳng ra khỏi cửa.

Sau khi lên xe của Trình Viễn Hàng, việc đầu tiên anh làm là gọi điện cho Phương Khải: “Hôm nay tôi mặc quần áo màu gì?”

Phương Khải đang ăn cơm, vừa ra sức nuốt thức ăn xuống vừa đáp: “Chính ngài còn màu đó, làm sao trách tôi được...”

“Đừng nhiều lời, mau nói cho tôi biết, là màu gì?”

“... Màu xanh.”

Trình Lục Dương trầm mặc “... Xanh đến mức nào?”

“Chắc là... xanh như cái cây trước cổng công ti chúng ta...”

Xuân về, cây lá đâm chồi nảy lộc, xanh đến mướt mắt, nhất là cái cây trước cổng công ti. Trình Lục Dương điểm tỉnh hồi tưởng trong giây lát rồi cúp điện thoại.

Màu xanh à...

Sao lại là màu xanh được?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đôi Oan Gia Trời Sinh

Type: Ha Trang Dang

Lúc Tần Chân nhận được điện thoại của Phương Khải thì đã là một tuần sau khi vụ đụng xe xảy ra.

Đang kiên nhẫn đưa một vị khách hàng đi xem căn nhà thứ tư, khi đã nói đến sùi cả bọt mép mà vị khách vẫn chưa cảm thấy hài lòng, cô bèn lấy cớ đi vệ sinh, tự nhìn mình trong gương rồi lại động viên chính mình: phải cố, phải cố.

Bỗng điện thoại của cô rung lên. Là Phương Khải gọi tới. Phương Khải lịch sự hỏi cô chiều nay có bận không? Nếu không thì hẹn gặp cô tại một quán cà phê ở trung tâm thành phố vào lúc một giờ chiều để cùng trao đổi về phương án giải quyết sự cố tông xe giữa hai người. Tần Chân liếc nhìn đồng hồ, bây giờ là 11 giờ 45, nếu như khách hàng vẫn không hài lòng với căn hộ thứ tư này thì xem ra cuộc mua bán hôm nay khó mà thành công được. Nghĩ vậy, cô liền đồng ý gặp Phương Khải.

Rõ ràng bà Lý không hề có ý muốn mua nhà. Bà ta không tiếc lời phàn nàn, chê bai khiến cho Tần Chân không khỏi bức bối. Cô cúi mặt lẩm bẩm: "Nếu đã không vừa ý thì thôi đừng xem nữa, cần gì phải lãng phí thời gian của cả hai bên!"

Bà Lý tai thính như mèo, quay ngoắt lại lờm Tần Chân: "Cô nói vậy là có ý gì?"

Tần Chân vội vàng tươi cười: "Dâu có, dâu có, ý tôi là cũng đã trưa rồi, nếu như bà đói bụng thì chúng ta có thể nghỉ đi ăn trưa, chiều nay một nhân viên khác bên công ty chúng tôi sẽ tiếp tục đưa bà đi xem nhà!"

"Hừ cô chê tôi kén chọn khó chiều chứ gì? Cô không chịu nổi tôi nên muốn đổi người khác chứ gì?" Bà Lý mặt hầm hầm, "Tôi nói cho cô biết, tôi đã từng làm việc với rất nhiều công ty bất động sản rồi, chưa từng gặp nhân viên nào kên kiệu như cô, dám tỏ thái độ với khách hàng, cô không biết khách hàng là Thượng đế hay sao?"

"Dạ, dạ, dạ, khách hàng là Thượng đế, là Thượng đế..." Tần Chân vội rít xin lỗi. Trước đây cô chưa từng như vậy, dẫu khách hàng có soi mói hay khó tính đến đâu, cô cũng có thể chịu đựng bằng một tinh thần thép. Nhưng hôm nay, nghĩ đến những rắc rối sắp tới phải giải quyết, cô cảm thấy bứt rứt khó chịu, vô tình thốt ra những lời trách móc đó. Nhưng dù nói thế nào thì bà Lý cũng không cho qua. Bà ta quay phắt người bỏ đi, còn không quên ném lại một câu: "Tần Chân đúng không? Quản lý kinh doanh đúng không? Được lắm, tôi sẽ khiếu nại với cấp trên của cô!"

"..." Tần Chân không còn đủ sức để mà khóc nữa.

Từ đường vành đai hai đến trung tâm thành phố đi xe buýt mất khoảng ba mươi phút nhưng vì muốn mua bánh bao ăn trưa dọc đường nên Tần Chân đã vậy taxi. Không ngờ đi được nửa đường thì kẹt xe.

Lúc Tần Chân ba chân bốn cẳng chạy tới quán cà phê mà Phương Khải hẹn gặp thì đã là 13 giờ 17 phút, nghĩa là cô đã muộn mất 17 phút.

Không may, trong 17 phút này, Trình Lục Dương đã gọi điện thoại cho Phương Khải, bởi vì không có Phương Khải, anh không thể tìm được tài liệu mình cần.

Phương Khải rất kiên nhẫn nói với anh: "Cô gái kia còn chưa tới, tổng giám đốc có thể tự mình đi lấy tài liệu được không, nó được để trong túi tài liệu màu đỏ sẫm ở ngăn thứ ba của tủ hồ sơ ấy."

Trình Lục Dương đi tìm theo lời Phương Khải, nhưng ngăn tủ thứ ba gần như được xếp đầy các túi hồ sơ dày cộm, chúng có màu sắc khác nhau, ít nhất cũng phải ba bốn chục cái. Cái túi màu đỏ sẫm là cái nào?

Trình Lục Dương loay hoay một hồi chưa xong, cuối cùng vẫn phải gọi điện thoại lại cho Phương Khải: "Tôi không tìm được."

"Nhưng trong các tập tài liệu đó chỉ có một túi hồ sơ màu đỏ sẫm mà!"

"Bớt nói nhảm đi, tôi chờ cậu về tìm", Trình Lục Dương nói chắc như đinh đóng cột.

Phương Khải khó xử: "Nhưng mà cô Tần kia vẫn còn chưa tới..."

Trình Lục Dương nhìn đồng hồ đeo tay, lạnh lùng nói: "Người không đúng giờ như vậy, chẳng trách lái xe cũng cầu thả đến nỗi đâm cả vào xe người khác. Nếu 5 phút nữa cô ta vẫn chưa tới thì cậu cứ về trước, bảo cô ta chờ mà nhận thư của luật sư."

May mà trong 5 phút đó Tần Chân đã kịp thời chạy tới. Cô không hề hay biết suốt chút nữa tai họa đã ập lên đầu. Tần Chân hết lời xin lỗi Phương Khải, giải thích rằng dọc đường không ngờ kẹt xe khủng khiếp đến vậy. Phương Khải đang định nhẹ nhàng nói với cô là không sao thì sau lưng Tần Chân đã vang lên một giọng nói vô cùng lạnh lùng: "Cô Tần không phải là người thành phố phải không? Không tắc đường thì gọi gì là đường thành phố nữa, không tắc đường thì nơi này thành vùng xa xôi hẻo lánh của cô à?"

"..." Tần Chân giật mình, quay người lại, trông thấy vẻ mặt lạnh như băng của Trình Lục Dương.

Cô lại bắt đầu xin lỗi: "Xin lỗi xin lỗi, tại tôi sơ suất, không nghĩ đến chuyện kẹt xe, vì vội vàng chạy tới đây mà ngay cả cơm trưa cũng không kịp ăn, cho nên..."

Cô còn chưa nói hết câu thì Trình Lục Dương đã ngắt lời: "Cô Tần, ngại quá, tôi tới đây không phải nghe cô kể lể."

Sau đó anh nói với Phương Khải: "Cậu về tìm tài liệu đi, tổng giám đốc Triệu đang đợi ở trong phòng nghỉ đây, ông ấy cần tài liệu gấp", sau đó, anh ngồi vào chỗ của Phương Khải bên chiếc bàn kính, khẽ hát hàm ra hiệu cho Tần Chân ngồi xuống vị trí đối diện.

Tần Chân ngồi xuống, toan mở miệng thì Trình Lục Dương giơ tay vẫy nhân viên phục vụ, vừa trông thấy anh, nhân viên phục vụ lập tức chạy vào phòng nghỉ sau quầy. Lát sau, một người phụ nữ xinh đẹp quỳn rũ mặc áo sơ mi trắng, váy ngắn đỏ chót uyển chuyển bước ra.

"Lục Dương, sao bỗng dưng rảnh rồi xuống đây uống cà phê vậy?" Giọng nói của người đẹp cũng quỳn rũ hết như thân hình của cô ta vậy.

Trình Lục Dương cau mày, "Một Latte với ba viên đường."

"..." Người đẹp bị đối xử như nhân viên phục vụ, bĩu môi tỏ ý không vừa lòng.

Thấy cô gái còn ở đó chưa đi, Trình Lục Dương càng nhíu mày chặt hơn: "Tôi cứ nghĩ thái độ phục vụ ở đây tốt lắm, với khách VIP thì đích thân bà chủ ra tiếp đón, nhưng mà, như cô thấy đó, tôi có việc cần bàn, phiền cô đi chuẩn bị cà phê!"

Người đẹp mặt biến sắc, thấp giọng mắng: "Đồ vô lương tâm!" nhưng cũng không dám phản ứng mạnh hơn, chỉ biết hậm hực quay vào.

Tần Chân buột miệng hỏi: "Cô ấy là..."

"Bà chủ."

"Tôi muốn hỏi, cô ấy đối với anh là..."

"Bạn gái cũ..."

"Bạn gái cũ?" Tần Chân tròn mắt ngạc nhiên: "Vậy sao anh..."

"Cô Tần, cô không cảm thấy cô hơi nhiều chuyện sao?" Trình Lục Dương liếc nhìn Tần Chân, cảm thấy hài lòng khi cô đã ngậm miệng lại, sau đó đẩy xấp giấy tờ lúc này Phương Khải để trên bàn tới trước mặt cô: "Đây là chi phí sửa xe, mời cô xem qua."

Tay Tần Chân bắt đầu run rẩy, không khỏi lo sợ giây phút xấp giấy được mở ra, miệng cô không ngừng niệm câu "A di đà Phật." Sau khi nhìn thấy dãy số trên tờ hoá đơn, cô sững người, bàn tay run rẩy, tập giấy tờ trên tay vì thế mà rơi xuống đất. 37532 tệ?

Khó khăn lắm Tần Chân mới định hình được những con số này.

Ánh mắt của Trình Lục Dương từ đầu tới cuối đều rất bình tĩnh, trông thấy đôi tay run rẩy của Tần Chân, gương mặt anh thoáng vẻ khinh thường. Đúng

lúc này, nhân viên phục vụ bung cà phê tới, anh cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm. Ly cà phê thơm ngào ngạt, cộng thêm độ ngọt vừa phải của ba viên đường khiến chân mày anh giãn ra, tâm trạng vô cùng thoải mái.

Đây cũng là lí do mà sau khi chia tay, anh vẫn sai Phương Khải ngày ngày đến đây mua cà phê rồi đem lên phòng làm việc cho mình.

Anh chậm rãi đặt tách cà phê xuống, khẽ mỉm cười: "Cô Tần, số thẻ tín dụng của tôi được viết rõ trong hoá đơn, sau khi xác nhận không có gì sai sót, phiền cô chuyển tiền vào đó, tôi hi vọng chuyện này đến đây là kết thúc, chúng ta không còn dính dáng gì đến nhau nữa."

Cuối cùng Tần Chân cũng trấn tĩnh lại, lão đảo cúi xuống nhặt tờ giấy kia lên, lúc ngồi dậy, trông cô giống như vừa trải qua một trận giằng xé nội tâm sâu sắc, cô đỏ mặt hỏi: "Tôi trả góp được không?"

Trình Lục Dương dừng lại một chút: "Bao lâu?"

"Năm năm được không..." Trông thấy sắc mặt khó coi của đối phương, Tần Chân vội vàng sửa lại: "Năm tháng, năm tháng thôi... không thì bốn tháng cũng được."

Trình Lục Dương yên lặng một lát rồi nhìn cô chằm chằm, nói: "Thật ngại quá, cô cho rằng tôi là đồng nghiệp với cô chắc? Trả góp ư? Cô mua nhà hả?"

Tần Chân lúng túng, cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng nghĩ đến khả năng tài chính của mình, đành phải cúi đầu, nhẹ nhàng giải thích: "Thực sự gần đây tôi mới mua một căn hộ nhỏ, hiện giờ trong người tôi cũng không còn tiền, hơn nữa lúc mua căn hộ đó tôi cũng phải đi vay mượn thêm một ít nên hiện tại cũng ngại đi mượn tiếp... Anh Trình, không phải tôi muốn quỵt nợ, mà tôi chỉ muốn nói, nếu như số tiền này anh không cần gấp, anh có thể gia hạn cho tôi thêm vài ngày được không? Xem như giúp đỡ tôi vậy... Tôi nhất định sẽ trả mà."

Cô vừa nói vừa ngẩng lên nhìn anh với vẻ mặt tràn đầy hi vọng. Nhưng thấy anh vẫn giữ thái độ thờ ơ, lạnh nhạt, hi vọng trong lòng cô cũng vơi đi ít nhiều.

Trình Lục Dương để cốc Latte trong tay xuống, nhẹ nhàng đứng dậy, giả cầm giả diéc bỏ đi, mặc kệ Tần Chân đỏ mặt ở đó. Dáng vẻ y như khủng long bạo chúa của Trình Lục Dương khiến Tần Chân chỉ muốn cầm cốc cà phê ném thẳng vào mặt anh.

Khi Tần Chân thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về thì nhân viên phục vụ đến bên cạnh lịch sự nhắc nhở: "Thưa cô, mời cô thanh toán, tổng cộng là 175 tệ."

"..." Thế nào gọi là chó cắn áo rách? Đến hôm nay, sau khi tự mình nếm trải, cô mới thực sự hiểu được!

Cô ôm cục tức bước ra cửa, để tiết kiệm tiền taxi, cô đi bộ về hướng trạm xe buýt tí đằng xa, đang đi thì nhận được điện thoại của Lưu Trần Châu.

Vừa mới kịp nói một tiếng: "Trưởng phòng Lưu" thì cô đã nghe đối phương tức giận la hét: "Tần Chân! Tại sao lại là cô? Cô có biết là có khách hàng vừa mới khiếu nại cô không? Lần này không phải là tới trễ mà là muốn thể hiện đúng không? Tôi đã nói với cô rồi, ra ngoài làm việc thì đừng có tự coi mình như thiên kim đại tiểu thư mà tỏ thái độ kiêu căng, tự cao tự đại? Lại còn bày đặt đòi người đưa khách đi xem nhà, nói vậy chẳng phải từ chối bán nhà cho khách hay sao?" Những lời khó nghe được dập dồn đập trút lên đầu cô, trong lòng Tần Chân vốn đã hoảng loạn, lúc này đây như muốn nổ tung. Bình thường theo thói quen cô sẽ chịu đựng bằng cách nói vài câu xin lỗi, nhưng đối phương không thêm đếm xỉa đến cô, cũng không để cho cô được nói lời nào, đầu óc Tần Chân trống rỗng. Cô im lặng ấn nút bấm máy.

Đầu xuân tiết trời rất đẹp, quang đăng trong xanh vô cùng, đến nỗi cái thành phố quanh năm bị lớp sương mù khói bụi bao phủ bỗng trở nên tươi mới lạ kì. Nhưng đối với Tần Chân, mọi thứ chỉ toàn một màu xám xịt. Cô bước đi trong vô thức. Cõi lòng tăm tối không một tia hi vọng.

Trong hộp thư đến của cô vẫn còn mấy tin nhắn, mẹ hỏi cô tiền lương tháng này sao chưa gửi, ở nhà vừa đóng học phí cho em trai nên tháng này kinh tế eo hẹp hơn nhiều. Rồi tiếp đó là tin nhắn than nghèo khổ của em trai cô, nó nói đôi giày Nike của nó đã mòn rồi, tháng sau trường lại có trận thi đấu, nó muốn mua một đôi mới nhưng mẹ không cho.

Tiền tiền tiền, cô làm như không có tiền thì Trái đất sẽ ngừng quay không bằng. Tần Chân giận dữ nắm chặt di động, bước lên xe buýt, sau khi tìm được chỗ ngồi liền mở máy gửi một tin nhắn cho Lưu Trần Châu với nội dung: "Xin lỗi trưởng phòng Lưu, khi nãy điện thoại bị mất tín hiệu. Xin lỗi bà, rất xin lỗi bà, lần sau nhất định tôi sẽ sửa!"

Không phải là cô không nhìn ra, trong lúc cô mặt dày xin xỏ, Trình Lục Dương đã lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn và ánh mắt xem thường cô như thế nào. Cô hiểu hơn ai hết, người nghèo khó luôn thua thiệt hơn những người khác. Không phải cô không biết tức giận, không phải việc gì cô cũng nhịn được, nhưng thói đời có quy tắc riêng của nó, địa vị vốn có của bạn không thể nào thay đổi được, bạn chỉ có thể thỏa hiệp, bằng lòng với nó mà thôi.

Khi Trình Lục Dương trở lại phòng làm việc, Phương Khải cầm túi hồ sơ màu đỏ sậm mà tổng giám đốc Triệu đã xem bước tới, sau khi truyền đạt lại ý của tổng giám đốc Triệu, Phương Khải đang định đi ra thì bị Trình Lục Dương gọi lại. Trình Lục Dương vừa cời chiếc blazer treo lên mắc, vừa thờ ơ dặn: "Lát nữa cậu gọi điện cho cô Tần."

Nếu không phải là đối tác làm ăn hoặc ở cái thời anh có bạn gái thì gần như chẳng bao giờ Trình Lục Dương dặn Phương Khải gọi điện cho phụ nữ. Vì vậy, lời dặn lần này khiến Phương Khải vô cùng ngạc nhiên, thậm chí có phần sững sốt. Trình Lục Dương cũng đã ba mươi tuổi, không bàn đến ngoại hình chỉ nói đến thân phận và địa vị của anh thôi thì đã có thể khoanh vùng đối tượng thích anh rồi. Các cô gái "kết" anh trải dài từ lứa tuổi trẻ trung xinh tươi mon mọn cho đến những người phụ nữ từng trải đã qua một đời chồng.

Lúc đầu anh còn có ý kén chọn nhưng đến khi tuổi gần đầu ba thì cũng ngầm đồng ý để bố mẹ sắp đặt, mai mối. Anh gặp gỡ tổng cộng ba người, nhưng rồi cũng chỉ làm bạn mà không thể tiến xa hơn. Có lẽ bởi họ hẹn hò theo kiểu xã giao, trông bề ngoài thì giống người yêu, kì thực lại chẳng hơn bạn bè

bình thường là mấy.

Cũng tặng hoa, xem phim, rồi ăn cơm, đưa đón, từ đầu đến cuối chỉ là những mô típ quen thuộc. Anh giống như một diễn viên vô cảm hoàn thành xuất sắc vai diễn của mình bằng trách nhiệm mà không hề có chút cảm xúc, rung động nào với đối phương.

Không ai có thể tưởng tượng được một người miệng lưỡi ngoa ngoắt như anh mà trong chuyện yêu đương lại nhàm chán, tẻ nhạt như vậy. Cuối cùng, không cô nào chịu nổi thái độ này của anh, bà chủ quán cà phê xinh đẹp khi nãy cũng đã từng trách móc: "Rốt cuộc anh có coi em là bạn gái hay không?"

Anh sẽ đáp trả lại câu hỏi: "Vậy em muốn thế nào?"

Câu nói của anh không khiến đối phương cứng họng, quả đúng là trong khoảng thời gian hẹn hò anh luôn làm tốt mọi việc, anh tỏ ra là người đàn ông phong độ, hào phóng, ga lăng, bạn gái muốn gì đều đáp ứng, không lần gặp nào mà không có một bó hoa đắt tiền, rốt cuộc họ còn muốn thế nào nữa đây?

Thực tế là, Trình Lục Dương chỉ làm mọi việc theo đúng nghĩa vụ của một người bạn trai, không chút cảm xúc, không chút rung động. Cuối cùng, anh cũng quyết định không yêu đương gì nữa. Nếu sớm biết đây đưa đến chuyện tình cảm mang đến nhiều phiền phức và lãng phí thời gian như vậy thì ngay từ đầu anh đã chẳng bận tâm làm gì.

"... Cô Tần?" Phương Khải bắt đầu vắt óc nhớ lại các buổi tiệc rượu trước đây để xem tổng giám đốc đã quen cô Tần nào, chẳng lẽ tổng giám đốc lại muốn gây sự với con gái nhà người ta?

"Khi nói chuyện với tôi, cậu làm ơn dẹp mấy cái sóng não dư thừa trong đầu lại, đừng có tưởng tượng, mơ mộng nhiều quá. Toàn những ý nghĩ viển vông!" Trình Lục Dương liếc nhìn Phương Khải, để dành nhận ra sự bối rối của chàng trợ lý. Trình Lục Dương nói tiếp: "Tôi đang nói đến cái cô Tần tông vào đuôi xe đó."

Phương Khải hơi giật mình, lẽ nào tổng giám đốc lại muốn theo đuôi chính cô gái đã đâm vào đuôi xe mình? Lúc này anh ấy bỗng cảm thấy vô cùng kính nể tổng giám đốc nhà mình, đây mới chính là sự trả thù ngọt ngào mà đau đớn nhất. Với con gái, mất tiền là chuyện nhỏ, mất trinh tiết là chuyện lớn, nhưng chẳng điều gì khủng khiếp bằng việc trở thành người phụ nữ của tổng giám đốc Trình.

Trình Lục Dương thấy Phương Khải mãi không phản ứng gì bèn ngẩng đầu nhìn, khi thấy trong mắt anh chàng rạn ngời niềm ngưỡng mộ thì tức khắc sa sầm mặt: "Bỏ ngay những suy nghĩ vớ vẩn trong đầu đi, nghe rõ chưa?"

Tần Chân nhìn số tiền dư trên ATM, cảm thấy vô cùng chán nản.

2502,50 tệ. Hai năm mươi? Đến mày cũng mắng tao ngu hả tiền?

Cô nghĩ người một lát rồi mới chuyển hai nghìn tệ vào tài khoản của mẹ, nghĩ tới tin nhắn của Tần Thiên năn nỉ cô mua cho nó mua một đôi giày chơi bóng mới... thì cô khẽ cắn răng, chuyển thêm ba trăm tệ nữa.

Không thể nhiều hơn nữa được, mặc dù cô biết ba trăm tệ thì không thể nào mua được đôi giày Nike, nhưng cô chỉ có được đến vậy.

Giờ mới là mừng ba, tới tận mười lăm cô mới lĩnh lương, còn những mười hai ngày nữa, mà cô chỉ còn hai trăm tệ ít ỏi để sống những tháng ngày này, chưa kể riêng tiền đi xe buýt đã tốn đến bảy, tám đồng mỗi ngày, có thể thấy đến viễn cảnh cuộc sống của cô khôn đến mức nào.

Sau khi về công ty, cô do dự một lát rồi đến phòng làm việc của Lưu Trần Châu.

Thấy cô tới, Lưu Trần Châu vẫn chưa hết giận, hừ mạnh một tiếng, không thèm để ý tới cô, tiếp tục lướt Taobao trên máy tính.

Tần Chân chỉ có thể vừa cười vừa làm lạnh vừa đi tới trước bàn sếp. Cô cúi người: "Trưởng phòng Lưu, thật xin lỗi, lại gây thêm phiền phức cho chị rồi..."

"Áy á, phải trân trọng tấm thân ngọc ngà của cô chứ, mau đứng lên, mau đứng lên!" Lưu Trần Châu chế nhạo, chiếc cằm chẻ của bà ta không ngừng rung lên: "Cô nói xem, mấy tháng nay cô đã liên tiếp gây cho tôi bao nhiêu là chuyện? Thành tích đã không tốt, lại còn luôn mắc lỗi, có mấy căn nhà mà bán cũng không xong, các khách hàng cũ cũng bỏ đi, tôi nói này Tần Chân, có phải cô nghĩ là tôi hiền lành từ tẻ nên không dám đuổi việc cô phải không?"

Tần Chân: "..."

Người hiền lành từ tẻ ư? Cô suýt phát khóc trước vẻ mặt tự tin thái quá của Lưu Trần Châu. Nhưng quả thật Tần Chân cũng không có sở trường đặc biệt như nhiều người khác, khả năng lớn nhất của cô chính là nhận lỗi, chỉ cần không quá đụng chạm thì cô có thể nhẫn nhịn chịu đựng tất cả khổ sở, sau đó chân thành xin lỗi cho đến khi đối phương nhận ra cô thật sự hối hận và sẵn sàng sửa đổi với lý tưởng của người tình nguyện giải cứu thế giới.

Sau một cuộc đấu tranh tư tưởng, cuối cùng Lưu Trần Châu cũng mềm lòng tha hiệp thêm một lần, trừng mắt với Tần Chân: "Không-có-lần-sau! Nếu không thì biến ngay cho tôi!"

Mấy câu này lần nào bà ta cũng nói, nhưng kết quả là Tần Chân vẫn còn ở đây. Bình thường sau khi nghe Lưu Trần Châu trút giận xong cô sẽ ra khỏi phòng của bà ta, nhưng hôm nay cô vẫn còn ở lại, lưỡng lự rồi áp ứng trông như có điều gì khó xử không tiện nói.

Lưu Trần Châu tức giận hỏi: "Còn chuyện gì nữa đây?"

"Tôi muốn hỏi... Hiện giờ chị còn khoản dư nào không?"

"Cô đùa đấy à? Tôi cũng không biết khi nào thì mình có thừa tiền nữa. Cô tưởng ai cũng nhiều tiền chắc?" Lưu Trần Châu trừng mắt. Tần Chân mang về mặt đưa đám kể lại chuyện lúc mình học lái xe gây ra sự cố tông vào đuôi xe người khác. Lưu Trần Châu nghe xong thì sầm mặt, người phụ nữ này tuy độc mồm độc miệng nhưng lại dễ mềm lòng, mặc dù hằng ngày hay mắng mỏ cô nhưng vẫn luôn quan tâm giúp đỡ cô.

"Cần bao nhiêu?" Lưu Trần Châu nhẫn nại hỏi.

"37532 tệ." Tần Chân lập tức thông báo con số.

Lưu Trần Châu há hốc mồm, cuối cùng thốt ra một câu: "Núi xanh còn mãi, nước biếc chảy hoài*", tráng sĩ, từ nay chúng ta giang hồ cáo biệt!"

*Ý nói coi như hai người không có dính dáng gì đến nhau, đường ai nấy đi, việc ai người nấy lo.

Tần Chân đỏ phịch một tiếng xuống sàn, ôm lấy bắp đùi mập mạp của bà ta mà kêu khóc: "Đại hiệp! Thiên sứ! Hoàng hậu nương nương! Xin người mở lòng từ bi mà cứu lấy tiểu nữ, kiếp sau dù có làm nô tì, làm trâu ngựa, tiểu nữ cũng không quên đại ân đại đức của người! Người là áng mây đẹp nhất nơi chân trời, khiến ta chỉ muốn giữ người lại*!"

*Lời bài hát Phong tục dân tộc đẹp nhất của nhóm nhạc Phượng Hoàng Truyền Kỳ.

Lưu Trần Châu rung rung xúc động, vỗ vai cô nói: "Tần Chân, mau biến khỏi đây ngay!"

Bỗng cô nhận được điện thoại của Phương Khải. Tưởng anh ấy gọi đến giúp nợ nên ngay khi đối phương thốt ra mấy chữ "cô Tần" thì cô thành thật khai báo: "Trợ lý Phương phải không? Thế này nhé, mặc dù hiện giờ tôi không có tiền, nhưng lúc này tôi đã nản ni hết lời với trường phòng chúng tôi và vay được một ít, để lát nữa tôi xuống ngân hàng dưới tầng chuyển khoản cho anh, anh xem vậy có được không?"

"Thực ra là tổng giám đốc của tôi..."

"Tôi hiểu, tôi hiểu, anh ta không đồng ý cho tôi trả góp, chẳng phải tôi đang đi gom đủ tiền để trả luôn hay sao? Đến khi anh kiểm tra sổ sách xong, tôi đảm bảo chuyện này đến đây là chấm dứt!" Cô liến thoắng.

Phương Khải bật cười: "Không, không, không, cô hiểu lầm ý tôi rồi, thực ra tôi gọi điện thoại tới là để nói với cô, trên danh nghĩa là cô phải trả chi phí sửa chữa xe nhưng căn cứ theo hợp đồng của trường dạy lái xe thì trong thời gian học lái xe tại trường nếu học viên có gây tai nạn giao thông thì mọi phí tổn đều do nhà trường chi trả, vậy nên cô không phải trả khoản tiền này."

"..." Tần Chân ngẩn tò te.

Phương Khải tiếp tục nói: "Lúc trước bắt cô bồi thường vì cô là người trực tiếp tông xe, còn về phía nhà trường thì cô sẽ phải tự mình liên lạc. Nhưng có vẻ như đến bây giờ cô vẫn không hay biết chuyện này, cho nên tôi mới gọi điện thoại tới nhắc cho cô biết, tránh việc trường dạy lái xe thoái thác trách nhiệm khiến cô phải chịu thiệt."

Phía bên kia bỗng im lặng vài giây, Phương Khải nín thở. Trong khi anh đang thắc mắc sao cô không phản ứng gì, thì một tiếng hét lớn đến chói tai vang lên khiến anh giật mình, suýt chút nữa quăng luôn cái điện thoại đi động đi.

Tần Chân mừng đến suýt khóc, tay nắm chặt điện thoại: "Điều anh nói là thật chứ? Tôi sẽ không phải trả số tiền này mà trường lái sẽ trả phải không? Anh không đùa tôi đấy chứ? Ôi tôi sung sướng như vừa trúng số năm triệu vậy! Làm sao bây giờ?"

"..."

Phương Khải nghe ở đầu bên kia vẫn vang lên những âm thanh kì quái, nếu giờ anh tắt máy luôn xem ra có vẻ không được lịch sự cho lắm, mãi hồi lâu anh mới thốt ra được một câu: "Hay là ra ngoài ăn mừng một bữa được không?"

Tiếng la hét ở đầu bên kia bỗng dừng im bật, Tần Chân suy nghĩ một chút, hào hứng trả lời: "Không thành vấn đề, anh muốn đi ăn ở đâu?"

"Hả?" Phương Khải giật mình, anh gọi ý cô tự đi ăn mừng một mình cơ mà? Sao bỗng dừng lại kéo anh vào?

Tần Chân vội càng kể tên một vài quán lẩu, hứng khởi nói: "Anh thấy được không?"

Phương Khải ngập ngừng, nói: "Được thì được, nhưng mà..."

"Vậy quyết định thế nhé, tôi xong việc lúc 6 giờ, tôi sẽ đợi anh ở dưới sảnh nhé! À, anh biết chỗ làm của tôi chưa?" Tần Chân cung cấp địa chỉ cho anh, vẫn đang lảng lảng như người từ cõi chết trở về. Phương Khải đang muốn giải thích thì Tần Chân đã tắt máy luôn rồi!

Tắt máy rồi ư?!

Ăn lẩu được thì được thật, nhưng vấn đề là bọn họ vốn không quen biết, ngồi đối diện nhau ăn lẩu suốt mấy tiếng đồng hồ làm sao mà không ngưng ngừng, xấu hổ cho được?

Hết giờ làm, Phương Khải xin phép Trình Lục Dương rằng hôm nay không thể lái xe đưa anh về nhà.

Trình Lục Dương nhẹ nhàng dừng bước, quay đầu lại hỏi: "Ý của cậu là, muốn tôi tự đi xe về?"

Tổng giám đốc, anh không biết lái xe cũng đâu phải lỗi của tôi!

Phương Khải oan ức nói: "Tôi đã nói với Lý Mật phòng bên cạnh rồi, hôm nay cô ấy sẽ thay tôi đưa anh về."

Vì việc nhỏ này mà anh phải bỏ tiền ra mua một tấm vé xem ca nhạc cho Lý Mật, có phải nhờ vả không công đâu...

Trình Lục Dương cố lục lại cái tên Lý Mật trong trí nhớ: "Cậu nói đến Lý Mật phụ trách hiệu đính ở phòng bên cạnh? Chính là người mà mỗi lần gặp không thể ngừng dán mắt vào người tôi ấy hả?"

"..." Phương Khải im lặng tán thưởng... rồi vội vàng gạt đầu nhẹ.

"Không được, tôi không muốn!" Trình Lục Dương khẳng khái từ chối: "Ánh mắt cô ta nhìn tôi quá đậm đặc, như kiểu chỉ muốn lột hết quần áo của tôi ra, tôi sợ cô ta sẽ đưa tôi tới một chỗ vắng người, hủy hoại sự trong sạch của tôi, có khi hiệp trước giết sau cũng nên."

Hơn nữa vòng một của cô ta quá nhỏ, trông chỉ cỡ A là cùng, Trình Lục Dương này mà bị hãm hại trong tay một người như thế chẳng phải là nhục nhã lắm sao.

Không còn cách nào khác, Phương Khải đành lẻo đẻo theo tổng giám đốc đi về phía bãi đỗ xe, vừa đi vừa gọi điện thoại cho Tần Chân: "Thật ngại quá cô Tần, tôi có thể sẽ đến muộn nửa tiếng, cô xem có cần đổi sang hôm khác không, hay là cô ngồi đợi tôi một lát... Như vậy có phải đã làm phiền cô quá hay không? Tôi sợ cô đói không chịu nổi... Được được, vậy tôi sẽ cố gắng tới sớm nhất có thể."

Trình Lục Dương nghe rõ mười mười hai chữ "cô Tần",捏 mắt ra chiều nghĩ ngợi: "Cô Tần mà cậu vừa nói chuyện cùng không phải là cô Tần mà tôi đang nghĩ tới đây chứ hả?"

Phương Khải đỏ mặt, vội vàng giải thích: "Tổng giám đốc, anh nghe tôi nói, tôi gọi nói cho cô ấy biết việc cô ấy không phải trả chi phí sửa xe theo lời dặn dò của anh, ai ngờ cô ấy bỗng nhiên mời tôi đi ăn, mà tôi thì không tiện từ chối, cho nên..."

"Cậu giải thích với tôi làm gì? Còn mang cái về mặt như bị bắt quả tang tại trận không bằng." Trình Lục Dương khẽ lườm Phương Khải một cái, "Cậu có quyền tự do qua lại, đi ăn cơm, hẹn hò với ai đều không cần phải báo cáo với tôi."

"..." Thì tôi có báo cáo đâu, chính anh lên tiếng hỏi trước cơ mà?

"Nhưng mà..." Trình Lục Dương cười cười: "Cô gái đó, ngay lần gặp đầu tiên đã quan tâm đến cậu, chắc chắn chẳng có ý gì tốt đẹp gì đâu!"

Tuy không nói ra tình cảnh khó khăn đến túng quẫn của Tần Chân khi anh và cô nói chuyện với nhau trong quán cà phê nhưng Trình Lục Dương thì mình cũng nên nhắc nhở Phương Khải về điều này, "Cậu nên cẩn thận thì hơn, người ta quan tâm, xem trọng cậu cũng được, nhưng đừng để cho họ có cơ hội lợi dụng."

Phương Khải giật mình: "Lợi dụng? Tôi có cái gì đáng để lợi dụng?"

Trình Lục Dương ngừng lại: "Cũng phải, cậu thì có gì đáng để lợi dụng? Tiền lương thì không cao, mặt mũi thì bình thường, chiều cao cũng chỉ hơn người ngồi xe lăn một chút, chỉ có mỗi căn nhà mua ở nơi hẻo lánh cùng ngõ hẻm vắng đái ba. Vậy thì cô ta coi trọng gì ở cậu nhỉ?" Rồi anh nhanh chóng kết luận: "Xem ra là tôi lo quá rồi."

"..." Phương Khải ức phát khóc. Tổng giám đốc anh có thể đừng làm tổn thương tôi trực diện như vậy được không? Nếu buộc phải tổn thương thì xin anh hãy báo trước cho tôi một tiếng để tôi chuẩn bị tâm lý!

Phương Khải bỗng nhiên nhận thấy, nếu chẳng may Lý Mật có đưa tổng giám đốc tới một vùng ngoại thành nào đó rồi hiệp trước giết sau thì quả thật là cũng quá hơi cho tổng giám đốc rồi! Bởi vì trong suốt quá trình cưỡng hiếp đó, tổng giám đốc chắc chắn sẽ không ngừng công kích Lý Mật một cách khủng khiếp, thậm chí - bằng lời nói. Như thế người chịu thiệt không phải là tổng giám đốc mà chính là cô nàng Lý Mật kia. Vậy ai mới là người chịu thiệt thòi đây?

Lúc Trình Lục Dương xuống xe còn "tốt bụng" dặn dò Phương Khải: "Chú ý giữ gìn bản thân, đừng có thiếu cảnh giác để rồi vừa bị người ta hãm hại lại còn bị lừa mất cả tiền nhé!"

Phương Khải vô cùng kinh hãi khi Trình Lục Dương dăm "biên tập lại" một câu "danh ngôn" sâu sắc đến vậy.

Sao lại có cảm giác như sắp xông vào đầu rồng hang hổ gặp yêu quái Tiểu Thiển* thế nhỉ? Cứ làm như Tần Chân là một nữ yêu quái chuyên đi hút tinh khí của con người không bằng.

*Tiểu Thiển: Nhân vật trong phim Thiện nữ u hồn nổi tiếng của điện ảnh Hồng Kông, chuyển thể từ một truyện trong bộ Liễu Trai chí dị của Bồ Tùng

Linh.

Phuong Khải nhớ lại hai lần gặp Tần Chân trước đó, mặc dù cô chỉ mặc đồ công sở, xem chừng cũng chỉ khoảng 25, 26 tuổi, tuy không được coi là mỹ nữ nhưng cũng rất xinh đẹp. Dù cô có là yêu quái, thì cũng là yêu quái có thể khiến người ta tự nguyện dâng tình khi.

Nghĩ vậy nên Phuong Khải rất vui vẻ lái xe đi ăn lẩu, sợ vị tổng giám đốc hay soi mói kia có chuyện hay không cũng đều gọi điện thoại đến làm phiền, anh còn đặc biệt kéo tên đối phương vào danh sách chặn cuộc gọi nhằm đảm bảo cuộc hẹn tối nay tuyệt đối không bị phá hỏng!

Trình Lục Dương phần nào cảm thấy không vừa lòng. Tại sao Phuong Khải có lỗi để ăn, còn anh thì phải tự về nhà gọi đồ ăn ngoài?

Căn hộ cao cấp mà anh đang ở nằm tại tầng trên cùng của một toà cao ốc. Dưới tài thiết kế tinh tế của anh, trông nó cực kỳ âm cúng và trang nhã. Nhưng một mình anh sống trong căn phòng quá rộng, không tránh khỏi việc cảm thấy trống trải.

Sau khi đẩy cửa bước vào phòng, anh ngồi xuống ghế bành, lấy ra một quyển thực đơn dày cộp từ trong ngăn kéo bàn uống nước, vừa xem vừa trầm tư suy nghĩ.

Quyển thực đơn này là do Phuong Khải tổng hợp, bên trong có dán tên các nhà hàng và món ăn đặc sắc ở trung tâm thành phố đã được anh thưởng thức và công nhận. Vì biết ông chủ khá khó tính nên Phuong Khải cũng không quên in hình ảnh các món ăn ra một cách rõ nét, đẹp mắt với cùng một kích cỡ.

Trình Lục Dương càng nhìn càng tức giận, ngay cả việc gọi điện thoại cũng là anh bảo Phuong Khải gọi, cũng chính anh là người giúp Tần Chân không phải trả phí sửa xe, thế mà đến khi cô mời khách lại chỉ mời có một mình Phuong Khải?

Trước đó anh từng nghe Phuong Khải nhắc tới cái quán lẩu ấy, ở chỗ nào nhỉ? Phố bình dân thì phải? Vừa nghe tên đã biết không thuộc gu của anh, cho dù Tần Chân có đem kiểu lớn tám người khiêng tới mời thì anh cũng không thèm đi. Hơn nữa, việc cô không mời anh đã động chạm đến sĩ diện của anh.

Trình Lục Dương ném quyển thực đơn lên ghế bành, cầm điện thoại gọi cho Phuong Khải, nhưng lại chỉ nghe được giọng nữ lạnh lùng như hắt hủi: "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy."

Chiếc di động tội nghiệp bị anh ném lên ghế một cách không thương tiếc.

Cuối cùng, với tâm trạng có phần bức xúc, lúc gọi món Trình Lục Dương đã yêu cầu: "Có món nào ngon mang hết đến đây cho tôi!"

Đối phương bị anh làm cho kích động: "Xin lỗi, anh vừa mới nói gì? Anh có thể nhắc lại được không ạ?"

"Đối người có lỗi tại tốt hơn tới nghe điện thoại đi!" Trình Lục Dương ngạo mạn quát đối phương.

"..."

Một tiếng sau, một mâm toàn những món ăn đặc sắc được mang tới.

Trả tiền xong, Trình Lục Dương cảm thấy dễ chịu hơn hẳn, nhưng khi thấy một bàn đầy thức ăn, anh bỗng nhận ra một vấn đề nan giải, đó là anh đã quên dặn nhân viên nhà hàng đừng cho ớt! Cho nên trong 12 món ăn này, anh không tài nào nhận biết được món nào có ớt món nào không.

Một người mù màu xanh và đỏ lại không ăn được cay, không phân biệt được màu của ớt thì phải làm sao đây? Ném thử? Nếu chẳng may ăn phải món có ớt thì lập tức uống hai chai nước là được chứ gì? Sau đó lại tiếp tục ăn thử từng món?

Trình Lục Dương tức giận quăng đôi đũa, rồi cầm di động ra ngoài tìm Phuong Khải.

... Tại sao lại tìm Phuong Khải? Ha ha ha, tổng giám đốc Trình sẽ chẳng bao giờ thừa nhận rằng trên thế giới này, ngoại trừ người trợ lý này ra, anh không biết vác mặt đi tìm ai để giúp anh phân biệt món ăn nào có ớt, món nào không.

Trình Lục Dương không thể tự lái xe vì anh bị mù màu xanh và đỏ nên anh vẫy một chiếc taxi rồi nhanh chóng nói tên của quán lẩu, xe vừa đi được nửa đường thì có khách khác vẫy.

Xe taxi là phương tiện giao thông rất phổ biến ở các thành phố lớn, chuyện ghép xe cũng không có gì là lạ, nhưng khi cô gái son phấn loè loẹt kia vừa mở cửa xe thì Trình Lục Dương lập tức đóng cửa lại với khuôn mặt không chút biểu cảm. Anh nói với người tài xế đang giật mình kia: "Xin lỗi, tôi không chấp nhận ghép xe."

Tài xế khó xử: "Vậy là sao, tôi cũng muốn làm ăn mà?"

Trình Lục Dương không nói thêm lời nào, lấy 100 đồng ra. Tài xế vui mừng nhận lấy, rồi đạp ga, hồ hởi đưa vị đại gia này đi ăn lẩu.

***

Trong quán lẩu nghi ngút khói, Tần Chân và Phuong Khải ngồi đối diện nhau ở một góc trong sảnh lớn, ăn uống rất vui vẻ.

Tần Chân tốt tính, chỉ cần người đối diện không phải là khách hàng và cấp trên thì với ai cô cũng có thể buôn chuyện trên trời dưới bể. Phuong Khải mặc

dù là người hướng nội, nhưng dưới sự tác động của Tần Chân, anh cũng mở lòng rất thoải mái, hai người vừa ăn vừa tán gẫu, nói chuyện vô cùng hào hứng.

Tần Chân nói: "May mà có trợ lý Phương tôi mới không bị mất hơn ba mươi ngàn. Nếu anh không gọi điện cho tôi chắc tôi vẫn không hay biết mà tự bỏ tiền túi ra để trả." Phương Khải ngượng ngùng đáp: "Có gì đâu, việc nên làm mà, lẽ nào tôi biết mà lại để cô phải mất tiền trong khi thực tế là cô đâu cần phải nộp tiền, tôi cũng chỉ là..."

Anh ấy vốn định nói mình gọi điện cho cô theo lời căn dặn của tổng giám đốc nhưng khi lời sắp thoát ra khỏi miệng, anh vội sửa lại thành: "Tôi cũng chỉ lo nhờ cô không biết mà biết trường dạy lái xe lừa bắt phải nộp tiền thôi." Tần Chân cười rạng rỡ: "Trợ lý Phương thật tốt bụng, chẳng hẹp hòi như tổng giám đốc của anh, khi tôi vừa mới ngỏ lời muốn được trả góp, tôi cứ nghĩ người giàu có như anh ta sẽ chẳng bao giờ tính toán so đo thiệt hơn làm gì, nào ngờ anh ta không thêm quan tâm những gì tôi nói, lại còn quay lưng bỏ đi, cứ như là nói chuyện với tôi một câu sẽ làm ô uế cái miệng của anh ta không bằng!"

Phương Khải biết rất rõ tổng giám đốc nhà mình bề ngoài thì xấu xa đáng ghét nhưng thực ra lại tốt bụng vô cùng, nếu không thì anh đã chẳng bao giờ gọi điện nói cho Tần Chân biết chuyện trường dạy lái xe thanh toán chi phí sửa chữa xe rồi.

Hai người ngồi cách nhau một cái bàn, Phương Khải có thể cảm nhận được nụ cười thân thiện của cô dành cho mình. Tần Chân có nước da trắng trẻo, khuôn mặt xinh đẹp ưa nhìn. Dưới hơi nóng của bếp lẩu, khuôn mặt của cô ứng hồng, đôi mắt sáng cũng trở nên long lanh ngập nước, vừa đen láy vừa yêu kiều. Không biết tại sao, Phương Khải chợt dạ cúi đầu, không giải thích cho cô ngôn ngữ sự việc.

Hai người ăn được nửa bữa, Phương Khải đã hoàn toàn thoải mái, không còn ngượng ngùng gì với Tần Chân nữa, anh cũng tươi cười cùng đùa với Tần Chân nói xấu cấp trên của mình.

Tần Chân kể trường phòng của cô là bà Lưu Trần Châu hay có thói quen giũa móng chân ngay trong phòng làm việc, giũa móng chân xong lại đưa tay lên ngoáy mũi, Phương Khải đang ăn miếng thịt bò, nghe đến đây thì nghẹn họng, không sao nuốt trôi được nữa.

"Tuy bề ngoài bà ấy nói năng chua ngoa nhưng thực ra lại tốt bụng, tôi biết bà ấy vẫn rất quan tâm đến tôi."

Hai người uống hết một cốc bia, mắt sáng long lanh, cảm giác như mọi chuyện đã được giải quyết xong xuôi ổn thỏa không còn vướng bận gì nữa. Phương Khải cảm thấy nếu Tần Chân đã chia sẻ thẳng thắn như vậy thì mình cũng chẳng cần phải giả bộ quân tử làm gì, thế là sau khi là một hơi hết cốc bia, anh ấy cũng bắt đầu nói xấu tổng giám đốc.

"..." Nói thật, tôi không hiểu nổi do đâu mà anh ấy có cái gu thẩm mỹ như bây giờ. Cô biết không, có một dạo cả tuần liền anh ấy mặc suốt một bộ Âu phục màu cam chói lóa, rồi cả bộ đồ ngủ màu xanh da trời, đây là còn chưa kể tới bộ đồ màu xanh lá cây trông chẳng khác gì quả địa cầu. Ở tầng dưới có một đám người hâm mộ đặt cho anh ấy biệt danh 'đứa con của cầu vồng', vì thế, mỗi lần đi sau anh ấy, tôi đều xấu hổ đến nỗi muốn tháo tất ra mà che mặt!"

"... Chưa hết, Sự đòi hỏi của anh ấy đối với tôi chắc trên đời này chả có ai sánh nổi. Chưa kể tới việc hể cứ ra ngoài là tôi phải xe đưa xe đón, ngay cả tập tài liệu nhỏ chỉ cần với tay là lấy được mà cũng phải gọi điện yêu cầu tôi về lấy cho. Còn nữa, trong dịp sinh nhật tròn một tuổi của cháu gái anh ấy, anh ấy muốn tặng món đồ màu đỏ cho cháu bé, việc chỉ có vậy mà cũng bắt tôi phải đi mua hộ. Trên danh nghĩa tôi là trợ lý của anh ấy nhưng kỳ thực có khác gì bảo mẫu. Cũng may tôi là đàn ông chứ không thì sợ rằng mấy việc lo ăn, lo mặc rồi cả chuyện ngủ nghỉ của anh ấy tôi cũng phải lo hết."

Tần Chân cười ngặt nghẽo, đặt đôi đũa xuống, nói: "Tổng giám đốc nhà anh năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Có người yêu chưa vậy?"

Phương Khải ngạc nhiên, tưởng cô có ý với tổng giám đốc, thót tim nói: "31 tuổi rồi nhưng chưa có người yêu, sao vậy? Cô..."

"Đừng đoán mò, ý tôi là, đã nhiều tuổi thế mà còn chưa có bạn gái thì làm sao anh biết được anh ta có thực sự cần anh nâng khăn sửa túi cho hay không?" Tần Chân nói một cách đầy ẩn ý.

Phương Khải tức khắc đỏ mặt: "Không đâu không đâu, khuynh hướng tình dục của anh ấy vẫn rất bình thường."

"Biết người biết mặt không biết lòng." Tần Chân nâng cốc bia lên: "Nào nào nào, cạn ly, chúc anh công việc thuận lợi, không bị vị tổng giám đốc lòng dạ đen tối xấu xa kia hành hạ về thể xác và tinh thần nữa!" Động tác của Tần Chân hơi mạnh nên chẳng may làm rơi đĩa, cô đành thất lễ để cốc xuống rồi cúi người nhặt đĩa lên.

Cô vừa khom lưng xuống thì tầm mắt của Phương Khải hướng thẳng tới lưng của một người khách ngồi phía sau Tần Chân, vóc dáng của người này sao mà giống tổng giám đốc quá vậy. Tay chân Phương Khải tê cứng, đúng lúc đó, người đàn ông phía sau Tần Chân Từ từ quay người lại, khẽ mỉm cười nói: "Thật trùng hợp, trợ lý Phương."

Tần Chân cuối cùng cũng nhặt được đĩa lên, khi quay đầu lại nhìn thấy người đàn ông vừa lên tiếng thì ngây người.

Trình Lục Dương "tia" thấy Tần Chân, về "kinh ngạc" trên mặt anh lại càng nồng đậm: "Cô Tần thật có tài ăn nói. Tôi thật sự là có mắt như không, sao từ đầu lại không nhận ra khả năng này của cô nhỉ? Cô và trợ lý của tôi đúng là một cặp trời sinh, hai người có cần tôi đứng ra mai mối, se duyên cho không?"

Tần Chân: "..."

Phương Khải: "..."

Nhiệt độ nóng hừng hực trong quán lẩu bỗng nhiên giảm xuống vài độ, Trình Lục Dương vẫn cười mờ ám, nhìn chằm chằm hai người đang im như thóc kia với ánh mắt sắc bén: "Tôi đã nói mà, hai người tâm đầu ý hợp, mới gặp đã nảy sinh tình cảm như vậy, thì ra là một nam cận bã, một nữ đê tiện, một cặp xứng lứa vừa đôi mà thôi. Ra sức nói xấu sau lưng người khác, mắc chứng hoang tưởng nặng mà không biết đường uống thuốc, người nhà các vị có biết bệnh tình của các vị không?"

Anh nhìn Phương Khải: "Đứa con của cậu vòng' à?"

Phương Khải sắp khóc rồi.

Anh lại chuyển hướng sang Tần Chân: "Tìm người đàn ông để nâng khăn sửa túi à?"

Tần Chân đỏ mặt tía tai.

Lúc này, con giận vô cớ của Trình Lục Dương đã dâng ngọn ngút tới đỉnh điểm, anh cầm chai rượu do chủ quán tặng, mở nắp chai hướng về phía hai người kia mà chẳng buồn quan tâm xem nhãn hiệu của nó rở tiền ra sao: "Mời cô cậu, quả đúng là song kiếm hợp bích, thiên hạ vô địch. Sự đê tiện, bi ối của hai người đúng là xưa nay chưa từng thấy, thật khiến người ta ngưỡng mộ. Chẳng thế mà có nhà thơ từng nói ngay cả Đức Phật cũng phải đợi tới năm trăm năm mới tìm được tri âm. Mặc dù người ta vẫn nói làm người xấu xa thì dễ, nhưng đê tiện như hai người thì quả không dễ dàng gì. Huống chi hôm nay hai người cùng kết hợp lại với nhau thì thật sự khiến người ta không thể thốt lên lời, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Đích thực là dịp may hiếm có, năm trăm năm chắc mới gặp một lần. Nào, lại đây, chúc hai người trăm năm hạnh phúc!" Cuối cùng, anh đặt mạnh chai rượu lên bàn đánh "cạch" một tiếng rồi lạnh lùng quay người bỏ đi trong lúc hai người kia vẫn còn đang lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Song “Ngoa” Hợp Bích

“Tổng giám đốc!!!” Phương Khải nước mắt lưng tròng nhìn anh với vẻ mặt đáng thương, hối lỗi.

Trình Lục Dương chậm rãi nhìn Phương Khải rồi nhìn hai tay anh ấy đang kéo tay áo mình với ánh mắt lạnh lùng, vô cảm, lạnh nhạt nói: "Buông ra!".

"Không buông!" Phương Khải vẫn khư khư nắm chặt ống tay áo anh: "Tổng giám đốc, tôi sai rồi, tất cả là lỗi của tôi, xin anh đừng đi có được không?".

Tài xế xe nhìn hai người với ánh mắt chứa đầy hàm ý sâu xa...

Trình Lục Dương nheo mắt lại, cười lạnh lùng: "Phải không vậy? Biết sai rồi ư? Vậy cậu nói cho tôi biết cậu sai ở chỗ nào?".

"Lẽ ra tôi không nên thẳng thắn vạch trần khuyết điểm của anh trước mặt người khác, tôi không nên nói xấu sau lưng anh mà có vấn đề gì thì nên góp ý trực tiếp với anh." Phương Khải chỉ còn thiếu nước quỳ xuống chân anh, hứa hẹn: "ANH đã nói với tôi rất nhiều lần, hãy làm việc gì cũng phải cân nhắc đến hậu quả, tôi đã không suy xét đến hậu quả mà nói lời thẳng thắn, khiến anh tức giận. Thật ra thì lúc này tôi vẫn chưa nói hết, tổng giám đốc tuy độc miệng nhưng tất cả những gì anh nói đều không phải là không có lý! Chẳng hạn như lúc này anh mắng tôi thì cũng không có gì sai cả, là tôi có lỗi trước, mới khiến anh tức giận buông lời cay độc, tất cả là do tôi, không liên quan gì đến anh cả, vậy nên tôi cũng sẵn sàng chấp nhận những lời mắng chửi đó!".

"..."

Trình Lục Dương thay đổi sắc mặt liên tục, không thể đoán được anh đang nghĩ gì. Tuy nhiên bất chấp việc Phương Khải khăng khăng giữa chặt tay áo mình, cuối cùng anh vẫn yên vị trên xe, giận dữ ra lệnh cho tài xế: "Đi đi!".

Hơn nửa người Phương Khải đã ở trong xe, vẫn tiếp tục giữ tay áo anh không chịu buông, miệng không ngừng gọi “Tổng giám đốc! Tổng giám đốc!”. Tài xế xe thấy vậy thì nói với Trình Lục Dương một cách chân thành: “Các cậu còn trẻ tuổi đừng có kích động quá. Chẳng phải hai người khó khăn lắm mới vượt qua bao áp lực để đến với nhau hay sao?”.

“Tôi đâu có điên mà đến với cậu ta?”. Trình Lục Dương không thể chịu nổi nữa, tức giận cời phăng áo khoác ra, quẳng luôn chiếc áo vào lòng Phương Khải, trước khi đóng cửa xe lại không quên đẩy Phương Khải ra khỏi xe, từ kẽ răng rít ra hai tiếng: “Lái xe!”.

Người tài xế lẳng lặng đập chân ga, nhìn qua kính chiếu hậu có thể trông thấy Phương Khải vẫn đứng nguyên chỗ cũ với dáng vẻ cô đơn, tội nghiệp. Trông thấy cảnh một chàng trai đáng thương đang ôm áo khoác của người yêu, mặc dù bị tổng thương nhưng vẫn không đành lòng vứt bỏ chiếc áo còn vương hơi ấm của kẻ phụ tình... chặc chặc chặc, quả nhiên... “Đa tình tự cổ không dư hạn”!

Nếu như dùng tám chữ để khai quát về con người Trình Lục Dương thì sẽ có hai phiên bản:

Theo góc nhìn của đa số phụ nữ: Anh “đẹp trai lạnh lùng, lời lẽ sắc bén”.

Dưới góc nhìn của Phương Khải: Người này “kiêu căng, độc miệng, tự luyến, hẹp hòi”.

Sau sự kiện quán lẩu, Phương Khải rất vất vả mới được Trình Lục Dương tha thứ. Cái giá phải trả là suốt một tuần lễ không được nhiều chuyện, không được nói bất kì điều gì ngoài công việc, hơn nữa mỗi sáng sớm khi đi đón Trình Lục Dương, việc đầu tiên là bước xuống xe cúi thấp người chào tổng giám đốc với một sự biế on vô hạn.” Tiểu nhân thỉnh an tổng giám đốc đại nhân khoan hồng đại lượng nhất trên đời”.

Tiếp đó, Trình Lục Dương sẽ hừ lạnh một tiếng mà nói:” Ai độc miệng?”.

“Tôi độc miệng ạ”.

“Ai lòng dạ hiểm độc?”

“Tôi lòng dạ hiểm độc ạ”

“Ha ha, không phải tôi là đứa con của cầu vòng sao?”

“Tôi chính là cháu của cầu vòng!”

Đoạn đối thoại kiểu này giữa hai người họ diễn ra hằng ngày trong suốt một tuần liền. Cuối cùng Trình Lục Dương cũng chịu cho qua mọi chuyện. . . chỉ vì cái tội vạ miệng mà Phương Khải đã phải trả giá đắt gấp cả trăm lần, đó chính là việc lòng tự trọng bị chà đạp. Cuối cùng anh ấy đã rút ra được bài học “đắt giá” cho bản thân mình.

Một tối chủ nhật nọ, Trình Lục Dương đích thân nhận một vụ làm ăn, và suốt một tuần dài sau đó, anh lao đầu vào làm việc.

Trình Lục Dương học đại học ở Anh, chuyên ngành kiến trúc, sở trường là thiết kế nội thất.

Các công trình thiết kế của anh có phong cách trang nhã, màu sắc nhã nhặn, không lòe loẹt. Nhưng từ khi đảm nhận vị trí tổng giám đốc thì rất ít khi anh tự tay thiết kế trọn vẹn một công trình. Tuy trên danh nghĩa anh không phải là chủ công ty, nhưng thật tế ai cũng biết đằng sau mỗi viên gạch của La Lune đều là bóng dáng của nhà họ Trình. Do vậy, nếu còn muốn trụ lại đây thì đừng có coi thường anh.

Lý do khiến Trình Lục Dương hết sức coi trọng đối tác lần này là bởi đích thân Trình Viễn Hàng đã gọi điện thoại tới căn dặn:” Bố muốn con tự tay thiết kế cho nhà họ Chu”.

Thị trường trang trí nội thất ở thành phố này hầu như đã bị Chu Tông Vĩ lũng đoạn, thế mà lần này con gái yêu của ông ta lại chỉ đích danh Trình Lục Dương thiết kế nội thất cho ngôi nhà mới cô nàng.

Trình Lục Dương vốn không thích vụ làm ă này nên tỏ thái độ vô cùng miễn cưỡng, re và không vừa ý.

Trình Viễn Hàng lập tức nổi nóng:” Bảo anh hợp tác thì anh cứ làm cho tốt, còn trả treo cái gì? Tôi nuôi anh bao nhiêu năm trời, họa hoàn lắm mới bảo anh làm chút chuyện, chưa gì anh đã chối bay chối biến, nói bóng nói gió. Trình Lục Dương, có phải anh quên anh họ gì rồi không?”.

Lục Thư Nguyệt đang đắp mặt nạ, nghe thấy chồng đang yên đang lành chỉ vì một cuộc điện thoại mà cũng nổi cáu, liền vội vàng chạy tới phòng sách. Sau khi nghe thấy hai bố con cãi nhau ầm ĩ qua điện thoại thì vội vàng xoa tay, ra hiệu cho Trình Viễn Hàng dừng lại.

Trình Lục Dương ở đầu kia lạnh lùng cười:” Nuôi con bao nhiêu năm trời? Là bố nuôi hay ông ngoại nuôi? Bố không nói con họ Trình thì suýt chút nữa con tưởng mình họ Lục rồi. . .”.

“Con. . .” hai bên thái dương của Trình Viễn Hàng giật lên vì giận dữ.

Tiếp đó Trình Lục Dương thẳng tay tắt máy, chấm dứt cuộc trò chuyện không mấy vui vẻ.

Anh không có người yêu, cũng chẳng có ai để mà lo chu cấp. Con số khổng lồ trong tài khoản tiết kiệm của anh có thể khiến nhiều người thèm muốn, nhưng đối với anh nó chỉ là những dãy số vô nghĩa.

Anh nhớ ông ngoại, ngay cả khi nằm trên giường bệnh với vẻ mặt hốc hác, mệt mỏi, ông vẫn nắm chặt tay anh và nói rằng ông muốn sau này anh sẽ luôn hiếu thuận với bố mẹ, thế nhưng cậu bé Trình Lục Dương nước mắt giàn giụa, chỉ biết liên tục lắc đầu gọi “Ông ngoại”.

Tuy chưa bao giờ nói ra nhưng trong thâm tâm anh luôn nghĩ, bố mẹ có một người con hiếu thảo như anh trai anh đã đủ lắm rồi, với họ, sự tồn tại của anh dường như thừa thãi.

Trên ti vi đang phát một bộ phim truyền hình nhạt nhẽo, Trình Lục Dương khẽ nhú mày, ngay lập tức tắt tivi, kéo laptop trên bàn đặt kên đùi rồi mở phần mềm đồ họa ra.

Đích thân thiết kế ư?

Nếu ông ta đã muốn thế thì cứ theo ý ông ta vậy.

Tần Chân chạy đôn chạy đáo hơn nửa tháng mới lấy được phí sửa chữa xe từ phía trường dạy lái xe, sau khi chuyển tiền theo số tài khoản mà Trình Lục Dương đưa, cô vừa đi về công ty vừa gọi điện cho Phương Khải.

Phương Khải lúc này đang dẫn cô con gái độc nhất của Chu Tông Vĩ tới phòng làm việc của Trình Lục Dương, thấy Tần Chân gọi tới thì rất vui mừng nhưng lại không dám nghe máy, chỉ sau khi đưa cô Chu tới phòng của Trình Lục Dương rồi mới hớn hờ chạy về phòng mình nhận điện thoại.

Vừa giải quyết xong chuyện phí sửa xe nên tâm trạng của Tần Chân rất thoải mái, cô cũng tò mò hỏi Phương Khải vụ ở quán lẩu lần trước đã giải quyết ổn thỏa hay chưa, Phương Khải ngậm ngùi kể cho cô nghe về cái tuần định mệnh mà anh ấy phải vất vả khổ sở như xuống địa ngục. Tần Chân nghe xong cười ha hả.

Phương Khải hỏi cô: “Đúng rồi, chẳng phải cô làm quản lý kinh doanh ở công ty sao? Sao có mấy chục nghìn tệ phí sửa xe mà cũng phải đi vay vậy?”.

“Quản lý kinh doanh là cái quái gì? Anh không biết đấy thôi, văn phòng công ty tôi tổng cộng có tất cả bảy người thì đã có năm người làm quản lý, chỉ có hai người làm phó quản lý. Cái chức danh đó chỉ để gọi cho oai ấy mà”. Tần Chân rầu rĩ nói, “Thực tế thì tất cả đều làm công ăn lương thôi!”.

Phương Khải đang định nói vài lời an ủi Tần Chân thì điện thoại nội bộ công ty bỗng reo vang, anh ấy liền bảo Tần Chân đợi một chút, nào ngờ vừa nhắc điện thoại lên thì ở đầu dây bên kia Trình Lục Dương đã lạnh nhạt ra lệnh: “Qua đây tiễn khách!”.

Phương Khải không biết đã xảy ra chuyện gì, đành nói vài câu xã giao với Tần Chân rồi cúp máy, đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc.

Phương Khải vừa mới đẩy cửa bước vào đã trông thấy nét mặt có phần lúng túng, ngượng ngùng của tiểu thư nhà họ Chu, còn Trình Lục Dương ngồi ở sau bàn không chút biểu cảm, ra hiệu cho Phương Khải tiễn khách.

Chu Vũ Lâm khách sáo nói: “Vay lần sau tôi tới xem bản thiết kế...”.

“Không cần, đợi tôi chỉnh sửa xong sẽ bảo người mang sang cho cô”, Trình Lục Dương ngắt lời.

Chu Vũ Lâm hơi phụng phịu: “Bác Trình đã nói nếu tôi có gì không hài lòng thì có thể nói chuyện trực tiếp với anh, tôi cũng chỉ góp ý thẳng thắn, lẽ nào điều đó khiến anh cảm thấy không được vui?”.

“Hừm? Ông ta nói với cô vậy sao?” Trình Lục Dương nhướn lông mày cười: “Xin lỗi, tôi và bố tôi không thường xuyên liên lạc nên có thể không thực sự hiểu nhau. Nhưng thứ lỗi cho tôi nói thẳng, cô Chu năm nay lần bảy lượt đến xem bản thiết kế. Mỗi lần đều yêu cầu thay đổi một vài chi tiết nhỏ nhặt không cần thiết. Tôi thiết nghĩ, nếu cô cảm thấy không vừa ý với thiết kế của tôi thì cô có thể tìm một đơn vị khác để hợp tác”. Nghe xong những lời của Trình Lục Dương, mặt Chu Vũ Lâm biến sắc. Cô ta cố gắng kiềm chế không tự làm mất thể diện của mình trước mặt anh, rồi gượng cười đi theo Phương Khải ra khỏi công ty.

Sau chuyện này, Chu Vũ Lâm gọi điện thoại cho Chu Tông Vĩ với thái độ vô cùng bất mãn: “Bố, bố đã nói gì với bác Trình? Chẳng phải bác ấy nói là mượn chuyện thiết kế này để con và Trình Lục Dương gần gũi nhau sao? Làm sao mà Trình Lục Dương lúc nào cũng có thái độ như đang bàn việc công để nói chuyện với con vậy? Con đã cố ý để kiểm soát gặp mặt anh ấy, mỗi lần gặp cũng chỉ đưa ra vài ý kiến nhỏ thế mà anh ấy lại bảo “không bằng lòng thì đi tìm người khác”, con chẳng còn mặt mũi nào mà gặp anh ấy nữa!”.

Không biết Chu Tông Vĩ nói cái gì mà Chu Vũ Lâm dứt khoát nói: “Con mặc kệ, vấn đề là con thích anh ấy, chiến thuật vu hời gì chứ, con không dung nữa! Bố bảo bác Trình bữa nào sắp xếp cho con với anh ấy ăn cơm cùng nhau, con không muốn người ta cứ tỏ thái độ này với con đâu!”.

Hai bố con Trình Lục Dương và Trình Viễn Hằng lại có cuộc tranh cãi nảy lửa.

Nguyên nhân là lúc Trình Lục Dương về nhà ăn cơm, Trình Viễn Hằng không vui, trách mắng anh không linh hoạt, chỉ biết sĩ diện hão.

Trình Lục Dương đặt đôi đũa xuống, lơ đãng nói: “Con sĩ diện ư? Cô ta tới công ty tất cả bốn lần. Lần đầu tiên nói chiều rộng tay vịn cầu thang từ tầng một tới tầng hai không phù hợp với chiều dài ngón tay của cô ta. Lần thứ hai nói vị trí bồn cầu trong nhà vệ sinh không ổn, không đủ ánh sáng để đọc sách. Lần thứ ba nói độ cao của cầu thang không được, con không chịu chú ý đến chiều cao của cô ta mà thiết kế thế này sẽ khiến cô ta tổn sức mỗi lần lên xuống. Lần thứ tư nói cách bố trí trong nhà bếp không còn chỗ để kê chiếc bàn ăn lớn dành cho mười hai người theo ý của cô ta. Bố thử nói xem, rốt cuộc ai mới là người sĩ diện hão ở đây?”.

Trình Viễn Hằng thoáng chút bối rối, ông cố giữ vẻ mặt khó coi: “Dẫu vậy thì con cũng không thể bảo người ta đòi người khác được! Lẽ nào con không biết những việc này xảy ra như cơm bữa trên thương trường! Con gái cưng của Chu Tông Vĩ có ý với con thì con cũng phải giữ thể diện cho người ta chứ. Dù con không thích người ta thì cũng thử đợi một thời gian rồi không gặp gỡ liên lạc nữa là được chứ sao, giờ con không giữ ý cho người ta thì làm sao bố xuống nước với con được?”.

Trình Lục Dương bỗng nghĩ đến người anh trai Trình Húc Đông của mình. Trình Húc Đông với Trình Viễn Hằng quả đúng là cha nào con nấy, giống nhau như tạc, chẳng phải cả hai đều nhờ vào sự khéo léo trong ngoại giao mà tập đoàn Viễn Hằng mới phát triển và mở rộng được đến ngày nay sao?

Từ xưa đến nay anh luôn chán ghét việc phải thành cái bóng của anh trai mình, nên miễn cưỡng cười nói: “Bố đã đồng ý với bác Chu rồi thì đi hẹn hò với con gái của bác ấy đi, người đồng ý là bố chứ không phải con, nên nếu bố cảm thấy hứng thú thì tự đi đi”.

Trình Viễn Hằng vô cùng giận dữ. Ông chỉ tay vào mặt Trình Lục Dương: “Anh cũng là người họ Trình, đừng có suốt ngày giương cái bản mặt tự cao tự đại như không liên quan đến nhà họ Trình ra như thế! Ngay cả nghệ thuật giao tiếp ứng xử mà anh cũng không hiểu hả? Nếu không nhờ tôi và anh trai

anh chống lưng thì anh nghĩ xem làm sao cái công ty rách nát của anh lại có nhiều mối làm ăn như vậy? Quảng cáo thì không có, ngoại giao cũng không biết, nếu anh không phải là con trai của Trình Viễn Hàng này thì ai thèm nể mặt anh, bao nhiêu công ty thiết kế không tìm lại tìm tới anh để trông cái bản mặt dương dương tự đắc của anh!”.

Trình Lục Dương trước đó còn lơ đãng không quan tâm, nghe vậy thì lập tức sa sầm mặt, liếc mắt nhìn bố mình:” Ý bố là con vốn không có bản lĩnh, chẳng qua chỉ dựa dẫm vào tập đoàn Viễn Hàng của bố phải không?”.

“Nếu không thì ah dựa vào đâu mà nhận được nhiều đơn hàng làm không xuê như thế? Nhiều doanh nghiệp bất động sản hợp tác với tập đoàn Viễn Hàng không đòi hỏi gì lại chạy đến công ty nhỏ của anh thiết kế, chẳng phải là vì họ nể tôi hay sao, hay anh cho rằng đó là nhờ danh tiếng lẫy lừng của anh? Trình Lục Dương, anh đừng có suốt ngày xem thường tôi và anh trai anh, trừ khi anh đổi họ, bằng không, anh vẫn chỉ là dựa vào danh tiếng của nhà họ Trình thôi...”

“Trình Viễn Hàng!” Lục Thu Nguyệt ném đôi đũa, tỏ thái độ gay gắt với chồng, kẻ đó bỗng nhiên đứng dậy, căng thẳng nhìn đứa con út, trong mắt có chút khấn cầu.

Trình Viễn Hàng tự biết mình lỡ lời, nhưng vì thể diện nên vẫn không chịu thừa nhận.

Cả căn phòng chìm trong im lặng.

Trình Lục Dương cầm lấy khăn giấy từ từ lau miệng, ngẩng đầu nhìn về mặt khó coi của bố mình:” Nếu bố đã nói vậy thì con cũng chẳng còn gì để nói nữa. Mặc dù con vốn cũng chẳng thích thú gì cái họ này, nhưng rõ ràng là không thể thay đổi được!”.

Ngay trước mặt ba người, Trình Lục Dương bấm điện thoại gọi cho Phương Khải, nói từng câu từng chữ:” giúp tôi thông báo, từ nay về sau, hễ là đơn hàng của công ty hợp tác với tập đoàn Viễn Hàng thì chúng ta đều không nhận”.

Vẫn biết những lời thốt ra trong khi tức giận chỉ là nhất thời, nhưng ai biết được hậu quả sẽ ra sao?

Trút giận xong, phiền phức lập tức kéo đến.

Trình Viễn Hàng cũng không phải dạng vừa, nghe Trình Lục Dương nói chuyện điện thoại với Phương Khải cũng không nói không rằng gọi điện cho người phụ trách nhân sự công ty yêu cầu ra thông báo từ giờ về sau, tập đoàn Viễn Hàng sẽ không cung cấp khách hàng cho La Lune nữa. Lục Thu Nguyệt khuyên can thế nào cũng không được. Thông báo xong, ông đi thẳng vào phòng sách, đóng cửa không cho ai vào.

Trình Lục Dương lập tức đi ra cửa, ngày hôm sau liền bắt đầu cùng Phương Khải chạy đôn chạy đáo đến các công ty bất động sản, anh không tin rằng tách khỏi Trình Viễn Hàng thì mình không làm nên trò trống gì. Nhưng bản thân anh cũng phải thừa nhận, quả thực từ trước tới giờ anh sống trong ánh hào quang của tập đoàn Viễn Hàng, thoải mái nhân nhả làm một ông chủ chỉ tay năm ngón, ngồi mát ăn bát vàng.

Nhưng anh là người có tài, cũng có thẩm mỹ thiết kế nên dù việc tìm đối tác có khó khăn thế nào, anh cũng không tin La Lune chẳng làm nổi trò trống gì như lời ông nói.

Hừ, ông muốn cười nhạo anh chứ gì?

Vậy cứ chống mắt lên mà xem, người bị cười nhạo tuyệt đối không phải là Trình Lục Dương này đâu.

Trình Lục Dương tự mình xoay sở, sau mấy ngày chạy tới chạy lui thì cũng hợp tác được với vài công ty nhỏ. Các công ty này nghe nói đến La Lune rất nổi tiếng trong lĩnh vực thiết kế thì lại càng khách khí, chẳng mấy chốc đã đi đến thỏa thuận, hễ bên này bán được nhà sẽ lập tức giới thiệu người mua tới chỗ của Trình Lục Dương để thiết kế và lắp đặt nội thất. Nói chung, phương thức thỏa thuận hợp tác này không chỉ có lợi với hai bên công ty mà cũng rất tiện cho khách hàng, chưa kể khách hàng còn được giảm giá chi phí lắp đặt nên gần như khách hàng nào cũng hoàn toàn đồng ý.

Nhưng chỉ vài ngày sau đó kế hoạch của Trình Lục Dương không còn thuận lợi như lúc đầu. Nguyên nhân là tập đoàn Viễn Hàng đã thông báo rõ ràng: Từ giờ trở đi chính thức rút vốn khỏi thương hiệu thiết kế nội thất La Lune, đồng thời phía tập đoàn cũng bắt đầu tìm kiếm thương hiệu thiết kế nội thất mới để hợp tác.

Thông tin này nhanh chóng lan truyền khắp thành phố B, Trình Lục Dương cũng bắt đầu bị từ chối. Đừng nói tới công ty bất động sản bình thường mà kể cả công ty nhỏ cũng chẳng buồn hợp tác cùng anh.

Tập đoàn Viễn Hàng quả thực rất có thể lực ở thành phố B, có ai đang yên lành lại đi gây sự với họ ư? Đến Trình Viễn Hàng còn không muốn giúp con mình thì ai thèm ăn no rửng mỡ đi giúp Trình Lục Dương đây?

Trình Lục Dương vô cùng tức giận, lòng càng quyết tâm tự vươn lên.

Ông ta xem thường anh, vậy anh sẽ để cho ông ta thấy! Chẳng phải bao năm qua anh vẫn lớn lên mà không dựa dẫm vào ông ta đó sao? Nực cười! Trí tuệ là của anh, lẽ nào anh lại để người khác thay anh quyết định mọi chuyện?

Trình Lục Dương xem tập tư liệu Phương Khải thu thập, xem đến danh sách các công ty bất động sản vừa và nhỏ trong thành phố thì bỗng dưng xuất hiện hai chữ Âu Đình. Anh neho mắt, cười đầy ẩn ý.

Ồ, xem ra phải gặp cô nàng miệng lưỡi sắc bén kia một phen rồi?

Thật tuyệt, quãng thời gian đầy áp lực cuối cùng cũng qua, anh đã tìm được đối tác kinh doanh.

Lúc gọi điện thoại cho Tần Chân, Bạch Lộ say sưa kể về các cửa hàng giảm giá ở trung tâm thành phố, hẹn cô chủ nhật này cùng đi mua sắm, đang nói nửa chừng ngó người ra như thể nhớ tới một chuyện quan trọng hơn.

“Đúng rồi, cậu biết hôm qua ở trên xe buýt mình gặp ai không? Chính là giáo sư Mạnh của cậu đấy!”.

Bạch Lộ ở đầu kia há hê.

Tay Tần Chân đang cầm chuột máy tính bỗng dừng lại, đờ ra.

“A lô? Đầu rồi?” Không nghe thấy tiếng trả lời, Bạch Lộ liếc nhìn màn hình điện thoại, vẫn đang kết nối, cô ấy lại áp điện thoại vào tai.” Tần Chân, cậu chết ở đâu rồi?”.

Lúc này Tần Chân mới định thần lại, nâng chiếc điện thoại này giờ lừng lơ vô định trong không trung lên “... đây”.

Bạch Lộ thở phì phì” Cậu thật hết thuốc chữa, cung phản xạ sắp đủ dài để quấn một vòng Trái Đất rồi đây, mau đi bệnh viện chữa trị đi!”.

Tần Chân lại lặng thinh, Bạch Lộ ngập ngừng hỏi” Cậu sao vậy? Nghe nói Mạnh Đường trở về nên cảm thấy không thoải mái à?”.

Không những cảm thấy không thoải mái mà chỉ mới nghe thấy cái tên ấy thôi, cô đã vô cùng buồn bã, chán nản.

“Cậu nói cứ như thể mình với anh ta từng có gì không bằng.” Tần Chân khịt mũi.” Được rồi, không có chuyện gì thì mình cúp máy đây, kéo lát nữa bà Lưu Trần Châu thấy mình dùng điện thoại công ty lại mắng mình biển thủ công quỹ

“Ê, vậy cậu lấy điện thoại của cậu gọi cho mình nha, đừng có cả ngày... A lô? A lô?” Bạch lộ tức học máu vì lúc nào Tần Chân cũng là người cúp máy trước. Tần Chân ngồi trước máy vi tính, đầu óc trống rỗng, không nghĩ được bất cứ điều gì.

Sau đó, dường như một bóng dáng mờ hồ tận sâu ký ức từ từ hiện ra, cứ như máy chụp ảnh lấy ngay vậy. Từng hình, từng ảnh dần dần trở nên rõ nét.

Người kia trông vẫn thư sinh như trước, gương mặt thanh tú, nụ cười tinh khôi trong trẻo, khi cười lộ ra đôi má lúm đồng tiền. Ngay cả những người lần đầu mới gặp cũng cảm thấy anh ta rất dịu dàng, gần gũi.

Mạnh Đường.

Cô há hốc miệng, ngay cả tên của anh ta cũng không thốt nên lời. Cô chơi vơi, cảm thấy như mình không còn chút không khí nào, dù mở miệng hay ngậm miệng đều không thở nổi.

Không biết Tần Chân đã đứng ngẩn người như thế bao lâu, bỗng một bàn tay vỗ nhẹ lên vai cô, khiến cô giật mình choáng tỉnh.

Người vỗ vai cô là Hoàng Y làm cùng phòng. Thấy cô phản ứng mạnh quá, Hoàng Y giật mình” Chị sao vậy? Gọi mấy lần cũng không trả lời, đang mãi nghĩ gì thế?”.

Tần Chân xấu hổ cười” Có nghĩ gì đâu, chỉ hơi buồn ngủ thôi”.

Thật là trùng hợp quá, trưởng phòng Lưu vừa gọi chị lên phòng của bà ấy đấy, haha, tha hồ mà tình ngu nhé?”. Hoàng Y cười hi hi vỗ vỗ lưng cô ta ra điều bí hiểm” Đùng cẳng thẳng, lần này không phải là muốn ‘dạy bảo’ gì đâu, nghe nói có khách quý, chỉ đích danh chị đòi hợp tác đấy!”.

Hợp tác cái nổi gì, tai bay vạ gió thì có.

Tần Chân đứng bên ngoài, khẽ gõ cửa, giọng nói dịu dàng của Lưu Trần Châu mà trước giờ cô chưa ừng được nghe vọng ra.” Mời vào”.

Tần Chân toàn thân run rẩy, lặng lẽ đẩy cửa bước vào, lập tức bắt gặp ánh mắt của người đang ngồi trên ghế bành.

Trong vòng 0.01 giây, Tần Chân đứng trước hai mối đe dọa: đầu tiên là nụ cười “có vẻ” nhả nhặn trên gương mặt Trình Lục Dương, kế đó là bộ đồ thể thao đồ chơi của anh ta.

Lưu Trần Châu “té nhệ” mở đầu cuộc trò chuyện bằng một trận cười nôi da gà rồi thân mật bảo Tần Chân” Vị này chính là tổng giám đốc Trình của công ty thiết kế nội thất Lá Lùn (1). Từ nay về sau ‘Lá Lùn’ sẽ là đối tác của chúng ta, Chân Chân, mau chào tổng giám đốc Trình đi!”.

Lá Lùn... Trình Lục Dương, Phương Khải – bấy giờ đang đứng sau Trình Lục Dương – và cả Tần Chân cùng lúc run bắn người. Cái tên tiếng Pháp đẹp đến đã trở nên quê một cục “nhờ ơn” Lưu Trần Châu.

(1)Phát âm gần giống La Lune.

Tần Chân còn chưa kịp phản ứng đã thấy Lưu Trần Châu mỉm cười giới thiệu” Tổng giám đốc Trình, đây là Tần Chân, quản lý nghiệp vụ phòng kinh doanh công ty tôi”. Rồi bà nháy mắt với Tần Chân” Sau khi xem danh sách nhân sự phòng kinh doanh của chúng ta, tổng giám đốc Trình đã đích thân

chọn cô, muốn cô từ nay về sau trực tiếp theo sát quá trình hợp tác giữa hai bên, còn không mau cảm ơn tổng giám đốc Trình đã tạo cơ hội đi?”.

Tần Chân chật vật nhìn Trình Lục Dương đang ngồi thoải mái trên sofa êm ái, bất giác nụ cười coỉ mở thân thiện cùng ánh mắt sáng lấp lánh của anh, cô cảm thấy mình chẳng khác gì cừu non giữa bầy sói dữ...

“...”

Có ai nói cho cô biết, tại sao con sói hoang cao quý này lại hạ mình tới một chỗ tồi tàn như Âu Đình không?

Từ ngày Trình Lục Dương ký thỏa thuận hợp tác với Âu Đình, những tháng ngày bi thảm của cuộc đời Tần Chân cũng bắt đầu.

Với tính cách của Tần Chân, cô không mấy khó khăn để vờ như chưa từng quen biết Trình Lục Dương, cô lịch sự bắt tay coi như đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, xem như từ nay mọi người sẽ làm bạn tốt của nhau. Cái miệng ác ý của cô khi trông thấy bộ trang phục đồ chót rục rở của Trình Lục Dương thì tắt điện, không nói được gì, chỉ đến khi bước ra khỏi cửa mới có thể cất lên vài câu hát. Lúc đó Lưu Trần Châu cười đến nổi hằn rõ cả nếp nhăn trên mặt, hết lời tán dương: “Tổng giám đốc Trình đúng là có gu thẩm mỹ, bộ quần áo màu đỏ này thật rục rở nha!”.

Quần áo màu đỏ? Rục rở? Trình Lục Dương thoáng dừng bước, bỗng nghe tiếng hát của Tần Chân từ hành lang vọng lại: “Hãy cháy lên! Hãy cháy lên! Chim lửa!”.

Phương Khai tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt, không hề bất ngờ khi nghe thấy tiếng “rắc” từ trong tay Trình Lục Dương – cây bút xịn đã hy sinh anh dũng.

Và, ngay sau đó, cuộc đời sống gió bão tấp của Tần Chân bắt đầu.

Trình Lục Dương bảo Phương Khai nói với Lưu Trần Châu rằng anh rất thích thái độ làm việc thận trọng của Tần Chân nên vô cùng tín nhiệm cô, do vậy mà tất cả đơn hàng hợp tác của Âu Đình và La Lune về sau sẽ do Tần Chân phụ trách.

Lưu Trần Châu rất vui vẻ, Tần Chân là nhân viên do một tay bà đào tạo, bây giờ được đánh giá cao, bà cũng thấy mát lòng mát dạ.

Bà thậm chí còn vỗ vai Tần Chân cười đầy kiêu hãnh: “Ngay từ đầu tôi đã biết là cô có tài, tôi đã nhìn người thì cảm có sai bao giờ!”.

“...”

Người đầu mà vừa mới hai ngày trước còn bảo cô thu dọn đồ đạc rút xéo khỏi đây, hai hôm sau đã không biết xấu hổ mà nói ra những lời này! Tần Chân kéo bàn đứng dậy, nghiêm trang nói: “Trưởng phòng cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức!”.

Đành vậy thôi, xưa nay cô vẫn rất giỏi tùy cơ ứng biến.

Nhưng mà chuyện được lãnh đạo đề bạt gì gì đó, rốt cuộc là coi trọng hay coi thường, chỉ có bản thân Tần Chân hiểu rõ hơn cả.

Từ đó, công việc của cô đòi hỏi cứ phải chạy qua chạy lại giữa Âu Đình và công ty của Trình Lục Dương, hết thông báo cho Trình Lục Dương yêu cầu của khách hàng mua nhà lại đến đem bản thiết kế của Trình Lục Dương trở về Âu Đình, xin ý kiến khách hàng, nếu như hai bên đều nhất trí thì có thể bắt đầu lắp đặt thiết bị.

Công việc này, mới nghe có vẻ nhẹ nhàng nhưng dưới sự chỉ đạo của Trình Lục Dương thì nó đã “biến tướng” đến nỗi khiến người ta phải khiếp đảm.

Lần đầu tiên, Tần Chân đem bản thiết kế chạy đến La Lune thì nghe được một thông báo đầy tiếu nuối: “Tổng giám đốc hiện không có ở đây, mời cô lúc khác quay lại!”.

Trưa hôm đó, Tần Chân lại chạy đến La Lune giữa cái nắng gay gắt, kết quả là nhân viên lễ tân lại ngại ngần nói:

“Thật ngại quá, tổng giám đốc vừa nãy còn ở đây, nhưng mười phút trước đã rời khỏi công ty rồi”.

Cứ như vậy, Tần Chân phải chạy đi chạy lại tổng cộng bốn lần mới gặp được Trình Lục Dương.

Sau này Tần Chân rút kinh nghiệm, trước khi đến gặp Trình Lục Dương, cô gọi điện thoại trước cho Phương Khai, nắm rõ lịch trình của Trình Lục Dương rồi mới chạy sang.

Liên tiếp mấy lần thấy Tần Chân dễ dàng gặp được mình, Trình Lục Dương phát hiện ra mấu chốt nằm ở chỗ Phương Khai. Anh liếc mắt hỏi chàng trợ lý: “Có phải là cậu mật báo cho cô ta hay không?”.

Phương Khai: “... Tôi chỉ thành thật trả lời câu hỏi của cô ấy mà thôi, chuyện này không liên quan đến tôi mà!”.

Trình Lục Dương đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm tay gian tế. Rất nhanh, anh đã nghĩ ra một biện pháp hành hạ mới.

Chẳng hạn như Tần Chân nhân lúc anh vẫn còn ở công ty mà chạy tới, thì sẽ nhận được lời hỏi đáp phũ phàng rằng: “Phương Khai chưa nói với cô à? Bản vẽ đó còn chưa xong, cô tới gi mà sớm thế?”.

“...”

Cô nhin, bởi nếu Phuong Khai không nói rõ ràng trong điện thoại thì nguyên nhân duy nhất là anh ấy đã bị con người xấu xa này sai bảo.

“Vậy xin hỏi bao giờ tổng giám đốc Trình mới làm xong?”.

“Ừm, ngày mai đi”.

Hôm sau, Tần Chân lại một lần nữa nghiêng răng chạy tới thì nghe Trình Lục Dương thờ ơ như không nói:”Ồ, tôi vừa mới phát hiện bản vẽ kia còn có chỗ cần phải chỉnh sửa, hai tiếng sau cô quay lại nhé!”.

“...”

Những chuyện đại loại như vậy nhiều vô số.

Tần Chân nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng phải người xưa từng có câu: chỉ có lòng dạ phụ nữ và kẻ tiểu nhân là khó lường đó sao?

Cô nghĩ, trên đời này chắc rằng chẳng có ai khó chiều như Trình Lục Dương! Bố mẹ anh chắc đau khổ lắm, không biết kiếp trước họ làm gì nên tội để kiếp này sinh ra một thằng con tồi tệ thế này!

Chỉ là gạt trợ lý của anh cùng nói xấu cấp trên thôi mà, có đến mức phải dòn cô đến chân tường như bây giờ không?

Bị hành hạ suốt một tuần, Tần Chân sụt mất mấy cân liền. Tuy sụt cân là việc đáng mừng nhưng trong lòng cô không khỏi cảm thấy chán chường.

Một thứ sáu nọ, Tần Chân đem bản thiết kế đến cho Trình Lục Dương, cô vẫn giữ nguyên tắc sống của mình, cái gì cho qua được thì cho qua nên vẫn tỏ ra vô cùng tôn trọng Trình Lục Dương. Trong khi Phuong Khai đến phòng lưu trữ lấy vài bản thiết kế, Tần Chân ở trong văn phòng của Trình Lục Dương tranh thủ ngó nghiêng xung quanh, rồi cô nhìn Trình Lục Dương với ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ:”Tổng giám đốc Trình quả thật có con mắt nghệ thuật, những món đồ cổ này chắc phải có lịch sử lâu đời lắm nhỉ?”.

Trình Lục Dương nói:”Đó là đồ gốm tôi làm khi rảnh rỗi, cô nhìn thế nào lại ra đồ cổ thế hả?”.

“...”

Hay như trong lúc Trình Lục Dương đang sửa một bản vẽ thì Tần Chân thò đầu ngó vào với vẻ mặt ngây thơ:”Cái sân thượng này được thiết kế vô cùng hợp lý! Anh bài trí thêm một chiếc bình hoa nên chẳng khác gì một kiệt tác nghệ thuật”.

Trình Lục Dương nói:”Thật ngại quá, đây là nhà vệ sinh, còn bình hoa mà cô nói có lẽ chính là cái bồn cầu”.

“...”

Lần nào cô nhún nhường xuống nước cũng bị giới nước lạnh. Tuy nhiên càng chịu đả kích, Tần Chân lại càng tỏ ra mạnh mẽ, thể hiện cho đối phương thấy mình cũng không chịu thua, cuối cùng Trình Lục Dương hết kiên nhẫn, phải ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn cô:”Cô Tần, con người hơn nhau ở chỗ biết mình biết người, cô năm lần bảy lượt mang cái vệ mặt te tòn, cuồng nhiệt đến trò chuyện với cái móng của tôi, vậy đã bao giờ cô hỏi xem cái móng của tôi có đồng ý trò chuyện cùng cô hay chưa?”.

Mặt của Tần Chân đang đỏ hồng từ từ chuyển sang trắng bệch, sau cùng cô đứng phắt dậy.

Trình Lục Dương thản nhiên chờ đợi màn kế tiếp của cô.

Chính cái khoảnh khắc Phuong Khai đẩy cửa vào, anh trông thấy Tần Chân xoay người, hướng về cái móng của Trình Lục Dương với vẻ mặt vô cùng trân trọng:”Xin hỏi ngài có đồng ý để tôi trò chuyện thân mật với ngài không?”.

Phuong Khai “...”.

Trình Lục Dương “...”.

Tần Chân mỉm cười đứng thẳng người lên:”Nó không nói lời nào tức là đồng ý”. Tần Chân nhận lấy bản thiết kế lần này từ trong tay Phuong Khai rồi vẫy tay với Trình Lục Dương:”Tạm biệt tổng giám đốc Trình, lần sau tôi lại đến chào hỏi anh... cùng cái công của anh nhé”.

Trình Lục Dương bị bỏ lại vừa bất ngờ, vừa choáng váng. Da mặt cô nàng này đúng là dày đến mức “không phải dạng vừa”.

Còn Phuong Khai, tuy im lặng không nói gì nhưng trong lòng hết sức tán thưởng cách làm việc của cô! Quả là vô quyết dày có móng tay nhọn, thật đáng để noi theo.

Ra khỏi công ty, nụ cười trên môi Tần Chân vụt tắt, cô đứng thật lâu, tay vẫn cầm tập tài liệu.

Ngón tay cầm túi tài liệu của cô chuyển sang trắng bệch. Tần Chân hít một hơi thật sâu, rồi dần từng bước đi tới trạm xe buýt.

Cô tự nhủ: “Tần Chân, không được so đo chấp vặt với tên đàn ông kiêu căng ngạo mạn kia, hẳn là tên thiếu gia được nuông chiều, không coi ai ra gì, mấy cứ mặc xác hẳn là được”.

Đáng tiếc Trình Lục Dương cứ như ghèn trong mắt, cô càng bức bội thì nó càng bám chặt, không có cách nào lấy đi được.

Tần Chân cảm thấy cứ tiếp tục thế này thật không ổn chút nào, hoặc là cô sẽ phát điên mà vác dao chém Trình Lục Dương, hoặc là Trình Lục Dương sẽ gọi cứu thương đến, tổng cô vào bệnh viện tâm thần.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Dẫu Gì Cũng Có Tấm Lòng

Việc hợp tác giữa Âu Đình và La Lune tiến triển rất thuận lợi, chỉ sau nửa tháng, căn nhà đầu tiên được trang trí theo thiết kế của Trình Lục Dương đã đi vào hoàn thiện.

Đúng lúc Trình Lục Dương cùng Phương Khải đến Âu Đình xem thử căn hộ vừa lắp đặt xong thì gặp Tần Chân dưới sảnh lớn của tòa nhà.

Tần Chân đang đưa khách đi xem nhà, gã đàn ông đó không phải ai xa lạ, chính là người mà tháng trước cô dẫn đi xem bảy tám căn nhà đều không hài lòng, trước khi đi còn sờ soạng tay cô, làm cô buồn nôn đến không nuốt nổi cơm tối hôm đó.

Không hiểu ông ta là loại người gì, đàn ông gì mà vừa keo kiệt vừa kén chọn, đòi đi xem nhà hết lần này đến lần khác, oái oăm ở chỗ lần nào cũng chỉ đích danh cô phải dẫn đi.

Chỉ tính trong hôm nay thì đây đã là căn thứ ba cô dẫn ông ta đi xem rồi. Tần Chân vừa dẫn ông ta vào sảnh lớn thì người này kêu khát nước, mời chân, muốn được ngồi nghỉ trên ghế bành ở dưới sảnh một lát.

Không còn cách nào khác, Tần Chân đành phải tự mình ra ngoài mua giúp ông ta chai nước khoáng, không biết là vô tình hay cố ý mà lúc đưa nước, ông ta lại sờ tay cô lần nữa.

Tần Chân chột dạ, nhanh chóng rút tay về, lại nghe thấy người đàn ông đó cười, nháy mắt hỏi: “Cô Tần năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi sáu.”

“Ồ, hai mươi sáu sao? Nhìn không ra nhìn không ra, tôi thấy cô da trắng, dáng đẹp, gương mặt cũng trẻ trung xinh xắn, cô không nói tôi còn tưởng là cô mới tốt nghiệp đấy.” Vị khách nhanh chóng chuyển sang đề tài trò chuyện nghe rất nhàm chán.

Tần Chân cười gượng gạo, liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Ông Trương à, sắp mười một rưỡi rồi, xem xong căn hộ này chúng ta nghỉ đi ăn trưa được không?”

Hai mắt người đàn ông sáng bừng lên: “Được, tôi cũng đói rồi, thế cô Tần muốn ăn ở đâu?”

Tần Chân “dạ” một tiếng ngớ ngàng, rồi nhanh chóng hiểu ra vấn đề, tươi cười: “Ông hiểu lầm rồi, ý của tôi là sau khi xem xong căn nhà này thì coi như chúng ta cũng xong việc, chúng ta có thể tự về nhà nghỉ ngơi ăn cơm. Nếu ông cảm thấy thích căn nhà hôm nay thì ông cứ suy nghĩ, cân nhắc sau đó tôi công ty tìm tôi cũng được!”

Khi cô cười, lộ rõ hàng lông mày cong vút, ánh mắt lấp lánh, vui vẻ đáng yêu, chưa kể giọng nói lại trong trẻo dễ thương, thật khiến người khác ngất ngây!

Người đàn ông bỗng bỏn chồn nắm lấy tay cô: “Ôi, để tôi xem giờ đã, mười một rưỡi thật rồi sao?”

Lấy cớ xem giờ, bàn tay lớn đầy vết chai kia đã nắm trọn cổ tay mảnh khảnh của Tần Chân. Không biết do vô tình hay cố ý, ông ta còn miết nhẹ tay cô.

Khuôn mặt Tần Chân biến sắc, cô muốn rút tay về, nhưng không ngờ bàn tay nhỏ bé đã bị bàn tay to khỏe của người đàn ông kia giữ chặt, ông ta vừa túm tay cô vừa cười hèn hèn: “Cô Tần đừng căng thẳng thế, tôi chỉ muốn được làm bạn với cô thôi mà. Chỉ cần cô ăn cùng tôi bữa cơm, tôi sẽ đưa cô về công ty ký hợp đồng ngay tức khắc!”

Tần Chân hơi khựng lại, bình tĩnh nhìn vị khách của mình: “Có thật là chỉ ăn bữa cơm không?”

“Đương nhiên.” Ông ta nhếch mép cười, khẽ miết tay cô thêm lần nữa rồi mới chịu từ từ buông ra. Ông ta nhìn cô đầy toan tính. Nếu như ... chỉ cần căn

bữa cơm là có thể bán được nhà... Tần Chân khẽ nhìn chòm chìa khóa nặng trĩu trên bàn, toan gạt đầu đồng ý, thì bỗng một giọng nửa đùa nửa thật bất ngờ vang lên: “Mặt tướng heo, tâm địa dễ đoán, quả nhiên là một lão già háo sắc!”

Giọng nói này quen thuộc vô cùng. Tần Chân chưa cần quay đầu lại đã thừa biết đó là ai. Cô cảm thấy có một luồng điện chạy dọc sống lưng, lạnh toát...

Trình Lục Dương đã đứng trong sảnh một lúc lâu. Anh và Phương Khải bước vào từ khi Tần Chân đưa chai nước khoáng cho lão khách. Trình Lục Dương dừng bước ngay khi trông thấy gã đàn ông kia có hành động đụng chạm cô, lặng lẽ theo dõi màn kịch giữa hai người bọn họ, thậm chí anh còn nghe rõ những lời họ trao đổi. Người đàn ông họ Trương ngẩng phắt đầu lên, trừng mắt nhìn kẻ vừa thốt ra những lời thô lỗ: “Đồ miệng thối kia, cậu nói ai đó?”

Trình Lục Dương nheo mắt lại, nở nụ cười quyến rũ mà yêu mỉ: “Tôi nói kẻ có ý đồ đen tối, mưu toan làm việc mờ ám, ai có tật thì gạt mình thôi!”

“Tổng giám đốc Trình...” Tần Chân hoảng hốt đứng dậy, dùng ánh mắt ra hiệu cho anh: cô muốn anh đừng làm lớn chuyện này. Nào ngờ Trình Lục Dương hoàn toàn không để ý đến ám hiệu của cô, ngược lại càng tươi cười ra điều thân mật: “Tần Chân, em đừng sợ. Anh tới là để bảo vệ em. Với bọn lưu manh lấy cớ mua nhà để giờ trò tán tỉnh sàm sỡ này, cứ để anh dạy cho chúng một bài học! Chẳng phải cái thằng cha lần trước dám động tay động chân với em hiện giờ vẫn đang nằm trong bệnh viện đó sao? Em cứ yên tâm, một khi anh đã ra tay, đảm bảo thằng muốn giờ trò với em sẽ lành lặn đi vào, que cụt đi ra!”

Người đàn ông họ Trương thoát nghe có phần chột dạ, thấy đối phương là hai người trẻ tuổi, ăn mặc lịch sự, trông rất có khí thế thì không dám làm to chuyện, đành vội vàng vàng nói: “Xin lỗi cô Tần, tôi còn có việc đi trước đây!”

Nói xong, ông ta xách chiếc cặp đen chuồn thẳng.

“Ông Trương! Đây, ông Trương...”

Tần Chân gọi nhưng không nghe thấy tiếng ông Trương trả lời. Miếng ăn đến tận miệng rồi mà còn vụt mất. Cô không khỏi cảm thấy tiếc nuối, quay sang trách cứ Trình Lục Dương: “Tổng giám đốc Trình có phải là nhân quá hóa rồ, không có việc gì làm nên đứng ngồi không yên không? Vô duyên vô cớ chạy tới phá việc buôn bán làm ăn của tôi làm gì?”

Nụ cười của Trình Lục Dương vụt tắt, anh quay sang nhìn cô: “Phá việc buôn bán của cô? Cô nói thử xem cô đang bán cái gì? Bán nhà? Hay là bán thứ khác?”

Tần Chân nghe vậy thì tức sôi ruột: “Anh có ý gì?”

“Có ý gì? Chỉ vì muốn bán nhà mà cô chấp nhận hy sinh không nhỏ đấy nhì, nào là sờ soạng tay, rồi cùng nhau đi ăn, tôi thấy tên đàn ông kia nhìn cô đầy ham muốn, như thể sắp ăn tươi nuốt sống đến nơi. Tôi cũng chỉ vô tình đi ngang, thấy việc bất bình ra tay nghĩa hiệp giúp đỡ thôi, không cần cảm ơn.” Nói xong, anh thông dong bước vào trong thang máy.

Nghĩ đến chuyện không bán được nhà mà vẫn chịu thiệt thòi, vẫn bị khách hàng sờ soạng, Tần Chân tức đến mức chỉ muốn cầm dao xông tới chém chết tên khốn phá đám kia, nhưng sức nhớ ra hấn là sắp của mình, cô bỗng khựng lại, không thể nhắc nổi chân, cảm giác như có hàng ngàn chiếc đinh ghim đang mọc lên nứu chân cô lại.

Nhà của cô! Hợp đồng của cô! Miếng cơm của cô! Tiền thưởng của cô! Cả tháng nay cô đã bán được căn nào đâu, chỉ một chút nữa thôi là coi như thành công rồi, thế mà cuối cùng lại bị phá hỏng bởi một kẻ đầu óc không bình thường!

Tần Chân nắm chặt chòm chìa khóa, giận đến mức chỉ muốn xông tới mở cửa thang máy rồi ném thẳng nó vào mặt Trình Lục Dương.

Mặc dù tức Trình Lục Dương đến xi khối nhưng hôm sau đến văn phòng của anh ta, Tần Chân lại tỏ ra như không hề có chuyện gì xảy ra.

Cô vẫn như mọi khi, hết nhìn cái nọ lại sờ cái kia, Trình Lục Dương biết cô sắp bắt đầu nịnh nọt ngon ngọt, miệng lưỡi dẻo quẹo để tăng bốc mình, anh chớp mắt, để xem hôm nay cô nàng này định nói gì nào.

Văn phòng anh tuy lớn nhưng gần như món đồ nào cũng từng được cô nhắc tới. Dầu gì cô cũng vào đây mấy tuần, thừa đủ thời gian “kiểm kê” vật dụng. Trình Lục Dương tò mò, không biết khi cạn “tài nguyên”, cô sẽ lấy thứ gì ra làm đề tài buôn chuyện.

Kết quả là sau khi lượn một vòng quanh phòng, Tần Chân hướng mắt xuống nhìn sàn nhà, tấm tắc: “Trông cái sàn nhà này xem, sáng bóng như gương, chắc phải được lau vô cùng cẩn thận kỹ càng. Tổng giám đốc Trình quả là vô cùng tỉ mỉ, con mắt tinh tường, ngay cả việc tuyển nhân viên vệ sinh cũng chần chu cẩn trọng. Nếu không phải là người có năng lực, chắc không thể lau sàn nhà sáng bóng thế này được đâu.” Tuy Trình Lục Dương vô cùng “ngưỡng mộ” khả năng quan sát cũng như sự tinh tế của Tần Chân, nhưng bề ngoài anh vẫn tỏ ra bình thản như không, anh nửa cười nửa không hỏi: “Quản lý Tần hết giận rồi sao? Không còn cảm thấy tôi thật ‘tội lỗi’ khi phá hỏng việc buôn bán của cô nữa à?”

Hết giận ư? Chưa đến ngày anh bị bọn buôn người nhét vào bao tải sang Tây Tạng làm trai bao để cô không bao giờ phải nghe giọng nói hay tiếng cười khó chịu của anh nữa thì cô vẫn chưa thể nguôi cục tức này.

Tần Chân đứng thẳng người, đỉnh đạc, đường hoàng nhìn Trình Lục Dương: “Tổng giám đốc Trình nói thế là sao? Trên thương trường, mua bán không thành là bình thường, việc gì tôi phải giận anh cơ chứ? Huống chi anh làm vậy cũng là có ý tốt muốn giúp tôi thôi mà.”

“Ồ, thế cơ à? Tôi thấy cái sàn nhà này hơi bẩn, cô giúp tôi lau đi!”

“...”

Tần Chân nhìn anh đầy ức chế, không nói không rằng cầm cây lau nhà chà xát lên vết bẩn Trình Lục Dương chỉ. Trình Lục Dương chưa từng gặp ai có khả năng chịu đựng lớn như Tần Chân, anh chưa thể biết điểm yếu của cô là gì. Với mong muốn ép cô bộc lộ bản chất, anh tiếp tục ra lệnh: “Đi pha trà!”

“Đằng kia có đồng rác, đi đồ!”

“Sắp xếp lại bàn đi, trông bữa bọn quá!”

...

Nhưng dù anh có hạch sách, hoành hành thế nào thì trong lúc anh sửa bàn thiết kế, Tần Chân vẫn nhẫn nhịn thực hiện tất cả các yêu cầu.

Rốt cuộc Trình Lục Dương buộc phải buông con chuột máy tính trong tay ra, ngược nhìn Tần Chân. Mặc dù trong lòng có chút sợ hãi khó hiểu về người con gái này nhưng bề ngoài anh vẫn tỏ ra kiêu hãnh. Anh chế giễu: “Quản lý Tần học bản lĩnh kiểm chế ấy ở đâu vậy? Trời sắp xuống cũng cười được, xúc phạm thế nào cô vẫn nhịn được, vì bán nhà mà có thể bán rẻ cả nhan sắc, bị loại đàn ông trung niên ghê tởm dung tục sờ mó cũng không ngại. Nói thật, tôi rất muốn hỏi, giới hạn của cô nằm ở đâu vậy?”

Trình Lục Dương nói năng không hề kiêng nể, không hề che giấu ánh mắt đầy khinh miệt. Tần Chân lúc này không còn cười nổi nữa, chỉ bấy nhiêu thôi là đủ chạm đến giới hạn của cô rồi. Cô không thể đeo mặt nạ tươi tỉnh giả bộ cho qua mọi chuyện.

Từ lúc cô bước chân vào căn phòng đến giờ, chưa khi nào không khí lại im ắng đến thế. Hai người bốn mắt nhìn nhau, không nói không rằng, một người lần lượt áp đảo, một người như bước vào đường cùng.

Mặt Tần Chân bỗng nóng bừng. Từ xưa tới nay, cô vẫn luôn mặt dày giả bộ như không có chuyện gì, cho dù có bị đánh vào mặt, cô vẫn có thể cười hi hi mà gờn nốt bên má còn lại: “Ngài đánh nốt bên má này đi!”

Thế là, dù đối phương có tinh ranh hiểm ác đến đâu cũng không dại dột vào cô, bởi vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Nhưng trước những lời nói huých toét bóc mẽ người khác của Trình Lục Dương, cô không thể cho qua được nữa.

Nụ cười trên mặt Tần Chân vụt tắt, cô nhìn ánh mắt đầy khinh miệt Trình Lục Dương dành cho mình, đột ngột hỏi anh: “Danh dự và bánh mì, anh chọn cái nào?”

Trình Lục Dương đáp: “Tôi không bận tâm đến những thứ viễn vông không thực tế”, vẻ mặt của anh thờ ơ như thể anh biết thừa lựa chọn của Tần Chân, ánh mắt anh ánh lên sự khinh thường không thêm che giấu: “Bởi vì trước khi gặp quản lý Tần, tôi không hề biết còn có loại người như vậy, chỉ cần có bánh mì gặm thì danh dự không đáng giá một xu, để mặc cho người ta chà đạp.”

Đầu óc Tần Chân hỗn loạn, hai tai bỗng ù đi, xung quanh như có rất nhiều âm thanh hỗn tạp bủa vây.

Trình Lục Dương vẫn tiếp tục mỉa mai: “Trước mặt một kiểu, sau lưng lại là kiểu khác. Khi đứng cạnh người khác thì miệng lưỡi như rót mật vào tai, nhưng chỉ cần quay lưng đi thì chẳng khác gì trùm buồn đưa lê, ăn nói linh tinh tầm bậy. Quản lý Tần không cảm thấy loại người hám của, không có nhân cách mà lúc nào cũng tỏ vẻ thanh cao như cô khiến người khác cảm thấy rất khó chịu sao?”

Bàn tay Tần Chân nắm chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay đau điếng. Tuy nhiên, nỗi đau thể xác đó không thể sánh được với cảm giác bị sỉ nhục thẳng thắn thế này. Thoạt đầu, cô tự nhủ: Đã nhìn anh ta lâu thế rồi thì cố nhịn nốt đi, đừng vì mấy câu móc máy mà đổ hết công sức xuống sông xuống biển!

Nhưng càng về sau, lí trí càng không thắng nổi cảm xúc, cô chỉ cảm thấy một cơn giận xông đến tận óc, không kiềm chế được lửa giận đang sôi lên hừng hực, cô túm lấy chiếc khăn lau, ném thẳng vào mặt kẻ đang không ngừng liến thoắng kia.

Khoảnh khắc chiếc khăn cáu bẩn đen kịt vì vừa lau sàn rơi trúng miệng Trình Lục Dương, căn phòng yên tĩnh trở lại.

Tần Chân mỉm cười, khuôn mặt ngời sáng, sung sướng đắc ý nhìn về phía Trình Lục Dương.

Cô nói: “Có thể anh chưa từng biết đến nỗi khổ của những người nghèo khó như chúng tôi. Nhưng nhiều khi với chúng tôi, bánh mì còn thực tế hơn nhiều so với những thứ gọi là danh dự hư vô hão huyền. Vì miếng cơm manh áo, vì cuộc sống cúi gao măm muối của chính mình và những người thân, đôi khi phải gạt bỏ cái gọi là sĩ diện. Tôi không hề cảm thấy xấu hổ vì đã làm thế!”

Cô vừa nói vừa đi vòng qua cái bàn, tới trước mặt Trình Lục Dương, gương mặt càng thêm hân hoan: “Nhưng mà việc gì cũng đều có ngoại lệ, chẳng hạn nếu gặp phải hạng người thiếu năng lực tôi không thể nhịn được nữa, tôi thà chết đói cũng không thêm hạ thấp danh dự nhân phẩm của mình để chúng dương dương tự đắc đâu”. Ngay sau đó, chiếc giày cao gót màu đen của Tần Chân điềm nhiên giẫm lên mũi giày da đắt tiền, bóng loáng được làm thủ công cầu kỳ của Trình Lục Dương. Khi tiếng kêu đau đớn của Trình Lục Dương vang vọng khắp phòng, Tần Chân cầm túi xách lên, bình tĩnh đi ra khỏi cửa. Cô còn không quên cười dịu dàng với Phương Khải lúc đó đang mất chữ O mồm chữ A ngoài cửa, cảm anh chàng run rẩy như sắp rụng ra khỏi mặt.

Chứng kiến những điều vừa xảy ra với tổng giám đốc “đáng kính” của mình, Phương Khải bỗng muốn cao giọng hát vang khúc ca “sự trừng phạt ngọt ngào”.

Sau khi trừng trị Trình Lục Dương một cách không thương tiếc, trên đường trở về công ty, Tần Chân bắt đầu cảm thấy cần rút không yên. Trước đây gặp phải khách hàng trái tính trái nết thế nào cô vẫn có thể nhẫn nhịn chịu đựng, tại sao hôm nay lại nổi cơn tam bành với tên họ Trình này cơ chứ? Phen này không khéo mất luôn cả cái cần câu com.

Cô bỗng thấy oán giận bản thân mình vô cùng. Nhưng cuối cùng lại tự hỏi: Nếu có cơ hội được làm lại, liệu rằng cô có nổi xung và hã hê chửi bới Trình Lục Dương như thế nữa hay không?

Câu trả lời là: Điều đó chắc chắn vẫn xảy ra.

Rất tốt, vậy thì không có lý do gì để hối hận cả. Xưa nay cô luôn luôn cho rằng danh dự, sĩ diện không thể nuôi sống được con người, chỉ cần không vượt quá giới hạn cho phép thì hạ thấp danh dự hay sĩ diện một chút cũng không phải chuyện gì to tát. Nhưng rõ ràng Trình Lục Dương không chịu để cô yên, anh cố tình khiêu khích và đã thành công vượt qua giới hạn của cô. Khi cái giới hạn mong manh kia bị chạm tới – đồng nghĩa với việc cơn thịnh nộ của cô trỗi dậy – cô không thể và rõ ràng là cũng không cần thiết phải nhịn anh ta thêm nữa. Cô vô cùng lo lắng sợ hãi đi vào phòng làm việc của Lưu Trần Châu, chỉ thấy bà ngừng đầu lên hỏi: “Bản thiết kế đâu?”

Thấy sắc mặt cô không bình thường, Lưu Trần Châu lại hỏi: “Sao vậy? Làm sai chuyện gì bị tổng giám đốc Trình khiển trách à?”

Không có những tiếng mắng mỏ như cô dự đoán, cũng không có những lời lẽ chỉ chiết đại loại như bảo cô thu dọn đồ đạc rồi cút xéo đi. Tần Chân sững sốt, vậy là Trình Lục Dương chưa hề gọi điện cho Lưu Trần Châu để thông báo về những việc vừa xảy ra giữa cô và anh.

Nhưng chưa thể thở phào được, cô cảm thấy chuyện này sớm muộn cũng xảy ra, đúng lúc đang gặp “đèn đỏ”, hay là nhân dịp này xin nghỉ ốm vài ngày, chờ đợi tai họa giáng xuống cũng chưa muộn?

Lưu Trần Châu lại phải đau đầu nhức óc. “Tôi nói cô đó Tần Chân, cô đúng là lắm chiêu nhiều trò, hiếm hoi lắm tôi mới có khoảng thời gian thoải mái không phải lo lắng suy nghĩ như lúc này thì cô lại muốn xin nghỉ phép, bên tổng giám đốc Trình mà gọi thì tôi biết tìm ai thay thế cô đây?”

“Mỗi lần đến tháng, cơn đau lại hành hạ tôi lên bờ xuống ruộng, đến nỗi ba ngày trời tôi không lết nổi xuống giường.” Tần Chân bắt đầu rom róm nước mắt: “Trưởng phòng, xin chị thương tình, cho tôi nghỉ ở nhà để chiến đấu với nó đi mà!”

“Ra ngoài đi! Nhớ chăm chút cho nó từ từ, cẩn thận vào đấy!”

Tần Chân lập tức nện nốt ôm đuôi bà: “Tôi thay nó cảm ơn chị ạ!”

Lại nói về Trình Lục Dương, bị Tần Chân trả đũa, anh giận sôi sùng sục, lập tức lê cái chân tập tễnh về nhà.

Phương Khải run như cây sậy bước theo sau, còn cách nào khác đâu, anh ấy là trợ lý kiêm lái xe, những lúc thế này đương nhiên phải chường mặt ra chịu trận, không thì tổng giám đốc chỉ có thể tự lết xác bò về nhà thôi. Kết quả đúng như dự đoán, anh bị lôi ra trút giận không thương tiếc.

Bởi vì trong suy nghĩ của Trình Lục Dương, Phương Khải và Tần Chân chính là cá mè một lứa, cùng một giuộc với nhau cả. Từ chuyện cầu kết nói xấu anh trong quán lẩu lần trước, họ đã bị anh cho vào sổ đen cần “xử lý”.

Phương Khải nịnh bợ giúp anh mở cửa xe, nào ngờ, Trình Lục Dương lạnh mặt hỏi: “Nhìn tôi giống Dương Quá lắm sao? Bị gãy tay hay bại não? Cần cậu nhiều chuyện à?”

“...”

Phương Khải hấp tấp ngồi vào ghế lái, đóng cửa phịch một cách dứt khoát, phía sau lại vang lên giọng nói lạnh lùng băng giá: “Không phải xe của cậu nên có đập hỏng cũng khỏi lo sửa chữa đúng không?”

“...”

Phương Khải cuống quýt đạp chân ga, muốn nhanh chóng đưa cậu chủ khó chiều này về nhà cho xong chuyện, nhưng khi xe bắt đầu chạy, Trình Lục Dương theo quán tính bị kéo giật về phía trước, được một phen hết hồn, anh chàng tổng giám đốc phẫn nộ quát: “Giấy đây, cậu đang chơi QQ Speed à?”

Phương Khải khóc. “Không, tôi vẫn chỉ chơi KartRider Rush thôi ạ...”

Trình Lục Dương thật lòng muốn bóp chết tay trợ lý ngu xuẩn này, nhưng anh nghĩ mình không nên quá kích động, phải giữ cơn giận này cho đến ngày mai, khi gặp Tần Chân còn trút giận lên đầu cô. Nếu bây giờ trút giận hết rồi thì sao có thể khiến người phụ nữ kia nếm trải cảm giác sống không bằng chết nữa?

Nhưng điều anh mong muốn đã không thành hiện thực. Vì suốt một tuần sau đó, Tần Chân không hề xuất hiện trước mặt anh. Thay vào đó là Hoàng Y, một người quản lý nghiệp vụ khác cùng văn phòng với Tần Chân. Trình Lục Dương gọi điện cho Lưu Trần Châu hỏi han tình hình. Lưu Trần Châu vừa cười ha ha vừa nói Tần Chân xin nghỉ ốm, sau đó lại ân cần hỏi han, dặn dò anh cuối mùa xuân đừng ăn mặc phong phanh kéo trúng gió cảm lạnh.

Ngay khi Lưu Trần Châu bắt đầu tuôn một tràng luận thuyết về các thể loại bệnh, Trình Lục Dương nhanh chóng nhét điện thoại vào tay Phương Khải. Thế là Phương Khải vừa khe khẽ sụt sùi vừa nghe người bên kia ra rả đến gần mười phút về vấn đề sức khỏe. Đợi đến khi đôi phương thốt ra khỏi miệng câu: “Thôi, tôi không làm phiền tổng giám đốc nữa”, Phương Khải mới rung rung đưa di động đến bên tai Trình Lục Dương.

Trình Lục Dương “ừ” một tiếng để tỏ vẻ mình vẫn đang nghe từ nãy đến giờ: “Vậy được, cứ như vậy đi.”

“...”

Phương Khải: Lý Mật, mau tới cứu tôi! Tổng giám đốc lại ngược đãi tôi rồi!

So với Tần Chân, Hoàng Y dịu dàng kiêu hơn, ngoại trừ trao đổi về bản thiết kế thì nhiều lắm cũng chỉ nói hai câu: “Chào tổng giám đốc Trình!” và “Tạm biệt tổng giám đốc Trình!”

Bản thiết kế không phải do một mình Trình Lục Dương làm mà do một nhóm các nhà thiết kế cùng thực hiện, Trình Lục Dương chỉ thực hiện khâu thẩm định và phê duyệt cuối cùng. Nhiều lần Hoàng Y ở trong văn phòng Trình Lục Dương chờ anh thẩm duyệt, có khi đến mười phút, cô ấy cũng chỉ cung kính ngồi chờ, không nói một lời, chứ không như Tần Chân, mồm năm miệng mười, lải nhải nịnh nọt không ngừng.

Lẽ ra Trình Lục Dương phải thấy mừng mới đúng, nhưng không hiểu vì sao anh lại có cảm giác không được tự nhiên thoải mái.

Trước kia lúc Tần Chân tăng bốc bọ đỡ anh, anh có thể không kiêng nể gì mà mĩa mai, đáp trả cô. Còn cô, dù bị châm chọc thế nào vẫn chỉ tủm tỉm cười, gật dạ thưa vâng trong khi đôi mắt hừng hực lửa. Vì thế những lúc gần gũi gặp cô để giao nhận tài liệu, anh như được tắm trong làn gió xuân dịu mát, toàn thân sáng khoái dễ chịu, cảm giác hai mạch Nhâm Đốc được đả thông lúc nào không hay.

Nhưng giờ đây, phải làm việc với một người tính cách hoàn toàn trái ngược, cật rắng cả buổi chẳng nói chẳng rằng thế này, Trình Lục Dương bứt rứt khó chịu như kẻ nghiện lên cơn vật.

Anh cho rằng nhất định là vì anh quá hận người con gái họ Tần đó, chỉ mong được trút giận lên đầu cô, nếu không anh việc gì phải bứt rứt khó chịu đến thế.

Khi Trình Lục Dương bận ngắm nghĩ xem có nên tìm có để một ngày đẹp trời nào đó gọi quản lý Tần đến tiếp tục hành trình đầy dọ của mình hay không thì run rủi làm sao anh lại có dịp gặp cô sau vài ngày xa cách.

Cuối xuân, mưa rả rích suốt mấy ngày liền, tựa như trời đất muốn dành tặng con người khoảnh khắc mát mẻ cuối cùng trước khi bước sang mùa hè chói chang gay gắt.

Buổi tối, trong nhà hết đồ ăn dự trữ nên Trình Lục Dương gọi điện sai Phương Khải mua mì mang đến kéo lúc hoàn thành bản thiết kế có muốn ăn nhẹ cũng chả biết làm thế nào.

Giọng Phương Khải hơi gấp gáp: “Tôi xin lỗi, tổng giám đốc, hôm nay lúc ngủ trưa mẹ tôi bị cảm lạnh, vừa nôn vừa tiêu chảy, tôi đang ở bệnh viện truyền nước với bà, e là không thể mua đồ mang qua chỗ anh được!”

Trình Lục Dương nói với vẻ mặt vô cùng khó chịu: “Tôi cứ tưởng cậu tự lo cho bản thân mình đã đủ chật vật rồi, không ngờ vẫn còn khả năng chăm sóc người khác cơ đấy!” Sau đó anh ngao mạnh cúp điện thoại.

Không nhờ được Phương Khải, Trình Lục Dương đành phải cầm ô ra ngoài gọi taxi, khi đã yên vị trên xe, anh gọi cho người phụ trách nhân sự: “Trưởng phòng Trương, anh thông báo cho Phương Khải, bảo cậu ta ngày mai không cần đến công ty nữa.”

Trưởng phòng Trương kinh hãi, vòng vo lấp lửng muốn thăm dò tìm hiểu xem đồng chí Tiểu Phương kia đã làm gì chọc giận vị boss tát đê đến nỗi bị sa thải!

Trình Lục Dương thật sự cảm thấy mình đã nuôi một đám nhân viên dốt nát, tức giận nói: “Mẹ cậu ta bị ốm, kẻ nhất gan sợ phiền phức như cậu ta ngày mai đi làm có khi phá hỏng hết việc của tôi! Ít nói lời vô nghĩa đi, bảo cậu ta ngày mai đừng đến làm gì!”

Trưởng phòng Trương liên tục đáp vâng: “Vâng... chuyện này có xem như bỏ bê công việc không ạ? Có phải trừ tiền lương không?”

Trình Lục Dương xuống giọng, hừ lạnh một tiếng, “Chút tiền lương của cậu ta chẳng đáng bận tâm, cứ xem như ông lớn thưởng cho cậu ta vậy!”

Vừa nghĩ đến người mẹ già một thân một mình lại ốm yếu nhiều bệnh chưa kể còn rất ỷ lại vào con trai là Phương Khải kia, Trình Lục Dương thấy đau hết cả đầu.

Tắt điện thoại, anh phát hiện tài xế cứ nhìn mình chăm chăm qua gương chiếu hậu, anh trừng mắt: “Nhìn gì mà nhìn? Nếu nhìn mà lấy được vẻ đẹp của tôi thì hãy nhìn!”

Anh tài xế cười méo xệch: “... Ha ha ha”, thực ra trong bụng đang nghĩ: Ở đâu ra người thần kinh vậy trời...

Trình Lục Dương không có khái niệm về tiền bạc, tiêu tiền không cần suy nghĩ, lúc đầu anh vốn chỉ định mua mì sợi, kết quả là trên đường đi đến khu thực phẩm mua mì sợi, trên xe đầy đã chất đầy những thứ đắt tiền: nào là thịt bò cao cấp, nào là thực phẩm nhập khẩu mà anh tiện tay cho vào giỏ.

Đến khi tính tiền, một cô nàng trẻ tuổi của liên tục “đong đưa” với anh, lại còn nhân lúc chen chúc xếp hàng, cố tình huyếch nhẹ vào người anh, có lẽ cô ta cảm thấy hứng thú với anh chàng cao ráo đẹp trai ăn mặc sang trọng lại không tiếc tiền mua sắm đồ cao cấp thế này.

Trình Lục Dương tức muốn nổ đom đóm mắt, từ đầu anh đã nhận ra nóng nãy “chập cheng” của cô nàng này, ngay khi cô ta “vô ý” giẫm phải anh rồi ra về bên lên xin lỗi anh, anh cười lạnh lùng hỏi: “Thưa cô, pháp luật nước ta quy định: không chỉ khi đàn ông chủ động thực hiện hành vi dâm loạn với phụ nữ mới bị coi là quấy rối tình dục, nãy giờ cô thường xuyên có hành vi động chạm với thân thể tôi, tôi có thể tố cáo cô tội quấy rối tình dục.”

“...”

Nghe xong những lời đó, cô gái xấu hổ đỏ mặt tía tai vội vàng bỏ đi, ngay cả những món đồ trong xe hàng cũng bỏ lại. Mấy người xếp hàng quanh đó che miệng cười trộm, Trình Lục Dương vừa xách túi đi vừa không chớp mắt nói: “Cười cái gì mà cười? Chưa thấy trai đẹp bị gái tấn công bao giờ à?”

Đúng lúc anh chàng đang đắc ý xách đồ ra khỏi siêu thị, bỗng bất ngờ trông thấy hình bóng xinh đẹp mà anh “thương nhớ bấy lâu”.

Trạm xe buýt nằm ngay cạnh siêu thị, Trình Lục Dương một tay cầm ô, một tay xách túi đồ bước ra đúng lúc một chiếc xe buýt đỗ lại ngay trước mặt, một cô gái có vẻ quê mùa bị tạt bên chân trái đang vừa gấp ô, vừa khó nhọc bước lên xe buýt. Vì chân bị tạt nên cô ấy di chuyển khó khăn, bước mấy lần mà vẫn không lên được bậc cửa xe, chiếc ô đã gấp khiến cho nước mưa thấm ướt hết người cô gái.

Đã gần tới giờ xe nghỉ nên lái xe không kiên nhẫn nữa. Anh ta gắt gỏng: “Cô còn lè mè gì nữa? Muốn lên thì nhanh đi, không lên thì đứng sang một bên để lấy chỗ cho người khác chứ!”

Mấy hành khách xếp hàng phía sau cô gái cũng bắt đầu phàn nàn, hỏi thúc, khiến cô gái càng thêm bối rối, nhưng cố mãi mà vẫn chưa lên được xe. Đáng về cô ấy lúc đó thật chật vật.

Cô gái không ngừng nói xin lỗi, dù tiếng phở thông của cô ấy không lấy gì làm chuẩn.

Trình Lục Dương không nhìn thấy khuôn mặt cô gái, nhưng anh đoán khuôn mặt ấy lúc này hẳn phải đầy biểu cảm. Đúng lúc này, bỗng một người phụ nữ trên xe bước nhanh ra cửa, đưa tay cho cô gái tàn tật: “Nào, nhanh lên đây này.”

Người phụ nữ trên xe thậm chí còn chủ động kéo cánh tay ướt nhẹp của cô gái tàn tật, ra sức kéo cô ấy lên, sau đó không ngại việc quần áo cô gái ướt sũng, đỡ cô ấy tới chỗ ngồi rồi mới xuống xe. Hóa ra người phụ nữ kia đã định xuống xe, nhưng thấy tình cảnh đáng thương của cô gái tàn tật ở cửa trước mới chạy tới giúp một tay.

Cũng vì giúp đỡ người ta mà chiếc áo khoác màu vàng vốn sạch sẽ khô ráo trên người cô cũng bị ướt theo, chưa kể vật trước còn hằn rõ dấu tay cô gái nọ.

Trình Lục Dương dừng lại rồi bất ngờ chôn chân tại chỗ.

Lúc người phụ nữ kia đi xuống cửa trước, anh còn nghe thấy cô dừ dừ nói với tài xế xe buýt: “Anh đừng tưởng hôm nay trời mưa nên không bị sét đánh. Tháng ngày còn dài, tốt nhất anh nên chuẩn bị sẵn thuốc dự phòng từ bây giờ thì hơn!” Mọi người trên xe được trận cười đã đời, còn người tài xế thì làm bầm chửi thề gì đó rồi cũng nổ máy.

Tần Chân mở chiếc ô hoa màu trắng, sau khi mắng xối xả người tài xế không có đạo đức kia, quay ra bỗng nhiên phát hiện một người đang đứng cạnh cột đèn đường, dáng người cao ráo, thân hình cân đối, người đó dường như đang chăm chú nhìn cô không chớp mắt.

Sau khi đã định hình được đối tượng, cô lập tức xoay người bước đi.

Trời ạ, sao lại là tên trời đánh Trình Lục Dương!

Ngay khi cô quay người đổi hướng, kẻ thù không đội trời chung kia lập tức bám theo như bóng ma: “Quản lý Tần!”, Trình Lục Dương đình đặc cát tiếng gọi.

Tần Chân vờ như không nghe thấy, tiếp tục rào bước vô tư lự.

Trình Lục Dương vẫn thừ thả: “Có chút việc nhỏ mà tôi quên khuấy mất. Có lẽ hôm nào phải đến Âu Đình thăm hỏi, cùng ôn chuyện cũ với trưởng phòng Lưu mới được!”

Chỉ vì câu nói này của Trình Lục Dương mà Tần Chân dừng bước ngay tức khắc.

Nghỉ ngơi ở nhà đã mấy ngày mà “bạn thân mỗi tháng” của cô vẫn chưa chịu hết, nếu không phải Bạch Lệ nhờ mang máy tính đi sửa giúp thì cô đã chẳng ra ngoài đường làm gì. Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại gặp phải kẻ thù truyền kiếp này.

Khi trong người không được khỏe, người ta hay vẫn vơ nghĩ những chuyện linh tinh. Mấy hôm nghỉ ở nhà thật là quãng thời gian khiến cô phải đau đầu nhức óc, từ chuyện học phí đắt đỏ của cậu em trai cho đến chút lương hưu còm cõi không đủ sống của bố mẹ, càng nghĩ cô càng cảm thấy bất lực. Nếu ngày cả công việc hiện tại của cô cũng không còn nữa, bố mẹ và em trai sẽ ra sao?

Thế là cô lại tự nhủ, đã mấy ngày trôi qua mà không thấy Lưu Trân Châu gọi tới nhieć móc thì hẳn là Trình Lục Dương vẫn chưa kể cho bà nghe về chuyện xảy ra giữa hai người. Nếu thật sự vẫn còn khả năng cứu vãn, còn nước còn tát thì cô sẽ chịu xuống nước, sẽ nói lời xin lỗi, nếu cần có thể từ bỏ nhiệm vụ mà cô đang phụ trách, từ nay về sau chuyển tâm làm việc ở Âu Đình.

Dù sao hai người cũng chẳng có gì ràng buộc, chuyện giữa Trình Lục Dương với cô cũng chẳng có gì to tát để khiến anh ta phải nuôi mối hận thù sâu sắc

với cô cả, chắc không đến mức phải tuyệt đường sống của cô như thế. Bụng dưới của cô vẫn đau âm ỉ, đang trong kỳ nguyệt san lại thêm việc bị ngấm nước mưa khi này khiến tinh thần cô vô cùng mệt mỏi, uể oải.

Thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, nghĩ vậy, cô xoay người lại, giữ hòa khí nhìn Trình Lục Dương: “Tôi xin lỗi, tổng giám đốc Trình, vừa rồi thất lễ với anh, mong anh lượng thứ.”

Trình Lục Dương nhướn mày, người phụ nữ này rốt cuộc đã trở lại với chiếc mặt nạ cùng sự nhẫn nhịn khó ai so bì được.

Anh liếc nhìn cô: “Xin lỗi suông thì có tác dụng gì?”

Tần Chân đưa mắt nhìn túi đồ trên tay Trình Lục Dương rồi như hiểu ý, cô vội bước tới tỏ ý xách đồ giúp anh.

Trình Lục Dương lùi lại, hồ hững nhìn cánh tay ướt sũng nước của cô: “Phiền cô đừng chạm vào tôi bằng cánh tay bẩn vừa đỡ cô gái nhà quê ban này! Cảnh cáo cô, nếu cô đụng tới một sợi lông của tôi, ngày mai tôi sẽ sai Phương Khải đến Âu Đình cạo sạch lông trên người cô.”

Trong khoảnh khắc này, Tần Chân không biết phải nói gì, cứ thế đứng như trời trồng, trân trân nhìn người đàn ông dưới cột đèn. Trình Lục Dương trông rất ưa nhìn, dáng người dong dong cao, cân đối, dù chỉ mặc chiếc áo sơ mi xanh đen đơn giản nhưng khí chất vẫn sang trọng như người vừa bước ra từ bức tranh thời Trung Cổ.

Các nét trên khuôn mặt anh rất hài hòa, thanh tú, đôi mắt sáng lấp lánh, bờ môi mềm mại, nếu anh không gây sự thì chỉ cần nhìn ngoại hình thôi cũng đủ khiến bao người rộn ràng xao xuyến rồi. Nhưng đẹp trai mà xấu tính thì ích gì?

Thấy ánh sáng lấp lánh từ những chiếc cúc áo sơ mi nạm vàng của anh rơi thẳng về phía mình, Tần Chân không nhịn được nữa, cô nghĩ ngợi rồi dịu giọng nói: “Dù người tàn tật hay người bình thường cũng đều có lúc gặp khó khăn. Người ta không có quan hệ gì với anh, anh có thể cười nhạo chế giễu, nhưng nếu đó là người nhà của anh thì sao? Anh có thể dương dương tự đắc mà đứng nhìn được không?”

Trình Lục Dương bỗng giật mình, khề nhướn mày: “Cô đang giáo huấn tôi đấy à?”

Tần Chân nói năng đúng mực: “Không dám, tôi chỉ có sao nói vậy thôi.”

“Cô gái kia không phải người nhà cô, cô không chê người ta bẩn sao? Quần áo ướt nhẹp, người dính đầy bùn đất, đi đứng không tiện, bị người cười nhạo... Tôi không nhìn ra quản lý Tần lại là một thanh niên nhiệt huyết như vậy đấy!” Giọng điệu của Trình Lục Dương nồng đượm cả vị mỉa mai lẫn châm chọc.

Bản thân anh cũng không hiểu mình bị làm sao, rõ ràng thâm tâm không hề nghĩ vậy nhưng ngoài miệng cứ chọc ngoáy khiến cho cô phải tức giận mới thôi.

Nhưng lúc này, Tần Chân không hề tức. Cô ngẩng đầu bình tĩnh nhìn anh: “Giúp hay không là sự lựa chọn của tôi, ngại bẩn hay không là chuyện của tôi, nếu chuyện này khiến tổng giám đốc Trình chê cười, tôi đây xin lỗi. Lần sau trước khi làm chuyện như vậy, tôi nhất định sẽ nhìn trước xem anh có ở đó không, nếu có mặt anh, tôi sẽ báo trước một câu để anh quay đi chỗ khác khỏi phải nhìn, được không?”

Lời này của Tần Chân rất ôn hòa nhã nhặn, thậm chí không hề có một chút giận dữ nào, trong mắt cô cũng không hề có sự sợ hãi.

Thật ra cũng chẳng có gì, bởi theo những gì cô thấy thì Trình Lục Dương là một cậu ấm sống trong nhung lụa, đương nhiên không biết đến nỗi khổ của người khác. Kể chỉ lấy chính mình làm trung tâm thì sao biết chia sẻ, cảm thông cho người khác được.

Nếu anh là người như vậy, cô chấp vật so đo với anh làm gì? Nói lý không được thì cho qua, coi như cô xuống nước, lùi một bước cũng chả đi đâu mà thiệt. Trình Lục Dương không thốt được lời nào, Tần Chân lại uể oải nói tiếp: “Ngại quá, tổng giám đốc Trình, tôi không khỏe lắm nên không thể nói chuyện lâu với anh được, tôi đi trước đây.”

“Sao, cô cho tôi là quỷ dữ hay sao mà vừa trông thấy đã muốn chạy?” Trong lòng anh không vui, anh nghĩ đây là cái cớ cô viện ra để không phải nói chuyện với anh nữa.

Nhưng mà bụng Tần Chân càng lúc càng khó chịu, đầu óc cũng quay cuồng, cô cố gắng xoay người bước đi, vừa đi được vài bước, mặt mày bỗng tối sầm rồi té xiú xuống đất. Lúc Tần Chân ngã, trong tay vẫn cầm chiếc ô, chiếc ô rơi xuống vũng nước bên cạnh, nước bắn lên bắn hết chiếc áo vàng cô đang mặc.

Trình Lục Dương hoảng hốt chạy lại phía cô: “Này! Quản lý Tần! Quản lý Tần, cô làm sao vậy?”

Anh ném mạnh chiếc ô và túi đồ trong tay xuống đất, ngồi xổm xuống bế cô lên bất chấp việc người cô dính đầy nước bẩn. Lúc này cô đã không còn ý thức được gì nữa. Anh nhanh chóng lao ra giữa đường để bắt xe. Đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện này nên anh lo lắng sợ hãi vô cùng, trống ngực đập liên hồi, trong lúc vô cùng rối rắm thì anh bỗng nhớ tới cú điện thoại của Lưu Trần Châu mấy ngày trước, bà có nói rõ rằng Tần Chân xin nghỉ ốm.

Thì ra cô gái này ốm thật chứ không phải giả vờ để xin nghỉ.

Vừa bắt đờ xe, anh vội đặt Tần Chân ngồi cạnh mình, vội vàng quay ra nói với tài xế: “Đến bệnh viện!”

Tài xế hỏi anh: “Bệnh viện nào?”

Anh tức muốn chết: “Bệnh viện gần nhất!”

Trình Lục Dương thấy tay mình ướt sũng, lúc đầu anh còn tưởng là nước bắn trên người Tần Chân, đến lúc đưa tiền cho lái xe, anh lái xe hoảng sợ như gặp phải quỷ mà hỏi: “Anh này, sao... sao tay anh toàn máu vậy?”

Trình Lục Dương cứng đờ người, cúi đầu nhìn đôi tay ướt nhẹp của mình, cảm giác tim ngừng đập trong khoảnh khắc.

Lúc Tần Chân mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, đôi mắt cô bị chói không mở ra nổi. Phòng bệnh trắng toát, xung quanh nồng nặc mùi thuốc khử trùng.

Cô nằm trên giường bệnh, toàn thân yếu ớt không chút sức lực nhưng lại nghe rõ tiếng Trình Lục Dương nói chuyện với bác sĩ.

Trình Lục Dương hỏi: “Cô ấy thật sự chỉ bị tụt huyết áp thôi sao?”

“Đúng!”

“Nghỉ ngơi một lát, đợi đường huyết tăng lên thì khỏe lại?”

“Đúng vậy!”

“Không thể nào!” Trình Lục Dương cuống quýt: “Nếu chỉ tụt huyết áp, sao lại chảy nhiều máu thế? Anh nhìn máu dính đầy tay tôi này!”

Anh vội vàng đưa tay cho bác sĩ xem, tuy bản thân anh không phân biệt được màu máu, nhưng lái xe đã nói như vậy, không thể nào sai được!

Bác sĩ thấy anh cuống lên thì đành giải thích: “Anh đừng căng thẳng, bệnh nhân đang trong kỳ sinh lý, trên tay anh... hơn nữa là...”

Không còn tiếng nói nào nữa.

Sau một hồi im lặng, Tần Chân nghe thấy Trình Lục Dương gần từng tiếng hỏi bác sĩ: “Kỳ sinh lý?”

“...”

Toàn thân cô run rẩy, mặt đỏ ửng tai vùi đầu vào chăn vì xấu hổ.

Đùa ư, sao lại thối ra nhiều thế được?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tâm Tư Tổng Giám Đốc Hệt Như “Kim Đáy Bể” (*)

Tâm tư tổng giám đốc hết như “kim đáy bể” (*)

(*). Lấy từ thành ngữ “mò kim đáy bể”, chỉ sự sâu sắc, khó dò.

Type: Windy0503

Sau khi nói chuyện với bác sĩ, Trình Lục Dương hằm hằm dọc theo lối hành lang vào nhà vệ sinh.

Tần Chân nghe thấy tiếng bước chân đi xa mới xấu hổ thò đầu ra, mặt đỏ đến tận mang tai ngó nghiêng xung quanh để tìm điện thoại. Nhưng trong túi không có, tủ đầu giường không có, bên gối cũng không có.

Cô tuyệt vọng, chẳng lẽ lúc té xiu cô đã vô ý làm rơi?

Sau đó, nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng bước chân Trình Lục Dương trở về, cô sợ tới mức vội vàng nhắm mắt tiếp tục giả bộ bất tỉnh.

Trình Lục Dương đi đến bên giường, ngáp ngừng một lát rồi khẽ vươn tay chạm vào người cô.

Tần Chân sợ tới mức trợn mắt hỏi anh muốn làm gì, nhưng nghĩ đến việc “cái của nợ” ấy rí ra dính cả vào tay anh ta, tức thì toàn thân cứng đờ ra không dám mở mắt.

Cũng may mà Trình Lục Dương chỉ sờ lên túi áo khoác của cô, sau khi phát hiện không có đồ mình muốn tìm, đành lùi lại ngồi trên chiếc sofa đặt trong phòng bệnh.

Tần Chân đoán anh muốn tìm di động của cô, chỉ tiếc ngay cả cô cũng không biết nó đang vì vụ nơi nào. Cô nghe thấy anh bấm điện thoại, nói một tiếng Phương Khải, lúc sau như nhớ ra điều gì, dừng lại một chút, lạnh lùng nói: “Không có việc gì, nhầm số.”

Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đành tiếp tục vờ ngủ, sau đó hơi hé mắt nhìn Trình Lục Dương ngồi bất động trên ghế, cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Nữ y tá vào hỏi: “Bệnh nhân nghỉ ngơi một lát sẽ không sao nữa, có cần xuất viện ngay không?”

Trình Lục Dương nhìn người nằm trên giường, lắc đầu nói: “Để cô ấy ngủ ở đây một đêm đi, tôi sợ cô ấy trở về lại chóng mặt, có khi chết luôn trong nhà ấy chứ”.

Cô y tá mỉm cười: “Không phải còn có anh ở bên cạnh sao? Anh sẽ chăm sóc cô ấy mà!”

Giọng nói của cô ấy có phần rụt rè, ngữ điệu dò xét, mới nghe đã biết cô ấy muốn tìm hiểu xem hai người có phải người yên của nhau hay không.

“Trên mặt tôi có viết dòng chữ “Tôi là người tốt bụng, rộng lượng, tôi thích nhất là việc trông nom người khác” sao?” Trình Lục Dương hờ hững liếc nhìn cô y tá một cái, khiến mặt cô này đỏ lên, xấu hổ đi ra.

Tần Chân phải cố gắng lắm mới không cười phá lên. Người đàn ông này quả thật đã tu luyện kỹ năng ăn nói độc địa tron tru lão luyện, có thể kết thúc cuộc trò chuyện với người khác không chút nề nang.

Đương nhiên, cô không biết Trình Lục Dương gọi điện thoại cho Phương Khải để bảo anh ấy tới lái xe đưa cô về nhà, nhưng lúc đó lại nhớ mẹ Phương Khải vẫn còn đang bị bệnh, vì thế lại thôi.

Anh không có bất cứ người bạn nào. Khi cúi đầu nhìn màn hình, anh không nói một lời, trong đáy mắt hàm chứa cả sự chế nhạo.

Trên thế giới này có mấy người chỉ có bốn số máy liên lạc trong danh bạ điện thoại? Lại có mấy người trong nhật ký cuộc gọi từ trên xuống dưới chỉ có duy nhất một người?

Trình Lục Dương nhận ra, ngoại trừ Phương Khải, anh chẳng còn người bạn nào khác.

Không, ngay cả Phương Khải cũng không phải là bạn anh... Cùng lắm chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới mà thôi.

Điện thoại di động của Tần Chân mất rồi, Trình Lục Dương không có cách nào để liên lạc với người nhà cô, để cô lại một mình trong bệnh viện cũng không yên tâm, anh đành nán lại trong phòng bệnh, chờ cô tỉnh lại.

Mới đầu, Tần Chân chỉ giả vờ ngủ, nhưng về sau, do dư âm của việc tụt huyết áp, lại thêm cơn đau bụng kinh hoành hành, tất cả đồng loạt tấn công khiến cô thiếp đi lúc nào không biết. Cô ngủ một mạch đến sáng hôm sau, đến khi mơ màng mở mắt, bị màu trắng chói lóa rọi thẳng vào, cô mới ý thức được: Mình vẫn còn nằm trong bệnh viện.

Cô vô thức nhìn về phía sofa, Trình Lục Dương đang tựa ghế sofa trong tư thế vô cùng không thoải mái, trên người đắp chiếc áo khoác ngoài màu đen anh mặc hôm qua. Anh ngủ mà vẫn nhíu mày nhăn trán.

Tần Chân ngẩn người, anh ta cứ vậy mà trông mình cả đêm ư?

Đôi chân dài của anh phải lách giữa bàn uống nước và ghế trông thật tội, rồi cô lại nhìn sang chiếc túi đầy đồ trên bàn uống nước. Tần Chân nhẹ nhàng trèo xuống giường nhìn... Ái chà, một túi đầy băng vệ sinh phụ nữ! Nhãn hiệu gì cũng có!

Cô bỗng nhớ ra điều gì, mặt mày biến sắc, nhanh tay chớp đại một gói rồi chạy vào nhà vệ sinh bên trái cửa. Tiếng động nhanh chóng đánh thức Trình Lục Dương, thấy bóng lưng Tần Chân biến mất sau cửa nhà vệ sinh, anh lập tức tỉnh ngủ.

Thế là ngay khi Tần Chân vừa thò đầu ra khỏi nhà vệ sinh, cô bắt gặp đôi mắt đen kịt của Trình Lục Dương. Cả người cô run lên, nghe tiếng Trình Lục Dương âm trầm hỏi: “Thay xong rồi chứ?”

“... Xong rồi, xong rồi!” Cô xấu hổ liên tục gật đầu, đầu như đang bốc khói vậy.

Chuyện gì đây? Tự nhiên thảo luận vấn đề thay băng vệ sinh với đàn ông!

Tần Chân phát hiện ánh mắt Trình Lục Dương đang dừng lại trên người mình, cô theo bản năng cúi đầu xuống thấy chiếc áo khoác màu vàng mới chỉ mặc hai lần đã nhăn nhúm thảm hại, đã thế hôm qua cô còn ngã vào vũng nước mưa, phần lớn chiếc áo đã chuyển sang màu cháo lòng, hoàn toàn không còn vương vấn "phong cách nữ thần" mà lúc chọn mua áo nhân viên bán hàng đã hết lời khen.

May mà áo khoác đủ dài, trùm kín cả mông, bằng không dấu vết của kỳ nguyệt san sót lại trên quần trắng đã bị phơi bày lộ liễu rồi.

Cô hơi mất tự nhiên bước ra, cười cười, không biết nên nói gì cho phải.

Vài ngày trước, cô còn giận dữ với Trình Lục Dương trong văn phòng, không những quăng khăn lau bẩn thiu vào mặt anh mà còn không chút nề nang

giẫm giày cao gót lên chân anh. Kết quả người ta không những không kể tội của cô với Lưu Trần Châu để nhân cơ hội này mà lấy đi bát cơm triệt đường sống của cô, ngược lại còn không chấp nhất hiềm khích lúc trước, dang tay giúp đỡ lúc cô gặp nạn.

Tần Chân không thể tin được, người trước mắt cô thật là Trình Lục Dương sao?

Trình Lục Dương lấy chiếc áo khoác đen của mình từ trên ghế đưa cho cô: “Nếu tính rồi thì về nhà, mặc vào đi!”

Tần Chân xua tay cảm kích: “Không cần, không cần, bên ngoài vẫn còn đang mưa, anh cứ mặc đi!”

Trình Lục Dương sa sầm mặt: “Cô ăn mặc kiểu này bảo tôi đưa cô ra ngoài kiểu gì? Người biết chuyện thì nói tôi nghĩa hiệp, lấy việc giúp người làm niềm vui, đưa người bệnh bị thương tàn tật đến bệnh viện. Người không biết thì nói tôi thích làm việc thiện, xách con ăn mày ở cái lỗ nào ra mà khoe khoang này nọ”.

“Ăn mày cũng là người, không thể dùng lượng từ con để nói này nói nọ được...” Tần Chân không nén nổi, buột miệng uốn nắn anh.

Trình Lục Dương sầm mặt, nghiêm giọng: “Cô nói ít đi cho tôi nhờ! Tôi là ân nhân cứu mạng của cô, bảo cô mặc thì cô mặc, bảo cô đi thì cô đi, lảm lòi vô nghĩa làm gì?”

Tần Chân nhin, chút cảm kích khiến cô mềm lòng biến mất, thay vào đó là những suy nghĩ tình quái, hừ, tội gì không mặc, mặc cho hồng áo của anh luôn. Nghĩ vậy, cô nhận lấy chiếc áo khoác đắt tiền từ tay anh.

Trình Lục Dương rất cao, chiếc áo của anh dài vừa đến đùi cô, che kín hoàn toàn mông của cô.

Trong lúc Trình Lục Dương làm thủ tục xuất viện, Tần Chân vào nhà vệ sinh sửa sang lại một chút, sắc mặt người phụ nữ trong gương trắng bệch, hai mắt sưng vù, tóc tai lộn xộn, trông thật thảm hại.

Cô thở dài, vịn vòi nước rửa mặt, đang rửa thì nghe thấy giọng Trình Lục Dương, không biết anh về lúc nào: “Nước lạnh hay nước ấm?”

Cô đáp bừa: “Nước ấm”.

Tối qua Trình Lục Dương từng vào nhà vệ sinh nên anh biết trong vòi không có nước ấm, anh nheo mắt, tựa vào cửa, cười lạnh lẽo: “Quản lý Tần, tôi cứu cô xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, nếu tự cô không yêu quý bản thân mình, lần sau đừng bày đặt ngất xỉu trước mặt tôi, để tôi khỏi phải tốn sức cứu cô.”

Nước trong vòi lạnh như băng, nước trên mặt Tần Chân còn rõ giọt xuống nhưng lúc này cô lại cảm thấy mặt nóng bừng. Cô muốn nói gì đó, cuối cùng lại hít sâu một hơi, rồi chậm rãi nói: “Thực xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý.”

Chú ý cái gì? Không ngất xỉu trước mặt anh?

Trình Lục Dương dễ dàng nhìn ra cô đang nhẩn nhin, anh nhíu mày, nói không hề khách sáo: “Có gì cứ nói thẳng ra, đừng có ra vẻ khổ sở không nói nên lời như con dâu được gả từ bé, cứ như tôi nhét hoàng liên (1) vào miệng cô không bằng. Thượng đế ban cho cô cái miệng không phải để cô câm lạng đầu.”

(1) Cây thân cỏ sống lâu năm, cao khoảng 30 cm. Rễ hình trụ, nhiều rễ con, màu nâu vàng nhạt, vị rất đắng, được dùng làm thuốc.

Tốt lắm, anh muốn nghe lời nói thật từ đáy lòng sao?

Tần Chân vẩy vẩy nước trên tay, không chút e dè nói: “Tôi biết chứ, Thượng Đế cho anh cái miệng không phải để anh học cách nhả ngọc phun châu sao?”

“...” Trình Lục Dương hiếm khi bị người ta chặn họng.

Tần Chân còn ra chiều cười tươi, chân thành nhìn anh: “Ngại quá, tổng giám đốc Trình, tại anh bảo tôi nói thật mà.”

Toàn thân Trình Lục Dương tỏa ra luồng khí báo hiệu cho những người xung quanh biết: Đừng dại mà tới gần. Anh đi trước bỏ mặc cô đứng đó, không quên ném lại một câu lạnh lùng: “Tôi đúng là ăn no rồi việc mới đưa cô tới bệnh viện!”

Tần Chân không nói lời nào, ngay khi anh quay lưng đi, cô bỗng nhíu chặt lông mày, ôm bụng ngồi xuống ghế.

Không ngờ vừa chạm vào nước lạnh, cơn đau hằng tháng đã lập tức quay lại hành cô dữ dội. Đây mới gọi là thân thể nha hoàn đội lốt tiểu thư, người gì đâu mà đau bụng kinh cứ như đau đẻ! Nếu cô đã sinh vào cái mệnh ông ọ quái đản này, lúc này không phải cũng nên cho nam chính phim tình cảm sụt mướt đến cứu vớt sao?

Ấy thế mà cô may mắn, nam chính không thấy đâu, chỉ mỗi nam phụ ác độc tới thôi!

Cô ôm bụng cúi đầu chờ cơn đau qua đi, kết quả có người đã quay trở lại, chẳng biết đứng ở cửa từ khi nào, lạnh lùng hỏi cô: “Cô có đi không đây?”

Tần Chân kinh ngạc ngẩng đầu thì thấy Trình Lục Dương mặc áo sơ mi xanh đen đứng đó, vẻ mặt không còn kiên nhẫn, nhưng lại không ép cô đi ngay.

Nói thật, cô hoàn toàn không nghĩ anh sẽ quay lại chờ cô.

Tần Chân há miệng nhìn anh, thấy anh vừa lăm bằm mắng cái gì, vừa đi đến bên cạnh cô vươn tay ra: “Nhiều người đã thấy tôi mang cô vào, nếu cô chết ở đây, tôi cũng không khỏi liên quan!”

Anh lấy có cực kỳ vụng về, không biết đang giải thích cho ai nghe, nhưng Tần Chân vẫn dựa vào cánh tay anh đứng dậy, đi theo anh ra ngoài.

Anh khẽ mở miệng thì sẽ không ngừng công kích cô nhưng tay lại vững vàng đỡ cô, thậm chí còn để mặc cô tựa hơn nửa người vào mình.

Tần Chân cảm thấy chừng lời độc địa này cũng không đến nỗi khủng khiếp lắm.

Ra cửa gọi taxi, suốt dọc đường, Trình Lục Dương không hề quan tâm, như là cấm hận đến tận xương tủy việc trở thành người tốt một cách bất đắc dĩ của mình.

Tần Chân chậm rãi nói: Cảm ơn anh, tổng giám đốc Trình.”

Trình Lục Dương hỏi lại cô: “Cảm ơn tôi cái gì? Nhà ngọc phun châu làm thú vui cho cô hả?”

“... Cảm ơn anh tối hôm qua đã đưa tôi đến bệnh viện, cảm ơn anh không tố cáo với trưởng phòng Lưu, còn nữa, cảm ơn anh đưa tôi về nhà.” Thật hiếm khi thấy cô nói năng từ tốn thế này, lần này không phải cách nói của sự nhẫn nhịn, cũng không xấu hổ, mà là thật lòng thật dạ cảm ơn.

Không thể phủ nhận người đàn ông này khá độc địa nhưng việc anh giúp cô hoàn toàn là sự thật.

Ngược lại, Trình Lục Dương cứ như vừa nghe xong lời nói buồn nôn khiến người ta nổi da gà, anh nhanh chóng ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ai đưa cô về? Đừng nghĩ nhiều, tiện đường mà thôi. Với lại, nếu thực sự muốn cảm ơn tôi, phiền cô khóa cái miệng lại, bớt nói mấy lời giả dối này đi là tôi cảm kích lắm rồi!”

Tần Chân phụ họa theo phản xạ: “Vâng vâng, về sau tôi nhất định chú ý! Đại ân đại đức cuar ngài, suốt đời tôi sẽ không quên, sau này nhất định cố gắng làm việc báo đáp ngài...”

“Tần Chân!” Rốt cuộc Trình Lục Dương không nhịn được nữa phải quay đầu lại hét tên cô: “Tôi vừa mới nói gì hả?”

Anh nói cái gì?

Tần Chân sững sờ, lập tức đỏ mặt: “Dạ dạ dạ, tôi không nói nữa, không nói nữa...”

Anh đưa cô một mạch đến cửa nhà, sau đó không chớp mắt bảo lái xe quay đầu đi

Đĩ nhiên Tần Chân ý thức được câu “tiện đường” của anh căn bản là lời nói dối, cô hớn hờ cười: “Tổng giám đốc Trình đi thông thả, cảm ơn anh nhiều!”

Chiếc xe màu xanh đã chạy được một đoạn dài mà nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, Trình Lục Dương phát hiện Tần Chân vẫn còn đứng đó vẫy tay với anh. Bất giác anh nhíu mày mắng: “Đồ ngốc!”

Lái xe bật cười: “Anh đang thương bạn gái đúng không?”

Tôi thương cái đầu anh! Trình Lục Dương lạnh lùng nhìn phía sau người lái xe, trong lòng giận dữ đáp trả.

Hết kỳ nguyệt san, Tần Chân lại quay trở lại những tháng ngày tràn trề sinh lực.

Trước tiên, nhân khi vẫn còn một ngày nghỉ phép cuối cùng, cô và người bạn thân của mình là Bạch Lộ cùng nhau đánh chén một bữa no say rồi đi dạo một vòng, không quên tập vào các hàng quà vặt trên đường.

Bạch Lộ làm kế toán ở ngân hàng, tiền lương hậu hĩnh nên rất coi thường việc Tần Chân chọn mua quần áo giảm giá, ăn món gì cũng chỉ đến quán ăn bình dân trên đường, gần như không bao giờ dám bén mảng tới nhà hàng sang trọng.

Thấy Tần Chân phần khời xách đồng chiến lợi phẩm mua được với giá hời, Bạch Lộ không khỏi giễu cợt: “Thôi đi cậu, ba túi đồ của cậu cộng lại cũng không dất bằng một cái khăn lụa của mình, mình nói nha, không biết chừng nào cậu mới thôi không ngược đãi bản thân nữa?”.

Tần Chân trừng mắt: “Cái gì gọi là ngược đãi? Đây gọi là nỗ lực thực hiện tiết kiệm để chăm lo cho gia đình. Cứ ví như chiếc khăn lụa đắt tiền của cậu, cậu có từng hỏi xem nó có đồng ý quảng lên cổ cậu hay không chưa?”.

Câu này hơi quen quen, Tần Chân ngẫm nghĩ, chợt nhận ra mình đã áp dụng câu nói của Trình Lục Dương từng nói “Cô đã từng hỏi cái móng của tôi có đồng ý hay không chưa?”.

Bạch Lộ làm bộ hận không thể lấy khăn lụa xuống siết chết cô, cuối cùng đành bất lực vỗ bả vai cô: “Đời cậu coi như xong rồi, suốt ngày chỉ nghĩ xem làm thế nào để tiết kiệm tiền cho ba cái miệng kia, ăn mặc tuềnh toàng trông chả khác ăn mày là mấy! Cậu nói xem, cậu thế này thì đàn ông nào thèm để ý? Tần Chân yếu điệu thực nữ trước kia đâu mất rồi? Ít ra khi đó cậu còn có can đảm theo đuổi Mạnh Đường, bây giờ cậu dám chai mặt theo đuổi chú

bảo vệ dưới tầng, mình sẽ phục sát đất!”

Mặt Tần Chân tối sầm: “Cậu có ý phải không?”

“Mình có ý cái gì?”

“Cậu có ý nhắc tới anh ta!”

“Anh ta là ai? Anh ta nào?” Bạch Lộ giả vờ lú lẩn.

“Cậu có tin mình liều mạng với cậu không?” Tần Chân nhét miếng bánh trong tay vào miệng bạn.

“Trời ạ, nước miếng kia! Nước miếng của cậu còn dính trên bánh kia! Cậu muốn giết chết mình bằng thứ này à?” Bạch Lộ với đôi mắt ma mãnh chớp lấy tay Tần Chân nhanh như cắt, ra vẻ oan ức “Chị hai à, cậu tìm đúng điểm mấu chốt chưa? Tâm điểm của mình là Mạnh Đường sao? Rõ ràng mình chỉ muốn nhắc nhở cậu, tình cảnh hiện tại của cậu chỉ thích hợp để yên bề gia thất với chú bảo vệ thôi, thế mà cậu vẫn còn canh cánh trong lòng mãi không quên được mối tình đầu đắm thiết đến chết không rời với người ta, cậu định trách ai hả?”

Tần Chân nổi giận, tay cầm túi to túi nhỏ đứng dậy xoay người bỏ đi. Bạch Lộ thấy cô nổi nóng, đành phải để lại tiền trên bàn, đứng dậy đuổi theo.

“Tần Chân!”

“Cậu tránh ra!”

“Ê, đừng có như vậy! Tình bạn bao năm qua lại bị phá hoại bởi một cái tên Mạnh Đường sao? Nhắc tới thì sao nào? Được rồi, được rồi, từ nay về sau mình không nhắc tới anh ta nữa được chưa?” Bạch Lộ kéo cánh tay cô.

“Sau này cậu còn nhắc nữa, mình sẽ hận cậu cả đời!” Tần Chân trừng mắt dọa bạn.

Không phải Bạch Lộ không biết điều cảm kích của Tần Chân. Trước kia quả thực cô ấy cũng luôn cố tránh nhắc tới hai chữ Mạnh Đường trước mặt Tần Chân, không biết hôm nay đầu óc có vấn đề gì mà cứ cố tình chọc tức cô.

Bạch Lộ xách hộ Tần Chân đồng hồ linh kinh, vừa đi vừa thở dài: “Mình nói thật với cậu, bao nhiêu năm trôi qua rồi, cậu cũng nên mau chóng quên chuyện cũ đi, quên quách cái mũi Hảo Vong ấy đi. Cũng phải để cho vết thương có cơ hội lành chứ!”

“Cậu còn nói ỉa à!” Tần Chân dữ dằn vovis bạn: “Vớ lại, mũi Hảo Vong (1), không phải Hảo Vong, nhé!”

(1) Mũi Hảo Vong hiện được coi là do nhà hàng hải người Bồ Đào Nha Bartolomeu Dias vượt qua lần đầu tiên năm 1488. Ông đã đặt tên cho nó là “Mũi bão táp”. Sau này nó được vua Bồ Đào Nha là John II đổi tên thành “Mũi Hảo Vong” do niềm lạc quan lớn đối với việc mở ra một hành trình trên đại dương để đi về phía Đông. “Vong” và “vong” trong tiếng Trung gần âm với nhau. “Vong” là chờ đợi, “vong” nghĩa là quên, ở đây tác giả chơi chữ.

“Được được được, không nói hồ danh là cán sự môn Văn vĩ đại, người hiểu biết nhất lớp chúng ta!” Bạch Lộ dỗ dành bạn, nhưng trong lòng vẫn âm thầm cảm thấy sốt ruột, một lúc sau, cô ấy ra vẻ thờ ơ buông một câu: “Mấy hôm trước, trên QQ thấy lớp trưởng nói muốn tổ chức họp lớp, cậu chuẩn bị tâm lý đi là vừa!”

“Không đi!” Tần Chân từ chối rất nhanh chóng, dứt khoát.

“Sao lại thế, sao lại không đi? Cô Lý đã chỉ đích danh cậu rồi đó, ai bảo cậu là cán sự môn Văn - học trò cưng của cô ấy chứ?”

Nhắc tới cô Lý, Tần Chân lại dao động. Cô chủ nhiệm dịu dàng lại hòa nhã biết hoàn cảnh gia đình cô nên suốt những năm cấp ba đã đối xử với cô chẳng khác gì mẹ ruột. Hồi ấy cô rất hay bị tụt huyết áp, khi ôn thi đại học, hằng ngày cô Lý còn gọi cô đến phòng giáo viên ăn trứng gà tẩm bổ.

Thầy cô trong phòng giáo viên thường gọi cô là con gái nhỏ của cô Lý.

Nếu như hôm đó cô Lý muốn gặp cô, vậy cô có nên đi không?

Tần Chân không nói gì, mãi lâu mới nhỏ nhẹ: “Mình biết cậu lo lắng điều gì.”

Vô duyên vô cớ sao lại nhắc tới Mạnh Đường? Còn nhắc tới liên tục như thế, tần suất còn cao hơn thi ngoại ngữ cấp bốn, chẳng phải là muốn cô vượt qua chuyện này, khi đi họp lớp sẽ bớt xấu hổ hay sao?

Bạch Lộ thấy Tần Chân đang hừng hực khí thế bỗng chuyển sang uể oải chán nản, chạnh lòng cốc nhẹ vào trán bạn: “Tần Chân, mình quen cậu nhiều năm như vậy, ccaauj điều biết mình ghét nhất ở cậu là gì không? Lúc trước cậu mượn tiền mình, ăn cơm của mình, uống trà sữa của mình, dùng nước sôi của mình, chẳng bao giờ cậu nhớ. Trong khi việc hằng ngày người kia mặc quần áo gì, lên bục giảng đi tổng cộng bao nhiêu bước, sáng ra phải đi vệ sinh mấy lần cậu đều nhớ rõ ràng rành mạch. Cậu nói xem, sao cậu lại có thể thiên cận như vậy được chứ? Cái cần nhớ thì không chịu nhớ, cái đáng quên, nên quên thì chẳng quên được tí gì, mình thật muốn bỏ đầu cậu ra xem đầu óc có vấn đề gì không!”

Tần Chân trả lời bạn với vẻ mệt mỏi: “Kiểu người không tim không phổi như cậu làm sao mà hiểu nổi thế giới tình cảm của mình cơ chứ!”

Bạch Lộ thật muốn thuận tay đẩy cô ra giữa đường để khỏi gây thêm họa.

Thứ hai đầu tuần, Tần Chân lên công ty báo cáo, sau đó mang áo khoác đen đến tiệm giặt ủi rồi sang cho Trình Lục Dương.

Lưu Trân Châu đang rót nước trong phòng tiếp khách, đúng lúc đi ra thì bắt gặp cô xách túi đồ giặt ủi đi vào thang máy, tay bà ta vừa cầm cốc vừa chỉ trỏ, thắc mắc “Cái gì vậy?”.

“Áo của tổng giám đốc Trình ạ.” Tần Chân thành thật khai báo.

Lưu Trân Châu phun trà ra: “Khá khen cho cô, được đấy! Biết cách tặng quà từ khi nào thế?”.

“Không phải tặng quà đâu ạ, là áo cũ của tổng giám đốc Trình, áo anh ta đã mặc rồi!” Tần Chân nhấn mạnh chữ sau.

Lưu Trân Châu nheo mắt, ngờ vực hỏi: “Sao quần áo của tổng giám đốc Trình lại ở chỗ cô?”.

“...”

Tần Chân cứng họng không biết đáp ra sao, cô nhanh chóng liếc đồng hồ: “Á, đến giờ rồi, nếu không đến tổng giám đốc Trình sẽ lại ca cho một bài mất!”.

Cô chạy được một đoạn khá xa mà vẫn còn cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của bà Lưu Trân Châu. Tần Chân sờn hết gai ốc, thì ra lãnh đạo trực tiếp của mình là sói đội lột phụ nữ trung niên.

Có một trạm xe buýt nằm ngay dưới tòa nhà của La Lune, lên xe giờ này thì kiểu gì cũng tắc cả buổi, có ngồi taxi cũng chẳng nhanh hơn xe buýt được bao nhiêu.

Tần Chân xách túi, ngẩn người ngồi trên ghế, mắt hướng về dòng chữ Latin màu bạc nhỏ in nghiêng trên cổ áo, chán nản đoán xem rốt cuộc dòng chữ ấy được viết bằng tiếng Pháp hay tiếng Đức.

Cô từng muốn chọn học một môn ngoại ngữ nào đó. Với bản tính thông minh lanh lợi lại giỏi mồm mép, từ nhỏ cô ọc cái gì biết cái đó. Năm nào cũng vậy, cứ dịp tổng kết năm học là cô lại bắt chước một đoạn ngắn đặc sắc nhất trong tiểu phẩm hài, chọc cả nhà cười ha hả.

Bà ngoại Tần Chân khi còn trẻ từng học tiếng Nga, nên cứ thích dạy cô nói mấy câu. Cô cũng phối hợp nhịp nhàng để mở miệng y rằng sẽ nói “A, bà ngoại giỏi quá!” hoặc là “Cháu ngưỡng mộ bà ngoại lắm!”.

Bà ngoại sẽ vừa cười vừa cốc nhẹ lên trán cô và nói: “Cháu gái bà nên học ngoại ngữ, nghe bà, sau này thế nào cũng phải học đại học. Cháu có năng khiếu ngoại ngữ thiên bẩm thế này, nhất định là được di truyền từ bà ngoại!”.

Chỉ tiếc ngay cả cánh cửa đại học cô cũng không vào được. Cảm thông báo trúng tuyển khóc lóc một trận ở nhà, sau đó cô bình tĩnh chấp nhận quyết định của cha mẹ - không học đại học, nhường cơ hội học cho người em hai thông minh kiệt xuất của mình.

Lúc đó bà ngoại đã qua đời, không còn ai xoa đầu cô, cười tủm tỉm khen cô có tài năng ngôn ngữ trời phú. Cô đóng lại những ký ức hồn nhiên trong sáng của thời thơ ấu để lao đầu vào xã hội đầy phức tạp. Trong lúc Bạch Lộ và những bạn cấp ba của cô vô cùng vui vẻ bước vào giảng đường đại học thì Tần Chân phải học cách thích nghi với cuộc sống mới, cô phải học cách vứt bỏ kiêu ngạo của bản thân, hòa nhập và trở thành một phần nhỏ bé trong cái thành phố đầy những ánh mắt lạnh nhạt thờ ơ của người đời.

May mà em trai thiên tài của cô không phụ sự mong đợi của mọi người, từ lúc học tiểu học đã giật giải Olympic Toán học, đạt nhiều giải thưởng trong kỳ thi tiếng Anh, lên cấp hai càng xuất sắc hơn, giành cả giải nhất kỳ thi Vật lý toàn quốc.

Vì thế Tần Chân cũng cảm thấy thoải mái và nhẹ nhõm hơn nhiều. Lúc trước em trai cô cũng khóc lóc ầm ĩ để cho cô được học đại học, cô lấy lý do mình lớn tuổi hơn để nhường cơ hội lại cho em. Có trời mới biết được cô phải can đảm thế nào mới đưa ra được quyết định này.

Cũng may, ông trời không phụ người tốt.

Giữa trưa, ánh nắng mặt trời chói chang, thời tiết lại ảm áp, mọi người trên xe buýt đều buồn ngủ, còn Tần Chân vẫn say sưa hồi tưởng lại những chuyện đã qua.

Xe buýt dừng tại một trạm bên đường. Có người lên xe, người này đi đến bên cạnh chỗ cô ngồi rồi bất ngờ hỏi: “Xin hỏi, có thể chuyển túi ra chỗ khác được không?”

“À, được...” Tần Chân định thần lại, vội vàng nhấc túi ra khỏi chiếc ghế trống bên cạnh, ngẩng đầu cười với người kia một cái. Đột nhiên cô ngẩn người ra, nụ cười vụt tắt.

Trước đó ít phút, bầu trời vẫn còn trong xanh, nắng vẫn còn chiếu ảm áp. Giờ đây, tất cả như đảo lộn.

Bên trên xe buýt ồn ào đang phát đi phát lại những bài hát chẳng ai nhớ tên, nhưng nghe riết cũng thành quen. Nhưng tại Tần Chân như ù đi, không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào, như thể có ai đó ngắt hết phương thức kết nối, khiến không tiếng động nào truyền đến lỗ tai cô được nữa.

Cô thậm chí còn nắm chặt chiếc túi đựng quần áo, kinh ngạc nhìn người đang đứng trước mặt, sau đó mới chậm rãi thốt ra hai chữ: "... Mạnh Đường?"

Hai chữ ngắn ngủn mà dường như lấy hết toàn bộ sức lực của cô. Cái tên Mạnh Đường ấy đã gắn bó với cô suốt bao năm tuổi trẻ, tựa như khúc nhạc duy nhất theo cô từ khi còn là nàng công chúa tóc bím trong sáng thơ ngây cho đến khi trở thành người phụ nữ thành thục biết đứng trước gương trang điểm.

Nhưng hôm nay, một lần nữa gọi ra cái tên này, cổ họng cô lại trở nên khô khốc, nghẹn ngào, tựa như xác ướp bị vùi sâu dưới mặt đất lâu ngày đến nỗi héo hon, từ đầu cọng tóc cho đến tận mũi chân đều không cách nào nhúc nhích động đậy.

Cô trở mắt nhìn người thiếu niên đã bao lần xuất hiện trong giấc mộng của mình đột ngột xuất hiện trong dáng dấp của một người đàn ông chừng chạc. Ở anh ta, vẫn là ánh mắt nồng ấm dịu dàng, vẫn khuôn mặt đẹp với nét thanh tú, hài hòa. Lúc này, Mạnh Đường đứng ngay trước mặt cô, cô bỗng cảm thấy chói mắt khi nhìn vào chiếc áo len màu xám của anh ta. Giống như là toàn thân anh ta đang phát sáng vậy.

Ngay cả hàm răng cô cũng run lên căm cập, dường như tất cả máu trong cơ thể đều dồn hết về tim.

Thịch, thịch.

Phải chăng đây chính là cuộc hội ngộ không báo trước?

Chỉ vài giây phút ngắn ngủi mà với cô dài dằng dặc như vài thế kỉ, cô nghe thấy giọng nói ấm áp và nụ cười nhẹ của người đàn ông trước mặt khi anh ta ngạc nhiên hỏi: "Cô biết tôi sao?"

Ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, tất cả đều lung linh huyền ảo đến nỗi cô không biết đây là thực hay mơ.

Tần Chân ngây người, cô vốn không sợ lạnh, nhưng hôm nay là lần đầu tiên cô cảm nhận được cái lạnh thấu xương của mùa đông. Câu hỏi giống như tiếng xẹt qua mang tai, đột ngột đẩy cô rơi xuống một hầm băng buốt giá, cơ tim như tắc nghẽn, máu huyết không thể tiếp tục lưu thông.

Không phải cô chưa từng nghĩ tới cảnh tượng gặp lại anh ta, một ngày nào đó, dù hai người chưa từng thật sự ở bên nhau, nhưng cô vẫn ảo tưởng anh ta sẽ đi về phía cô, mỉm cười gọi tên cô như một người bạn học cũ xa cách lâu ngày.

Dẫu sao cả hai cũng từng học chung một lớp từ cấp hai đến cấp ba. Thành phố B lớn như vậy, có đến mấy vạn học sinh cùng trang lứa, hai người học cùng nhau lâu như vậy, âu cũng là cái duyên.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Tần Chân chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày hai người thật sự gặp lại nhau. Vẫn con người ấy, vẫn nụ cười tinh khôi như trong trí nhớ của cô, chỉ tiếc anh ta vừa mở miệng đã khiến cô im bật.

"Cô biết tôi sao?"

Hiểu theo một cách khác thì những lời này có nghĩa là: Xin hỏi, tôi biết cô sao?

Anh ta không nhớ cô.

Người cô thầm thương trộm nhớ suốt bảy năm trời không nhớ cô.

...

Lúc này, Tần Chân rất muốn khóc.

Cô thầm mến Mạnh Đường bảy năm, nhưng điều này mình cô biết, sau bảy năm đó rồi lại thêm bảy năm nữa, thật ra cô vẫn chưa từng quên anh ta.

Cho nên tính đúng ra có lẽ không chỉ bảy năm.

Mỗi tình đầu chết yểu, mỗi tình đầu xót xa, mỗi tình đầu hết thuốc chữa của cô.

Trong nháy mắt Tần Chân cảm nhận được cơn lũ bất ngờ ập đến, gió lốc nổi lên, núi lửa phun trào, cảm giác đáng sợ khi tất cả ồ ạt ập ụp tới cùng lúc. Thấy người đàn ông trước mặt đột nhiên thấp giọng cười xòa, ngồi xuống ghế bên cạnh cô, cô khẽ quay đầu thờ dài.

"Cậu có biết cậu bây giờ rất giống đứa bé đòi được kẹo không?" Tiếng nói dịu dàng ấm áp vang lên bên tai, Tần Chân suýt nữa tưởng rằng mình nghe nhầm, nhưng ngay sau đó Mạnh Đường lại dùng biểu cảm rất đỗi quen thuộc, anh ta cong hai khóe môi, thốt vội tên cô một cách chắc chắn: "Tần Chân".

Vì thế Tần Chân chợt hoàn hồn, nhanh như thần thú bị triệu hoán sư gọi về.

Cô bỗng nhiên ý thức được, Mạnh Đường đang đùa với cô, ngay từ đầu anh ta đã nhận ra cô. Điều này cũng chứng tỏ anh ta vẫn nhớ cô - người bạn học cũ có tên Tần Chân - sau bao năm xa cách.

Mạnh Đường hỏi: "Cậu đang đi đâu vậy?"

Cô đáp: "Thiết kế nội thất La Lune".

"Cậu làm việc ở đó sao?" Giọng Mạnh Đường có vẻ rất ngạc nhiên.

"Không phải, công ty mình hợp tác với bên đó. Mình phụ trách dự án hợp tác này."

Mạnh Đường mỉm cười: "Nhiều năm không gặp, cậu đã trở thành nữ doanh nhân mạnh mẽ tài giỏi rồi."

Tần Chân đỏ mặt, tay chân cảm thấy thừa thãi không biết để đâu, gắng giữ bình tĩnh nói: "Chỉ là nhân viên nghiệp vụ thôi mà, làm sao mà so sánh với cậu được".

"Cậu biết tình hình của mình sao?" Mạnh Đường nhướn mày, rõ ràng chỉ là một động tác nhỏ, không biết vì sao nó lại nhen nhóm chút tình cảm của cô gái đang tuổi yêu đương, sức công phá của nó như thể một hành tinh nào đó vừa va chạm vào trái đất.

Tần Chân thừa nhận: "Cậu giỏi như vậy, đầu tiên thi đỗ chuyên ngành Luật của đại học thủ đô, sau đó còn được thầy hướng dẫn đề cử đi nghiên cứu sinh làm luận án tiến sĩ tại đại học Stanford, ai mà không biết chứ? Nhóm bạn học cũ đều xôn xao, cái tên giáo sư Mạnh danh tiếng đã trở thành niềm tự hào của tất cả tụi mình".

Mạnh Đường cười như hoa nở, lộ ra má lúm đồng tiền bên phải, chỉ bấy nhiêu thôi mà như có thứ hương thơm say đắm lòng người. Tim Tần Chân như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sau đó hai người trò chuyện bình thường như những người bạn học cũ xa cách lâu ngày gặp lại, đến khi xe buýt dừng lại, Mạnh Đường nhắc nhở cô: "Đến trạm kia".

Tần Chân cười đứng dậy xuống xe, không quên quay đầu vẫy vẫy tay với anh ta, mặt rạng rỡ nói: "Hẹn gặp lại!"

Mạnh Đường cũng cười nói với cô: "Hẹn gặp lại!"

Cô cười tươi như hoa, mãi đến khi xe buýt đi khuất, toàn thân mới từ từ thả lỏng ra, nụ cười nói khoe miệng cũng vụt tắt.

Chờ đợi nhiều năm như vậy, đôi lần một lần nói chuyện nhẹ nhàng ảm áp.

Chưa đầy mười phút gần gũi quen thuộc, rồi lại xa cách khách sáo.

Đây là lần đầu tiên cô được ngồi bên cạnh Mạnh Đường, mặc dù trước đó đã thương nhớ anh ta bao năm, cũng từng bao lần ước ao được ngồi cùng anh ta, lần nào xếp chỗ ngồi cô cũng chỉ mong ngắm thấy cô sẽ xếp cô ngồi cùng bàn với anh ta.

Nhưng trong suốt bảy năm học với nhau, hết người này đến người khác ngồi bên cạnh anh ta nhưng chưa bao giờ đến lượt cô.

Là từng hợp, cũng là tiếc nuối.

Tần Chân khịt khịt mũi, hai mắt bỗng nhiên đỏ lên.

Đây có lẽ là chút rung động, yếu đuối của trái tim thiếu nữ về mối tình đầu của cô, về hai chữ Mạnh Đường mà cô còn giữ lại bao năm lẫn lộn với công việc, với cuộc sống mưu sinh cơm áo gạo tiền.

Cô xách túi xoay người lại đột nhiên phát hiện một chiếc xe Bentley màu đen đang đỗ ven đường, Trình Lục Dương ngồi trong xe, nhìn cô qua lớp cửa kính được kéo xuống, không biết anh đã nhìn cô từ lúc nào.

Cô đoán tất cả cảnh tượng khi này đều đã bị anh nhìn thấy hết cả, từ cái vẫy tay ngó ngán của cô với Mạnh Đường trên xe buýt, cho đến cảnh tượng cô đứng ngây người với cảm xúc dâng trào về người đàn ông từng làm cô mất ăn mất ngủ.

Trong khi theo chân Trình Lục Dương bước vào sảnh lớn, Tần Chân không nhận được nên tự giải thích cho mình: "Vừa rồi tôi gặp bạn học cũ..."

"Vậy sao?" Trình Lục Dương nghe xong dường như cũng không lấy làm hứng thú, thản nhiên liếc cô một cái rồi bước vào thang máy.

"Bởi vì đã lâu không gặp cho nên không khỏi nhớ tới tình cảm bạn bè thân thiết trước đây." Cô nói thêm rồi bước theo Trình Lục Dương vào thang máy.

"Hửm?"

"Cho nên lúc tôi tần ngần đứng ở đó không phải vì luyến tiếc gì cả, mà thật ra lúc đó cảm xúc dâng trào. Con người mà, đến một tuổi nào đó sẽ không khỏi đa sầu đa cảm." Cô tiếp tục pha trò.

"Nhìn ra được." Trình Lục Dương phối hợp ăn ý.

Vì vậy Tần Chân tươi tỉnh hơn hẳn, hôm nay mới thấy tổng giám đốc Trình thật ra cũng rất đáng yêu.

Bỗng cô lại nghe thấy tổng giám đốc đáng yêu nhe răng cười, không thêm để ý đến cảm xúc của cô: "Tần Chân, có phải tôi từng nói, sau này cô đừng nghĩ một đằng nói một nẻo ở trước mặt tôi không?".

“...”

"Lúc cô nói dối, trên trán cô liền khắc bốn chữ to tướng: Tôi đang nói dối." Về mặt tươi cười của Trình Lục Dương biến mất, anh nhanh chóng bước ra khỏi thang máy không quên ném lại một câu: "Mọi người ai cũng nhìn ra được cô vẫn còn lưu luyến bịn rịn với tình cảm dành cho người bạn học cũ ngồi trên xe lăn. Cô cho là tôi giống cô, ra ngoài không mang theo trí thông minh chắc?"

“...” Lại một lần nữa cô bị anh nhục mạ không chút thương tiếc.

Những ngày tiếp theo, giữa Tần Chân và Trình Lục Dương vẫn ngập tràn những cảm xúc thăng trầm.

Miệng Trình Lục Dương vẫn độc như vậy, tính tình Tần Chân vẫn tốt như vậy, ngoài trừ mức độ quen tăng lên, Tần Chân đã bắt thích ứng với cách nói chuyện của Trình Lục Dương.

Tuy nói Trình Lục Dương độc miệng, nhưng lòng dạ không độc, thậm chí đâu đó còn lộ ra chút bóng dáng của người tốt.

Ví như việc mẹ Phương Khải thường xuyên bị bệnh, cho nên cứ mười ngày nửa tháng anh ấy sẽ xin nghỉ phép một lần, mà Trình Lục Dương chưa bao giờ trừ tiền lương anh ấy lúc nào cũng tỏ vẻ của kẻ lãnh đạo chuyên khoe khoang: "Coi như đại gia thưởng cậu!"

Hay như vào những ngày trời oi bức, mỗi lần Tần Chân đến công ty, Phương Khải đều sẽ bung túi cho cô một ly cà phê đá, giúp cô giải nhiệt. Mới đầu, cô tưởng Phương Khải có ý tốt, cảm kích vô cùng, không biết nói gì cho phải. Sau này có một hôm cô tới sớm, thấy Phương Khải bung ba ly cà phê từ dưới tầng đi lên, cô mới biết thì ra đó là Trình Lục Dương cản đận, ba người bọn họ mỗi người một ly, ai cũng có phần.

Thêm một lần khác nữa, hôm đó, cô mới từ trên xe buýt bước xuống thì thấy Trình Lục Dương khom lưng nhét mấy tờ tiền màu hồng cho một người ăn xin già ở cửa công ty. Người già đó bị mù, chỉ lần mò được có tiền trong tay, chưa kịp cảm nhận được mệnh giá bao nhiêu, đã rồi rít cúi đầu nói cảm ơn.

Tần Chân kinh ngạc đứng tại chỗ, thấy Trình Lục Dương đi khỏi, khi ông lão lấy tiền ra xem trong tay rút cuộc có bao nhiêu thì toàn thân đều cứng đờ ra.

Lúc đó, trong lòng có xuất hiện hai ý nghĩ: Thứ nhất, đây có đúng là người đàn ông vừa đẹp trai, cao ráo và giàu có ấy? Hai là, phải chăng Trình Lục Dương có anh em sinh đôi?

Người này dường như càng ngày càng không giống Trình Lục Dương cô từng biết, ngoại trừ việc anh vẫn giữ cái miệng độc hay xia xói người khác.

Càng về sau Tần Chân càng không sợ anh nữa.

La Lune đã ký kết hợp đồng với không ít công ty bất động sản loại vừa và nhỏ, cộng với việc Trình Lục Dương quản lý một nhóm các nhà thiết kế do anh tự mình chọn lựa, các thiết kế lắp đặt của anh mang đến cảm giác trẻ trung hoàn toàn khác với phong cách truyền thống trước đây, nên ngày càng có tiếng trong ngành.

Mà thành công của Trình Lục Dương lần này không hề dính dáng tới Tập đoàn Viễn Hằng.

Trong khoảng thời gian ngắn này, Trình Lục Dương ngày càng bận rộn. Tần Chân muốn tới công ty gặp anh phải hẹn trước vài ngày. Mới đầu mùa hè, do phải hoàn tất một loạt khu nhà ở có thang máy mới được quy hoạch ở trung tâm thành phố, Trình Lục Dương bận tới mất tối mũi. Thời gian Tần Chân tới lấy bản thiết kế từ ban ngày cũng đổi thành buổi tối.

Mỗi lần đi qua hành lang để tới phòng Trình Lục Dương cô đều thấy anh đang chăm chú nhìn màn hình máy tính, làm thêm giờ vô cùng vất vả. Chịu chung số phận với anh ta còn có chàng trợ lý Phương Khải, trong khi Trình Lục Dương phụ trách vấn đề thiết kế nội thất thì mảng phối màu sắc lại do Phương Khải thực hiện. Cô gõ cửa, dùng giọng điệu của người thân thiết hỏi anh: "Ồ, tổng giám đốc nhân lại đang tăng ca sao, hôm nay lại kiếm được mấy triệu thế?"

Trình Lục Dương liếc cô một cái: "Không nhiều lắm, vừa đủ mua nổi mấy triệu cô".

“...”

Sau đó Tần Chân sẽ chờ lấy bản thiết kế, trong khi ngồi chờ, tiện sẽ báo cáo luôn cho Trình Lục Dương thông tin khách hàng bên Âu Đình đưa sang.

Có một hôm do cầm nhiều túi tài liệu đến nên cô dùng các màu khác nhau để phân biệt các căn hộ. Cô đưa túi tài liệu cho anh, giải thích qua: "Màu đỏ là trong khoảng một trăm mét vuông, màu xanh da trời là từ một trăm đến một trăm năm mươi mét vuông, màu xanh lá cây là từ một trăm năm mươi đến hai trăm".

Trình Lục Dương dừng tay, nói với cô bằng giọng điệu bình thường: "Trên bàn có bút, cô giúp tôi đánh dấu vào."

Tần Chân lại kiên nhẫn lặp lại theo thứ tự một lần: "Màu đỏ là trong vòng một trăm mét vuông, màu xanh da trời là từ một trăm đến một trăm năm mươi, màu xanh lá cây là từ một trăm năm mươi đến hai trăm. Tôi thấy rất dễ nhớ mà, chẳng cần phải đánh dấu đâu."

Trình Lục Dương lập tức lấy một chiếc bút từ trong ống đựng ra, ngắn gọn ra lệnh: "Đánh dấu!"

Tần Chân cảm thấy rất quái lạ, ngẩn đầu nhìn anh, phát hiện sắc mặt u ám, đành phải cảm lấy bút kiên nhẫn đánh dấu. Lúc đưa mắt nhìn quần áo màu vô quýt anh đang mặc trên người, cô còn rất rối rời hỏi anh một câu: “Tổng giám đốc, hôm nay anh mặc đồ thật lòe loẹt quá đấy, bình thường chả ai dám mặc mấy màu này ra đường, thật khiến người khác phải chói mắt đấy mà!”

Trình Lục Dương vội hỏi: “Màu gì?”

“À?” Cô vẫn còn cúi đầu đánh dấu, thuận miệng cười nói: “Màu vô quyết đó, đầu phải là anh không biết chứ. Mặc bộ quần áo này đi ra ngoài, trừ phi là ngốc không thì cũng bị bệnh mù màu, bằng không ai nhìn thấy thế này đều cười anh đom đàng chơi trội.”

Không đợi Trình Lục Dương phản ứng, Tần Chân lại tiếp tục đùa cợt: “Mà thực ra tôi đã sớm muốn hỏi anh, quần áo sáng chói rực rỡ như vậy anh cũng dám mặc ra ngoài, anh không sợ hằng ngày khi soi gương nó chọc mù hai mắt mình sao? Mặc dù anh mặc nhìn cũng rất đẹp, nhưng khó tránh bị rêu rao khắp nơi, khiến người khác nghĩ anh có vấn đề về màu sắc, bằng không sao lại ăn mặc lòe loẹt màu mè như thế? Như thế sợ người ta không biết anh có khả năng cảm nhận màu sắc không bằng!”

Trình Lục Dương chợt thay đổi sắc mặt, lạnh lùng ngắt lời cô: “Cô đi được rồi!”

Tần Chân vừa mới viết xong nét bút cuối cùng, nghe vậy liền dừng lại, trên giấy lập tức loang ra một đốm mực đen nho nhỏ. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy Trình Lục Dương mặt lạnh tanh nhìn mình, hai tròng mắt đen bùng bùng giận dữ.

“Tổng giám đốc Trình...” Cô đã quen thuộc đến nỗi không hề kiêng dè mà đặt câu hỏi với anh.

Nhưng còn chưa cho cô đặt vấn đề, đối phương đã chỉ ra cửa, gần từng chữ: “Phiền cô, lập tức đi ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chẳng Khác Gì Trẻ Con

Type: Thù Miên

Tần Chân cảm thấy vô cùng khó hiểu. Cô thử suy đoán theo ý của Trình Lục Dương, vì thế mở miệng hỏi anh: “Có phải có chỗ nào tôi làm...?”

“Đi ra ngoài!” Một lần nữa, Trình Lục Dương gần từng chữ với cô, ánh mắt lạnh lẽo như dao đâm vậy.

“Tôi chỉ nói đùa thôi mà...”

“Đi ra ngoài!”

“Anh đừng để bụng những lời tôi nói...”

“Cô nghe không hiểu tiếng người phải không?” Trình Lục Dương hoàn toàn không có tâm trạng nghe tiếp, cả trong giọng nói và ánh mắt đều là sự lạnh lùng cực độ.

Rốt cuộc Tần Chân không có cách nào để tiếp tục mặt dày ngồi lại đây nữa, cô cảm lấy túi giấy tờ có bản thiết kế trên bàn rồi xoay người bước đi không nói một lời.

Không Tử từng viết: Chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó dạy dỗ.

Nhưng hôm nay cô xem như đã hoàn toàn hiểu rõ, tiểu nhân cũng được, phụ nữ cũng được, nhưng chắc chắn không có ai khó dạy dỗ hơn Trình Lục Dương!

Phải mất mấy tháng vất vả khổ sở cô mới có thể đến gần anh, tưởng như hai người có thể chung sống trong hòa bình hợp tác thì bỗng nhiên anh lại dõ chứng nổi cáu, thật chẳng hiểu nổi nữa!

Tuy tự nhận mình là người mạnh mẽ, cứng cỏi nhưng dù sao cô cũng vẫn chỉ là một người con gái, khi bị người khác chỉ vào mặt đuổi đi như vậy dường như không còn chút tự trọng, sĩ diện nào nữa cả.

Tần Chân nắm chặt túi giấy tờ, nhanh chóng biến mất trong thang máy, dưới ánh đèn sáng chói, cô càng trở nên bé nhỏ.

Cô sai rồi, chỉ mới bấy nhiêu thôi mà cô đã đắm chìm trong ánh hào quang sáng chói.

Cô đã quên rồi sao? Anh là cậu hai nhà họ Trình hóm hỉnh trịch thượng, anh tốt bụng hay không thì liên quan gì đến cô, quan tâm giúp đỡ kẻ yếu thì quan hệ gì đến cô, ngay cả việc anh mua cà phê thì cũng chỉ vì thích làm việc thiện. Cô dựa vào cái gì mà nghĩ mình có thể chung sống hòa bình với anh được,

sao cô có thể coi anh như bạn bè được chứ!

Thật nực cười, có bao giờ Obama ngồi đàm đạo cùng Gaddafi hay không? Tần Chân đứng yên lặng rất lâu trong thang máy, mãi mới bước ra ngoài.

Trong văn phòng, Trình Lục Dương mặt lạnh tanh đứng trước cửa sổ, nhìn từ trên cao xuống, bóng người chỉ nhỏ như những đốm đen.

Nếu như mọi hôm anh sẽ bảo Phương Khải đưa Tần Chân về nhà, sau đó quay xe lại đón anh, nhưng hôm nay vì mẹ Phương Khải không khỏe nên cậu ta đã xin phép nghỉ, ngay cả Trình Lục Dương cũng phải tự đi taxi về.

Đồng hồ báo thức trên tường phát ra âm thanh tích tắc rất nhỏ và đều đặn, Trình Lục Dương khó chịu nhìn lướt qua, phát hiện đã chín giờ tối.

Tuy La Lune tọa lạc ngay trung tâm thành phố, nhưng nó lại nằm trên tuyến đường tập trung toàn các công ti lớn. Giờ này hầu hết mọi người đều đã về nghỉ nên rất ít người đi lại trên đường. Nghĩ đến việc người phụ nữ kia sống ở khu vịnh đại hẻo lánh xa tít tắp, Trình Lục Dương trầm ngâm đứng im gần một phút đồng hồ rồi mới cầm di động và chìa khóa trên bàn, bước ra khỏi phòng làm việc.

Tần Chân rất tức giận, đi trên con đường vắng vẻ cảm giác sợ sệt như có ma vậy, giờ này đã hết xe buýt, hơn nữa chỗ này lại không dễ bắt taxi.

Cô muốn đi nhanh đến chỗ đồng người nên lựa chọn một ngõ nhỏ có khu dân cư để đi xuyên sang con phố đông đúc, phòng trường hợp xảy ra điều gì bất trắc.

Tần Chân đi rất nhanh, dù sao cũng là ngõ nhỏ, tuy có đèn đường nhưng đi một mình nên vẫn thấy sợ.

Khi đi được một phần ba quãng đường, phía sau bỗng nhiên có người chạy vọt lên, dùng một tay giật mất di động trong tay cô rồi phóng bạt mạng về phía trước.

Vào đêm mưa cách đây một tháng, lúc ngất xỉu trên đường vì tụt huyết áp, Tần Chân đã đánh mất điện thoại một lần, cô phải nghiêng răng nghiêng lợi lắm mới dám mua cái Note 3 đang dùng hiện giờ. Cũng vì nghĩ đến công việc hiện tại thường xuyên phải liên lạc điện thoại nên cô nghĩ thà mua một chiếc đắt tiền nhưng tốt còn hơn mua cái rẻ tiền rồi mất công đi sửa. Trong lúc bị giật mất điện thoại, Tần Chân sợ thót tim, tưởng như tìm có thể rơi ra khỏi lồng ngực ngay được, không chút nghĩ ngợi gì cô đuổi theo người đội mũ kia, miệng thì hô to “Cướp!”.

Người nọ cũng bị cô dọa sợ. Theo cô một đoạn đường thấy cô chỉ là cô gái yếu đuối nên nghĩ rằng có bị giật di động thì cũng không có can đảm đuổi theo, vì thế nhắm đúng thời cơ mà ra tay. Ai ngờ cô ra sức đuổi theo, miệng lại còn không ngừng hô hoán.

Ra khỏi ngõ nhỏ chính là con phố trung tâm đông người rồi, ngộ nhờ gặp phải cớm chẳng phải sẽ mắc kẹt tại đây sao. Nghĩ thế người đàn ông kia bỗng dừng lại rồi quay đầu nhìn Tần Chân đang chạy về phía mình.

Tần Chân thì không biết vì sao hắn đột nhiên dừng lại, cẩn thận đứng cách hắn vài bước, dừ dừ quát: “Trả di động cho tôi!”.

Người đàn ông cười cười nói, “Trả lại cô? Cô nằm mơ chắc?”.

Âm thanh thô ráp khàn khàn, mũi lưỡi trai bị kéo thấp xuống che khuất khuôn mặt.

Cái di động đó bằng cả tháng lương của Tần Chân, cô vừa đau lòng vừa tức giận, nhìn di động bị hắn cầm trong tay, không chút nghĩ ngợi đã tiến lên đoạt lại. Người đàn ông kia không ngờ cô can đảm như thế, đến mức bị cô tấn công không kịp trở tay, suýt chút nữa bị cô giật lại được điện thoại.

Tần Chân hét đánh lại đá hắn, quyết tâm giành lại điện thoại bằng được, miệng cô ra sức hô cứu mạng. Người đàn ông kia vừa trông thấy từ đầu ngõ nhỏ có người chạy tới, trong lòng vừa bất ngờ vừa sợ hãi, bỗng nhiên hắn rút một con dao gọt hoa quả từ trong túi quần ra, hung tợn muốn đuổi Tần Chân đi.

Tần Chân đập mạnh lên đầu gối hắn một nhát, cắn chặt môi giật lại di động rồi xoay người bỏ chạy. Nào ngờ người đàn ông kia kịp túm áo cô lại, tức giận đến nỗi vung dao chém xuống.

Lúc xoay người thì Tần Chân kịp hét lên một tiếng, nhưng trong nháy mắt đã thấy Trình Lục Dương chạy đến trước mặt cô. Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Trình Lục Dương bất chấp tất cả mà kéo mạnh cô về phía sau, thay cô đỡ một nhát dao.

Nhưng chưa dừng lại ở đó, một nhát dao chưa trúng, lại thấy có người tới giúp, tên côn đồ tức giận nên ra sức làm càn, nhắm vào Trình Lục Dương mà đâm liên tục. Trình Lục Dương không phải siêu nhân, cũng chưa từng luyện võ, khi không kịp tránh thì vô thức giơ tay phải lên đỡ, vì vậy một tiếng roẹt vang lên, con dao đâm sâu vào cánh tay anh.

Tên côn đồ kia nhân lúc anh đau đớn, rút dao ra bỏ chạy, Tần Chân hoảng sợ hét chói tai hỏi Trình Lục Dương có sao không, chẳng thèm bận tâm đến hắn.

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, cánh tay Trình Lục Dương chảy máu ồ ạt, cả một mảng áo trắng bị nhuộm màu máu. Tuy không nhìn thấy miệng vết thương nhưng chỉ trông động tác của tên côn đồ kia thôi cũng biết anh bị thương không nhẹ.

Tần Chân suýt chút nữa thì khóc, lúc này mới biết sợ hãi, run rẩy hỏi anh có sao không.

Trình Lục Dương phục cô sát đất, tức giận quát cô: “Khóc cái quái gì mà khóc? Vừa rồi lúc liều mạng với tên côn đồ vì cái điện thoại sao không biết

khóc?”.

Cánh tay anh quả thực vừa tê vừa đau, anh còn có thể cảm nhận rõ dòng máu ấm nóng đang xối xả chảy ra ngoài. Trong khi Tần Chân còn luống cuống không biết làm gì thì Trình Lục Dương đã quay đầu đi ra ngoài đầu ngõ.

“Anh đi đâu vậy?” Tần Chân cất giọng khàn khàn như vịt vừa đi theo anh như con ruồi không đầu.

“Bệnh viện!” Trình Lục Dương nghiêng răng nghiêng lợi, “Có người muốn nhìn tôi mất máu quá nhiều mà chết, tôi không thể để cô ta toại nguyện được!”.

Trình Lục Dương vẫy xe taxi đi bệnh viện, Tần Chân vô cùng ngoan ngoãn theo lên.

Khi đăng ký, Tần Chân vội chạy lên trước: “Để tôi?”.

Trình Lục Dương không thêm bận tâm đến lời cô nói.

Đăng ký cấp cứu xong là vào phòng chụp phim, Tần Chân lại lay khung cửa hỏi anh, “Muốn tôi đi cùng anh không?”.

Trình Lục Dương đóng cửa lại đánh ‘rầm’ một tiếng.

Bác sĩ nói vết thương ảnh hưởng đến tận xương nên sau khi xử lý miệng vết thương, Trình Lục Dương được chỉ định bó thạch cao, Tần Chân sốt ruột cứ như kiến bò trên chảo nóng.

Trình Lục Dương không giữ nổi bình tĩnh, hét lên: “Có ai kéo cô ta ra khỏi đây được không? Đứng đây nhìn churong mắt quá!”.

Khi đến bệnh viện là chín rưỡi, lúc Trình Lục Dương ra khỏi phòng điều trị đã mười một rưỡi.

Dưới ánh đèn yếu ớt, Tần Chân lo lắng ôm cánh tay ngồi trên ghế dài chờ ngoài hành lang bệnh viện. Nghe tiếng bước chân, cô ngẩng phắt đầu nhìn lên. Thấy cánh tay phải của Trình Lục Dương bị bọc như cái bánh chưng, cô bắt đầu rung rung nước mắt.

Trình Lục Dương cứ tưởng giây tiếp theo cô sẽ òa khóc.

Quen biết cô lâu thế rồi, nếu không thấy cô như Ninja rùa thì cũng thấy cảnh tượng cô đấu tranh với anh chàng đưa hàng, thậm chí thà chết chứ không chịu khuất phục tên côn đồ, chẳng khác gì nữ siêu nhân. Chưa bao giờ anh thấy đáng sợ và tủi thân ảm ức của cô gái bé nhỏ này.

Trình Lục Dương cứ im lặng nhìn cô như thế.

Người phụ nữ thấp lùn với chiều cao trên dưới một mét sáu, trông thanh tú xinh đẹp, đôi mắt vừa to vừa sáng khiến người ta nghĩ đến viên bi hồi nhỏ vẫn chơi. Xét về nhan sắc thì không đến mức tuyệt thế giai nhân nhưng cũng thanh tú dễ nhìn, có điều người gầy còm toàn da bọc xương, nhợt nhạt xanh xao như thể lâu rồi không ra nắng.

Nếu không có biểu cảm này của cô, có lẽ giờ anh vẫn chưa ý thức được rõ ràng rằng hóa ra người này cũng là phụ nữ!

Có lẽ là gen giống đực trong xương quấy phá, Trình Lục Dương hơi ngừng lại, sắc mặt không còn khó coi nữa, chỉ dừ dừ hỏi: “Cô bày ra biểu cảm ‘hữu nghị lâu dài’ này là vì tôi sắp chết chứ gì?”.

Tần Chân leo đẹo đi đến trước mặt anh, cúi đầu nhìn cánh tay bó thạch cao được treo lên bằng tấm vải của anh một cách cẩn thận, trong mắt lóe ra đốm sao nhỏ trong suốt, nhìn đến là tội nghiệp.

Trực giác Trình Lục Dương mách bảo rằng cô ấy sắp an ủi và cảm ơn mình, anh đã chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận huân chương người tốt. Nào ngờ Tần Chân ảm ức mở miệng, thốt ra một câu: “Nhiều muối quá, tôi bị cắn chết mất...”

Ra là vì vậy nên cô mới trưng ra cái vẻ mặt này?

“!!!” Trình Lục Dương giận quá hóa cười: “Nếu muối cắn chết cô thật thì đúng là khắp nơi vui mừng! Tôi nhất định sẽ bình bầu cho nó danh hiệu ‘hết mình vì nghĩa, trừ hại cho dân!’”.

Nói đoạn, anh xoay người đi về hướng hiệu thuốc.

Tần Chân muốn đi theo thì bị bác sĩ níu lại: “Ấy! Cô bé, cháu lại đây một lát!”.

“Ồ, nhưng bạn cháu...” Cô chỉ Trình Lục Dương muốn nói mình đi cùng anh.

“Bác biết đó là bạn trai cháu, nhìn cháu sắp khóc là biết.” Bác sĩ mặc áo blouse trắng vẫy tay gọi cô: “Lại đây một chút, bác nói cho cháu những việc phải chú ý trong lúc dưỡng thương. Bạn trai cháu đang đi lấy thuốc, đừng sợ, cậu ta không chạy mất được đâu!”.

“...” Sao bác biết anh không chạy mất? Anh bị thương ở tay chứ có bị thương ở chân đâu...

Nhưng Trình Lục Dương vì cô mà bị thương nên Tần Chân không có cách nào khác, đành để mặc người ta hiểu lầm, leo đẹo theo bác sĩ vào văn phòng.

Trình Lục Dương dùng tay trái lành lặn xách một đồng thuốc quay về chỗ vừa rồi, thấy trong văn phòng, Tần Chân đang ngồi nghiêm chỉnh trước bàn nghe bác sĩ nói. Cô thậm chí còn lấy tập giấy ghi chép mang theo bên người ra, nghiêm túc cầm bút ghi lại.

Bác sĩ nói: “Không được cời bằng vải, bình thường phải treo trên cổ để tránh động đến gân cốt”.

Tần Chân rất ngoan ngoãn gật đầu, cầm bút ghi lại.

“Trong thời kỳ này có thể hơi đau, nếu bệnh nhân không chịu được, cháu hãy dỗ dành, tuyệt đối không được để cậu ta tháo thạch cao sớm!”

Xuống dòng tiếp tục ghi chép.

“Vì cậu ta bị thương tay phải, trong sinh hoạt hằng ngày có nhiều việc vất vả phiền phức ví dụ như gội đầu tắm rửa. Mấy hôm nay trời còn không nóng lắm, cố gắng kiêng tắm. Sau này trời nóng lên rồi, cháu lau người tỉ mỉ cho cậu ta, nếu có tắm cũng phải chú ý không đụng vào nước.”

Viết được một nửa, Tần Chân sững sốt, ngẩng đầu há hốc nhìn bác sĩ.

Bác sĩ trông thấy biểu cảm như thế thì ngừng lại hỏi: “Sao vậy, có vấn đề gì sao?”.

Tần Chân lắc đầu, lại tiếp tục ghi chép, nghĩ đến lúc đó cần phải cho Phương Khải xem tất cả những mục cần chú ý mới được.

Trình Lục Dương trong lúc đứng ở ngoài hành lang, trông thấy cô chăm chú ghi chép, anh hơi thất thần, rồi ra sảnh lớn chờ cô.

Cho đến khi Tần Chân cầm tập ghi chép đi ra, Trình Lục Dương đã mất hết kiên nhẫn. Anh quát mắng: “Lẽ mề quá? Biết tôi chờ cô bao lâu rồi không?”.

“Bác sĩ đang dặn dò tôi một số việc cần chú ý.” Tần Chân tăng tốc, gần như chạy đến trước mặt anh.

Trình Lục Dương không nói nữa, cứ thế đi ra ngoài. Tần Chân lóc cóc theo sau, trông cánh tay băng bó buồn cười của anh mà không biết nói gì cho phải.

Ra khỏi bệnh viện, Trình Lục Dương vươn tay trái vẫy một chiếc xe trống, Tần Chân cũng ngồi vào theo.

Bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của anh, cô giải thích: “Bác sĩ nói anh bị thương tay phải, có nhiều việc không tiện. Hôm nay không có Phương Khải, tôi đưa anh trở về xem có gì cần giúp đỡ không?”.

“Sao, định giúp tôi tức đến chết hả?”

Dọc đường Trình Lục Dương không ít lần lạnh nhạt hờ hững với cô, nhưng cô lại ngoan ngoãn như học sinh tiểu học, dù anh nói gì cũng dùng đôi mắt chân thành tha thiết thành khẩn nhìn lại, khiến Trình Lục Dương ghen hờn không làm gì được.

Cuối cùng cũng đến nhà anh, Tần Chân xuống xe trước rồi chìa tay ra đỡ anh.

Trình Lục Dương không nói gì, cũng không đưa tay trái cho cô. Tần Chân dứt khoát chủ động chìa tay ra đỡ tay trái anh trong lúc anh đang khom người khó nhọc bước ra khỏi xe.

Trình Lục Dương trở nên mất tự nhiên, cơ thể cứng đờ, nhưng lần này anh không “tặng” cô lời châm chọc nào cả.

Ngôi nhà của anh nằm trong một chung cư giữa trung tâm thành phố, khung cảnh đẹp đẽ, xung quanh trồng rất nhiều cây, đến đường đi cũng rợp bóng cây xanh.

Tần Chân có ý muốn đưa anh về tận nhà, nhất định phải nhìn anh rửa mặt xong mới chịu đi, Trình Lục Dương nổi đóa: “Người biết thì cho là tôi chỉ bị tàn phế một tay, người không biết thì còn tưởng rằng tôi bị liệt toàn thân! Sao cô cứ phải có chấp thế?”.

Tần Chân đi cạnh anh, bĩu môi: “Tôi cũng chỉ lo lắng cho anh thôi!”.

Cô thấy người đàn ông trước mặt hơi sững lại, ngay cả bước chân cũng chậm lại nên khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

Trình Lục Dương nhanh chóng quay đầu đi: “Cô còn không biết xấu hổ mà nói lo lắng cho tôi? Nếu không phải do cô chỉ vì cái điện thoại ghê mà chọc giận tên côn đồ, thì tôi có phải gãy tay thế này không?”.

Anh không dám đi sâu nghiên cứu lý do hoang hốt của mình trong thoáng chốc vừa rồi, với anh, hai chữ “lo lắng” mà Tần Chân nói ra quả thật quá xa xỉ, dường như nhiều năm rồi anh chưa từng được nghe ai nói câu này.

Thì ra còn có người lo lắng cho anh?

Đúng là chuyện không thể tin được.

Nghĩ tới điều đó, anh hạ thấp giọng, nở nụ cười, Tần Chân giật mình nhìn anh: “Anh cười cái gì?”.

Anh nói: “Có người lo lắng cho tôi, tôi vui vẻ không được à?”.

Tuy rằng vẫn là giọng điệu mỉa mai xen lẫn vài phần thờ ơ qua quýt nhưng nghe ra có chút khác lạ.

Tần Chân nhìn về mặt anh hiền lành mờ ảo trong bóng râm dưới ánh đèn đường, thật lòng nói: “Hôm nay thật sự rất cảm ơn anh, nếu không có anh thì sợ rằng bây giờ tôi đang nằm trong bệnh viện.”

“Tốt nhất là ít nói mấy lời dối trá đó đi, bằng không...” Trình Lục Dương nghiêng đầu định tranh luận với cô theo thói quen nhưng khi bắt gặp ánh mắt dịu dàng sáng ngời kia, anh bỗng không nói tiếp được nữa.

Tần Chân nhìn anh vô cùng thành khẩn, cô tỏ rõ lòng cảm kích sâu sắc.

Ánh đèn đường xuyên qua kẽ lá, ánh sáng mờ ảo rọi xuống, tất cả dường như không thật.

Cô nhếch miệng cười, “Này, tôi nói thật đấy!”.

Trình Lục Dương yên lặng nhìn cô một lát, sau đó lại ngoảnh đầu đi, khịt mũi: “Ai biết được?”

Tần Chân cười thành tiếng, có lẽ nào bị thương khiến cho chỉ số thông minh thấp đi? Cứ như đứa bé vậy, cảm giác vô hại khác hẳn với vẻ hùng hổ thường ngày.

Tần Chân ngạc nhiên, không ngờ rằng người lạnh lùng xa cách như Trình Lục Dương lại có ngôi nhà ấm áp xinh đẹp đến thế! Giấy dán tường màu vàng nhạt với hoa văn đơn giản, sàn nhà bằng đá cẩm thạch màu trắng sáng, trên tường treo mấy bức tranh tao nhã, nào biển sếu xanh thẫm, nào là vườn hoa hồng đỏ thắm...

Chưa nói tới vật dụng tinh xảo bên trong, chỉ nhìn qua đã thấy nhà anh rất rộng và tràn ngập không khí gia đình.

Gió đêm khẽ đưa rèm cửa sổ màu trắng, Tần Chân không khỏi thốt lên: “Bây giờ tôi hoàn toàn tin tưởng anh là nhà thiết kế nội thất rồi!”.

Cô chủ động chạy vào phòng ngủ trải chăn đệm cho Trình Lục Dương rồi bưng trà rót nước, chuẩn bị trước những thứ anh sẽ dùng đến.

“Ấm nước đâu?” Cô thò đầu ra khỏi bếp, sau khi có được câu trả lời, cô nhanh chóng mang ấm đầy nước vào phòng khách, đặt lên bàn trà.

“Tôi có thể xem tủ lạnh của anh không?” Sau khi được cho phép cô lại háng hái vui vẻ vào bếp. Thấy cái tủ lạnh to xếp đầy nguyên liệu nấu ăn một cách ngăn nắp gọn gàng, cô không khỏi trầm trồ: “Trời ơ, rõ là đầy đủ!”.

Nhìn cô chạy lên chạy xuống, bận tới mắt tới mũi, miệng nức nở khen ngợi, Trình Lục Dương tựa vào khung cửa, đặc ý nở nụ cười, chỉ tiếc đang cười dở thì chợt nghe cô nói: “Trợ lý Phương thật sự rất có khả năng!”.

Trợ lý Phương? Liên quan quái gì đến Phương Khải?

Nụ cười của Trình Lục Dương như tắc lại trên môi: “Cậu ta thì làm được gì?”.

“Nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy, nhất định là ngày nào anh ấy cũng phải vất óc suy nghĩ xem phải nấu món gì cho anh ăn!” Tần Chân lúng lúng trong tủ lạnh một lượt nhưng không nhìn thấy thứ mình cần, đành tiếc nuối nói: “Tiếc là tay anh bị thương không tiện cho lắm, mấy thứ này đều không dùng được, bữa sáng mai giải quyết thế nào? Hay là tôi đi xuống mua cho anh hai cái bánh sủi cảo đông lạnh, sáng ra anh hâm nóng lại là ăn được.”

Trình Lục Dương lập tức đi đến trước mặt cô, đóng sập cửa tủ lạnh lại: “Không cần!”.

Tần Chân giật nảy mình, giờ mới chú ý tới sắc mặt rất tệ của anh: “Anh lại làm sao vậy?”.

“Tôi làm sao à?” Trình Lục Dương bực mình, cười lạnh hai tiếng, nhưng không giải thích đã đi ra phòng khách.

Tần Chân nghĩ anh lại dở chứng nên cười làm lành đuổi theo: “Bánh sủi cảo đông lạnh rất tiện lợi, tôi chỉ lo lắng cho tay anh thôi mà! Nếu không...” Cô ra về nghĩ ngợi: “Nếu anh không muốn nấu bánh sủi cảo thì sáng mai tôi mang bữa sáng cho anh nhé?”.

Trình Lục Dương đột ngột dừng bước, Tần Chân chưa kịp phanh lại, suýt nữa va vào lưng anh.

“Thống nhất thế nhé, đúng lúc anh còn có bản thiết kế chưa đưa cho tôi, sáng mai tôi mang bữa sáng cho anh rồi hai ta cùng tới công ti lấy.” Cô cười lấy lòng, ánh mắt lúng liếng như ánh trăng.

Trình Lục Dương từ trên cao nhìn xuống: “Tùy cô!”.

Không ai ngờ tay đánh người đang cười, vì thế anh mới không buồn so đo với người như thế! Sự kiêu ngạo này hiện rõ trên gương mặt Trình Lục Dương. Tần Chân vất vả lắm mới nén cười được, nhìn anh uống nước cô rót, cầm lấy quyển sách cô đã chuẩn bị. Cuối cùng giằng co một lúc, cô nhìn đồng hồ thì thấy đã không còn sớm nên hỏi anh có muốn thay quần áo, rửa mặt không.

Trình Lục Dương lại x❖gười đầu ao ước khuôn mặt đẹp như của anh không bằng.

Tần Chân dờ khóc dờ cười: “Vâng vâng vâng, tôi ngưỡng mộ anh đã lâu, rất muốn lợi dụng anh”, cô vừa nói vừa đi ra cửa: “Hôm nay anh mặc áo sơ mi, việc thay đồ không khó khăn gì, nếu anh đã không muốn, vậy anh tự thay quần áo cẩn thận. Không còn sớm nữa, tôi về đây”.

Trình Lục Dương há hốc miệng, mãi mới nặn ra một câu: “Nửa đường gặp phải tên côn đồ thì nhớ bỏ chạy. Chim chết vì mồi, người chết vì cửa!”.

Tần Chân xì một tiếng: “Không thể ngừng nhà ngọc phun châu được một lần sao?”.

Cô nhanh nhẹn chạy ra khỏi cửa trước khi Trình Lục Dương kịp nổi cáu, để anh ở lại trong phòng với lời phản kích của chính mình.

Về đến nhà, cô vẫn vừa cười vừa nghĩ, đúng là đứa bé chưa lớn, tên “nhị thiếu gia” được nuông chiều từ bé, được cái bụng dạ cũng không đến nỗi nào!

Rõ ràng cô cãi nhau với anh trong văn phòng một trận, mà cuối cùng anh vẫn đuổi theo, chắc là lo lắng cô về nhà một mình. Thấy cô đánh nhau với tên côn đồ thì chẳng nghĩ ngợi gì đã đỡ giấu một nhát dao, điều đó chứng tỏ rằng việc anh làm hoàn toàn xuất phát từ bản năng. Trước khi cô ra về, tuy rằng anh nói đến chết chóc gì đó nhưng cũng chỉ nhằm nhắc nhở cô chú ý an toàn mà thôi.

Nghĩ đến đó, cô lấy di động ra nhắn tin cho anh: Trình Lục Dương, chúng ta vẫn sống hòa bình chứ?

Không lâu sau, màn hình sáng lên, tổng giám đốc nhân bên kia dùng tay trái không thạo lắm trả lời bốn chữ: Cô nằm mơ à!

Tần Chân cười xì một tiếng rồi vui vẻ cất di động. Được rồi, nể tình anh bảo vệ điện thoại giúp cô, cô sẽ rộng lượng không so đo với anh phen này.

Sáng hôm sau, Tần Chân dậy rất sớm, thấy trong tủ lạnh không có đồ dự trữ gì, bèn xuống quán điểm tâm ngay dưới nhà mua bánh bao và sữa đậu nành cho Trình Lục Dương.

Rồi cô đến nhà anh, Trình Lục Dương ra mở cửa. Vừa trông thấy đồ trong tay cô, anh sầm mặt đóng sập cửa lại.

Tần Chân nổi cáu, mới bảnh mắt đã tắt tã đi mua bữa sáng cho anh là để bị sập cửa đứng ngoài thế này ư? Thế là cô không ngừng nhấn chuông cửa cho tới khi người trong nhà lại phải hằm hằm ra mở cửa, tức giận hết tên cô.

Trước khi anh quát âm ỉ, Tần Chân đã tranh mở miệng trước: “Trình Lục Dương, anh bất lịch sự quá đấy! Sáng sớm tỉnh mơ tôi không ngại vất vả mang bữa sáng đến mà anh lại đối xử với tôi như thế sao? Chưa nói đến chuyện không một lời cảm ơn, anh còn đóng sập cửa trước mặt tôi, cha mẹ anh không dạy anh cái gì gọi là phép lịch sự tối thiểu à?”.

Trình Lục Dương liếc nhìn sữa đậu nành và bánh bao nóng hổi trong tay cô, hậm hực: “Tôi chưa bao giờ ăn loại thức ăn không đảm bảo này”.

Anh thật không ngờ, mình chịu đói chờ nửa tiếng đồng hồ chỉ để nhận được bánh bao và sữa đậu nành cô mua ven đường.

Bất chấp năng lực soi mói nổi tiếng của anh, Tần Chân chui vào nhà: “Được rồi được rồi, lần sau tôi không mang cái này nữa, tại trong tủ lạnh không còn đồ dự trữ nên không nấu bữa sáng đấy chứ”.

Cô cầm đĩa ra cho anh, cười tủm tỉm dọn bàn rồi bày phần của mình ra: “Cùng ăn nào!”.

Nhưng Trình Lục Dương không thèm nhìn đến chiếc bánh bao xinh xắn, phăm phăm đi vào bật bếp, lấy gói mì lấy trong tủ ra, rồi cho nước vào nồi.

“Sao vậy?” Tần Chân bước lại, “Ăn tạm không được à? Việc gì phải tự mình làm? Không ngại phiền phức sao?”.

Trình Lục Dương liếc cô: “Bánh bao ngoài đường dùng thật gì cô biết không? Dầu ăn chiên đi chiên lại có bao nhiêu chất gây ung thư cô có biết không? Bột mì lên men quá lâu sẽ bị chua, cộng thêm các hóa chất để làm mất vị chua cô biết không”.

“...”

“Nghe nói trước kia dưới nhà tôi có một đứa bé rất thích ăn bánh bao.”

“Sau đó?”

“Sau đó nó đã chết.”

“...”

Trình Lục Dương không để ý tới cô nữa, chỉ chăm chú làm việc của mình. Tần Chân vô cùng buồn bã trở lại ngồi trước bàn ăn, cầm lấy bánh bao cắn một miếng, cuối cùng lại không ăn nữa.

Anh nói đáng sợ như thế, nuốt trôi được mới lạ!

Cô thù người, chống cằm nhìn Trình Lục Dương nấu mì. Dù chỉ có một tay, động tác của anh vẫn thành thạo đẹp mắt, chứng tỏ tay nghề nấu nướng của anh không tệ chút nào.

Trong nồi là mì đã được nấu chín, anh bật một bếp khác để đun nóng dầu oliu. Tiếp đó anh đập trứng gà, vớt vỏ trứng rồi dùng tay trái chao cho đều, mùi thơm của trứng ngập tràn khắp căn phòng.

Tần Chân say sưa nhìn, không khỏi bất ngờ khi thấy một cậu ấm như Trình Lục Dương cũng biết nấu ăn, đã thế còn thành thạo thuần thục. Điều đáng ngạc nhiên hơn là, anh chỉ dùng một tay đã nấu xong tất cả rồi nhanh chóng bung bát mì ra ngồi trước bàn ăn, “tiện thể” lạnh nhạt bảo cô: “Mì nấu hơi nhiều, muốn ăn thì tự vào lấy!”.

Lúc Tần Chân vào bếp thì thấy mì trong nồi vừa đủ một bát nữa, không hơn không kém. Mầu cà chua bắt mắt, lại thêm màu vàng trứng gà trải đều trên lớp mì vàng nhạt, chỉ nhìn cũng sắp chảy nước miếng.

Cô bung bát mì trở về bàn ăn, nhìn lại bánh bao và sữa đậu nành không người ngó ngang, rồi bắt đầu cầm cúi ăn mì.

Rất ngon, còn có cảm giác ấm cúng của không khí gia đình nữa. Tần Chân ngẩng đầu nhìn Trình Lục Dương ăn mì với tư thế rất đẹp, bỗng nhiên hiểu ra vì sao tối qua anh giận dữ đóng tủ lạnh lại.

Cô cười khen anh: “Thật sự rất ngon! Tài nấu ăn của tổng giám đốc Trình quả không hề thua kém đầu bếp trong nhà hàng cao cấp!”.

Trình Lục Dương liếc cô: “Cứ làm như cô từng ăn mì trứng cà chua trong nhà hàng cao cấp không bằng”.

Tần Chân cười tủm tỉm nhìn anh, nét mặt anh nhẹ nhõm hơn, khuôn mặt hơi ửng đỏ, nhưng cô không vạch trần điều đó mà chỉ “vô tình” thốt lên: “Chắc hẳn anh có thể làm nhiều việc hơn trợ lý Phương!”.

Sau những cảm xúc chán nản xung quanh chiếc bánh bao thì lúc này đây tâm trạng của Trình Lục Dương đã hoàn toàn thay đổi, anh thấy lâng lâng vui sướng như đang trên không trung vậy.

Thật ra để tiếp cận người này không phải quá khó, rõ ràng ngoài miệng thì nói là chanh chua khó nghe hơn ai hết, nhưng hành động lại chẳng liên quan gì với lời nói cả - nếu như không muốn nói là ngược lại hoàn toàn.

Tần Chân đã dần dần phát hiện bí mật của Trình Lục Dương.

Trình Lục Dương bị đau tay, mẹ Phương Khải lại ốm yếu nhiều bệnh nên thực sự cũng khá bất tiện cho Phương Khải khi phải chạy đi chạy lại chăm sóc cho cả hai người. Chính vì thế, Tần Chân đã nhận trách nhiệm chăm sóc Trình Lục Dương, điều này xuất phát từ sự biết ơn, cảm kích cũng như sự áy náy của cô. Công việc của cô cũng khá đơn giản, chỉ là mang bữa sáng đến cho anh, rồi mỗi ngày qua đó một lần để giúp anh giặt quần áo, lau dọn nhà cửa...

Điều bất ngờ là người có tiền như Trình Lục Dương lại không hề bỏ tiền thuê nhân viên vệ sinh đến dọn dẹp nhà cửa. Khi được hỏi về điều này, anh chỉ hồ hững trả lời: “Tôi không quen có người lạ ở trong nhà”.

Tần Chân khắp khối vui mừng khi nhận ra anh không hề coi cô như người xa lạ, cô cũng cảm thấy hiểu anh hơn phần nào, thực ra cậu ấm này có thói quen rất tốt: tự dọn dẹp nhà cửa.

Buổi tối thứ ba kể từ khi Trình Lục Dương bị đau tay, Tần Chân nhận được điện thoại của anh, anh hơi luống cuống bảo cô đến ngay, có chút việc cần nhờ, nhưng lại chưa nói rõ là việc gì.

Tần Chân ngờ ngác đến, tới nơi cô phát hiện Trình Lục Dương đang xấu hổ xách quần, nhấn nhó giải thích rằng móc cài thắt lưng bị kẹt, anh không thể xử lý được chỉ với một bàn tay.

Nhận thấy sự ngại ngùng và ánh mắt “nếu không phải không nhờ được người khác thì ông đây tuyệt đối không tìm cô” của Trình Lục Dương, Tần Chân không thể nhịn nổi cười, khuôn mặt khôi ngô sáng sủa của Trình Lục Dương càng thêm đỏ bừng vì ngượng, cuối cùng Tần Chân vừa cười vừa run rẩy giúp anh cài móc cài thắt lưng.

Trình Lục Dương cố gắng chờ đợi, kiên nhẫn chờ đợi, nhưng Tần Chân mãi cười đến nỗi toàn thân run rẩy, vụng về loay hoay mãi vẫn chưa cài được thắt lưng ra. Thấy cô cứ mãi chậm chạp, rề rà gần khu vực nhạy cảm mà xưa nay không ai được động chạm đến, anh tóm lấy tay Tần Chân giận dữ hét lên: “Cô cố ý phải không?”.

“Gi?” Tần Chân ngẩng đầu hỏi anh.

Ánh mắt Trình Lục Dương như sắp tóe lửa: “Cô cố ý muốn xem Trình kiều hãnh của tôi chứ gì?”

Câu nói của Trình Lục Dương khiến Tần Chân cười lăn cười bò trên sàn nhà, không sao dậy nổi, cô vừa cười vừa thở hổn hển: “Trình kiều hãnh? Sao không gọi là Trình tự hào?”, liếc nhìn phần dưới eo anh, cô tiếp tục châm chọc: “Đàn ông phải kiên cường* thì mới có thể kiều hãnh lên, anh bây giờ chẳng nhìn ra cái gì, cùng lắm chỉ có thể gọi là Trình xấu hổ thôi...”

* Chơi chữ, ý của Tần Chân là “cương cứng”.

Trình Lục Dương tức đến nỗi chỉ muốn bóp chết người con gái này. Nhưng anh cao quý như thế, sao có thể làm bẩn tay mình? Thế là anh dùng tay trái kéo Tần Chân ra cửa, đẩy cô ra ngoài, không quên đóng sầm cửa lại.

Không nhìn thấy cái bản mặt của cô, anh thấy dễ chịu hơn hẳn!

Nào ngờ bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa, kèm theo những lời lẽ thân mật ngày một to lên: “Trình Lục Dương! Thất lung của anh còn chưa còi xong mà!”.

“Trình Lục Dương! Không phải anh muốn đi nhà vệ sinh sao? Trình kiều hãnh của anh cần tôi!”.

“Trình Lục Dương!!!” Khi hét đến tiếng thứ ba, cửa bỗng mở ra, Trình Lục Dương hùng hổ giơ tay trái chưa bị thương túm cô kéo vào nhà.

“Câm miệng cho tôi!” Trình Lục Dương hung tợn đẩy cô lên ghế, mặt đỏ tía tai hét lên: “Cô cố ý làm bề mặt tôi phải không?”.

Cô gọi to như vậy, toàn bộ hành lang đều vang vọng tiếng cô, ai đi ngang qua cũng sẽ nghe thấy, thanh danh của anh sẽ bị hủy hoại tan tành.

Tần Chân cười đến đau cả bụng, nhìn anh cẩu kính quá nên cuối cùng cũng mở lòng từ bi mà còi thất lung ra cho anh, cứu vớt Trình kiều hãnh đang chìm sâu trong nước sôi lửa bỏng... À không, có lẽ là Trình xấu hổ, ai biết được?

Trình Lục Dương cảm thấy rất ngột ngạt, không biết là do nhu cầu sinh lý hay bị Tần Chân chọc giận.

Ban đầu buổi họp lớp được dự định tổ chức vào đầu tháng năm nhưng vì xa cách đã mười năm, bạn bè học cùng cấp ba mỗi người một nơi, không dễ gì thông báo hết nên cứ kéo dài mãi cho đến cuối tháng sáu. May mà cuối cùng cũng ổn thỏa.

Sáng hôm họp lớp, Tần Chân vẫn báo cáo yêu cầu của khách hàng tuần này trong văn phòng như thường lệ, Trình Lục Dương ngồi sau bàn nghe. Nhưng đang nói thì cô đột ngột ngừng lại.

Trình Lục Dương ngẩng đầu lên nhìn, thấy cô sững sờ, thất thần nhìn tư liệu trong tay với vẻ “không tin vào mắt mình nữa”.

Anh hỏi: “Sao không nói nữa?”.

Tay Tần Chân khẽ run lên rồi tiếp tục báo cáo như không có chuyện gì xảy ra: “Căn hộ một trăm bốn mươi bảy mét vuông, kiểu duplex* ở tầng 13, tòa nhà Vườn hoa thế kỷ”. Những thông tin vốn hết sức quen thuộc này được cô đọc rõ ràng rành mạch, đến lúc chuyển sang cột tên khách hàng, cô không khỏi lúng túng: “Họ tên khách hàng: Mạnh Đường”.

* Căn hộ hai tầng với mỗi tầng là một căn hộ hoàn chỉnh.

Nói xong mấy chữ này, toàn bộ văn phòng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Tần Chân ngỡ ngàng nhìn chằm chằm mấy chữ trên giấy, cảm thấy thế giới thật sự rất kỳ diệu.

Sao lại là anh ta?

Sau đó trong quá trình báo cáo thông tin khách hàng, Tần Chân liên tiếp mắc lỗi, không đọc sai chỗ này thì cũng nhầm chỗ kia.

Trình Lục Dương nhàu mày, không ngại ngần mà hỏi cô: “Tối qua cô không đi ngủ hả?”.

“... Không phải.”

“Trạng thái tinh thần dờ thể này còn đi làm, tác phong nghề nghiệp của cô đâu rồi?”

Tần Chân cố gắng xốc lại tinh thần, nhìn tổng giám đốc đại nhân, nhanh chóng tỏ ra mạnh mẽ cứng cỏi, giải thích: “Lần sau sẽ không thế nữa!”.

Cô nhìn đồng hồ, thấy đã hơn mười giờ, mặc dù mười hai giờ mới bắt đầu tổ chức họp lớp nhưng đi muộn quá cũng không hay lắm. Vì thế cô xin Trình Lục Dương nghỉ sớm: “Buổi trưa tôi có chút việc, hôm nay tạm thời đến đây được không?”.

Trình Lục Dương liếc nhìn cô: “Trông cô thế này, có ở đây thì cũng chỉ lãng phí thời gian”.

Hàm ý rất rõ ràng: Cô có thể biến.

Tần Chân đã sớm quen cách nói chuyện của anh, trước khi ra cửa còn không quên nhắc nhở: “Hôm nay đến ngày khám lại, anh nhớ đến bệnh viện đúng giờ!”. Cô giơ tay phải lên ra hiệu cho anh.

Trình Lục Dương nói: “Chuyện công việc thì nhớ nhớ quên quên, mấy cái việc vặt vãnh này thì chả quên thứ gì, xem ra công ti các cô trả lương cho nhân viên quá thấp nên mới khiến cô oán trách như thế!”.

Tần Chân cười ha ha, vẫy vẫy tay với anh: “Tôi đi đây!”.

Trình Lục Dương tựa vào lưng ghế, nhìn cái tay “tàn tật” gần tháng nay của mình, nghĩ tới việc Tần Chân hết sức phục vụ, chăm sóc cho mình thời gian dài như thế, lông mày khẽ nhăn lại.

Chăm chỉ làm việc, chịu thương chịu khó, tay chân nhanh nhẹn hoạt bát, tính tình cũng không đến nỗi nào, xem ra cũng có nhiều ưu điểm đấy chứ. Chỉ có điều không thể hiện rõ ràng ra thôi!

Bước ra khỏi công ti, Tần Chân hít một hơi thật sâu rồi bắt xe đến nhà Bạch Lộ.

Cửa vừa mới mở, Tần Chân đã bị Bạch Lộ dọa sợ chết khiếp. Bạch Lộ mặc một chiếc váy dài tơ tằm màu đen, đai nhỏ chiết nhẹ ở eo càng tôn lên vòng eo nhỏ nhắn duyên dáng của cô ấy. Nhưng điều khiến Tần Chân giật mình chính lớp mặt nạ trắng bệch trên mặt Bạch Lộ, nó thật khiến người ta phải sùng bái, nhất là khi cô ấy đang mặc chiếc váy màu đen. Thấy Tần Chân vẫn mặc bộ đồ công sở, Bạch Lộ tròn tròn mắt: “Tần Chân ơi Tần Chân, cậu có phải là phụ nữ không vậy? Bao nhiêu năm mới hợp lớp một lần, cậu định cứ mặc thế này mà đi gặp mọi người sao?”.

“Hôm nay mình vẫn phải đi làm, vừa từ chỗ Trình Lục Dương đi thẳng tới đây mà.” Tần Chân vào trong bếp rót cốc nước, chưa kịp uống xong đã bị Bạch Lộ lôi xềnh xệch vào phòng ngủ.

Bạch Lộ dừ dừ ấn cô ngồi xuống trước bàn trang điểm, chỉ vào một đồng chai lọ trên bàn: “Tự đánh kem nền trước đi, mình đi tìm quần áo cho cậu!”.

Bạch Lộ và Tần Chân có dáng người gần giống nhau, cả hai cùng cao tầm một mét sáu, có điều Tần Chân gầy hơn Bạch Lộ một chút.

Trong khi Bạch Lộ lục tung cả tủ đồ để chọn váy cho Tần Chân thì Tần Chân vừa dùng khăn ướt lau mặt, vừa nói: “Cậu cứ lấy tạm cái nào cũng được, còn trang điểm thì có khi chẳng cần đâu, vì có lẽ mình cũng sẽ không ở lại lâu”.

Cô đã lên kế hoạch, lần này đi họp lớp cốt để thăm các thầy cô là chính, đặc biệt là thăm cô giáo Lý. Cô tính sẽ không ở lại lâu, ăn cơm trưa xong rồi về luôn. Dù sao cả lớp cấp ba ngày xưa cũng chỉ có mình cô không học đại học, còn lại đa số mọi người cũng thành công ở một ngành nghề, lĩnh vực nào đó, kém cỏi nhất thì cũng là thành phần trí thức giống như Bạch Lộ. Chỉ mình cô làm nhân viên nhỏ bé cho công ti bất động sản còn con, tuy trên danh nghĩa thì xưng hô là quản lý Tần nhưng những người từng lẫn lộn, buồn trải cuộc sống, có ai không nhận ra tình cảnh thực tế của cô cơ chứ. Cô không muốn thể hiện sự khác biệt, nói thẳng ra là cô cảm thấy lạc lõng tị giữa những người tài giỏi thành đạt này.

Bạch Lộ tìm cho cô một bộ váy Ochirly màu trắng, phần ngực được trang trí bởi những đồng xu nhỏ hình con bướm, trông đơn giản nhưng lại rất thanh lịch, sang trọng. Tần Chân có nước da trắng, mặc kiểu váy này rất hợp.

Sau khi Tần Chân thay quần áo xong, Bạch Lộ vừa trang điểm cho cô vừa nói: “Cậu ở đến lúc nào thì mình ở đến lúc đó. Chúng mình cùng nhau đến thì sẽ cùng nhau về”.

Bạch Lộ không nói nhiều, chỉ một câu vô cùng đơn giản như thế đã thể hiện được thái độ, dù thế nào đi chăng nữa, cô ấy vẫn ở bên cạnh Tần Chân.

Người bạn tốt chỉ cần có vậy, nhiều khi chẳng cần đồ dành ngon ngọt, thậm chí lắm lúc còn trêu đùa chọc phá nhau, nhưng chỉ với vài ba câu nói họ có thể cảm nhận được bạn đang nghĩ gì, cảm thấy thế nào. Họ sẽ an ủi động viên bạn với những cử chỉ hết sức nhỏ bé, đơn giản, không cần đao to búa lớn.

Tần Chân nhìn Bạch Lộ qua gương, mỉm cười: “Ừ, mình biết rồi”.

Trang điểm xinh đẹp không phải là không có ích, dù sao thì trong buổi họp lớp không thể tránh khỏi việc chạm mặt “người ta”, cô thầm thương trộm nhớ “người ta” bao năm qua, chắc chắn không muốn xuất hiện với bộ dạng lôi thôi lếch thếch.

Tần Chân nhìn vào gương, thấy khuôn mặt mình dần trở nên xinh đẹp thì bỗng cười buồn.

Thôi thì xem ra cũng còn được cái mặt.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chuyện Cũ Chẳng Thể Quên

Type: meokenan_1995

Nhiều năm về trước, khi còn đi học, mỗi lần tụ tập mọi người đều vui vẻ chuyện trò buồn đùa lê, bán đùa chuột, chẳng ai để ý đến hình thức, đầu tóc, áo quần.

Giờ đây, sau nhiều năm gặp lại, bạn học cũ lại cùng tụ tập trong một căn phòng, có người mặc đồ Tây đi giày da, có người váy áo diên dúa. Nơi gặp mặt là một đại sảnh rộng lớn, trang hoàng lộng lẫy khác xa với phòng học xưa cũ thuở nào. Dưới ánh đèn rực rỡ, cảm giác như sự khăng khít, gấn bó, thân thuộc trước đây không còn nữa, thay vào đó là cảm giác xa cách, có phần xa lạ.

Tần Chân và Bạch Lộ ngồi cạnh nhau, cùng bàn với họ còn có vài người bạn học mà họ còn nhớ tên. Sau gần mười năm không gặp, việc nhớ tên bạn cũ đúng là không dễ dàng gì.

Không biết là ai chọn tổ chức họp lớp ở một nơi sa hoa thế này, sảnh lớn lộng lẫy nguy nga, đồ nội thất vô cùng sang trọng, kiểu cách, chỉ riêng việc ngồi đây đã khiến người ta cảm thấy không được thoải mái rồi. Có vẻ Tần Chân và Bạch Lộ tới hơi sớm, sau khi lần lượt chào hỏi bạn bè cũ, hai người ngồi vào bàn rồi cứ ngồi yên trong góc phòng nhỏ ấy nhìn mọi người tụ tập thành từng nhóm nhỏ bàn luận sôi nổi. Đề tài cũng không có gì đặc biệt, quanh đi quẩn lại chỉ là mấy vấn đề: công việc, lương lậu, kết hôn, con cái.

Ngồi cùng bàn với họ còn có lớp phó học tập cũ, Trần Hàm. Trước kia Tần Chân từng thấy cô ấy làm bình luận viên trên đài truyền hình địa phương. Trần Hàm giờ xinh đẹp cứ như thay da đổi thịt, khác hẳn với cô bé học giỏi nhưng không mấy ưa nhìn ngày xưa.

Tần Chân lén ngắm cô ấy vài lần, có chút nghi ngờ cô ấy đi phẫu thuật thẩm mỹ, nếu không thì cái mũi tẹt ngày xưa làm sao mà cao vút lên như bây giờ được, cả vòng một nữa, sao có đẹp được đến thế chứ! Có phải bong bóng đầu mà thổi hơi vào là to lên.

Trong lúc mọi người nói chuyện thì những người khác vẫn tiếp tục đến, tâm trí của Tần Chân lơ lửng giữa không trung cho đến khi bóng dáng người đó xuất hiện trước cửa.

Thật ra thì cô cũng chẳng cần chốc chốc lại liếc mắt ra hướng cửa, bởi vì ngay khi Mạch Đường vừa xuất hiện, lập tức có người hô to: "Ái chà! Nhìn kìa, giáo sư Mạch của chúng ta cuối cùng cũng đã đến!".

Lúc này, ánh mắt mọi người đều đổ dồn ra cửa, người đàn ông đó mặc chiếc áo sơ mi trắng điểm những chiếc cúc màu bạc, anh ta mặc quần tây màu đen vừa vặn thoải mái, trông cứ như bước ra từ bức tranh thủy mặc, mỗi một động tác đều thể hiện phong thái thong dong, trang nhã.

Anh ta không mặc áo khoác ngoài bởi tuy đã cuối hè nhưng vẫn còn rất nóng, chỉ có người đàn ông có ý khoe khoang sự giỏi giang thành đạt thì mới đóng bộ đồ âu dầy cộp nóng bức đi họp lớp.

Tần Chân chú ý thấy tay áo anh ta vẫn được xắn gọn gàng như trước, chiếc cúc áo màu bạc tinh xảo giúp cố định phần được xắn lên, vẫn thói quen lặp đi lặp lại trong nhiều năm qua ấy...

Trên đời này chắc chỉ có mình cô lại ghi nhớ những điều tưởng chừng nhỏ bé vụn vặt này.

Nghĩ vậy nên nhân lúc mọi người dồn ánh mắt về phía Mạch Đường, cô cũng tranh thủ ngắm nhìn anh ta cho thỏa lòng.

Đúng lúc ấy, Mạch Đường cười tủm tỉm, đưa mắt lướt qua khuôn mặt cô rồi khẽ dừng lại: "Lại gặp nhau rồi, Tần Chân".

Tần Chân đột nhiên đỏ mặt, tay chân cảm thấy thừa thãi, không biết nên để ở đâu.

Lớp trưởng đứng dậy tiếp đón anh ta, muốn dẫn anh ta tới bàn chính giữa, dù sao hiện tại Mạch Đường cũng là giáo sư ngành luật có tiếng trong nước, là người nổi danh nhất trong đám bạn học cũ, đương nhiên nên ngồi ở vị trí trung tâm trang trọng nhất.

Tuy nhiên Mạch Đường lắc đầu, anh ta chậm rãi nhìn quanh một lượt rồi ra chiều lơ đãng nhìn thoáng qua phía bàn Tần Chân: "Mình ngồi bên kia là được rồi".

"Sao có thể để cậu ngồi tận góc đó được? Ngồi giữa ngồi giữa! Lát nữa các thầy cô đều ngồi giữa đấy, giáo sư Mạch làm sao có thể ngồi xó xỉnh xa tí mù khơi đó được?". Lớp trưởng mồm mép liền thoắt: "Cậu không thấy cán sự lớp cũ của chúng ta đều ngồi giữa sao?".

"Vậy..." Mạch Đường dường như ngẫm nghĩ một chút rồi mới cười nói: "Cán sự Ngừ văn và lớp phó học tập cũng không ngồi giữa mà".

Lớp trưởng nhìn ra chôn Tần Chân rồi giữ Mạch Đường ở lại trung tâm, sau đó cậu ta bước mấy bước, túm Tần Chân và Trần Hàm ra đây ngồi. Bạch Lộ vô cùng chỉ động đi theo: "không được kì thị dân đen như thế! Mình cũng muốn đi theo góp vui!".

"Được được được, cậu cứ ở lại đây, ai nói cậu không được lại gần đâu!". Mạch Đường cuối cùng lại ngồi xuống bên cạnh Tần Chân. Sau khi thành công giữ được Mạch Đường ở lại bàn trung tâm, lớp trưởng cười tủm tỉm.

Chỉ có Bạch Lộ len lén nhéo cái tay dãn lạnh ngắt của Tần Chân dưới gầm bàn, liếc nhìn cô như không có chuyện gì.

Lớp trưởng sôi nổi hỏi thăm công việc gần đây của mọi người. Tần Chân càng lúc càng cảm thấy không được thoải mái cho lắm. Đến lượt cô, chưa kịp mở lời thì lớp trưởng đã trêu chọc: "Ồ kìa, Tần Chân, đến cậu đến cậu, cậu còn chưa nói hiện tại cậu đang làm gì đâu. Cụm cây văn của chúng ta, sao rồi, có phải giờ đã thành nhà văn rồi không?".

Không mấy người biết chuyện Tần Chân không học đại học, lớp trưởng lại là con trai tất nhiên sẽ không hỏi thăm này nọ giống con gái nân thật sự cũng không biết nghề nghiệp hiện tại của Tần Chân.

Mấy người đang ngồi ít nhiều đều đã có chút thành tích, ngay cả Bạch Lộ ngồi cạnh cô cũng là kế toán ngân hàng, công việc ổn định, tiền lương hậu hĩnh. Tần Chân xấu hổ nâng cốc trà, cười nói: "Nhà văn gì chứ, hiện tại mình làm ở công ty bất động sản".

Lớp trưởng sững sốt mà phản ứng lại: "Cậu giúp họ lên kế hoạch làm quảng cáo phải không? Cũng được đấy, bất động sản là ngành khá, cậu văn phong tốt như vậy, lên ý tưởng thiết kế cũng rất thích hợp!".

"Không, mình bán nhà thôi". Tần Chân vẫn cười.

“Thế sao...” Lớp trưởng dường như đang vắt óc để có cái mà nói tiếp, “Bán nhà cũng tốt. Đây, nếu cậu bán nhà, về sau bọn mình mua nhà sẽ đến tìm cậu, cậu có thể giảm giá tí chút đấy nhì!”.

“Được chứ...” Tần Chân mỉm cười nói đùa với cậu ta, nào ngờ Trần Hàm bỗng nhiên ngắt lời cô.

“Công ty bất động sản là doanh nghiệp tư nhân, nhân viên bình thường không thể nào tự ý giảm giá cho cậu đâu!”. Trần Hàm cười chỉ ra cái sai của lớp trưởng, nói trúng tim đen như đang làm bình luận viên vậy.

Bốn chữ “nhân viên bình thường” uyển chuyển êm tai, bàn tay cầm cốc trà của Tần Chân như căng lên, cô cảm thấy tất cả mọi người tự nhiên im lặng, không ai nói với ai câu nào.

Vì thế câu nói đùa “được” của cô thật sự biến thành một trò cười, lại chính là cười cô đang vượt quá khả năng của mình, rõ ràng không thể làm được mà còn cứ sĩ diện.

Trần Hàm còn nói: “Trừ phi cậu quen biết tổng giám đốc, chuyện giảm giá còn có hy vọng. Nói đến đây, à, Tần Chân cậu đang làm ở công ty bất động sản nào đấy? Một thời gian trước mình có làm tin về lĩnh vực này, không chừng mình còn quen biết sếp tổng của cậu đấy. Cậu làm ở tập đoàn Viễn Hàng phải không?”.

“Không nổi tiếng như tập đoàn Viễn Hàng mà chỉ là một công ty nhỏ bình thường thôi”. Cô bình tĩnh ngắt đầu, không nhìn thấy ánh mắt khinh miệt, cũng không cảm thấy sự khinh thường, nhưng sự im lặng của mọi người đã khiến lòng cô chùng xuống.

Khi người khác nói, mọi người đều tham gia vào và cười đùa, còn đến lượt cô, bọn họ không có lời nào để nói, nên chỉ có thể yên lặng mà thôi.

Rốt cuộc vẫn không hợp nhau.

Trước đây, trên bảng thành tích bọn họ từng chênh nhau mười vị trí, mà giờ đây thì sao? Cuộc đời mỗi người rẽ một lối. Họ bước trên con đường vinh quang, còn con đường cô đi lại quá đổi tầm thường.

Nó đâu còn là sự chênh lệch bình thường, đâu phải chỉ là khoảng cách của mười cái tên khi xưa?

Cô cúi đầu nhìn nước trà màu vàng nhạt bốc hơi thoang thoảng, nâng lên miệng định nhấp một ngụm thì thỉnh thoảng nghe thấy tiếng Mạnh Đường.

Anh ta nói: “Tần Chân, thật ra có một việc, chắc mình nhờ cậu đấy”.

Mọi người nhìn bọn họ tỏ ra không hiểu.

Tần Chân dừng ly trà bên miệng, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn người bên cạnh thì thấy Mạnh Đường cười dịu dàng với cô, ánh mắt ấm áp như gió xuân.

Mạnh Đường nói: “Mình mua nhà ở Âu Đình, sau đó muốn lắp đặt nội thất ở La Lune. Trưởng phòng bộ phận bán nhà cho mình biết, cậu đang phụ trách mảng này, cho nên...”. Nụ cười càng ngày càng tươi, đẹp đến mức khiến người ta nín thở: “Cho nên sau này mình phải tạo mối quan hệ tốt với cậu rồi, quản lý Tần”.

Điều hòa trong sảnh lớn bật vừa đủ, tách trà trong tay tỏa ra làn sương ấm áp, âm giác ấm áp lan tỏa vào tận trong tim cô.

Anh ta đang giúp cô thoát khỏi sự xấu hổ vừa rồi sao?

Tần Chân nhìn anh ta mà hơi luống cuống, sau một lát mới cười nói: “Được”.

Thế này cô mới dám nhìn Mạnh Đường như không có chuyện gì, rồi gạt mình khi thấy anh ta ở gần đến thế, trong đôi mắt sáng ngời trong suốt kia chỉ có một mình cô.

Lúc này đây, cô cảm thấy rất nhiều trái tim nhỏ đang nhảy múa trong lòng.

Sau đó cô nghe thấy Trần Hàm cười hỏi Mạnh Đường: “À, mình cứ tưởng cậu chỉ trở về làm việc, hóa ra cậu tính ổn định ở đây luôn hả? Lá rụng về cội sao?”.

Mạnh Đường gạt đầu, “Ồ bên ngoài lâu rồi, vẫn thích nơi quen thuộc hơn... còn có bạn cũ nữa”.

Ngay cả tư thế nói chuyện của Trần Hàm cũng rất đẹp, đúng là bình luận viên có khác, biết rành mạch tư thế nào, góc độ nào thì tao nhã nhất. cô ấy lấy một chiếc kẹo trong đĩa, nhẹ nhàng treu ghẹo hết sức tự nhiên: “Nhưng mà vội vàng mua nhà như thế, có phải tính sau khi đã lập nghiệp rồi thì bây giờ phải nhanh chóng thành gia không?”.

Ngụ ý đơn giản là đang ám chỉ có phải Mạnh Đường tính toán chuyện hôn nhân đại sự hay không.

Mọi người đều cực kỳ quan tâm vấn đề này, Bạch Lộ liếc sang Tần Chân thấy lúc này cô cũng trở nên hết sức căng thẳng.

Mạnh Đường vẫn cười nhẹ nhàng thân nhiên như vậy, đáp với giọng điệu tự nhiên.” Đúng vậy, cậu đoán trúng rồi”.

“Rắc” một tiếng, trái tim Tần Chân lập tức đóng băng.

Trong 0.01 giây, đầu óc Tần Chân trở nên trống rỗng với vô vàn âm thanh.

Mạnh Đường có bạn gái rồi ư?

Xem ra không chỉ là bạn gái, mà là vợ chưa cưới.

Anh ta muốn thành gia lập thất, điều này có nghĩa là anh ta muốn kết hôn đúng không?

Lúc này, thân xác cô đang ở đây nhưng đầu óc cô lại nghĩ về quá khứ, giống như thước phi được tua nhanh trở lại đúng thời điểm nhiều năm về trước, tất cả hiện ra trước mắt như vừa mới hôm qua. Cô đã biết Mạnh Đường ngay từ ngày đầu bọn họ trở thành bạn học, thực ra ngay từ lớp sáu cô đã biết anh ta rồi, mặc dù chỉ biết chứ không quen.

Khi đó Mạnh Đường đã là trò cưng của các thầy cô giáo, là anh hùng thiếu niên trong các tiểu thuyết, luôn chiếm vị trí đầu tiên toàn khối trong các kỳ thi cuối năm. Không chỉ có vậy, anh ta còn có năng khiếu khiến người ta phải hâm mộ, tuy mới ít tuổi nhưng đã hoàn thành chương trình piano cấp tám, đại diện toàn trường tham gia các kỳ thi, vượt ba khó khăn vẫn vững vàng chiến thắng, giành được vô số giải thưởng.

Vào thời điểm đó, Tần Chân thật sự rất ghen tị với anh ta, bởi vì mỗi lần thấy cậu nhóc ấy bước lên lễ đài trong nghi thức chào cờ quan trọng, cô lại cảm thấy anh ta rất đáng ăn đòn!

Thật ra cô cũng rất có tài năng âm nhạc, nếu không phải do gia đình không có điều kiện cho cô đi học đàn piano, hừ, nói không chừng người đứng trên lễ đài đã là cô!

Hết tiểu học lên trung học, cô may mắn thi được vào trường điểm, còn vào được lớp chọn, kết quả phát hiện ra người ngồi bàn trước mình lại chính là nhóc con kia. Đường nhiên, Mạnh Đường vẫn thể hiện rất xuất sắc, không khoe khoang, không kiêu ngạo, liên tục chiếm vị trí đầu bảng, đồng thời cũng chiếm được trái tim của bao thiếu nữ mới lớn.

Tần Chân lại phát hiện một điều, người này không chỉ khiến người ta phải hận khi đứng trên lễ đài mà cả cái gáy của anh ta cũng khiến người ta phải ghét! Chỉ ngồi sau anh ta thôi cô đã phải kìm nén xúc động trong lòng mới không lấy bút máy ra chọc mạnh vào gáy anh ta.

Cô rất lý trí, cô còn ít tuổi vậy, cả một tương lai tươi sáng đang chờ phỉ trước, tuyệt đối không thể vào đồn cảnh sát chỉ vì chọc vào gáy bạn đến chết, bố mẹ cô sẽ đau lòng đến mức nào đây! Đôi khi, có rất nhiều cách biểu hiện sự quan tâm với một người khác. Những cô bé khác để ý tới Mạnh Đường và thể hiện điều đó qua việc quý mến và sùng bái cậu, còn với Tần Chân, có lẽ là vì “ bản tính nam nhi” quấy phá cho nên sự chú ý của cô thể hiện qua sự ghen ghét và thù hận.

Sau này, một sự việc đã xảy ra khiến cô thay đổi hoàn toàn thái độ đối với Mạnh Đường.

Một hôm, trong học kỳ đầu tiên, đến phiên cô trực nhật, khi tất cả đã ra về, cô ngồi xỏm quét lớp gạch men sứ ở góc tường sau cánh cửa, vì đáng người cô nhỏ bé nên bị cái bàn che khuất. Cô phụ trách khóa cửa không trông thấy cô nên đã khóa cửa lớp, nhốt cô trong phòng học.

Phát hiện mình không ra ngoài được, Tần Chân rất hoảng sợ, cô ghé vào cửa sổ, hướng ra bên ngoài la hét, nhưng đã tan học gần nửa tiếng rồi, còn ai ở lại trường học nữa đâu? Phòng bảo vệ lại cách xa phòng học, cô có gào rách cổ cũng không có ai tới cứu.

Mùa đông trời tối sớm, chẳng mấy mà phòng học đã tối om, chưa kể cả tòa nhà đều bị cắt điện, Tần Chân chỉ có thể đứng tro tro trước cửa sổ dùng giọng khan đặc tiếp tục hét to, rồi không nhin được, òa lên khóc.

Cô không biết liệu mình có chết công ở đây không, bố mẹ có tìm được mình không. Cô rất nhớ món bánh rán hành mẹ làm lúc trưa giờ phần lại cho cô trong tủ lạnh, em trai cô háu ăn chết đi được, nếu cô chết thế này thì chẳng phải là lỗi cho Tần Thiên quá hay sao?

Càng nghĩ càng buồn, cô khóc cực kỳ thê thảm, chẳng khác gì con cún con bị người ta vứt bỏ.

Bao quanh trường học là một bức tường, ngoài bức tường là con đường nhỏ của khu dân cư. Đúng lúc Mạnh Đường vừa luyện đàn ở nhà thầy cô xong, đang đeo túi sách đi trên đường thì bỗng nghe thấy có tiếng người đang khóc, cậu ngẩng đầu lên nhìn thì thấy có người tựa vào cửa sổ phòng học khóc đứt ruột đứt gan.

Cậu nhìn kỹ thì nhận ra đó là cô bé ngồi sau lưng mình, một người cực kỳ cao ngạo lạnh lùng. Các cô bé khác đều tươi cười như hoa với cậu nhưng chỉ có cô chẳng mấy khi quan tâm cậu. Mấy lần cậu quay đầu lại thậm chí còn phát hiện Tần Chân cầm bút máy xoẹt xoẹt sau lưng mình, trong mắt ẩn chứa ác ý cứ như muốn nhắm nhe chọc chết cậu.

Sau đó vậ vầy vầy Tần Chân, hỏi to?” Cậu khóc gì thế? Sao còn chưa về nhà?”.

Tần Chân chăm chú nhìn thì phát hiện ra vị cứu tinh, cô chẳng quan tâm cậu có phải người mình ghét hay không, lập tức gân cổ kêu lên:” Cứu mình với! Mình bị nhốt trong phòng học!”. Sau đó Mạnh Đường lập tức chạy tới phòng bảo vệ, dẫn cô phụ trách khóa cửa tới đưa Tần Chân ra khỏi căn phòng tối đen như mực.

Cô phụ trách cần nhân.” Cô bé này, cháu cũng thật là, tan học không về nhà đi mà ở lại phòng học làm cái gì? Nếu không phải cậu bé này tới tìm cô thì cháu đã bị nhốt cả đêm rồi!”.

Tần Chân mắt đỏ hoe, nói với cô ấy với giọng khàn khàn.” Lúc cô khóa cửa mà chẳng nhìn cháu! Cháu đang trực nhật, huhu, không làm xong thì ngày mai cũng bị cô giáo mắng!”.

Thế rồi cô ra sức vừa khóc vừa nói, nào là trong phòng học lạnh chết đi được, nào là trong tủ lạnh còn có món bánh rán hành của cô, không biết bị Tần Thiên ăn vụng chưa, nếu bị ăn vụng thật rồi, cô phải về cho nó một trận.

Một cô bé khiến người ta dờ khóc dờ cười.

Mạnh Đường chào tạm biệt cô phụ trách rồi dẫn Tần Chân về nhà, cô khoác sườn mướt nên cậu chỉ biết kéo ống tay áo cô.” Mau về nhà đi, muộn thế này rồi, bố mẹ cậu nhất định sẽ lo lắng lắm đấy”.

Tần Chân gạt tay cậu ra.” Nam nữ thụ thụ bất thân!”.

Cậu vừa tức giận vừa buồn cười, thấy chop mũi cô bé đỏ ửng lên vì lạnh nên đã mua cho một cốc sữa đậu nành nóng hổi ở quán bánh bao ven đường nhét vào tay cô.

Tần Chân vừa đói vừa lạnh đến nỗi quên cả khách sáo, cô uống ừng ực, nóng đến phỏng mang trộn má.

Mạnh Đường bật cười, lại bị cô lau bầu cho một trận, cuối cùng vừa nghe cô lẩm bẩm vừa đưa cô về.

Nếu có đặt tên cho mối quan hệ của hai người thì có thể là vài loại sau:

- 1- Tình cờ đến khó mà tin nổi, bạn học tiểu học, trung học thì bàn trước bàn sau, bạn học cấp ba.
- 2-
- 3- Cậu bé con nhà khá giả cao ngạo lạnh lùng và cô bé con nhà nghèo tầm thường, chỉ vênh vênh một giao điểm thân thiết.
- 4-
- 5- Bản thân không biết vì sao lại thầm có tình cảm với đối phương nhưng đến nay vẫn là bạn học cũ bình thường.
- 6-

Thật ra có rất nhiều nguyên nhân khiến cô thích Mạnh Đường, nhưng chưa kịp hồi tưởng thì Tần Chân đã bị kéo về thực tại.

Cả bàn ồ lên, đám bạn cũ rớt cuộc trở lại với trạng thái nhiệt tình buồn chuyện thời cấp ba nên họp nhau lại chất vấn Mạnh Đường.

“Chuyện xảy ra khi nào thế?”.

“Bao giờ thì mời bọn mình ăn kẹo đây? Được đấy, bao nhiêu băm thờ ơ chả thèm liên lạc với bọn mình, giờ ngay cả chuyện này cũng phải đợi đến lúc chót rồi mới thông báo. Mạnh Đường, cậu thế là không được! Lúc kết hôn mình nhất định sẽ không mừng phong bì đâu!”.

...

Từng chữ từng chữ cười đùa lọt vào tai Tần Chân nhưng cô lại chỉ có một ý niệm trong đầu: Mạnh Đường sắp kết hôn, cô dâu không phải mình.

Rõ ràng vừa mới đây cô còn cảm động suýt khóc vì sự quan tâm săn sóc của anh ta, nhưng giờ phút này, nước mắt chảy ngược vào trong, cô chỉ có thể xót thương cho mối tình đầu đã chết từ trong trứng nước.

Rốt cuộc là thế nào đây?

Sau đó cô chợt nghe thấy Mạnh Đường trả lời bằng giọng nói êm ái chết người.” Thế không được, không có phong bì thì không cho vào cửa”.

Lớp trưởng gào thét.” Thăng nhóc, cậu nhiều tiền như vậy lại còn để ý chút tiền còn con đây à?”.

Mạnh Đường thân nhiên nói.” Minh thì không cần, nhưng sao cậu biết cô ấy không cần?”.

“Thế mà đã nói thay vợ rồi! Đúng là đồ trọng sắc khinh bạn!”. Lớp trưởng rất muốn châm chọc người.

Tần Chân không gia nhập cuộc đấu khẩu của mọi người mà chỉ lộ ra vẻ mặt tươi cười, mãi đến khi Mạnh Đường quay sang nhìn cô, ” Chuyện trang hoàng còn phải phiền cậu, mình hy vọng cậu có thể giúp đỡ, dù sao liên hệ với bên La Lune hoàn toàn dựa vào cậu. Nếu cậu không ngại phiền thì mong cậu giúp đỡ nhiều hơn”.

Từ trước tới nay Tần Chân luôn biết mình không có cách nào từ chối anh ta, hướng chỉ ánh mắt anh ta lại chân thành tha thiết, khuôn mặt anh tuần như

chàng hoang tử bước ra từ trong truyện cổ tích mà hồi nhỏ cô vẫn đọc.

Cô chỉ có thể gật đầu mỉm cười, nói:” Được, không thành vấn đề, cứ giao cho mình”.

Khoảnh khắc đó, Mạnh Đường bỗng bật cười, rạng rỡ như không cần biết trời đất gì nữa, anh ta còn nói:” Minh thay cô ấy cảm ơn cậu”.

...

Còn thay vợ chưa cưới cảm ơn cô nữa ư! Câu cảm ơn thân thiện quá! Từng chữ từng chữ như những nhát dao đâm vào tâm can Tần Chân, cảm động tới mức cô suýt thì rơi   tiếp với cậu!”.

Đang định đi, Bạch Lộ nhéo tay cô, cô cười nói cực kỳ nhỏ nhẹ:” không sao, không sao, mình đi nhà vệ sinh, cậu đừng đi theo, mình quay lại ngay”.

Ánh mắt kia như đang cầu cứu, như đang cầu xin Bạch Lộ cứ ở đây đi, trấn ngăn lần đừng đi theo cô khiến cho mọi thứ bại lộ.

Để cô yên lặng một mình, lúc này đừng ai đến ôm cô an ủi, không thì cô sẽ khổ sở chết mất.

Sau đó cô bước về phía nhà vệ sinh phía ngoài nhưng vì sợ gặp người quen nên chạy ù vào một thang máy trống, ấn lên tầng cao nhất, cửa vừa mở liền bước vào, ngồi thụp xuống, không nhúc nhích.

Cô không biết việc yêu đơn phương một ai đó suốt bảy năm trời ghê gớm đến mức nào. Dù sao Bạch Lộ cũng không ít lần nhieác móc, nói cô không khá lên được, thích người ta thì cứ thổ lộ, dù bị từ chối cũng không sao, thà một nhát dao chết luôn còn hơn chịu đựng cái chết một cách từ từ, chậm rãi.

Nhưng cô chưa từng nói ra, bởi vì cô vẫn tin rằng thật ra Mạnh Đường đã biết tâm ý của cô.

Nó giống như khi bạn thích một người, nụ cười bạn dành cho anh ta, mỗi một câu bạn nói với anh ta, mỗi cử chỉ bạn làm cùng với mỗi biểu cảm dù là nhỏ nhất cũng đều nói cho anh ta biết bạn thích anh ta nhường nào. Bởi vì người đứng trước mặt là anh ta nên không còn là bạn nữa, mỗi động tác đều thật cẩn thận, trong ánh mắt tràn ngập tình cảm đặc biệt.

Người thông minh như Mạnh Đường làm sao có thể không nhìn ra chứ?

Nhưng anh ta chưa từng đáp ại, từ đầu tới cuối đều chưa từng, nếu đã biết kết cục như thế, việc gì cô phải cố sống cố chết che giấu?

Việc anh ta không thích cô rõ ràng như thế nào?

Mà nay, anh ta cười cảm ơn cô sẵn lòng lo chuyện nhà mới cho mình, thậm chí còn thay mặt cô dâu cảm ơn cô.

Nước mắt Tần Chân không ngừng rơi, nó không đơn giản là biểu hiện của kẻ thất tình mà còn cho thấy rõ ràng anh ta chưa từng suy nghĩ cho cô, thực tế là anh ta không hề để ý đến cô.

Mạnh Đường biết cô thích anh ta nhưng trước mặt nhiều người như thế lại nói với cô nhìn bề ngoài có vẻ điềm nhiên nhưng bên trong chẳng khác gì những nhát dao, lẽ nào anh ta không biết cô cũng có trái tim, cô cũng biết đau khổ?

Lý do duy nhất để anh ta làm vậy chính là: Từ đầu chí cuối anh ta chưa từng để tâm tới suy nghĩ của cô, lại càng không quan tâm cô có bị tổn thương hay không.

Tần Chân vẫn cảm thấy bản thân vừa mạnh mẽ vừa dũng cảm, có lẽ các ưu điểm khác không biểu hiện rõ ràng nhưng khả năng kiềm chế thì không thể phủ nhận. Thế nhưng khi cảm xúc đến ngưỡng cuối cùng, chỉ một giọt nước mắt thôi cũng đủ để nhấn chìm toàn bộ vỏ bọc nguy trang.

Cô bắt đầu òa khóc, tiếng nức nở rõ rệt quanh quẩn trong không gian nhỏ hẹp, khóc như con thú bị người ta vứt bỏ.

Rồi cửa thang máy bỗng nhiên bật mở.

Tần Chân đang vui đầu khóc nên hoàn toàn không nhận thấy có người đứng ngoài cửa. Đến khi người nọ ngờ vực gọi tên cô thì cô mới ngẩng khuôn mặt lem luốc lên, hai mắt đầm lệ phát hiện: Quả nhiên ở đời không có đau khổ nhất, chỉ có đau khổ tột cùng.

Bởi vì người đứng trước mặt nhìn cô lúc này không phải ai khác, chính là oan gia số một của cô: Trình Lục Dương.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt đầm đìa nước mắt kia, Trình Lục Dương chợt thấy lòng nao nao.

Đã quen biết Tần Chân lâu như thế nhưng đến nay Trình Lục Dương chưa hề thấy dáng vẻ chật vật này của cô, cho dù lần trước ngã xiu trên đường, cô cũng giống như bị xử bắn vậy, “păng” một tiếng rồi hết sức gọn gàng, dứt khoát “buồng mình ngã xuống”.

Thế mà lúc này, trên gương mặt trắng nõn của cô ướt đẫm nước mắt, thậm chí còn có rất nhiều giọt long lanh trên hàng mi chực lăn xuống, tí tách, tí tách.... Anh phát hiện mình lại xuất hiện ảo giác!

Thực ra dáng vẻ này của Tần Chân quả thật không thể tệ hơn được nữa.

Anh hơi lo lắng nên bước vào thang máy hỏi cô:” Cô sao vậy?”.

Tần Chân vẫn ngồi tại chỗ, mơ hồ thốt ra mấy chữ:” Gặp tên khốn...”.

Trình Lục Dương giật mình, không do dự hỏi:” Cô mất trinh rồi à?”.

“...”

Suy nghĩ phải đến tối cỡ nào mới có thể ngay lập tức liên tưởng “gặp tên khốn” với “mất trinh”?

Tần Chân đưa tay lên lau nước mắt, nhưng dù lau thế nào cũng không hết, cô cảm giác như nước mắt tích tụ bao nhiêu năm qua được dịp tuôn hết, nếu không sao lại giống van nước bị hỏng thế này, trong phút chốc cô như thiếu nữ có trái tim pha lê, khóc mãi không ngừng.

Trình Lục Dương vừa bàn bạc công việc với đối tác xong, nào ngờ vừa đi ra ngoài liền gặp cô trong bộ dạng sống dở chết dở. Nếu cứ giả vờ không nhìn thấy thì khó tránh khỏi cảm thấy áy náy, anh không đành lòng, dừng lại hỏi han.

Anh chìa tay ra kéo Tần Chân:” Đứng dậy trước đi, có chuyện gì về rồi hãy khóc, khóc lóc suốt mướt ở nơi công cộng còn ra thể thống gì nữa? Xấu hổ chết đi được”.

Tần Chân bị anh kéo đứng dậy, rút tay lại che mặt:” Ai khiến anh nhìn? Xấu hổ thì tránh xa ra, đừng để ý tới tôi!”.

Cô phản bác ỉu xiu.

Cô vốn không biết nên làm gì cho phải, người cô thích nhiều năm sắp kết hôn rồi, nói không chừng sau này vẫn phải liên lạc với cô, sao nữa đây, anh ta còn muốn dẫn người yêu lượn qua lượn lại vài vòng, ầu ỹ trước mặt cô ư?

Cô xót xa phát hiện bản thân đang sinh ra tâm lý oán hận Mạnh Đường, oán hận anh ta không để tâm đến tình cảm của cô, oán hận anh ta vờ như không có chuyện gì nhờ người yêu thăm anh phụ trách việc trang trí ngôi nhà mới của anh ta.

Có lẽ cô bị kích động quá mạnh, lòng rối bời, không sao dứt ra khỏi những xúc cảm tiêu cực.

Lúc thang máy trở lại tầng một, Trình Lục Dương dẫn cô ra ngoài chưa được mấy bước, lại gặp Mạnh Đường đi từ trong phòng ra.

Mạnh Đường trước đó đã đến nhà vệ sinh tìm thử một vòng, gọi vài tiếng, không thấy Tần Chân ở bên trong nên mới chạy ra hành lang tìm.

Rốt cuộc thì anh ta cũng tìm được Tần Chân nhưng lại thấy cô đứng sau một người đàn ông, trên mặt đầy vệt nước mắt.

Anh ta chậm rãi dừng bước gọi:” Tần Chân?”.

Tần Chân với khuôn mặt đầm lệ cứ thế lọt vào mắt anh ta chẳng hề che đậy, nhếch nhác, xấu hổ đến nỗi tưởng như nín thở, đến ngay cả hô hấp cũng sắp ngừng lại. Cô bối rối đến mức không kịp phân tích cảm xúc trong mắt đối phương, cũng không kịp phân tích về mặt u ám thậm chí hơi hoảng hốt của Mạnh Đường, cô chỉ vô thức bắt lấy tay Trình Lục Dương, lăm bắm một câu như van xin:” Dẫn tôi đi!”.

Cô kéo mạnh tay anh, chân mày Trình Lục Dương nhíu lại, nghiêng mặt nhìn cô, chỉ thấy sắc mặt cô trắng bệch, vẻ hoảng hốt lo sợ tràn đầy trong đôi mắt.

Toàn thân cô hơi run rẩy, dường như nép vào sau lưng anh.

Trình Lục Dương bình tĩnh nhìn Mạnh Đường, lập tức hiểu ra ngay tên khốn mà cô vừa nói là ai. Không cần nhắc nhở, anh nhớ lại lần trước ở trạm xe buýt dưới công ty, Tần Chân đứng bất động nhìn theo chiếc xe đưa người cô ngày nhớ đêm mong đi, cái loại biểu cảm vừa không nỡ từ bỏ vừa rầu rĩ kia... chắc chắn cũng bởi vì người đàn ông này.

Về mặt Trình Lục Dương dần trở nên lạnh lùng. Anh chẳng nói chẳng rằng lườm Mạnh Đường một cái rồi đưa Tần Chân tiến thẳng về phía sảnh lớn.

“Tần Chân!” Giọng nói của Mạnh Đường xuyên qua hành lang lọt vào tai Tần Chân, cô hơi khựng bước, suýt chút nữa thì dừng lại.

Nhưng mà cô không dám— anh ta vừa mới tuyên bố tin vui sắp kết hôn, cô liền khóc đến thế này, chỉ cần không phải bại nào thì đều có thể hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Làm sao cô dám dừng lại?

Cô nắm chặt tay Trình Lục Dương, cứng đờ người theo anh ra khỏi cửa lớn. Thời tiết khô nóng bên ngoài phả vào mặt giống như cọng rơm khô bay đến bao bọc, che chở cho trái tim bị tổn thương.

Trình Lục Dương dẫn thẳng cô tới chỗ chiếc Bentley màu đen ven đường, trước vẻ mặt bối rối muốn chào hỏi lại không dám chào hỏi của Phương Khải, Trình Lục Dương mặt không chút biểu cảm ra lệnh:” lái xe!”.

“Đi đâu ạ?” Phương Khải ngập ngừng hỏi, tò mò nhìn gương mặt của Tần Chân

“Về nhà!” Ánh mắt Trình Lục Dương như dao găm đâm thẳng vào mặt Phương Khải, Phương Khải vội vàng quay đầu đi.

Bầu không khí bên trong xe rất nặng nề.

Tần Chân từ từ thả lỏng, dựa vào ghế ngồi, quay đầu nhìn khung cảnh vụt qua ngoài cửa sổ, sau đó thì nhắm nghiền hai mắt.

Hôm nay thật sự là một ngày quá thảm hại.

Thảm hại vô cùng.

Cái cảm giác mất mặt hoặc hổ thẹn khi bị nhìn thấu tâm can không lớn bằng cảm giác hoang mang tội lỗi khi nhận ra mình không còn cơ hội cũng như lý do để thích người kia nữa.

Sẽ phải từ bỏ tình cảm thâm kín ấy, đặt dấu chấm hết kết thúc mọi chuyện.

Bây năm, thậm chí là nhiều hơn thế nữa, thứ tình cảm bị cô níu kéo, kéo dài đến tận bây giờ.

Nghĩ tới đây, từ đôi mi nhắm chặt kia, một giọt nước mắt từ từ lăn xuống. Cô cảm thấy mũi tắc nghẹt, không thể thở được. Có lẽ người bên cạnh không mấy khó khăn để nghe thấy tiếng thổn thức khi cô khóc... Nhưng lúc này cô không để ý được nhiều như vậy, hướng hồ khóc ở trước mặt Trình Lục Dương vẫn tốt hơn khóc ở trước mặt người kia.

Trong sự im lặng thật lâu, bỗng có một bàn tay đưa đến trước mặt cô, cùng với giọng nói trầm thấp dễ nghe của Trình Lục Dương: “Tần Chân”.

Cô ngừng thở, mở mắt ra nhìn, trong tầm mắt mờ hồ xuất hiện một bàn tay thon dài với các đốt ngón tay rõ ràng, ngay giữa lòng bàn tay là một hộp khăn giấy, mà chủ nhân của bàn tay đó đang cầm nó rất chắc.

Hai hàng mi run rẩy, cô ngược nhìn lên, nhưng cũng chỉ thấy góc cạnh khuôn mặt bình thản của Trình Lục Dương – anh nhìn thẳng về phía trước, không hề quay đầu dòm ngó bộ dạng chật vật của cô, mà vẫn ngồi nghiêm chỉnh, đánh đập đó thật ra rất tự nhiên, rất dễ nhìn.

Ánh mặt trời từ cửa sổ bên trái anh chiếu vào, in bóng hàng lông mi dài và rậm của anh, mang đến bầu không khí dịu dàng trước giờ chưa từng có.

Tần Chân do dự, nhận lấy hộp khăn giấy trong lòng bàn tay anh, thấp giọng: “Cảm ơn”.

Tần Chân tới nhà Trình Lục Dương rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ đặt chân lên thư phòng ở tầng hai và ban công nhỏ.

Trình Lục Dương dẫn cô lên ban công rộng khoảng mười mét vuông, tiện tay chỉ vào ghế mây: “Ngồi đi”.

Tần Chân ngần ngừ nhìn, do ánh mặt trời chiếu vào mà hoa cỏ trước mặt cô trông thật rực rỡ. Cô bỗng thấy người đàn ông này thật khó hiểu. Anh giống như một lữ khách độc hành trên thế gian, dường như không bạn bè, không người thân, mồm miệng cực kỳ xấu xa, thuộc dạng chỉ cần va chạm một lần sẽ khiến người khác muốn tránh đi thật xa – cho dù anh sở hữu ngoại hình đẹp đến mức người khác khó lòng bỏ qua.

Thế nhưng một người như vậy lại có một ngôi nhà ấm cúng khiến ai cũng phải ngỡ ngàng, ngay cả vườn hoa nhỏ ở giữa không trung này cũng làm cho người khác không khỏi trầm trồ.

Tần Chân không ngồi mà ngó ngần ngẫm ban công đáng yêu được sắp xếp ngăn nắp chín chu. Thấy vậy, Trình Lục Dương đi đến bên cạnh cô, đưa cho cô chiếc bình tưới hoa rồi nói: “không muốn ngồi thì giúp tôi tưới nước đi!”.

Cô nhận lấy bình nước, trông thấy anh cũng đang cầm một bình nước nữa, tiến về phía những khóm hoa phía sau, rồi chậm chậm tưới cho chúng.

Hương thơm cỏ hoa trong không khí len cả vào mũi thật khiến người ta cảm thấy dễ chịu, dường như toàn thân bỗng trở nên khoan khoái, không chút vướng bận, không còn muộn phiền, giống như những loài cỏ hoa dưới ánh mặt trời. Trình Lục Dương quay lưng về phía cô, nhẹ nhàng thốt hai chữ: “Nói đi”.

Cô biết anh hỏi đã xảy ra chuyện gì nên hơi ngập ngừng: “Anh sẽ không muốn nghe đâu”.

... Cái thể loại tình yêu đơn phương đầy chua xót này.

Trình Lục Dương xoay người lại lừa cô: “Cô là con giun trong bụng tôi sao? Sao biết tôi không muốn nghe?”.

Tần Chân lặng thinh cầm bình nước, bước đến tưới nước cho cây hoa hồng cách xa anh một chút, nhưng cuối cùng vẫn không nhin được mà mở miệng.

Nói ra chuyện chua xót nhiều năm giống như khơi lại tất cả những vết sẹo, phơi bày trước mắt người khác sự yếu đuối của chính mình.

Cô mới vừa kể đoạn đầu, liền thấp thỏm không yên nhìn bóng lưng của Trình Lục Dương lúc này có vẻ như khá bận rộn: “Anh sẽ không xát muối lên vết thương của tôi chứ?”.

Trình Lục Dương hừ một tiếng, không thèm quay đầu lại: “Đã thành sẹo thì có xát lên vài nắm muối cũng sẽ không đau đâu”.

Tần Chân bật cười, cười xong cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Có ai ngốc như cô không cơ chứ? Đối với Mạnh Đường, đầu tiên là sự ghen ghét đố kỵ rồi chẳng hiểu sao lại đổi hướng thành quan tâm chú ý thái quá, vì để ý nhiều nên lại phát hiện ra những phẩm chất tốt đẹp của anh ta, cuối cùng thì thích anh ta đến hết thuốc chữa.

Anh ta viết chữ rất đẹp, đặc biệt là viết chữ bằng bút lông. Ông nội của anh ta rất giỏi thư pháp, cho nên dưới ảnh hưởng của gia đình như vậy, anh ta dần học được những kiến thức cốt lõi của thư pháp, ngay cả tính tình của anh ta cũng có gì đó thâm trầm chín chắn hơn rất nhiều so với tuổi.

Anh ta khiêm tốn hiếu học, không kiêu căng phách lối, bất luận ai hỏi bài, anh ta cũng sẽ kiên nhẫn giảng giải.

Nhiều lần cô ngồi ở phía sau nghe anh ta nhiệt tình giảng lại từng bước từng bước cách giải bài tập cho người khác mà xúc động muốn đem đề toán đã hành hạ cô cả ngày đến tìm anh ta nhờ giúp đỡ, nhưng cuối cùng vẫn không dám. ...Bởi vì môn toán của cô tệ đến mức chênh vênh ở ranh giới đạt và không đạt, cô rất sợ đầu óc ngu dốt của mình sẽ gây ảnh hưởng đến tư duy thiên tài của anh ta.

Từ cấp hai lên cấp ba, cô luôn mừng thầm vì may mắn được học chung lớp với anh ta, trong thành phố lớn với số học sinh mỗi khóa lên tới bốn con số như thành phố B thì đây chẳng phải là kỳ tích khiến người ta khó mà tin được hay sao?

Hằng ngày khi ngồi trên xe buýt tới trường cô đều nhìn thấy anh ta, lúc cô lơ đãng không chú ý đến bài giảng cũng lại thấy anh ta, ngay cả khi ăn cơm cũng có thể trông thấy anh ta, thậm chí lúc ngồi dưới bóng cây buồn chuyện với Bạch Lộ trong tiết thể dục cũng có thể nhìn thấy anh ta. Anh ta biết chơi bóng rổ, sạch sẽ cao ráo, không đồ mồ hôi khó ngửi như các bạn nam khác.

Mạnh Đường chính là một người đặc biệt, đặc biệt đến nỗi khiến anh đã chiếm trọn trái tim cô suốt bảy năm.

Trình Lục Dương vừa tưới hoa vừa chỉ hỏi một câu: "Tại sao không nói với anh ta?"

Tần Chân im lặng rất lâu, mới thấp giọng cười thành tiếng: "tất cả mọi người đều biết tôi thích anh ấy, chỉ có anh ấy không biết. Tôi cũng chẳng hiểu anh ấy không biết thật hay giả vờ không biết?"

Cô không thông minh, cũng không giỏi diễn kịch, chính sự bướng bỉnh của bản thân đã khiến cô không nói cho anh ta biết sự si mê cô dành cho anh ta, cô sợ người khác sẽ nhìn thấy điều đó. Mà ngay cả khi mấy nữ sinh lăm chuyen nói nửa đùa nửa thật trước mặt Mạnh Đường những câu như "Tần Chân hình như thích cậu đó" hoặc là "Ê Mạnh Đường, cậu xem, Tần Chân lại đang nhìn trộm cậu kia" thì phản ứng của Mạnh Đường luôn luôn là khẽ mỉm cười, rồi quay đầu lại nhìn cô, sau đó thì hờ hững như không có gì xảy ra.

"Sao anh ấy lại không biết tôi thích anh ấy chứ?" Tần Chân đi tới giữa đám hoa cỏ, nhìn xa xa về phía thành phố: "Anh ấy chỉ không thèm quan tâm mà thôi".

Cô nói rất thương cảm, nói như không còn chút sức sống nào nữa.

Chiếc bình nước trong tay Trình Lục Dương bị anh bức bối đặt mạnh lên trên bàn, anh xoay người lại, nhắm mắt nhìn dáng vẻ đau lòng đứt ruột đứt gan của Tần Chân nói từng câu từng chữ: "không phải anh ta không thèm để ý, mà ngược lại, anh ta có ý!"

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Dịu Dàng Mà Hung Ác

Type: Min

Tần Chân giống như máu lên não chậm vậy, ngơ ngác đứng yên một chỗ, không hề nhúc nhích.

lúc này Trình Lục Dương bước từng bước tới trước mặt cô, nói một câu sắc bén: "Cô không phải kẻ ngốc, chẳng lẽ không nhìn ra mưu đồ hiểm ác của tên đàn ông kia?"

Tần Chân há hốc mồm, nhắc lại: "Mưu đồ hiểm ác?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Trình Lục Dương nhìn thẳng vào cô, vạch trần chân tướng sự việc: "Như lời cô nói thì Mạnh Đường kia là một thiên tài với IQ cao, cho dù không có EQ thì cũng không thể không nhìn ra việc cô thích anh ta. Mà bao nhiêu năm như vậy anh ta cứ trơ mắt nhìn cô yêu thầm nhớ trộm, chưa bao giờ đáp lại..."

"Đó là vì anh ấy không thích tôi!" Tần Chân biện minh.

"Đúng vậy, không thích cô cho nên không đáp lại cô, vậy tại sao anh ta không thẳng thắn từ chối cô?"

“Đó là... Là vì anh ấy biết như vậy sẽ làm tổn thương tôi! Anh cho là ai cũng nói chuyện mà không suy nghĩ, không quan tâm tới cảm nhận của người khác giống như anh sao?”.

Trình Lục Dương kinh ngạc cười phá lên, nhìn thẳng Tần Chân với ánh mắt sắc bén: “Tổn thương cô? Đau dài và đau ngắn cái nào tổn thương sâu sắc hơn? Như cô nói đó, khi một người thích một người khác thì từ ánh mắt, cử chỉ, biểu cảm, lời nói, kể cả thái độ, tất cả đều thể hiện ra hết. Mà tên đàn ông này, biết được tình cảm của cô nhưng không nói ra, không đáp lại, ngược lại càng đối xử tốt với cô hơn. Không phải cô đã nói sao? Cô bị hạ huyết áp, lúc cô mệt mỏi vì chưa ăn sáng, anh ta chẳng nói chẳng rằng đi mua bánh mì cho cô, làm cô cảm động muốn chết. Cô học dốt toán, thầy giáo không thích cô, lúc không mang bài tập anh ta sẽ đưa bài của mình cho ôc, giúp cô thoát nạn. Anh ta đã không thích cô, tự dưng tỏ vẻ tốt bụng, không phải kẻ gian thì là kẻ trộm, trao hi vọng hảo huyền cho cô, không phải mưu đồ hiểm ác thì là cái gì?”.

“Không phải như thế! Anh nói vậy!” Tần Chân suýt nhảy dựng lên, lúc này đây, khuôn mặt điển trai, sáng sủa của Trình Lục Dương bỗng biến thành ác ma với cái sừng dài trên đầu, mặt mũi đáng ghét vô cùng.

“Không phải như thế? Cô không phải kẻ ngốc, lẽ nào lại không biết lời tôi nói có lý hay không, chẳng qua là cô không chịu chấp nhận sự thật mà thôi.”

“Anh đừng tự cho mình là thông minh! Anh ấy chẳng qua là tốt bụng mới làm những chuyện này cho tôi, tuyệt đối không phải như anh nói... anh ấy... anh ấy...” Cô đang cố gắng tìm một từ thích hợp, dường như sợ rằng nếu từ này quá xấu xa, quá dễ tiện sẽ tạo thành vết thương lòng không thể bù đắp nổi đối với mệnh đường.

“Là dối trá, là ích kỷ, là tâm địa xấu xa.” Trình Lục Dương tốt bụng giúp cô nói hết câu: “Thế giới này có rất nhiều người tự cho mình là đúng, rõ ràng không thích đối phương, nhưng có thể thân thiện tự đắc nhìn đối phương do dự đấu tranh vì mình. Anh ta chỉ nói vài câu, làm chút chuyện vặt, cô sẽ vui như trúng được năm triệu; anh ta chỉ cần hơi đến gần người phụ nữ khác thôi, cho dù là có cử chỉ thân mật tí xíu thôi, cô cũng sẽ khóc lóc buồn bã như sắp tận thế vậy. Tôi nói đúng hay sai?”

Tần Chân nghẹn ngào, không nói được gì.

Cô nhớ lại quãng thời gian đó, mỗi khi thấy mệnh đường dịu dàng cười nói với các cô gái khác, trong lòng cô đều có cảm giác như lửa cháy thế này.

Cô cũng nhớ tới những lần mệnh đường lặng lẽ đưa đáp án câu hỏi của thầy giáo toán cho cô, sau khi cô trả lời suôn sẻ xong ngồi xuống, trái tim lại tung tăng nhảy nhót.

Rất nhiều rất nhiều lần, anh ta giúp cô mà k hề so đo tính toán, cứ như bạn ngồi bàn trước là tốt nhất thế giới, không có lý do, không cần báo đáp.

Cũng có rất nhiều rất nhiều lần, cô thấy anh ta đối xử tốt với các cô gái khác hết như với cô, thế là cô lại trằn trọc suốt đêm, than ngán thờ dài cho đến rạng sáng.

Cô vẫn đang cố gắng thuyết phục bản thân: “Không phải như thế, anh ấy không phải loại người như vậy. Chẳng qua là...”.

Kiểu tâm lý tự lừa dối mình này quả thật không thể chịu nổi! Trình Lục Dương tiếp lời: “Chẳng qua tên đó thích làm người tốt, sẵn sàng tiếp nhận ánh mắt sùng bái và yêu quý của người khác như một khán giả dưới sân khấu xem các cô khoa chân múa tay diễn vở kịch yêu đơn phương. Bao nhiêu năm qua anh ta hoàn toàn có thừa thời gian và cơ hội để nói rõ với cô là anh ta không thích cô, chỉ một câu là có thể giải thoát cô khỏi thứ tình cảm thầm kín này, nhưng anh ta không làm, mà vẫn để cho cô đắm chìm trong đó suốt bảy năm! Cô nói đi, cô cần bao nhiêu chứng cứ mới chịu tin anh ta vốn không phải thần thánh mà chỉ là một kẻ tiểu nhân? Không sao, tôi sẽ giúp cô liệt kê từng cái một”.

Từng câu từng chữ đầy ác ý xé toạc tất cả các vết thương đã liền da của cô.

Tần Chân hoảng loạn, ngẩng đầu nhìn Trình Lục Dương: “Anh im đi! Không được nói!”.

“Miệng ở trên người tôi, cô bảo không được nói thì không được nói sao? Tần Chân, tôi chỉ muốn tốt cho cô, giúp cô sớm nhìn rõ bộ mặt thật của anh ta, nếu cô không chấp nhận sự thật thì mãi mãi sống như vậy, vĩnh viễn không thoát khỏi cái bóng của mệnh đường! Cô thấy rõ ràng anh ta là kẻ dối trá cỡ nào, lợi dụng tình cảm của cô để đạt được cảm giác thỏa mãn cho anh ta, anh ta vốn không quan tâm...”

Tần Chân không muốn nghe tiếp một chữ nào nữa, hận không thể tát một cái, để kẻ tự cho mình là đúng này ngậm miệng lại.

Trình Lục Dương vẫn tiếp tục lái nhái, cô dứt khoát nhấc tay anh đưa lên miệng cắn.

Oái! Trình Lục Dương hít một hơi thật sâu, đau đớn đẩy cô ra. Mà Tần Chân thất tha thất thểu lui về sau mấy bước, bất cẩn giẫm lên chậu hoa phía sau, vô cùng chật vật ngã vào đồng hoa cỏ.

Trình Lục Dương không ngờ mình sẽ đẩy ngã cô nên vội tiến lên đỡ, nào ngờ Tần Chân bỗng không phản ứng gì.

Đúng lúc lòng anh hơi chùng xuống thì thấy cô gái kia nằm trên mặt đất khóc không thành tiếng.

Thật sự là khóc không ra tiếng, chỉ nằm trên mặt đất mà khóc, tấm lưng mảnh khảnh gầy yếu run rẩy như bị cả thế giới vút bỏ.

Trình Lục Dương dừng bước, bàn tay vươn ra nửa chừng bỗng nhiên dừng lại.

Anh đã thấy Tần Chân trong nhiều dáng vẻ khác nhau, hoặc khả năng kiềm chế siêu mạnh để ứng phó với loại người vạch lá tìm sâu như anh, hoặc cố nén sự khó chịu trong lòng để nở nụ cười với những khách hàng có hành vi quá đáng trong lúc mua nhà, hoặc không thể nhịn nổi nữa mà vùng lên nói những lời ác độc, hoặc vì một cái điện thoại di động mà liều mạng với kẻ cướp đang cầm dao.

Nhưng anh chưa từng thấy bộ dạng như lúc này, cô của hiện tại bất lực, yếu ớt đến mức dường như sức nặng của một câu nói cũng có thể dễ dàng đánh gục.

Cô khóc như vậy một lúc lâu, cuối cùng nghẹn nghẹn lắm bần: “Sao anh cứ phải vạch trần tôi...”.

“Tôi muốn tốt cho cô”. Anh rút cuộc cũng dịu giọng.

“Anh cho tôi là kẻ ngốc, có phải không? Tôi không có khả năng phán đoán, đầu óc mê muội, tôi ngu xuẩn đến mức cả thế giới đều biết anh ấy cố tình không dứt khoát rõ ràng nhưng chỉ có một mình tôi mê muội trong đó, không thể thoát khỏi...” Cô khóc đến thở không ra hơi: “Anh chỉ biết nói anh ấy tự cho mình là đúng, thực ra thì người tự cho mình là đúng chính là anh!”.

Nếu như anh không vạch trần tôi, thì ký ức về mối tình đầu trong lòng tôi mãi mãi là đẹp nhất.

Nhưng anh cứ vạch trần khía cạnh xấu xa nhất, yếu đuối nhất của người ta.

Tần Chân khóc đến là đi, không để ý đất cát bẩn thỉu, cứ dờ dẩn vùi đầu như muốn ngạt chết trong đó vậy.

Trình Lục Dương giật mình, vội tiến lên kéo cô nhưng bị cô bướng bỉnh hất ra: “Cút! Anh cút đi cho tôi!”.

Anh hiếm khi không so đo với cô, chỉ lời mạnh cánh tay cô, kéo cô lên. Dù sao đàn ông cũng khỏe hơn nhiều, Tần Chân nhanh chóng bị anh kéo đứng dậy, đành phải ra sức vùng vẫy, muốn thoát khỏi sự khống chế của anh.

Trong lúc giằng co, bỗng nhiên Trình Lục Dương kêu lên, lúc này Tần Chân mới dừng tay, phát hiện mình đã vô ý đánh vào cánh tay phải vừa mới tháo bột của anh.

Nhưng dù là vậy, Trình Lục Dương vẫn dùng tay trái nắm lấy tay cô, bình tĩnh nhìn cô.

Thật tức cười, mặt lem lem bùn đất và nước mắt, cả người bẩn thỉu, nói cô là người nhặt ve chai chả khác nào xúc phạm họ.

Anh rất thích sạch sẽ, chưa bao giờ muốn đụng vào bất kỳ thứ gì dơ bẩn, lẽ ra anh phải thờ ơ mà buông tay cô, sau đó thì quát tháo đuổi cô ra khỏi nhà... Nhưng anh lại không làm vậy.

Đây là một lần hiếm có Tần Chân để lộ bản tính chân thật nhất của mình trước mặt anh, không đeo mặt nạ giả dối, không nói những lời nhẩn nhai dối lòng. Cô nhếch nhác và buồn cười, nhưng vô cùng chân thật.

Bao năm qua, Trình Lục Dương rất hiếm khi gặp được người đối xử với anh hoàn toàn thẳng thắn. Phương Khai xem như là một người đặc biệt. Nhưng vào thời khắc này, cô gái thích nhẩn nhai chịu đựng, làm bộ làm tịch này lại tháo xuống lớp phòng bị, phơi bày bộ mặt chân thật nhất ra trước mặt anh.

Cô khóc đến tan nát cõi lòng nhưng lập tức dừng lại chỉ vì một tiếng kêu đau của anh, trong mắt chợt thoát qua nỗi lo lắng và áy náy. Những điều này là do anh ngay cảm nắm bắt được ư?

Anh cảm thấy mình bỗng không thể nói nổi những lời ác độc nữa.

Giằng co hồi lâu, anh kéo Tần Chân vào phòng khách. Tần Chân quá mệt, không còn sức phản kháng, để mặc cho anh kéo mình ấn xuống sofa.

Lát sau, anh cầm một bộ quần áo sạch sẽ và một cái khăn tắm quay lại, nghiêm giọng ra lệnh: “Đi tắm!”.

Tần Chân nhắm mắt không đếm xỉa đến anh, dường như cô đã quá mệt mỏi.

Trình Lục Dương khó chịu khi thấy cô chán nản xuống tinh thần, thà cô cứ phản kháng như khi nãy còn hơn. Thế là anh lại tức giận kéo tay cô, đẩy cô vào nhà tắm: “Cho cô mười phút tự tắm rửa lại cho sạch sẽ, chiều nay còn phải làm việc, cô mà còn bực bội với tôi thế nữa là tôi gọi điện cho Lưu Trần Châu trừ lương cô!”.

Tần Chân giật mình một cái theo phản xạ, sau đó thì thấy Trình Lục Dương đóng cửa cách một tiếng trước mặt mình.

Trong tay cô là bộ đồ và khăn tắm anh nhét cho, bên trái có một chiếc gương, soi rõ bộ dạng nhếch nhác, nức cười của cô. Cô từ từ đặt quần áo và khăn tắm lên bồn rửa mặt bằng đá cẩm thạch vuông vức, cuối cùng vẫn làm theo lời anh.

Trình Lục Dương ngồi trên sofa, tiện tay cầm quyển tạp chí lên xem, chỉ lát sau đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại trên bàn uống nước vang lên.

Tiếng nhạc “Doraemon no uta” vô cùng kinh điển, ngây thơ, cũ rích, buồn cười, ấu trĩ... Đây là toàn bộ đánh giá của Trình Lục Dương đối với tiếng chuông này.

Anh cầm lên xem thì thấy trên màn hình hiện lên hai chữ: mạnh đường.

Gần như phản xạ, Trình Lục Dương vô cùng bình tĩnh bắt máy, hỏi bằng giọng nhẹ nhàng dễ nghe: “Ai vậy?”.

mạnh đường cảm thấy kỳ lạ. Thứ nhất, khi họp lớp rõ ràng mọi người đã trao đổi số di động, anh ta còn vì chuyện căn nhà đã cố ý nháy điện thoại cho Tần Chân rồi nhìn cô lưu lại, sao lại mất rồi? Chẳng lẽ cô đã xóa số mình?

Thứ hai, rõ ràng là anh ta gọi vào số Tần Chân, nhưng lại do đàn ông nghe... chẳng lẽ chính là người đàn ông đưa cô ra khỏi nhà hàng kia?

mạnh đường do dự một lát rồi vẫn nhẹ nhàng nói: “Tôi là mạnh đường, xin hỏi Tần Chân có ở đó không?”.

Trình Lục Dương vẫn tỉnh bơ hỏi: “À, anh tìm cô ấy có việc gì?”.

“Tôi muốn trực tiếp nói với cô ấy, không biết có tiện đưa di động cho cô ấy không? Cảm ơn”. mạnh đường lịch sự nói.

Nghe giọng điệu có văn hóa này, Trình Lục Dương lập tức nổi đóa, tên họ Mạnh này có khác gì Trình Húc Đông? Với ai cũng có thể tỏ ra cao thượng, người khác anh không xen vào, nhưng Tần Chân anh phải quan tâm.

Kẻ tâm địa xấu xa này đối tốt với cô bao nhiêu năm, trong lòng biết rõ cô yêu mình say đắm lại không phản ứng, để cô say mê chìm đắm trong cái lốt “dịu dàng lương thiện” của anh ta, đúng là tên đạo đức giả, tự cao tự đại!

Sao nào, bây giờ lại muốn gọi điện thoại đến Tần Chân nhờ trang hoàng cho phòng tân hôn của anh ta ư? Muốn đưa vợ chưa cưới đến ân ái rồi xem đáng về ghen tị của cô à?

Trên đời này Trình Lục Dương hận nhất là kẻ dối trá. Anh cười nói vô cùng dịu dàng: “Xin lỗi nhé, Tần Chân đang tắm rửa rồi, hiện tại và mấy tiếng tiếp theo đều không tiện nghe điện thoại của anh, có chuyện gì thì nói luôn với tôi...”. Anh dừng một chút, giả vờ nhìn đồng hồ: “Ồ, nhưng cũng được mười phút rồi, cô ấy sắp tắm xong rồi đấy!”.

Có bao nhiêu lời cọt nhả anh đều nói ra cả.

mạnh đường nghẹn lại, một lát sau mới tỏ ra như không có chuyện gì hỏi anh một câu: “Xin hỏi anh là?”.

“Trình Lục Dương”. Sau khi nói ra tên mình, Trình Lục Dương lại cọt nhả, “Ồi, ngại quá, cô ấy ra rồi này! Thế nhé, không nói chuyện với anh nữa!”.

Sau đó anh nhẹ nhàng cúp điện thoại.

Nhìn hai chữ chương mất trên điện thoại, lại nghĩ đến đáng về đau lòng gần chết vừa rồi của Tần Chân, Trình Lục Dương lập tức cho số mạnh đường vào danh sách chặn.

Hừ, anh quá tốt bụng nên mới giúp cô! Đội ngũ cảm động Trung Quốc không chọn anh vào danh sách hỏi thăm quả là quá đáng tiếc, theo anh, nội dung khen thưởng nhất định phải viết là: Anh, một người đàn ông đẹp trai dịu dàng như ngọc, đẹp trai, phong độ, sang trọng, đã hi sinh danh dự, đạo đức và sự trong trắng cao quý chỉ vì cứu cô gái nhiều tuổi thất tình, không có cách nào thoát ra được.

Ở đầu dây bên kia, mạnh đường đang bất động nhìn màn hình di động rất lâu mới cất di động quay về sảnh lớn.

Cái tên Trình Lục Dương thì sao anh ta lại không biết, đặc biệt khi anh ta lựa chọn thương hiệu thiết kế nội thất La Lune và hợp tác với Âu Đình. Có điều là sao một quản lý nghiệp vụ lại có quan hệ gần gũi với con trai của Trình Viễn Hằng như thế? Hợp tác kinh doanh?

...Nghe có vẻ vô lý quá!

Nghĩ đến đây, anh ta sa sầm mặt.

Hầu hết các bạn học cũ đều đã uống say, lớp trưởng đã ngà ngà rồi nhưng vẫn sốt ruột hỏi: “Sao rồi? Tìm được Tần Chân không? Cô Lý thật là, nói ồm là ồm ngay được, hôm qua lúc gọi điện thoại còn khỏe lắm cơ mà, thế nào hôm nay đã vào viện? Trước kia Tần Chân thân thiết với cô ấy nhất, chuyện này không thể không báo cho cậu ấy được!”.

Biểu cảm của mạnh đường không còn mềm mại như lúc trước nữa mà ra chiều lạnh lùng, giọng nói cũng trầm thấp đi nhiều.

Anh ta nhìn chỗ ngồi trống của Tần Chân và Bạch Lộ: “Không cần gọi cậu ấy, chúng ta đi thôi!”.

“Vì sao không gọi cậu ấy?” Lớp trưởng cầm lấy túi xách, đi ra ngoài với anh ta: “Không phải cô Lý rất muốn gặp cậu ấy sao? Bỗng nhiên bị xuất huyết não, không biết tình hình thế nào rồi, bây giờ gọi Tần Chân không phải rất đúng sao?”.

“Cô ấy không tới được”. Lần đầu tiên mạnh đường tỏ giọng khó chịu, bước nhanh chân ra ngoài.

Lớp trưởng lập tức im bặt, nhìn ra bóng lưng anh ta viết rõ năm chữ: Người lạ chó đến gần.

Trình Lục Dương nói: “Cho cô mười phút sửa sang lại mình cho sạch sẽ!”.

Nửa tiến trôi qua, Tần Chân còn chưa ra khỏi phòng tắm.

Trình Lục Dương ở bên ngoài gõ cửa ầm ầm, “Cô chết ở trong rồi hả?”.

Tiếng nước im bật, Tần Chân yếu ớt nói: “Xong ngay đây”.

Cô thay chiếc áo rộng thùng thình lớn hơn size mình mấy cỡ liền, xách chiếc quần shorts mà chỉ cần buông tay thì sẽ tụt xuống đi ra phòng khách. Trình Lục Dương nhìn lướt qua bộ tóc ướt sung đang nhỏ giọt của cô rồi quăng cái khăn mặt đã chuẩn bị sẵn cho cô: “Tôi còn tưởng cô cắt cổ tay ở bên trong rồi cơ đấy”.

“Dù sao tôi cũng không phải trả tiền nước, không tắm thì phí, đã tắm thì phải tắm cho đã.” Tần Chân với lấy chiếc khăn mặt suýt rơi xuống đất, một tay xách quần, một tay lau tóc, Trình Lục Dương giễu cợt: “Trông cô kia, có muốn tôi thương xót cô, thương cho cô mấy tờ một trăm đồng không?”.

Tần Chân ném bừa khăn mặt lên bàn, ngồi bên cạnh anh rồi đứng đĩnh nói: “Anh tưởng vài tờ tiền dơ bẩn thì có thể giấu đạp lên danh dự của tôi chắc?”. Giây tiếp theo cô mặt dày chìa tay ra, “Được rồi, giấu nhẹ thôi nhé!”.

Trình Lục Dương cầm quyển tạp chí trong tay đập bốp lên tay cô: “Tôi bảo này, sao cô lại chẳng có tự trọng gì thế hả? Vừa rồi còn khóc lóc ầm ĩ như chưa bao giờ được khóc thế cơ mà, sao giờ đã nhún nhur được ngay thế?”.

Tần Chân rút tay về, thờ ơ dựa vào sô pha, “Cuộc sống bào mòn chúng ta cho tròn, là để lặn xa hơn... Chưa từng nghe thấy những lời này sao?”.

Trình Lục Dương liếc nhìn cô ghét bỏ rồi đứng dậy vừa đi vào bếp vừa nói: “Vậy cô nhanh nhanh lặn đi, lặn được xa bao nhiêu thì lặn!”.

Nhưng mà lời này chẳng có tính đe dọa gì cả, thậm chí, khi anh đến gần phòng bếp, nét mặt còn giãn ra như thể thở phào vì Tần Chân rốt cuộc không còn cái bộ dạng sống dở chết dở như lúc này nữa.

Anh vừa vặn vẹo cánh tay đau âm ỉ nấu cơm, vừa lẩm bầm như tự nói với chính mình: “Chẳng qua bản thiếu gia đây mở lòng từ bi thương xót kẻ thất tình, bằng không đánh chết tôi cũng sẽ không nấu cho cô ăn!”.

Đến khi anh đặt bát mì hải sản lên trên mặt bàn rồi ra phòng khách, mới phát hiện Tần Chân đã ngủ lặn quay trên ghế từ lúc nào.

Té ra khi anh đang tốt bụng ở trong bếp làm bữa chiều cho cô thì cô đã thoải mái ngủ ngon lành?

Trình Lục Dương định lay cô dậy nhưng vừa ngồi xuống thấy cô dù ngủ nhưng vẫn bắt an trở mình, lông mày nhíu chặt, nói mê gì đó.

Anh chăm chú lắng nghe, phát hiện cô nói liền hai câu: “Tôi không có tiền, đừng tìm tôi đòi tiền”.

Quả nhiên là con người tầm thường, anh còn tưởng cô si tình tên mạnh đường kia như thế, ít nhất cũng nên gọi tên anh ta hai tiếng, kết quả nằm mơ cũng nói đến tiền.

Nghĩ thế rồi anh lại đứng dậy, vào phòng ngủ mang cái chăn sạch sẽ ra đắp lên cho cô.

Anh chỉ không muốn có người chết bệnh trong nhà mình, thế thôi!

Khi Tần Chân ngủ dậy thì đã gần tám giờ tối, ngoài cửa sổ trời đã tối đen, đồng hồ trên tường kêu tích tắc, trong phòng im ắng.

Cô ngồi dậy, nhìn chiếc chăn trên người mình rồi xách quần đi khắp nơi tìm chủ nhân căn nhà.

Tìm một vòng tầng một mà không thấy bóng người, cô lại lóc cóc leo lên tầng hai, rốt cuộc nhìn thấy Trình Lục Dương ở trong phòng sách.

Lúc đó, Trình Lục Dương đang gọi điện thoại, mặt hướng ra màn đêm cửa sổ, Tần Chân chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của anh. Điều lạ là anh đang đeo một chiếc kính đen, phối hợp với chiếc áo phông màu trắng và quần ngủ màu đen chất liệu cotton, thoát trông cứ như sinh viên, bớt đi cảm giác xa cách thường ngày.

Tần Chân nghe thấy anh dùng giọng điệu bồn chồn lo lắng nói với người ở đầu bên kia: “Đúng, giảm mạnh lắm, mới đầu tôi tưởng cận thị, kết quả đeo kính cũng không có tác dụng”.

Nói tới đây, anh bỗng gỡ chiếc kính đen xuống, không kiên nhẫn ném xuống sàn nhà, tiếng lạch cạch khiến Tần Chân đứng ở cửa giật mình không dám lên tiếng.

“...Thế là thế nào? Phải kiểm tra kỹ càng lại? Lần trước anh nói với tôi là không có vấn đề gì cả, sao giờ lại muốn tôi đến kiểm tra?” Giọng anh chứa đầy sự tức giận, đường nét trên gương mặt căng lên, khôi phục dáng vẻ người lạ chó đến gần: “Đừng có vòng vo nữa, có gì thì nói luôn đi!”.

Không biết người ở đầu bên kia nói gì đó, anh bỗng đứng đực ra, sau đó gằn từng câu từng chữ: “Anh đang nói, tôi có khả năng không nhìn được màu nào nữa? Không phải mù màu đỏ lục, cũng không phải khả năng phân biệt màu sắc kém mà là hoàn toàn...”.

Dù thế nào cũng không thể nói ra khỏi miệng hai chữ kia, anh lặng thinh một lát rồi đột nhiên cúp máy, không muốn nghe đối phương nói tràng giang đại hải nữa, ném điện thoại bịch một tiếng lên tường.

Không nghi ngờ gì, sức lực kinh người đó đã khiến chiếc đi động nát tan.

Trong nỗi khiếp sợ, Tần Chân lúc này đang trốn ở cánh cửa nhanh như chớp, không để anh phát hiện, lúc này trái tim đang đập thình thịch, cô lặng lẽ quay lại phòng khách.

Dường như cô đã khám phá ra một bí mật kinh người!

Bệnh mắt của Trình Lục Dương trở nên nghiêm trọng? Cho nên... Cô giật mình nghĩ tới buổi tối hôm cô bị cướp điện thoại, ở văn phòng cô chỉ đùa anh về màu sắc quần áo, không ngờ rằng lúc ấy anh lại phản ứng mạnh như thế, trực tiếp quát đuổi cô ra ngoài.

Anh mắc bệnh mù màu? Hoặc là anh đang dần dần bị bệnh mù màu?

Cô ngồi chờ trên ghế, đột nhiên không thể thốt ra nổi tiếng nào.

Cô nhớ ra Phuong Khai từng nói anh thường xuyên mặc trang phục có màu sắc tươi sáng vì thế vô tình trở thành tâm điểm của đám người hiếu kỳ. Cô từng nghĩ đó là do anh bảnh chọe, thích chơi trội, gây sự chú ý khắp nơi.

Anh chưa bao giờ lái xe, theo lý mà nói thì địa vị của anh như thế, hơn nữa Phuong Khai lại thường xuyên xin nghỉ, nếu biết lái xe thì đi lại cũng tiện hơn nhiều... Nhưng anh chưa từng có ý định học lái xe.

Ngoài ra rất nhiều lần cô giao túi tài liệu cho anh, cho dù chỉ có hai màu thôi anh cũng cố ý bắt cô viết chữ phân biệt lên trên túi tài liệu. Chê anh phiền phức thì anh sẽ nổi cáu.

...

Anh thật sự bị mù màu, hoặc cũng có thể nói... cảm nhận về màu sắc rất kém.

Tần Chân ngồi trong bóng tối phòng khách, gặm nhấm bí mật không ai hay biết.

Khoảng mười phút sau, Trình Lục Dương đi từ tầng hai xuống. Thấy Tần Chân ngồi ngẩn người như khúc gỗ trên sofa, anh dừng một lát rồi mới vào phòng khách, hỏi: “Lại đau lòng cho mối tình đầu chết uổng của cô hả?”.

Tay trái anh bấm lên tường, phòng khách bỗng sáng trưng.

Tần Chân ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện anh lại khôi phục điệu bộ cà lơ phất phơ xưa nay, hai tay đút thoải mái trong túi quần, hoàn toàn không còn vẻ cau kính, giận dỗi vừa rồi.

Cô xách quần đứng lên, không ngại ngần nói: “Tôi đói bụng, có cái ăn không?”.

Trình Lục Dương liếc cô, “Phải làm rõ đây là nhà ai! Có cũng không cho cô ăn!”.

“Đại gia, xin ngài thương xót, nể tình tôi thất tình, phát cho miếng cơm ăn đi!” Nhìn anh điềm nhiên như không, cô cũng thần nhiên giả vờ như chưa nghe thấy gì, “Anh xem, thất lưng quần rộng thế này, dù sao cũng phải để tôi ăn no bụng nó mới không tụt xuống chứ!”.

Trình Lục Dương liếc cô một cái, dẫn cô vào bếp, chỉ vào bát mì hải sản đã nguội lạnh trên bàn: “Tự hâm nóng lại!”.

Đến giờ Tần Chân mới thấy hai bát mì đã làm xong từ khi nào nhưng chưa hề được động đũa: “Anh vừa làm đấy à? Lúc tôi ngủ ư?”.

Trình Lục Dương hừ hai tiếng, tỏ ý trả lời.

“Vậy sao anh không ăn?” Cô xách quần đi hâm nóng mì, thấy lười thôi nên buộc dải rút quần lại, sau đó dùng hai tay làm việc.

Trình Lục Dương đứng ở cửa nhìn đáng vẻ tát bật của cô, yên lặng nhìn cô hâm nóng mì.

Trong bộ đồ rộng thùng thình của anh trông cô có vẻ rất buồn cười, tóc tai bù xù hất ra sau đầu, chẳng còn nữ tính giống như ngày thường, thậm chí cô còn thoải mái vừa bật bếp vừa ca hát, hoàn toàn không còn vẻ đau lòng lúc chiều.

Anh cũng không biết vì sao nhìn cô ngủ rồi anh cũng không còn tâm trạng ăn uống gì nữa, cứ cảm thấy ngồi ăn một mình trên chiếc bàn to đùng như thế là chuyện vô cùng buồn cười.

Đây đại khái chính là lý do mà nhiều lần Phuong Khai đưa anh trở về, anh sẽ lịch sự đến đáng sợ, cố giữ Phuong Khai lại, sau đó tự mình xuống bếp làm cơm tối cho hai người. Không muốn một mình đối mặt với chiếc bàn ăn trống trơn, không muốn một mình ăn thức ăn nóng hổi.

Sau khi được đun nóng, mì hải sản đã trương phềnh, sợi mì dính vào nhau, cá mực cũng không còn chín tới như trước.

Trình Lục Dương vốn không muốn ăn, nhưng thấy Tần Chân ăn say sưa ngon lành thì anh cũng gấp một đũa cho vào miệng.

So sánh với tư thế tao nhã của anh, dáng ăn của Tần Chân đúng là chẳng ra sao.

Anh không nhịn được bèn nói: “Đôi khi tôi rất nghi ngờ, khi mẹ cô sinh ra cô, có phải đã quên vết tã lên xem không, nên mới dẫn đến việc nhảm giới tính tai hại, nuôi dưỡng cô giống như đàn ông, thành ra cô chẳng có tí lịch sự nào của con gái cả. Cô nên tính toán lại hai tầng thịt trước ngực mình, cân nhắc xem bản thân mình có nên tham gia vào đội ngũ đàn ông trước sau như một không đi?”.

Tần Chân húp hết nước mì nóng, sau đó mới ngẩng đầu thỏa mãn nói: “Bản thân tôi thoải mái là được rồi, vốn chẳng phải thiên kim tiểu thư gì, việc gì phải biến bản thân mình thành thân thể tiểu thư số mệnh nha hoàn?”.

Trình Lục Dương giễu cợt cô: “Khó trách mạnh đường không đếm xỉa đến cô!”.

Vốn chỉ là một lời nói vô tình, xưa nay anh luôn nói huých toẹt ra, nhưng thốt ra lời này rồi thì bản thân anh cũng phát hiện là không ổn.

Như anh dự đoán, vẻ mặt Tần Chân hơi buồn bã, nhưng vẫn tỏ ra không sao cả hỏi anh một câu: “Anh cảm thấy nếu tôi ăn com lịch sự hơn, nói chuyện nhã nhặn hơn, anh ấy sẽ coi trọng tôi?”.

Trình Lục Dương không trả lời.

“Nếu đề ý đã sớm đề ý rồi, đã không đếm xỉa thì tôi có nói gì, có làm gì cũng chẳng tác động đến anh ấy được.” Tần Chân bưng bát không đi đến bồn rửa: “Đừng tỏ cái vẻ miệng lưỡi nhanh nhẩu rồi lại hối hận không thôi đó, anh đã nói tôi là con trai, khổ thì khổ sở, khốc xong rồi thì thôi”.

Nói xong cô còn quay đầu nở nụ cười với Trình Lục Dương, cuối cùng rửa bát xong còn cố ý ngồi xuống đối diện anh, nói cực kỳ nghiêm túc: “Thật ra anh nói rất có lý, chỉ là tôi cứ không chịu chấp nhận mà thôi”.

Trình Lục Dương rút tờ giấy ăn lau miệng rồi đứng dậy nhìn cô, “Cho nên?”.

“Cho nên...” Tần Chân cũng đứng dậy theo, bỗng nhiên đang hai ta ôm lấy anh, nhân lúc anh còn đang hóa đá, thấp giọng nói: “Cảm ơn anh”.

Đó là một cái ôm rất thành ý, rất nhẹ, thậm chí cô còn không dùng sức mà chỉ hơi ghé vào người anh.

Trong phút chốc Trình Lục Dương cứng đờ cả người, cái ôm bất ngờ khiến anh luống cuống, may mà chỉ ngay sau đó, cô đã nhanh chóng lùi lại hai bước, trở về chỗ cũ.

Tần Chân va vè kính ngạc chỉ vào mặt anh, “Ồ, anh đỏ mặt kia?”.

Nét mặt của Trình Lục Dương lập tức trở nên đáng ghét vô cùng, anh trừng mắt với cô rồi xoay người đi ra phòng khách.

Tần Chân đi theo: “Cảm ơn anh đã nghĩ gì nói vậy, đồng dạng tự cho mình là đúng tự cho mình là thông minh làm việc tốt, nhờ có anh mà tôi được lợi không ít, như thế tôi mới hiểu được câu ‘Cho người con cả không bằng dạy người đánh cá’”.

Cô lại đang khoác lác cái gì đây?

Trình Lục Dương dừng bước, Tần Chân đang lải nhải thì va vào lưng anh, giật nảy cả mình.

Anh xoay người lại nhìn cô: “Tần Chân, tôi phát hiện ra cô rất biết được voi đòi tiên, hòa nhã với cô là cô được đà lấn tới! Ngày nào đó nếu cho cô cái máy bay chiến đấu, chắc cô sẽ ngập tràn lòng yêu nước, tham gia luôn đội đặc công?”.

Tần Chân buông tay, “Không phải chúng ta là bạn bè sao? Bạn bè thì nên có gì nói đó, đùa giỡn, mắng mỏ thẳng mặt nhau chứ?”.

“Ai là bạn với cô?” Anh ra chiều ghét bỏ: “Cô từng thấy trai đẹp làm bạn với gái xấu bao giờ chưa?”.

“Tôi nghĩ anh không nông cạn thế chứ, ai lại quan tâm đến hình thức bên ngoài. Tuy rằng tôi trông nghèo thật nhưng tôi tự nhận thấy tôi kết bạn rất thật lòng, thậm chí so với những người có tính toán với anh thì tôi quang minh chính đại hơn!” Tần Chân nói rất oai phong凛凛.

Trông cô nghiêm túc chân thành thế, Trình Lục Dương bỗng nhiên nở nụ cười, chỉ vào phòng bếp: “Đi, lấy hai chai bia ra đây”.

Sau khi Tần Chân vui vẻ cầm hai chai bia không rõ nhãn hiệu quay lại phòng khách, anh cầm lấy một chai, lấy dụng cụ bật nắp từ trong ngăn kéo tủ ra, dễ dàng mở nắp chai. Anh đưa bia cho Tần Chân, đổi sang chai chưa bật nắp thì Tần Chân xua tay: “Phiền phức thế làm gì?”.

Cô nâng chai bia lên miệng cắn một cái rất hùng dũng sau đó nhả nắp ra lòng bàn tay, lắc lắc chai bia ra chiều đắc ý.

Trình Lục Dương lắc đầu vô cùng đau đớn: “Quả nhiên là con trai!”.

Hai người cứ ngồi trên sofa uống bia như thế, Trình Lục Dương tiện tay mở một bản nhạc, tiếng nhạc êm ái nhẹ nhàng vang vọng khắp căn nhà.

Anh uống ngụm bia, hờ hững tựa vào ghế, không quay đầu lại mà nói với người bên cạnh: “Cô thật sự muốn làm bạn với tôi?”.

“Tôi tưởng chúng ta đã làm bạn rồi”.

“Ngạc nhiên thật đấy”. Anh cúi đầu tươi cười.

“Có gì ngạc nhiên?”

“Gần mười năm nay, cô là người bạn đầu tiên của tôi”.

Tần Chân sững sờ, quay đầu sang nhìn anh thì lại chỉ thấy một nửa gương mặt lấp ló nụ cười của anh. Anh hơi ngẩng đầu nhìn cái đèn màu vàng ấm trên đầu, lông mi dài dài hơi run rẩy, như cánh liễu bị gió thổi qua.

“Sao anh lại không có bạn bè?” Cô nhìn anh bối rối, “Anh trông sáng sủa thế này, lại có điều kiện, sự nghiệp thành công như vậy, tuy rằng mồm miệng hơi tệ một chút, hơi xấu tính một tí nhưng người muốn kết thân với anh có thể chất đầy mấy xe tải...”.

Sao lại không có bạn chứ?

“Bởi vì không ai từng thật sự đến gần tôi” Anh đáp rất thoải mái, quay đầu nhìn cô, “Bởi vì tôi chưa từng cho phép ai đến gần tôi, hiểu tôi, sau đó thân thiết với tôi đến mức có thể xưng bạn bè”.

Trừ Phương Khải.

Nhưng cũng chỉ là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới, chưa thể gọi là bạn bè.

Tần Chân mông lung hỏi anh: “Vì sao?”

“Vì sao?” Anh như nghĩ ngợi giây lát rồi mới cười trả lời cô, “Bởi vì trên người có nhiều bí mật nên không muốn bị người ta phát hiện”.

Anh nâng ly lên nhấp mấy ngụm, yết hầu chuyển động lên xuống, gợi cảm vô cùng.

Trong màn đêm rù xuồng này, Tần Chân thần thờ nhìn Trình Lục Dương, bỗng nhiên cảm thấy anh không còn là cậu ấm xấu tính trong ấn tượng của cô nữa rồi.

Anh có nhược điểm, có bí mật, bớt vài phần xa xăm, tự dung thêm phần tình người.

Không phân biệt màu sắc cũng coi như là một trong số nhiều bí mật mà anh nói, vậy cô có được coi là đã phát hiện ra bí mật của anh không?

Cô bỗng nhiên chạm ly với anh, nhếch miệng cười, “Đã là bạn bè rồi, vậy anh không ngại chúng ta chia sẻ bí mật chứ?”.

Trình Lục Dương nhưong mày, còn chưa đáp lời thì cô đã tiếp lời.

“Tôi bắt đầu trước”. Cô rất chủ động, “Nhà tôi có hai chị em, tôi và em trai Tần Thiên. Nó kém tôi chín tuổi, năm nay vừa tròn mười bảy, đang học lớp mười một. Năm tôi đỗ đại học, bởi vì điều kiện kinh tế nhà tôi rất bình thường, không thể vừa lo cho tôi học đại học vừa cho nó học trường tư, nên cuối cùng tôi từ bỏ việc học đại học để ra ngoài đi làm”.

Trình Lục Dương vuốt ve chai bia lạnh trong tay, bỗng nhiên thấp giọng nở nụ cười, “... Em trai? Hóa ra cô cũng là...”.

“Cũng là cái gì?”

“Không có gì”. Anh nhấp ngụm bia, thật không ngờ thì ra Tần Chân cũng như anh, không phải con một, cô cũng sống dưới ánh hào quang của người khác, là một sự tồn tại thua anh kém em.

Tần Chân nhìn ra điều gì ẩn chứa trong mắt anh, vì thế cô giải thích: “Quan hệ của hai chị em tôi rất tốt, không giống như anh nghĩ. Tuy tôi từ bỏ cơ hội học đại học vì nó, nhưng tôi không hề trách nó, dù sao nó học rất giỏi, chi tiền cho nó còn đáng giá hơn”.

Trình Lục Dương coi cô đang lừa mình dối người, liếc cô rất nhanh: “Cô vô tư thật đấy”.

Tần Chân phát cáu, “Tôi nói thật đấy, dù sao cũng là chị em ruột, nếu vì thế mà trách móc nó thì chị gái như tôi chẳng phải đã quá nhỏ mọn, trẻ con rồi sao? Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, trong tình huống như thế đương nhiên phải đưa ra lựa chọn tốt nhất cho mọi người rồi!”.

“Vậy vì sao không phải là nó từ bỏ cơ hội vào học trường quý tộc rồi lựa chọn một trường học bình thường, khi đó cô cũng có thể học tiếp đại học? Nói thì hay lắm, nhưng khó tránh nhiều sơ hở. Cũng như là khi gặp phải tình huống cần hy sinh một người, mang cơ hội đến cho một người khác thế này, vì sao lại hy sinh cô, dành cơ hội cho cậu ta?” trình lục dương nói năng bỗng trở nên sắc bén, nụ cười trên mặt hàm ý sự mỉa mai châm biếm.

Tần Chân sững sờ, sau khoảnh khắc nhạy cảm đó thì mở miệng hỏi: “Có phải anh... anh cũng có anh chị em?”.

Trình Lục Dương “ừ” một tiếng, “Có anh trai”, sau đó khi cô chưa kịp đáp lại đã tiếp lời, “Một người anh trai vô cùng ưu tú, cứ như vàng thái dương trên thế giới này chỉ bao phủ một mình anh ta”.

Nhìn vẻ bất cần của Trình Lục Dương, lần đầu tiên Tần Chân cảm thấy thật ra người này sống không hề thoải mái như vẻ bề ngoài. Anh cười phóng

khóang, chuyên làm theo ý mình, nhưng sâu bên trong lại buồn bã, trống trải, cô đơn không hình dung hết.

Có lẽ quan hệ giữa anh và anh trai không thân thiết như cô và Tần Thiên.

Nghĩ đến đây, cô nháy mắt cười nhạo anh: “Anh nói mà không biết xấu hổ à? Nếu vàng thái dương trên thế giới đều bao phủ một mình anh ta, vậy còn anh? Người đàn ông đẹp trai phong độ có cốt cách phong lưu mọi nơi mọi lúc lóa mắt người khác là thế nào?”. Cô lườm anh xem thường: “Tôi biết rồi, anh muốn bảo tôi nói rằng toàn bộ ánh trăng trên thế giới đều bao phủ một mình anh chứ gì?”.

Trình Lục Dương bật cười, “Cô chưa gặp anh ta đấy thôi, ít nhất đối với ba mẹ tôi, Trình Húc Đông là đứa con trai tốt hơn tôi nhiều. Tôi đã nghe thấy họ nói chuyện nhiều lần, nếu như tôi giống anh trai thì tốt quá, nhưng tôi không thể trở thành anh ta, cho nên đành phải tiếp tục làm đứa con trai khiến người ta thất vọng”.

Anh cười thản nhiên, lại nhấp một ngụm bia, ánh mắt tối đen như mực đẹp đẽ khó tả, cứ như có vì sao lóe sáng.

Trong sự lặng lẽ dai dẳng, không ai nói chuyện cả, chỉ quanh quẩn bài ca dịu êm được lặp đi lặp lại.

This is why I always wonder

I'm a pond full of regrets

I always try to not remember than forget

This is why I always whisper

When vagabonds are passing by

I tend to keep myself away

From their goodbyes

Tide will rise and fall along the bay

And I'm not going anywhere, I'm not going anywhere

People come and go and walk away

But I'm not going anywhere, I'm not going anywhere*

*Trích bài hát Not going anywhere của ca sĩ Keren Ann

...

Đây là lí do tại sao em luôn trăn trở

Em là hồ nước đọng đầy tiếc nuối

Em luôn cố không nhớ nữa, thay vì cố quên đi

Đây là lí do tại sao em luôn thăm thì

Khi những kẻ du dương lướt qua

Em luôn giữ mình tránh xa khỏi những chia ly

Thuyền triều lên rồi xuống bên bờ vịnh

Và em sẽ không đi đâu cả, em không đi đâu cả

Mọi người cứ đến rồi lại bước ra đi

Nhưng em sẽ không đi, không đi đâu cả

Giọng nữ ca sĩ nhẹ nhàng mềm mại, trong bao năm tháng dài đằng đẵng, mọi người đến rồi lại đi mà cô gái vẫn không hề đi đâu, vẫn ở nguyên nơi đó.

Một bài hát rất hợp không khí, rất giống tâm trạng của Trình Lục Dương giờ phút này.

Tần Chân cảm thấy anh chính là người cố chấp trong bài hát kia, có lẽ thế giới này thay đổi theo thời gian, bề ngoài anh cũng trưởng thành theo năm tháng, thế nhưng cảm xúc vẫn dừng ở một đứa trẻ, tự ti, nhạy cảm, bướng bỉnh, lè loi.

Thật ra từ thái độ vô lo vô nghĩ này mới khiến người ta hiểu rõ, thật ra anh ao ước sự thừa nhận và chiều chuộng từ bố mẹ hơn bất cứ ai. Sống dưới vầng hào quang của anh trai, anh không thể làm chính mình, bởi vì không ai dành cho anh sự ủng hộ và cổ vũ.

Trong khoảnh khắc xúc động dâng trào cả sự cảm thông sâu sắc, bỗng nhiên cô cầm tay anh, nói với anh cực kỳ chắc nịch: “Thật ra anh không cần làm cái bóng của bất kỳ ai”.

Trình Lục Dương kinh ngạc quay sang nhìn cô.

“Trình Lục Dương như thế này đã rất tốt rồi, làm việc mình thích làm, sống cuộc sống không hề lo lắng suy nghĩ gì, còn hơn là trở thành người sống nhàn tản, yên phận theo sự sắp xếp của bố mẹ, cuộc sống thực sự như thế này chẳng phải rất có ý nghĩa sao?” Rồi cô nhìn anh với ánh mắt long lanh như nhìn một thanh niên đầy nhiệt huyết.

Trình Lục Dương bỗng nhiên nở nụ cười, chìa tay ra xoa mặt cô: “Câu nhin nọt cuối cùng này nhắm đúng điểm yếu của tôi rồi đấy, tôi sẽ không so đo với cô vấn đề nghĩ một đằng nói một nẻo nữa!”.

Tần Chân khẽ cọ má vào tay anh rồi cười tủm tỉm, “Vậy anh có thể nhắc việc tăng lương với bà Lưu Trần Châu được không?”.

“...Biến!”.

Vốn là cô đề nghị chia sẻ bí mật, cuối cùng không biết thế nào mà chỉ có một mình cô tiết lộ bí mật mà phần lớn thời gian Trình Lục Dương đều lờ cho qua mất.

Cô không đồng ý, “Vi sao chỉ có mình tôi nói? Bí mật của anh đâu?”.

“Tôi đồng ý kể bí mật với cô lúc nào?” Anh liếc xéo cô một cái.

“Rõ ràng tôi đã nói... Lừa đảo!” Phát hiện mình bị lừa, Tần Chân vút chai bia rỗng xuống, mượn cảm giác say chĩa nanh vuốt về phía anh, nhưng nửa đường thì phát hiện bốn phía bất ngờ chìm vào bóng tối.

Cô giật mình, phút chốc mục tiêu mất tăm, hai người ngã đè lên nhau.

Không biết là môi cô hôn lên ngực anh hay tay anh chạm vào ngực cô, tóm lại trong trận hỗn loạn, cô hoang mang bối rối ngồi dậy: “Sao vậy, sao vậy?”.

“Tôi bị người ta sâm sô.” Anh đáp lại vô cùng bình thản.

Tần Chân đỏ bừng mặt: “... Tôi đang nói, bỗng nhiên mất điện?”.

“Chắc đứt cầu chì.” Trình Lục Dương lần tìm di động của Tần Chân để trên bàn uống nước, sau đó mở chức năng đèn pin: “Đi xem với tôi”.

Tần Chân đỏ mặt tía tai đứng lên, kết quả khi đi qua cạnh bàn uống nước thì bất cẩn va vào góc bàn, cô đau đớn nhe răng trợn mắt ngồi xuống ôm đùi.

Trình Lục Dương dờ khóc dờ cười xoay người lại, ngồi xuống gạt tay cô ra: “Để tôi xem nào”.

Trong ánh đèn pin lơ mơ, cô nhìn người đàn ông kia ngồi xuống trước mặt mình, cẩn thận kỹ càng xem chỗ cô bị va vào, sau đó mới bắt đầu đi đứng dậy.

...

“Không sao, chỉ bị xước da”. Anh chìa tay ra, “Nắm lấy tay tôi mà đi, cô không quen cách bày biện trong phòng, đừng có mà chưa ra ngoài đã va đập chết trong nhà”.

Tần Chân túm lấy cánh tay ấm áp của anh, đang cảm động, bỗng nghe thấy anh thêm một câu: “Có cái chết nặng tựa Thái Sơn, có cái chết nhẹ tựa lông hồng, còn cái thể loại như cô ấy à, chết rồi phải chôn cũng lãng phí đất đai”.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tia Sáng Giữa Màn Đêm

Type: meokenan_1995

Sao lại có người như thế chứ?

Tần Chân cảm di động cho Trình Lục Dương, nhìn anh bình tĩnh sửa cầu chì vừa bị cháy, động tác thành thạo khiến cô không khỏi bất ngờ.

Chẳng lẽ anh không phải cậu ấm sống an nhàn sung sướng? Dù quan hệ với bố mẹ không tốt thì cũng không bình dân đến mức này chứ?

Lên phòng khách, xuống nhà bếp, trồng cây chăm hoa, dọn dẹp nhà cửa... giờ còn thành thạo sửa điện, nối cầu chì, một người toàn diện như thế lại là cậu ấm sinh ra trong gia đình giàu sang, quả thật khiến người ta không thể tin nổi!

Lúc này cô thấy hết sức tò mò về Trình Lục Dương, ngoại trừ cái miệng độc ra thì có thể nói mọi thứ ở anh đều hoàn hảo, một đứa con như thế, vì sao bố mẹ lại không thích?

Nói cầu chì xong, Trình Lục Dương quay đầu lại, thấy Tần Chân đang thất thần, anh chìa tay ra búng lên trán cô: “Đàn người ra đây làm gì? Mau đi bật đèn!”.

Dường như vô hình trung, hai người bỗng trở nên thân thiết, cứ như bạn tốt nhiều năm... mặc dù bản thân Trình Lục Dương sẽ nhất quyết không thừa nhận điều này.

Đồng hồ chỉ mười giờ đúng, Tần Chân nhớ tới việc phải về nhà.

Trình Lục Dương muốn nói không thì ở lại một đêm cũng được, dù sao quần áo giặt bằng máy giặt còn chưa khô, nhưng lại nghĩ đến việc một nam một nữ ở chung qua đêm, truyền ra cô sẽ mang tiếng nên lại thôi.

Anh cầm hai vỏ chai bia đi cùng Tần Chân ra cổng chung cư, lấy cớ rằng chai bia ở mãi trong nhà sẽ bốc mùi, phải ném đi ngay.

Bảo vệ chào hỏi anh: “Ô, cậu Trình à? Cậu đưa bạn gái về nhà sao?”, nói xong còn cười cười với Tần Chân.

Tần Chân cũng cười tủm tỉm nói: “Không, anh ấy vứt rác nên tiện đường tiễn thôi”.

Chú bảo vệ cười ha ha mãi, cũng không vạch trần điểm đồ rác rõ ràng ở hướng ngược lại, mà chỉ nhìn Tần Chân dăm chiêu. Cô gái này còn đang mặc quần áo của cậu Trình, phủ nhận cái quái gì nữa?

Tần Chân cũng không biết bộ trang phục thùng thình này đã bán đứng bản thân, đến khi lên taxi rồi còn cười tươi như hoa, vẫy chào Trình Lục Dương.

Trình Lục Dương thấy cô mặc quần áo của anh còn ra sức vẫy chào anh, trông rất hài hước, anh bật cười, miễn cưỡng vẫy tay tạm biệt cô.

Dưới ánh đèn đường, dáng anh cao ráo trong bộ đồ ở nhà màu nhạt, cái bóng in dài trên mặt đất mờ mờ nhạt nhạt, dịu dàng không thể tả thành lời.

Tần Chân lập tức quên cả việc bỏ tay xuống, ngẩn ngơ nhìn anh đang cười vô tư, tim đập rộn lên.

Tối nay Tần Chân ngủ rất say sưa, không biết do nhờ men cồn hay nhờ lời an ủi của Trình Lục Dương, nói tóm lại, cô hoàn toàn không mất ngủ như đã tưởng.

Sáng sớm thức dậy, thậm chí cô còn động viên người có tinh thần phấn chấn trong gương: Hôm nay nhất định sẽ là một ngày tốt đẹp!

Rốt cuộc sự thật chứng minh, kẻ thất tình thường có trí tưởng tượng chủ quan tương đối thấp.

Giữa trưa hôm đó. Cô tươi cười vui vẻ chạy tới tòa nhà mới của Âu Đình mà Lưu Trân Châu đã đưa địa chỉ, còn chưa nói với khách hàng được mấy câu thì đã thấy một nam một nữ đi vào sảnh lớn.

Người phụ nữ chính là Hoàng Y- đồng nghiệp của cô, người đàn ông kia không ai khác chính là ông Trương- kẻ một lần cố tình đụng chạm vào cô rồi bị Trình Lục Dương nhạo báng cho mất hết mặt mũi.

Tần Chân vốn đang đi vào thang máy cùng cô Lý, thấy cảnh này lại không nén nổi mà dừng bước.

Hoàng Y trông có vẻ sốt ruột, bước đi rất nhanh, mà người đàn ông họ Trương kia thì đi thong thả đi theo sau, trên gương mặt còn trưng nụ cười xấu xa, miệng nói với theo: “Cô Hoàng đi nhanh như vậy làm gì? Tôi đi sắp không kịp em rồi, chẳng lẽ em đang ngược ngừng hay sao?”.

Hoàng Y cười lung tung: “Tôi muốn nhanh chóng đưa ông lên căn nhà tiếp theo”.

“Việc gì phải vội thế, tôi còn chưa vội, em việc gì phải gấp”. Tên họ Trương dứt khoát chìa tay ra nắm tay cô ấy, “Nào nào, đi từ từ thôi, đừng ngại!”.

Bị ông ta chạm vào tay, Hoàng Y lập tức rút tay lại như con thú nhỏ hoảng sợ, vội vã rảo nhanh vài bước.

“Phản ứng mạnh thế làm gì? Tôi có ăn thịt em đâu”. Gã đàn ông nhìn cô ấy, cười hờ hớ ra chiều thích thú.

Tần Chân nổi đóa. Cô nhanh chóng quay lại sảnh lớn, đứng trước mặt che chở cho Hoàng Y, quát gã họ Trương kia không hề khách sáo: “Ông làm cái gì đấy?”.

Hoàng Y xưa nay nhất gan, không phải loại mạnh mẽ dữ dằn như cô, bình thường trong văn phòng đều là Tần Chân giúp cô ấy cài lại đám đồng nghiệp độc mồm. Nay thấy Hoàng Y chịu thiệt, Tần Chân tức khắc nổi máu anh hùng.

Tên họ Trương kia vừa thấy Tần Chân, mắt tròn mắt dẹt, cười nói: “Ái chà, hôm nay chàng vệ sĩ không có mặt hay sao? Nếu cô Tần sợ bị cô Hoàng cướp mồi làm ăn, chỉ bằng theo tôi đi ăn bữa cơm bàn cho xong chuyện lần trước đi?”.

Tên lưu manh xấu xa này quả thật không biết xấu hổ!

Tần Chân giận dữ, vừa chỉ tay ra cửa lớn vừa chua ngoa nói: “Ấu Đỉnh chúng tôi không đón tiếp loại người thiếu đứng đắn như ông, mặc kệ là xem nhà hay xem gái, lần tới phiền ông dời sang công ty khác cho!”.

Cô bỗng phát hiện, sau khi lần lợi với Trình Lục Dương mấy ngày, cô lại luyện ra được tính xỏ xiên cơ đấy!

Chắc đây cũng là lần đầu tiên thấy cô nổi cáu nên gã họ Trương lấy làm kinh hãi, tự hỏi người này sao mấy lần trước đều chịu thiệt đều không hé răng mà hôm nay nổi giận đùng đùng rồi, ông ta vẫn nghĩ đang có đồng nghiệp ở đây, cô phải giả vờ rụt rè mới đúng. Thế là ông ta tiếp tục cười nói: “Cô Tần đừng đùa thế, đều là chỗ quen biết cũ. Đi nào, giữa trưa thế này, mau đi ăn bữa cơm, chiều tiếp tục xem nhà!”.

Thấy ông ta vẫn mặt dày vô liêm sỉ, cơn giận của Tần Chân bốc lên ngàn ngạt: “xem cái đầu ông đấy! Hai mắt ông mọc ra chỉ để xem nhà chắc? Đi xem nhà mà mắt cứ dán vào con gái nhà người ta, cứ như muốn móc mắt ra dán chặt lên người ta không bằng, tưởng người khác mù hay sao?”.

Hoàng Y sợ phiền phức, lại càng sợ cô gây họa nên nhanh chóng giữ chặt tay cô nói nhỏ: “Được rồi được rồi, nói vài câu là được rồi, đừng làm ầm ĩ...”.

“Em còn sợ ông ta sao?”. Càng thấy Hoàng Y sợ hãi, Tần Chân càng to gan, trong tim cô dậy lên tình cảm yêu thương giống như tình mẫu tử, cô lập tức xấn tay áo thị uy, “Ông có đi không hả? Không đi tôi báo cảnh sát bắt ông!”.

Gã họ Trương há hốc mồm, đang yên đang lành sao mèo hen đã biến thành cọp cái thế này? Nhưng dù sao ông ta cũng đuối lý, tình cảnh ầm ĩ khiến bảo vệ và người trước thang máy đều đổ dồn ánh mắt sang nhìn ông ta. Gã đàn ông dè xòm đành xì một tiếng khinh miệt rồi quay đầu đi khỏi.

Tần Chân xoay người hỏi Hoàng Y: “Không sao chứ?”.

Hoàng Y lắc đầu liên tục: “Không sao không sao, may nhờ có chị, nếu không em cũng không biết nên làm thế nào!”.

Tần Chân vỗ vỗ tay cô ấy, “Lần tới gặp người như thế, cứ đuổi ông ta đi, không cút thì gọi cảnh sát, tuyệt đối không được khách sáo!”.

Cô nói nghe có vẻ thẳng thừng, thực ra mấy lần trước chính cô cũng đã mềm mỏng nhẫn nhịn đấy thôi.

Sau đó, khi xem nhà với cô Lý, người phụ nữ ba mươi tuổi ôn hòa này than phục khen cô có tinh thần nghĩa hiệp, khen đến mức Tần Chân đỏ mặt tía tai vì xấu hổ. Tuy lần trước có chút hiểu lầm nhưng chuyến xem nhà lần này lại vô cùng thuận lợi, cô Lý là người không soi mói, để bụng, thích thú trước sự gan dạ mạnh mẽ của Tần Chân, lại hết sức ưng ý căn nhà này nên đã kí hợp đồng luôn.

Tần Chân sướng rơn, đây là lần bán nhà suôn sẻ nhất của cô suốt bao nhiêu năm qua!

Nhưng tâm trạng vui vẻ không kéo dài quá mười giờ tối. Cô tăng ca xong, vừa ngâm nga vừa bước ra khỏi Ấu Đỉnh, chuẩn bị đi qua giao lộ đón taxi, ai ngờ chưa kịp đi qua góc đường bỗng có ai đó kéo tay, dí mạnh cô vào cột điện ven đường.

Tay họ Trương đã chờ cô ở đây lâu rồi, vất vả lắm mới có cơ hội khống chế cô, làm sao cho phép cô dễ dàng gãy thoát được? Vừa bịt mồm cô, ông ta vừa đập vào đầu gối cô một nhát, miệng chửi thề: “Con đàn bà đề tiện còn ra vẻ ngây thơ trong sáng này, lần trước còn dụ dỗ ông đây cơ mà, muốn ăn cơm với ông đây còn gì? Ông nói cho mày biết khôn hồn thì ngoan ngoãn nghe lời, ông sẽ mua một hai căn nhà bỏ thí cho! Nếu mày dám giờ chứng, ông cho mày biết thế nào là gặp họa lớn!”.

Ông ta dung lực rất mạnh, móng tay cào cả vào cánh tay Tần Chân, gần như muốn bầm gãy tay cô khiến cô đau đớn không kêu nổi, không cách nào gãy ra được.

Tần Chân kinh hãi đến phát khóc, chỉ ra sức giãy giụa theo bản năng. Nhưng cô gãy còm không gãy giữa nổi, càng không thể chọn lại người đàn ông to béo phốp pháp này.

Trong lúc cấp bách, cô chỉ có thể ngừng phản kháng, giả ý nhắm mắt ra chiều buông xuôi.

Tên họ Trương thấy vậy, tưởng rằng cô đã thỏa hiệp, cười vài tiếng, bắt đầu vuốt ve thân thể cô ngay ở góc đường vắng người trong đêm khuya khoắt. Tần Chân toàn thân run rẩy, chậm rãi thò tay vào túi quần, ẩn bừa nút gọi điện thoại mà chẳng cần biết đối phương là ai. Cảm nhận thấy đi động hơi rung lên, cô hiểu rằng cuộc gọi thoại cầu cứu rốt cuộc đã được bắt máy.

Cô nháy mắt mấy cái như là thuận theo người đàn ông kia, sau đó còn phối hợp đáp lại động tác của ông ta. Người đàn ông kia lập tức hưng phấn, buông lỏng tay che miệng cô, thấp giọng nờ nự cười: “Tôi đã nói rồi, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của tôi, thì tôi nhất định sẽ khiến cô vừa lòng!”.

Tần Chân không biết người bên kia di động là ai, cũng không biết là đối phương có thể nghe được cuộc đối thoại này hay không nhưng chỉ có thể run giọng nói: “Ông không thể ép buộc tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát! Chỗ này ngay dưới công ty tôi, đâu đâu cũng có camera theo dõi, ông đừng có

đánh đổi tương lai của mình chỉ vì một phút thiếu suy nghĩ!”.

“Thôi đi, lúc này còn vờ vịt? Cứ hướng thụ đi, cô lấy tiền của cô, tôi mua nhà của tôi, chẳng phải tất cả chúng ta đều vui vẻ sao?”.

Tần Chân không thể chịu đựng nổi nữa nên bắt đầu liều mình phản kháng, khóc lóc hét lên: “Cứu mạng! Có ai không cứu tôi với! Ông bỏ tôi ra! Cút ngay!”.

Cô gào thét, xoay người muốn chạy, lại bị người đàn ông kia dùng một tay tóm lại, đẩy ngã xuống đất.

Người đi đường trên con phố đông đúc chú ý tới cảnh tượng này, kinh ngạc nhìn bọn họ. Tần Chân vẫn đang kêu khóc, còn gã đàn ông vẫn đang không hề chừa cô hung dữ quát những người đang xung quanh: “Vợ chồng cãi nhau, có gì đáng xem hả? Cút hết đi cho ông!”.

“Tôi không biết ông ta! Ông ta là tên dê xồm!” Tần Chân sắp kiệt sức, cổ họng khản đặc, đang hét lên như thế thì bị gã kia đập mạnh một nhát. Cô bật khóc nức nở.

Trình Lục Dương ở đầu bên kia vô cùng căng thẳng cầm di động, anh bỗng đứng bật dậy, bước nhanh ra ngoài phòng họp.

Phương Khai không biết làm sao bèn đuổi theo, “Tổng giám đốc?”.

Trình Lục Dương chạy tới phía ngoài tòa nhà Hoàn Mậu của Âu Đình. Lúc này người trên đường rất thưa thớt, dưới ánh đèn mờ anh không hề trông thấy bóng dáng Tần Chân.

Anh nghe thấy mấy cụ già đứng ven đường nói chuyện tào lao rằng: “Thanh niên bây giờ gē thật đấy, vợ chồng son cãi nhau cái gì mà chạy ra cả đường cái!”.

“Chả thế à, thằng kia dữ thật đấy, còn đánh vợ nữa!”.

“Tôi thấy cô bé đó cũng đáng thương thật, vương phải ông chồng đầu gấu, đập mấy nhát vào chân liền, khóc thế nào thằng kia cũng không bỏ qua!”.

Máu trong người Trình Lục Dương như đông lại, anh vọt lên hỏi mấy người kia: “Cô ấy đâu? Cô ấy ở đâu?”.

Bà lão ngo ngoắt hỏi ngược lại: “Cô gái nào? Ài? Cậu đang nói gì đấy?”.

“Chính là cô gái vừa bị đánh. Vừa rồi cô ấy còn ở đây gọi điện thoại cho tôi, bây giờ đi đâu rồi?”. Trình Lục Dương gần như quát các bà, chất giọng to dọa người ta sợ khiếp vía.

“Đi rồi, vừa rồi bị đưa đi rồi!”. Bà lão bị dọa giật nảy mình, chỉ ra góc đường.

Trình Lục Dương nổi cả gân xanh. Cái gì gọi là bị đưa đi. Những người trên đường này đều là kẻ ngốc sao? Để tên khốn nạn kia làm nhục cô, sau đó đưa cô đi ư?

Nhớ lại tiếng khóc của người con gái kia qua điện thoại, toàn thân anh lạnh toát.

Trình Lục Dương đứng lặng, vừa hoang mang vừa giận dữ, cảm giác như có vật vô hình đè lên đôi chân anh, sau đó lan ra khắp cơ thể, khắp người run rẩy không chút sức lực.

Vào thời khắc nguy ngập nhất cô quyết định gọi điện thoại cho anh, thế mà khi anh bắt chấp tất cả chạy tới, cô đã bị kẻ ấy làm nhục rồi đưa đi...

Trình Lục Dương nghẹn lời, đứng ngo ngoắt tại chỗ, đầu óc trống rỗng.

Bà lão kia tốt bụng hỏi anh: “Chàng trai cháu không sao chứ? Cô gái kia là gì của cháu? Trông tội quá, bị chồng hành hạ, mấy bà già chúng tôi tay chân chậm chạp vụng về nên cũng không tiện khuyên can...”.

Mặc kệ bà lão nói tràng giang đại hải, dường như chẳng có chữ nào lọt vào tai Trình Lục Dương.

Bà lão thấy anh có vẻ đang gặp cú sốc rất lớn bèn an ủi: “Không sao không sao, cảnh sát tới rồi, cô gái đó sẽ không sao đâu!”.

Trình Lục Dương hoàn hồn, ngẩng phắt đầu lên, “Bà nói sao? Cảnh sát gì cơ?”.

“Không biết ai báo cảnh sát, mấy người các bà còn chưa kịp gọi điện thì cảnh sát đã tới rồi”. Bà lão chỉ vào lối rẽ cuối con đường. “Nhìn thấy không? Người đàn ông ta chả biết chọn chỗ đánh vợ gì cả, cuối con đường này là đồn cảnh sát, nếu lái xe thì chỉ trong vòng một phút đã đến nơi... Đây, cháu đi đâu đấy?”.

Bà lão còn chưa nói dứt câu, anh chàng khôi ngô tuấn tú đã xoay người chạy về phía cuối con đường, tốc độ quá nhanh đến nỗi nếu không được chọn vào đội tuyển điền kinh quốc gia thì đúng là lãng phí.

Trái tim Trình Lục Dương như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, anh chạy một mạch đến đồn cảnh sát cuối con phố, cứ thế xông thẳng vào trong, bắt chấp mọi ngăn cản.

Đồn cảnh sát lúc này khá đông đúc, có mấy căn phòng đang sang đèn, anh xông vào mấy phòng liền mà vẫn chưa tìm được bóng dáng Tần Chân. Đúng lúc sắp bị đuổi ra ngoài, anh trông thấy Tần Chân trong phòng cuối cùng bên tay trái.

Anh vốn định nếu nhìn thấy cô, trước tiên phải xách áo lên mắng cho một trận, đàn bà con gái một thân một mình tăng ca đến nửa đêm làm cái gì? Có chút ý thức an toàn nào không hả? Đã biết phải tăng ca thì sao không biết hện xe taxi từ trước?

Anh đã chuẩn bị một đồng lời ngoa ngoắt trong bụng, định rằng vừa gặp sẽ lập tức tuôn ra, nào ngờ đến khoảnh khắc này, cổ họng anh như nghẹn lại.

Dưới ánh đèn sang trắng, người con gái kia ngồi trên băng ghế dài, lưng cô dựa vào tường, một nữ cảnh sát đang ngồi xôm bôi thuốc giúp cô. Ông quần cô bị xắn lên bắp đùi, để lộ vùng bầm tím xước xước, da cô trắng nên vết thương trông càng thêm đáng sợ.

Chiếc áo tay lỡ màu trắng cô mặc hôm nay bị người ta lôi kéo đến mức hằn lên vô số nếp nhăn, loang lổ, bầm thiu như tên ăn mày, vai áo còn bị xé toạc, để lộ bờ vai trắng nõn... cùng với dây áo mảnh nhỏ.

Lòng Trình Lục Dương thất lại, anh bước lên mấy bước, khẽ gọi: “Tần Chân?”.

Anh có thể cảm giác được người trước mắt trong phút chốc cứng đờ. Cô chậm rãi thả tay xuống, gương mặt trắng trẻo hoảng hốt, xương gò má có vết xước ghê người, máu tươi rom róm.

Thấy anh đến, Tần Chân không nén nổi dòng nước mắt. Rõ ràng có nhiều điều muốn nói, nhưng giờ phút này cô chỉ có thể thút tha thút thít, không nói nổi một lời.

Nước mắt lăn xuống miệng vết thương, chắc chắn rất đau, biểu cảm của cô lập tức trở nên càng đáng thương hơn, từng giọt từng giọt nước mắt đua nhau lăn xuống.

Trình Lục Dương nghe thấy cô vừa khóc vừa nức nở gọi tên anh: “Trình... Trình Lục Dương...”.

Đôi mắt đen láy đọng đầy nước khiến cô gần mất đi thần thái vốn có.

Anh giận dữ cời áo vest khoác lên người cô rồi quay sang nhìn tên đàn ông bị còng tay đang tường trình trước bàn thẩm vấn, nhận ra ông ta chính là người động tay động chân với Tần Chân ở tòa nhà của Âu Đình lần trước. Anh không nói không rằng tiến về phía trước.

Người đàn ông quay lưng về phía anh kia đang khúm núm chịu sự thẩm vấn của cảnh sát. Bất ngờ, ông ta bị người phía sau tóm tay rồi bị kéo dậy khỏi ghế trong nháy mắt.

Ông ta còn chưa kịp nhìn rõ ai kéo mình lên thì bị Trình Lục Dương nện thật mạnh xuống bàn. Toàn bộ giấy bút của cảnh sát rơi xuống mặt đất, bản thân cảnh sát cũng giật mình đứng phắt dậy.

Trong căn phòng tổng cộng có hai cảnh sát, người phụ nữ phụ trách bôi thuốc cho Tần Chân, người đàn ông phụ trách ghi chép, trông thấy Trình Lục Dương có hành vi bạo lực, họ đồng thanh quát: “Dừng lại ngay!”.

Trình Lục Dương chẳng thèm để ý. Anh chỉ quay đầu hỏi Tần Chân: “Tay nào?”.

Tần Chân hai mắt nhắm lệ nhìn anh, há hốc miệng.

“Tay nào của hán chạm vào cô?”. Trình Lục Dương nghiêng răng nghiêng lợi, tóm lấy cái tay trái không bị còng của gã đàn ông: “Tay này?”.

Tần Chân sợ ngây người vẫn chưa trả lời. Mà người đàn ông kia cũng bắt đầu ra sức giãy giụa, nhưng một tay ông ta bị còng vào lan can trên tường, không thể động đậy.

Trình Lục Dương máu dồn lên não, anh gào vào mặt ông ta: “Tao đánh chết mày, đồ thói tha vô liêm sỉ! Ai cho mày bắt nạt phụ nữ! Ai cho mày háo sắc làm càn!”.

Gã họ Trương sợ tới mức kêu quang quác: “Cứu mạng! Giết người! Cảnh sát mau cứu tôi!”.

Trình Lục Dương đâm dòn dập vào người ông ta, tiếng kêu như bị lợn chọc tiết vang vọng khắp phòng.

Hai người cảnh sát xông vào kéo Trình Lục Dương lại, không cho anh tiếp tục đánh người.

Cảnh sát nam sốt ruột nói: “Anh bình tĩnh đã! Đây là đồn cảnh sát, có chuyện gì cứ để cảnh sát giải quyết! Nếu còn gây rối, anh có tin tôi còng cả anh không?”.

Trình Lục Dương vừa vùng vẫy vừa gào thét: “Bắt tôi làm gì? Tên cặn bã như thế bị đánh là đáng lắm! Xem tôi có đánh chết hán ta không!”.

Trong phòng loạn hết cả lên, đúng là chuyện khôi hài. Cảnh sát phòng bên cạnh thấy động nhanh chóng chạy tới, vừa cùng hai cảnh sát kia khống chế Trình Lục Dương, vừa khuyên bảo anh đừng kích động. Một cảnh sát khác tháo còng tay cho tên họ Trương, đẩy ông ta sang phòng bên cạnh, tránh xa khỏi người đàn ông đang phẫn nộ.

Bản thân Trình Lục Dương cũng không biết sao mình lại nổi nóng kinh khủng đến thế, anh vẫn gằm gù mãi đến khi Tàn Chân xuống khỏi ghế, khắp khiêng bước tới kéo anh lại: “Tôi không sao! Không sao thật mà!”.

Đang kịch liệt phản kháng, anh lập tức ngừng lại, cảnh sát thấy anh không quá khích nữa thì cũng chậm rãi buông anh ra.

Tàn Chân vừa lau nước mắt vừa cười gượng cười với anh: “Anh xem, tôi vẫn bình yên, thật sự không sao mà!”.

Bả vai lộ một nửa, quần áo rách tả tơi, trên đùi trên mặt toàn vết thương, ngay cả cánh tay đang níu chặt tay anh cũng đang rỉ máu vì ma sát với mặt đất sau khi ngã... Đây mà gọi là không sao à?

Trình Lục Dương rất muốn mắng cô: Giờ là lúc nhẫn nhịn à?

Nhưng cô nhìn anh thành khẩn, đã khóc đến lem luốc mặt mũi rồi mà vẫn ra sức khuyên can anh, bởi vì anh không mắng được cũng không có cách nào trút cơn giận này.

Cuối cùng, Trình Lục Dương phá lệ gọi điện thoại cho Trình Húc Đông, báo anh ấy đến đồn cảnh sát giải quyết chuyện này, còn mình thì đưa Tàn Chân đi bệnh viện.

Trình Húc Đông lái xe tới rất nhanh, vận đồ âu giày da bước vào phòng, toàn thân tỏa ra sự ôn hòa quý phái.

Trình Lục Dương chỉ bỏ lại một câu: “Tên cận bã kia ở phòng bên cạnh, nếu anh không tổng được hấn ta vào tù thì đích thân em sẽ khiến hấn đường thương dài dài trong bệnh viện!”.

Nói xong, anh cũng không để ý tới vẻ mặt hứng thú của Trình Húc Đông mà lôi kéo Tàn Chân ra ngoài, sau đó hỏi thẳng cô: “Công hay bế?”.

Tàn Chân tròn tròn mắt, “Cái gì?”.

“Cô không đi được, công hay bế cô?” Anh nhẩn nại lặp lại một lần nữa.

Thấy Tàn Chân vẫn ngây ngốc đứng đó, anh dứt khoát đi đến trước mặt cô, cúi người xuống, đưa lưng về phía cô nói: “Lên đi!”.

Được anh công, Tàn Chân cảm thấy cứ như đang nằm mơ vậy, vết thương trên mặt nóng rát, đầu gối cũng co giật. Nhưng Trình Lục Dương công cô rất vững vàng không quên nhắc nhở: “Ôm lấy cổ tôi, yếu đến nỗi dờ sống dờ chết thế này, đừng có ngã xuống mà chết luôn đấy!”.

Miệng vẫn đắng ghét như thế, nhưng động tác lại không hề cầu thả, anh thậm chí còn cẩn thận tránh động chạm vào chỗ cô bị thương, chỉ vòng tay ra sau lưng cô.

Pha nguy hiểm đến thót tim vừa rồi còn rõ mồn một trước mắt, cảm giác đáng sợ khi bị người ta làm nhục như vẫn còn đâu đó, nhưng trong màn đêm yên tĩnh, sau khi gặp phải ác mộng, cô cũng không tin nổi chính Trình Lục Dương đã nhận cuộc điện thoại vừa rồi, sau đó từ xa chạy tới.

Dưới ánh đèn đường, cái cửa bóng hai người in thật dài khiến cả hai có vẻ gần gũi thân mật, sau đó cái bóng lác lác, lác lác tiến về phía trước.

Tàn Chân chậm rãi áp mặt lên lưng anh, cảm nhận hơi ấm cơ thể anh qua lớp áo mỏng manh, không kìm nổi lòng, cô bật khóc, dần dần trở nên dữ dội.

Cô đã nghĩ, bị tên cận bã kia làm nhục, đời mình coi như xong, từ nay về sau, suốt đời sẽ phải sống trong nỗi ám ảnh ghê tởm đáng sợ.

Lúc ấy trên đường rất vắng người, cô bất lực nhìn những người đi ngang qua, khi bọn họ nghe nói đây là chuyện bạo hành gia đình, không ai bước lên dang tay giúp đỡ, cô thấy lòng mình chùng xuống.

May sao đúng lúc đó xe cảnh sát đi tới, khi cô ngã xuống đất, bị đám đá tui bụi, có người kéo tên xấu xa đó ra rồi đỡ cô ngồi lên xe. Sau đó cô ngồi trong phòng thẩm vấn, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Cô lấy tay che mặt, vừa khiếp sợ vừa kinh hãi, mãi vẫn chưa hoàn hồn.

Cho tới khi Trình Lục Dương chạy tới.

Cho tới khi anh gọi tên cô, rồi kích động xông vào đám đá gã khốn kiếp kia.

Cuối cùng Tàn Chân cũng tìm lại được một lí trí.

Giờ đây, anh đang công cô đi, lạng lẽ tiến về phía trước, dù có xảy ra bất cứ điều gì, tấm lưng vững chãi này vẫn sẽ bảo vệ cô.

Nước mắt cô ào ạt tuôn rơi, thấm ướt áo trắng của anh, tí tách rơi xuống vai anh.

Trình Lục Dương siết chặt nắm tay, không nói gì, bước chân nhanh hơn, mãi lâu sau mới hỏi: “Đau lắm phải không?”.

Cô ra sức lắc đầu, càng khóc dữ hơn, chỉ đáp thút thít: “Không đi bệnh viện!”.

“Bị thương đến thế, sao có thể không đi bệnh viện?”.

Cô vẫn lắc đầu ngúng nguẩy: “Không đi bệnh viện!”. Cô cứ lặp đi lặp lại câu này.

Anh không tranh cãi nữa mà thuận theo nguyện vọng của cô: “Được, không đi bệnh viện, không đi bệnh viện”, cứ như đang dỗ trẻ con, anh nói, “Anh đi mua thuốc cho cô, chúng ta về nhà thoa thuốc, được chứ?”.

Gió đêm thổi lời anh nói vào tai, dịu dàng êm ái như câu ca ngọt ngào cô từng nghe.

Tần Chân úp mặt trên lưng anh, lặng lẽ khóc, nhưng con tim bỗng trở nên tỉnh táo, sáng suốt, giống như tất cả tai bay vạ gió đã cách xa cô lắm rồi.

Trình Lục Dương cảm nhận được dòng nước mắt nóng hổi trên lưng nhưng không biết nói gì. Trước giờ anh không biết nên làm thế nào để an ủi một người, lúc này càng cực kì bất lực.

Anh chỉ có thể công cô từng bước đi dưới ánh đèn lờ mờ, sau đó nói với cô: “Đi đến đầu phố chúng ta sẽ bắt xe trở về, nhanh thôi, đừng sợ. Đến gần nhà cô thì mua thuốc luôn, chẳng mấy mà hết đau!”.

Tần Chân gật đầu liên tục, rồi tiếp tục khóc không ngừng, tuy rằng ngay cả bản thân cô cũng không biết rốt cuộc mình đang khóc vì cái gì.

Thật sự là một buổi tối cực kì khủng khiếp.

Sau khi xuống xe taxi, Trình Lục Dương cẩn thận đặt Tần Chân ngồi xuống ghế ở công khu chung cư rồi rào bước tới hiệu thuốc.

Khi bước ra khỏi hiệu thuốc, anh thấy Tần Chân nhìn về phía mình với ánh mắt cực kì bất an, chẳng khác gì đứa bé sợ bị người ta bỏ lại. Khi bắt gặp ánh mắt anh, cô lại tỏ vẻ bình tĩnh tự nhiên.

Rõ ràng là người phụ nữ hai mươi sáu tuổi nhưng không biết vì sao cứ làm người ta cảm thấy còn nhỏ lắm. Có lẽ vì trông cô hơi suy dinh dưỡng, cơ thể yếu ớt, điều này anh nhận ra trong lúc công cô.

Ánh đèn đường kéo cái bóng của cô càng thêm dài ra và nhỏ, có cảm giác như một giấy sau, cô sẽ biến mất.

Anh vội vàng bước đến bên cô, ngồi xổm xuống: “Cùng lên nhà nhé?”.

Cô lắc đầu: “Tôi đi được, anh đỡ tôi là được rồi!”.

Cô khoác vai anh, khập khiễng dẫn anh lên nhà mình.

Khu nhà nằm bên đường vành đai hai được phủ xanh rất tốt, ban đêm yên tĩnh đến nỗi nghe rõ cả tiếng đài phun nước chảy róc rách.

Tần Chân được anh đỡ đi chậm rãi, cô nhẹ nhàng nói: “Tôi đi làm bao nhiêu năm trời, cộng tất cả số tiền tích cóp được, cộng thêm vay ngân hàng mới mua được căn nhà này”.

Trình Lục Dương không biết vì sao cô bỗng nhiên nhắc tới điều này, nhưng rõ ràng việc cô chịu mở miệng nói gì đó tốt hơn khóc rất nhiều, nghĩ vậy nên anh “ừ” một tiếng.

“Tôi đã từng rất túng thiếu, bố mẹ tôi đều là công nhân về hưu non, lương rất thấp, em trai lại theo học trường tư, học phí cao khiến người. Tháng nào tôi cũng phải trích từ lương của mình ra rất nhiều tiền để gửi về cho gia đình, nếu trong căn nhà cần dùng tiền gấp thì ngay cả sinh hoạt phí của bản thân cũng không đủ”.

Giọng cô rất nhẹ, tựa như không cẩn thận sẽ bị gió thổi mất, Trình Lục Dương nín thở lắng nghe.

Cô nói: “Không phải tôi không biết buổi tối đi một mình rất nguy hiểm, nhưng nghĩ Âu Đình cách nhà không xa, nửa tiếng là có thể về đến nơi, chính là tiếc chút tiền xe này, muốn...”. Cô cúi đầu cười phá lên, trên mặt vẫn đầm đìa nước mắt, “Gọi taxi vào buổi tối rất đắt, năm mươi đồng đã đủ cho tôi ăn vài ngày, vậy nên tôi rất tiếc tiền”.

Cô ngừng lại, Trình Lục Dương “ừ” thêm tiếng nữa, tỏ vẻ như mình đang nghe.

Khi đi vào hành lang, Tần Chân hỏi anh: “Có phải anh cảm thấy tôi rất keo kiệt, rất ngu ngốc không?”.

Trình Lục Dương chần chừ một lát, gật gật đầu: “Đúng thế”.

Tần Chân ừ ừ, ngay cả tiếng nói cũng nhỏ nhẹ đi rất nhiều: “Tôi biết ngay mà, loại công tử như anh sao hiểu được nỗi khổ của người nghèo chúng tôi”.

Ai ngờ Trình Lục Dương nhướng mày, nửa cười nửa không hiểu: “Sao cô biết là tôi không hiểu?”.

Thấy Tần Chân lặng thinh, anh nói tiếp: “Mỗi người có cuộc đời và cách sống riêng, người ngoài không có quyền can thiệp. Ngu ngốc cũng được, thông minh cũng được, đều là lựa chọn của bản thân. Dù sao vẫn hơn sống gò bó. Tôi ăn mặc sang trọng, kiêu cách thật nhưng bản chất chẳng có gì đặc biệt, tôi cũng có buồn phiền, có điều chẳng ai biết rõ người khác đang muộn phiền vì cái gì mà thôi”. Nói tới đây, anh bỗng cười nhạt, “Tôi cũng từng trải qua những tháng ngày nghèo khổ, tin hay không tùy cô”.

Tần Chân thần thờ nhìn anh, những câu nói bỗng nhiên nghiêm túc chững chạc khiến cô vừa kinh hãi vừa nghi hoặc.

Nhờ ánh đèn hành lang, cô thấy hàng lông mi dài mảnh rậm rạp của Trình Lục Dương dịu dàng hắt bóng thành vòng xuống mí mắt, thi thoảng lại chớp lên.

Anh đỡ cô vào thang máy, vẻ mặt điềm tĩnh nghiêm túc, ánh mắt thấp thoáng màu đen xa xăm khó hiểu.

Khoảnh khắc đó, cô cảm thấy Trình Lục Dương trở nên rất khác, vô cùng, vô cùng khác.

Sau khi vào nhà, Trình Lục Dương cẩn thận để cô ngồi trên ghế rồi mở lọ thuốc mỡ ra, dùng tăm bông thoa thuốc lên cho cô.

Đầu tiên là đầu gối, cẳng chân, sau đó đến khuỷu tay, nghe cô đau đón khê kêu, anh nhẹ tay hơn, vẻ mặt có phần căng thẳng.

Có lẽ cậu ấm này chưa từng chăm sóc người khác nên động tác thoa thuốc vừa vụng về vừa chậm chạp, chẳng đáp ứng tiêu chuẩn kỹ thuật gì cả.

Tần Chân đau đến nổi nước mắt ầng ậc dâng lên trong khóe mắt nhưng từ đầu tới cuối vẫn không khóc thành tiếng, chỉ sụt sịt cái mũi đỏ ửng.

Trình Lục Dương chặt vật mãi mới xử lý xong các vết thương trên người cô, sau đó anh đổi chiếc tăm bông khác, rồi lại mở thuốc mỡ ra, ngồi xuống bên cạnh cô, “Trên mặt cũng phải thoa”.

Tần Chân trốn ra sau theo phản xạ, bị anh bắt được cánh tay, “Đừng nhúc nhích”.

Vì thế cô dừng lại, thần thờ ngồi tại chỗ, không động đậy nữa.

Trình Lục Dương ở rất gần cô, tay trái nhẹ nhàng nắm tay cô, hơi ấm cơ thể anh cũng truyền sang tay cô. Tay phải anh cầm tăm bông, giúp cô bôi thuốc lên vết thương trên gò má. Lần này anh làm thành thạo hơn, động tác cực kì nhẹ nhàng, như sợ làm đau cô.

Động tác nhẹ nhàng này lại khiến cô ngửa ngửa, thấy cô run rẩy, anh dừng tay, căng thẳng hỏi, “Làm đau cô à?”.

Hai người gần nhau đến đáng sợ, khi nói chuyện, hơi thở ấm áp của anh phả vào gương mặt cô, như gió đêm mùa này mang theo tia nắng ấm áp sưởi ấm gò má cô.

Tần Chân mơ màng ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện đôi mắt anh sáng ngời trầm tĩnh như mặt biển đêm bao la trống trải lấp lánh ánh sao. Nhưng tia sáng này cực kì nhạt nhòa, thoát ẩn thoát hiện, lóe lên rồi lại lặn mất tăm.

Nhưng anh vẫn ân cần và thận trọng một cách hoàn toàn tự nhiên, thậm chí cô có thể cảm nhận rõ ràng từng thay đổi nhỏ trên nét mặt anh.

Trái tim như bị móng vuốt của chú mèo con gãi lên, từng chút từng chút, cảm giác cực kì rõ ràng. Rồi tim dần dần thất lại.

Là ngứa hay là gì khác?

Một lúc lâu sau, cô hoàn hồn, bối rối lắc đầu: “Không phải, không đau...”.

Trình Lục Dương cho rằng cô đang nể mặt anh lên nói vậy, vì thế tay bôi thuốc càng nhẹ nhàng hơn: “Xin lỗi nhé, tôi sẽ nhẹ hơn”.

Quá trình bôi thuốc thực ra kéo dài không lâu, nhưng với Tần Chân thì nó dài đằng đẵng. Cặp mắt đẹp đẽ kia cứ tập trung nhìn vào mặt cô chăm chú. Bọn họ gần gũi đến thế, hơi thở của anh càng lúc càng gần cô đến thế...

Trong phòng rất im ắng, cô gần như có thể nghe rõ tiếng tim mình trong lồng ngực đập thình thịch, thình thịch, thình thịch...

Hai gò má nóng dần, cô đứng ngồi không yên, cuối cùng cô đột ngột niu lại cánh tay đang bôi thuốc của anh, “Được rồi”.

Cô cố gắng kiểm soát bản thân, giữ vững trạng thái tĩnh thần, cười với anh như không có chuyện gì xảy ra: “Ồn rồi, không cần bôi nữa!”.

Trình Lục Dương tưởng lúc bôi thuốc, cô rất đau nên mới không tiếp tục, vì thế anh cũng không ép nữa mà hỏi: “Nhà vệ sinh ở đâu?”.

Cô chỉ về một hướng. Anh bước vào, rồi cầm chiếc khăn đã vắt nước đi ra, quay lại kéo tay cô, bắt đầu lau mấy chỗ bẩn trên mặt cô.

Cô giật mình suýt nhảy dựng lên, rất muốn hỏi một câu: “Trình Lục Dương, anh bị nam chính trong phim Quỳnh Dao ám à?”.

Nhưng Trình Lục Dương chỉ để cô lại, nhíu mày nói: “Đừng nhúc nhích, đã thâm tím mình mấy rồi, lẽ nào cô còn muốn tự làm?”. Ngẩng đầu thấy ánh mắt cô có vẻ như gặp phải quỷ, anh không vui vẻ chút nào: “Sao nào, bản thiếu gia mờ lông từ bị cứu khổ cứu nạn là để cô trưng cái vẻ gặp quỷ đó hả?”.

Cuối cùng Tần Chân cũng thờ phào, đây mới đúng là Trình Lục Dương. Nếu cứ tiếp tục dịu dàng mềm mại, cô sẽ sợ tới mỗi ôm anh lay lay lay để, hờ hết không ngừng: “Trình Lục Dương anh làm sao vậy? Anh mau hoàn hồn được không? Thế giới cần anh, không có cái miệng độc ác của anh, chúng tôi biết làm sao để tôn lên sự dịu dàng lương thiện của người khác?”.

Cô chỉ dám nghĩ thế thôi, chứ cuối cùng vẫn phải thừa nhận anh tuy ác khẩu nhưng trái tim rất chân thành dịu dàng...

Tóm lại, buổi tối hôm nay đã tai qua nạn khỏi, ly kì vô cùng.

Trình Lục Dương thấy Tần Chân sợ hãi thì quyết giữ nguyên tắc “Làm người tốt phải đến cùng”, anh đỡ cô lên giường, đắp chăn cho cô. Trong khoảng khắc thấy vẻ mặt vừa hoảng hốt vừa không muốn xa rời của cô, anh không khỏi sùng sốt.

Dường như anh cảm thấy mình hơi vô ý, một nam một nữ trong cùng một phòng giữa đêm hôm khuya khoắt, anh còn tự dưng thân thiết chăm sóc cô, không phù hợp với phong cách của anh chút nào.

Anh dừng một chút rồi rút tay về, đứng thẳng người lên: “Đã khuya rồi, tôi về đây”.

Tần Chân bỗng nhiên lên tiếng gọi anh, cô vừa nhìn bong lưng anh vừa chậm rãi nói: “...Cảm ơn anh”.

Trình Lục Dương ngoái đầu liếc nhìn cô “Cảm ơn tôi? Chị hai à, phiền chị cảnh giác dùm cho, lần tới đừng vì mấy đồng tiền cơm mà hi sinh bản thân cho người khác làm bậy? Xã hội này không tốt đẹp như cô tưởng tượng đâu, chừng nào cô biết cách tự bảo vệ bản thân, tránh cho tôi đang hợp dờ phải lao tới làm anh hùng cứu mỹ nhân, khi đó người phải cảm ơn là tôi mới đúng!”.

Anh vẫn cứ nói khẩy người khác như thế, Tần Chân phì cười. Anh xì mặt, thái độ như muốn nói: “Rốt cuộc ông đây đang chửi người hay đang kể chuyện cười? Thế mà cô còn cười được! Thật chẳng hiểu nổi”.

Cô rút đầu vào trong chăn, không ngờ đụng phải miệng vết thương, đau đến mức hít vào một hơi lạnh.

“Ngu ngốc!” Cô nghe thấy Trình Lục Dương không chịu nổi nữa mắng một câu rồi rời đi.

Căn phòng im ắng, chỉ còn lại tiếng bước chân xa dần của anh. Tần chân cứ thế rúc trong chăn, nghe âm thanh xa dần, không nhúc nhích.

Sau đó, bỗng nhiên, âm thanh kia ngừng lại, trái tim cô cũng lập tức lạc nhịp.

Thình không vang lên tiếng Trình Lục Dương: “Ngày mai cho cô nghỉ? Đừng có vác cái bản mặt hốc hác kia tới gặp tôi!”.

Rõ ràng anh đang mắng cô nhưng cô vẫn cười tươi như hoa, thò đầu ra khỏi chăn nạt lại: “Anh không phải sếp của tôi! Anh nói nghỉ là nghỉ được chắc, bà Lưu Trần Chân trừ lương của tôi thì làm sao?”.

Trình Lục Dương nói gì đó mà cô không nghe rõ, chỉ biết hình như anh lại bị sự “ngu ngốc” của cô chọc tức, thờ hờn hờn ra khỏi nhà, đóng sập cửa lại.

Tần Chân chẳng quan tâm miệng vết thương trên mặt, cứ thế cười không thành tiếng, cuối cùng ôm chân yên tâm ngủ.

Trước giờ cô không phải loại con gái đuối, sẽ không đau lòng vì chút bất hạnh hoặc tai nạn nhỏ, ví dụ như vết thương mà Mạnh Đường mang lại, hay như tai họa không ngờ mà cô gặp phải hôm nay.

Bởi vì cô biết rõ rằng người ta không thể đoán trước được cuộc sống của mình rồi sẽ ra sao, sẽ như thế nào, điều quan trọng không phải nó gây ra điều gì cho bạn, mà là bạn đón nhận nó ra sao.

Cô sống với hiện tại chứ không phải quá khứ, đó chính là cách đón nhận cuộc sống của cô.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cô Nàng Đánh Đá Và Anh Chàng Trẻ Con

Type: Tít Mít

Sáng hôm sau, khi đánh răng, cô có dịp nhìn kỹ vết thương trên mặt mình trong gương. Ngoại trừ vết trầy da kia, còn lại vẫn chấp nhận được. Cô chậm chậm đưa tay lên sờ.

Thật ra không phải cô không muốn tìm một đối tượng hẹn hò, nhưng cứ luôn cảm thấy hôn nhân không chỉ đơn giản là tìm người bầu bạn, nếu không đồng điệu thì sao có thể đối mặt với nhau mỗi ngày? Lẽ nào thực sự chỉ cần tìm một đối tượng cùng ăn, cùng ngủ và thỏa mãn nhu cầu sinh lý thôi sao?

Trong quá khứ, cô nhớ mãi không quên Mạnh Đường, cho nên chẳng ngó ngang gì đến những người đàn ông khác, vậy bây giờ thì sao?

Lúc này đây, Tần Chân bỗng cảm thấy rất bối rối.

Ngày kia là thứ bảy, Bạch Lộ gọi tới nhắc nhở Tần Chân nên về nhà thăm cha mẹ cô.

Tần Chân nghỉ làm một ngày, đang thoải mái ngồi trên sofa kiểm tra tin tức bán nhà tháng này trên laptop. Khi nhận được điện thoại mới nhớ tới việc này, cô vỗ trán rồi nhanh chóng bỏ laptop sang bên cạnh.

“Cậu không nói thì mình quên mất!” Cô chạy vào phòng ngủ, mang ra một bộ quần áo tử tế.

Thứ hai là sinh nhật của bà Chúc Vân Chi nhà cô, bởi vì hôm đó vẫn phải đi làm, cô sẽ không thể về được, cho nên đã bàn bạc với Bạch Lộ, thứ bảy về chúc mừng sinh nhật bà luôn.

Trước khi ra ngoài, Tần Chân gọi điện cho Chúc Vân Chi, “Mẹ, hôm nay con và Bạch Lộ về nhà ăn cơm?”.

Quê cô cũng thuộc thành phố B nhưng chỉ là một thị trấn nhỏ ven đô. Mang tiếng là ở thành phố B nhưng từ trung tâm thành phố phải ra đường cao tốc, đi khoảng ba, bốn tiếng.

Chúc Vân Chi lập tức cười hớn hở, “Bao giờ về đến nhà? Kịp cơm trưa không?”.

“Kịp, Bạch Lộ lái xe mà.” Tần Chân một tay mặc quần áo một tay giữ điện thoại. Tay cô sượt qua vết thương ở khuỷu tay, đau đớn nhăn nhó.

Chúc Vân Chi thấy có gì đó không ổn bèn hỏi “Làm sao vậy?”.

“Không có gì, con đụng vào ngăn tủ nên đau thôi.” Tần Chân thuận miệng bịa một lý do.

“Được, mẹ bảo bố con đi chợ mua thức ăn, chờ hai đứa về ăn một bữa thật ngon!”

Vừa dứt lời, Tần Chân đã nghe thấy tiếng bà gọi ông Tần ở đầu bên kia.

Ông Tần là cha của Tần Chân, tên đầy đủ là Tần Kiếm Phong, cũng là công nhân về hưu non như Chúc Vân Chi. Hai người giống như tất cả những ông bố bà mẹ khác, dù thời gian có trôi đi thì tình yêu thương dành cho con cái không hề thay đổi.

Sau khi cúp máy, Tần Chân thừ người ra trước gương trong chốc lát, phát hiện chiếc váy này không thể che khuất vết trầy xước trên khuỷu tay nên đành đổi sang một chiếc áo tay lỡ và quần cộc rộng thùng thình.

Đàn ông thì cho đàn ông luôn, còn hơn là khiến mọi người lo lắng.

Khi Tần Chân mở cửa ngồi vào xe, Bạch Lộ đang trách cô chậm chạp như sên. Đang nói dở, bỗng thấy vết trầy da trên mặt cô, Bạch Lộ không khỏi sùng sốt, “Mặt cậu sao thế này?”.

“Bị chó cắn.” Tần Chân ổn định chỗ ngồi rồi thắt dây an toàn, “Cậu không tin à, thật sự là bị chó điên cắn, suýt chút nữa thì hàng họ cũng không còn ấy chứ!”.

“...” Bạch Lộ hết nhịn nổi, “Chị hai à, cậu có thể nói tiếng người không? Chúng ta dùng tiếng người trò chuyện với nhau được không?”.

“Rồi rồi rồi, mình nói! Tối hôm trước gặp phải tên háo sắc, cậu nhớ không, chính là cái tên năm lần bảy lượt lấy cớ tìm mình mua nhà để động tay động chân với mình đấy.”

“Thế có liên quan gì đến vết thương trên mặt cậu? Lần này không động tay động chân nữa mà đổi sang cắn à?” Bạch Lộ nghi hoặc hỏi cô.

Tần Chân nhìn vết thương trên mặt qua kính chiếu hậu: “Không, hôm thứ tư vừa rồi, ban ngày hắn ta tìm tới Hoàng Y phòng mình, cô bé nhát gan, bị hắn ta dọa cho khiếp vía, mình giúp cô bé tổng khứ tên cầm thú kia đi. Kết quả đến tối hắn ta lại đợi mình ở dưới công ti, ra sức làm nhục mình ngay tại chỗ. Nếu không nhờ có người báo cảnh sát thì người hôm nay cậu gặp đã không còn nguyên vẹn nữa rồi...”.

“Trời! Sao cậu không nói với mình?” Bạch Lộ nổi cáu, “Tần Chân cậu nghĩ bản thân mình là đàn ông thật chắc? Cái gì mà cô bé nhát gan, cậu giúp cô nàng tổng khứ tên cầm thú kia đi? Cậu có thể coi bản thân như phụ nữ được không? Có ai quên mình giúp đỡ người khác, rồi cuộc lại đẩy chính mình vào hang hổ như cậu không?”

“Là hang sói, hang sói háo sắc.” Tần Chân còn cố sửa lại.

Bạch Lộ tức giận đến độ xông tới bóp cổ Tần Chân, lay đầu cô đến hoa mắt chóng mặt, “Giờ tên biến thái chết tiệt kia ở đâu? Đưa mình đi tìm hắn!”.

“Đưa vào đồn cảnh sát, giờ không biết ở đâu.” Tần Chân khuyên can mãi mới dim được chuyện này xuống. Nhưng vì ngồi cạnh người phụ nữ mạnh mẽ như Bạch Lộ nên cô đành cam chịu nghe bạn lái nhai suốt quãng đường về quê.

Được nửa đường, Bạch Lộ cứ khăng khăng bắt cô gọi điện hỏi Trình Lục Dương tên họ Trương kia giờ thế nào rồi, Tần Chân không chịu nổi, đành lấy điện thoại ra gọi cho Trình Lục Dương.

Sáng sớm, di động của Trình Lục Dương bỗng nhiên đổ chuông.

Anh mơ mơ màng màng trở mình một cái, trằm chằm lên đầu, nhưng tiếng chuông không chịu dứt.

Anh khó nhọc chia tay ra, vừa nhắm mắt vừa sờ soạn tủ đầu giường, sau đó bấm từ chối không hề nghĩ ngợi

Tên thần kinh nào sáng sớm thứ bảy đã gọi điện thoại đến quấy rầy mộng đẹp của người khác thế này.

Vài giây sau, điện thoại lại vang lên, xem chừng nếu anh thông nghe chắc nó sẽ còn kêu mãi.

Ba lần kết thúc cuộc gọi mà người nọ vẫn không chịu bỏ cuộc, vẫn tiếp tục gọi, rốt cuộc Trình Lục Dương mở to mắt, nổi giận đùng đùng lòi đi động tới trước mắt, chỉ thấy một hàng số quen thuộc - số của bố anh, Trình Viễn Hằng.

Anh ngậy người giấy lát rồi không chút do dự chỉnh đi động về chế độ rung, màn hình một lần nữa đen ngòm, rồi anh lại ném đi động lên tủ đầu giường, nhắm mắt một lát rồi từ từ mở mắt, rốt cuộc không ngủ được nữa.

Từ sau lần cãi vã nửa tháng trước, đây là lần đầu tiên Trình Viễn Hằng gọi điện cho anh.

Đi động ngừng rung được hơn một phút rồi lại tiếp tục. Anh nghĩ vẫn là Trình Viễn Hằng gọi, nào ngờ khi cầm lên nhìn thì thấy là Lục Thư Nguyệt.

Xem ra hai vợ chồng cùng nhau ngồi gọi điện cho anh, biết anh không muốn nhận điện nên Trình Viễn Hằng bảo mẹ anh gọi tới.

Trình Lục Dương nhìn màn hình điện thoại, không phản ứng, một hồi rất lâu, rốt cuộc cũng bình tĩnh nghe, “A lô!”.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của tổng giám đốc, Phương Khải nhanh chóng chạy tới đợi lệnh, lái xe đưa anh về nhà họ Trình.

Hôm nay boss đặc biệt ra dáng, anh cao ngạo lạnh lùng ngồi ở ghế sau ngắm nghía đi động, ra chiều một tổng giám đốc có khí phách.

Trình Lục Dương liếc nhìn Phương Khải, “Gần đây mẹ cậu thế nào rồi?”.

Phương Khải toan mở miệng trả lời, chợt nghe tiếng chuông đi động của Trình Lục Dương vang lên, vì thế nhanh chóng ngậm miệng.

...

Trình Lục Dương cúi đầu nhìn, Tần Chân?

Đúng lúc xe đến trước nhà họ Trình, Trình Lục Dương xuống xe, ra hiệu cho Phương Khải lái xe về rồi anh bước vào cổng, nhận điện thoại: “A lô?”.

Trước ánh mắt uy hiếp của Bạch Lộ, Tần Chân ngập ngừng hỏi: “Tôi muốn hỏi, tên họ Trương đó giờ thế nào?”.

“Tên họ Trương nào?” Trình Lục Dương rõ ràng chưa hiểu cô đang nói gì.

Cô giúp việc trong nhà mở cổng cho anh, đi qua phòng nghỉ, anh thấy hai cha con Trình Húc Đông và Trình Viễn Hằng đang chơi bài. Trình Lục Dương bèn đứng ngoài cửa phòng, không đi vào.

Rèm cửa mở toang, bên trong bật điều hòa, ánh nắng chan hòa chiếu xuống khắp căn phòng.

Hình như Trình Húc Đông có ý đánh nhằm quân bài khiến Trình Viễn Hằng được nước, ông nở nụ cười đắc thắng hiếm có nhờ con trai có hiếu.

Anh hơi nheo mắt, nhìn cảnh tượng hai bố con tươi cười thân mật, nghe Tần Chân ở đầu bên kia nói: “Chính là... Chính là cái tên háo sắc đã quấy rối tôi ấy!”.

Trình Húc Đông nhận ra có người ngoài cửa, anh ta nghiêng đầu nhìn ra, mỉm cười ngạc nhiên: “Lục Dương về rồi à?”.

Đúng lúc Lục Thư Nguyệt bung đĩa hoa quả tới cửa, thấy đứa con út thì vui sướng cười tươi, “Lục Dương?”.

Một cảnh tượng đẹp mắt, tất cả mọi người trong nhà đều hòa thuận vui vẻ... nhưng đó là trước khi anh xuất hiện.

Trình Lục Dương thấy Trình Viễn Hằng vừa thấy anh đến thì rất mất tự nhiên háp háy mắt, nụ cười ôn hòa lập tức tắt ngấm theo thói quen, ông bày ra bộ mặt nghiêm túc, trong ánh mắt vương tia xấu hổ sau lần cãi nhau trước.

Trình Lục Dương thông thả bước vào phòng, đứng thẳng, thờ ơ nói với Tần Chân: “Đợi chút, tôi hỏi Trình Húc Đông đã”.

Để đi động cách xa tai một khoảng, anh hỏi Trình Húc Đông: “Tên khốn kiếp vào đồn cảnh sát ngày đó giờ thế nào rồi?”.

Trình Húc Đông mỉm cười, “Anh bảo người ta tố cáo hấn ta tội quấy rối tình dục, lật lại những chuyện trước kia của hấn, chiều hôm qua vừa đưa hấn tới bên Thành Nam”.

Thành Nam là chỉ nhà tù.

“Mấy năm?”

“Đủ để khiến hấn một gông.”

Trình Lục Dương hơi nhướn mày, “Một gông?”.

“Hấn từng quấy rối một cô bé, nhưng lúc đó không có chứng cứ.” Trình Húc Đông cười bình thản, “Anh giúp hấn một tay, đã làm thì phải làm đến cùng, tiền Phật phải tiền đến tận Tây Thiên. Nếu hấn đã muốn vào đồn cảnh sát, lại có em lên tiếng, anh tất nhiên sẽ giúp hấn toại nguyện”.

Trình Lục Dương yên lặng nhìn anh trai, sau đó lại đón điện thoại, dùng giọng nghiền ngẫm hỏi người đầu bên kia: “Đã nghe thấy chưa? Anh trai thân thông quảng đại hào quang tỏa khắp người của tôi đã báo thù này giúp cô, có cần đích thân cảm ơn anh ta không?”.

Tần Chân nhanh chóng lắc đầu, “Không cần không cần, anh cảm ơn anh ấy giúp tôi là được rồi, còn nữa...” Cô dùng một chút, nói cực kỳ nghiêm túc, “Còn nữa, tôi phải cảm ơn anh”.

“Cảm ơn tôi làm gì? Tôi không phải là người có bản lĩnh giúp cô đưa tên khốn kiếp kia vào Thành Nam, còn phán cái tội tù một gông.”

“Dù sao cũng vẫn cảm ơn anh.” Tần Chân cười xòa.

Gặp tình huống người làm bố hoàn toàn bị coi như không tồn tại, Trình Viễn Hàng dần dần sa sầm mặt, nghe Trình Lục Dương bận rộn thò ơ trêu đùa người trong điện thoại, ông không nén được, bèn mở miệng: “Đã về nhà mà còn nói chuyện điện thoại mãi thế hả?”.

Giọng nói rất nghiêm khắc, xen lẫn một chút tức giận.

Trình Lục Dương kinh ngạc nhướn mày, quay đầu sang nhìn thẳng vào mắt ông, cứ như bây giờ mới trông thấy ông vậy: “Ôi chao, đây chẳng phải là ông Trình sao?”.

Anh chậm rãi để di động ra xa tai nhưng vẫn chưa ngắt cuộc gọi.

Tần Chân ở đầu bên kia ngẩn ra nhưng chưa cúp máy mà nghe bọn họ nói chuyện.

Trình Viễn Hàng tức giận phẫn nộ, “Cái gì mà ông Trình? Trình Lục Dương, con có hiểu chữ hiểu không thế? Thấy bố mà không chào, còn ăn nói xác xược...”.

“Viễn Hàng!” Lục Thu Nguyệt đặt mạnh cái đĩa lên bàn, dùng một tay giữ chặt ông: “Ông đã đồng ý với tôi thế nào?”.

Bất gặp ánh mắt cảnh cáo của vợ, Trình Viễn Hàng ngừng lại. Ông cố giữ bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Bà trông thẳng con ngoan của bà đi, cứ về nhà là dờ chừng!”.

Trình Lục Dương nhìn nửa cười nửa không, “Không gọi ông là ông Trình thì gọi là gì? Ông đã quên rồi sao? Lần trước chính ông đã nói, muốn tôi từ nay về sau đừng coi mình là con của ông nữa, tôi nghe lời thế còn gì?”.

“Con...” Trình Viễn Hàng tính tình nóng nảy, bị anh châm chọc nên giận đến biến sắc.

“Húc Đông, đưa em trai con ra phòng khách!” Lục Thu Nguyệt ngắt lời ông, nhanh chóng bảo con cả đưa em trai đi, còn bản thân bà lo đối phó ông già này.

Bà rất muốn ném cho hai cha con này mỗi người một đĩa hạt dưa. Thật chẳng khác gì hai con bò ngu ngốc, cứng đầu ương ngạnh chẳng chịu thay đổi! Trình Lục Dương kính trọng Lục Thu Nguyệt hơn nhiều, thấy bà tức giận bèn cười cười xoay người đi ra phòng khách. Tần Chân ở đầu bên kia thử gọi một tiếng: “Trình Lục Dương?”. Lúc này anh mới nhớ ra mình còn chưa cúp máy, nghĩ tới cuộc đối thoại vừa rồi đã lọt vào tai cô, anh nhũn mày, kết thúc luôn cuộc gọi.

Tần Chân nghe di động vang ra tiếng tút tút thì chậm rãi quay sang nhìn Bạch Lộ. Bạch Lộ vừa lái xe vừa hỏi cô: “Hỏi được kết quả chưa? Thế nào?”.

Cô dờ dẫm trả lời: “Trình Lục Dương bảo người ta đưa hấn ta vào nhà tù Thành Nam, nói là cho hấn ta một gông”.

Bạch Lộ phan phất, “Cái gì? Mới thế đã đưa vào tù? Trình Lục Dương không phải là cái tên tổng giám đốc độc miệng đến mức khiến người ta muốn đập vỡ mồm đấy chứ? Tần Chân gạt đầu.

Chuyện này quả thật làm Bạch Lộ chết điếng: “Giỏi thật đấy, địa vị ghê gớm thật, nói mấy câu đã đẩy người ta vào tù được... Người này quả là không có mắt nên mới để ý cậu! Ha ha ha, mình bắt đầu thông cảm cho anh ta rồi...” Cô ấy đang tự lái nhai, bỗng ngưng bật, nhìn Tần Chân nghi ngờ: “Nhưng sao trông cậu lại không vui?”.

Tần Chân nhìn mình trong gương chiếu hậu, trông cô không vui sao? Dọc đường về nhà, cô cứ phản ứng chậm chạp, bên tai văng vẳng cuộc đối thoại của nhà họ Trình. Không khí tràn ngập mùi thuốc súng đó là thế nào?... Trước giờ trong nhà cô chưa từng xuất hiện bầu không khí đó. Đó còn là cuộc đối thoại giữa những người dưới cùng một mái nhà sao? Nghĩ vậy, cô nhớ lại câu chuyện về anh trai mà Trình Lục Dương kể lần trước, chỉ một vài từ nhưng đã đủ hàm chứa tất cả nỗi ganh tị. Rốt cuộc anh đã sống trong một gia đình như thế nào? Tần Chân thừa nhận, mình rất quan tâm đến Trình Lục Dương. Dường như anh có rất nhiều bí mật, cô lại càng sinh lòng tò mò muốn tìm hiểu cặn kẽ.

Chúc Vân Chi đang ngồi trên sô pha xem ti vi, cứ năm phút lại nhìn lên đồng hồ treo tường, mãi mới nghe thấy chuông cửa vang lên, bà đứng bật dậy, quát Tần Thiên ở trong phòng sách: “Nhanh nhanh, nhanh ra mở cửa cho chị con! Chắc chắn là nó với Bạch Lộ về rồi đây!”

Tần Thiên đứng dậy khỏi một đống sách, vừa dùng tay vuốt mái tóc ngắn cụt lùn, vừa đi dép lê chạy ra cửa: “Mỗi lần Tần Chân trở về, mẹ cứ như là nghênh đón tổng thống Mỹ không bằng, mẹ thiên vị quá đấy!”

Chúc Vân Chi chạy từ phòng khách ra nhanh như sao băng, cầm trong tay điều khiển ti vi từ xa, đập nhẹ vào mũi Tần Thiên, “Cút đi, nhóc con, còn tị nạnh với cả chị con nữa! Đừng quên trước kia chị con đã từ bỏ cơ hội học đại học để con có ngày hôm nay”.

“Còn không phải do mẹ nghe người ta nói trường tư tốt, cứ khăng khăng nhét con vào, không thì chị Tần Chân đâu cần bỏ học đại học?” Tần Thiên nhú mồm, “Lần nào cũng đổ hết lỗi sang cho con”.

“Hừ, chỉ biết tìm người để trách!” Nói tới chuyện này, Chúc Vân Chi hơi chột dạ, vì thế lại đẩy Tần Thiên một nhát, “Nói linh tinh cái gì thế? Nhanh đi mở cửa đi!”.

Tần Thiên mở cửa, nhìn Tần Chân và Bạch Lộ ngoài cửa còn thấp hơn cậu một cái đầu, cậu liền dứt hai tay trong túi quần: “Nửa tháng không gặp, các chị lại lùn đi à?”.

Chúc Vân Chi đập tay vào gáy cậu: “Nhóc con, hôm nay uống nhầm thuốc hả? Không biết trên dưới!”

“Không sao đâu mẹ!” Tần Chân vừa cười vừa cùng Bạch Lộ vào nhà, thay giày, rồi đứng thẳng lưng ngưỡng mộ chiều cao của em trai: “Chị bảo này, có phải mày uống thuốc kích thích tăng trưởng không thế? Sao mới nửa tháng không gặp đã cao hơn một cái đầu? Bây giờ một mét tám rồi hả?”.

Cậu thanh niên chỉ mặc chiếc áo phông màu trắng đơn giản thờ dài ra chiều bất đắc dĩ: “Nghe nói chiều cao và chỉ số thông minh tỉ lệ thuận, em mà không cao nhanh thì thật có lỗi với chỉ số thông minh của em quá”.

Nói xong, cậu còn cực kỳ tiếc nuối nhìn Tần Chân và Bạch Lộ, như đang đau khổ cho chỉ số thông minh của các cô.

Tần Kiếm Phong thò đầu ra khỏi bếp, trên người còn đeo tạp dề, tay cầm muối xào rau, nhưng vẫn không quên cười rạng rỡ với con gái và Bạch Lộ, “Về rồi à?”.

Căn phòng thơm nức mùi thức ăn. Toàn những hương vị Tần Chân quen thuộc nhất, cô hít sâu một hơi rồi nở nụ cười vui sướng: “Vâng, con về rồi ạ”.

Ngoài các thành viên trong gia đình, còn có thêm Bạch Lộ nên bữa cơm trưa vô cùng náo nhiệt. Ăn xong mọi người trò chuyện, Tần Chân và Bạch Lộ ra ngoài dạo phố, bàn bạc mua quà sinh nhật cho Chúc Vân Chi.

Đi đến nơi như chân mới chọn được một mảnh ngọc bội hạng vừa - mảnh Như Ý trong suốt long lanh. Tần Chân vào cửa hàng đá quý xem xét mãi mới chọn được.

Bạch Lộ trả tiền không buồn chớp mắt, “Hôm nào cậu mời mình đi ăn hải sản Vạn Đạt nhé, miếng ngọc bội này coi như hai chúng ta cùng nhau mua, mỗi người một nửa.”

Cô ấy biết tình trạng của Tần Chân, nếu hôm nay để cô trả tiền toàn bộ thì e rằng nửa tháng tới cô sẽ phải ăn mì mất.

Lúc ăn cơm tối, hai người lấy quà ra, Chúc Vân Chi vô cùng vui vẻ. Bao năm qua bà luôn rất tiết kiệm tiếc rẻ không dám mua những đồ châu báu ngọc ngà này, vì thế cơm cũng chưa ăn đã đi vào phòng ngủ, nhất định phải bỏ ngọc bội vào trong hộp, nói là hôm nào khai quang trong chùa Chiêu Giác mới đeo.

Thấy mẹ quý trọng mảnh Như Ý này đến thế, cả bữa cơm cứ hai ba câu là lại nhắc tới nó, lúc rửa bát, Tần Chân nhìn dòng nước chảy ào ào mà thần người ra.

Thật ra gia đình không giàu có cũng hay, chút chuyện nhỏ như thế cũng đủ làm mẹ vui vẻ rất lâu. Nếu đổi lại là nhà Trình Lục Dương, sợ rằng loại ngọc bội này không đáng để họ bận tâm, càng khó để khiến người khác vui vẻ ra mặt.

Đang chờ người, Chúc Vân Chi ở bên ngoài thấy cô thất thần không động dậy, xót ruột quát cô: “Thần thờ gì đấy? Nước lên giá rồi, dùng tiết kiệm thôi!”.

Tần Chân dờ khóc dờ cười nhanh chóng tiếp tục rửa bát, “Vâng vâng vâng, mẹ lo gì! Chút tiền này chẳng đáng cho mẹ nổi giận...”.

“Chút tiền? Mỗi ngày chỉ cần tiêu thêm một chút thôi là tiền bạc sẽ cứ thế đội nón ra đi hết!” Chúc Vân Chi trừng mắt, “Đã lớn bằng ngần này còn không biết cần kiệm chăm lo cho gia đình, để mẹ xem sau này ai chịu lấy con!”.

Tần Chân vừa nghe đến những lời này thì da đầu tê dại, còn chưa kịp nói sang chuyện khác đã thấy mẹ cô lôi việc này ra: “Nói đến chuyện gia đình, không phải mẹ lảm lòi đâu, nhưng con không còn ít tuổi nữa, sao ngay cả bạn trai cũng không chịu tìm? Mỗi lần bạn bè mẹ giới thiệu đám này đám kia, con hết nói bạn việc lại bảo tăng ca, lẽ nào con định độc thân cả đời?”.

“Mẹ...”

“Mẹ nói cho mà nghe, con gái qua hai mươi bảy khó chồng lắm, giờ con đã hai mươi sáu rồi, con khiến mẹ từng này tuổi rồi còn lo lắng cho con, con

cảm thấy mình hiểu thảo không hả?” Chúc Vân Chi phát huy vô cùng nhuần nhuyễn hội chứng tiền mãn kinh của phụ nữ trung niên, lời nhai không yên.

Tần Chân hận không thể lấp mấy cái mô tơ ở tay, loảng xoảng rửa bát cho xong, nhanh chóng thoát khỏi đợt tấn công giục lấy chồng đáng sợ.

Chỉ tiếc, cô trốn không thoát, ngay cả rửa xong cũng bị ép ngồi cùng Bạch Lộ trên ghế tiếp nhận sự giáo huấn của Chúc Vân Chi: Trai khôn dựng vợ gả lớn gả chồng, không lấy được chồng sẽ khiến người ta cười chê.

Tần Chân đang liên tục cúi đầu dạ dạ vâng vâng, chuông di động bỗng vang lên.

Cô vừa chạy ra ban công nghe điện thoại như được ân xá đã nghe giọng Phương Khải sốt ruột hỏi: “Quản lý Tần, bây giờ cô có rảnh không?”.

Bây giờ đang bị mẹ thúc giục lập gia đình, anh xem như vậy có rảnh hay không?

Tần Chân hỏi lại: “Có chuyện gì sao?”.

Dường như Phương Khải đang vội vã khủng khiếp, anh chàng nhanh chóng giải thích: “Là thế này, vừa rồi tổng giám đốc gọi điện thoại cho tôi, nói chuyện như đang say rượu. Nhưng mấy ngày nay bệnh cũ của mẹ tôi tái phát, nửa đêm không thờ được nên tôi phải ở bên cạnh bà, không thể đến chỗ anh ấy. Không biết cô có rảnh không tôi muốn nhờ cô giúp tôi đi xem tổng giám đốc thế nào”.

Mẹ của Phương Khải mỗi ngày một yếu, bệnh phổi cộng phong thấp, lại thêm nhiều bệnh nọ tật kia, nặng lên thì gần như không thờ được, thường xuyên phải nhập viện lúc nửa đêm.

Tần Chân cảm thấy cùng khó hiểu, Trình Lục Dương là người trưởng thành, uống chút rượu thì đã làm sao?

“Việc gì phải chuyện bé xé ra to thế? Anh ta chỉ uống rượu thôi mà...” Cô thử làm yên lòng Phương Khải.

Nhưng Phương Khải hấp tấp ngắt lời, “Vấn đề là anh ấy ở ngoài một mình, uống đến không biết trời đất là gì. Cô biết mà, anh ấy là thể loại chưa từng nhìn đèn tín hiệu giao thông, ý vào mình đẹp trai, cứ nghĩ toàn bộ thế giới đều không dám đâm anh ấy, tôi sợ ngộ nhớ anh ấy xảy ra bất trắc gì...”.

Tần Chân ghen lời, cũng phải, Phương Khải không biết Trình Lục Dương không phân biệt rõ màu sắc nhưng biết anh không phân biệt được đèn xanh đèn đỏ. Hơn nữa với tính tình của anh, dù không bị đâm chết vì đèn giao thông thì rất có thể độc miệng chọc giận người khác, ngộ nhớ đối phương tức giận thì khả năng đối phương lái xe nghiền qua người anh là vô cùng lớn...

Cô cực kỳ chột dạ, sao lúc này còn rảnh rồi lo lắng cho anh?

Rút đầu nhìn bà Chúc Vân Chi vẫn đang nghiêm túc giáo huấn Bạch Lộ trong phòng khách, cô không do dự nữa, vội đồng ý với Phương Khải: “Được, anh gửi địa chỉ đây, tôi tới đó ngay”.

Vào nhà, cô tóm lấy tay Bạch Lộ, Tần Chân hết sức nghiêm túc bảo cho mẹ cô biết, bởi vì bạn cô xảy ra chuyện nên tối nay cô và Bạch Lộ phải trở về.

Sau khi lên xe, Bạch Lộ thở phào: “May mà cậu nhanh trí, tìm bừa cái cớ trốn đi”.

Tần Chân thất dậy an toàn xong rồi nhủ mầy giải thích: “Không phải lấy cớ, là thật, Trình Lục Dương uống rượu, lang thang trên đường một mình, không có ai trông chừng anh ta. Cậu mau lái xe, mình phải giúp Phương Khải tìm anh ta”.

Bạch Lộ sừng sốt, “Giúp Phương Khải tìm anh ta? Phương Khải là gì của cậu, anh ta bảo giúp là cậu giúp luôn à? Một người đàn ông uống rượu, liên quan gì đến cậu!”.

Tần Chân bỗng nổi nóng, quay sang trừng mắt với Bạch Lộ, “Cậu có lái không hả?”, giọng điệu hung dữ, vô cùng đáng sợ.

Bạch Lộ không thêm để ý đến cô, vừa khởi động xe vừa lầm bầm, “Dở hơi! Rõ ràng là lo lắng cho anh ta, còn phải ra về đang giúp Phương Khải...”.

Làm bạn thân đã bao năm, vì sao Tần Chân căng thẳng lẽ nào cô ấy còn không biết chắc?

Đi theo địa chỉ mà Phương Khải gửi, khi cô chạy tới quảng trường trung tâm thành phố cũng đã mười hai giờ đêm.

Trên đường Tần Chân gọi cho Trình Lục Dương không ít cuộc, cuối cùng Trình Lục Dương mới chậm rãi nhắc mầy, hỏi bằng giọng điệu lè nhè say: “Gi đấy?”

Giọng kéo dài ra, như người nói ngọng.

Cô trầm giọng quát: “Anh đang ở đâu?”.

Trình Lục Dương choáng váng nhìn xung quanh, “Quảng trường... Vạn Đạt? Mà khoan, sao tôi phải nói cho cô biết?”.

“Ồ yên đấy, cầm động đấy!” Nghe giọng anh say đến tên ngốc, Tần Chân mắng tới tấp: “Trình Lục Dương, anh bao nhiêu tuổi rồi hả? Khuya khoát thế này còn một mình uống say khướt lang thang trên đường, nghĩ mình đẹp trai đến mức nhân dân toàn thế giới đều khao khát đang tay ôm ấp bảo vệ anh thật sao? Anh có biết anh làm thế rất nguy hiểm không?”.

Trình Lục Dương thần người ra, dường như bị cô dọa đến mức không dám mở miệng.

Tần Chân sốt ruột hỏi: “Tại sao lại uống rượu?”.

Vốn dĩ không nghĩ anh sẽ trả lời thật, cô chỉ muốn biết rốt cuộc anh say tới mức nào rồi, nào ngờ người đàn ông kia chẳng suy nghĩ gì đã nói: “Cãi nhau... cãi nhau với bọn họ...”.

Vừa nói còn vừa ợ hơi rượu.

Trình Lục Dương uống say lại trở nên vô cùng ngoan ngoãn nghe lời.

Phút chốc Tần Chân hiểu ra “bọn họ” mà anh nói là ai, sáng nay khi nói chuyện điện thoại với anh, rõ ràng anh đang về nhà họ Trình gặp bố mẹ.

Cô lại hỏi: “Vì sao cãi nhau?”

Dường như Trình Lục Dương suy nghĩ một lát, khó nhọc nói: “Không nhớ rõ... Bọn họ mắng tôi!”, giọng nghe cực kì tủi thân, còn thêm một câu như cầu cứu: “Cô giúp tôi mắng lại họ được không? Cô đánh đá như thế, nhất định sẽ thắng!”.

“...” Tần Chân rất muốn chửi bậy, rốt cuộc ai mới là người đáng sợ? Ai là kẻ khiến người nổi tiếng đánh đá như cô cũng không đấu lại chứ? “Được được, anh ngồi nghiêm chỉnh ở quảng trường không được nhúc nhích! Chờ tôi, tôi chạy đến ngay đây! Nếu tôi đến mà phát hiện anh không ở đó, thì anh cứ chờ nghe người phụ nữ chanh chua này chửi đi!”

Trình Lục Dương bị dọa nạt, yết ốt hỏi một câu: “Thế... tôi muốn đi tiểu thì phải làm sao bây giờ?”.

“...” Người đàn ông này uống say đến nỗi thiếu năng rồi sao?!! Tần Chân rất muốn chết, cô hét sang đầu bên kia: “Tôi bảo anh ở nguyên ở quảng trường không đi đâu cả, không nói anh không được đi nhà vệ sinh!”

“Nhưng cô nói không được nhúc nhích mà, không được nhúc nhích không phải là không thể di chuyển sao?” Trình Lục Dương hỏi lại cô cực kỳ hợp tình hợp lý.

“Vây anh cứ nhịn cho tức chết đi!” Tần Chân giận dữ cúp máy.

Trên đường cao tốc ô tô chạy như bay, Bạch Lộ khề khàng đầu liếc cô, “Khai thật đi, sinh lúc nào?”.

“Có ý gì?” Giọng Tần Chân rất tệ.

“Ha ha, trông thái độ của cậu với Trình Lục Dương như là thái độ của mẹ đối với con trai ruột, cậu giấu mình sinh con hoang từ lúc nào? Khai thật mau!” Bạch Lộ liếc nhìn cô như nhìn kẻ dở hơi, “Hết hết hơi như thế, rốt cuộc anh ta với cậu có quan hệ gì?”.

Tần Chân quả thật không muốn phản ứng lại, phút chốc quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô hạ cửa kính xe xuống nghe gió thổi vù vù.

Xe chạy trên đường cao tốc, cửa sổ vừa mở, gió mạnh liền quất vào, ù ù hai tai.

Bạch Lộ giận dữ quát cô: “Tần Chân, cậu quên uống thuốc hay sao? Trên đường cao tốc, mở cửa sổ làm gì?”

Tần Chân không đáp, chiếc di động được cầm chặt trong tay bỗng nhiên vang lên, cô cúi đầu nhìn, thì ra là lớp trưởng, cô ngỡ ngàng nghe điện.

“Tần Chân?” Người đầu bên kia hỏi cô.

“Đừng vậy, muộn thế này cậu gọi tới có chuyện gì?” Cô vừa kéo cửa sổ xe lên, vừa hỏi.

Giọng Chương Chung Lâm rất gấp gáp, “Còn nói nữa! Mấy hôm trước Mạnh Đường gọi điện thoại nhưng cậu không bắt máy, cậu có biết cô Lý nằm viện không? Xuất huyết não đấy, ngày mai phẫu thuật rồi! Mấy ngày nay Mạnh Đường liên lạc với cậu mãi không được. Minh hỏi cậu, rốt cuộc cậu có đến thăm cô Lý không? Sợ rằng cô ấy không qua khỏi. Bây giờ bọn mình đều ở bệnh viện động viên cô ấy”.

Tần Chân sưng người trong nháy mắt, “Cô Lý nằm viện? Chuyện xảy ra khi nào?”. Cô sưng sò, cổ nuốt từng lời Chương Chung Lâm nói: “Còn nữa, Mạnh Đường liên lạc với mình lúc nào? Mình không hề nhận được điện thoại của cậu ấy!”.

“Nói bậy, mình vừa thấy cậu ấy gọi cho cậu, sao có thể chưa từng liên lạc với cậu?” Chương Chung Lâm gấp gáp nói, nửa chừng di động bỗng bị người khác cướp đi.

Tần Chân đang lòng dạ rối bời thì bỗng nhiên nghe thấy đầu bên kia vang lên giọng nói quen thuộc: “Đến bệnh viện rồi nói sau, cô Lý rất sợ phẫu thuật, có cậu tới khuyên, cô ấy chắc sẽ khá hơn”.

Giọng nói ôn hòa trong vắt giống như hồ nước ngày xuân, giống như gió mát trên núi cao.

Tần Chân ngẩn ra, không biết nên đáp lại ra sao.

Mạnh Đường lại nói thêm một câu: “Bệnh xuất huyết não rất nguy hiểm, nguy cơ rủi ro khi phẫu thuật cũng rất lớn. Tàn Chân, tốt nhất là cậu hãy đích thân đến một chuyên, kéo sau này lại ân hận”.

Tàn Chân cũng không biết mình đã cúp điện thoại như thế nào, mà chỉ dùng giọng nói sợ hãi như đang nằm mơ với Bạch Lộ: “Cô Lý bị xuất huyết não phải nằm viện, ngày mai mổ, rất nguy hiểm, chưa chắc có thể... có thể thành công...”.

Bạch Lộ biến sắc, không nói lời nào tăng tốc xe, “Đi bệnh viện!”.

Hôm họp lớp đó, Tàn Chân vừa đi cô cũng về luôn, tất nhiên cũng không biết chuyện cô Lý bị bệnh nằm viện.

Nay cô Lý xảy ra chuyện, Bạch Lộ tất nhiên cũng lo lắng sốt ruột.

Nhưng mà cùng lúc ô tô chạy băng băng trên đường cao tốc nhằm tới bệnh viện mà Mạnh Đường cho biết, vẫn còn một người đàn ông say khướt vô cùng ngoan ngoãn ngồi trên hàng ghế dài nơi quảng trường, vừa ngồi nghiêm chỉnh nhìn xung quanh, vừa tự nhủ mình không được lộn xộn, nếu không cô gái đánh đá sẽ xử lý anh.

Anh không giỏi uống rượu, cũng rất ít uống rượu, mà nay uống đến say bí tỉ, suy nghĩ y như đứa trẻ.

Trẻ con vừa ngây thơ vừa hồn nhiên, không hề nghi ngờ gì lời hứa hẹn của người khác, giống như Trình Lực Dương giờ phút này, trong lòng cho rằng chỉ cần chờ đợi thì cô gái đánh đá bảo anh không được chạy lung tung, bảo anh chờ cô tới đón, nhất định sẽ đến.

Ban đêm, nhiệt độ dần dần hạ xuống, gió cũng từ từ nổi lên, anh ngồi trên ghế dài nhàu mảy, rứt cái cổ lại rất đáng thương rồi lại nhanh chóng duỗi thẳng ra.

Anh sợ, ngộ nhờ người phụ nữ đánh đá đến đây lại không nhìn thấy anh thì làm sao bây giờ?

Trước khi tới bệnh viện, Tàn Chân lòng dạ rối bời lục tìm trong di động, cuối cùng bất ngờ phát hiện không hiểu sao số của Mạnh Đường lại được liệt vào danh sách hạn chế. Cô sững sốt, rồi lại kiểm tra lịch sử cuộc gọi thì mới phát hiện cuộc gọi cuối cùng trước khi bị kéo vào danh sách hạn chế chính là vào buổi chiều hôm họp lớp vừa rồi.

Năm rưỡi... khi đó cô đang tắm trong nhà Trình Lực Dương.

Cô bỗng dung khựng lại, Tàn Chân dường như đã hiểu ra chuyện gì.

Cổng bệnh viện ở ngay trước mặt, cô tháo dây an toàn, Bạch Lộ đang định rút chìa khóa xe thì bị tay Tàn Chân đè lại: “Minh vào là được rồi, bây giờ cậu lập tức chạy tới quảng trường Vạn Đạt, Trình Lực Dương đang ở đây”.

Bạch Lộ sững sốt, “Cậu muốn mình đi đón anh ta?”.

“Có vấn đề gì sao?”

“Đương nhiên là có, vấn đề là mình căn bản không biết anh ta!” Bạch Lộ tròn tròn mắt.

“Giờ này ở quảng trường cũng chẳng còn mấy người, cậu chỉ cần tìm một người đàn ông uống say, cậu nhìn xung quanh đó thấy người nào đẹp trai nhất thì chính là anh ấy.” Tàn Chân mở cửa xe, trước khi đi còn không quên dặn dò một câu, “Tìm được anh ấy thì đưa anh ấy đến bệnh viện đón mình, sau đó chúng ta cùng đưa anh ấy về nhà”.

Cô vẫy tay rồi vội vàng chạy vào trong bệnh viện.

Trong phòng bệnh, cô Lý trông rất tiêu tụy, nhìn bà lúc này thật khiến người khác cảm thấy sống mũi cay cay.

Người mẹ thứ hai này giờ đây khác hẳn với hình bóng trong trí nhớ của cô, năm tháng đã để lại những vết chân chim hằn sâu trên khuôn mặt bà, những sợi tóc trắng và nếp nhăn là minh chứng cho thấy bà ngày một già đi.

Trong phòng bệnh lúc này cũng chỉ có vài người, có lớp trưởng Chương Chung Lâm, Mạnh Đường, Trần Hàm và chồng của cô Lý.

Thấy Tàn Chân đến thăm, cô Lý lập tức mở to mắt, sau đó vui vẻ tươi cười, gắng gượng vẫy cô: “Tàn Chân đến rồi à? Mau lại đây!”.

Bà đã yếu đến nỗi không còn sức nói chuyện, Tàn Chân vừa đi đến ngồi cạnh giường bệnh vừa cầm lấy tay bà.

Bàn tay cô giáo Lý khô gầy, mảnh khảnh như không còn chút sức sống.

Cô Lý lúc này trông như chỉ còn da bọc xương, nhưng bởi vì Tàn Chân đã đến, nên bà thấy phần chấn hơn hẳn, bắt đầu ôn lại chuyện cũ, từ việc Tàn Chân đi thi văn giành giải đến chiến tích huy hoàng của Mạnh Đường.

Mạnh Đường và Chương Chung Lâm vẫn im lặng nghe, Trần Hàm cũng ngồi ở bên giường, thi thoảng cười nói mấy câu. Tàn Chân chỉ có thể cười phụ họa, không nói được câu nào.

Cô cảm thấy khỏe mát cay cay, bởi vì bao năm qua cô vẫn tự ti về cuộc sống khổn khổ của mình, cho nên không những ít liên hệ với bạn học cũ mà ngay cả cô giáo thân thương ngày xưa, vì cảm thấy xấu hổ mà cô cũng cắt đứt liên lạc. Ngày lễ ngày tết gửi tin nhắn hỏi thăm chúc mừng cũng không dám ký tên, chỉ nói là học sinh cũ, bởi vì cô biết, nếu cô Lý biết đó là tin nhắn cô gửi, bà sẽ gọi lại ngay.

Lúc này, cô Lý cảm tay cô, cực kỳ hoài niệm nhắc lại chuyện trước kia, dù tinh thần không tốt lắm nhưng vẫn nhìn cô không muốn xa rời. Giờ phút này Tần Chân mới hiểu được, tình cảm thầy trò cũng giống như tình mẫu tử, sẽ không thay đổi vì sự khác biệt địa vị hay thân phận, cho nên dù cô bán nhà hay làm những công việc danh giá hơn thì người trước mắt cô vẫn nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương, không bao giờ thay đổi.

Nửa tiếng sau, cô y tá đẩy cửa tiến vào, nói là ngày mai bà phải phẫu thuật nên cần nghỉ ngơi nhiều, mong mọi người hôm khác lại tới thăm sau. Bởi vì trạng thái tâm lý của người bệnh hôm nay không tốt nên đã phá lệ để mọi người ở lại quá thời gian thăm hỏi rồi.

Thấy cô Lý cũng mệt nên mọi người đều đứng dậy nói lời tạm biệt.

Trước khi đi, Tần Chân ôm cô Lý, lại bắt ngờ nghe thấy bà nói bên tai cô: “Cô vẫn luôn nhớ em”.

Giọng điệu bà rất thất vọng, rất tiếc nuối nhưng cũng thể hiện phần nào sự mãn nguyện, hài lòng, khỏe mát Tần Chân bỗng đỏ hoe, cô ôm thân thể gầy gò của bà mà nói nhỏ: “Em cũng thế”.

Mãi cho đến khi ra khỏi phòng bệnh, Tần Chân vẫn nhìn thấy bà cố sức vẫy tay với bọn họ qua cánh cửa kính.

Mọi người đi dọc theo hành lang ra ngoài, không ai nói với ai câu nào.

Tần Chân suy sụp cúi đầu xuống mãi đến khi di động trong tay rung lên, cô lấy lại tinh thần nghe điện thoại, nghe thấy Bạch Lộ ở bên kia nói: “Ok chưa? Có cần mình đi lên không?”

Cô nói: “Không cần, bọn mình vừa ra khỏi phòng bệnh, cậu đón anh ấy chưa?”.

“Đương nhiên, mình mà đã làm thì cậu cứ yên tâm!” Bạch Lộ quay đầu lại nhìn người đàn ông đang nhắm mắt tựa vào chỗ ngồi, người đàn ông này có chiếc mũi cao thẳng rất đẹp, khuôn mặt rất ưa nhìn pha chút lạnh lùng. “Theo lời dặn của cậu, mình đã khuôn người đẹp trai nhất về đây!”.

Tần Chân thờ phào: “Mình xuống ngay đây, chờ một lát”.

Bạch Lộ cắt di động, lại nghe thấy người đàn ông đang nhắm mắt bên cạnh thân nhiên nói: “Cô nhận nhầm người rồi”.

“Anh nghĩ rằng tôi sẽ tin lời một tên ma men như anh?” Bạch Lộ cười nhạo, bất giác đưa mắt ngắm nhìn anh thêm giây lát, người đàn ông này điển trai thật đấy, chẳng khác gì diễn viên điện ảnh.

“Con mắt nào của cô nhìn ra tôi là ma men?” Người đàn ông kia chậm rãi mở to mắt, quay đầu không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Bạch Lộ, con người sâu thẳm trong vắt, như muốn hút trọn linh hồn người ta vào đó.

“Dù anh có nói gì cũng vô ích, ngoan ngoãn ngồi yên ở đây, chờ mẹ ruột của anh tới rồi nói.” Bạch Lộ vô cùng tốt bụng vỗ vỗ mặt anh, “Trông gương mặt nhỏ nhắn tuần tú này, đẹp chưa kia? Tạo hóa ưu ái anh quá đấy, đáng tiếc làm sao, đã độc mồm độc miệng lại cộng thêm ma men, thuộc tính này thật đúng là hiếm thấy”.

Người đàn ông kia nheo mắt nhìn cô ấy nhưng không nói gì, rồi cũng chịu nhắm mắt lại, như đang ngoan ngoãn chờ Tần Chân đến.

Sau khi cúp điện thoại, Tần Chân bước vào thang máy, Mạnh Đường đi tới bên cạnh cô, bỗng nhiên nghiêng đầu hỏi cô: “Có người đón cậu?”.

Cô ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt đen láy hòa nhã, sừng sốt: “Ừ, Bạch Lộ đợi mình bên dưới”.

Không biết có phải ảo giác của cô không, dường như khuôn mặt Mạnh Đường giãn ra trong giây lát, anh ta cười rộ lên, “Mình cứ nghĩ...”

“Nghĩ cái gì?” Tần Chân thắc mắc.

“Không có gì.” Mạnh Đường mỉm cười với cô, trong mắt lập tức ngập tràn tia hi vọng.

Lúc này trong thang máy không có ai nói chuyện, Chương Chung Tâm cảm thấy không khí trầm lắng quá nên định nói chuyện với Trần Hàm đứng cạnh.

Cùng đúng lúc này, Tần Chân nghĩ ngợi rồi áy náy nói với Mạnh Đường: “À, ngại quá, không phải mình cố ý không nhận điện của cậu, thật ra là có người đùa dai, cho số cậu vào danh sách hạn chế...”.

Mạnh Đường dừng một lát: “Là người đưa cậu đi hôm họp lớp sao?”.

Tần Chân tròn tròn mắt: “Cậu...”

Làm sao mà cậu biết được? Suýt nữa thì cô đã thốt ra những lời này, may mà đầu óc cô nhanh nhạy, mau chóng nói: “Cậu đùa gì thế? Anh ấy với cậu không thù không oán, việc gì phải làm thế với cậu?”.

Trình Lục Dương đang giúp cô buông bỏ người này, cô đã hiểu được ý tốt của anh, nhất quyết không thể để anh phải gánh nỗi oan này.

Mạnh Đường cười cười không tỏ ý gì: “Minh tưởng anh ta đang tuyên bố chủ quyền, không cho người đàn ông khác tiếp cận cậu”.

Tần Chân lập tức hiểu ra Mạnh Đường đã hiểu lầm quan hệ giữa mình và Trình Lục Dương đang muốn giải thích thì bỗng im bất.

Cô cần gì phải giải thích? Giải thích thì có nghĩa cô còn ôm hi vọng với Mạnh Đường chẳng lẽ cô còn chờ đợi giữa bọn họ có thể có gì sao?

Cửa thang máy mở ra, xe Bạch Lộ chờ ngay bên ngoài, Tần Chân quay đầu vẫy tay với mọi người, “Minh đi trước đây”.

Cô biết Mạnh Đường nhất định cũng lái xe đến, Chương Chung Lâm và Trần Hàm tất nhiên có thể về cùng anh ta.

Cô vừa bước được mấy bước thì bỗng nhiên nghe thấy Mạnh Đường ở phía sau gọi cô, “Tần Chân!”.

Cô quay đầu lại, kinh ngạc nhìn người đứng dưới ánh đèn đường, áo sơ mi trắng, quần âu đen, ánh đèn nhàn nhạt hắt lên nên khuôn mặt anh ta trở nên dịu dàng mà mờ ảo.

Trái tim bỗng đập nhanh hơn mấy nhịp, như có người ném xuống mấy hòn đá tạo thành mấy gợn sóng lăn tăn.

Mạnh Đường đi đến trước mặt cô rồi đột nhiên hỏi cô một câu: “Kéo ra chưa?”

Cô không hiểu, “Hả?”.

“Minh đang nói...” Mạnh Đường cảm lấy di động từ trong tay cô, mỉm cười gật đầu với cô, “Kéo ra khỏi danh sách hạn chế chưa?”.

Anh ta đứng trước mặt cô, khuôn mặt khôi ngô đẹp đẽ, nụ cười mờ ảo cứ như người bước từ trong bức tranh sơn dầu ra. Tần Chân nghe thấy lòng ngực vang lên âm thanh kỳ lạ, cứ như có người đang đột ngột lôi toàn bộ những ký ức vụn vặt về anh ta ra ngoài.

Cũng giống như trước đây, mỗi khi anh ta quay đầu lại đưa vở bài tập toán cho cô, cũng sẽ nở nụ cười như thế.

Cô không biết làm, anh ta sẽ lặng lẽ giúp cô.

Giống như mỗi sáng ngồi xe buýt tới trường, anh ta luôn luôn đứng ở bên cạnh cô, trên xe chen chúc người, không biết anh ta cố ý hay vô tình giúp cô chần chừ người chen lấn xô đẩy, tạo một không gian yên ổn cho cô ngủ gật vì thức đêm đọc tiểu thuyết.

Xe buýt lúc đi lúc dừng, thỉnh thoảng, cô mở mắt, luôn thấy một dáng người cao ráo, mặc sơ mi tươm tất, chính là anh ta. Khi nhận thấy ánh nhìn của cô, anh ta sẽ cúi đầu xuống, lịch sự dịu dàng cười với cô.

Nụ cười đó giống hệt bây giờ, đẹp đẽ, ấm áp, xen lẫn nét tinh khôi mà năm tháng dù có đổi thay cũng không mang đi được.

Tìm Tần Chân đáp thỉnh thích, chậm chạp, cô bỗng nghĩ tới lời Trình Lục Dương từng nói. Trước mặt cô, người này nhiều lần lộ ra cái vẻ khiến người ta phải say đắm rồi cuộc là vì tốt tính quá cho nên đối với ai cũng dịu dàng hòa nhã, hay là cố ý muốn cô không dứt ra nỗi mối tình này, để thỏa mãn lòng hư vinh của bản thân?

Thấy cô lẳng lặng nhìn anh ta không nói lời nào, Mạnh Đường cúi đầu đùa nghịch di động của cô, dễ dàng kéo số mình ra khỏi danh sách hạn chế, sau đó thả di động lại vào lòng bàn tay cô.

Đầu ngón tay chạm vào da thịt mềm mại của cô, dịu dàng như có con bướm bay ra khỏi lòng bàn tay.

Mạnh Đường chìa tay ra muốn sờ tóc cô như trước đây, nhưng Tần Chân vô thức lùi ra sau khiến anh ta khựng lại, anh ta dừng một chút mới từ từ rút tay về.

Nhìn thoáng qua xe Bạch Lộ, Mạnh Đường thấp giọng nói: “Chuyện nhà cửa, mình sẽ liên lạc với cậu sau nhé”.

Ánh mắt Tần Chân từ từ nguội lạnh, cô cười nói: “Được”.

Chuyện nhà cửa... Quả nhiên vẫn vì có việc nhờ nên mới ra vẻ thân thiết khi gặp lại bạn học cũ?

Cô im lặng nhìn gương mặt nhẹ nhàng dịu dàng như ngọc và nụ cười nhạt của anh ta, bỗng cảm thấy trái tim thất lạc. Đây chính là người mà cô giữ mãi trong tim không quên được suốt nhiều năm như vậy sao?

Vô tình lại vô tâm.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Khoảnh Khắc Cõi Lòng Rung Động

Type: haracubicu

Tần Chân nhớ tới chuyện Trình Lục Dương vẫn còn ở trên xe, không biết đã say thành bộ dạng gì rồi, chắc đang rất khó chịu, cô bèn vẫy tay chào Trần Hàm và Chương Chung Lâm, vội chạy tới bên cạnh xe.

Cô gõ cửa xe, thấy Bạch Lộ đang nhào người cố mở cửa kính xe bên chỗ ghế phụ ra, tầm mắt hướng vào người đàn ông đang nhắm mắt dựa vào trên ghế bên này.

Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, đường nét đẹp đẽ mà kiên nghị, âu phục giày da, vẻ mặt kiêu căng... Khoan đã, ai thế này?

Tần Chân sững sờ đưa mắt nhìn về hàng ghế sau, thấy trống không, vì thế kinh ngạc hỏi Bạch Lộ: "Người đâu?"

Bạch Lộ cũng giật mình, "Cái gì mà người đâu, không phải đây sao?". Cô ấy chỉ vào người đàn ông ngồi ở bên cạnh.

"Anh ta là ai? Không phải mình bảo cậu đi đón Trình Lục Dương sao?" Sau khi sững sờ, Tần Chân rốt cuộc ý thức được rằng Bạch Lộ đã đón nhầm người, nghĩ đến chuyện Trình Lục Dương vẫn một thân một mình đứng đợi ở quảng trường Vạn Đạt suốt mấy tiếng đồng hồ, cô không khỏi cảm thấy sốt ruột.

Nhưng cô lại không thể trách Bạch Lộ, người ta đêm hôm như vậy lái xe đi đón người giúp cô đã đủ mệt lắm rồi, cô sao có thể oán trách người ta chứ?

"Mình qua đó tìm anh ấy luôn đây!" Tần Chân xoay người đi về phía đoạn đường ngoài bệnh viện, bước chân rất vội vã, muốn nhanh chóng đón xe đến quảng trường Vạn Đạt.

Bạch Lộ vội lái xe đi theo, nhún còi, "Lên đi, để mình đưa cậu đi!".

Tần Chân đưa mắt nhìn người đàn ông đang ngồi ở trên ghế phụ, vừa rồi người thấy mùi rượu thoang thoang, xem ra cũng là ma men, đành phải nói: "Cậu lo xử lý cái anh chàng mà cậu đón nhầm này đi, mình tự đi đón Trình Lục Dương. Đã muộn thế này rồi, chúng ta lại đi quãng đường dài như vậy, sợ là xe cậu không còn đủ xăng đâu".

Nói xong, cô vẫy tay đón một chiếc taxi, "Về đến nhà nhớ gọi điện cho mình".

Bạch Lộ tuyệt vọng ngồi trong xe, nhìn tai họa từ trên trời rơi xuống bên cạnh, không ngờ tai họa này lại đột nhiên mở mắt, nghiêng đầu sang ung dung nhìn cô chằm chằm, khẽ nhếch môi, thung thảng thốt ra một từ: "Chào?".

Bạch Lộ khó khăn lắm mới nặn ra một nụ cười, "Cái này, ngại quá, tôi đón nhầm người...".

Người đàn ông mỉm cười, "Trước đó tôi đã nói gì?".

"..." Cô ấy quên mất tiêu rồi. Thấy vẻ mặt đau khổ của Bạch Lộ, người đàn ông kia cúi đầu nhìn đồng hồ ở trên tay, ung dung nói: "Giăng co với cô lâu như vậy, cũng đỡ say đi nhiều rồi. Coi như là để đền bù tổn thất thời gian và tinh thần, phiền cô lái xe chở tôi đến chỗ nào đó ăn khuya, chuyện đêm nay tôi sẽ xem như không có".

Tác phong và ngữ điệu của anh ta có vẻ không phải người thường, trong lòng Bạch Lộ cũng thấy xấu hổ, dù sao cũng là cô ấy nhận nhầm người, không đợi người ta giải thích đã túm người ta lên xe, bất luận người ta có nói cái gì cũng không chịu tin... Cô ấy dứt khoát gạt đầu, "Được, đến đâu ăn đây?".

Người đàn ông kia mỉm cười, "Cô quyết định đi".

Trong đôi mắt có chút ánh sáng nhẹ nhàng, đầy hàm ý.

Bạch Lộ vừa lái xe, vừa nói thầm, "Rõ ràng là đã làm theo lời dặn của cậu ấy, túm lấy gã nào đẹp trai nhất rồi, có thể mà cũng nhầm với lần...". Cô ấy chỉ lo chuyên tâm lái xe, không phát hiện trên môi người đàn ông bên cạnh chậm rãi nở một nụ cười.

Lúc tc chạy tới quảng trường Vạn Đạt, những người đến đây nhảy múa đã tan từ lâu, các cửa hàng và quán ăn đã sớm đóng cửa, khuôn viên quảng trường to rộng không một bóng người, chỉ còn màn hình LED ở trên tầng ba là vẫn còn sáng lập lờ.

Thời tiết dường như trở nên ngột ngạt hơn, lúc cô bước ra khỏi taxi đã cảm thấy có mấy hạt mưa tạt qua mặt, gió cũng thổi mạnh hơn, những người đi đường đều vội vàng, gấp gáp.

Cô đứng giữa quảng trường đưa mắt nhìn xung quanh, dựa vào ánh đèn đường để tìm kiếm bóng dáng Trình Lục Dương. Con mưa này tới thật nhanh, từ vài hạt mưa lất phất nhanh chóng chuyển thành những hạt mưa dày nặng hạt, nước mưa lộp độp tấp vào người cô.

Cô vô thức bước về phía trước, lo lắng nhìn khắp xung quanh, đến khi xoay đầu mới giật mình phát hiện ra bóng dáng người đó.

Dưới ngọn đèn đường mờ nhạt, ttd ngồi nghiêm chỉnh không động đậy trên băng ghế dài, mặc cho những hạt mưa thấm ướt quần áo. Anh chỉ mặc một chiếc áo phông màu trắng, chiếc quần vải màu xám vừa người, thoạt nhìn chỉ như một cậu thiếu niên.

Cả quảng trường chỉ còn vài bóng người vội vã lướt nhanh qua, riêng anh thật buồn cười, cứ ngồi ngay ngắn, ngốc nghếch không cả biết chạy đi trú mưa.

Lòng cô thất lại, bước chân dường như run rẩy, sau một lát, mới chạy về phía ngọn đèn đường kia.

Quần áo và tóc cô đều bị mưa thấm ướt, nhưng người trước mặt còn nhếch nhác hơn nhiều, sợi tóc đen nhánh mềm mại ướt đẫm dính trên mặt, áo phông trắng đã ướt nhẹp, còn có giọt nước từ trên cằm men theo đường ngực chảy xuống.

Thấy cô đến, Trình Lục Dương bỗng cười rộ lên như một đứa trẻ, ánh mắt lấp lánh nhìn cô, "Cô đến rồi sao?".

Hai gò má đỏ rực, vẫn còn hơi ngà ngà say, có trời mới biết rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu rượu! Đã uống rượu, lại còn ngồi đây dầm mưa?

Tần Chân tức giận mắng: "Anh điên à? Trời mưa to thế, không đi trú mưa còn ngồi đây làm gì?".

Trình Lục Dương lo sợ đứng lên, tay chân luống cuống không biết nên để chỗ nào, ngập ngừng nói: "Tôi, tôi sợ cô không tìm được tôi... Vậy cô sẽ, sẽ bị mưa ướt...".

Tần Chân ngậy người, cô hoàn toàn không ngờ anh sẽ nói những lời như vậy. Trước giờ cô chưa từng thấy con ma men nào tỉnh táo thế, trong tình trạng uống say đến không biết gì mà vẫn còn suy nghĩ cho người khác.

Trình Lục Dương vẫn đang mắt tự nhiên nhìn cô, hai con ngươi đen láy, nước mưa long lánh đọng lại trên mi, vì mưa quá to mà nhỏ từng giọt xuống dưới, toàn thân toát lên nỗi trơ trọi của một đứa trẻ đơn độc.

Không hiểu sao Tần Chân thấy lòng mình chua xót, cô không tra hỏi nữa mà kéo tay anh đi kiếm chỗ trú mưa. Nhận thấy Trình Lục Dương bước đi lảo đảo, cô dừng bước, đỡ bờ vai anh, "Có đi được không?".

Dường như nhớ tới lời nói hung hăng của cô lúc nói chuyện điện thoại, Trình Lục Dương thì thầm: "Nếu tôi nói là không đi được, có phải cô sẽ xử lý tôi?".

Về mặt cùng giọng nói dè dặt đến nỗi người ta phải mềm lòng.

Không hiểu sao Tần Chân bỗng cảm thấy áy náy, chỉ có thể hung tợn lấy tay đâm nhẹ vào ngực anh, "Ai bảo anh nửa đêm nửa hôm còn uống say thế này! Ai bảo anh trời mưa không biết tìm chỗ trú! Ai bảo anh lớn như vậy rồi còn khiến người ta phải lo lắng! Anh cứ chờ đấy, xem tôi xử lý anh thế nào!".

Nói thì hùng hồn lắm, thực tế lại ra tay rất nhẹ.

Trình Lục Dương được Tần Chân đỡ đi tìm chỗ trú mưa. Cuối cùng, cô cũng tìm được một buồng điện thoại ở bên đường, bèn kéo anh cùng vào trong đó.

Trong không gian chật hẹp, hai người không tránh khỏi sự đụng chạm gần gũi. Tần Chân ngửi được mùi rượu nồng đậm trên người anh, vừa ngẩng đầu, cô liền bất gặp ánh mắt trong suốt đen láy như hai viên ngọc của anh.

Ttd có chút bất an cúi đầu nhìn cô, nhỏ nhẹ nói: "Tôi cứ nghĩ, cứ nghĩ cô sẽ không đến... Tôi đã chờ rất lâu, vừa lạnh vừa khó chịu...".

Giọng nói chậm rãi nghe sao mà tui thân đến thế, lại bởi nhiễm men say nên từng tiếng từng tiếng đều có vẻ mơ hồ.

Tần Chân đột nhiên không biết nói gì, đành an ủi: "Sao có thể chứ? Không phải tôi đã đến rồi sao?"

Cũng không biết là đang an ủi anh, hay an ủi chính mình đây.

Một giọt nước trên lông mi Trình Lục Dương lăn xuống, chảy vào trong mắt rất khó chịu, anh đưa tay lên xoa xoa mắt, mơ màng nói một câu: "Trước kia bà ấy nói sẽ đến tìm tôi, nhưng tôi chờ rất lâu mà bà ấy vẫn chưa đến, năm nào cũng vậy...".

Anh thả tay xuống, không biết vì cái gì mà hai mắt đỏ hoe, là vì nước mưa hay một điều gì khác? Tần Chân không biết.

"Bà ấy là ai?" Tần Chân kinh ngạc hỏi anh.

"Lục Thư Nguyệt." Trình Lục Dương tức giận nói, sau một lát lại chán nản cụp mắt, "Bọn họ đều là đồ dối trá, nói là sẽ tới đón tôi, nhưng đến bây giờ vẫn chưa tới...".

Lúc này trông anh chỉ như đứa trẻ, thất vọng, suy sụp, đau lòng, buồn bã... còn bị tổn thương nữa. Tần Chân bối rối nhìn anh, lại thấy anh đột nhiên phá lên cười, đưa tay đặt ở thất lưng cô, bắt ngờ ôm lấy cô.

Tần Chân vô cùng sợ hãi, còn tưởng rằng anh say rượu làm vậy, đang muốn giãy ra, lại nghe anh vui mừng nói: "May mà cô đã đến, tôi biết cô sẽ không bỏ rơi tôi mà!".

Chính miệng anh nói ra những lời trước tới giờ cô chưa từng được nghe, ít nhất trong lúc tỉnh táo anh sẽ không bao giờ nói vậy, anh sẽ không vui mừng khôn xiết, cảm động ngàn lần, chân thật giản đơn như vậy.

Tay cô đã đặt trước ngực anh nhưng không nỡ đẩy ra, ngược lại, cánh tay dần buông lỏng, vòng ra sau lưng anh, nhẹ nhàng vỗ về.

Cô nói: "Ừ, tất nhiên là không, sẽ không bao giờ bỏ lại anh một mình".

Trình Lục Dương nhanh chóng tỉnh lại, ngồi trong buồng điện thoại cùng cô, chờ cơn mưa qua đi. Do uống say, anh dựa vào cửa kính, nhanh chóng ngủ thiếp đi, chỉ còn Tần Chân bất động nhìn anh, nhìn mái tóc và lông mi ướt sũng và cả lồng ngực hơi phập phồng của anh.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng tên độc mồm độc miệng, da mặt dày như bê tông, tính cách xấu xa này có bề ngoài quá thật rất dễ nhìn. Ở một cự ly vừa phải, cô dùng đầu ngón tay phác họa từng đường nét khuôn mặt anh trong không trung, từ đôi mắt đến chóp mũi, từ môi đến cằm.

Giống như núi tuyết những ngày đông, được soi rọi bởi ánh sáng rực rỡ lấp lánh của tia nắng mặt trời.

Giống như từng bách trên vách núi cao, dù trơ trọi lẻ loi nhưng hiên ngang kiên cường giữa không trung khoáng đạt, khiến muôn người phải ngước mắt trầm trồ.

Cô lặng lẽ nhìn anh, nghe tiếng mưa rơi lộp độp thưa thớt bên ngoài, bất chợt cảm thấy thư thái nhẹ nhõm hơn bao giờ hết.

Trong buồng điện thoại chật hẹp bí bách này, bản thân cô cũng cảm thấy khó hiểu, vì sao tâm trạng của mình lại thư thái như đang ngồi nhâm nhi một ly cà phê sau buổi chiều.

Giống như mọi áp lực và muộn phiền đều không cánh mà bay, cô chỉ cần ngồi ở nơi này, nhìn chiếc mặt nạ của người đàn ông bị bóc ra từng mảng một, phơi bày vẻ yếu đuối nhất trước mặt cô.

Nghĩ vậy, tay cô khẽ động đậy, dừng lại vài giây giữa không trung, sau đó đưa lại gần, thật cẩn thận chạm vào lông mi anh.

Ướt đầm, giống như giọt sương buổi sớm.

Cô này ra ý xấu dùng ngón tay vuốt một đường đi từ lông mi anh dọc xuống dưới...

Oa, da đẹp thật, sống mũi cũng rất thẳng!

Chỉ một hành động trong vô thức, giống như sự tò mò hiếu kỳ, cô có thể tùy ý làm những gì mình muốn, đầu sao Trình Lục Dương cũng đang say rượu, sẽ không so đo với cô đâu.

Nhưng khi ngón tay lướt đến môi, hình như anh đột nhiên thấy buồn buồn, bèn túm lấy cổ tay cô, mơ mơ màng màng kéo cô vào lòng, Tần Chân cứ thế ngã nhào lên người anh mà không kịp phòng bị, khiến ngực cô áp sát lên vòm ngực rắn chắc của anh.

Cô vô cùng sợ hãi ngẩng đầu lên, thấy Trình Lục Dương chỉ ngây ngô mở mắt ra, dùng ánh mắt tin cậy không hề phòng bị nhìn cô, sau đó thẳng thốt hỏi cô: "Làm sao vậy?".

Giống như không hiểu vì sao cô lại đột nhiên nhảy lên trên người mình.

Tần Chân ngây người mất ba giây, sau đó nhanh chóng bò dậy, mặt đỏ ửng tai nói: "Mưa ngớt rồi! Đi thôi, chúng ta ra ngoài bắt xe!".

Sau đó cô không dám nhìn Trình Lục Dương nữa, chỉ vội vội vàng vàng kéo tay anh chạy ra bên ngoài, vẫy xe, lên xe, toàn bộ hành động đều liền mạch. Buồng điện thoại phía sau hai người dần dần biến thành cái chấm nhỏ, cuối cùng mất hút không còn trông thấy.

Tid im lặng ngồi bên cô, giống như một đứa bé ngoan ngoãn, không hỏi bất cứ điều gì. Mà nơi nào đó trong trái tim cô có lẽ đã biết vì sao trong ba giây thất thần vừa rồi, cô lại không kịp đẩy anh ta.

Bởi vì lúc đó cô đang nghĩ, không biết nếu nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt đẹp dễ ấy, sẽ có cảm giác như thế nào nhỉ?

Để đỡ một cơn ma men người đầy hơi rượu lên trên giường, phải mất bao nhiêu sức lực, phải tiêu tốn bao nhiêu calo?

Phải rất vất vả Tần Chân mới lười được Trình Lục Dương lên trên giường, còn phải vừa thở hồng hộc vừa mở tủ ra tìm cho anh bộ quần áo sạch sẽ để thay, nếu cứ để nguyên như vậy mà ngủ, chỉ sợ sáng ngày hôm sau anh sẽ được cấp cứu đưa vào bệnh viện.

Trình Lục Dương nằm trên giường lẩm bẩm một mình cái gì đó, nhưng Tần Chân không để ý anh đang nói gì, bởi toàn bộ sự chú ý của cô lúc này đã dồn hết cho cái tủ với đủ loại quần áo màu mè lòe loẹt.

Tủ quần áo của Trình Lục Dương rất to, sau khi mở cửa tủ, có thể thấy các loại quần áo được phân loại treo ở hai bên. Tần Chân há hốc mồm nhìn lướt một vòng, đồ cam vàng lục lam tím... Danh hiệu "đứa con của cầu vồng" quả nhiên không phải là hư danh!

Cô bắt đầu tưởng tượng ra cảnh Trình Lục Dương mỗi ngày mặc một màu đi tới công ty, trông thấy anh, các nhân viên sẽ chỉ trỏ, bàn tán, đại ý rằng đây

chính là vị tổng giám đốc khoe khoang nhất, lè loẹt nhất họ từng gặp.

Buồn cười như vậy, nhưng trong lòng cô lại thấy chua xót, bởi người đàn ông này thật ra không hề có ý định khoe khoang lè loẹt. Có lẽ hơn ai hết, anh luôn khao khát được mặc những bộ trang phục được phối màu bình thường, chỉ tiếc đôi mắt không cho phép anh làm như vậy.

Nhìn bộ âu phục màu sắc thê thảm, do phối màu lung tung mà thay đổi hoàn toàn khí chất, cô lắc đầu, chọn một bộ quần áo sạch sẽ ở nhà ra, ném lên người tên đang nằm trên giường, "Dậy mau, đi thay quần áo đi!".

Nói xong cô liền đi ra ngoài đợi ở cửa mấy phút, vẫn không thấy động tĩnh gì bên trong bèn đẩy cửa, thò đầu vào xem, "Đã thay xong chưa?".

Người trên giường không hề phản ứng.

Tần Chân đi đến bên giường đẩy anh, "Này, bảo anh đi thay quần áo đấy!".

Trình Lục Dương mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, buồn ngủ thốt ra một tiếng: "Hử?".

Tần Chân bực mình, dứt khoát tự mình cởi quần áo giúp anh. Cô thoăn thoắt cởi áo phông ra rồi luồn áo vải màu xám qua đầu anh, "Mau mặc vào!".

"Buồn ngủ quá..." Trình Lục Dương thấy vẻ mặt hung dữ của cô, đành phải ngoan ngoãn mặc quần áo vào, mái tóc ướt sũng rồi tung, khác một trời một vực so với vẻ sạch sẽ gọn gàng ngày thường.

Lúc đầu Tần Chân chỉ cảm thấy người say rượu rất đáng sợ, nhưng đến lúc nhìn anh thay quần áo mới để ý tới một vấn đề... Cô vừa... lột quần áo của một người đàn ông.

Tầm mắt đi dọc theo khuôn mặt đẹp đẽ, hướng thẳng xuống dưới, cô phát hiện Trình Lục Dương trông cao gầy là thế nhưng lại có thân hình khiến cho người ta phải thêm nhỏ dãi, đáng người cân đối hài hòa, đường cong hình thể gợi cảm. Giọt nước từ mái tóc nhỏ xuống dưới, dọc theo cổ trượt đến ngực, tiếp tục chảy xuống, trông mê hoặc như nàng tiên cá.

Quả nhiên là đã đến mùa hè, nóng chết người! Tần Chân mặt đỏ ửng đi bật điều hòa, lúc quay đầu lại, Trình Lục Dương đã vô cùng tự giác thay xong quần.

Anh tóc tai lộn xộn ngồi ngay ngắn trên giường, ngẩng đầu lên nhìn cô với ánh mắt chờ đợi: "Đã có thể ngủ chưa?"

Ánh mắt trong suốt như có những vì sao lấp lánh, Tần Chân hoài nghi anh đang xem cô là mẹ mình, vì thế ho khan hai tiếng, "Tóc vẫn còn ướt, anh đợi một chút!".

Nề tình mấy ngày trước lúc cô bị thương đã được anh dốc lòng chăm sóc, cô vào trong nhà vệ sinh lấy một chiếc khăn tắm ra, giúp anh lau tóc.

Trình Lục Dương sau khi uống say quả nhiên rất biết nghe lời, cô bảo không được nhúc nhích là ngoan ngoãn ngồi yên, bảo không được làm loạn là ngồi nghiêm chỉnh ngay ngắn, chỉ thỉnh thoảng hắt hơi mấy cái, sau đó từ dưới khăn tắm lộ ra đôi mắt lấp lánh, thơ ngây cười với cô.

Tần Chân dở khóc dở cười, cảm thấy mềm lòng, đến khi lau được một nửa, Trình Lục Dương đột nhiên vươn tay ôm lấy eo cô, áp mặt vào bụng cô. Tần Chân đỡ người, dừng tay lại.

Cô nghe thấy anh thật dè dặt hỏi: "Lần này mẹ sẽ không đột nhiên biến mất chứ?".

"..."

Giọng nói dần trở nên yếu ớt, mang theo chút tủi thân và oán hận không nói nên lời, "Mẹ đã bảo con cứ đứng ở cửa hàng sách chờ mẹ, nhưng mãi không thấy mẹ đâu, con chờ mẹ lâu lắm, trời đã tối rồi..."

Cô đoán anh tưởng cô là mẹ mình, Lục Thư Nguyệt.

Mãi không nhận được câu trả lời mong muốn, Trình Lục Dương suy sụp tinh thần, chậm rãi buông cô ra, ôm chần cuộn tròn người lại, rầu rĩ nói: "Nếu sớm hay muộn cũng phải đi, vậy mẹ đi luôn đi!".

Tần Chân ngơ ngác cầm khăn tắm, không biết nên nói gì cho phải, bỗng thấy vật thể hình tròn kia khẽ run rẩy.

Anh... không phải anh đang khóc đấy chứ?

Cô vỗ trán, sức mạnh của cơn kinh khủng vậy sao? Có thể biến một kẻ vô cùng kiêu ngạo không gì không làm được trở thành một đứa trẻ có chí số thông minh ở mức âm!

Một cảm giác thương xót dâng lên trong lòng, cô thở thè lại gần khuyên nhủ, nhưng vừa mới xốc chân lên, đột nhiên thấy Trình Lục Dương nhảy xuống giường, nhanh như chớp lao về phía nhà vệ sinh... Một lát sau, từ bên trong vang lên những tiếng nôn thốc tháo.

Tần Chân giật dử đứng phắt dậy, trí tưởng tượng của cô phong phú quá mà!

Trình Lục Dương vào nhà vệ sinh rất lâu, lâu đến nỗi cô mắt sạch kiên nhẫn, phải đến bên cửa ghé mắt nhìn, thấy tên kia không ngừng nôn vào bồn cầu, cả nhà vệ sinh tràn ngập mùi rượu.

Anh nôn ra toàn chất lỏng, cô đoán chắc anh chưa ăn gì, bụng rỗng uống rượu nên ảnh hưởng tới dạ dày.

Đợi đến lúc anh không còn nôn được nữa, cô mới chậm rãi bước vào, cũng không ngại anh bẩn, cứ như vậy đỡ anh về giường, sau đó lấy khăn, lau tới lau lui.

Trình Lục Dương ngủ rất nhanh, chỉ là ngủ không được ngon giấc, lông mi hơi run rẩy, cứ như có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Cô thờ dài, cúi đầu nói: “Lần này lại cãi nhau vì chuyện gì vậy?”

Vì người anh trai vĩ đại kia, hay vì tính tình ngang ngược của chính anh?

Rõ ràng khát vọng tình thân, khát vọng yêu thương cháy bỏng hơn ai hết nhưng lại cố tình vờ như không quan tâm, cô có thể nhận ra điều này khi nghe giọng anh qua điện thoại, lẽ nào bố mẹ anh không nhận ra sao... Đúng là một gia đình buồn cười.

Tần Chân ngồi thật lâu, cho đến khi Trình Lục Dương hoàn toàn ngủ say, cô mới giúp anh cầm quần áo ướt cho vào máy giặt, sau đó lại chạy đến tủ quần áo của anh sắp xếp một hồi, cuối cùng mang quần áo đã giặt xong đi phơi, rồi mới rời đi.

Vì lo lắng cho anh, cô thậm chí còn đi xuống dưới nhà mua cho anh một gói thuốc giải rượu, đề phòng sáng hôm sau anh tỉnh dậy bị đau đầu, kết quả đến lúc quay về mới phát hiện mình không có chìa khóa nhà anh. Cô thờ dài, treo thuốc trên nắm cửa rồi ra về.

Buồn cười nhất là mãi cho đến lúc này, cô mới phát hiện bản thân mình còn mặc quần áo ướt, bận rộn đến hơn nửa đêm, bộ quần áo cô mặc trên người cũng sắp khô... Cơ thể con người cũng lạ, chẳng khác gì một cái máy sấy.

Cũng vì quá mệt mỏi nên khi về đến nhà, cô chỉ kịp tắm qua nước ấm rồi trèo lên giường, chưa đầy một phút sau đã ngủ thiếp đi.

Mặc dù tinh thần không được tốt lắm nhưng cô vẫn nằm mơ. Trong giấc mơ, cái tên say rượu kia và cô vẫn đang ở trong buồng điện thoại, vấn đề là, sau khi cảnh tượng cô bị anh kéo vào người tái diễn, gương mặt điển trai của Trình Lục Dương bất ngờ phóng to lên, anh đưa mắt nhìn môi cô, vô cùng đặc ý hỏi: "Thế nào, chẳng phải cô muốn hôn tôi sao? Lại đây, cho cô hôn một cái, có muốn thử xem sao không?"

Sáng hôm sau tỉnh lại, cô vô cùng sợ hãi nhìn chằm chằm trần nhà, ngẩn người một lúc rất lâu, mơ hồ nhớ lại giấc mơ đêm qua... Nhưng rốt cuộc là có hôn hay không? Thật là, sao lại thế được chứ! Phần trước có thể nhớ rất rõ, sao đến phần cuối quan trọng nhất lại quên là sao?

Không đúng, vấn đề là sao tìm cô lại đập không ngừng thế này?

Tần Chân buồn bực đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, kết quả đau khổ phát hiện ra người chị em thân thiết lại tới, cô ngồi trên bồn cầu chả có tí sức lực nào cả, ôm mặt đờ tía tai mà thờ ngẩn thờ dài.

Trong lúc đang ảo não, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông di động, cô nhanh chóng thay băng vệ sinh rồi chạy vào phòng ngủ.

Đến lúc cô cầm lấy điện thoại thì tiếng chuông đã tắt, cô yên lặng nhìn cái tên hiện trên màn hình, nhắm mắt, sau đó ấn phím gọi lại, "A lô, Mạnh Đường à?"

Trình Lục Dương mở mắt, đầu đau như búa bổ, ngực thắt lại, đến lúc ngồi dậy đầu vẫn còn quay quay.

Anh ngồi trên giường ngẩn tò te một lúc, mơ hồ nhớ lại một vài cảnh tượng đêm qua, nhưng chỉ là những ký ức rất mờ lung, ví dụ như anh ngồi ở quảng trường đợi Tần Chân, hay như bọn họ dính mưa chạy vào taxi, rồi khi về nhà cô lau tóc giúp anh trong lúc anh say rượu? Thay quần áo? Lau mặt?

Rất nhiều cảnh tượng ngẩn ngui chỉ như thoáng qua, anh lắc lắc đầu, như muốn xua đi cảm giác mơ hồ choáng váng này, sau đó đưa mắt nhìn đồng hồ ở trên tủ đầu giường, rồi đi đến tủ quần áo.

Khi nhìn cảnh tượng trước mắt, đầu óc vốn còn choáng váng trở nên tỉnh táo ngay tức thì, anh đứng yên tại chỗ, chậm rãi cầm mảnh giấy nhớ dán trên một bộ âu phục, trên đó là hai chữ nhỏ nhắn nắn nót: Màu trắng.

Cái tiếp theo: Màu đen.

Cái tiếp nữa: Màu đỏ.

...

Tất cả các bộ quần áo và âu phục đều được dán lên một mảnh giấy nhớ xinh xắn, trên tất cả các tờ giấy đều có nét chữ thanh tú ghi rõ màu sắc của từng bộ.

Anh lập tức soát hết một vòng tủ, nhìn toàn bộ các tờ giấy nhớ, đến cả giày và khăn quàng cổ cũng được cô cẩn thận đánh dấu... Có một kẻ nhỏ trong tim anh như vụn vỡ.

Cô phát hiện?

Cô đã biết bí mật của anh!

Nhưng làm sao mà cô biết được?

Trình Lục Dương đứng như trời trồng, nhìn những mảnh giấy nhớ dán đầy tủ với tâm trạng lo âu thấp thỏm, đầu óc quay cuồng chẳng lẽ là tối qua anh uống say mà lỡ miệng nói ra?

Mảnh giấy nhớ trên tay nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, anh nhắm mắt lại, chậm rãi bước ra ngoài, cầm lấy di động ở đầu giường, bấm dãy số quen thuộc.

Ở bên kia điện thoại, người con gái kia vẫn dùng giọng gần gũi, vui vẻ nói chuyện với anh như trước "A lô, anh tỉnh rồi à?"

"..." Anh đột nhiên không biết nên mở miệng thế nào.

Tần Chân lại liên tiếp hỏi một tràng dài như bắn súng liên thanh: "Sao rồi, đầu còn đau không? Tối hôm qua anh chưa ăn gì mà đã uống nhiều như vậy, lại còn dầm mưa cả đêm, bây giờ có bị cảm không?"

Anh khịt khịt mũi, mở miệng muốn nói gì đó, lúc này mới phát hiện cổ họng khàn khàn khó chịu, chắc bị viêm họng rồi.

Tần Chân nghe thấy anh ho khan, lập tức lên giọng kiêu "Tôi biết ngay mà".

"Được rồi được rồi, mau ra ngoài cửa xem đi, tối qua tôi mua thuốc cho anh treo ở trên cửa ấy, thuốc cảm với thuốc giải rượu đều có. Mau uống luôn đi kẻo bệnh lại nặng thêm!"

Anh vừa đi ra ngoài cửa, vừa hỏi cô: "Giờ cô đang ở đâu?"

"Tôi ở..." Cô đột nhiên ngừng lại một chút, rồi ra vẻ thản nhiên, "Anh quên rồi sao? Một người bạn cũ của tôi mua nhà ở Âu Đình, yêu cầu của cậu ấy đối với việc trang trí hơi cao, nên bây giờ tôi đang cùng cậu ấy xem xét các chi tiết trong nhà".

Trình Lục Dương đang mở cửa, đầu ngón tay chạm vào túi màu trắng trên nắm cửa đột nhiên dừng lại, lạnh lùng nói, "Cô nói cái gì?"

"À? Thì một người bạn cũ của tôi..."

"Tên họ Mạnh phải không?" Giọng Trình Lục Dương trở nên cực kỳ lạnh lùng, cảm giác những lời này được gán ra từ cổ họng khàn đặc.

"Anh mau uống thuốc đi, tôi không nói chuyện với anh nữa!" tc sợ anh nói những lời khó nghe qua điện thoại, chẳng may Mạnh Đường đang đứng ngay cạnh nghe được sẽ rất khó xử, vì vậy dứt khoát cúp máy.

Trình Lục Dương ở đầu kia thấy di động phát ra tiếng "tút tut" thì cầm lấy túi thuốc quay vào phòng, cách một tiếng đóng cửa lại.

Được lắm, tên họ Mạnh kia vẫn còn mặt mũi đến tìm cô ư?

Ha ha ha ha, hán muốn đâm đầu vào chỗ chết thì sao có thể không có Trình Lục Dương này được? Hán đã muốn chui đầu vào rọ, nếu anh không ra tay giúp đỡ thì quả là có lỗi.

Nghĩ bụng, Trình Lục Dương quăng mạnh chiếc túi lên trên bàn uống nước, sau đó sa sầm mặt vào phòng thay quần áo.

Những mảnh giấy nhớ trong tủ khiến anh vừa rối ren vừa rung động tận đáy lòng. Đó vừa là cảm giác khủng hoảng khi bí mật chôn sâu rất lâu đột nhiên bị người đào bới xen lẫn cảm giác bối rối khôn cùng.

Tại sao cô lại làm vậy? Vì sao giúp anh làm những thứ này?

Anh buồn bực vò đầu bứt tai, mặc quần áo đi ra phòng khách, vốn đang định cầm chìa khóa rồi đi ngay, nhưng liếc thấy túi thuốc nằm cạnh chìa khóa, tay bỗng khựng lại.

Đầu ngón tay anh cứng ngắc, rút cuộc vẫn cầm lấy túi thuốc, chậm rãi mở ra, nhìn nét chữ thanh tú quen thuộc phía trên: Ngày uống hai lần, mỗi lần ba viên... Mỗi hộp có ghi chú khác nhau, đều cùng một nét chữ.

Trình Lục Dương trước giờ ghét nhất là bệnh viện, ghét nhì là uống thuốc, thế nhưng sau một lúc im lặng, anh phá lệ rót một cốc nước ấm, uống thuốc theo đúng chỉ dẫn của cô gái kia.

Khi nước ấm chảy xuống cổ họng, anh bất giác nghĩ, đêm qua cô đã đội mưa chạy đi mua thuốc cho anh sao?

Anh sợ đắng, cho nên đến ngay cả uống một ly cà phê cũng có thói quen cho thêm ba viên đường, nhưng lúc này, phải uống thứ mà từ trước giờ mình cực kì ghét, lại không hề có cảm giác đắng.

Anh tự nhủ: Phải uống thuốc để nhanh chóng lấy lại tinh thần chiến đấu. Ha ha, tên họ Mạnh kia đúng là mất trí, rõ ràng là đã có vợ chưa cưới mà còn đi

cám dỗ quản lý Tàn ngu gốc đàn độn của anh, tuyệt đối không thể bỏ qua cho hắn! Cái cô Tàn Chân gốc ghéech kia cũng thật là, rõ ràng biết tên đó bụng dạ xấu xa, lại còn đề ý đến cái tình nghĩa bạn cũ khi gió!

Nghĩ vậy, anh đặt cốc nước xuống bàn “cách” một tiếng rồi bước nhanh ra cửa.

Căn nhà mà Mạnh Đường mua thuộc loại đắt nhất trong các tòa nhà mới nhất của Âu Đình, kiểu duplex, diện tích khoảng một trăm năm mươi mét vuông.

Tàn Chân hẹn gặp Mạnh Đường ở dưới tầng, từ rất xa đã thấy anh ta đứng trước bồn hoa, tay cầm một chiếc ô ca-rô màu lam sẫm. Trong màn mưa lất phất, dưới tán cây, dáng người anh ta cao ráo thẳng tắp, khuôn mặt trầm tĩnh như người trong tranh.

Bước chân Tàn Chân hơi khựng lại, cánh tay cầm ô không khỏi căng thẳng.

Khung cảnh này rất quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến cô có ảo giác như được quay trở về một quãng thời gian xa xăm nào đó.

Năm lớp mười một, cô bị thiếu máu, thức ăn trong căn tin lại không đảm bảo, cô Lý phá lệ cho phép cô được học ngoại trú. Một hôm, sau tiết tự học buổi tối, trời đổ mưa rất to, cô cầm cặp đứng đợi ngoài khuôn viên trường học, cho tới khi tất cả học sinh nội trú đều dần dần rời đi hết, nhưng trời vẫn chưa tạnh.

Cô thường ngồi xe buýt đến trường, buổi sáng đi học hơi vội, lại không nghĩ hôm nay trời sẽ mưa nên để quên ô ở nhà. Giờ ngoại trừ đợi ra thì chẳng còn cách nào khác, nhưng mà nếu cứ đợi mãi như vậy, e rằng sẽ lỡ mất chuyến xe buýt cuối cùng.

Cô hít sâu mấy cái, định bụng đợi mưa mà đi, chỉ cần chạy tới cổng trường, rẽ trái đi thêm mấy trăm mét nữa là tới trạm xe buýt, nhưng vì mưa quá to nên cô không dám chạy.

Trong lúc đang vô cùng chán nản mong ngóng ông trời rủ lòng thương xót, để cho cô sớm được về nhà ăn cơm canh nóng sốt, một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên sau lưng, “Không mang theo ô à?”

Cô hoảng sợ, quay đầu lại, thấy Mạnh Đường đang đứng phía sau, cầm trong tay chiếc ô ca-rô màu lam sẫm, trên môi nở nụ cười nhẹ nhàng.

Không đợi cô trả lời, Mạnh Đường đã bật ô lên, bước tới bên cạnh, “Vừa rồi mình đến văn phòng có chút việc nên về muộn, nếu cậu không mang theo ô thì đi cùng nhau đi.”

...

Mạnh Đường cũng là học sinh ngoại trú giống như cô, bố cậu là giảng viên toán ở trường đại học, buổi tối phụ đạo bài vở cũng tiện hơn.

Nụ cười của Mạnh Đường đến là dịu dàng, câu “đi cùng nhau đi” không phải là câu hỏi, mà là câu khẳng định, Tàn Chân bất giác nhắc chân, cùng cậu bước vào trong màn mưa.

Tuyến xe buýt cuối cùng quả nhiên đã chạy rồi, trời mưa nên các xe taxi đều chật kín khách, hai người đành đi bộ về nhà.

Mạnh Đường mà cô ngày đêm mong nhớ đang đi bên cạnh, tiếng bước chân theo quy đều đều truyền vào tai, mưa tí tách rơi trên tán ô, cây cối hai bên đường dưới cơn mưa khê kêu xào xạc, tất cả làm nên một bản giao hưởng xao xuyến lòng người, vang vọng suốt những ngày hè tuổi mười bảy của Tàn Chân.

Cô cầu mong thời gian trôi chậm hơn, để có thêm giây phút sánh vai đi trên quãng đường ngắn ngủi.

Tiết là nửa giờ trôi qua quá nhanh, hai người nói chuyện câu được câu chăng, chẳng mấy chốc đã tới bên ngoài khu nhà Mạnh Đường ở. Vốn tưởng cậu sẽ đưa ô cho cô mượn, để cô một mình đi nốt quãng đường còn lại, không ngờ cậu vẫn cứ bước tiếp, cùng cô nhanh chóng lướt qua cổng khu nhà.

Cô do dự hỏi: “Cậu không về nhà à?”

Mạnh Đường cúi đầu xem đồng hồ trên tay, ngừng đầu thản nhiên nói: “Mình muốn đến siêu thị mua mấy thứ, tiện thể đi cùng với cậu một đoạn đường.”

Tàn Chân không biết phải dùng ngôn từ nào để hình dung tâm trạng của mình giây phút đó, vừa mừng vừa sợ? Cảm ơn xe buýt hết chuyến sớm như vậy? Hay là cảm ơn cậu đứng lúc muốn đi siêu thị mua đồ?

Nhưng, Mạnh Đường phải mất nửa tiếng đồng hồ mới đưa cô về tới tận nhà, lúc này sau cảm giác lâng lâng như đang nằm mơ cô mới tỉnh táo ý thức được dọc đường đi hai người đã bỏ qua vô số siêu thị, đích đến của cậu thực ra chính là khu nhà mà cô đang ở.

Cô ngẩng người trước cửa, ngo ngắc nhìn cậu vẫn còn đứng trong màn mưa, không biết nên nói gì.

Mạnh Đường cười hỏi: “Sao còn chưa vào?”

Nhìn theo ánh đèn mờ nhạt trên đỉnh đầu, cô để ý thấy vai trái của cậu đã ướt đẫm, áo sơ mi màu trắng trở nên trong suốt, sưng nước, dính vào da thịt.

Tàn Chân mấp máy miệng, cuối cùng chỉ nói: “Cảm ơn cậu...”

Mạnh Đường không nói gì, hơi nghiêng người về phía trước, mỉm cười xoa xoa đầu cô, “Mau vào nhà ăn cơm đi!”, rồi gạt đầu ra ý chào tạm biệt, và xoay người rời đi.

Tần Chân cứ ngơ ngác đứng ở dưới hàng hiên, nhìn dáng cao cao của cậu xa dần, đôi mắt từ từ đỏ lên.

Cô cảm thấy, vào quãng thời gian đó, gặp được một thiếu niên như người đó, thật giống như một câu chuyện cổ tích.

Ngay lúc sắp biến mất khỏi cổng khu nhà, như có linh tính, Mạnh Đường đột ngột quay đầu lại, ánh mắt hai người chạm nhau. Bị ngăn cách bởi màn mưa, không tài nào nhìn rõ, nhưng cô tin chắc rằng Mạnh Đường đang nở nụ cười quen thuộc với mình.

Cậu dùng cánh tay không cầm ô vẫy với cô như muốn nhắc “mau mau chạy lên nhà đi”, còn cô cũng ngốc nghếch ra sức vẫy tay với cậu, sau đó bước vào hành lang tối đen.

Cô cố gắng không gây ra tiếng động, tránh “kích thích” chiếc đèn cảm ứng sáng nhờ âm thanh, như thể sự cẩn thận đó sẽ giúp giấu đi trái tim đang đập rộn ràng của chính mình vậy.

Cô thích cậu, không một ai biết điều này.

...

Thời khắc đó đã rất xa rồi, Tần Chân dừng bước rất lâu, trong khoảnh khắc, cô trở về với thực tại, lại tiếp tục bước đi. Cô thấy Mạnh Đường lại nở nụ cười quen thuộc, cậu thiếu niên ngày trước đã trở thành một người đàn ông trưởng thành, phong độ, những nụ cười và ánh mắt ấm áp dường như không hề thay đổi, vẫn ấm áp dịu dàng như mặt trời ngày đông lạnh giá.

Mạnh Đường cảm ô đi về phía cô vài bước, giọng nói pha lẫn nụ cười gọi: “Tần Chân.”

Giống như hồi còn đi học, mỗi lần quay người lại đưa vở bài tập toán, trong mắt anh ta chỉ có một mình cô.

Tần Chân suy nghĩ mông lung, hoang mang không phân biệt rõ đâu là ký ức, đâu là hiện tại, cuối cùng chỉ có thể nắm chặt tay, cười với anh ta, “Đợi lâu chưa?”

Anh ta lắc đầu, đáp không lâu. Cô cố ra vẻ bình tĩnh, cùng anh ta bước vào đại sảnh, đi thẳng vào việc chính.

Cô không ngừng hít sâu, nói với chính mình: Tần Chân, tất cả đều đã là quá khứ. Trình Lục Dương nói đúng, Mạnh Đường không phải là người tốt, càng không phải là cậu thiếu niên dịu dàng mà vẫn luôn mơ tưởng.

Anh ta đã có vợ chưa cưới rồi, hiện giờ cười với mày cũng được, dịu dàng với mày cũng chỉ là phép lịch sự trong giao tiếp, nói thẳng ra, chẳng qua vì cần mày giúp đỡ mà thôi.

Tĩnh lại, mau tĩnh lại, đừng có bày ra cái vẻ tương tư ấy nữa, mười bảy năm đã trôi qua, trái tim thiếu nữ ngày nào đã biến thành trái tim bà cô già khô héo, không đủ sức nếm trải đau thương nữa rồi.

Cô cùng Mạnh Đường bước vào xem nhà mới của anh ta, không chỉ vậy, cô còn đưa ra các nhận xét, ý kiến về cách bài trí nội thất theo thói quen nghề nghiệp.

“Ban công rất rộng, lại không bị nhà đối diện nên đón nắng mặt trời, cậu có thể thiết kế một vườn hoa trên không, kích thước vừa phải, chắc chắn sẽ rất đẹp.” Cô nhớ tới nhà của Trình Lục Dương, bèn phá lên cười, chỉ vào một góc, “À, chỗ đó có thể đặt một bể nước, nuôi mấy loại cá gì đó, ngôi nhà sẽ có sức sống hơn. Bên này có thể đặt mấy chậu hoa, hoa dạ hương hay hoa hồng chẳng hạn, vừa thơm vừa đẹp...”

Nói đến đây, cô phát hiện, tất cả những ý tưởng của cô đưa ra đều là cách bày biện trong nhà Trình Lục Dương, mà nhắc tới anh, không biết vì sao tâm trạng tự dưng lại tốt lên, đến cả những phiền muộn mà Mạnh Đường mang đến cũng tan biến đi nhiều.

Cô bỗng nhiên dừng lại, ý thức được một vấn đề.

Bắt đầu từ khi nào, cô quan tâm tới tất cả mọi thứ của Trình Lục Dương nhiều đến vậy?

Mạnh Đường vẫn chăm chú nhìn cô, thấy cô giống như một cô bé con đang lải nhải không thôi về ngôi nhà mơ ước của mình thì đột nhiên dừng lại, thắc mắc: “Sao không nói tiếp?”

Cô xấu hổ cười, “Rõ ràng là nhà của cậu, mình chỉ này chỉ nọ thì có vẻ không tốt cho lắm.”

“Chẳng có gì là không tốt cả.” Mạnh Đường bước lại gần cô, hai người đối mặt nơi lối ra ban công.

Bên ngoài trời đang mưa, không tiện bước ra ngoài, căn phòng khô ráo ngăn cách với màn mưa bởi tấm cửa kính, giống như hai thế giới hoàn toàn tách biệt. Tần Chân ngẩng đầu nhìn Mạnh Đường, bất ngờ tìm thấy hình bóng mình trong mắt anh ta... Giống như rất lâu trước đây, cũng chỉ có duy nhất bóng hình cô trong đôi mắt ấy.

Tần Chân bắt giắc lùi ra sau mấy bước, muốn nói cái gì đó để phá vỡ bầu không khí yên lặng đến đáng sợ này, nhưng Mạnh Đường đã mở miệng: “Mình

gọi cậu tới đây, chính là muốn biết suy nghĩ của cậu. Tàn Chân, thật ra lần này mình trở về...”

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên inh ỏi, cắt ngang lời Mạnh Đường nói. Tàn Chân xin lỗi, lấy di động từ trong túi ra, nhìn thấy tên Trình Lục Dương, bèn ngẩng đầu nhìn Mạnh Đường với vẻ áy náy: “Xin lỗi, mình nghe điện thoại đã nhé.”

động từ trong túi ra, nhìn thấy tên Trình Lục Dương bèn ngẩng đầu nhìn Mạnh Đường với vẻ áy náy: "Xin lỗi, mình nghe điện thoại đã nhé".

Mạnh Đường cũng nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình, ngừng lại, không nói nữa.

Mất chưa đến một phút Tàn Chân đã nói chuyện điện thoại xong, bởi vì cô sợ Mạnh Đường nghe thấy Trình Lục Dương quái gở đầu bên kia chàm chọc cô rằng một người đàn ông bụng dạ xấu xa như thế thì bạn bè gì được. Cô thắng tay tắt điện thoại trước khi Trình Lục Dương kịp nói câu, sau đó quay đầu cười nói với Mạnh Đường như không có việc gì xảy ra: "Vừa rồi nói đến đâu rồi ấy nhỉ? Cậu nói tiếp đi!".

Mạnh Đường thấy vẻ mặt đầy biểu cảm của cô, bỗng không nói được gì nữa.

Nên nói gì đây?

Thật ra lần này mình về nước không phải vì điều gì khác, mà là vì cậu?

Thật ra mấy năm nay mình vẫn chưa có ai khác, mình cũng hiểu rõ tình hình của cậu như lòng bàn tay.

Thật ra từ trước tới giờ không phải chỉ mình cậu yêu đơn phương, sự quan tâm của mình dành cho cậu còn nhiều hơn những gì cậu nghĩ, từng giây từng phút, thậm chí ngay cả chuyện tương lai sau này của chúng ta mình cũng đã tính toán dự liệu hết cả.

...

Anh ta có thể tìm được những kẻ hở của pháp luật, cũng có thể dự liệu gần như hoàn toàn chính xác tất cả nhưng luận điểm phản bác và công kích mà luật sư đối phương có thể đưa ra trên tòa, nhưng về tình yêu, về lòng người, anh ta lại hoàn toàn thất bại.

Không vì điều gì khác, chỉ vì sự quan tâm dành cho người tên Trình Lục Dương mà Tàn Chân biểu lộ ra trong một phút đồng hồ ngắn ngủi nói chuyện điện thoại cùng anh ta.

Cô hỏi anh ta còn đau đầu không, có đau họng không, có phải bị cảm rồi không, cô nói cô đội mưa trong đêm để mua thuốc cho anh ta, thuốc còn treo ở cửa, cô nói cô giúp anh ta giặt sạch quần áo, còn phơi ở ban công... Chỉ mấy câu ngắn ngủi đã đủ khiến Mạnh Đường không mở miệng được nữa.

Nhưng anh ta là ai chứ? Trong từ điển của anh ta chưa bao giờ có hai chữ bỏ cuộc.

Mạnh Đường lặng thinh giây lát, đột nhiên tỉnh bơ bảo cô tiếp tục tư vấn về cách bày biện, trang trí. Thấy Mạnh Đường có vẻ hưởng ứng, Tàn Chân không để ý nhiều nữa, bằng kinh nghiệm tích lũy được trong nhiều năm làm việc, cô đưa ra mấy đề xuất trọng tâm cho vấn đề trang trí nhà. Gần mười phút trôi qua, cô đã nói đến khô cổ rát họng, bèn lấy chai nước đã chuẩn bị sẵn trong túi ra uống, sau đó lau miệng, “Chỉ có chừng đó thôi, mình không đề xuất được thêm gì nữa đâu, dù sao mình cũng chỉ là nhân viên môi giới nhà ở, không chuyên về thiết kế nội thất”.

Md lại nở nụ cười quen thuộc, đột ngột quay đầu hỏi cô: “Cậu cảm thấy căn nhà này như thế nào?”.

“Rất được!” tc không cần nghĩ ngợi, trả lời ngay lập tức.

“Rất được ở chỗ nào?” Anh ta thông thả hỏi đến cùng.

Tc nghĩ ngợi, “Vị trí đẹp, nhờ tọa lạc ở trung tâm thành phố. Căn hộ đẹp, nhờ được thiết kế vô cùng hợp lý. Khung cảnh đẹp, dù sao khu nhà này cũng có tiếng là xanh hóa. Còn nữa, chủ nhà cũng tốt, bởi một người chịu chi nhiều tiền để trang hoàng phòng ở, vậy căn phòng nhất định sẽ rất được”.

Cô cố gắng thể hiện thái độ thân thiết của một người bạn học cũ, bởi Trình Lục Dương đã bảo cô phải học cách buông tay, mà cách tốt nhất để buông bỏ không phải là trốn tránh người đó cùng tất cả ký ức về họ, mà là đối diện bằng thái độ đúng mực.

Thế nhưng, trong khi cô đang không ngừng cố gắng, md chỉ dùng một câu nói đã phá hủy toàn bộ tâm huyết của cô.

Trong căn phòng sáng ngời, anh ta đột nhiên nhìn thật sâu vào trong mắt cô, dịu dàng nói với cô: “Cậu thích là tốt rồi, bởi vì nó vốn được chuẩn bị cho cậu”.

Chỉ một câu ngắn ngủi đã khiến tc sững sốt đứng ngậy người tại chỗ, không kịp hiểu hàm ý sâu xa của những từ này, chỉ có thể kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh ta, cố gắng dùng trung khu thần kinh đang đồ dần của mình phân tích quan hệ ngữ nghĩa cùng logic trước sau của câu nói ấy, nhưng dường như đại não cũng đang bị lỗi, cô không thể làm được gì hơn.

Anh ta nói cái gì?

Cô thích là tốt rồi?

Bởi vì căn nhà này vốn được chuẩn bị cho cô?

Tc khiếp sợ đến nỗi ngay cả tiếng chuông di động trong túi không ngừng vang lên cũng không thể làm cô hoàn hồn, cứ ngây người như phỗng.

Suốt năm phút đồng hồ, dù điện thoại vang lên vô số lần, cô vẫn đứng lặng ở đó giống như mất hết toàn bộ cảm giác.

Md cho cô thời gian năm phút để tiêu hóa tất cả mọi thứ, sau đó mới mở miệng nói: "t, những lời sau đây, mong cậu hãy nghe thật kỹ. Mình đã từng thích cậu, bắt đầu từ cấp hai, cho đến tận khi tốt nghiệp cấp ba, mình vẫn luôn thích cậu. Thậm chí sau khi tốt nghiệp đại học, đi du học nước ngoài, tình cảm của mình vẫn không hề thay đổi. Có lẽ cậu không biết, mấy năm ở nước ngoài, mình vẫn luôn chú ý theo dõi tình hình của cậu, cậu đang làm cái gì, kết bạn với những ai, có bạn trai hay chưa. ...Tất cả mình đều biết hết. Trước khi giải thích rõ ràng mọi chuyện, mình chỉ muốn nói với cậu, mình không hề có vợ chưa cưới nào cả, thậm chí bạn gái cũng không có, nguyên nhân mình về nước chính là vì cậu. Mình hy vọng cậu có thể cân nhắc mình, đến với mình".

Trước đó hai phút, Trình Lục Dương vô cùng vất vả mới tìm được đến nhà Mạnh Đường. Đúng lúc này, anh đứng ở ngoài cửa khép hờ, đã nghe được tất cả những lời Mạnh Đường vừa nói.

Khuôn mặt luôn kiêu căng ngạo mạn của anh đột nhiên sa sầm, lạnh băng như tảng băng mùa đông giá rét, hai bàn tay thon dài siết chặt thành nắm đấm.

Lúc này, anh bỗng sục sôi giận dữ mà không vì gì cả.

Tên họ Mạnh kia nói cái gì?

Suốt bảy năm qua, anh ta khiến cho người phụ nữ trong căn phòng này không thôi nhưng nhớ.

Vậy mà nay, khi cô cuối cùng cũng sẵn sàng từ bỏ để đi tìm hạnh phúc của chính mình, thì anh ta lại chạy tới trước mặt cô, nói với cô mấy lời kích động dơ bẩn?

Đê tiện, xấu xa!

Trình Lục Dương muốn dùng tất cả những từ ngữ khó nghe nhất để chỉ trích anh ta, bởi Tần Chân là một cô gái tốt, tốt đến mức chìa tay giúp đỡ một người phụ nữ tàn tật vô tình gặp trên đường, tốt đến mức không quản trời mưa vất vả chạy đi chạy lại đến nửa đêm vì một tên khốn luôn nói với cô những lời độc địa như anh, tốt đến mức bỏ qua sự thờ ơ lạnh nhạt của gã họ Mạnh mà cô đã yêu đơn phương suốt bảy năm, vẫn giúp đỡ anh ta bằng tấm lòng thiện thiện của một người bạn cũ.

Anh ta có tài đức gì đáng để được Tần Chân đối xử như vậy?

Chính anh ta đã khiến người khác không thể chịu đựng nổi, giờ lại còn dám tới trêu chọc cô!

Trình Lục Dương căng như dây đàn, rốt cuộc không kiềm chế được lửa giận hừng hực trong lòng, ầm một tiếng đá văng cánh cửa đang khép hờ ra, xông vào bên trong.

Tần Chân như đang ở trong giấc mộng, bên tai còn quanh quẩn những lời nói dịu dàng thân tình của Mạnh Đường, trước mắt là khuôn mặt đẹp đẽ, thánh thiện tưởng như không vướng chút bụi trần.

"Sự thật" về thứ tình cảm mà trước đây cô luôn cho là tình yêu đơn phương, sau rất nhiều năm, đột nhiên bị phủ định hoàn toàn, và kẻ đầu tiên lại nói với cô: Thật ra, anh ta cũng thích cô.

Đầu óc Tần Chân trống rỗng.

Đúng lúc đó, cửa bỗng bị đẩy ra ầm một tiếng, Trình Lục Dương xông vào với khuôn mặt lạnh đến rợn người, vừa nhìn thấy Mạnh Đường liền không do dự giăng cho anh ta một cú đấm.

Cú đấm vừa nhanh lại vừa mạnh, Mạnh Đường chưa kịp phản ứng đã hứng thêm một cú đấm khác không kém phần khủng khiếp, anh ta lao đảo ngã vào góc tường.

Tần Chân sợ hãi thét lên, lại bị Trình Lục Dương túm mạnh cổ tay, kéo ra phía sau.

"Anh..." Mạnh Đường vừa hoảng sợ vừa tức giận muốn mắng Trình Lục Dương.

Nào ngờ Trình Lục Dương không hề cho anh ta cơ hội được nói, nhìn anh ta bằng ánh mắt vô cùng căm tức. Dù Mạnh Đường trước giờ tốt tính đến mấy cũng phải thay đổi sắc mặt, tay phải che lấy bên má vừa bị đánh, yên lặng nhìn chăm chăm vào cánh tay đang nắm lấy Tần Chân của Trình Lục Dương, ánh mắt cũng dần trở nên lạnh lùng, "Anh có tư cách gì đánh tôi? Dựa vào đâu để bắt tôi cảm ơn cậu?"

"Dựa vào việc cậu thờ ơ lạnh nhạt với người phụ nữ này nhiều năm, dựa vào cậu ý vào tình cảm của cô ấy đối với cậu mà độc ác khiến cô ấy phải một mình chịu khổ, dựa vào việc cậu không biết xấu hổ tự cho mình là kẻ tài giỏi, chỉ cần về nước, nói mấy lời ngon ngọt là có thể bù đắp được sự coi thường và tuyệt tình của cậu đối với cô ấy nhiều năm qua!" Toàn thân Trình Lục Dương tỏa ra ánh lửa của đầu sĩ, đôi mắt anh rừng rực sầm sét, "Họ Mạnh kia, cậu nghĩ mình là ai chứ? Lúc không cần người khác thì có thể vứt họ vào một xô giống như rác rưởi; đến khi nghĩ tới họ, bỗng nhiên nổi hứng đòi người nhiều năm bị bỏ rơi vẫn phải dùng đôi mắt mong chờ tiếp nhận lời tỏ tình của cậu, quý xuống bái lạy tung hô vạn tuế với cậu?"

Nói đến đây, anh lại không nhịn được mà muốn xông lên đánh người.

Mạnh Đường đã hoàn toàn đứng thẳng người dậy, nhìn anh với ánh mắt lạnh lùng xen lẫn thù địch: "Quá khứ của chúng tôi liên quan gì tới anh? Anh Trình, anh quản quá nhiều rồi đây".

Trình Lục Dương quả thực rất muốn ngửa mặt lên trời cười to, "Quá khứ? Hai người thì có quá khứ quái gì? Cậu còn không biết xấu hổ nhắc tới hai chữ quá khứ sao? Hai người từng đến với nhau hay cậu từng hứa hẹn gì với cô ấy? Cậu thậm chí chưa từng đáp lại tình cảm của cô ấy, hèn nhát biến thái, thờ ơ lạnh nhạt mặc kệ cô ấy lún sâu vào vũng bùn, cậu còn mặt mũi nhắc tới quá khứ à?".

Anh chỉ vào mũi Mạnh Đường, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng: "Trình Lục Dương tôi trước giờ ghét nhất là cái loại luôn tự cho mình là đúng, ý vào việc bản thân có chút tài năng, còn tưởng rằng toàn bộ thế giới phải xoay quanh mình như cậu! Nếu trước đây cậu chưa từng đáp lại tình cảm của cô ấy, khiến cô ấy khổ sở đau lòng nhiều năm, thì giờ đây cho dù chỉ còn một chút nhân tính và liêm sỉ, cũng đừng nên vờ vịt quay lại treu chọc cô ấy nữa! Cậu là cái đồ cảm thù! Cạn bã!".

"Anh nói đủ chưa?" Tất cả khả năng kiềm chế mà Mạnh Đường rèn giữa bấy lâu nay đã bị Trình Lục Dương làm cho bay biến hết, khuôn mặt ôn hòa trở nên lạnh giá, anh ta bước từng bước về phía trước, lướt qua Trình Lục Dương, nhìn Tần Chân vẫn bất động tại chỗ, ánh mắt pha chút áy náy, nhưng không hề chùn bước nói, "Mình chỉ muốn nói với cậu, Tần Chân, những lời mình vừa nói đều là thật".

Trình Lục Dương không thể chịu đựng nổi dáng vẻ thánh nhân của Mạnh Đường, anh lập tức giờ nắm đấm lên, lại bị Tần Chân đứng sau lưng giữ lấy cổ tay.

"Trình Lục Dương!" Giọng cô vừa gấp gáp vừa the thé, rõ ràng đang rất hoảng hốt, bàn tay ra sức giữ lấy anh, cố gắng kéo anh lại.

Trình Lục Dương dừng bước, không xông lên phía trước nữa.

"Đừng đánh nữa!" Cô túm chặt lấy tay anh, cố gắng giữ bình tĩnh nói, "Thế là được rồi, chúng ta đi thôi, được không? Mau lên, đi thôi!".

Nắm đấm của Trình Lục Dương dừng lại giữa không trung, cuối cùng nặng nề buông thõng xuống. Anh nắm lấy tay Tần Chân, đối diện với Mạnh Đường, gần từng tiếng: "Họ Mạnh kia, sau này đừng để tôi nhìn thấy cậu đeo bám người phụ nữ này nữa, nếu không, cậu hãy tự chuẩn bị cho mình một cái quan tài, tôi sẽ đích thân đến đóng nắp giúp cậu".

Mạnh Đường lẳng lặng đứng yên tại chỗ, nhìn Tần Chân cùng Trình Lục Dương tay trong tay ra khỏi cửa, không hề nhúc nhích, ánh mắt hiện lên rất nhiều cảm xúc hỗn độn.

Anh ta cũng muốn đuổi theo, nhưng anh ta hiện tại không có lập trường, càng không có tư cách.

Nếu lúc trước anh ta không đưa ra quyết định ích kỷ như vậy, liệu rằng kết quả có khác?

Anh ta nhắm mắt, bỗng nhiên cảm thấy ngọn đèn trong căn phòng này rất chói mắt, phơi bày tất cả những mặt xấu xí, bất lực của bản thân.

Trình Lục Dương vốn đang viêm họng, lại thêm một tràng gào thét nên vừa kéo Tần Chân vào thang máy, anh bắt đầu ho lấy ho để. Cổ họng vừa sưng vừa đau, lúc ho cảm giác đau rất muốn chết.

Tần Chân vô thức vỗ lưng cho anh, "Làm sao vậy?".

Còn chưa nói xong, cái tay kia đã bị Trình Lục Dương hung hăng chặn lại, anh cố nén lại một cơn ho khan, nhìn người phụ nữ trước mặt, không nhịn được quát "Làm sao vậy cái gì? Tần Chân, tôi cứ nghĩ chỉ có tác phong làm việc của cô giống bà đậu, không ngờ trong óc cô cũng toàn bà đậu nốt! Những gì tôi nói với cô trước đây còn chưa đủ sao? Tên họ Mạnh kia đối với cô thế nào, chẳng lẽ cô còn không rõ? Tôi đã nói nhà của anh ta không cần cô quan tâm, cô còn cun cút chạy tới đó làm gì? Để người ta cười vào mặt à? Hả?".

Bởi vì nói một hơi dài, anh lại bắt đầu ho khan rũ rượi, khuôn mặt đỏ bừng, không biết là bởi tức giận hay là ho.

Tần Chân kinh ngạc đứng tại chỗ, đột nhiên không biết nên nói gì.

Trình Lục Dương vất vả lắm mới ngừng ho khan, hít sâu một hơi, có lẽ thấy sắc mặt cô nhợt nhạt quá, đành dịu giọng:

"Con người ta sống trên đời này, nếu chỉ chăm chăm làm theo ý người khác, mỗi câu mỗi lời đều phải bản khoả, nghĩ đến cảm nhận của người ta, vậy rốt cuộc cô sống vì ai? Cô quan tâm đến bạn học là đúng, cô lựa chọn dùng khuôn mặt tươi cười để tiếp đón người ta cũng không sai. Nhưng mà Tần Chân, cô ngẫm lại xem, người đàn ông đó đã làm những gì với cô, cô có cần thiết phải vì một người như thế mà để mình chịu ức chế không?"

Anh xoay người sang nhìn cô, nhấn mạnh từng từ từng chữ: "Từ nay về sau, không được gặp lại anh ta nữa, không cần quan tâm tới chuyện của anh ta nữa, chuyện nhà ở cứ giao hết cho tôi, cho số anh ta vào danh sách hạn chế cho tôi".

Dùng một chút, anh sợ hãi phát hiện bản thân dường như đã để lộ ra điều gì đó, vì thế lại ho khan hai tiếng, "Lần trước tôi kéo anh ta vào danh sách hạn chế cũng là vì tốt cho cô, ai cho cô tự ý lời anh ta ra hả?".

Thang máy xuống dưới tầng một, anh đi ra ngoài trước, Tần Chân chậm rãi đi phía sau cách anh mấy bước, cứ như vậy lặng lẽ nhìn theo bóng dáng anh.

Anh vẫn còn ho khan, xem ra bị cảm rất nặng.

Anh chỉ tùy tiện mặc một bộ quần áo kết hợp chẳng ra đâu vào đâu, chắc là vội vã ra khỏi nhà, không kịp để ý.

Bên trái tóc anh hơi vểnh lên, chắc là chưa kịp chải đầu đã chạy tới tòa nhà của Âu Đình tìm cô.

Cô thần người ngời tới mấy chi tiết nhỏ nhất, sau đó mới chú ý tới anh sau khi ra khỏi sảnh lớn cứ đứng trên cầu thang, quay đầu nhìn cô, nói rất hợp tình hợp lý: "Tôi không mang ô".

Bật chiếc ô có họa tiết hoa màu vàng nhạt không được to cho lắm trong tay lên, cô đi đến bên cạnh Trình Lục Dương, đưa ô cho anh. Anh nhận lấy vô cùng tự nhiên, cùng cô đi vào trong màn mưa.

Chắc là do ở trong thang máy anh nói nhiều quá, cảm xúc kích động quá, thành ra đến giờ đột nhiên thấy hơi xấu hổ, chỉ yên lặng bước đi. Thấy Tần Chân đi chậm quá, anh quay sang hỏi: "Làm sao vậy?".

Lúc này mới phát hiện ra sắc mặt của cô cực kỳ xấu.

Chẳng lẽ không chỉ có anh bị bệnh, mà ngay cả cô cũng bị?

Tần Chân đưa tay xoa xoa bụng, lắc đầu, "Bệnh cũ".

Trình Lục Dương nhìn theo tay cô, rốt cuộc mới hiểu ra cái mà cô gọi là bệnh cũ là có ý gì, lập tức không nhiều lời, "Ra khỏi cổng lập tức bắt xe về, cố chịu đựng một chút".

Nhưng kế tiếp, anh bước chậm lại không chỉ một chút, mỗi khi thấy cô hơi nhũn mày lại lập tức chuyển sang tốc độ rùa bò, cho đến khi lòng mày cô giãn ra mới thôi.

Tần Chân ngẩng đầu, thấy hai phần ba chiếc ô xinh xắn dành cho chị em được che bên phía cô, mà anh liên tục quay sang nhìn cô, vừa xem xét xem cô có bị mưa ướt không, vừa quan sát nét mặt cô.

Hạt mưa dày đặc vẫn tạt vào bộ đồ công sở và tất chân của cô, đồng thời, có nhiều hơi ẩm dọc theo yết hầu bốc lên, nhưng không hiểu vì sao chúng không chịu tuân theo quy luật tự nhiên, mà cứ dồn về đáy mắt cô.

Trình Lục Dương đột nhiên chìa tay giữ chặt cô, "Cẩn thận!"

Cô lệch khỏi quỹ đạo vài bước về phía anh, lúc này mới chú ý tới vùng nước dưới chân. Tay anh ấm áp mà mạnh mẽ, nắm chặt cổ tay cô, giống hệt như lúc anh kéo cô ra khỏi tầm mắt của Mạnh Đường.

Tần Chân chậm rãi ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn người bên cạnh. Khung cảnh này dường như vô cùng quen thuộc, trong một đêm mưa năm nào, cũng có một thiếu niên đi bên cạnh cô, bung ô giúp cô che gió chắn mưa.

Mạnh Đường thậm chí còn chứng chạc hơn Trình Lục Dương, mỗi một bước, mỗi một câu, mỗi một biểu cảm đều có thể khiến người ta đắm chìm trong gió xuân mát mẻ, vui vẻ trong tâm hồn.

Song, trong giờ khắc này, cô lại ngạc nhiên phát hiện ra, một Trình Lục Dương không đủ chín chắn như vậy lại khiến cô cảm động muốn khóc.

Anh cẩn thận từng li từng tí, anh dịu dàng tỉ mỉ, anh không kiềm chế được cảm xúc, anh giận dữ, thậm chí còn cái miệng thói toàn nói những lời ác độc... Tất cả khiến cô cảm nhận được sự quan tâm chân thực của người đàn ông này. Khác với sự dịu dàng của Mạnh Đường, sự dịu dàng của Trình Lục Dương rất đặc biệt, khiến cho cô hoàn toàn chìm đắm.

Cô hỏi: "Vì sao lại tới đó?".

"Lo cho cô." Trình Lục Dương trả lời như vậy, "Lo cô bị tên đàn ông bụng dạ xấu xa kia lừa đi, đầu óc cô vốn không tốt, tính cách cũng ngốc nghếch, sao tôi có thể trơ mắt nhìn cô bị người khác ức hiếp?".

Không nằm ngoài dự kiến, cô lại bị anh chế giễu, nhưng cô chẳng thèm so đo, chỉ hỏi tiếp một câu: "Vì sao lại lo cho tôi?".

Trái lại, Trình Lục Dương bị câu hỏi này làm cho sững sốt, sau đó mới trả lời hợp tình hợp lý: "Cô đã nói chúng ta là bạn bè, ông đây khó khăn lắm mới đồng ý với cô, đã nói được thì phải làm được, nhất định sẽ đối tốt với cô!".

Trong mắt anh ánh lên niềm chân thành không chút do dự, chân thành tuyệt đối.

Tần Chân có cảm giác chất lỏng cay cay nơi đáy mắt sắp tuôn trào mãnh liệt, dường như cô đã không thể chống cự nổi sự bảo vệ và quan tâm này, mỗi phút mỗi giây ở bên anh đều như có một bàn tay vô hình không ngừng kéo cô vào thế giới của anh.

Trình Lục Dương này, bề ngoài có vẻ là cứng rắn, thích châm chọc người khác, quanh người tỏa ra vẻ khó chịu, chẳng ai muốn đến gần. Nhưng một khi lọt đi về bề ngoài kia, sẽ phát hiện tâm hồn anh dịu dàng và nhạy cảm biết mấy.

Cô cứ ngẩng đầu nhìn anh như thế, nhìn mái tóc đen nhánh mềm mại, nhìn các đường nét thanh tú, đẹp đẽ trên khuôn mặt anh, nhìn đôi mắt sáng trong nhìn ngón tay đẹp đẽ đang cầm ô của anh... Cuối cùng, một giọt nước từ khóe mắt khẽ rơi xuống.

Cổ họng như tắc nghẹn.

Giây phút này, cô rút cuộc đã hiểu rõ lòng mình, hóa ra cô đã vô phương cứu chữa, cô đã thích người đàn ông tên Trình Lục Dương này mất rồi.

Phải mất cả một quá trình lâu dài mới nảy sinh tình cảm với người khác, nhưng khi trái tim thật sự rung động, hóa ra chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Chỉ cần một giây khi bạn ngẩng đầu lên nhìn vào trong mắt người đó, phát hiện nơi đó chỉ có duy nhất hình bóng của bạn, khiến con tim bạn trở nên loạn nhịp.

Vì thế, cuối cùng bạn cũng nhận ra, cảm giác rung động mãnh liệt đến mức vượt qua tất cả mọi thứ.

Nhưng Tần Chân cần thời gian để suy nghĩ lại thật cẩn thận, xem nên xử lý cảm xúc của mình lúc này như thế nào. Dù sao, trong mắt mọi người, cô và Trình Lục Dương không phải thuộc cùng một thế giới.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi cảm thấy chán nản.

Tần Chân theo Trình Lục Dương ngồi vào trong taxi, nghe anh nhanh chóng đọc địa chỉ nhà mình cho tài xế biết, không nhịn được nói xen vào: "Không đưa tôi về nhà à?".

"Trông cô vừa rồi còn hùng dũng lắm cơ mà, phải cần tôi đưa về sao?" Trình Lục Dương ngồi bên cạnh tức giận lườm cô một cái, "Đến nhà tôi ăn cơm".

"Nhà tôi đâu phải không có cơm ăn, việc gì phải đến nhà anh ăn?"

"Nếu cô muốn nói đến cái tủ đầy mì tôm với đồ ăn nhanh kia thì, ừ, đúng là rất hợp với cô."

"... Anh... trông thấy khi nào thế?"

"Lần trước đến nhà bôi thuốc cho cô, tình cờ nhìn thấy."

"..."

Tần Chân quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng đêm đó, anh cẩn thận bôi thuốc giúp cô, dè dặt như đứa bé sợ làm sai... Chẳng lẽ, cô bắt đầu thích anh từ lúc đó?

Trình Lục Dương ngồi bên cạnh không ngừng lăm nhăm: "Mang tiếng là con gái, trong nhà lại không có tí thực phẩm dinh dưỡng nào, trong tủ chỉ toàn những thực phẩm có chất bảo quản với chất phụ gia. Nếu cô muốn chuyển giới thì cứ nói sớm đi! Có thiếu tiền phẫu thuật, nhà tôi đây sẵn tiền nhiều của, tiện tay quyen một tí là đủ cho cô đi Thái Lan rồi. Thế nào, có muốn suy nghĩ một chút không?"

Tần Chân phút chốc quay đầu tròn mắt nhìn anh.

"Hơ, lại còn tròn mắt với tôi à? Vậy cô nói xem tôi nói sai cho nào?" Về mặt Trình Lục Dương rất nghiêm túc, "Tôi nói với cô này, Tần Chân, nếu không xem cô là bạn, tôi đã chẳng phải phí nhiều nước bọt như vậy. Cô nhìn lại bản thân mình đi, có người phụ nữ nào không biết chăm sóc da như cô không? Cô xem chỗ này này, còn cả chỗ này nữa..." Anh chỉ tay vào mặt cô, "Từ nay tuổi rồi mà còn mọc mụn, đừng nói với tôi đây là mụn dậy thì nhé!".

Tần Chân then quá hóa giận: "Đây là mụn thời mẫn kinh, được chưa?".

Trình Lục Dương lại duỗi tay kéo kéo khóe miệng cô, "Từ lần đầu tiên gặp nhau đến giờ, cô không ngừng chứng tỏ với tôi, miệng lưỡi cô rất sắc bén. Tôi hỏi cô, lần trước khi cãi nhau với nhân viên giao hàng ở trước cửa công ti, cô có nghĩ đến việc những người xung quanh sẽ nghĩ như thế nào về cô không? Hám chút lợi nhỏ thì thôi đi, cô nói xem cái miệng này của cô làm sao mà lớn được vậy? Những lời con gái không nên nói sao lại có thể được cô phun ra khỏi miệng một cách trôi chảy tự nhiên vậy nhỉ? Hay cô đi khám nha khoa thử đi, xem có phải răng lợi có vấn đề không?".

Tài xế không nhịn nổi, cười đến run rẩy.

Tần Chân phát cáu, giơ tay đánh bốp vào đầu anh, "Trình! Lục! Dương!".

Trình Lục Dương xấn tay áo, cuối cùng khẽ búng một cái lên trán cô, nhìn cô xoa xoa chỗ da đỏ lên.

Tuy nói cô không giống phụ nữ, nhưng thực ra làn da cô rất đẹp, ngoại trừ vài cái mụn nổi lên vì thức đêm thì da cô cũng khá trắng trẻo mịn màng...

Anh cúi đầu nhìn bụng cô, "Còn đau không?".

Tần Chân sững sốt, lúc này mới nhận ra, ầm ĩ với anh một lúc như vậy, bệnh cũ đã bị cô quên bống, thế mà anh vẫn còn nhớ...

Cô buông cái tay đang xoa trán ra, nói nhỏ: "Không đau, bị phân tán sự chú ý nên quên đau luôn rồi".

"Chả trách nói cô là đàn ông?" Trình Lục Dương giễu cợt cô.

Tôi nói, hai người xuống xe, cùng nhau đi về phía nhà anh.

Trời vẫn đang mưa, một chiếc ô hoa nhỏ không đủ che cho hai người, nhưng người Tần Chân gần như không dính chút nước mưa nào, trái lại, Trình Lục Dương... Tâm trạng cô rất phức tạp, không biết nên nói gì.

Bước vào trong thang máy, cô cúi đầu nhìn chân mình, "Hôm nay, thật sự cảm ơn anh...".

"Cảm ơn tôi cái gì?" Trình Lục Dương hiền ngàng ấn nút thang máy.

"Cảm ơn anh bị ốm còn chạy tới giúp tôi, để tôi không cần phải xấu hổ đối diện với Mạnh Đường."

Nhờ ánh sáng trên cửa thang máy, Trình Lục Dương nhìn Tần Chân cúi đầu nói cảm ơn, im lặng một lát, đến khi cửa thang máy "tùng" một tiếng mở ra, mới nói: "Tần Chân, có một số chuyện, tôi chỉ giúp cô được một lần, hai lần, nhưng không thể giúp được cô cả đời. Nếu cô không muốn đau khổ vì anh ta nữa thì hãy tự mình dứt ra đi. Nếu không, không ai có thể giúp cô được".

Anh bước ra khỏi thang máy, để lại Tần Chân kinh ngạc nhìn theo, mãi mới hoàn hồn nhấc chân đi theo.

Trình Lục Dương gọi cô đến ăn cơm, nguyên nhân thứ nhất là vì cô đang trong kỳ nguyệt san, không thoải mái, không thích hợp ăn mấy thứ đồ vừa không có dinh dưỡng, vừa hại sức khỏe ở nhà cô; nguyên nhân thứ hai liên quan đến những tờ giấy nhớ tràn ngập trong tủ quần áo của anh, anh muốn hỏi cho rõ ràng.

Anh dẫn Tần Chân tới phòng sách, "Máy tính ở chỗ kia, sách thì ở trên giá sách đấy, cô có thể lấy đọc để giết thời gian", sau đó anh đi vào bếp.

Tần Chân vừa nhìn một bên tường đầy sách của anh vừa một mình đi lại loay quanh trong phòng. Nhưng đa số sách của Trình Lục Dương đều có liên quan tới thiết kế nội thất và bố cục nhà ở, cô đọc không thấy thú vị, vì thế lại chạy tới phòng bếp.

Anh đang đeo tạp dề bận rộn trước kệ bếp bằng đá cẩm thạch màu trắng. Bóng lưng nhìn qua có phần dịu dàng, dây tạp dề màu xanh da trời thắt trên lưng trông ngộ nghĩnh đáng yêu.

Tần Chân cứ đứng ở cửa bếp lặng lẽ nhìn anh, nhìn anh thao tác thành thạo, nhìn anh ném một miếng giống như một đũa trẻ khi múc đồ ăn ra đĩa.

Cô nghe thấy anh vui sướng, đặc ý nói: "Quả nhiên là một người đàn ông tốt, chuyên môn giỏi, bếp núc cũng ngon".

Cô rút cuộc không nhịn được phì cười, tiếng cười của cô đã tác động đến anh lúc này đang quay lưng ra phía cửa.

Trình Lục Dương xoay người lại, xị mặt hỏi cô: "Cười cái gì? Có ý kiến sao?".

"Không có ý kiến, không có ý kiến." Tần Chân thông thả đến bên cạnh anh, bung đĩa gà xào cay về phía bàn ăn, "Một người đàn ông kiếm tiền giỏi, bếp núc cũng ổn như anh, tôi nào dám có ý kiến chứ?".

"..." Ánh mắt Trình Lục Dương sắc như dao nhìn cô chằm chằm, nhưng hai gò má lại hơi ửng hồng.

"Ồ, anh cũng biết nướng cơ đấy?" Tần Chân cố ý chọc ghẹo anh.

"Cút! Đang mùa hè nóng nực, tôi còn ở trong bếp rồi, bị nóng!" Anh dữ dằn chỉ vào mặt mình, không ngừng nhấn mạnh, "Nóng! Là nóng biết chưa?".

Tần Chân cười đến gập cả người, bởi vì cười dữ quá, một dòng nước ấm từ bụng dưới ào ào tuôn xuống kèm cảm giác đau quặn. Tần Chân biến sắc, không cười nổi nữa.

Trình Lục Dương vội kéo chiếc ghế cạnh bàn ăn ra, ấn cô ngồi xuống "Cười cười, giờ bị báo ứng rồi phải không?".

Anh đến bệ bếp, lấy cái nôi, đổ gì đó ra bát, Tần Chân chú ý tới chiếc iPad đang phát sáng trên bàn, tập trung nhìn vào, thấy đang mở một trang web có dòng chữ: Uống gì giúp giảm đau bụng kinh?

Lúc này, Trình Lục Dương bung cái bát đến bên cạnh cô, đặt mạnh xuống bàn, đưa tay giật lại iPad, giận dữ quát: "Làm cái gì thế? Có biết nhìn lên đồ của người khác là phạm pháp không?".

Tần Chân kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn, không hề bất ngờ khi thấy hai tai anh đã đỏ lựng.

Trình Lục Dương lảng tránh ánh mắt cô, cất iPad đi, tỏ vẻ tức giận nói: "Mau uống đi, đừng có bày ra cái vẻ sống dở chết dở trước mặt tôi nữa, nhìn đủ lắm rồi!".

Anh xoay người đi về phía tủ bát, lại bắt đầu tất bật nấu nướng, vừa làm vừa lải nhải: "Tôi đang bận muốn chết, không có thời gian quan tâm cô!".

Còn chưa nói xong, một củ khoai tây từ trong tay anh lộc cộc lăn xuống, anh luống cuống nhặt lên, tai dường như càng đỏ hơn.

Tần Chân từ từ bung bát nước màu rất đậm kia lên, uống một hơi. Hương vị ngọt ngào, hình như có táo đỏ bên trong. Cảm giác ấm áp lan từ cổ họng xuống dưới, nhanh chóng tỏa khắp cơ thể.

Cô đưa mắt nhìn Trình Lục Dương đang đứng trước bếp, lông mi khẽ chớp mấy cái.

Cái này, có phải là, vừa ngoi ra khỏi một vũng bùn lại lập tức rơi xuống một vũng bùn khác không?

Lúc ăn com, ngoài phòng khách vang lên tiếng ti vi âm ỉ, Tần Chân đứng dậy định tắt, lại bị Trình Lục Dương ngăn lại, "Không cần, cứ để mở thế đi".

Tần Chân nói: "Nhưng có ai xem đâu, bật như vậy tốn điện lắm!".

"Có tốn tiền của cô đâu, tôi thích, được chưa?" Trình Lục Dương đáp một cách cứng ngắc.

Tần Chân có cảm giác tự làm mình mất mặt, đành phải một lần nữa ngồi xuống ăn com, miệng lẩm bẩm nhà tư sản đúng là xa xỉ, không biết người lao động khó khăn, chỉ biết phung phí.

Trình Lục Dương trả lời một cách mỉa mai: "Tần Chân, cô đúng là càng ngày càng giống mẹ tôi, quần cái này, quần cái kia, cái gì cũng quần. Hay là, tôi đưa cả sổ tiết kiệm với thẻ ngân hàng cho cô, để cô giữ giúp tôi nhé?"

"Được đấy, nếu anh muốn vậy, tôi đương nhiên là vui vẻ giữ giúp anh. Tuy rằng không phải tiền của mình nhưng nếu được ngắm nghía mỗi ngày vẫn có thể kích thích lòng tự trọng cùng tinh thần cầu tiến đã sớm chết yểu của tôi!" Cô không biết xấu hổ, vui vẻ đáp.

Trình Lục Dương tao nhã buông đũa, rút một tờ giấy ăn lau miệng "Được thôi, không thành vấn đề. Có điều trước đó mẹ tôi đã nói, sổ tiết kiệm với thẻ ngân hàng này, chỉ có thể đưa cho hai người. Người thứ nhất là bà, người thứ hai là bà xã của tôi, không biết cô định chọn vị trí nào?"

Cổ họng Tần Chân lập tức nghẹn lại, nuốt không trôi miếng com vừa cho vào miệng.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tổng Động Viên Mai Mối

Type: Ha Trang Dang

Mẹ tôi vẫn đang rất khỏe mạnh, nên đoán chừng cô muốn vị trí thứ hai." Trình Lục Dương xoa cằm, cẩn thận đánh giá Tần Chân, "Trông mặt mũi miễn cưỡng thì cũng được tính là xinh xắn. Về phần đáng người..." Anh lắc đầu, "trông chẳng có tí da tí thịt nào, mất cảm tình, ôm vào không thoải mái, đè lên lại càng không dễ chịu."

Nói gì mà "nhạy cảm" thế này? Mặt Tần Chân đỏ lên.

"Tính cách thì, ham lợi nhỏ, trong mắt chỉ có tiền, lại thích tính toán chi li. Tôi nói gì cũng cãi, ăn miếng trả miếng cho bằng được." Tổng hợp các điều trên lại, Trình Lục Dương cười tít mắt, lắc đầu, "Hai chúng ta không hợp, cô nên sớm đập tắt cái ý nghĩ này đi!"

Anh luôn dùng các cách thức khác nhau để châm chọc cô, nhất là từ sau khi hai người trở thành bạn bè, lại càng không kiêng nể, nghĩ cái gì là nói cái đấy.

Tần Chân biết mình bị anh trêu chọc, lẽ ra phải giống như trước đây, hùng hồn tranh cãi với anh một phen, xem ai bị ai làm cho tức chết. Nhưng không hiểu sao, bị anh nói vậy, cô lại không thể thốt ra một từ nào.

Giống như bị anh nói trúng nỗi lòng, nhất thời không tìm được lời lẽ phản bác.

Trình Lục Dương thấy cô lặng thinh chằm chút nhét com vào miệng, bèn nói: "Cô mới từ châu Phi về đấy à? Đói đến mức ngay cả miếng dẻ nói cũng không thấy đâu nữa, chỉ biết ăn thôi!"

Tần Chân miễn cưỡng và com vào miệng, nhồm nhoàm: "Ai cần anh lo!"

Trình Lục Dương bĩu môi, vờn vai đứng dậy, đi ra phòng khách, bỏ lại Tần Chân ngồi ngơ ngác rất lâu trước bàn, khó khăn lắm mới nuốt hết com trong miệng.

Tuy bữa ăn rất ngon nhưng sao khó nuốt thế này!

Cô yên lặng thu dọn bát đĩa. Đến lúc rửa bát lại ngẩn người, nước trong vòi chảy ào ào, theo phản xạ cô muốn vịn nhỏ van lại, bàn tay giờ đến nửa chừng lại rút về.

Nhà tư sản kìm tiền, cô lại không phải là gì của anh, việc gì phải tiết kiệm giúp anh?

Đến khi Tần Chân quay lại phòng khách, Trình Lục Dương không có trên sofa, tivi vẫn mở như trước, lúc này đang phát một chương trình kịch nói, hoa đán mặt vẽ hoa hát í ả a không ngừng, nghe mà ong hết cả tai.

Cô nhớ mang máng rằng những lần trước đến nhà Trình Lục Dương, rõ ràng anh không xem tivi, nhưng lại chỉnh âm lượng lên rất to, trong đầu ngơ ngơ nghĩ: Anh cảm thấy ngôi nhà quá trống trải, nên hi vọng có chút âm thanh cho não nhiệt chăng?

Giải thích như vậy có vẻ hợp lý.

Trong khi cô đang nhìn chằm chằm tivi đến ngẩn người thì Trình Lục Dương xuất hiện trước cửa phòng ngủ, lên tiếng kéo suy nghĩ của cô trở về, “Tần Chân, cô lại đây một chút.”

Cô theo lời anh đi vào, thấy Trình Lục Dương chỉ vào cái tủ quần áo đang mở rộng, đứng đưng nói: “Không định giải thích sao?”

Trước mắt là rất nhiều mảnh giấy nhớ với đủ màu sắc dán đầy trong tủ quần áo, nhìn mà giật cả mình.

Về mặt Tần Chân cứng ngắc, cô mất tự nhiên cười cười, “Rảnh rồi không có việc gì nên giúp anh sắp xếp lại một chút...”

“Làm sao cô biết được?” Trình Lục Dương cắt ngang lời cô.

Tần Chân hơi xấu hổ đáp, “Lần trước đến nhà anh, đứng ngoài cửa phòng sách, không cẩn thận... không cẩn thận nghe thấy.”

Trình Lục Dương lập tức nhớ tới cuộc nói chuyện điện thoại kia. Hôm đó, bác sĩ nói với anh, cảm giác màu sắc của anh đang ngày càng yếu đi, có lẽ không lâu nữa sẽ mù màu hoàn toàn.

Anh yên lặng nhìn Tần Chân, thấy cô chột dạ ngẩng đầu liếc nhìn mình một cái, rồi lại vội vàng cúi xuống. Tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng anh lại nhìn thấy rất rõ ràng, trong đôi mắt kia, mang theo sự thương hại và thông cảm.

Cô còn muốn thử an ủi anh: “Thật ra thì cảm giác màu sắc không quan trọng đến vậy đâu, ít nhất sẽ không vì biến thành mù màu mà không biết lá cây có màu xanh lục, bầu trời có màu xanh lam mà? Tỷ lệ mắc bệnh mù màu mù đỏ lục của nam giới là 7% cho nên bệnh mù màu hoàn toàn không đáng sợ như vậy, dù sao...”

“Cô nói đủ chưa?” Trình Lục Dương đột ngột lạnh lùng ngắt lời cô.

Cho tới tận bây giờ, anh vẫn luôn cẩn thận cất giấu bí mật này, bố mẹ không biết, Trình Húc Đông không biết, đến cả cộng sự nhiều năm của anh là Phương Khải cũng không biết.

Anh tìm đủ loại lý do để che giấu việc cảm giác màu sắc của mình không tốt. Ví dụ như, tổng giám đốc là nhân vật có máu mặt cần phải có tài xế, làm sao có thể tự mình lái xe? Ví dụ như, trở thành một ông chủ xấu tính, quần áo phải đưa tới tận tay, cơm phải bưng tới tận miệng, cho dù là công việc vô cùng đơn giản như phân loại màu sắc của mấy kệ tài liệu, anh cũng không phải tự mình làm.

Anh vốn đã là một đứa con bố không thương mẹ không yêu. Nếu ngay cả khiếm khuyết sinh lý cũng bị phơi bày trước con mắt mọi người, sợ rằng sẽ chỉ nhận thêm chế giễu và thương hại.

Cho dù là ai, anh đều không muốn họ biết được bí mật của mình.

Mà lúc này, bí mật của anh lại bị cô nàng này nghe lén được... Trái tim Trình Lục Dương bỗng trở nên bồn chồn, bất an.

Tần Chân bị giọng anh dọa cho sững sờ, ngẩng đầu thấy vẻ mặt anh sa sầm, cô tưởng anh ngượng, vội vàng an ủi: “Bị mù màu thật sự không có vấn đề gì đâu, vẫn sống như những người bình thường thôi. Hồi học cấp ba, người bạn ngồi cùng bàn tôi cũng bị mù màu đỏ lục nhưng mọi người đều không biết. Nếu không phải trong tiết Sinh học có nói đến bệnh này, thì đến chính cậu ta cũng không biết bản thân có khiếm khuyết này...”

Mù màu, người bình thường, người bệnh.

Mấy từ ấy khiến cho việc hít thở của Trình Lục Dương trở nên nặng nhọc. Không thể nhịn được nữa, anh ngắt lời Tần Chân, chỉ về phía cửa, “Đi ra ngoài!”

Tần Chân ngẩn người, ngơ ngác nhìn anh.

“Ai cho cô nghe lén? Ai cần cô nhiều chuyện? Ai cần cô thương hại tôi?” Trình Lục Dương giật mạnh những tờ giấy nhớ ném xuống đất, anh dùng lực rất mạnh, nhưng giấy lại rất nhẹ, theo nhau rơi là tã.

Hành động ấy khiến cho Tần Chân cứng đờ, bối rối giống như vừa bị người ta giáng một cái tát thật mạnh vào mặt.

Cô áp úng nói: “Tôi chỉ... chỉ lo lắng cho anh...”

“Tôi nói rồi, tôi cần cô lo lắng sao? Ai cần lo lắng?” Giọng nói Trình Lục Dương khàn đặc, khó nghe, anh chìm trong trạng thái giận dữ, “Tần Chân, tôi hỏi cô, cô là gì của tôi, cô dựa vào cái gì mà nghe lén tôi nói chuyện điện thoại? Cô dựa vào cái gì mà động vào đồ đạc của tôi? Tôi có bị mù màu hay không thì có liên quan gì tới cô? Cô không thấy là mình nhiều chuyện hay sao?”

Một loạt câu hỏi, từng câu từng câu quất vào mặt Tần Chân tới tấp, càng lúc càng xoáy mạnh vào trái tim cô.

Cô ngơ ngác nhìn Trình Lục Dương, chỉ cảm thấy mặt mũi nóng bừng, khóe mắt cũng cay cay.

Trình Lục Dương nhìn đôi mắt đầy vẻ kinh hoàng kia, thật sự không chống đỡ nổi bao cảm xúc chất chứa trong đó nữa, chỉ có thể một lần nữa chỉ ra cửa, “Đi ra ngoài!”

Tần Chân cắn chặt răng, lao thẳng ra ngoài phòng khách, cầm lấy túi của mình rồi đi ra ngoài. Khi đi đến cửa, cô quay đầu lại nhìn người đàn ông đang đứng trước cửa phòng ngủ, nói từng câu từng chữ: “Là do tôi nhiều chuyện, ăn no rửng mỡ mới đi lo lắng cho anh! Trình đại gia, anh yên tâm, từ nay về sau tôi sẽ không mặt dày mà đi lo lắng cho anh nữa!”

Rầm! Tiếng đóng cửa của cô dữ dội, giống như tiếng sét đánh vang vọng khắp căn nhà.

Ti vi vẫn đang chiếu chương trình kịch nói, tiếng hát như làm phân tán suy nghĩ của người nghe. Trình Lục Dương đứng trước cửa phòng ngủ một lúc lâu, rồi mới buồn bực đi tới bên cạnh bàn uống nước, cầm lấy điều khiển từ xa ấn nút tắt.

Trong lòng rối bời, anh buồn bực vò đầu đi vào nhà vệ sinh, vùi mặt vào nước lạnh, đến khi ngẩng đầu lên thì thấy trên bồn rửa mặt có một chiếc ô... Là chiếc ô hoa của Tần Chân.

Ngoài cửa sổ, những hạt mưa đang rơi lộp độp lên mái hiên, dường như vẫn còn chưa tạnh. Anh nhìn khuôn mặt giận dữ của mình trong gương, trên mặt đọng đầy nước... Người phụ nữ kia không mang theo ô đã lao ra ngoài, có lẽ lúc này cũng đang chật vật giống như anh.

Cô mặc bộ đồ công sở, váy ngắn đến đáng thương, lại còn bệnh cũ, đang đến ngày đèn đỏ. Tệ nhất là, vì tiết kiệm tiền, nhất định cô sẽ không bắt taxi mà sẽ đi bộ ra bến xe buýt...

Trình Lục Dương gần như nghiêng răng nghiêng lợi chửi thề một câu, cuối cùng cầm ô lên, chạy ra ngoài.

Hành động này của anh có ý nghĩa gì?

Không có tự trọng?

Chính xác là không có tự trọng đến hết thuốc chữa.

Trình Lục Dương nghiêng răng, hùng hổ chạy ra ngoài, trong thang máy không có người, đến sảnh lớn tầng 1 cũng không có người, bật ô lao ra ngoài, tất cả mọi người đều đang ăn trưa, khu nhà không có một bóng người.

Anh bung ô bước nhanh ra ngoài, khi đến cổng tiểu khu, chú bảo vệ vừa ăn cơm hộp, vừa ngẩng đầu cười tí mắt chào hỏi anh: "Cậu Trình đi ra ngoài sao? Đi ăn trưa à?"

Đang vội nên anh không trả lời mà chạy ra ngoài. Nhưng nhìn ngó hai bên đường một lượt, vẫn không thấy bóng dáng Tần Chân đâu. Nơi này cách bến xe buýt đến mấy trăm mét, cô không thể chạy nhanh như vậy, người đang bị "báo động đỏ" như vậy không có lí nào biến thành Usain Bolt chỉ trong một giây được. Trình Lục Dương vừa lo lắng vừa luống cuống tìm kiếm trên đường một vòng, rốt cuộc nhớ tới cái gì, lại vội vàng đi trở về phòng bảo vệ, "Chú ơi vừa rồi chú có thấy cô gái nào không cầm ô chạy qua đây không? Chính là người hôm trước nói với chú là tôi đi đồ rác ấy!"

Chú bảo vệ ngơ ngác lắc đầu, "Không có, giờ này mọi người nếu không ăn cơm thì cũng ngủ trưa, rất ít người đi ra ngoài."

Trình Lục Dương sùng sốt, không thể nào... Cô còn chưa ra khỏi khu nhà?

Nghĩ vậy, anh nhanh chóng nói cảm ơn, rồi lại chạy vào bên trong.

Anh tìm một vòng, tìm đến khu vui chơi giải trí cho trẻ em, rốt cuộc cũng nhìn thấy bóng người.

Tần Chân bị mưa ướt, tóc ướt sũng dính vào mặt, lúc này đang ngồi trong cầu trượt hình lâu đài dành cho trẻ em, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trình Lục Dương dừng bước, nhìn cô, sau đó nghe thấy tiếng chuông điện thoại của cô vang lên.

Tần Chân dùng giọng mũi trả lời điện thoại, "A lô" một tiếng, không biết đối phương nói gì đó, cô cúi đầu đáp lại một câu: "Mạnh Đường!" rồi không biết nên nói thêm cái gì.

Trình Lục Dương định đợi cô nghe điện thoại xong thì mới đi tới, kết quả vừa nghe hai chữ này, cơn giận dữ bốc lên, anh sải bước xông về phía đó, giật lấy di động trong tay cô, lập tức ngắt máy.

Tần Chân khiếp sợ ngẩng đầu lên, bỗng nghe thấy anh hùng hổ mắng cô: "Tôi đã nói gì với cô nào? Nói cho anh ta vào danh sách hạn chế! Nói cô đừng để ý tới anh ta nữa! Cô coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai à? Cô đem sự lo lắng của người khác cho chó ăn rồi sao?"

Uất ức, phẫn nộ, tức cười... hàng loạt các cảm xúc dâng trào, Tần Chân cũng gân cổ gào lên với anh: "Liên quan quái gì đến anh?"

Trình Lục Dương bị cô gào to đến mức sững sờ, thấy vậy, Tần Chân càng không kiêng nể gì, đáp trả lại anh bằng từng câu từng chữ của chính anh: "Tôi nói rồi, tôi cần anh lo lắng sao? Ai cần anh lo lắng? Trình Lục Dương, anh không thấy là anh rất nhiều chuyện sao?"

Nước mưa rơi tí tách xuống mặt đất, rơi vào những vũng nước, khiến bọt nước bắn lên tung toé.

Trình Lục Dương nắm chặt chiếc ô, đứng yên tại chỗ, nhìn Tần Chân gào lên với anh rồi lại nhìn cô nhảy khỏi cầu trượt, liều lĩnh đội mưa chạy ra ngoài.

Trình Lục Dương một tay kéo cô lại, không quan tâm đến việc cô mất thăng bằng ngã vào người anh, chỉ rít từng tiếng qua kẽ răng, "Tần Chân, cô đi đâu vậy?"

Trong màn mưa, người con gái toàn thân ướt sũng nhìn anh, hai mắt đỏ hoe, đồng dạng nặn ra một câu: "Anh có tư cách gì để nói tôi? Hử? Anh chịu nói lý? Anh chịu nghe lời khuyên? Anh sẵn sàng đón nhận sự quan tâm của người khác sao?"

Trình Lục Dương há miệng ngậy người tại chỗ, bị đôi mắt đỏ hoe của cô dọa sợ.

Tần Chân oán hận trừng anh, "Cảm thấy rất bất lực phải không? Cảm thấy có lòng tốt lại bị cho là lòng lang dạ thú phải không? Trình Lục Dương, tôi nói cho anh biết, đáng đời anh! Đáng đời anh, đáng đời anh, đáng đời anh!"

Từng đợt công kích liên tiếp đổ ập xuống người Trình Lục Dương, anh há hốc mồm, cuối cùng chẳng nói chẳng rằng kéo Tần Chân đi về phía nhà mình.

"Buông tay ra!"

"Không buông!"

"Mau buông tay!"

"Cô đừng có mơ."

"Trình Lục Dương, tôi cảnh cáo anh, anh đừng có mà ép tôi, tôi mà điên lên là cái gì cũng làm được đấy!"

"Ha ha, vậy cô cứ làm đi!"

Tần Chân nóng nảy, gân cổ kêu lên: "Cứu mạng! Có ai không! Có kẻ muốn bắt cóc!"

Trình Lục Dương lập tức dừng lại, quăng cái ô đi, một tay vác Tần Chân lên, một tay bịt miệng cô, "Ngậm miệng lại cho tôi!"

...

Buổi chiều, khu nhà rớt cuộc yên tĩnh trở lại, Trình đại gia nghiêng răng nghiêng răng nghiêng lợi khiêng con tin bắt cóc được về nhà.

Trình Lục Dương quăng Tần Chân lên sofa giống như quăng một cái bao tải, giận giữ nói: "Nếu bây giờ cô lại chạy nữa, xem tôi có đánh gãy chân cô không!"

Tần Chân toàn thân ướt như chuột lột, nhưng khí thế không hề suy giảm, lập tức nhảy sục lên, cười lạnh lùng hai tiếng rồi đi về phía cửa.

Trình Lục Dương bị chọc giận, nhanh chóng đuổi theo, khiêng cô trở về quăng lên sofa, Tần Chân lại chạy, anh lại khiêng... Màn bắt người ngốc nghếch này lặp đi lặp lại mấy lần, Tần Chân rớt cuộc nổi giận.

Cô để nguyên giày nhảy lên chiếc sofa bọc vải caro trắng của Trình Lục Dương, trên ghế lập tức hiện lên mấy dấu giày bẩn thỉu. Sau đó, cô chỉ vào mũi Trình Lục Dương mắng: "Tôi hỏi anh, anh vẫn không chịu nói lý sao?"

Trình Lục Dương nhìn mấy dấu giày kia. Anh tức giận túm lấy tay cô lôi về phía nhà vệ sinh, đẩy cô đi vào sau đó giặt chiếc khăn tắm treo ở trên giá xuống, trùm lên đầu cô, "Cô trông cô đi! Có giống một người đang trong kỳ nguyệt san không? Há?"

Thấy cô giặt cái khăn từ trên đầu xuống, ném vào ngực anh, anh lại bắt đầu hung dữ xấn tay áo. Tần Chân tưởng anh muốn đánh cô hoặc trùm kín khăn tắm cho cô tắc thở nên lập tức máu dồn lên não, mím chặt môi trừng anh, tức giận đến run rẩy cả người.

Cô nghĩ kỹ rồi, nếu Trình Lục Dương thật sự dám ra tay với cô, cả đời này cô sẽ không bao giờ quan tâm đến anh nữa!

Yêu đương cái nỗi gì chứ! Cô đúng là có mắt như mù mới thấy anh là người tốt, bị làm cho mờ mắt mới có thể rung động trước anh!

Đang mải suy nghĩ lung tung, bất ngờ Trình Lục Dương vươn tay về phía cô thật, nhưng anh không đánh cô, mà cầm khăn tắm lau tóc giúp cô, một tay anh cầm khăn tắm chà chà tóc cô, một tay nắm chặt tay cô.

Động tác của anh thô bạo, vẻ mặt cau có giống như đang nghiêng răng nghiêng lợi. Thế nhưng, anh lại đang mang khuôn mặt sa sầm ấy im lặng lau tóc giúp cô.

Tần Chân sợ ngây người, quên cả máng chùi, quên cả giấy giũa.

Chiếc khăn tắm màu trắng che khuất tầm mắt cô, Trình Lục Dương lau mái tóc ướt sũng của cô từng chút từng chút một, cô chỉ có thể nhìn xuống đôi chân đi dép màu lam của anh dưới lớp khăn tắm.

Quần âu màu đen của anh cũng bị ướt gần hết, dính vào chân, nhìn mà thấy khó chịu.

Cô mất tự nhiên nhúc nhích người, lại bị anh quát: “Đừng lộn xộn!”

Anh vừa quát lên lại khiến cô nổi tính ương bướng. Cô một lần nữa giật khăn tắm ra, nhét vào lòng anh, “Trình Lục Dương, anh bớt ở đây làm người tốt đi! Nếu anh đã từ chối sự quan tâm của người khác, thì làm gì có tư cách ra về quan tâm? Tất cả chúng ta sinh ra trên thế giới này đều bình đẳng. Cho dù nhà anh có lắm tiền nhiều của, có quyền có thế, thì trong quan hệ giữa người với người cũng chẳng có bất cứ đặc quyền nào hết! Tôi là người, không phải thú cưng của anh, để cho anh khi vui vẻ là có thể xưng bạn gọi bè, xoa đầu hai ba cái, đến khi không vui là có thể đá sang một bên, bắt tôi phải cút đi thật xa!”

Cô nhắm mắt lại, lau đi giọt nước vừa lăn từ trên tóc xuống mi mắt, sau đó lại tròn mắt nhìn anh, “Không phải hỏi hận lại có thể rút lại được. Con người bằng xương bằng thịt, không phải như những bản thiết kế mà muốn sửa đi sửa lại theo ý mình là được đâu.”

Tần Chân không nói không rằng, lướt qua người anh đi ra ngoài.

Cô cảm thấy đã nói đến mức này rồi, mối quan hệ có thể gọi là tình bạn của hai người xem chừng đã đi đến ngõ cụt. Chung quy cũng không phải là người thuộc cùng một thế giới, cô không ăn lương của anh, không có khả năng kiểm chế tốt như Phụng Khải, không thể chấp nhận tình tình thiếu gia của anh.

Chỉ là, lòng cô vẫn cảm thấy chua xót, vì niềm xao xuyến cô từng có không chỉ một lần, cũng vì hành động thất thường lặp đi lặp lại của anh đối với cô.

Khi Tần Chân ra tới cửa, cổ tay lại bị túm lấy, đang định bảo buông ra, bỗng nghe thấy người phía sau khó khăn nói một câu: “Xin lỗi.”

Cô phải dừng bước.

Trình Lục Dương nắm chặt lấy cổ tay cô, giống như một đứa bé đang lo lắng không yên, hít sâu một hơi, “Tôi xin lỗi, tôi sai rồi, như vậy được chưa?”

Cửa thang máy mở ra, Trình Húc Đông nhìn thấy Tần Chân đi ra từ nhà Trình Lục Dương, cánh cửa phía sau cô chậm rãi khép lại, che khuất vẻ mặt có thể nói là khổ sở của Trình Lục Dương.

Anh ấy đứng lại, chăm chút nhìn người phụ nữ có vẻ chật vật kia, nhận ra cô chính là người mà buổi tối hôm đó Trình Lục Dương vội vàng vàng chạy tới đón công an đón đi, vì thế vô cùng kinh ngạc như rồng mây, gọi một tiếng: “Cô Tần?”

Tần Chân ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt hao hao giống Trình Lục Dương, không khỏi khựng lại, tâm trạng hỗn độn cũng vui đi phần nào.

Nhận được lời mời đi uống cà phê của Trình Húc Đông, Tần Chân xấu hổ nhìn xuống quần áo ướt nhẹp của mình, khéo léo từ chối.

Trình Húc Đông ra chiều thông cảm, chỉ làm như vô tình hỏi một câu: “Cãi nhau à?”

Tần Chân vội giải thích: “Quan hệ giữa chúng tôi không phải như anh nghĩ đâu!”

Thấy cô nóng vội như vậy, Trình Húc Đông ngược lại bật cười, hứng thú hỏi vặn lại: “Quan hệ mà tôi nghĩ là quan hệ gì?”

“...” Tần Chân im bất, phát hiện cô đã tự làm khó mình.

Trình Húc Đông chỉ cười, “Tôi có lái xe đến, để tôi chở cô một đoạn.”

“Không cần...” Tần Chân đang định từ chối, người trong thang máy đã bước ra ngoài, không cho cô cơ hội cự tuyệt.

Từ trung tâm thành phố đến khu nhà cô ở phải mất nửa tiếng đi xe, đối mặt với thành phần tinh anh trong giới kinh doanh như Trình Húc Đông, Tần Chân cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Trình Húc Đông lại nói: “Cô đã là bạn của Lục Dương, thì cứ xem tôi như là anh trai đi.”

Tần Chân nào dám xưng anh xưng em với ông chủ tương lai của tập đoàn Viễn Hằng, cô tự thấy bản thân không có bản lĩnh này. Hơn nữa... nghĩ đến sau này cô với Trình Lục Dương chắc sẽ trở thành người dưng, cô ừ ừ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng.

Trình Húc Đông dễ dàng nhận ra sự thay đổi tâm trạng của cô, chỉ mỉm cười, “Tính tình Lục Dương chắc rất xấu phải không?”

“Bình thường.” Ha ha, rất xấu? Rõ ràng là xấu đến mức trước nay chưa từng có, mà sau này cũng sẽ không ai bằng!

“Thật ra em trai tôi chỉ thích nói độc mồm độc miệng thế thôi chứ trong lòng không có ác ý gì đâu.” Trình Húc Đông nói đỡ cho em trai.

Tần Chân không buồn trả lời lấy lệ, chỉ thầm phản bác trong lòng, nếu tất cả mọi người trên đời này đều dùng lời lẽ mỉa mai châm biếm để cư xử với người khác như anh, sau đó lại dùng mấy từ như không có ác ý để giải thích cho hành vi của mình thì thế giới sẽ loạn mất.

Không nghe thấy cô đáp lại, Trình Húc Đông dừng một chút, mới hỏi: “Lục Dương có kể cho cô nghe chuyện trước kia của nó không?”

Tần Chân quả nhiên khựng lại giây lát, sau đó quay sang nhìn anh ấy, “Chưa kìa.”

Rõ ràng là rất tò mò.

Trình Húc Đông đã đạt được mục đích, lúc này có đi uống cà phê hay không không quan trọng nữa. Anh ấy dùng giọng đều đều kể cho Tần Chân nghe một câu chuyện cũ.

...

Có một đôi vợ chồng trẻ lấy nhau với đôi bàn tay trắng, khi kết hôn hoàn cảnh gia đình rất bình thường, nhưng hai vợ chồng đều có khát vọng có lí tưởng, mang theo túi hành lí trên vai, đi từ thị trấn nhỏ lên thành phố lớn, muốn tự mình lập nghiệp, dùng chút vốn tích góp trong nhà không ngừng cố gắng làm ăn.

Công việc kinh doanh ngày càng thuận lợi, và họ sinh con. Công ty đang trong giai đoạn mới thành lập, nhân lực không đủ, công việc lại nhiều, rất nhiều chuyện hai vợ chồng phải tự mình làm. Đứa con trai lớn chỉ mới tám tuổi, có thể tự chăm sóc được bản thân. Trong khi đó, đứa con trai nhỏ suốt ngày khóc lóc, cần người chăm sóc lại trở thành gánh nặng.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, hai vợ chồng đành gửi đứa con trai nhỏ về nhà ông ngoại dưới quê, mỗi tháng đều gửi rất nhiều tiền về. Còn con trai lớn có thể tự chăm sóc bản thân được bố mẹ dẫn theo bên người.

Cứ thế, đứa con trai nhỏ chưa đầy một tuổi đã phải rời xa bố mẹ, cô đơn sống cùng ông ngoại suốt mười một năm, cho đến tận khi ông ngoại qua đời.

Từ lúc cậu bé ấy bắt đầu hiểu chuyện tới nay, ấn tượng duy nhất đối với bố mẹ chính là trong suốt mười một năm số lần gặp mặt họ chỉ đếm trên đầu ngón tay. Tết năm nào cậu cũng gọi điện cho bố mẹ, hết lần này tới lần khác nghe bố mẹ dỗ dành: “Sang năm bố mẹ sẽ về đón con, đến lúc ấy con với anh con đều ở bên cạnh bố mẹ, được không?”

Cậu bé vừa khóc vừa ngoan ngoãn gật đầu với người ở bên kia điện thoại, “Vâng ạ!”, sau đó từ từ lớn lên trong sự chờ đợi, hết năm này qua năm khác.

Trong mười một năm, có hai lần nghỉ hè cậu được bố mẹ đón lên thành phố. Nhưng bởi vì việc làm ăn càng lúc càng lớn, trong suốt kì nghỉ hè cậu với bố mẹ cậu chẳng mấy lần gặp mặt, mà chỉ có hai anh em trai cậu với nhau. Sau đó, lúc đưa cậu về thị trấn, mẹ cậu sợ cậu mới tám tuổi, vẫn còn bám mẹ sẽ không cho bà đi, nên bảo cậu đứng đợi mình ở trong cửa hàng ke, cho tới tận khi lên xe buýt rồi mới gọi điện cho ông ngoại cậu ra đón cậu về.

Trong mười một năm này, mới đầu cậu còn háo hức chờ đợi, nhưng càng về sau, cậu càng ý thức được bố mẹ chỉ nói dối cho có lệ, cậu hoàn toàn không còn ôm hy vọng gì với bố mẹ nữa, cậu để mặc tính khí của mình trở nên lập dị kiêu ngạo, giống như hạt giống tự do sinh trưởng tươi tốt trên vách núi cao.

Việc làm ăn của bố mẹ càng lúc càng lớn, điều kiện vật chất của cậu cũng theo đó càng ngày càng tốt, nhưng niềm khát vọng cùng sự thiếu thốn tinh thần trong lòng vẫn vậy, không hề thay đổi.

...

Trình Húc Đông kể xong chuyện cũ, xe đã đi được một đoạn rất xa.

Tần Chân ngẩn ngơ nhìn chằm chằm con đường phía trước, không khó đoán ra nhân vật chính trong câu chuyện là ai – người ngồi bên cạnh cô chính là cậu con trai lớn, còn tên đáng ghét vừa khiến cô tức giận đến vùng tay bỏ đi, chính là cậu con trai nhỏ.

Cô bỗng nhiên nở nụ cười, “Anh không nghĩ là câu chuyện này có thể viết thành kịch bản phim dài tập chiếu trên giờ vàng của CCTV* sao?”

*Đài truyền hình trung ương Trung Quốc.

Lần này một người vốn hay cười như Trình Húc Đông lại không cười được, chỉ chậm rãi dừng xe ven đường, quay đầu lại nói với cô: “Đã chuẩn bị xong chưa? Vẫn chưa tới phần gay cấn nhất đâu, sau khi nghe xong, có thể cô sẽ hiểu được vì sao tính tình Lục Dương lại trở nên sắc bén gai góc như hiện tại.”

Tần Chân vẫy tay chào Trình Húc Đông, sau đó dưới sự kiên quyết của anh ấy, cô buộc phải nhận lấy chiếc ô anh ấy đưa, sợ hãi đi về nhà.

Đó là một chiếc ô quý giá màu đen tuyền phù hợp với sự sang trọng của Trình Húc Đông. Tần Chân không biết nhãn hiệu trên chiếc ô, nhưng nói thật, cô rất muốn được hoán đổi vị trí với chiếc ô này, ai bảo cái ô này trông còn đáng giá hơn cả cô!

Cô hết sức cẩn thận cầm chiếc ô về nhà, cung kính đặt “ô đại nhân” trong phòng khách hong cho cô, còn lấy khăn lau mặt lau từng ly từng tí nước mưa ở trên đó.

Tối đó, ôm cái bụng đau quằn quại vì người chị em hằng tháng, Tần Chân không hề ngạc nhiên khi mình bị mất ngủ. Nhưng nguyên nhân mất ngủ, ngoài việc cô không được khỏe, thì còn còn do câu chuyện mà Trình Húc Đông kể.

Trời đã sang thu, ngoài cửa sổ trời mưa không ngớt, nước mưa từ mái hiên cửa sổ rơi lộp độp xuống mảnh che, âm thanh nhỏ vụn tựa một khúc ca giục giã, âm ỉ không cho người ta đi vào giấc ngủ.

Tần Chân vật vờ lặn qua lặn lại đến quá nửa đêm. Từng chi tiết trong câu chuyện Trình Húc Đông kể giống như những thước phim không ngừng hiện lên trong đầu cô, từng cảnh từng cảnh đều rất rõ ràng. Thậm chí cô có thể tưởng tượng được dáng vẻ ngày bé của Trình Lục Dương, một cậu bé với đôi mắt sáng, khi cười giống như ánh mặt trời rực rỡ, trong phút chốc xua tan cái lạnh thấu xương của mùa đông.

Cô mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen như mực, nghĩ đến cảnh tượng một đứa bé mười một tuổi ngồi bên giường bệnh ông ngoại, mếu máo gọi điện cho bố mẹ, nhưng suốt một đêm, cho đến tận khi hơi thở của ông ngoại dần trở nên yếu ớt, điện thoại vẫn luôn trong tình trạng máy bận.

Vào lúc ấy, anh đã nghĩ gì?

Bệnh của ông ngoại đã theo ông hơn nửa đời người. Nửa năm trước bác sĩ đã nói, ông đã lớn tuổi, có phẫu thuật cũng không khá hơn được, chỉ nên cố gắng dưỡng bệnh ở nhà, uống thuốc đúng giờ, có thể gắng gượng được bao lâu thì hay bấy lâu.

Một đứa trẻ mười một tuổi phải tận mắt thấy người thân nhất của mình qua đời, nhìn ông ngoại thở hắt từng hơi vì bệnh phổi, cuối cùng đã qua đời trong cuộc chiến với tử thần.

Đèn sợi đốt trong phòng cứ bật suốt một ngày một đêm như vậy. Mà Trình Lục Dương thì nằm cạnh ông, cho đến tận khi ông trút hơi thở cuối cùng. Trong lúc này, bởi vì quá sợ hãi, Trình Lục Dương vẫn nhìn chăm chăm vào bóng đèn kia không chớp mắt, toàn thân cứng đờ, mãi đến ngày hôm sau mới có người phát hiện.

Trình Húc Đông nói, bởi vì hai mắt tiếp xúc với ánh sáng đèn điện quá lâu, một khoảng thời gian ngắn sau đó, Trình Lục Dương có hiện tượng mù tạm thời, lại không chịu mở miệng nói một câu, suốt ngày ngồi ngơ ngác một chỗ, mặc cho ai nói chuyện cũng không quan tâm. Về sau, bố mẹ anh đưa anh tới tìm một vị bác sĩ rất giỏi để chữa trị, trải qua một quá trình trị liệu, rốt cuộc cũng khôi phục được thị lực.

Nhưng tính tình quái gở kia thì vẫn không thay đổi, không thích kết bạn kết bè, luôn giữ khoảng cách với mọi người, quan hệ với bố mẹ lại càng gay gắt.

Sau đó, anh được bố mẹ đưa tới thành phố B học cấp hai, từ lúc đó anh lựa chọn học nội trú. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, thể theo nguyện vọng của anh, bố mẹ anh cho anh sang Anh du học, học chuyên ngành kiến trúc và thiết kế nội thất.

Sau đó, anh về nước, cư xử với mọi người, bao gồm cả người thân của anh, vẫn quái gở như trước.

...

Tần Chân thật sự không ngủ được, với lấy chiếc áo khoác đi ra ngoài ban công, luồng gió mát lạnh thổi về phía cô, thỉnh thoảng mang theo vài hạt mưa.

Cô lơ đãng nhìn cảnh đêm trong màn mưa, nhìn thẳng về phía xa, nhìn ra phía sau các tòa nhà chọc trời, cô chẳng biết mình đang nhìn về đâu. Mãi một lúc lâu sau, cô mới phát hiện đó chính là hướng trung tâm thành phố, trong đêm tối mờ mịt, người kia lúc này đang làm gì?

Cô không khỏi bức mình, chẳng phải cô nên giận anh sao? Vì sao sau khi nghe xong câu chuyện kia bỗng nhiên không còn tức giận nữa, ngược lại cảm thấy vừa lo lắng vừa thông cảm cho anh?

Trình Lục Dương nói anh không cần sự lo lắng và thương hại của cô, hành vi này của cô đúng là không có tự trọng!

Nhưng nghĩ lại, Tần Chân vẫn luôn cảm thấy, khi Trình Lục Dương nói những lời này, trong ánh mắt chứa đựng vẻ yếu ớt và sợ hãi khó bề che giấu. Anh khát khao tình thân, khao khát được yêu thương. Nhưng những ký ức thời thơ ấu khiến anh sợ bị bỏ rơi, nếu không có sẽ không sợ mất, có lẽ đây chính là nguyên nhân anh gạt tất cả mọi người ra khỏi trái tim mình.

Tần Chân khép chặt áo khoác trên người. Trình Lục Dương, bây giờ anh đã ngủ chưa?

Trình Lục Dương một mình giận dữ suốt buổi tối, cuối cùng gọi Phương Khải đến, nói là micro mưa đã lâu mà chưa dùng tới, cần phải thử âm thanh.

Kết quả Phương Khải đứng bên ngoài gõ cửa cả buổi lại không thấy ai trả lời, đành phải lấy chìa khóa dự phòng của mình ra mở cửa, không ngờ khi bước vào phòng, suýt chút nữa bị dọa chết.

Trình đại gia đã tự lắp micro, đứng chân trần trên ghế sofa, hò hét loạn xạ.

Thấy Phương Khải đến, anh kéo Phương Khải vào hát cùng. Giày vò như vậy cả đêm, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc Trình Lục Dương hát đến một, ngã vào sofa ngủ, Phương Khải được giải thoát, lấy một chiếc chăn mỏng đắp cho anh rồi ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Con người ta sống trên đời này, kiếm tiền thật chẳng dễ chút nào, đặc biệt khi gặp phải một ông chủ quý quái thể này, quả thực vừa nhọc thân vừa mệt

óc.

Mãi đến hơn nửa đêm, Trình Lục Dương đang mơ mơ màng màng ngủ, đột nhiên nghe thấy chuông điện thoại reo.

Trong phòng khách tối đen như mực, anh lại đang bị cảm, đầu óc quay cuồng. Anh ngồi dậy, mò mẫm xung quanh tìm di động. Cuối cùng phát hiện tiếng chuông phát ra từ phía bàn uống nước, anh vội tay về phía đó, nhưng chân trần mới bước một bước đã giẫm ngay phải chiếc micro trên mặt đất, ngã ục một cái.

Cú ngã này khiến Trình Lục Dương tỉnh ngủ hẳn.

Anh đau đớn ôm cầm đứng dậy, giận dữ chửi thề, vội tay lấy chiếc di động, thấy hai chữ lóe lên rõ ràng trên màn hình: Gái xấu.

Đôi lông mày mấy giây trước còn nhú chặt thoáng chốc giãn ra, anh vội vàng áp di động vào tai, “A lô?”

Bởi vì bị cảm, cộng thêm hát hò cả tối nên giọng anh nghe hơi khàn khàn, nhưng vẫn không giấu được vẻ ngạc nhiên cùng mừng rỡ.

Ở đầu dây bên kia, Tần Chân dừng lại một chút, rồi mới nói: “Anh ngủ chưa?”

Anh lập tức lắc đầu, “Chưa ngủ, chưa ngủ.”

Nghe thấy giọng anh đã khàn đặc, Tần Chân không nhịn được hỏi: “Anh đã uống thuốc cảm tôi mua cho chưa? Sao lại có vẻ càng ngày càng nặng vậy?”

Trình Lục Dương bật đèn trong phòng khách lên, vừa vào phòng bếp rót nước, vừa nói: “Rồi, đã uống rồi.”

Sau đó lại cầm cốc nước trở ra phòng khách, lấy thuốc trên bàn nuốt xuống ừng ực.

Tần Chân nghe thấy tiếng uống nước, buồn cười hỏi anh: “Uống khi nào?”

“... Vừa xong.”

Trình Lục Dương đặt cốc nước xuống, không hiểu sao lại thấy hơi căng thẳng. Anh đến trước cửa sổ, kéo rèm ra, nhìn quang cảnh sáng sủa dưới ánh đèn đường bên ngoài, một lúc lâu sau mới nói: “Cô gọi điện thoại đến... có chuyện gì sao?”

Câu hỏi này khiến Tần Chân sững sốt, đúng vậy, cô gọi tới làm gì?

Ngừng một chút, cô trả lời: “Hôm nay tôi đã gặp anh trai anh.”

Hỏi thờ Trình Lục Dương ghen lại, “Sao đó thì sao?”

Một lúc lâu vẫn không thấy Tần Chân trả lời, giọng anh đột ngột trầm xuống: “Anh tôi đã nói gì với cô?”

Lại là giọng điệu như sợ bị người ta vạch trần bí mật. Tuy ở một khoảng cách rất xa xôi, nhưng Tần Chân vẫn cảm nhận được tâm trạng anh lúc này, cuối cùng cười cười, “Không có gì đặc biệt cả, chỉ nói với tôi là tính tình của anh không tốt, mong tôi hãy rộng lượng hơn.”

Trình Lục Dương thờ ra một hơi, lại bắt đầu cao giọng, “Sao anh ta lại không biết xấu hổ mà nói tôi như vậy nhỉ, cứ như tính tình anh ta dễ chịu lắm không bằng! Cô không biết đâu, Trình Húc Đông đó chỉ được cái mồm tào nhả lịch sự bên ngoài thôi, chứ thực chất bên trong là bụng dạ nham hiểm đấy. Không biết bao nhiêu cô gái đã phải đau lòng vì anh ta, các bác cô cứ thấy anh ta mỉm cười liền nghĩ ngay rằng anh ta có ý với mình, kết quả... À, đúng rồi, anh ta với Mạnh Đường là cùng một loại người đấy!”

Nói tới đây, anh đột nhiên trở nên cảnh giác, “Này, Tần Chân, tôi nói cô hãy kiềm chế một chút! Đừng tưởng là anh trai tôi cười với cô tức là anh ấy có ý gì với cô, anh ấy làm vậy chỉ là phép lịch sự thôi, hiểu chưa? Còn nữa...”

Trình Lục Dương mà lại lải nhải cần nhần như vậy, thật đúng là hiếm thấy. Giọng nói bởi vì bị cảm nên hơi trầm khàn, pha lẫn chút êm ái mơ hồ, khiến người ta liên tưởng tới ánh sáng đom đóm ban đêm và sương mờ buổi sớm.

Tần Chân không nhịn được phì cười.

Một lần nữa, Trình Lục Dương bị tiếng cười của cô làm cho sợ ngây người, lập tức dừng lại, sau đó ngập ngừng hỏi: “Cô... không giận nữa?”

“Tất nhiên là giận!” Tần Chân nói chắc như đinh đóng cột. Cô nghe thấy Trình Lục Dương ở đầu bên kia khẽ rủa thầm một tiếng, không nhịn được lại cười: “Nhưng tôi quyết định cho anh một cơ hội lập công chuộc tội.”

“Tần Chân, cô đúng là cái đồ được dâng chân lân dâng đầu! Ông đây đã bao giờ phải ăn nói khép nép với người khác như vậy chưa? Nói cho cô biết, cô là người đầu tiên đấy, cô lại được thề mà vĩnh viễn lên à?” Trình Lục Dương cất cao giọng hơn, nhưng mãi lâu sau vẫn không thấy đầu bên kia trả lời, lại nhanh chóng xiu giọng, “... Phải lập công chuộc tội thế nào?”

Trên ban công, Tần Chân lẳng lẳng cười đến thất cả ruột. Trình Lục Dương ơi là Trình Lục Dương, đáng lẽ phải đổi tên thành “Trình kiêu ngạo” hay “Trình ngu ngốc” mới đúng!

“Tôi còn chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra sẽ nói cho anh.” Tần Chân nhìn mưa rơi tí tách trong đêm, bỗng dịu giọng nói, “Ngủ đi, muộn rồi.”

Trình Lục Dương hừ một tiếng, “Nửa đêm đánh thức tôi dậy, nói được mấy câu đã đòi ngắt máy, cô đùa tôi đấy à?”

Tần Chân sùng sốt, “Sao anh bảo là còn chưa ngủ?”

“Tôi...” Trình Lục Dương ngắc ngứ, cuối cùng lí sự, “Cô đánh thức tôi dậy, tôi đương nhiên không ngủ rồi, chả lẽ tôi mộng du nói chuyện với cô?”

Tần Chân hất hơi một cái, anh lập tức hỏi cô: “Cô đang ở chỗ nào đấy?”

“Ngoài ban công.”

“Cô không biết là nhiệt độ đang giảm sao? Không biết là bên ngoài đang mưa sao? Nửa đêm nửa hôm chạy ra ban công làm gì?” Anh không kìm được hung hăng mắng cô, “Tôi nói cô này Tần Chân, khi nào thì cô mới chịu trưởng thành vậy? Suốt ngày khiến người khác phải lo lắng, cô cảm thấy người khác rảnh quá, nên suốt ngày phải nhắc nhở cô sao?”

“Trình Lục Dương.” Tần Chân khẽ nói.

“Làm sao?” Trình Lục Dương vẫn đang tức giận, cực kì tức giận.

Tần Chân hỏi anh một câu, giọng nói pha lẫn tiếng cười: “Anh lo lắng cho tôi?”

“Nói thừa!”

“Nếu tôi không nghe lời, vẫn cứ đứng ở đây, sau đó muốn anh cút sang một bên, đừng để ý đến tôi, trong lòng anh sẽ có cảm giác như thế nào?”

“Chỉ muốn đến đó đánh cho cô một trận.”

“Vậy đúng rồi, lúc anh bảo tôi cút khỏi nhà anh, bảo tôi bớt lo chuyện của người khác đi, tôi cũng có tâm trạng như vậy.”

Trình Lục Dương lập tức cứng họng.

Giọng Tần Chân như đến từ một nơi rất xa, nhẹ nhàng mà mờ ảo, “Anh lo lắng cho tôi cũng giống tôi lo lắng cho anh thôi. Nếu muốn tôi ngoan ngoãn nghe lời, không đối xử tệ với thân thể của mình nữa, thì anh phải đồng ý với tôi, về sau nếu lại có chuyện gì, không được phép từ chối sự quan tâm của tôi nữa.”

“...”

“Anh đã nói chúng ta là bạn bè, như vậy, tình cảm giữa bạn bè phải có qua có lại, chứ không phải là từ một phía. Hơn nữa, khi gặp chuyện gì, có người chia sẻ cùng vẫn hơn là một mình chịu đựng, phải không?”

Trình Lục Dương đứng bên cửa sổ, nghe tiếng nói chuyện chậm rãi cùng hơi thở đều đều của cô, một góc nào đó trong lòng bỗng nhiên mềm mại hẳn.

Trong phòng đèn điện sáng trưng, ngoài cửa sổ bóng đêm dịu dàng, đến cả cơn mưa mùa thu làm nhiễu loạn tâm trí người ta cũng trở nên đẹp đẽ vô cùng.

Một lúc lâu sau, anh hơi cong môi lên, khẽ nói: “Được.”

Ban đêm thế này, rõ ràng chẳng có đề tài gì hay để nói, nhưng hai người lại có thể nói chuyện điện thoại rất lâu.

Trình Lục Dương nói: “Còn đau bụng nên không ngủ được à?”

Lúc này Tần Chân đã chui vào trong chăn, mặt đã hơi nóng lên, lí nhí trả lời.

Thế này là thế nào, mỗi lần đến ngày đều có anh tham dự vào là sao.

Trình Lục Dương lại hỏi: “Đã vào giường chưa vậy?”

“Rồi.”

“Còn chán? Đã đắp chưa?”

“Rồi.”

“Thế à, vậy cô ngủ trước đi.”

Tần Chân tò mò, “Vậy còn anh?”

“Đợi cô ngủ rồi tôi ngủ.” Trình Lục Dương tìm một vị trí thoải mái trên sofa rồi nằm xuống, tiện tay cầm lấy một quyển sách ở trên bàn uống nước, “Không phải cô không ngủ được sao? Vậy tôi sẽ đọc sách, đợi khi nào cô ngủ thì tắt máy.”

“Anh giai à, lại có người lãng phí tiền điện thoại như anh sao?” Mặt Tần Chân méo xệch.

“Cô quản lý tôi đấy à!” Trình Lục Dương cười, “Được rồi, cô cứ việc ngủ, muốn nói chuyện thì cứ nói, tôi nghe.”

Trái tim Tần Chân đập thình thịch, cảm giác ấm áp trào dâng trong lòng, rồi lập tức lan dần khắp cơ thể.

Cô vẫn biết Trình Lục Dương là người bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong tinh tế và chu đáo, nhưng khi anh thể hiện sự dịu dàng, chu đáo đó với cô, lòng cô lại cảm thấy rất bối rối, rất mâu thuẫn.

Là vui mừng, là hạnh phúc, đồng thời cũng là thấp thỏm không yên.

Cô gối đầu lên chiếc gối mềm, nghe bên kia thỉnh thoảng vang lên tiếng lật sách, lại càng không ngủ được.

Một lúc lâu sau, cô khẽ gọi một tiếng: “Trình Lục Dương?”

“Vẫn chưa ngủ sao?” Anh hỏi lại cô.

“Không ngủ được.” Tần Chân trở mình, gọi điện như vậy ngủ được mới là lạ! “Hay là, anh đọc cho tôi nghe quyển sách anh đang đọc đi?”

Trình Lục Dương hừ một tiếng, “Chỉ biết sai bảo tôi, được rồi, hôm nay tâm trạng của ông đây tốt, cô chờ chút!”

Anh làm bộ háng háng giọng, Tần Chân liền chăm chú lắng nghe. Chỉ là thật không ngờ, anh vừa mở miệng lại đọc một đoạn tiếng Anh lưu loát.

“Everybody in our family has different hair. My papa’s hair is like a broom, all up in the air. And me, my hair is lazy. It never obeys barrettes or bands.”

...

“But my mother’s hair, my mother’s hair, like little rosettes, like little candy circles all curly and pretty because she pinned it in pincurls all day...”

Đã có rất nhiều năm rồi Tần Chân không động đến tiếng Anh, cho dù đoạn này rất đơn giản, cô cũng chỉ hiểu được sơ sơ. Nhưng giọng đọc của Trình Lục Dương trầm thấp dễ nghe như đến từ một vì sao xa xôi, mang theo ánh sáng dịu dàng lấp lánh.

Đến khi anh dừng lại, cô nhỏ nhẹ hỏi anh: “Có thể giải thích nội dung của đoạn vừa rồi được không?”

Trình Lục Dương cười nói: “Vậy cô phải năn nỉ Trình đại gia làm ơn giải thích giùm mới được.”

Cô hừ một tiếng khinh miệt.

Trình Lục Dương bật cười, dịch cho cô một lần.

Đây là một quyển sách thiếu nhi. Tác giả đứng dưới góc nhìn của một cô bé để viết một quyển nhật kí, lấy tựa đề là “Căn nhà trên đường Xoài”.

Mà chương anh đọc này là chương về tóc, trong đó có một đoạn văn ám áp đáng yêu khiến trái tim Tần Chân dịu đi phần nào:

Tóc của mẹ trông giống như những chiếc nơ hoa hồng xinh xắn, như những viên kẹo tròn tròn nho nhỏ, chúng cuộn tròn lại, cực kì xinh đẹp... Mỗi khi mẹ ôm bạn, bạn sẽ cảm thấy vô cùng an toàn, sẽ nghĩ thấy hương thơm ngọt ngào đó, là mùi bánh mì trước khi cho vào lò nướng, là mùi hương những lúc mẹ nhường cho bạn phần giường còn vương hơi ấm. Bạn ngủ bên cạnh mẹ, bên ngoài mưa đang rơi, còn bố đang nằm ngáy. Ôi chao, tiếng ngáy, tiếng mưa rơi, và tóc mẹ thơm mùi bánh mì!

Giọng nói của Trình Lục Dương khàn khàn trầm thấp xen lẫn chút giọng mũi. Lúc này, Tần Chân như đang quay về rất nhiều năm trước đó, nhìn thấy Trình Lục Dương của thời thơ ấu.

Anh khao khát tình thân, khao khát cha mẹ, lại càng khao khát được yêu thương. Cô cuộn người trong chăn, khẽ gọi anh: “Trình Lục Dương!”

Anh lập tức dừng lại, dùng giọng mũi trả lời: “Hử?”

“Ngủ ngon.” Cô khẽ khàng nói, trong giọng nói mang theo chút cảm giác lưu luyến không rời.

Trình Lục Dương cười nói: “Muốn ngủ rồi sao?”

Không muốn, thực sự không muốn chút nào... Tần Chân thầm thở dài tiếc nuối, lại nói với người ở bên kia điện thoại: “Ừ, tôi mệt rồi, đi ngủ thôi.”

Anh còn đang bị bệnh, không thể thức quá khuya.

Trình Lục Dương mỉm cười, “Ừm, cô tắt máy trước đi.”

Cô hạ quyết tâm, dứt khoát ấn nút tắt, sau đó vừa buồn phiền lại vừa thỏa mãn nhìn chăm chăm điện thoại hồi lâu, rồi mới đi ngủ.

Ở đầu bên kia, Trình Lục Dương nhìn quyển sách nhỏ bìa màu vàng nhạt ở trong tay rất lâu, cuối cùng quay trở về phòng ngủ.

Tóc của mẹ thật sự có mùi thơm như vậy sao? Anh thật sự tò mò.

Cảm giác khi thích một người là như thế nào?

Là giống như khi bạn chạy băng băng trên một cánh đồng bao la bát ngát, chạy đến một thớ hồng học mà dừng lại, chẳng ngại ngần gì mà nằm ngửa ngay trên ruộng lúa, sau đó nhìn thấy đám mây ở trên bầu trời không ngừng di chuyển như muốn rơi xuống, thân thiết bao phủ lên người bạn.

Giây phút đó, bạn sẽ cảm thấy cả thế giới này chỉ nhỏ bé như khoảng trời trước mắt bạn thôi.

Cũng trong giây phút đó, bạn sẽ cảm thấy mình đang sở hữu cả khoảng trời bao la mà mọi người đều yêu thích và ngưỡng mộ.

Cho nên, khi Tần Chân nghĩ đến Trình Lục Dương, sẽ cảm thấy cả thế giới đang ùa vào lòng cô.

Công việc buồn tẻ không chút mới mẻ hằng ngày trở nên vô cùng thú vị vì được gặp anh. Cô giống như một cô gái đang đắm say trong tình yêu, mỗi ngày vội vàng chạy từ Âu Đình tới chỗ Trình Lục Dương, đến khi rời đi lại cảm thấy lưu luyến không rời.

Ngày thứ bảy, Tần Chân nhận được điện thoại của mẹ, nói cô về nhà ăn cơm, cô vui mừng đồng ý.

Nhưng sau khi mất mấy tiếng đồng hồ để về nhà, tất cả vui sướng lúc trước đều bay biến, nguyên nhân là trong nhà ngoại trừ bố mẹ và Tần Thiên ra, còn có thêm một người lạ.

Chúc Vân Chi ân cần kéo tay cô, muốn cô đến ngồi cạnh người đàn ông đang ngồi trên sofa kia, sau đó giới thiệu: “Đây là Thiệu Phong, cháu của cô Triệu nhà bên cạnh, lại đây, Tần Chân, mau đến chào hỏi đi!”

Chúc Vân Chi đẩy hai người ra ngoài ăn tối, rõ ràng là có mục đích để hai người xem mặt.

Thiệu Phong là một thanh niên vô cùng bình thường, làm quản lý một công ty bảo hiểm.

Tần Chân không có hứng thú nói chuyện với anh ta. Cô gầy gầy từng hạt cơm một, lại còn phải dùng vẻ mặt tươi cười tiếp chuyện. Sau cuộc nói chuyện phiếm, cô không khỏi có ánh mắt ngưỡng mộ mẹ mình, quản lý công ty bảo hiểm kết đôi với quản lý công ty bất động sản, đúng là sự kết hợp hoàn hảo!

Chỉ là, nhìn dáng vẻ ăn uống thiếu nam tính cùng cách nói chuyện gượng gạo mất tự nhiên của Thiệu Phong, Tần Chân thật khó mà tưởng tượng, làm sao mình có thể chung sống với một người như vậy cả đời.

Cơm nước xong, cô lịch sự từ chối lời đề nghị đưa về của Thiệu Phong, nói là công ty có việc, cô phải lập tức về thành phố B ngay.

Có lẽ Thiệu Phong cũng nhìn ra cô không có hứng thú, sau khi nói mấy câu xã giao, hai người liền chia tay.

Tần Chân đi một mình trên đường rất lâu, cho đến tận khi trời đã trở nên tối đen, dạo một vòng quanh khu vực quen thuộc rồi mới quay về nhà.

Hiển nhiên Chúc Vân Chi đã nghe ngóng được tiến triển của hai người từ phía Thiệu Phong, khi mở cửa, sắc mặt bà xám xịt, đợi cô vào nhà, ngay khoảnh khắc cánh cửa khép lại, bà không nhịn được trách móc: “Mẹ phải nói với con như thế nào hả Tần Chân? Mẹ vất vả lắm mới sắp xếp được đối tượng xem mặt cho con, vậy mà con lại ăn xong bỏ chạy?”

Tần Chân để túi xuống ghế, biểu cảm cũng chẳng khá hơn, nhưng vẫn hạ giọng nói: “Mẹ, con không muốn xem mặt.”

Hai mẹ con tranh cãi kịch liệt, chỉ mình mẹ cô cứ lái nhai chuyện hôn nhân đại sự, trong khi đó Tần Chân đã mệt rồi, không buồn mở miệng, vội vàng rời đi ngay sau đó.

Giờ này, đã không còn xe buýt về thành phố B, ngồi taxi thì tốn không biết bao nhiêu tiền.

Tần Chân buồn bực vẫy một chiếc xe trống, cắn răng ngồi lên, đọc địa chỉ.

Đáng tiếc, phúc chưa thấy đâu mà họa đến dồn dập, khi đã đi được một quãng rất xa để trở về khu nhà mình, cô phát hiện không mang đủ tiền.

Tài xế nhìn cô với vẻ cảnh giác, giống như sợ cô quỵt nợ. Tần Chân không biết nên khóc hay cười, lúng túng khấp vế lại, “Thế này đi, anh tài xế, anh chờ tôi thêm một đoạn nữa đi!”

Cô đọc địa chỉ nhà Trình Lục Dương, sau đó vội lấy di động gọi cho anh, nhờ nhẹ giải thích tình cảnh xấu hổ của mình.

Không lâu sau đó, xe đã dừng lại ở ngoài khu nhà Trình Lục Dương đang ở. Anh đang đứng ven đường, trên người mặc một chiếc áo len đơn giản màu xanh dương giống như một thiếu niên. Khi nhìn thấy cô vẫy tay từ cửa sổ xe, anh tiến lên phía trước vài bước, cầm tiền mặt đã chuẩn bị trước đưa cho

tài xế.

Tần Chân cảm túi xách nhảy xuống xe, trong giây phút nhìn thấy Trình Lục Dương, cô bỗng ý thức được một vấn đề: Bắt đầu từ khi nào, mỗi khi gặp phải những tình huống nan giải như thế này, người đầu tiên mà cô nghĩ tới đã chuyển từ Bạch Lộ sang anh?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tôi Để Ý, Thực Sự Rất Để Ý

Typers: ngocanh0112

Tài xế taxi nhận được tiền, vô cùng mãn nguyện lái xe rời đi.

Trình Lục Dương thoải mái dứt hai tay trong túi quần, nghiêng người liếc xéo cô một cái, “Này, có phải cô tiếc tiền xe nên mới cố ý chạy đến công nhà tôi, tìm tôi đào chút mỡ không?”

Tần Chân bĩu môi, “Tôi chưa từng quần đến mức đó đâu, biết chưa?”

“Vậy giờ cô định đi đâu đây?”

Tần Chân sững sốt lúc này mới nghĩ ra: “Đáng lẽ không nên xuống xe! Trực tiếp tìm anh lấy tiền, rồi bảo tài xế lái xe chở về nhà mới đúng!”

Trình Lục Dương cười ha ha, “Chỉ số thông minh trung bình của toàn thể giới đã bị cô kéo thấp xuống rồi!”

Thấy vẻ mặt buồn bực của Tần Chân, anh mỉm cười, “Đi thôi, để tôi tiễn cô một đoạn, dọc đường thấy chiếc xe trông nào thì vậy, chỗ này bắt xe không tiện lắm.”

Trình Lục Dương cùng Tần Chân chậm rãi đi về phía trước.

Anh hỏi Tần Chân: “Hôm nay về thăm bố mẹ à?”

Cô rầu rĩ trả lời: “Ờ.”

“Chơi vui không?”

“Ờ.”

Trình Lục Dương nghiêng đầu nhìn sang, thấy cô cúi đầu nhìn bóng mình in trên mặt đất, khuôn mặt nhìn nghiêng hơi đanh lại, có vẻ đang rất buồn bực. Thấy vậy, anh nghiêm giọng gọi cô: “Tần Chân!”

“Hả!” Nghe giọng anh nghiêm túc, Tần Chân ngẩng đầu lên nhìn.

Trình Lục Dương im lặng nhìn cô, chậm rãi nói: “Hôm qua có người nói với tôi rằng, chúng ta là bạn bè, giữa bạn bè phải có qua có lại, không thể đơn phương từ một phía được, trí nhớ của tôi không tốt lắm, đã quên mất người này là ai rồi, không biết cô có nhớ không?”

“...”

“Còn nữa, người kia còn nói, khi gặp chuyện gì, có người chia sẻ vẫn hơn là một mình chịu đựng, cô có thấy mấy lời này quen không?”

“...”

“Để tôi nghĩ xem cô ấy còn nói cái gì nữa.” Trình Lục Dương giả vờ đau đầu suy nghĩ.

“...”

Tần Chân phì cười, khẽ huých khuỷu tay vào anh. “Anh thôi đi, thích diễn kịch như vậy sao không đầu quân vào Hollywood luôn cho rồi?”

Trình Lục Dương tiếc nuối xoa xoa tay, “Tôi đẹp trai thế này, rất sợ sang đó sẽ gặp phải quy tắc ngầm, vậy chẳng phải là lỗ to sao? Tôi là một nam thanh niên tốt bán nghệ không bán thân đấy nhé!”

Ba hoa xong, anh quay về chủ đề chính, “Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Chân thở dài, kể cho anh nghe chuyện mẹ cô tự tiện sắp đặt xe mặt cho cô.

Trình Lục Dương nghe xong, thấy dở khóc dở cười. “Vậy người đàn ông kia thế nào? Có đẹp trai như tôi, có hấp dẫn như tôi không?”

“Hừ!” Tần Chân tức giận trừng mắt lườm anh, “Bớt dặt vàng lên mặt mình đi!”

Thế nhưng đi được một vài bước, cô lại không khỏi phì cười, chỉ cần bằng một nửa như anh thì tốt biết mấy!

Trình Lục Dương giục cô kể về hoàn cảnh của người đàn ông kia. Tần Chân lơ đãng miêu tả một lượt bề ngoài và hoàn cảnh cụ thể của Thiệu Phong.

“Như vậy là anh ta rất gầy, rất éo lá, chỉ là một nhân viên bán bảo hiểm vô cùng bình thường?” Trình Lục Dương đưa ra kết luận.

Tần Chân lườm anh: “Đừng có mà coi thường người bán bảo hiểm, chẳng phải tôi cũng chỉ là nhân viên bán nhà thôi sao?”

“Hai cái này khác nhau chứ!” Trình Lục Dương nói một cách quả quyết.

“Đâu có gì khác nhau?”

“Đương nhiên là khác nhau rồi.” Trình Lục Dương khoát tay lên vai Tần Chân, “Cô là bạn tốt của Trình Lục Dương tôi, loại người nếu ném vào đám đông thì tìm nửa năm mới thấy kia làm sao có thể so được với cô chứ?”

Tần Chân không nói gì, bị hành động thân thiết bất ngờ của anh làm cho giật mình, trong lòng lại xuất hiện những cảm xúc lẩn lộn.

Cô mặc một chiếc váy cổ chữ V, cổ áo không hở lắm nhưng đủ lộ ra một khoảng da thịt đụng chạm trực tiếp với cánh tay anh.

Anh vô tư nói chuyện với cô, hoàn toàn không ý thức tới khoảng cách nam nữ, có lẽ đã xem cô như một người rất thân thiết, đến mức không cần phải ý tứ đến mấy điều vật vãn.

Đáng lẽ cô phải rất vui vẻ, trái tim đã theo hơi thở kẻ sát của anh mà đập loạn nhịp, nhưng lời nói của anh lại lọt vào trong tai cô rất rõ ràng. Anh nói, cô là bạn tốt của anh.

Chỉ là bạn tốt mà thôi.

Tần Chân ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm tối đen, chợt nói: “Ngày mai trời nhất định sẽ rất đẹp.”

Trình Lục Dương người nhìn theo tầm mắt cô, thấy vì sao rải khắp bầu trời như những viên kim cương lấp lánh rực rỡ trong màn đêm. Anh không khỏi thốt lên một câu: “Cuối cùng đã tạnh rồi, mấy hôm nay trời cứ mưa suốt, người tôi sắp mọc mốc rồi!”

Tần Chân lại ngo ngắc nhìn bầu trời xinh đẹp kia, trong phút chốc không nói nên lời.

Phải nói với ai đây? Thực ra cô lại rất thích những khoảng thời gian mưa không ngớt kia, dù cô hoàn toàn không phải là người lãng mạn thích ngắm mưa.

Trước giờ cô chỉ thích trời trong xanh, ánh nắng rực rỡ, cảm thấy thời tiết như vậy khiến tâm trạng của cô tốt hơn. Nhưng nếu không có những ngày mưa liên miên kia, thì sao cô và Trình Lục Dương có thể xích lại gần nhau hơn?

Anh lo cô dính mưa, lo cô cảm lạnh, cầm ô đi đón cô trong mưa, còn ngoắc ngoếch cái nhau với cô... Nếu không có trận mưa liên tục vài ngày, có lẽ bọn họ vẫn sẽ như trước đây, là quan hệ đơn thuần giữa cấp trên và cấp dưới, chứ không phải bạn bè như hôm nay.

Hai người đã đi rất xa, cũng không biết đã bỏ lỡ bao nhiêu xe taxi.

Trình Lục Dương thấy cô vẫn rầu rĩ không vui, tưởng rằng cô còn đang buồn bực chuyện mẹ ép cô đi xem mặt, bồng nhiên hào hứng quay đầu lại nói với cô: “Tôi có ý này rất hay, tôi làm ở La Lune lâu như vậy, hợp tác làm ăn với nhiều người, tôi quen biết rất nhiều đàn ông độc thân có điều kiện tốt, hay để tôi tìm giúp cô nhé?”

Trái tim Tần Chân chợt thắt lại như ngừng đập, ngo ngắc ngẩng đầu lên nhìn anh: “Gì cơ?”

Anh bồng nhiên mỉm cười, nhìn cô với ánh mắt “không cần cảm ơn tôi đâu” rồi nói: “Người tôi giới thiệu chắc chắn khác hẳn đẳng cấp với người mẹ cô giới thiệu, đảm bảo sau khi cô dẫn về nhà, mẹ cô sẽ hài lòng đến mức bắt cô phải mang lì xì đến cho ông mai này ngay!”

Tần Chân phát hiện, từ sau khi quen biết Trình Lục Dương, số lần cô mất ngủ càng ngày càng nhiều.

Đôi khi là vì vui vẻ mà không ngủ được, lăn qua lộn lại lại nhớ đến anh, nhớ đến những lời nói ác độc của anh, nhớ đến sự chu đáo của anh, trong đầu cô thậm chí hiện lại từng cảnh từng cảnh một khi ở bên anh, sau đó nghĩ ra vô số câu đáp trả những lời nói ác khẩu của anh, có lúc còn chán nản nghĩ: Chà, đáng lẽ lúc đấy phải trả lời như vậy mới đúng!

Đôi khi lại vì buồn bã đến không ngủ được, ôm gối đầu chỉ hận không thể làm cho mình chết ngay luôn. Nếu nói mất cô có vấn đề mới thích Mạnh Đường, vậy thì nhất định là đầu óc cô cũng có vấn đề nốt mới đi thích Trình Lục Dương. Bởi vì ít nhất cô và Mạnh Đường còn có điểm chung trong quá khứ, nhưng còn với Trình Lục Dương thì sao?

Ha ha, thiếu gia của tập đoàn Viễn Hàng, sếp của La Lune.

Mà đêm nay, cô lại tiếp tục trần trọc vì buồn bực. Không vì cái gì khác, đơn giản là vì người mà cô thích lại vui vẻ, nhiệt tình tìm đối tượng cho cô...

Tần Chân thờ ngấn than dài đến hơn nửa đêm, cuối cùng gọi điện cho Bạch Lộ, mới mở đầu đã nói một câu: “Mình muốn chết, làm sao bây giờ Bạch Lộ, mình rất muốn chết, mình không muốn sống nữa!”

Bạch Lộ đang ngủ tự dưng bị người khác đánh thức, lại còn phủ đầu bất ngờ, lập tức ngồi bật dậy, “Cậu làm sao vậy? Bệnh cũ tái phát hay là bị cưỡng hiếp nên đâm ra nghĩ quẩn?”

Tần Chân ôm trái tim bị thương ngheo ngao hát: “Người tôi yêu chẳng phải người yêu tôi, trái tim anh đã thuộc về ai kia mất rồi...”

Bạch Lộ không nhịn được mắng: “Đồ thần kinh, cậu bình thường một chút thì có chết ai không?”

Đang lúc nói chuyện, bên phía Bạch Lộ bỗng vang lên một giọng nam êm ái dễ nghe: “Ai gọi thế?”

Tần Chân kinh ngạc, “Cậu đang ở đâu thế?”

Bạch Lộ ấp úng nói: “Ở nhà... Vừa rồi, là tiếng ti vi.”

Người đàn ông kia có vẻ không vui, giọng nói bỗng nhiên trở nên sâu sắc: “Sao lúc nào em cũng phải giấu giếm giếm thế hả?”

Lần này Tần Chân khẳng định chắc chắn là có người đàn ông đang nằm bên cạnh Bạch Lộ. Cô lập tức vô cùng bi thương, cảm thấy không thể nói chuyện tiếp với cô bạn này nữa. Thử hỏi xem, cô đang thất tình thế này, người bạn thân thiết nhất lại ở nhà bên một người đàn ông đến hơn nửa đêm, thế nghĩa là thế nào?

Đúng là chọc vào nỗi đau của người khác, chạm vào vết sẹo của người khác, tàn nhẫn, hủy hoại thuần phong mỹ tục!

Cô tắt di động, ném xuống cuối giường, cực kỳ bi thương lấy cái gối đè lên đầu.

Khoảng cách xa nhất trên thế giới này không phải là sống và chết, cũng không phải là đứng trước mặt người nhưng không thể nói “em yêu anh”, mà là, rõ ràng là tôi yêu người, nhưng người lại không biết, lại còn muốn giới thiệu đối tượng cho tôi!

Không lâu sau đó, Tần Chân vẫn về nhà xin lỗi mẹ, sau đó hai người lại hòa thuận như chưa từng có chuyện cãi vã vừa rồi. Tuy nhiên cái giá phải trả cho sự làm hòa lần này chính là việc bắt đầu những tháng ngày đi xem mặt đến khổ sở của Tần Chân.

Khi rù Tần Chân ra ngoài ăn vặt, Bạch Lộ thấy Tần Chân không tập trung lắm bèn nhắc tới cuộc điện thoại hơn nửa đêm hôm trước.

Tần Chân dừng một chút, mới nói: “Thật ra mình bị thần kinh rồi, thích một người không ở cùng một thế giới với mình.”

“Ồ, cậu lại xem phim Hàn hả? Chẳng lẽ tên kia đến từ dải Ngân Hà?” Bạch Lộ giễu cợt cô, “Đã thời đại nào rồi, lại còn cùng thế giới nữa, cả trái đất đều đang hát vang bài ‘chung một thế giới, chung một ước mơ’ rồi kia kìa, ai quan tâm cậu một thế giới hay là hai thế giới? Lừa và ngạo còn có thể sinh ra con la, các cậu có phải khác loài đâu, làm sao mà không tiến tới được?”

Nói tới đây, cô bỗng nhiên hiểu ra: “Mà này, có phải cậu thích Trình Lục Dương không vậy?”

Tần Chân giật mình, vội vàng nhìn xung quanh: “Nói nhỏ thôi thì có người chết chắc?”

Căng thẳng như bị chọc đúng tim đen.

Bạch Lộ hỏi cô: “Tên kia có biết cậu tối mất tối mũi đi xem mặt không?”

Tần Chân buồn thiu chọc chọc hạt com trong bát, “Ai mà biết được.”

“Thế anh ta có biết cậu thích anh ta không?”

“Biết thế quái nào được.”

“Này, chị hai à, mình nói này, cậu còn chưa tỏ tình đã định buông tay sao?” Bạch Lộ tròn tròn mắt, cốc một cái lên đầu cô: “Chỉ can đảm chứng này thôi sao! Tốt xấu gì cũng phải bị từ chối rồi hẵng từ bỏ chứ! Thật sự không được nữa thì tìm cách úp sọt, để cho mọi sự đã rồi, bảo anh ta chịu trách nhiệm!”

Cưỡng gian, úp sọt ư? Tần Chân đột nhiên nhớ ra một việc, neho mắt nhìn chằm chằm Bạch Lộ, “Người đàn ông ở bên cạnh cậu đêm đó là ai?”

“Hả? Người đàn ông nào?” Bạch Lộ bắt đầu ấp úng vờ ngơ ngẩn: “Đã bảo cậu là tiếng ti vi mà!”

“Thôi đi!” Tần Chân rút cuộc tìm được cơ hội nói sang chuyện khác, được dịp phát huy, tra hỏi nghiêm khắc.

Nhưng mà chỉ có bản thân cô biết, một góc nào đó trong lòng vẫn luôn để ý tới Trình Lục Dương.

Đúng là cô nhát gan, không tự tin, thậm chí tự ti đến nỗi không dám nói thích anh.

Do những đối tượng xem mắt mà mẹ cô tìm cho cô đều cùng tầng lớp với cô nên cô càng ý thức được rất rõ khoảng cách giữa mình và Trình Lục Dương, một khoảng cách không phải chỉ cần dũng cảm là có thể vượt qua được.

Tối hôm đó, cô và Bạch Lộ ngồi trên ghế dài trong công viên nói chuyện phiếm, mỗi người một chai bia.

Bạch Lộ bộc trực, kể rõ sự tích kết hợp khó tin giữa mình và nam thần bỗng dưng từ đâu xuất hiện. Thì ra nam thần kia chính là tên say khướt mà cô ấy từng nhầm khi tới quảng trường Vạn Đạt đón Trình Lục Dương hộ Tần Chân.

Đến lượt Tần Chân, cô vừa cười vừa nêu vài ví dụ thực tế:

Tủ quần áo của Trình Lục Dương chứa đầy đồ âu, áo sơ mi có thương hiệu nổi tiếng được may theo số đo của anh, mà trong tủ quần áo của cô chỉ có năm bộ tổng tiền cũng không bằng cái khăn lụa trên cổ Bạch Lộ.

Cốc sữa bò của Trình Lục Dương cũng phải đến mấy trăm tệ, mà cái cốc của cô thì được tặng kèm khi thường xuyên mua nước hoa quả ở siêu thị.

Trình Lục Dương ra ngoài không ngồi Bentley thì ngồi taxi, mà cô chỉ có thể đi bộ hoặc ngồi xe buýt, nếu như phải ngồi xe taxi chắc sẽ đau lòng cả đêm vì xót tiền mất.

Có rất nhiều sự khác biệt ngăn cách giữa hai người.

“Cậu lại bảo mình tỏ tình?” Cô buồn cười hỏi Bạch Lộ, sau đó uống hết lon bia cầm trong tay: “Nhưng mình tự mình biết mình là ai mà, anh ấy không đến từ dải Ngân Hà, mà còn xa hơn rất nhiều là đằng khác.”

Ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao, cô giống cô bé ngốc ngếch cất giọng gào thét: “Ngày mai lại là một ngày đẹp trời, anh chàng xem mặt ơi, phiền anh trông đẹp trai chút xíu!”

Bạch Lộ tròn tròn mắt, nhưng vẫn ngầm đồng ý hành vi điên rồ của cô, “Gào đi gào đi, nửa đêm nửa hôm không ai quen biết cậu, nên cậu khỏi phải lo phẩm cách của mình bị hạ thấp.”

Tần Chân vẫn cười ha ha, lại bắt đầu ồn ào với bầu trời sao: “Cho tôi một anh chàng đẹp trai đi! Không cần đẹp đến trời đất kinh sợ quỷ thần khiếp vía, đẹp bằng một nửa Trình Lục Dương là được rồi!”

Tốt nhất là độc mồm bằng một nửa anh, cẩn thận bằng một nửa anh, khôì ngô bằng một nửa anh, cái kính bằng một nửa anh.

Tốt nhất là ăn mặc lờ lợc rực rỡ ra vào công ty, lúc bị người ta chỉ chò bánh chọc sẽ nổi giận, sẽ tự dung giận dữ bảo người ta cút đi.

Tốt nhất là chỉ biết đến mình, không coi ai ra gì, coi toàn bộ ánh mắt không thân thiện của mọi người thành “bọn họ ghen ghét ông đây”, sau đó lại đáng hoàng sống cuộc sống của chính mình.

Tốt nhất...

Tốt nhất người kia là phiên bản của Trình Lục Dương, dù không bằng anh, ít nhất có thể để cô thấy bóng dáng anh.

Tần Chân ném mạnh lon bia vào thùng rác cách đó không xa, nhưng không may lại ném trượt, cái lon đập vào mép thùng bắn ngược trở lại, từ từ lăn lạch cạch tới cạnh chân cô.

Cô tức giận giẫm đạp lên nó, cái lon bẹp dí đến đáng thương.

Tần Chân nghỉ cả buổi tối, chỉ ở cùng Bạch Lộ, không đi xem mặt.

Sau khi Bạch Lộ đưa cô về nhà, nhìn cô ợ rọu ngã vào sofa ca hát lung tung, bèn đi vắt khăn mặt lau mặt cho cô.

Tần Chân tưởng Bạch Lộ là Trình Lục Dương nên ôm lấy ôm để, kêu cha gọi mẹ, câu nào câu nấy mắng Trình Lục Dương là tên khốn kiếp vô lương tâm, phụ lòng thiếu nữ, đã đẹp trai thế còn ra ngoài tùy tiện dụ dỗ thiếu nữ vô tội, quả thực tội ác tày trời.

Bạch Lộ bị Tần Chân làm cho dở khóc dở cười, cuối cùng lấy điện thoại của Tần Chân ra, tìm số của Trình Lục Dương, gọi đi trong tiếng khóc vang dội trời đất của Tần Chân.

Cô ấy hỏi: “Trình Lục Dương phải không?”

Trình Lục Dương sững sốt, nhìn màn hình, đúng số của Tần Chân rồi, vì thế lịch hỏi: “Xin hỏi cô là?”

“Tôi là Bạch Lộ, bạn của Tần Chân.” Bạch Lộ tự giới thiệu, sau đó tạm dừng đại khái khoảng mười giây, để cho người đầu bên kia có cơ hội nghe rõ tiếng gào thét ở bên này, cuối cùng vô cùng vô cùng đau đớn nói, “Anh nghe thấy chưa?”

Trình Lục Dương quả nhiên giật mình sững sờ: “Tần Chân cô ấy làm sao vậy?”

“Cô ấy không vui, uống quá chén.”

Trình Lục Dương đoán, “Mẹ cô ấy lại ép cô ấy đi xem mặt?”

“Đâu chỉ thế, cả tuần nay ngày nào cũng xem mặt, tối nào cũng ăn tối với một người đàn ông khác nhau, béo gầy đều có, cuộc sống về đêm muôn màu muôn vẻ lắm!” Bạch Lộ nói bóng nói gió cho anh. Anh không có ý kiến gì sao? Thấy cô bôn ba trên con đường tìm bạn đời vất vả như thế, anh chỉ đứng không phản ứng gì, không định giúp cô à?

Trình Lục Dương hiểu ý, lời ít ý nhiều nói: “Tôi hiểu ý cô, phiền cô đưa điện thoại cho Tần Chân.”

Bạch Lộ hài lòng, đưa di động cho Tần Chân, “Này, Trình Lục Dương này!”

Tần Chân run lên, cẩn thận nhận lấy di động, “A lô?”

Cô chỉ nghe thấy Trình Lục Dương ở đầu bên kia nói rất hợp tình hợp lý: “Sao cô không nói cho tôi biết ngày nào cô cũng đi xem mặt? Lại để buồn phiền đến mức này, uống rượu có thể giải quyết vấn đề sao? Tần Chân, trước kia tôi nói cô đã quên đầu óc ở nhà thật ra là một sai lầm vô cùng nghiêm trọng! Tôi căn bản không nên nói thế, bởi vì cô không chỉ không có đầu óc lúc ra ngoài, mà kể cả ở nhà cũng không có!”

“...”

Trong không gian yên tĩnh, Trình Lục Dương thở dài, “Được rồi, đừng xem mặt nữa.”

Trái tim Tần Chân run rẩy, lay động giữa không trung, nhờ men rượu, cô mơ màng nghĩ, chẳng lẽ người này rốt cục nghĩ thông rồi, cho nên mới ngăn cản cô đi xem mặt?

Giây tiếp theo, Trình tiên sinh cuối cùng đã “nghĩ thông” ở đầu điện thoại bên kia nói vô cùng nghiêm túc: “Mấy người mẹ cô giới thiệu sao mà vừa mắt được? Bắt đầu từ ngày mai, tôi sắp xếp việc xem mặt cho cô.”

Trình Lục Dương nói là làm, trưa ngày hôm sau trong giờ nghỉ trưa liền kéo Tần Chân đi xem mặt.

Trước khi xem mặt, anh nhìn Tần Chân trong bộ đồ công sở đen thui, đa giúp thì phải giúp đến cùng, nghĩ vậy anh liền lôi cô đến trung tâm thành phố mua quần áo.

“Việc anh tự ý sắp xếp xem mặt tôi còn chưa đồng ý, anh còn được đăng chân lên đăng đầu đòi đổi trang phục chiến đấu của tôi là sao?” Tần Chân ịu xịu bị anh kéo ra khỏi công ty.

“Cô cũng biết là trang phục chiến đấu? Dù sao cũng do Trình Lục Dương tôi giới thiệu, cô mặc bộ này đi gặp người ta, chẳng phải không coi tôi ra gì hay sao! Hơn nữa, mỗi một lần xem mặt đều là một lần chiến đấu, để bảo tồn lượng máu, giành được thắng lợi cuối cùng, chúng ta phải trang bị cho tốt!”

“Anh nói như đúng rồi ấy. Dân chơi game các anh thật lắm chuyện!”

“Đợi đến lúc cô bị kẻ thù tiền giết chết trên dưới một trăm lần khác sẽ có kinh nghiệm, lúc ấy mới thấy tôi tuyệt đối đúng!” Trình Lục Dương đưa cô vào một cửa hàng thời trang lớn, cao giọng nói với nhân viên chân dài của cửa hàng: “Chọn một bộ thích hợp với cô ấy!”

Nhân viên cửa hàng vô cùng nhiệt tình, liên tiếp hỏi Tần Chân có yêu cầu gì, sau đó chỉ từng bộ từng bộ cho cô: “Bộ này thế nào ạ? Chì da trắng, rất hợp mới màu xanh ngọc.”

“Hay là chiếc váy này? Chì mảnh mai, mặc vào trông rất tôn dáng.”

Tần Chân xoay người sang chỗ khác, thấy Trình Lục Dương ngồi trên sofa dựa dàng như lúc ở nhà, áo sơ mi màu xám bạc làm nổi bật sự sang trọng quý phái của anh, chiếc quần âu màu đen vừa chần chu, vừa đứng đắn mà lại có gì đó rất quyến rũ.

Cô cảm thấy rất tuyệt vọng, cô thật sự không nên nhiều chuyện khi sắp xếp lại tủ quần áo cho anh, để khi anh mặc bộ đồ màu sắc sỡ ra ngoài, cô sẽ có đầy đủ lý do chỉ trích anh: “Anh ăn mặc lờ lợt thế này mà cũng dám đi gặp người khác, tôi mặc thế này thì có vấn đề gì?”

Đứa con của cầu vồng với góa phụ đen, đẹp đôi thế còn gì!

Trình Lục Dương thấy cô buồn bực không vui nhìn mình, còn tưởng rằng cô đang đau lòng tiếc của cho việc thanh toán nên vô cùng hào phóng lần tìm cái thẻ tín dụng, quơ quơ giữa không trung, hàm ý rất rõ: Tôi thanh toán, cô cứ yên lòng mà chọn!

Tần Chân ngây ra rồi để mặc cho người đẹp chân dài tự do chọn lựa.

Mặc kệ là đối tượng ai giới thiệu, nói tóm lại một câu, dù sao cũng đều là đi xem mặt. Mà đã đều là đi xem mặt thì gặp những người mẹ cô giới thiệu hay người Trình Lục Dương giới thiệu thì có gì khác nhau đâu?

Cô cầm theo bộ quần áo người đẹp chân dài đã chọn đi vào phòng thay đồ, ướm lên người một lát rồi mới bắt đầu thay.

Lẽ ra cô nên cảm thấy buồn khi Trình Lục Dương tận tình tìm đối tượng xem mặt giúp, nhưng không hiểu sao khi đi mua quần áo cùng anh cô lại cảm thấy vui sướng thế này.”

Đây là lần đầu tiên Trình Lục Dương đưa một người con gái đi mua quần áo, nhìn Tần Chân bước ra từ phòng thay đồ với các trang phục, phong cách khác nhau, anh cũng cảm thấy mới lạ.

Người đẹp chân dài luôn đứng bên cạnh làm người thuyết minh: “Chiếc váy này bó sát người, có thể tôn lên đường cong nữ tính, à, chị soi gương ngang người mà xem, có phải nhìn ra vòng eo trông mềm mại duyên dáng đi bao nhiêu không?”

Tần Chân ngượng ngịu nhìn Trình Lục Dương qua gương, ánh mắt anh toát ra ý tán thưởng, anh cười tùm tùm nói: “Mua!”

Thấy nhân viên cửa hàng chọn nhiều bộ như thế, Trình Lục Dương bảo Tần Chân thử từng bộ một, từ bộ đồ công sở đến váy ngắn, từ áo mặc trong đến áo khoác bên ngoài, chỉ cần anh cảm thấy đẹp thì không ngần ngại vung tay, quyết một chữ: “Mua!”

Tần Chân nghe thấy mà kinh hồn bạt vía: “Chỉ ngồi ăn một bữa cơm, mua nhiều thế làm gì? Chẳng lẽ cứ ngồi năm phút lại vào nhà vệ sinh thay đồ một lần chắc?”

“Cái này gọi là chuẩn bị chu đáo cho kháng chiến trường kỳ!” Trình Lục Dương chọn cái váy ban đầu để làm trang bị chiến đấu cho hôm nay, bảo Tần Chân thay rồi đưa cô đến một nhà hàng cách đó không xa.

“Lúc nào linh lương tôi sẽ trả tiền lại cho anh.” Tần Chân nhìn túi đồ to trong tay anh.

“Không cần, dù sao tiền để không cũng chả làm gì, mặc trên người cô ít ra còn thấy hữu ích hơn.”

“Nhất định phải trả.” Tần Chân khẳng khái, trong lòng thầm nghĩ rõ ràng anh cũng không phải là gì của cô, sao có thể để anh mua quần áo cho cô?

Nghĩ thế, trong lòng không khỏi suy sụp đôi phần.

Lúc ở trong thang máy, Trình Lục Dương hỏi cô: “Có son môi không?”

“Có.”

“Tô lên một ít, trông ổn hơn đây.”

Cô nghe lời lấy ra, nhưng khổ nỗi không mang theo gương bên người nên chậm chạp không biết làm thế nào.

Trình Lục Dương tiếp nhận son môi rất tự nhiên, một tay nâng cằm cô lên: “Đừng nhúc nhích.”

Tần Chân cứng cả người, nhìn khuôn mặt anh gần ngay trước mắt, sau đó... anh tự tay tô son cho cô, dù không dễ dàng gì...

Khoảng cách gần như thế, cô trông thấy lông mi anh vừa dài lại vừa dày, tựa như hai cánh quạt suýt che khuất tia dịu dàng chọt lóe lên trong đôi mắt. Đầu ngón tay anh chạm đến da thịt cô, thật cẩn thận như đối xử với thứ gì đó vô cùng quý giá.

Tần Chân trừng mắt nhìn, thấy khuôn mặt lại từ từ thu nhỏ lại, anh trả son cho cô, vừa lòng nói: “Tốt rồi, thế này có thể gặp người khác được rồi!”

Trước khi ra khỏi thang máy, anh thậm chí nghiêng đầu nghiêm túc nhìn cô: “Mặc kệ người cô gặp là ai, có thân phận địa vị hay nghề nghiệp cao hơn cô bao nhiêu, cô phải nhớ, không có ai là cô không xứng với cả.”

Anh mỉm cười cốc vào đầu cô: “Đừng ngẩn người, tôi nghiêm túc đấy, đầu tiên cô phải tin tưởng bản thân mình là độc nhất vô nhị, sau đó mới có thể cho người khác cảm thấy cô xứng đáng có được tất cả những gì tốt nhất.”

Tần Chân nháy mắt, suýt nữa rơi nước mắt.

Phải nói với anh thế nào đây? Điều tốt nhất cô có thể có chính là yên lặng đứng đối diện anh như lúc này, nghe anh dùng giọng nói dịu dàng hiếm thấy nói chuyện với cô, trong ánh mắt không có gì khác ngoài bóng dáng cô.

Nhưng Trình Lục Dương lại cười lộ hàm răng sáng bóng, cười vô cùng điển trai mà nói với cô: “Đi nào, đến lúc xem mặt rồi!”

Đi vào sảnh lớn, Trình Lục Dương chỉ vào một bàn gần cửa sổ bên trái nhà hàng, đã có một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ âu đi giày da ngồi đó. Cách rất xa nên Tần Chân không thấy rõ khuôn mặt anh ta, nhưng nhìn dáng dấp bề ngoài có thể cảm giác được đây không phải người bình thường.

“Quản lý tài vụ công ty niêm yết, Diệp Thành Khiêm, năm nay hai mươi tám tuổi, trông rất tuấn tú...” Trình Lục Dương giới thiệu được nửa thì bỗng ngừng lại, sau đó bổ sung một câu, “Đương nhiên, kém hơn tôi một chút.”

Anh chỉ vào chiếc ghế dài sau tấm thủy tinh: “Tôi ngồi ăn ở bàn bên kia, có chuyện gì có thể gọi tôi bất cứ lúc nào.”

Tần Chân còn chưa kịp nói câu nào thì đã bị Trình Lục Dương đẩy ra phía ngoài.

Cô căng thẳng bước lên mấy bước rồi lại quay đầu nhìn anh, thấy anh khẽ nhếch môi cười với mình, nụ cười không thành tiếng ấy khiến người ta cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Tần Chân trong lòng chưa xót, quay đầu đi về phía chiếc bàn của Diệp Thành Khiêm. Cây cột trong sảnh lớn phủ mặt kính trong suốt, phản chiếu hình ảnh cô trong chiếc váy đen nhỏ xinh, trông cô lúc này vừa mảnh mai, thanh lịch, sang trọng mà cũng vô cùng quyến rũ, duyên dáng.

Cô cảm thấy hiếm khi mình được mặc bộ đồ đắt tiền như vậy, hiếm khi trông xinh đẹp như thế, tất cả đều nhờ Trình Lục Dương, nhưng vẻ xinh đẹp này lại để cho người đàn ông khác ngắm mà không phải anh, điều này khiến cô không thể nào vui nổi.

Diệp Thành Khiêm cũng chú ý tới Tần Chân đang đi về phía mình, hơi sững sờ, sau đó đứng dậy khẽ cười với cô: “Xin chào, tôi là Diệp Thành Khiêm.”

Gương mặt tuấn tú, nụ cười niềm nở, trong nháy mắt đã trấn an trái tim thắm thỏm không yên của Tần Chân.

Từ giây phút giúp Tần Chân tìm đối tượng đi xem mặt, Trình Lục Dương chưa bao giờ cảm thấy cuộc sống có ý nghĩa như thế. Ánh nắng mặt trời rực rỡ, bầu trời quang đãng, Tần Chân ăn mặc chiếc váy màu đen vừa đẹp vừa gợi cảm do anh chọn, sau những lời động viên cảm động đến phát khóc của anh đã thẳng lưng bước lên chiến trường.

Từ giây phút đưa cô ra khỏi cổng công ty, mãi cho đến khi cửa thang máy nhà hàng mở ra, tất cả đều theo diễn ra theo dự đoán của anh, quản lý Tần đáng yêu của anh quả nhiên là viên ngọc thô chưa qua gọt giũa, ánh hào quang vẫn còn ẩn giấu bên trong. Nay được anh tia tót tỉ mỉ, cô trở nên xinh đẹp, rạng rỡ đến nỗi chả khác gì người mẫu xinh đẹp.

A, thật đúng là, cảm giác thiếu nữ mới lớn vậy!

Nhưng khi Tần Chân xoay người đi về hướng Diệp Thành Khiêm đẹp trai mà anh tự lựa chọn, Trình Lục Dương bỗng nhiên cảm thấy là lạ.

Anh nhìn bóng dáng Tần Chân, bỗng nhiên bắt đầu nghĩ ngợi. Sao chiếc váy lại hở vai, để lộ bờ vai trắng ngần ra ngoài thế này, như vậy thật là lộ liễu quá. Chậc, không ổn, không ổn chút nào.

Anh cứ thế đứng tại chỗ, anh thấy Diệp Thành Khiêm có chút sững sờ, sau đó đứng dậy cười đến ngà ngọc với quản lý Tần của anh, thì lại nảy sinh một vấn đề: Người này cười đến đáng khinh như thế, thoát nhìn có vài phần mặt người dạ thú, không phải sẽ nảy sinh ý nghĩ lệch lạc gì với Tần Chân đấy chứ?

Lần sau khi xem xét đối tượng, anh phải cân nhắc kỹ càng mới được.

Một nhân viên phục vụ thấy Trình Lục Dương đứng đó ngăn người, nhanh chóng đến bên cạnh anh, cười hỏi anh: “Thưa anh, anh dùng cơm à?”

Lúc này Trình Lục Dương mới hoàn hồn: “Đặt trước rồi, tôi họ Trình”, sau đó đi tới chiếc ghế dài cách bàn Tần Chân chỉ một vách ngăn, gọi bữa vài món rồi tập trung nghe đoạn đối thoại cách vách ngăn.

Khi món khai vị được bung lên, anh vừa gấp thức ăn vừa nghe Diệp Thành Khiêm tự giới thiệu gia cảnh: “Tôi là con một, bố mẹ tôi cũng đang sống cùng tôi, hai người vẫn còn khỏe mạnh cả.”

Nghe nói cha mẹ nhà họ Diệp rất cứng rắn, nếu sống cùng nhau, về sau Tần Chân lấy chồng, với tính cách bánh bao này, cô sẽ chịu thiệt! Không ổn không ổn.

Anh nhú mày vì ăn phải đậu phộng cay.

Diệp Thành Khiêm nói tiếp: “Tôi có căn hộ ba phòng ở thành phố B, định sau này kết hôn, nếu vợ tôi không muốn ở cùng bố mẹ tôi thì có thể ra ở riêng, đừng lo.”

Cái gì? Vì vợ mà có thể tùy tiện vứt bỏ bố mẹ già cả, tự mình hưởng lạc sung sướng ư? Ha ha, nhân phẩm như thế chẳng phải là có vấn đề sao? Không ổn không ổn.

Anh thấp thỏm gấp thêm một miếng bỏ vào miệng, lập tức phun ra, vội vàng uống nước. Trúng miếng ớt rồi, cay chết đi được!

Diệp Thành Khiêm mỉm cười nhìn người phụ nữ trước mặt, càng nhìn càng vừa lòng, nói từ chuyện cuộc sống gia đình đến lý tưởng cuộc đời, tới định hướng giáo dục con cái, sau đó còn lên sẵn kế hoạch cho con đi nhà trẻ, rồi học tiểu học... thậm chí còn lên cả kế hoạch học đại học cho con ra sao.

Tần Chân bị sự nhiệt tình của anh ta khiến cho hoảng sợ, vội vàng nói: “Anh Diệp, anh không hỏi công việc của tôi sao?”

Diệp Thành Khiêm mỉm cười, “Việc đó thì quan trọng gì?”

“Việc này... việc này sao lại không quan trọng?” Tần Chân bối rối, trước kia khi gặp mặt các đối tượng mà Chúc Văn Chi giới thiệu, đây luôn là vấn đề quan trọng nhất.

Diệp Thành Khiêm thấy cô giật mình, đột nhiên hiểu ra, vì thế cười giải thích: “Dù bây giờ cô đang làm nghề gì, sau này nếu đã kết hôn với tôi thì đều nghi

việc ở nhà nội trợ, cho nên tôi cảm thấy không cần phải lăn tăn quá về vấn đề này làm gì!”

Tần Chân hoàn toàn ngây người, ngẩn tò te.

Trình Lục Dương ở cách vách rốt cục không nhịn được nữa, để cốc nước xuống cách một tiếng, khuôn mặt nặng nề đi tới bàn hai người, kéo tay Tần Chân: “Được rồi, hết giờ rồi, đi thôi!”

Tần Chân giật bản mình: “Sao anh lại ra đây?”

Diệp Thành Khiêm cũng sững sốt: “Tổng giám đốc Trình? Sao anh lại tới đây?”

Trình Lục Dương nhủ mảy liếc anh ta một cách hơi hột: “Đã thế kỷ hai mốt rồi, cậu còn muốn tìm phụ nữ chỉ ở nhà sinh con làm việc nhà, có tư tưởng này thì nên đi Nhật Bản lấy cô vợ nét na, hiền thực mới đúng. Xin lỗi nha, quản lý Tần nhà chúng tôi là người có chí hướng, tuyệt đối sẽ không ở nhà làm bà nội trợ!”

Anh kéo tay Tần Chân, đi ra khỏi nhà hàng vô cùng thoải mái.

Tần Chân dờ khóc dờ cười bị anh túm đi, “Anh làm như vậy không lịch sự chút nào!”

“Không lịch sự chỗ nào? Chẳng phải tôi đã trình bày rõ ràng lý do hai người không hợp nhau, sau đó mới đi sao, có chỗ nào không đúng?” Trình Lục Dương đi chậm chậm vì biết cô đi giày cao gót.

“Người xem mặt là tôi với anh ta, ít nhất phải để tôi tự nói ra rằng chúng tôi không cùng quan điểm, không cùng lý tưởng sống nên không thích hợp để đến với nhau, anh ở đâu tự dưng nháy xỏ ra, chẳng phải quá đường đột hay sao?”

Trình Lục Dương liếc nhìn cô, “Vậy ý cô là còn muốn quay lại tiếp tục cuộc trò chuyện thân mật với anh ta chứ gì?”

“Thôi không cần.” Tần Chân bỗng nở nụ cười, “Anh đã cảm thấy không thích hợp thì thôi đi.”

Như vậy chẳng phải tốt hơn sao, anh là người khơi mào rồi cũng anh là người kết thúc. Cô nhận thấy rõ ràng anh rất quan tâm đến cô, sợ giới thiệu người không thích hợp sẽ khiến cô thiệt thòi.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Trên Đồi Này Chẳng Ai Xứng Với Cô Ấy

Type: Thảo Thảo

Tần Chân vốn tưởng, nếu chuyện xem mặt không có kết quả thì Trình Lục Dương sẽ dừng lại, dù sao Trình đại gia cũng là chúa hay quên, cả ngày phải giải quyết trăm công nghìn việc, làm gì có thời gian rảnh mà quan tâm tới chuyện con con này của cô?

Nhưng Trình đại gia lại rất tích cực với chuyện này, anh cầm tư liệu ứng cử viên mà Phương Khai mất cả đêm mới thu thập được, nghiêm túc ngồi trong phòng làm việc, xét duyệt hẩn hoi.

Đã có kinh nghiệm sau lần đầu tiên thất bại, anh đề cao quan điểm biết sai thì sửa, kiên trì hiếm thấy, lựa chọn kỹ càng, thậm chí mình có con mắt tinh đời thế này, không tin không chọn được cho Tần Chân một người chồng ưng ý.

Khi Lý Mật phụ trách hiệu đính ở phòng bên bê một đồng bản vẽ đã đối chiếu xong vào báo cáo kết quả thì ánh mắt như thường lệ lại bắt đầu liếc ngang liếc dọc, từ kiểu tóc của Trình Lục Dương, rồi di chuyển xuống cơ ngực không thể nhìn thấy được dưới lớp áo sơ mi, sau đó liếc từ cơ bụng tám múi trong áo tưởng lên tập tư liệu trên tay anh và trên bàn... lập tức sững sốt.

Tư liệu chỉ chít in trên giấy trắng như sơ yếu lý lịch, nhưng gần đây công ti không tuyển nhân viên mà!

Cô ta nhìn kỹ hơn, thấy tất cả đều là ảnh của các chàng trai khôi ngô tuấn tú, tuổi tác tương đương với tổng giám đốc, càng thêm kinh hoàng.

Trình Lục Dương đang nhủ mảy dẫn đo kỹ càng, vừa dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn, vừa nói với Phương Khai đứng bên cạnh mà như nói với chính mình: “Lý Kiến này không được, trông nhợt nhạt như gà luộc, e rằng thận hư, chuyện giường chiếu sợ rằng không ổn”.

Phương Khai hơi cúi đầu thấp xuống.

“Trương Nghị Siêu cũng không được, có tiền thì có tiền, nhưng thích lăng xăng bên ngoài, trước kia tôi thương xuyên thấy anh ta la cà mấy quán bar không đáng hoàng”.

... Nếu chính mình không đi quán bar không đảng hoàng thì sao nhìn thấy người ta được?

Phuong Khải lại cúi thấp thêm một chút.

“À, còn Ngô Trác Việt này nữa, cũng không được, xấu quá, vừa nhìn đã thấy là tên háo sắc. Lần trước khi đầu thầu mảnh đất khu cửa Bắc, anh ta cũng đi còn gì? Liên tục động tay động chân với cô gái lễ tân, chẳng ra sao cả!”.

Phuong Khải ngẩng đầu thấy biểu cảm sợ hãi và ánh mắt ngờ ngợ của Lý Mật, buộc phải hắng giọng.

Trình Lục Dương ngẩng đầu lên, thấy trong văn phòng tòi ra thêm một người, nghi hoặc hỏi: “Đứng đấy làm gì?”.

“À à, tôi mang bản vẽ tới!”. Lý Mật nhanh chóng đứng thẳng người sau đó đi vội ra cửa.

Phuong Khải im lặng nhìn cô ta bước ra ngoài, cảm thấy rằng sau ngày hôm nay, ‘sự thật’ về khuynh hướng tình dục của tổng giám đốc sẽ bị ‘phơi bày’, có lẽ mình cũng theo đó mà được yêu thích hơn.

Anh ấy lẳng lặng chỉnh lại áo sơ mi, nhìn ra cửa sổ trong suốt, nở nụ cười lộ hàm răng trắng xóa.

Mẹ, sự nghiệp tuyến con dâu của mẹ có hy vọng rồi!

Trình Lục Dương kiên nhẫn xem tư liệu hết tệp này đến tệp khác, dùng rất nhiều lý do phong phú để đánh trượt cả đồng ứng cử viên. Trong lúc lựa chọn không ngừng bình luận, sau câu “mũi to quá, giống người Pháp, loại” của anh thì Phuong Khải buồn bực hỏi: “Giống người Pháp không tốt sao? Trong Tây thế còn gì!”.

Trình Lục Dương trừng Phuong Khải, “Dáng vẻ không yêu nước như thế, cậu còn hy vọng anh ta yêu nhà yêu vợ hay sao?”.

“...” Phuong Khải phải vật vờ lắm mới không bật cười.

Một lần khác, Trình Lục Dương chẳng nói chẳng rằng đánh trượt một người đàn ông có các đường nét trên gương mặt rất đúng đắn, Phuong Khải lại hỏi: “Người này thì làm gì có khuyết điểm? Trông chính trực lại hiền lành, rất ổn mà!”.

Trình Lục Dương cười ha ha, chỉ vào người trong ảnh: “Mặc cái gì đây? Áo quê của thôn xóm sao? Tôi không hy vọng về sau Tần Chân mặc đồng phục áo quê với anh ta, tay trong tay tới gặp tôi, đến lúc đó tôi còn phải chuẩn bị cho mỗi người một đóa hoa đỏ chót cài trên ngực chắc? Không chừng bọn họ còn cười trêu tôi gặp tôi ấy chứ?”.

“...” Phuong Khải đã bắt đầu gợn tay ra đập cục tức trên ngực mình.

Sau đủ kiểu soi mói của Trình Lục Dương, cả chồng giấy dày cộp cuối cùng chỉ còn thừa lại mấy tờ, anh cúi kính đập xấp giấy dày kia lên bàn: “Cái thành phố rộng lớn bao nhiêu anh tài mà không tìm được ai ra hôn sao?”.

Phuong Khải thủ thỉ: “Nhưng tổng giám đốc à, đây đều là những người rất tốt rồi, làm gì có vàng mười chứ, có ai hoàn hảo đâu, ai mà không có khuyết điểm?”.

Ngẩng đầu nhìn nét mặt của Trình Lục Dương, cuối cùng anh ấy vẫn không thể im lặng được nữa: “Thật lòng mà nói, tuy những điều anh nói là sự thật, nhưng quản lý Tần cũng chưa chắc không có khuyết điểm! Cô ấy bằng cấp không cao, công việc bình thường, tuy tốt tính nhưng lúc nóng lên rất đánh đá, lúc gặp việc lớn thì lo trước lo sau, rõ ràng không đủ tự tin...”.

Bắt gặp ánh mắt sắc nhọn như muốn giết người của Trình Lục Dương, anh ấy đành nuốt những khuyết điểm còn chưa kể xong xuống bụng, sau đó nói nhỏ: “Đương nhiên, cô ấy cũng có nhiều ưu điểm... nhưng mà thật ra những người này đã thừa sức xứng đôi với cô ấy rồi, những người có điều kiện gia đình, bề ngoài, phẩm giá đều xuất sắc thì sao mà ưng cô ấy được? Cùng lắm cũng chỉ nể mặt anh nên mới gặp mặt cô ấy, làm sao thật sự chấp nhận cô ấy đây?”.

Trình Lục Dương nhanh chóng xa xăm nét mặt, đang định phản bác Phuong Khải, nhưng khi há miệng lại không nói được câu nào.

Bởi vì, anh phát hiện Phuong Khải nói rất đúng, căn bản không thể bắt bẻ được.

Nhưng dầu thế, anh vẫn nói chắc nịch: “Vì cô ấy là Tần Chân, là người Trình Lục Dương tôi che chở, nên cô ấy xứng đáng với người đàn ông tốt nhất. Những người khinh thường cô ấy vì lý do bằng cấp, công việc hay hoàn cảnh gia đình căn bản không xứng với cô ấy, chỉ có thanh niên đầy hứa hẹn có khả năng nhìn ra bản chất tốt đẹp của cô ấy như tôi mới là tình yêu đích thực của cô ấy!”.

Phuong Khải thấy sắc mặt anh rất xấu nên không dám vặn lại nữa. Trình Lục Dương không biết là đang an ủi bản thân hay an ủi Phuong Khải, “Tần Chân là cô gái tốt, đối với người hay việc đều thật lòng thật dạ, nhất định sẽ có người đàn ông tốt bất chấp khó khăn nhìn ra con người thật của cô ấy. Dù hiện tại có vất vả chút cũng phải đỡ đàn cho cô ấy, còn hơn là sau này cô ấy dẫn đưa con nước mũi tèm lem tới trước mặt tôi mà khóc lóc kể lể ông xã không thương”.

Nghĩ tới cảnh tượng đó, không biết tại sao Trình Lục Dương lại thấy khó chịu.

Anh tự nhủ bản thân đừng nghĩ lung tung, Tần Chân nhất định sẽ có được một người chồng như ý, từ nay về sau sẽ sống cuộc sống có hậu như cô bé lọ lem, gia đình hạnh phúc, vui vẻ suốt ngày.

Mấy hôm sau, khi tan làm, Tần Chân đứng chờ xe buýt ở điểm dừng đỗ. Một chiếc ô tô màu trắng dừng lại trước mặt cô, Mạnh Đường hạ cửa kính xuống, nói với cô: “Minh đưa cậu về”.

Tần Chân vô thức từ chối: “Không cần, mình đi xe buýt là được”.

Nào ngờ giáo sư Mạnh không đạt được mục đích không những không bỏ qua, ngược lại mỉm cười hỏi cô: “Tần Chân, mình là lang sói hồ báo sao?”.

“...” Cậu còn đáng sợ hơn lang sói hồ báo, cậu là hồ ly xảo quyệt!

“Dù chuyện lần trước cậu nghĩ như thế nào, cũng phải cho người khác một cơ hội chứ? Mình chỉ hy vọng cậu cho mình một cơ hội giải thích, ít nhất phải nói rõ ràng, như thế mình mới không nuối tiếc, cậu cũng sẽ vững tâm hơn.” Thấy Tần Chân có phản dao động, Mạnh Đường có phần thừa thắng xông lên, “Mình không phải hạng người bám dai như đĩa, nếu như sau khi nói rõ, cậu vẫn dứt khoát từ chối, mình sẽ không làm khó cậu nữa”.

Anh ta là luật sư, biết cách đoán được tâm trạng đối phương, cũng biết cách làm sao để thuyết phục được đối thủ

Tần Chân cắn môi ngẫm nghĩ, cuối cùng ngồi lên xe anh ta.

Anh ta nói đúng, việc này cũng nên được giải quyết, chi bằng nói chuyện cho rõ ràng, tránh sau này cảm thấy bối rối, khó xử.

Trong quán cà phê bật một bản ballad tiếng Anh, giọng nữ ngân nga khiến cho lòng người thoải mái, dễ chịu, từng tế bào trong cơ thể cũng thả lỏng nhẹ nhõm vô cùng.

Mới đầu Tần Chân có chút không tự nhiên, nhưng cảm một ly cà phê ấm áp trên tay, nhấp một ngụm ngọt ngào vào miệng, cô nhanh chóng cảm thấy yên tâm, mỉm cười với Mạnh Đường, “Cậu có điều gì muốn nói thì nói đi”.

Về mặt Mạnh Đường rất bối rối, đối diện với ánh mắt dịu dàng của Tần Chân, đắn đo một lát, anh ta mới mở miệng: “Lời mình nói ngày đó, cậu không tức giận sao?”.

Tần Chân ồ một tiếng, từ từ cao giọng ở những từ cuối: “Vì sao cậu cảm thấy mình nên tức giận?”.

“Theo như lời anh Trình kia nói ngày đó, khi biết cậu có tình cảm với mình, mình coi nhẹ tâm chân tình của cậu, khi cậu đã lo cho cuộc sống mới, mình lại chạy tới trước mặt cậu nói những lời khiến cậu phải suy nghĩ...” Mạnh Đường thấp giọng mỉm cười, “Ngay cả chính mình cũng cảm thấy loại hành vi này rất bỉ ổi, cậu tức giận cũng là điều dễ hiểu”.

Nụ cười của anh ta vẫn như trước, không hề thay đổi, đẹp đẽ vô cùng, nhưng trong ánh mắt lại ánh lên chút bất lực. Tần Chân chú ý tới bàn tay hơi siết cốc cà phê của anh ta, trông thấy đầu ngón tay hơi trắng bệch, cô không khỏi thất thần, một luật sư lớn cũng có những lúc cảm thấy căng thẳng như vậy sao?

Dừng một chút, cô nói: “Mình thừa nhận lúc đầu mình rất tức giận, nhưng cũng không phải vì những điều cậu nói. Đúng là tất cả mọi người đều biết trước kia mình thích cậu, mình cũng không phủ nhận điều này, nếu cậu không thích mình, đó là do mình ngốc. Nhưng rõ ràng cậu nhìn ra tình cảm của mình, vậy mà suốt từ cấp hai đến hết cấp ba, cậu luôn tốt với mình, khiến mình mãi sống trong hy vọng ảo tưởng về thứ tình cảm mình khao khát mà không bao giờ có được, điều này thật khiến người ta khó mà hiểu nổi!”.

Cô nhấp một ngụm cà phê, giống như đã tìm được lối ra, tiếp tục tự tin nói: “Có người từng nói với mình, trong chuyện tình cảm thích hay không thích này, con người nên có sự quyết đoán. Thích là thích, không thích thì mau chóng nói cho rõ ràng, cứ thờ ơ sẽ khiến người ta khó mà quên được. Đó chính là sự ích kỷ, hư vinh. Bao nhiêu năm qua cậu không đáp lại tình cảm của mình, cậu không thích mình, cậu không thích mình, cậu không thích mình, vậy mà suốt từ cấp hai đến hết cấp ba, cậu luôn tốt với mình, đưa mình về nhà, cho mình mượn bài tập, giúp mình ngăn cản đám người trên xe buýt để mình có thể an tâm ngủ... Những hành động đó đều không nên có. Cậu có thể nói đây là tình cảm bạn bè, nhưng cậu biết rõ mình thích cậu, cậu không cảm thấy tình bạn này có phần hơi quá sao?”.

Mạnh Đường rất kinh ngạc khi Tần Chân nói một tràng dài đến vậy, anh ta mở miệng rồi lại ngậm miệng.

Tần Chân nhìn anh ta, chân thành nói: “Mà lời cậu nói ngày đó càng khiến cho người ta không thể hiểu được. Cậu nói trước đó cậu đã bắt đầu thích mình, nhưng từ cấp hai đến cấp ba, một thời gian dài như vậy cậu chưa từng đáp lại, thậm chí sau khi tốt nghiệp còn ra nước ngoài, không hề liên lạc với mình. Bây giờ đã xa cách hơn mười năm, cậu quay trở về, tự nhiên chạy tới trước mặt mình nói cậu thích mình, cậu cảm thấy người bình thường ai tin cậu được chứ?”.

Buông tách cà phê trong tay, Mạnh Đường nhìn thẳng vào mắt cô, vẫn giọng nói dịu dàng đó, “Đã nói hết chưa?”.

“Giờ cơ?” Tần Chân nhướn mày.

“Nếu cậu đã thất vọng và oán giận xong, tiếp theo sẽ đến lượt mình.” Đây là lời mở đầu của Mạnh Đường, chậm rãi nhưng

hàm chứa tất cả sự chân thành.

Tần Chân thật sự chờ đợi đáp án cho bao năm chờ đợi khổ sở của mình.

Mạnh Đường nói từ rất rất rất lâu rồi, anh ta đã chú ý tới cô. Trong số tất cả những nữ sinh thích anh ta hoặc muốn tranh thành tích đứng đầu với anh ta, Tần Chân là một trường hợp ngoại lệ đặc biệt. Cô chưa bao giờ động tìm anh ta nói chuyện phiếm, cũng sẽ không mang đồ uống tới sân tập lúc anh ta chơi bóng rổ, lại càng không giống những nữ sinh cùng tuổi thường xuyên quần quýt lấy anh ta, hỏi mấy vấn đề “thiếu muối” như “Cậu thích ai?” hoặc “Có phải ai đó thích cậu không?”...

Tần Chân nhớ tới bản thân mình trước kia, nhút nhát tầm thường, mọi phương diện đều không xuất sắc. Thật ra thì cô cũng muốn lấy hết can đảm để đến gần anh ta, nhưng dưới ánh hào quang của bao nhiêu đóa hoa hâm mộ Mạnh Đường, cô chỉ dám trốn trong góc phòng trộm nhìn người ta... Ừ, là tự ti đến mức đặc biệt.

Mạnh Đường nói, anh ta cảm thấy rất kì lạ, cảm thấy cô bạn nhỏ tên là Tần Chân kia có thể không chú ý đến mình, nhưng khoảng thời gian hai người bàn trước bàn sau, mỗi lần quay đầu lại đều thấy cô cầm bút máy hoặc vật nhọn như thể muốn đâm vào lưng anh ta, có vẻ như chỉ cần “bất cẩn” sẽ chớp thời cơ mà độc ác đâm vào anh ta.

Tần Chân có chút xấu hổ. Khoảng thời gian đó, thật ra cô quá tự ti không có chỗ giải tỏa, nên đổ mọi lỗi lầm cho cậu thiếu niên thiên tài ngồi trước mặt mình. Nếu như anh ta không quá xuất sắc như thế, cũng sẽ không khiến cô trở nên nhỏ bé tầm thường đến vậy! Hơn nữa, mỗi lần giáo viên môn Toán nhìn bài thi thê thảm của cô với ánh mắt bất lực, sẽ nói một câu thế này: “Em nhìn Mạnh Đường mà học tập kìa!”.

Nhìn đi, bài thi gì mà toàn gạch với xóa, trông như búi rom gà bới, chẳng tiến bộ chút nào?

Mạnh Đường nói, sau này, có một hôm anh ta tập đàn xong, trên đường về nhà, phát hiện ra một cô bé bị nhốt trong phòng học không ra được, cô bé buống bình lần đầu tiên khóc đến thương tâm, nước mắt nước mũi tèm lem, không phân biệt được rõ ai là ai.

Anh ta dẫn bác bảo vệ tới cứu cô, giống như chàng hoàng tử dừng ngựa, thế nhưng cô bé kia lại không giống một nàng công chúa, không hề nhào tới tỏ lời ngưỡng mộ tỏ vẻ cảm ơn, ngược lại cứ nhắc mãi bánh rán hành mẹ làm có khi đã bị em trai ăn hết, khiến anh ta dở khóc dở cười.

Tần Chân tự kiểm điểm sâu sắc tính háu ăn của mình, thì ra bản tính này đã lộ rõ trong mọi góc độ ngay từ thời thơ ấu.

Mạnh Đường còn nói, mỗi ngày anh ta ngồi xe buýt đến trường đều gặp cô bé kia, không biết buổi tối mỗi ngày làm gì, buổi sáng lên xe luôn mệt mỏi rã rời, giữa một chuyến xe chật ních vẫn có thể ngủ ngon lành. Vì vậy, anh ta nhiều lần thay cô ngăn cản đám người đông đúc chung quanh, dùng tay tạo một không gian an toàn cho cô ngủ.

Hành vi ngốc nghếch như vậy không hợp với tính cách anh ta. Nhưng nhìn thấy cô ngủ ngon như vậy, không hiểu sao tâm trạng của anh ta khá hơn rất nhiều. Thậm chí lúc cô ngủ anh ta còn nhìn trộm cô, cô có hàng mi thật dài, làn da nhẵn nhụi không chút tỳ vết, khuôn mặt tròn xoe bầu bĩnh đáng yêu.

Tần Chân bắt gặp sờ cái mụn mới mọc ra ở cằm, cảm thấy nhất định Mạnh Đường sẽ cho rằng nhan sắc của cô đã dần tàn phai theo năm tháng...

Giống như hồi tưởng lại tất cả tất cả ký ức của những năm tháng xa xôi kia, sau đó Mạnh Đường nhìn cô thật sâu, trong giọng nói ẩn chứa tia bất lực: “Lúc đầu cảm thấy còn nhỏ tuổi, không thích hợp để yêu sớm, về sau mình phải ra nước ngoài, cho nên mới lờ mờ đến giờ!”.

Ai sẽ bằng lòng yêu một kẻ sắp ra nước ngoài? Hơn nữa người này đã sớm lên kế hoạch ra nước ngoài từ rất lâu trước đó, đại học bốn năm, thạc sĩ tiến sĩ liên bốn năm, trong suốt thời gian tám năm đó, anh ta đều ở nước ngoài. Như vậy bảo anh ta lấy gì thổ lộ với cô?

Mình thích cậu, cho nên xin hãy đợi mình tám năm nhé, tám năm sau, mình sẽ lấy cậu?

Mạnh Đường nở nụ cười, hàng mi khẽ run rẩy, anh ta ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt như có tia sáng lấp lánh, vô cùng hàm ý. Ánh mắt như vậy, vẻ mặt như vậy, tư thế như vậy... không chỗ nào không hướng về cô, dành cho cô, anh ta cũng có nỗi khổ tâm riêng.

Tần Chân suy nghĩ một lát, dường như hiểu được điều gì đó, chậm rãi buông tách cà phê trong tay, “Ý cậu là, sợ dĩ cậu không đáp lại mình là vì cậu biết cậu không thể ở bên cạnh mình. Nhưng vì cậu ích kỷ, hy vọng mình vẫn có thể thích cậu nên mới không từ chối mình đúng không?”.

Ánh mắt của cô dần lạnh đi, giọng điệu cũng không còn nhẹ nhàng nữa.

Mạnh Đường nhận ra sự thay đổi trong thái độ của cô, yên lặng một lát, rồi gật đầu.

Tần Chân nở nụ cười, “Có thể nói xem lúc đó trong lòng cậu nghĩ thế nào được không? Mình vô cùng tò mò làm sao cậu có thể có một quyết định ích kỷ như vậy?”.

Mạnh Đường bối rối, ngón tay cuộn lại một chút, cố gắng duy trì giọng điệu bình thường nói: “Lúc đó còn trẻ không hiểu chuyện, một phần vì phải ra nước ngoài rời xa cậu nên khó chịu, một phần ích kỷ hy vọng trong thời gian đó cậu sẽ không thích người khác. Cho nên mình chưa nói rõ ràng với cậu, mà vẫn đối xử tốt với cậu, hy vọng cậu nhớ rõ điều này, hơn nữa...”.

“Hơn nữa bởi vì không giành được cậu, cho nên vẫn đặt cậu trong trái tim, nhớ mãi không quên, đúng không?”.

“... Đúng.”

Lúc này Tần Chân không biết nên nghĩ theo chiều hướng nào, nên vui mừng vì mối tình đầu của cô không phải là yêu đương phượng, thì ra người ta cũng

thích cô, hay cô nên hận trước một kế hoạch thâm thúy gần như hoàn hảo mà Mạnh Đường đã vạch ra.

Tần Chân bình tĩnh nhìn anh ta một cái, lấy một tờ tiền một trăm đồng từ trong túi xách ra, thản nhiên đặt lên bàn, “Ok, cũng đã đủ rồi, đến đây thôi. Buổi chiều mình còn phải đi làm, không thể nói nhiều với cậu nữa”.

Anh ta đã có dự định của mình nhưng lại giấu kín không hề nói ra, để cô phải một mình đau khổ bao nhiêu năm trời, đến giờ cậu nói thích cô của anh ta dường như không đủ, bởi vì từ trước đến giờ anh ta chỉ nghĩ cho bản thân mình, chưa từng lo lắng hay suy nghĩ người khác sẽ cảm thấy như thế nào.

Cô đứng dậy, bỗng nhiên Mạnh Đường giữ tay cô lại, cũng đứng dậy theo, “Tần Chân!”.

Theo phản xạ cô gạt anh ta ra, dùng ánh mắt xa lạ nhìn anh ta, nhìn người đàn ông mà mình đã thầm thương trộm nhớ bao nhiêu năm qua. Cô từng nghĩ bản thân mình đã may mắn hơn vô số người khác nên mới có cơ hội gặp được anh ta, tuy rằng anh ta không đến với cô như cô mong muốn, nhưng những năm tháng âm áp anh ta để lại cho cô cũng đủ thấp sáng một ngọn đèn, chiếu rọi suốt những năm tháng thanh xuân bình thường đến vô vị của cô.

Kết quả tất cả đều do anh ta bày ra, cô vốn không đáng phải chịu sự đau đớn giày vò đến thế. Cùng lắm chắc cô chỉ khó chịu một thời gian sau khi anh ta nói rõ ràng, sau khi anh ta rời khỏi, rồi sẽ nhanh chóng trở về cuộc sống bình thường. Nhưng anh ta có ý đồ với cô, cố ý đối xử tốt với cô, sau đó mang theo tình yêu của cô rời khỏi quê nhà.

Nghĩ đến trong bao năm đó anh hết sức dịu dàng với cô, phải chăng mỗi một ánh mắt, mỗi một hành động đều có tính toán, có sắp đặt?

Suy nghĩ thật đáng sợ, tính toán thật thâm thúy.

“Mạnh Đường, nếu đã nói thì nói rõ ràng luôn, hãy để mình đi như những gì trước đó cậu đã nói, mọi chuyện đều rõ ràng rồi, không có gì để phân bua nữa.” Tần Chân lùi ra sau một bước: “Hai lý cả phê này coi như mình mời, dù sao với luật sư lớn như cậu thì thời gian vô cùng quý báu, thời gian là vàng bạc, cậu ôn chuyện cả buổi với mình, sợ đã làm lỡ không ít thời gian vàng ngọc của cậu”.

Lúc này trong lòng Mạnh Đường như nghẹn lại, cảm xúc xấu hổ như một luồng điện lan đến hai khóe mắt, anh ta chậm rãi rút tay lại, “Không phải mình cố ý tính toán với cậu, chỉ là...”.

Sự khéo léo, giỏi tranh luận, suy nghĩ sâu xa của một luật sư bỗng biến đi đâu hết, lúc này anh ta không còn biết nói gì, cũng không còn khả năng giải thích.

Anh ta chỉ là cái gì đây? Chỉ là sợ hãi, chỉ là không muốn mất đi cô, chỉ là hy vọng dù có hàng phần nghìn cơ hội, sau khi anh ta về nước, cô vẫn còn độc thân, vẫn dành cho anh ta một phần nhỏ bé sự yêu thương, mến mộ ngày nào.

Vài năm gần đây, ở nước ngoài anh ta vẫn hỏi thăm tình hình, công việc, cuộc sống, bạn bè, gia đình, chuyện yêu đương của cô, tất cả đều như những gì anh ta đã hy vọng, cô vẫn độc thân, dường như cô thật sự đang đợi anh ta trở về.

Nhưng đến khi anh ta vô cùng vui mừng trở lại quê nhà, lại bỗng phát hiện, tất cả đều không còn như xưa nữa.

Mạnh Đường thất vọng cầm lấy tờ tiền một trăm đồng kia, nhét lại vào tay Tần Chân, “Dù có chán ghét mình thế nào đi nữa, cũng không cần đối xử với mình như vậy”, anh ta cười đau khổ rồi nói, “Nếu có thể, mình thật hy vọng sẽ không nói với cậu những lời hôm nay”.

Như vậy ấn tượng của cậu về mình vẫn là cậu thiếu niên hòa nhã tốt đẹp.

Tần Chân cảm nhận được sự thất vọng và buồn bã qua lời anh ta nói, liền dừng một chút, sau đó nhắm mắt lại, thờ dài. Khi mở mắt ra, cô không còn cảm thấy tức giận nữa mà lúc này chỉ còn cảm giác bất lực và tức cười.

Cô nên tức giận cái gì mới được chứ? Tức giận vì anh ta chỉ biết nghĩ đến bản thân mình ư? Thực ra cách nói của Mạnh Đường cũng có vài phần hợp lý, một người sắp đi nước ngoài thì lẽ nào còn muốn làm phiền đến cô? Anh ta quan tâm cô nên mới hi vọng cô có thể an tâm vui sống trong suốt quãng thời gian dài đó, như vậy làm sao có thể hoàn toàn chỉ trích anh ta được.

Khi tình yêu không đủ sâu sắc, khó có thể vượt qua sự ích kỷ cá nhân, lẽ nào cô muốn anh ta vì cô mà ở lại trong nước không đi du học nữa?

Chỉ tiếc rằng cô đã lãng phí quá nhiều thời gian cho người đàn ông này, đến khi anh ta trở về, tình cảm của hai người không còn giống nhau nữa, thậm chí cô cũng không còn là Tần Chân của ngày xưa nữa, trái tim cô đã dành phần nhiều cho một người khác, chỉ còn một phần rất nhỏ dành cho Mạnh Đường mà thôi.

Cô cười, ngẩng đầu nhìn Mạnh Đường: “Dù sao cũng cảm ơn cậu đã thẳng thắn nói với mình những điều này, chuyện hôm nay coi như kết thúc tại đây, được không?”.

Cô không nhận lấy tờ tiền kia, mà lập tức đi ra cửa lớn, chuông gió trên cửa kính khẽ đung đưa, không biết đã chạm vào trái tim ai

Nếu người ta muốn hoàn toàn dứt bỏ một mối tình, cách tốt nhất là tháo gỡ tất cả khúc mắc, sau đó thoải mái nói lời tạm biệt với nó.

Tần Chân cảm thấy bây giờ mọi việc đã rõ ràng, từ trước tới nay chưa bao giờ tâm trạng của cô dễ chịu như vậy.

Cô gọi điện thoại cho Bạch Lộ, vài lần liên tục đều bị ngắt, lần cuối cùng, một người đàn ông nghe máy, dùng giọng điệu không kiên nhẫn thờ ơ nói với

cô: “Xin lỗi, cô Tần, bây giờ Bạch Lộ không rảnh để nói chuyện với cô, phiền cô ngày mai hãy gọi lại”.

Chưa đợi cô trả lời, bên kia đã kết thúc cuộc trò chuyện.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy tình bạn của các cô đang bị phá hoại!

Lúc này, bà chủ quán nướng đã bung tới một mâm đồ nướng cùng mấy chai bia lạnh, thấy Tần Chân vẫn không ngừng gọi điện, cười hỏi một câu: “Này, cô gái, bạn không tới được à? Gọi nhiều đồ ăn như vậy, lại còn cả mấy chai bia nữa! Một mình cô giải quyết hết sao?”.

Tần Chân cảm thấy rất tức giận, thật không dễ dàng gì để cùng cô bạn thân uống ly rượu chúc mừng, thế mà không hiểu sao lại có một thằng cha ở đâu cứ năm lần bảy lượt phá đám. Nghĩ ngợi một lát, cô lấy điện thoại gọi cho Trình Lục Dương.

Đại gia Trình nhận máy, nghe thấy lời mời của cô, đắc ý nói: “Cô bảo tôi đến là tôi sẽ đến à, thế thì mất mặt quá!”.

Tần Chân nói: “Vậy anh muốn thế nói thì mới bằng lòng đến?”.

“Khen tôi đẹp trai đi.”

“Anh có thể đừng lãng phí tiền điện thoại của tôi được không? Anh có thể đến thẳng đây trực tiếp nghe tôi nói không? Anh không biết là trực tiếp nghe lời khen càng khiến trong lòng người thêm sung sướng, thậm chí cảm động hơn nói chuyện điện thoại từ xa à?” Tần Chân hét vào loa.

Anh vừa cầm chìa khóa vừa đi ra cửa, vừa ngao mạn nói: “Đại gia đây không tới nhá! Loại con gái tính tình xấu xa như cô, hôm nay đại gia đây chấm dứt tình bạn với cô!”.

Tần Chân đã nghe thấy tiếng anh đóng cửa, lập tức cười ha ha, hớn hờ nói: “Tôi chờ anh, đến mau lên!” , sau đó ngắt máy.

Anh cảm thấy, dường như hai người càng gần gũi nhau lâu, tính tình Tần Chân càng lúc càng táo bạo. Nhưng điều đáng nói là trước giờ anh vốn không chịu thỏa hiệp với người khác nay càng ngày càng khoan dung, sau khi bị cô điều cợt vẫn có thể háo hức chạy đi uống rượu cùng cô. Anh tự an ủi bản thân, không sao cả, loại đàn ông đẹp trai như anh, không nên chấp nhặt với phụ nữ. Phụ nữ trên đời đều giống nhau, bởi vì không chiếm được anh, cho nên mới tìm mọi cách thu hút sự chú ý của anh.

Đường nhiên, Tần Chân không như thế, bởi vì cô ấy đâu phải con gái.

Đến khi Trình Lục Dương đến địa chỉ mà Tần Chân đã cho, ngay tức khắc bắt đầu kêu ca cô bình dân đến nỗi ngay cả chỗ uống bia cũng “bình dân” nốt, chỗ nào không tìm lại tìm ngay cái quán bán bún ở ven đường.

Tần Chân cũng không cam lòng yếu thế, soi mói anh: “Nhìn xem anh mặc cái gì đến đây? Ha ha, quần áo ở nhà! Anh còn muốn tôi đưa anh đi chỗ nào sang trọng hơn được?”.

“Tôi gặp loại phụ nữ nào, tự nhiên sẽ mặc loại quần áo đó, để khỏi ảnh hưởng đến phẩm cách của tôi đây!” . Trình Lục Dương giải thích, không chịu thừa nhận bản thân vì vội vàng đến, nhận được điện thoại lập tức vô cùng hớn hờ chạy ra ngoài luôn, ngay cả quần áo cũng quên thay.

Tần Chân lại cười nhạo tư thế cầm dụng cụ mở bia của Trình Lục Dương vụng về, sau đó cầm lấy chai bia trong tay anh, dùng răng cắn một cái, mở được luôn, “Anh trai, tư thế của anh có thể giống đàn ông hơn được không? Mở chai bia cũng kém, người nhà anh có biết anh thiếu nam tính thế không?”.

Trình Lục Dương vẫn không nói câu, chỉ hừ một tiếng, “Đẹp trai như tôi, đá quả cầu cũng đẹp trai, xấu như cô, dù đánh golf cũng như trồng rau thôi!”.

Tần Chân không nhịn nổi, phun ra ngụm bia vừa mới uống.

Hắng giọng một cái, cô mới làm bầm, “Hôm nay tâm trạng tôi rất tốt, không thèm chấp anh!”.

Trình Lục Dương cảm thấy hôm nay tính tình của mình rất tốt, nhưng mà tính tình tốt của anh đã hoàn toàn biến mất khi nghe đến câu nói “Hôm nay tôi đi uống cà phê với Mạnh Đường” của Tần Chân.

Anh vốn không ưa hương vị kém cỏi của chai bia đang cầm trên tay, vừa nghe xong câu nói của Tần Chân liền tròn tròn hai mắt, như thể muốn nện luôn chai bia lên đầu cô.

“Anh trai, anh đừng làm vậy nhé! Tôi còn chưa nói xong, anh nghe hết rồi hãy cân nhắc xem còn muốn đập tôi nữa hay không!” Tần Chân giữ chặt chai bia trong tay Trình Lục Dương.

Trình Lục Dương trừng cô: “Cho cô một phút đồng hồ trình bày xong lý do, nếu lý do không thỏa đáng, mời cô chuẩn bị tâm lý đưa sọ nằm dưới đồng mảnh vỡ của chai bia này!”.

Tần Chân bèn kể rõ ngọn ngành việc đi uống cà phê với Mạnh Đường hôm nay.

Cô kể lại rất chi tiết, gần như là tường thuật một lượt toàn bộ lời Mạnh Đường nói, Trình Lục Dương cẩn thận quan sát biểu cảm của cô, cuối cùng anh thờ phào nhẹ nhõm vì không hề phát hiện bất cứ biểu hiện nào cho thấy cô đang đau khổ hay tiếc nuối.

Cô nói, thật tốt, mọi chuyện đã qua, tất cả bây giờ chỉ còn lại quá khứ, cô sẽ không còn phải sống với niềm day dứt khôn nguôi về mối tình đầu dang dở nữa, đầu sao bây giờ cũng là cô từ chối Mạnh Đường chứ không phải Mạnh Đường từ chối cô.

Cô còn nói: “Ồi, chị đây thật hạnh diện! Nào nào nào, uống cùng với tôi vì điều này đi!”.

Cô giờ chai bìa lên cạnh với Trình Lục Dương, Trình Lục Dương dờ khóc dờ cười, “Có cô gái nào uống bìa mà tu cả chai thế không”.

Cô gắp cổ cày: “Tôi đây gọi là nữ trung hào kiệt!”.

Thế là Trình Lục Dương bị bắt ăn đồ nướng, uống bìa với cô, nhìn cô vui vẻ lải nhải về tình yêu chưa nở đã tàn, trong thần sắc có hoài niệm, có thoải mái, có không đành, cũng có tiếc nuối.

Hàng lông mi của cô khẽ chớp, ánh mắt lấp lánh sáng như sao xa, sáng ngời dịu dàng.

Giây phút này, Trình Lục Dương bỗng nhớ tới quá khứ trống trải của mình, thậm chí anh còn không nhớ nổi đám bạn gái cũ trông như thế nào, cũng dường như chưa bao giờ cảm thấy rung động đến thế này, anh bất giác chạm vào trái tim đã trống rỗng nhiều năm của mình, sau đó kinh ngạc nhìn Tần Chân.

Anh cảm thấy rất ngưỡng mộ, hâm mộ cô đã từng có một tình yêu sâu đậm khắc cốt ghi tâm.

Anh cũng cảm thấy thật đau lòng, khi nhìn cô dũng cảm vượt qua mối tình đơn phoron bao năm đắng đắng.

Cuối cùng, anh còn cảm thấy rất ghen tỵ, ghen tỵ vì gã đàn ông tên Mạnh Đường kia có thể chiếm lấy trái tim cô lâu đến thế, ghen tỵ tên kia đã khiến một cô gái tốt như vậy nhớ mãi không quên.

Trình Lục Dương chợt giật mình khi trong đầu xuất hiện những suy nghĩ kỳ quái, dường như ở góc nào đó trong lòng ngực, có một cảm xúc hỗn độn dâng trào, chua xót không chịu nổi.

Sau đó, Tần Chân uống say chệnh choáng, cùng anh đi dạo trên đường cho tỉnh bìa. Anh thấy cô nàng vẫn sống rất quy củ rất nghiêm túc này cố nhảy lên với lấy nhánh cây ven đường, một lần không được, bèn làm lại lần thứ hai. Cô còn quay đầu nói với anh: “Trước kia tôi đọc tiểu thuyết thấy nhắc đến một loại cây, cụ thể là cây gì thì tôi quên mất rồi, nói rằng nếu bạn có thể một lần nhảy lên với xuống được năm chiếc lá, như vậy người mình thích sẽ thích mình”.

Sau đó cô cười ngây ngô, tiếp tục nhảy lên vặt lá cây, “Anh đoán xem liệu giấc mơ của tôi có thành sự thật không?”.

Giống như đứa trẻ không biết mệt mỏi, hết lần này đến lần khác nhảy lên tóm lấy lá cây cách cô thật xa, vừa ngắt thơ lại ngốc nghếch.

Trình Lục Dương nhìn nụ cười cùng vẻ mặt cô lúc này, trong lòng bỗng giận sôi lên, anh rất hận Mạnh Đường kể cả khi cô luôn miệng nói không quan tâm nữa, tất cả giờ đã qua, lại vẫn làm chuyện chẳng hề có ý nghĩ này vì người kia.

Vì sao tên họ Mạnh kia không quý trọng cô?

Không, tên đó vốn không xứng với cô!

Nghĩ như vậy, Trình Lục Dương bình tĩnh tóm lấy tay Tần Chân, ngăn không cho cô tiếp tục nhảy lên vặt lá cây, anh trầm giọng hỏi cô: “Có ý nghĩa sao?”.

“Có.” Cô bỗng nhiên bất động nhìn anh, nhìn gương mặt đẹp trai yêu nghiệt.

Nếu như hái được lá cây, anh sẽ thích em, thật ý nghĩa biết bao?

Nhưng Trình Lục Dương không biết cô suy nghĩ điều gì, anh bậm môi, bực bội nói: “Tần Chân, không có đàn ông cô không sống nổi sao? Tò cái về hận không thể lập tức lấy chồng này để làm gì?”.

Tần Chân chợt tỉnh táo trước những lời nói của Trình Lục Dương, toàn thân cô như bị người ta hắt cả một chậu nước lạnh ướt đẫm cả người, bất giác run rẩy trong gió lạnh trời thu.

Cô nhìn anh thêm một lát, cúi đầu cười hai tiếng, “Ngại quá, nhiều tuổi rồi nên hơi sốt ruột”, sau đó gẩy khời tay anh, chậm rãi đi về phía trước.

Bóng dáng kia bị đèn đường kéo dài thật dài, câu nói kia nghe sao mà bất lực.

Trình Lục Dương kinh ngạc nhìn bóng dáng gầy yếu mảnh mai của cô, trái tim thất lại đau đớn.

Anh cảm thấy bực bội bất an, cảm thấy bối rối mơ hồ, cảm thấy toàn thế giới đều không còn đáng yêu nữa. Vì sao anh không có cách nào khiến cô nàng này hoàn toàn quên đi Mạnh Đường vậy? Anh thật sự hận không thể đem tất cả những điều tốt nhất trên thế giới đến cho cô, chỉ cần cô có thể cười một cái với anh, chân thành nói cho anh biết: Tôi thật sự không thích anh ta.

Nhưng tất cả những điều tốt đẹp trên thế giới dường như không thể hơn được hai chữ Mạnh Đường.

Lần đầu tiên, Trình Lục Dương cảm thấy trên đời này hóa ra ngoài tình thân, còn có thứ khác khiến anh hao tâm tổn sức mà không thể làm được.

Trình Lục Dương trải qua một đêm rầu rĩ không ngủ được, thế mà sáng sớm hôm sau, Mạnh Đường, kẻ khiến anh buồn phiền lại đích thân đến văn phòng tìm gặp anh.

Gã đàn ông kia nghiêm túc nhìn anh, “Nghe nói anh đang sắp xếp cho Tần Chân xem mặt, tôi hy vọng anh có thể cân nhắc cho tôi là đối tượng xem mặt tiếp theo”.

Khi Trình Lục Dương về nhà, màn đêm đã buông xuống. Ngoài cửa sổ le lói chút ánh sáng, tựa như bầy đom đóm lẳng lặng lập lờ giữa màn sương.

Anh mở máy nghe nhạc, đứng một mình trước ô cửa sổ, không biết đang nhìn sao hay nhìn những dòng xe cộ nườm nượp nối đuôi nhau trên cầu vượt xa tít đằng kia.

Đĩa nhạc phát từ ổ CD anh mua từ lâu, là một đĩa toàn những bài tiếng Anh đã cũ, cô ca sĩ đang hát một bản ballad dịu dàng:

I could build the mainson that is higher than the trees.

I could have all the gifts I want and never ask please.

I could fly to Paris. It's at my beck and call.

Why do I live my life alone with nothing at all. 1

Em có thể xây một tòa biệt thự xa hoa, cao hơn cả những cái cây.

Em có thể có được những món quà em muốn, không cần phải cầu xin ai.

Em có thể tùy ý bay đến Paris, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay...

Nhưng vì sao em cô độc đến thế...

1 Trích từ lời bài hát When I dream do Carol Kidd thể hiện.

... Dù không cần chăm chú lắng nghe, những ca từ kia vẫn như dòng nước ào ạt xối thẳng vào tai, khiến người ta không kịp phản kháng.

Anh nghe căn phòng tĩnh lặng chỉ còn hai loại âm thanh: tiếng hát chậm rãi ngân nga của nữ ca sĩ cùng với tiếng tim đập đầy cô đơn trong lòng ngực mình. Anh giờ tay chạm lên ngực, rõ ràng đã có được những thứ bao người ước ao ngưỡng mộ, sao vẫn cảm thấy trống rỗng.

Anh nhớ tới lúc Mạnh Đường đến văn phòng tìm anh lúc sáng, dùng thái độ cầu khẩn anh chưa từng thấy, mong anh cho anh ta và Tần Chân một cơ hội quay lại với nhau. Anh không do dự và trách móc chằm chọc Mạnh Đường, nhưng từ đầu đến cuối Mạnh Đường chỉ im lặng lắng nghe anh quở mắng, không hề phản bác.

Anh mắng đã mệt, cũng không muốn mắng nữa, bảo Mạnh Đường đi đi. Nhưng Mạnh Đường chỉ nói một câu: “Tần Chân cô ấy luôn không vui vẻ, bất kể quá khứ tôi đã làm bao nhiêu chuyện tổn thương cô ấy, tôi chỉ cầu xin một cơ hội để bù đắp”.

Trình Lục Dương sững người.

Mạnh Đường nói Tần Chân không có quá nhiều yêu cầu đối với cuộc sống, nhưng chính người như vậy lại không dễ thỏa mãn. Bởi vì cô chưa bao giờ thật sự nghĩ xem bản thân mình muốn có được cái gì, vì thế trong suốt quá trình được mắt của đời người, cô vẫn chưa tìm thấy thứ bản thân mình mong muốn.

“Tôi đã từng chứng kiến bảy năm trưởng thành của cô ấy, tôi nghĩ tôi biết cô ấy muốn một cuộc sống thế nào, tôi cũng có tự tin trong tương lai sẽ bù đắp lại sai lầm của bản thân, cho cô ấy một cuộc sống đầy đủ và một tình yêu trọn vẹn.”

Khoảnh khắc này, Trình Lục Dương không thốt nên lời, trong đầu tràn ngập những suy nghĩ hỗn loạn.

Tần Chân muốn lập gia đình.

Tần Chân muốn có một tình yêu.

Tần Chân không có cảm giác với tất cả những đối tượng xem mặt.

Tần Chân cứ như một đứa trẻ nhảy lên với lá cây, nói như vậy có thể có được trái tim của người mà mình thích.

...

Mà người kia, là người đã từng làm cô tổn thương, đang đứng trước mặt anh - Mạnh Đường.

Sau khi Mạnh Đường rời đi, anh ngồi chờ người trước cửa sổ rất lâu. Có lẽ Mạnh Đường nói đúng, Tần Chân sống rất cẩn thận, chưa bao giờ háo hức hy vọng điều gì, suốt quãng thời gian tuổi trẻ, cô vẫn luôn muốn có được ánh nhìn chăm chú của một người, người kia chính là Mạnh Đường.

Trình Lục Dương mơ hồ hiểu được bản thân nên làm thế nào, nhưng lòng anh chưa bao giờ nặng nề đến thế. Khi anh ôm suy nghĩ muốn giúp cô tìm đối tượng mà mở ra đồng tư liệu dày cộp kia, mỗi khi xong một phần, trong lòng vẫn mang tâm lý đùa dai, vui vẻ. Vậy mà giờ phút này, khi cuối cùng đã tìm được người thích hợp, anh cảm thấy như có người đã tắt hết đèn trong phòng, cả thế giới chìm vào u tối, im lặng và trống trải.

Nữ ca sĩ vẫn còn đang hát, giọng rõ ràng và buồn bã, lạnh lùng, từng câu từng chữ xuyên thẳng vào trái tim.

Trình Lục Dương nghe thấy di động của mình vang lên, vô thức cầm lấy điện thoại trên bàn, áp lên tai nghe, “A lô!”.

Lập tức, mặt anh biến sắc, lập tức cầm chìa khóa, ngay cả máy nghe nhạc cũng không kịp tắt, hối hả chạy ra khỏi cửa. Trong phòng vẫn vang vọng bản nhạc kia, nữ ca sĩ vẫn tiếp tục hát, vừa sâu sắc vừa bất lực:

But when I dream, I dream of you.

Maybe someday you will come true.

When I dream, I dream of you.

Maybe someday you will come true.

Nhưng khi em mơ, em mơ về anh.

Có lẽ một ngày nào đó anh sẽ thành hiện thực.

Nhưng khi em mơ, em mơ về anh.

Có lẽ một ngày nào đó anh sẽ thành hiện thực.

Khi Trình Lục Dương lao tới khu nhà của Tần Chân, cô đang ngẩn ngơ ngồi ở ven đường. Anh xuống xe chạy nhanh đến, trời đêm cuối thu nhưng anh toát đầy mồ hôi. Anh không buồn lau những giọt mồ hôi lấm tấm, vội vàng chạy đến trước mặt cô, trông thấy cô cúi đầu không nói một lời.

Cô rất sợ hãi, nhìn từ xa như hệt như một đứa trẻ gầy gò, đơn côi ngồi trong đêm tối.

Trình Lục Dương cảm lạnh, vào giây phút đó, bỗng nhiên anh rất muốn ngồi xuống ôm cô vào lòng.

Tần Chân vẫn rối bời ngồi im như phỗng cho đến khi nhìn thấy đôi giày thể thao màu trắng sạch sẽ, mới từ từ ngẩng đầu lên, gọi một tiếng: “Trình Lục Dương”.

Trong ánh mắt cô vẫn vương chút bàng hoàng, đồng thời cũng như trút được gánh nặng khi cuối cùng cũng tìm thấy điểm tựa. Trái tim Trình Lục Dương mềm nhũn, đưa tay cho cô, “Đi thôi”.

Một tiếng trước, Tần Chân nhận được điện thoại từ chồng của cô Lý, ở đầu dây bên kia, ông nghẹn ngào nói, cô Lý đã qua đời.

Àm một tiếng, giống như sét đánh bên tai, ngay cả một câu nói trọn vẹn Tần Chân cũng không nói nổi. Trong điện thoại, ông nói rằng sau phẫu thuật cô Lý không phục hồi được như dự tính, tuy phẫu thuật thành công, nhưng bởi vì đã nhiều tuổi, cơ thể không chịu nổi, không thể vượt qua những biến chứng sau đó...

“Người của nhà tang lễ sắp tới rồi, nếu cháu muốn, lúc này cháu có thể đến đây nhìn mặt bà ấy lần cuối, dù sao... dù sao mấy năm nay bà ấy vẫn luôn nhắc tới cháu, rất nhớ nhưng cháu.”

Đầu óc Tần Chân trống rỗng, cô đứng lặng, gần như sắp cắn môi bật khóc, cuối cùng vô thức gọi điện cho Trình Lục Dương.

Buổi tối hôm đó, Trình Lục Dương không nói một lời nào, chỉ đi cùng cô vào phòng bệnh, cùng cô gặp mặt cô Lý lần cuối.

Bà nằm trên giường với gương mặt thanh thản, tựa như chưa từng chịu sự giày vò của bệnh tật, ra đi nhẹ nhàng bình thản. Chồng cô Lý nói, tim bà ngừng đập trong lúc ngủ, vậy cũng coi như may mắn, không chịu bất cứ đau đớn nào.

Tần Chân chỉ thì thào nói, rõ ràng mấy ngày trước đến thăm bà vẫn còn ổn, khi đó bà còn cười yếu ớt nói muốn cô phải sớm tìm được lang quân như ý, bà còn muốn tham gia hôn lễ của hai người... Nhưng, mạng sống vốn mong manh vô định, chỉ trong phút chốc đã biến mất như bọt biển trắng tinh.

Cô run rẩy cầm bàn tay lạnh lẽo của bà, bàn tay gầy như que củi, lạnh ngắt, đôi bàn tay không thể cầm phấn viết bảng nữa.

Cô nhớ rõ những lần cô Lý cười nói với đám học sinh bên dưới: Thật ra trước đây cô là người rất nhát gan, mỗi lần lên bục giảng hai chân đều run rẩy. Nhưng sau này khi đã trở thành một giáo viên, khi lại đứng ở trên bục giảng, thấy ở phía dưới có bao nhiêu ánh mắt trẻ thơ chăm chú nhìn mình, bỗng

nhien cảm thấy không sợ bất cứ điều gì nữa. Bởi vì các em kính trọng cô, yêu quý cô, coi cô là người có tri thức, cho nên ở trong lòng cô các em cũng giống như con, không ai sợ hãi trước mặt con mình cả.

Cô cũng nhớ rõ người phụ nữ giống như mẹ này đã mang đến cho cô sự quan tâm trân trọng như đối với con gái ruột. Khi cô bị thiếu máu, mỗi ngày cô Lý đều lên gọi cô vào văn phòng, sau đó lấy trứng gà đã luộc sẵn ở nhà đưa cho cô, thậm chí để cả sữa ấm ở tầng cuối trong bình giữ nhiệt.

Rời khỏi phòng bệnh, Tần Chân khóc, nước mắt như một đứa trẻ, nhất mực tự trách mình đã tới muộn.

Trình Lục Dương giúp cô lau nước mắt, vụng về an ủi: “Không ai lường trước được điều gì, cô cũng đã gặp mặt bà ấy lần cuối, cũng không có gì tiếc nuối, không muộn, thật sự là không muộn”.

Tần Chân lắc đầu, “Là tôi đã tới muộn, nếu như mấy năm qua tôi không tự ti vì mình không có tiền đồ mà tránh không gặp bà, có lẽ bà ấy cũng sẽ không nhắc tôi nhiều năm như vậy, kết quả giờ chỉ còn sự tiếc nuối”.

Trình Lục Dương nhìn nước mắt cô tuôn rơi, bỗng nhiên rất muốn ôm lấy cô.

Anh cảm thấy Tần Chân là người chân thành nhất mà anh từng gặp, cô vừa tốt bụng vừa đáng yêu, sẽ nhớ kỹ lòng tốt của người khác dù chỉ là chút con con vụn vặt. Người như vậy rất dễ vui vẻ, dễ bị tổn thương, dễ dàng rung động, lại càng dễ đa sầu đa cảm.

Anh rất muốn học cách âu yếm bông hồng của hoàng tử 1, rất muốn phụng lên người Tần Chân một quả cầu thủy tinh, như vậy có thể bảo vệ cô không bị tổn thương. Thế rồi anh nhớ tới Mạnh Đường, có lẽ Tần Chân hy vọng sự bảo vệ đến từ người này, chứ không phải từ anh.

Cánh tay đã nâng lên bắt gác từ từ thu lại, anh nói giọng trầm thấp: “Đi thôi, chúng ta về nhà”.

1 Chi tiết trong truyện Hoàng tử bé.

Bởi vì lo lắng Tần Chân không ngủ được, sau khi Trình Lục Dương đưa cô về nhà bèn thu dọn ghế sofa, dự định qua đêm ở đây. Anh đưa cho cô một cốc sữa nóng, nhìn cô uống xong ngoan ngoãn nằm trên giường, kéo chăn cho cô rồi tắt đèn.

Tần Chân tròn tròn mắt nhìn bóng hình anh, một lúc lâu mới gọi một tiếng: “Trình Lục Dương”.

Anh ừ một tiếng, “Làm sao vậy?”.

Tần Chân không nói tiếp, chỉ nhìn anh, ánh mắt ẩn chứa rất nhiều cảm xúc đan xen lẫn lộn.

Tìm Trình Lục Dương bỗng đập rất nhanh, mặt cũng hơi nóng lên, anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết ngồi bên giường xoa đầu cô, “Đừng buồn nữa, con người ta sống trên cõi đời này, cuộc sống có ngắn ngủi hay lâu dài thì cũng đến lúc phải rời xa. Cô xem, dù là cha mẹ, thầy cô, bạn bè hay người qua đường... tất cả đều chỉ cùng cô đi qua một đoạn đường ngắn như vậy thôi, sau này cô vẫn phải tự bước đi trên con đường của chính mình”.

Anh cảm thấy hiếm khi bản thân mình nói ra được những lời triết lý như vậy, quả thực rất cảm động, vì thế lại háng giọng, tiếp tục thâm trầm nói: “Cô xem, cô đã lớn rồi, đạo lý này nên sớm hiểu. Cô Lý tuy đã đi xa, nhưng tình cảm bà ấy dành cho cô sẽ được cô khắc ghi trong lòng, như vậy chẳng phải đã đủ rồi sao?”.

Anh chợt nhớ ra một câu danh ngôn trong sách giáo khoa, “Có người còn sống, lại như đã chết. Có người tuy đã chết, nhưng vẫn luôn sống”.

Nguyên văn chính xác thế nào, anh không còn nhớ rõ, nhưng anh vẫn nói những lời này cho Tần Chân nghe, sau đó cúi đầu cười với cô.

Tần Chân nhìn nụ cười dịu dàng này, bỗng nhiên không nói nên lời.

Thật ra cô sớm biết anh là một người tốt đến mức nào, trong thân thể ẩn giấu một trái tim mềm mại cỡ nào, chỉ cần hơi lộ ra chút yếu đuối, anh sẽ thu lại tất cả gai góc sắc nhọn, một lòng một dạ đối tốt với cô.

Cô nhìn Trình Lục Dương, bỗng nhiên hỏi anh: “Người nhỏ bé bình thường giống như tôi, sau khi chết sẽ thế nào?”.

Câu hỏi này khiến Trình Lục Dương sững sốt, trong lòng đau nhói. Anh biết rõ cô đang tự ti, vì cuộc sống, cũng vì tương lai mờ mịt sắp tới.

Căn phòng chìm vào yên tĩnh một hồi lâu, cửa sổ chưa được đóng kỹ, gió đêm thổi bay rèm cửa, Trình Lục Dương trông thấy, liền đứng dậy đi đóng chặt cửa sổ lại. Khi khép lại bức rèm kia, anh không quay đầu, mà chỉ nói với Tần Chân bằng giọng trầm ấm: “Nhỏ bé bình thường cũng không sao, ít nhất còn tôi nhớ rõ cô”.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có một màn u tối tĩnh lặng, giữa ánh sáng nhạt nhòa chiếu qua rèm cửa, bóng dáng Trình Lục Dương mờ mờ ảo ảo. Tần Chân nằm nghiêng trên giường, nhìn anh chăm chú, không hề nhúc nhích. Bỗng cô cảm thấy khóe mắt cay cay, chất lỏng ướt ướt chảy ra từ hốc mắt.

Cô nhắm mắt lại, cúi đầu lên tiếng: “Ừ, tôi biết”.

Trong khoảnh khắc đó, cô không dám mở mắt nhìn anh xoay người lại, sợ rằng trong lúc bất cẩn sẽ không kìm nén được cảm giác chua xót đang dâng lên trong lòng ngực.

Cô chỉ có thể yên lặng cắn môi, ngăn mình thốt ra ba chữ Trình Lục Dương, sau đó cảm nhận sự ỷ lại và yêu mến sâu tận trong xương tủy, cứ như người nghiện thuốc độc.

Chỉ cần nghĩ đến anh, trái tim lo lắng bất an sẽ yên ổn trở lại, sẽ tràn đầy hương thơm bình thản xa xưa.

Trình Lục Dương, khi em nhớ tới anh, thật giống như bầu trời đêm không có ánh sao, đom đóm trên khắp thế giới đều tụ lại bên nhau. Chúng nhẹ bằng, chúng phát sáng lung linh, chúng mang theo tình cảm của em bay cao, chiếu sáng thế giới của em, rạng rỡ như giây phút đón bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Duyên Cũ Tình Mới “Nỗi Can Qua”

Type: Thùy Miên

Phòng ngủ và phòng khách chỉ cách nhau một cánh cửa, hai người trong và ngoài cánh cửa đều không ngủ được.

Trình Lục Dương lẩn qua lẩn lại vô số lần, trong đầu liên tục hồi tưởng những lời Tần Chân từng kể về Mạnh Đường. Còn Tần Chân lặng lẽ nhìn trần nhà, lần lượt nhớ lại từng ký ức từ khi quen biết Trình Lục Dương tới nay.

Cô nhớ tới những lời anh nhắc đi nhắc lại, nên sống vì mình, sống theo ý mình. Cô không ngừng tiến lên theo hướng sống vì mình mà anh nói, nhưng chỉ riêng chuyện tình cảm này, cô lại chậm chạp không tiến tới được.

Nói câu “em thích anh” khó nhường nào chứ? Nếu đếm trên đầu ngón tay, cô và Trình Lục Dương đã quen biết nhau nửa năm, từ khi cảnh xuân tươi đẹp cho tới mùa gió thu xào xạc, từ đầu chí cuối cô vẫn không thể nói với anh ba chữ này.

Cô tự hỏi: Nếu đã quyết định phải sống theo ý mình thì vì sao không để anh hiểu được lòng mình đây?

Đáp án chỉ có một, bởi vì cô sợ sau khi bị từ chối sẽ không thể duy trì mối quan hệ như hiện giờ nữa – anh vô tư quan tâm cô, tốt với cô, cô trắng trợn đón nhận điều đó trên danh nghĩa bạn bè.

Nhưng khi thích một người, ta luôn không nén được, luôn muốn nhiều hơn một chút, hơn một chút, hơn một chút nữa, nếu vẫn chưa thể gần gũi như những người yêu nhau, ta sẽ buồn bã vô hạn, vĩnh viễn không thỏa mãn.

Trước khi nhắm mắt, Tần Chân tự nhủ, cứ thử một lần, thử bất chấp hậu quả, thử cố gắng một lần làm theo lòng mình.

Cô phải tỏ tình! Không thành công thì... chỉ việc cong đuôi buồn chán chạy trốn.

Tần Chân đã có một đêm mơ màng chất chứa suy tư. Nhưng cũng vào đêm đó, Trình Lục Dương đã đưa ra một quyết định mà cô không thể ngờ được.

Khi cô thức dậy, Trình Lục Dương đã mang cháo gạo lứt và trứng gà từ dưới tầng về. Anh vừa bận bịu trong bếp vừa quay đầu nói với cô đang đứng ở cửa: “Đi rửa mặt đi, xong ngay đây”.

Tần Chân đầu tóc rối bù chạy vào nhà vệ sinh. Đến khi cô sửa sang xong dung nhan của mình rồi đi ra thì Trình Lục Dương đã bày bữa sáng lên bàn. Cháo gạo lứt và trứng luộc mua ở quán dưới nhà, sau đó anh tận dụng nguyên liệu nấu ăn còn sót lại trong tủ lạnh làm món khoai tây sợi xào ớt xanh.

Tần Chân ngồi xuống, bồi hồi đưa miếng cháo lên miệng, suy nghĩ xem nên nhắc tới chuyện xem mặt rồi rầm cả đêm qua như thế nào, cô thăm dò: “Gần đây anh bận tìm đối tượng xem mặt cho tôi, thế còn anh thì sao? Tôi không còn trẻ, nhưng anh còn già hơn tôi đây, sao không tự lo cho mình?”.

Trình Lục Dương dừng đũa, thật không ngờ cô sẽ chủ động nhắc tới chuyện xem mặt, anh cũng đang cân nhắc xem nói với cô thế nào, lúc này cô nêu ra cũng tốt, anh bèn tròn tròn mắt: “Tôi già hơn cô thì làm sao? Chưa nghe câu trai ba mươi tuổi còn xuân à? Như tôi đây, thể lực tốt, đây quyền rũ, chín chắn, mê đắm lòng người, như hoa như ngọc, đàn ông như tôi còn phải lo lắng chuyện cưới vợ sao? Chỉ cần ngoắc ngón tay một cái, người ứng cử làm bạn gái xếp hàng thành ba vòng quanh trung tâm thành phố luôn ấy chứ”.

Lại còn như hoa như ngọc, có mà như sói như hổ thì có?

Tần Chân nuốt không trôi miếng cháo: “Vậy sao anh không tìm một người?”.

“Không gặp được người thích hợp.”

“Thế phải thế nào mới được coi là thích hợp?” Tần Chân làm ra vẻ thấy hứng thú hỏi anh, “Anh có yêu cầu gì về chiều cao, khuôn mặt, hoàn cảnh gia đình không? Hay là chỉ cần nhìn vừa mắt, lúc ở chung thấy thoải mái là được?”.

“Lúc ở chung cảm thấy thoải mái?” Trình Lục Dương dường như cân nhắc một lát, “Điều này cũng đúng, cảm xúc rất quan trọng, ở trên giường có hài hòa cũng phải suy xét cẩn thận...”

“Này!” Tần Chân đỏ mặt, hung dữ quát anh, “Khi người khác nói chuyện nghiêm chỉnh, anh có thể đừng nhắc tới đề tài nhạy cảm không? Đừng có đùa cợt được không?”

Trình Lục Dương tỏ vẻ rất vô tội, “Tôi đang rất nghiêm túc thảo luận chuyện nghiêm chỉnh với cô còn gì? Giữa nam nữ, quay đi quay lại cũng không thể không đề cập đến chuyện xác thịt, điều này sao coi là nhạy cảm được?”

“Nhưng anh thảo luận quá sâu!”

“Là cô suy nghĩ rất nông cạn.”

“...”

Tần Chân cảm thấy đề tài chệch hướng, bèn gấp mấy sợi khoai tây, tiếp tục úp mờ hỏi anh: “Thế nếu có người nói thích anh, nhưng mọi mặt của cô gái đó đều không bằng anh, anh sẽ làm thế nào? Có cân nhắc xem không? Hay sẽ từ chối người ta thẳng thừng?”

Trình Lục Dương không đáp vội mà nheo mắt nhìn Tần Chân vài lần, “Hôm nay cô làm sao vậy? Cứ vòng vo tam quốc mãi, có gì cứ việc nói thẳng đi”.

Anh lơ mờ cảm thấy Tần Chân muốn giới thiệu đối tượng cho anh.

Lúc này, ngay cả sợi khoai tây Tần Chân cũng không nuốt nổi nữa, mặt đỏ ửng nhìn chăm chăm anh, cảm giác như trái tim đập yếu đi hẳn.

Anh đã nhận ra?

Anh nhìn ra cô có lời muốn nói rồi!

Vậy anh có đoán ra cô muốn nói gì không?

Cô chặt vật nuốt miếng khoai tây thái sợi mà Trình Lục Dương tự tay làm, cân nhắc xem mình nên nói vừa khéo léo vừa văn vẻ rằng: “Em hy vọng sau này mỗi buổi sáng đều có thể được ăn khoai tây sợi anh nấu”, hay là dừng cảm nói trắng ra: “Em chính là cô gái mọi mặt không bằng anh, nhưng vẫn muốn theo đuổi anh”.

Nhưng khi cô vất vả lắm mới tiêu hóa được thức ăn trong miệng, vừa há mồm thì dường như Trình Lục Dương đã mất kiên nhẫn, cuối cùng nói ra trước cô: “Tần Chân, thật ra tôi có lời muốn nói cho cô biết”.

Tần Chân sững lại, trái tim thấp thỏm càng thêm không yên, cô vô thức chọc đũa vào bát cháo gạo lứt, cúi đầu hỏi: “Cái gì, nói cái gì?”.

Mãi không thấy Trình Lục Dương nói chuyện, cô ngẩng đầu nhìn anh, lại chỉ thấy anh yên lặng nhìn cô, dường như đã hạ quyết tâm, rốt cuộc anh cũng nói: “Chiều nay cô có rảnh không?”.

“Phải đi làm.” Tần Chân sững sờ, lầy lăm lầy hỏi lại, “Đây là lời anh muốn nói?”.

Cô nhìn Trình Lục Dương, đợi câu kế tiếp của anh, bỗng thấy anh cúi đầu nhìn cháo trong bát, sau đó chậm rãi nói: “Hôm nay tôi gọi điện cho Lưu Trần Châu, giúp cô xin nghỉ một ngày, chiều nay cô đi cùng tôi đến một nơi”.

Cứ như sét đánh ngang tai, cảm giác lo lắng mơ hồ tràn ngập trong lòng Tần Chân. Cô nghe thấy trái tim vừa chìm chìm bắt đầu đập thành thịch, đồng thời còn nóng hừng hực, càng ngày càng mãnh liệt.

Anh nói có chuyện muốn nói với cô.

Anh nói muốn dẫn cô đến một nơi.

Là lời gì mà không thể nói ở đây, còn phải trịnh trọng chọn một nơi thích hợp?

Tần Chân cảm thấy nhất định mình đang nằm mơ, nếu không vì sao lại có ảo giác Trình Lục Dương sắp tỏ tình với cô? Cô hốt hoảng húp tiếp một ngụm cháo, hồi hộp gât đầu, “Được, được thôi!”.

Cháo gạo lứt ấm nóng tràn vào cổ họng, theo thực quản chạy xuống dạ dày, lập tức có dòng nước ấm chảy khắp cơ thể.

Trước khi đi, Trình Lục Dương quay đầu do dự một lát, sau đó căn dặn: “Trang điểm cho đẹp vào!”.

Linh cảm của Tần Chân ngày càng mãnh liệt, ngay cả vì sao cũng không hỏi, chỉ đỏ mặt gât đầu thật mạnh như con gà mổ thóc. Thấp thỏm như cô, mừng quá đổi như cô, bên lên như cô, tất nhiên khó lòng chú ý tới nụ cười gượng gạo miễn cưỡng trên môi Trình Lục Dương.

Trình Lục Dương khép cửa, không đi vội mà tựa vào cánh cửa lạnh như băng đờ đẫn một lát, nhắm mắt bất động hồi lâu rồi mới mở mắt bước đi.

Anh nghĩ, thật tốt, hãy để cô giống như công chúa đi về phía hoàng tử.

Đó là hoàng tử thật sự, chứ không phải mấy gã kỵ sĩ không xứng đôi với cô kia.

Trình Lục Dương ơi Trình Lục Dương, chẳng phải mày đã tác thành cho một mối nhân duyên, đã hoàn thành tâm nguyện rồi hay sao?

...

Đến tận buổi trưa, Tần Chân vẫn như đang nằm mơ, cô gọi Bạch Lộ tới giúp mình trang điểm thật đẹp, bởi Bạch Lộ mới là người thực sự biết trang điểm.

Khi Bạch Lộ mang theo một đồng hồ trang điểm tới thì thấy Tần Chân vẫn còn đỏ mặt chạy vội ra mở cửa, từ ánh mắt như có vô số trái tim màu hồng phấn bay ra, đến nói chuyện cũng không rõ ràng mạch lạc.

Bạch Lộ nói: “Dừng! Trông cái vẻ hớn ha hớn hở của cậu kìa, để mình đoán nhá, cậu với anh chàng da dày miệng độc kia rốt cuộc tu thành chính quả rồi hả?”.

Tần Chân giận mắng cô: “Cái gì mà anh chàng da dày miệng độc? Cậu tích chút đức được không? Con mắt nào cậu thấy anh ấy là loại người đó?”.

Bạch Lộ: “...” Đây không phải là điều chính cậu nói trước kia sao?

Trong suốt quá trình trang điểm, Bạch Lộ luôn rơi vào trạng thái tức giận: “Phiền cậu đừng cười nữa được không? Son môi lem hết ra rồi!”.

“Đừng ườn ẹo nhích đi nhích lại thế, mình không kẻ được lông mày!”

“Chỉ cả à, cậu có thể mở mắt to ra được không? Cậu cười thế này mắt sắp thành một đường chỉ rồi, làm sao mình kẻ mi cho cậu được?”

Cuối cùng công cuộc đại tu nhan sắc cũng hoàn thành mỹ mãn. Tần Chân đeo chiếc vòng Trình Lục Dương tặng cô lên cổ, nhìn cô gái xinh đẹp trong gương, không khỏi đắc chí: “Cuối cùng thành trai tài gái sắc”.

Bạch Lộ ngồi cạnh chế nhạo, “Rõ ràng là cá mè một lứa, cấu kết với nhau làm việc xấu”.

Nói còn chưa dứt lời, cô ấy đã bị nhét quả táo vào miệng. Tần Chân trong lớp trang điểm quyền rũ cười khanh khách: “Này, ăn quả táo đi cho ngọt giọng”.

Bạch Lộ dựng thẳng ngón giữa, vừa cắn táo răng rắc vừa xoa đôi môi đau nhức: “Tần Chân, hành vi trọng sắc khinh bạn của cậu thật sự làm người ta giận sôi sùng sục!”.

Nhà hàng được chọn lần này xa hoa hơn mọi lần, ánh đèn pha lê trong đại sảnh chiếu sáng lấp lánh, nhân viên phục vụ mặc âu phục màu đen, cổ đeo nơ màu đỏ, thái độ nho nhã lịch sự đón tiếp khách hàng, ngay cả bộ đồ ăn bày biện trên bàn cũng tinh xảo trang nhã không bắt bẻ gì được.

Mạnh Đường đến sớm hơn một tiếng đồng hồ, chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, đã rất lâu rồi anh ta không thấp thỏm bất an thế này.

Đã mấy lần anh ta phải nói lòng cà vạt, sau đó cảm thấy không ổn nên lại thất lại, cứ căng thẳng lặp đi lặp lại như thế rồi cuối cùng không nén nổi, bật cười buông tay xuống.

Cuối cùng, có người đi đến, trầm tĩnh tao nhã ngồi đối diện với anh, Mạnh Đường vô cùng kinh ngạc, “Anh Trình?”.

Trình Lục Dương đi thẳng vào vấn đề: “Trước khi cậu gặp Tần Chân, tôi còn có vài vấn đề muốn hỏi”.

Mạnh Đường thờ phào, chỉ cần không phải là Tần Chân không đến là tốt rồi, vì thế mỉm cười gật đầu: “Anh hỏi đi”.

“Anh sẽ đối xử tốt với cô ấy chứ? Coi cô ấy quan trọng hơn tất cả mọi thứ, nguyện hy sinh thời gian làm việc để ở bên cô ấy, khi cô ấy nổi giận cũng sẽ nhẫn nại dỗ dành cô ấy chứ? Nếu làm được, anh xác định mình cả đời đều nguyện làm việc này vì cô ấy chứ?”

Mạnh Đường thận trọng gật đầu.

Trình Lục Dương nghĩ ngợi rồi nói tiếp: “Sức khỏe cô ấy không tốt lắm, mỗi lần đến kỳ nguyệt san đều rất khó chịu, anh nhớ phải ân cần chăm sóc, đừng để cô ấy quá mệt mỏi”.

Mạnh Đường gật đầu.

“Con người cô ấy, có chuyện gì buồn đều giấu trong lòng, bình thường luôn chào hỏi mọi người bằng gương mặt tươi cười vui vẻ. Cho nên nếu cô ấy tươi cười với anh, chưa chắc trong lòng đã nghĩ thế, anh phải chu đáo, quan sát thêm biểu cảm của cô ấy, đừng để cô ấy giận dữ nhiều thành quen, như vậy không tốt cho sức khỏe.”

Lần này Mạnh Đường gật đầu chậm hơn, anh ta cảm xúc nước, cảm thấy Trình Lục Dương biết quá nhiều.

Nụ cười của anh ta rất nhẹ, trong mắt sáng ngời, cúi đầu liếc nhìn đồng hồ, nói với Trình Lục Dương: “Không còn sớm nữa, vài phút nữa Tàn Chân cũng sẽ đến”.

Hàm ý rất rõ ràng: Anh Trình, anh phải đi rồi.

Trình Lục Dương nhìn đôi mắt sáng ngời kia, im lặng một lát, đứng dậy điềm nhiên như không, ra về thoải mái nói: “VẬY, TÔI ĐI TRƯỚC”. Dừng một chút, anh hơi sa sầm mặt, dùng giọng điệu như đang tuyên thệ nói với Mạnh Đường, “Nếu tôi biết anh đối xử không tốt với Tàn Chân, tôi sẽ là người đầu tiên đưa cô ấy đi, đời này anh đừng mơ có được cơ hội tiếp cận cô ấy lần thứ hai!”.

Lòng Mạnh Đường bỗng nhiên buốt giá như đóng băng, vì lời này nói bóng gió là về quan hệ không tầm thường của Trình Lục Dương với Tàn Chân, cùng vì sự chiếm hữu và đố kỵ mà bản thân Trình Lục Dương cũng không ý thức được. Nhưng người thông minh như anh ta biết phải làm thế nào, vì thế vẫn tỏ ra vui vẻ cười nói, “Anh Trình xin cứ yên tâm”.

Tàn Chân đứng trong thang máy, hồi tưởng lại những lời Trình Lục Dương từng nói: Dù đối phương là ai, có thân phận địa vị hay nghề nghiệp cao hơn cô bao nhiêu, cô phải nhớ, không có ai là cô không xứng cả.

Khi đó anh còn cốc vào trán cô, “Đừng ngẩn ngơ, tôi nghiêm túc đấy, đầu tiên cô phải tin tưởng bản thân mình là độc nhất vô nhị, sau đó mới có thể khiến người khác thấy cô xứng đáng có được tất cả những gì tốt nhất”.

Cô cảm thấy trái tim mình ấm áp và vững vàng hơn vì lời nói ấy. Cô nở nụ cười, bước ra khỏi thang máy, đi đến vị trí mà Trình Lục Dương bảo, đến khi nhận ra người đang chờ là ai, toàn thân cô cứng đờ.

Trước cửa sổ sát đất là người đàn ông mặc âu phục tao nhã cao quý với chất vải phẳng phiu đen tuyền tôn lên khí chất xuất chúng của anh ta. Anh ta đeo cà vạt màu xanh dương đậm, bình tĩnh chờ ở đó, dáng dấp lịch sự tao nhã như cây bạch dương dưới ánh mặt trời, yên tĩnh ấm áp, rồi lại tràn ngập sức mạnh khiến người ta không thể khước từ.

Trên đầu, ánh đèn pha lê sáng rực rỡ, mà người dưới đèn lại càng hoàn mỹ tựa như nhân vật trong tranh.

Một địa điểm hẹn hò lí tưởng, một đối tượng hẹn hò lí tưởng, thậm chí khi anh ta ngẩng đầu lên nhìn cô, nụ cười nở trên đôi môi đẹp như cảnh trong truyện cổ tích đắm say lòng người, thế nhưng trong khoảnh khắc đó, Tàn Chân hoàn toàn chán nản, như có người dội một chậu nước lạnh đã đóng băng từ đầu xuống chân cô, dường như ngay cả trái tim vốn xao động bất an của cô cũng bị đóng băng không còn sức sống.

Cô bước từng bước đến trước bàn, cứng nhắc hỏi: “Sao lại là cậu?”.

Nụ cười của Mạnh Đường hơi phai nhạt, nhưng anh ta vẫn dịu dàng nhìn cô, “Minh có lời muốn nói với cậu”.

Trong triển lãm tranh cho trẻ em bên kia đường, Trình Lục Dương lặng lẽ quan sát cảnh tượng trong cửa sổ kính đối diện. Anh thấy Tàn Chân ngạc nhiên, dường như không vui cho lắm, nhất thời không biết sao lại có cảm giác kích động muốn xông vào đưa cô đi.

Anh lại tìm lí do cho bản thân. Hãy nhìn đi, cô ấy kén chọn như thế, ngay cả đối tượng xem mặt là Mạnh Đường cũng không vừa lòng! Phải đưa đi thôi!

Nhưng mà anh còn chưa kịp động đậy đã thấy Mạnh Đường nói câu gì đó, và Tàn Chân ngồi xuống.

Kế tiếp, hai người bắt đầu trò chuyện, đa số thời gian là Mạnh Đường nói, Tàn Chân rất ít đáp lại, lại cúi đầu như nghe rất chăm chú.

Trình Lục Dương nhìn bọn họ ngồi đối diện nhau, trai tài gái sắc, quả nhiên là một cặp trời sinh. Cái này cũng chưa tính là gì, quan trọng hơn là trong lòng bọn họ đều có nhau. Chờ đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đợi đến ngày hôm nay...

Trong triển lãm toàn trẻ em đang vẽ, có bé đang nghịch tranh cát, có bé đang dùng phấn vàng rất lạ để vẽ, tất cả những thứ này Trình Lục Dương đều chưa từng chơi, lúc này anh lặng lẽ đứng giữa đám trẻ con, trông rất buồn cười.

Có cậu bé lên ngang đầu nhìn anh, sau đó hỏi cô bé bên cạnh: “Chú kia đang nhìn gì thế? Có gì đẹp không?”.

Trình Lục Dương trước khi đi còn không quên ngoai lại nhấn mạnh với đứa trẻ: “Không phải chú, là anh, anh đẹp trai, hào hoa phong độ!”.

Trung tâm thành phố luôn đông đúc, từng đoàn người tấp nập đi qua đi lại trên đường. Trình Lục Dương mua hai suất bánh pancake, cảm thấy rất tươi ngon, anh ăn một suất, suất kia đóng gói cho Tàn Chân. Nhưng mà đi tới đi lui, anh lại nghĩ dường như mình không thể cho Tàn Chân mấy thứ này nữa rồi, nếu làm như vậy, Mạnh Đường sẽ tức giận, Tàn Chân cũng sẽ xấu hổ.

Anh đứng giữa ngã tư đường chật chội, bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng.

Lạ thật, trái tim không phải vẫn vậy sao? Sau ba mươi năm vẫn vậy, từ sau khi ông ngoại qua đời, hình như chưa có ai bước vào tim anh lần nữa, vậy cảm giác này là thế nào? Thật giống như có người từng ở đó, chỉ là bây giờ lại chạy mất.

Dưới ánh mặt trời sáng chói, bỗng nhiên Trình Lục Dương cảm thấy không thể mở mắt nổi, trái tim như bị ai đó bóp nắm chặt, vừa nặng nề vừa khó chịu.

Anh vội bước nhanh hơn, ném gói bánh pancake vào thùng rác, đồng thời, không hiểu sao phần bánh trong tay cũng trở nên vô vị nhạt nhẽo.

Tần Chân gặp Mạnh Đường vào tối thứ sáu, hôm sau là cuối tuần nên cô không cần đối mặt với Trình Lục Dương

Trong nhà hàng, Tần Chân nghe Mạnh Đường nói rất nhiều chuyện, anh ta không đòi hỏi Tần Chân chấp nhận anh ta nữa mà nói chuyện lật vật linh tinh với cô như bạn cũ, kể về cuộc sống của mình ở nước ngoài, kể vài chuyện vui trước kia, cuối cùng nhắc tới cô Lý và an ủi Tần Chân.

Tần Chân tuy hựt hắng, nhưng cũng khó cưỡng lại tài ăn nói của Mạnh Đường, cuối cùng cũng dần bình tĩnh lại.

Trình Lục Dương không hề có ý gì với cô, đẩy cô ra hết lần này tới lần khác, bỗng nhiên cô thấy may mắn khi mình chưa kịp tỏ tình, tránh được thảm kịch bị từ chối.

Về đến nhà, cô đứng trước gương thần thờ rất lâu, cảm thấy mình trang điểm như thế thật sự rất buồn cười, bèn ủ rũ tẩy trang. Xem ra hôm nay nhất định là ngày đẹp trời để cô lại phải mất ngủ rồi.

Chiều thứ bảy, Tần Chân ở nhà xem phim, chẳng muốn đi đâu cả.

Chỉ đến khi Phương Khải gọi điện, nói là Trình Lục Dương phải về nhà họ Trình.

“Về thì về, liên quan gì đến tôi!” Cô nổi cơn giận dữ.

Phương Khải thăm hại nói: “Nhưng tổng giám đốc trở về là để tìm ông Trình cãi nhau. Trong khoảng thời gian này tập đoàn Viễn Hằng đang thu mua mấy công ti bất động sản vừa và nhỏ, trên cơ bản đều là mấy chỗ có quan hệ hợp tác với chúng tôi... Quản lý Tần, cô đến khuyên nhủ tổng giám đốc được không? Cô không sợ anh ấy âm ỉ xong lại đi uống say khướt, hơn nữa đêm lại phải chạy ngược chạy xuôi mà đi tìm hay sao?”

“Không phải còn có anh sao?” Tần Chân luống cuống trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn cười ha ha như không có việc gì: “Có trợ lý Phương rồi, quản lý Tần này cần gì lo lắng nữa!”

Như muốn chứng minh lời mình nói, cô dứt khoát cúp điện thoại.

Không nằm ngoài dự đoán của mọi người, tối hôm đó Trình Lục Dương lại uống quá chén, lại ngồi ở quảng trường Vạn Đạt nơi Tần Chân từng tìm được anh, vẫn đoạn đường cũ, vẫn chỗ ngồi cũ.

Anh đuổi Phương Khải đi, sau đó ngồi trên ghế dài gọi điện cho Tần Chân.

Tần Chân thấy dây số trên màn hình, bèn quăng đi động lên trên bàn uống nước, tiếp tục xem phim hoạt hình.

Một lần, hai lần, Trình Lục Dương đều nghe thấy giọng nữ quen thuộc nhắc đi nhắc lại: “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không kiên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...” Anh gọi đi gọi lại, hết lần này đến lần khác.

Không biết tiếng chuông điện thoại đã vang lên lần thứ mấy, cuối cùng Tần Chân chậm rãi cầm lấy máy, bấm phím nghe mà không nói một lời. Cô lặng lẽ nghe âm thanh của những dòng xe cộ lưu thông trên đường, tiếng nhạc âm ỉ trên quảng trường... Trình Lục Dương không nói chuyện nhưng cô vẫn nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của anh.

Dần dần, dường như ý thức được điều gì, cô hỏi anh: “Trình Lục Dương, anh uống say à?”

Trình Lục Dương nói với cô như người bị ngong: “Cô là... cô nàng đánh đá sao?”

Tần Chân hé miệng, không nói chuyện.

Người ở đầu bên kia ợ rượu, lại mơ hồ nói: “Tôi đang đợi cô nàng đánh đá của tôi, của tôi”.

Giữa bối cảnh âm thanh tạp nham lại được nghe giọng nói quen thuộc, Tần Chân bỗng cảm thấy xung quanh trở nên yên tĩnh lạ kỳ, bên tai chỉ còn tiếng Trình Lục Dương không ngừng dõn dỏi.

Cô nhìn khung cảnh không ngừng thay đổi trên màn hình máy tính, sau đó chầm chậm nói với Trình Lục Dương: “Xin lỗi, anh gọi nhầm số rồi, tôi không phải cô nàng đánh đá... của anh”.

Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ “của anh”, sau đó ngắt máy.

Tần Chân ném laptop sang một bên, lặng thinh gồi lên chiếc đệm tựa sofa. lát sau, cô nhìn đồng hồ treo tường, chậm chạp lấy di động gọi cho Phương Khải: “Trình Lục Dương uống rượu, giờ đang ở quảng trường Vạn Đạt, anh mau đi tìm anh ấy đi”.

Phương Khải khó xử nói: “Bây giờ tôi đang ở bệnh viện, mẹ tôi lại nằm viện...”

“Vậy anh cho tôi số của Trình Húc Đông.” Tần Chân nghĩ ngợi, rồi vẫn mở miệng hỏi số điện thoại của anh trai Trình Lục Dương.

Trình Húc Đông vừa biết chuyện, lập tức đồng ý, Tần Chân không ngắt máy ngay mà hỏi một câu: “Hôm nay các anh... lại cãi nhau à?”

Trình Húc Đông nở nụ cười, “Cãi nhau? Không, không thể nào”.

Tần Chân sững sốt, còn chưa hiểu ra sao đã nghe Trình Húc Đông bổ sung: “Chỉ mình Trình Lục Dương lớn tiếng om sòm, một mình đứng trong phòng khách nằng ông già một trận, khiến ông già tức đến run người, sau đó vùng vằng bỏ đi thôi”.

“...”

Trình Húc Đông lại lịch sự hỏi cô: “Tiện thể, xin hỏi cô Tần, cô có biết vì sao tâm trạng của Trình Lục Dương lại khác thường như thế không? Trước kia nó luôn chờ bố mở miệng nói móc rồi mới đánh trả, lần này trực tiếp chạy tới làm âm ỉ, khiến tôi thực sự giật mình đấy”.

Tần Chân không biết nói sao cho phải, đành ậm ừ: “Tôi không rõ lắm”.

Cô cảm thấy nếu bản thân lại tự đa tình cho rằng Trình Lục Dương không vui là vì mình thì thật sự là ngốc nghếch đến không còn gì để nói.

Cuối cùng, Trình Húc Đông tỏ ý sẽ lập tức lái xe đến quảng trường Vạn Đạt, nhưng anh ta hiện đang ở phía đông thành phố, quảng trường Vạn Đạt ở phía tây, chỉ sợ hơi xa, phải lái xe hơn hai tiếng.

Tần Chân cúp điện thoại nhưng vẫn không yên tâm, cuối cùng cô khoác thêm áo và đi ra ngoài.

Đêm nay, Trình Lục Dương ngồi không nhúc nhích trong gió lạnh chờ cô nàng đánh đá của anh, thế nhưng đám đông nhảy múa ở quảng trường đã kết thúc, dòng người đã tan đi hết, cửa hàng đóng cửa cả rồi, mà người kia vẫn chưa hề tới.

Anh ngồi trên ghế dài, mặc phong phanh chiếc áo len mỏng, sợ Tần Chân đến không tìm ra mình nên dù lạnh, anh vẫn không dám rút cổ.

Thế nhưng một tiếng trời qua, hai tiếng trời qua, người anh chờ mong mãi không xuất hiện.

Anh mơ màng ý thức được, có lẽ anh thật sự không chờ được cô, từ nay về sau, người kia là hoa có chủ, không bao giờ còn liều lĩnh chạy về phía anh, vì anh mà thậm chí không quan tâm đến sức khỏe mình như trước nữa.

Anh nghĩ, sao mãi đến giờ mình mới tỉnh ngộ ra?

Mãi đến khi một chiếc Cadillac màu đen đỗ lại ven đường, Trình Húc Đông bước xuống, nhẹ nhàng nói với anh: “Lục Dương, về nhà đi”.

Trình Lục Dương mới từ từ ngẩng đầu lên, nhìn người trước mặt, lắc đầu: “Không phải anh”.

Trình Húc Đông không biết nên khóc hay cười, “Cái gì không phải anh? Trời lạnh, em lại mặc phong phanh, theo anh về nhà đi”.

Anh ấy nửa túm nửa kéo Trình Lục Dương đứng lên, Trình Lục Dương uống say luôn rất nghe lời, sẽ không từ chối, để mặc anh trai kéo mình lên xe.

Ngồi trong xe, Trình Lục Dương nghiêng đầu nhìn quang cảnh lướt qua ngoài cửa sổ, chậm chậm hỏi Trình Húc Đông: “Anh, vì sao khi đau lòng, bất luận uống thế nào cũng không say vậy?”.

Hiếm khi nghe thấy một tiếng “anh”, Trình Húc Đông sững sốt, quay đầu lại nhìn Trình Lục Dương, chỉ thấy nửa bên mặt có phần yếu ớt trong bóng đêm. Người làm anh nghiêm túc suy nghĩ một lát, cuối cùng trả lời: “Bởi vì còn chỉ lên não, mà người đau ở trong tim”.

Trình Lục Dương chậm rãi nhắm mắt, lấy tay sờ sờ trái tim đang đập: “Thì ra em đau ở đây... thảo nào uống mãi chưa tới”.

Trên quảng trường Vạn Đạt, buồng điện thoại màu đỏ chậm chậm mở cửa, một người bước ra từ bên trong.

Tần Chân nhìn theo hướng chiếc Cadillac rời đi, chà chà cái chân lạnh đến tê dại, đội mũ áo khoác lên, vừa chà xát tay vừa đi về.

Cô vốn định tiết kiệm tiền, đi bộ về nhà, nhưng nghĩ đến lời người nào đó từng nói, lại dừng bước, cố gắng vừa đi đường vừa bắt xe.

Trong đầu không ngừng nhớ lại dáng vẻ Trình Lục Dương ngồi đó hứng gió lạnh, đã mấy lần cô suýt không nén nổi mà bước ra khỏi buồng điện thoại, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được.

Con người, nếu không kiểm soát được bản thân để rồi cứ lao đầu vào lửa, ắt sẽ tự chôn nơi biển lửa hết lần này đến lần khác.

Cô phải sống thật tốt, ngã xuống ở đâu thì bò lên ở đó, cho dù có bị giầy vò trong thời tiết lạnh giá, cũng còn hơn liều lĩnh, chạy về phía anh một lần nữa.

Cô xoa xoa tay, mãi không thấy taxi. Ôi, mùa đông tới rồi sao?

Thật lạnh quá!

Khi chiếc xe Cadillac chạy đến khu nhà quen thuộc, Trình Lục Dương đột ngột ra lệnh: “Quay đầu”.

Trình Húc Đông ngẩn ra, “Làm sao vậy?”.

“Em không về nhà!” Mang theo men say, Trình Lục Dương thay đổi ý định, bắt đầu giờ trò: “Em muốn đến hỏi người phụ nữ kia, vì sao không đến đón

em!”.

Anh bắt đầu đập ghế lái xe một cách điên cuồng: “Lái xe, lái xe, lái xe, lái xe...”, cứ như đang niệm chú.

Lái xe khó xử nhìn Trình Húc Đông, thấy Trình Húc Đông nở nụ cười đầy hứng thú, gạt đầu: “Lái đi”.

Trình Húc Đông từng đưa Tần Chân về nhà nên tất nhiên biết địa chỉ nhà cô. Anh ấy nói cho lái xe biết, rồi thấy Trình Lục Dương vừa lòng yên tĩnh lại, một lòng một dạ đợi tính sổ với Tần Chân.

Trong khi đó, Tần Chân đợi rất lâu mà không thấy taxi, nhưng lại nhận được điện thoại của Mạnh Đường. Cô nghe máy, thấy Mạnh Đường ở đầu bên kia dịu dàng hỏi: “Đang ở đâu thế?”.

Cô chần chờ một lát rồi nói: “Quảng trường Vạn Đạt”.

Mạnh Đường kinh ngạc, “Đã mượn thế này, làm gì ở Vạn Đạt?”.

Tần Chân xấu hổ sờ sờ cái mũi, tìm cái lý do mà kẻ tâm thần cũng không thêm lấy: “... Đi dạo”.

“Đi dạo?” Có vẻ như Mạnh Đường lảng lảng cười cười, hỏi cô: “Bây giờ dạo xong chưa?”.

“Ừ, xong rồi.” Cô quả nhiên là thiên tài, đi dạo mà có thể dạo đến nơi cách nhà mình một tiếng đi xe, “Đang đợi taxi”.

Đã tới thế này, ai cũng biết ở Vạn Đạt rất ít xe. Mạnh Đường không chút suy nghĩ đã nói: “Minh tới đón cậu”.

Tần Chân vội vàng từ chối: “Thế sao được? Làm phiền cậu quá, mình chờ một lát là có xe rồi, không chừng sắp có ngay đấy”.

“Mình có việc tìm cậu, thuận tiện tới đón cậu.” Mạnh Đường nói giọng dịu dàng nhưng không dễ khước từ, sau đó Tần Chân nghe thấy tiếng anh ta phanh lại, chắc đã thay đổi hướng quay xe về phía Vạn Đạt.

Cô nhìn quảng trường trống trơn vắng vẻ, ngượng ngùng: “Vây phiền cậu, đi đường cẩn thận”.

“Ừ.” Mạnh Đường ngắt máy, bình tĩnh nhìn đường quốc lộ sáng rực, khóe môi nở nụ cười dịu dàng.

Khi Mạnh Đường đến quảng trường Vạn Đạt thì thấy Tần Chân đang đứng cô đơn một mình ven đường. Cô mặc chiếc áo gió màu xanh nhạt, như một gốc cây lớn lên nhờ đón gió.

Cô vẫy Mạnh Đường rồi tới bên cạnh xe, “Tìm mình có việc gì sao?”.

“Ừ, mình muốn hỏi cậu tối mai có rảnh không, sắp đến sinh nhật mẹ mình, mình không nghĩ ra nên tặng gì, muốn hỏi ý kiến cậu, nhờ cậu cùng mình đi mua quà.” Mạnh Đường nở máy, thận trọng nói.

Tần Chân dờ khóc dờ cười, “Đây là cái mà cậu gọi là tìm mình có việc?”.

“Đúng”

“Nói qua điện thoại là được rồi, có cần phải đi xa đến thế không?”

“Như vậy có vẻ có thành ý hơn.” Mạnh Đường nói chuyện với Tần Chân với gương mặt nghiêng nghiêng, khóe môi chuyển thành độ cong đáng ngờ: “Nghe nói có thành ý đối phương sẽ không đành từ chối”.

“...”

Anh ta nói đúng, cô đúng là ngại từ chối, biết rõ anh ta đang gắng tạo thêm nhiều cơ hội để hai người ở bên nhau, nhưng thành tâm đến mức lái xe đến tận đây tìm cô, dù thế nào cô cũng không thể nói lời từ chối được.

Cô nghiêng đầu sang hỏi anh ta: “Thế bác gái là người thế nào? Sẽ thích kiểu quà gì? Trước kia lúc gặp bác ấy ở cuộc họp phụ huynh, chỉ nhớ trông bác ấy rất quý phái rất dịu dàng, mình cũng không nhớ rõ lắm”.

Mạnh Đường cười, “Cũng giống như các bà mẹ khác thôi, cậu cứ coi như sinh nhật mẹ mình, không cần băn khoăn nhiều, cảm thấy nên mua cái gì thì nói cho mình biết là được. Nhưng cũng không cần sốt ruột, ngày mai có thể cùng đi dạo rồi bàn bạc sau”.

Tần Chân lập tức lúng túng, coi như mẹ mình?

Hai người cứ thế vừa đi vừa trò chuyện, chẳng mấy chốc xe đã đến ngoài cửa khu nhà Tần Chân ở. Mạnh Đường đưa cô đi thẳng đến dưới tòa nhà cô ở.

Cách đó không xa có một chiếc xe màu đen đang đỗ, bởi vì trời tối, Tần Chân cũng không chú ý lắm. Cô xuống xe cười cảm ơn Mạnh Đường.

Mạnh Đường cũng xuống xe theo, đứng trước xe nhìn Tần Chân, mỉm cười nói: “Ngày mai cuối tuần, cả ngày cậu đều ở nhà sao?”.

Tần Chân gật đầu.

“Vây... hay là cùng đi ăn com tối đi.” Như là sợ Tần Chân sẽ từ chối, anh ta chậm rãi bổ sung một câu, “Xem như cảm ơn cậu chọn quà giúp mình”.

Có thể nhận ra mỗi câu anh ta nói đều đã cân nhắc tỉ mỉ, chọn cách nói để đối phương khó lòng từ chối. Tần Chân phá lên cười, không làm ra vẻ nữa, gật đầu, “Được”.

Câu trả lời thẳng thắn thế lại khiến Mạnh Đường hơi sững sốt, sau đó anh ta cười tươi hơn, nghĩ ngợi rồi nói một cách chân thành: “Trước kia mình không nói rõ tình cảm dành cho cậu, khiến cậu khổ sở vất vả lâu như vậy, mình xin nhận lỗi, nếu có thể, Tần Chân, mình hy vọng có thể dùng thời gian sau này để bù đắp cho cậu”.

Thấy Tần Chân đỡ người ra, anh ta dang hai tay ra, thoải mái nói với cô: “Nếu bằng lòng tha thứ cho hành vi trước đây của mình thì hãy cho mình một cái ôm của bạn bè cũ gặp lại đi. Đương nhiên, nếu có thể cho mình một cơ hội nữa để theo đuổi cậu thì tốt quá”.

Đúng vào khoảnh khắc đó, biến động ập đến.

Một người đàn ông hơi rượu đầy mình, nổi giận dưng dưng từ chiếc Cadillac màu đen cách đó không xa lao xuống. Anh chạy với tốc độ nước rút, anh không hề xiêu vẹo vì say rượu mà chạy thẳng tới chỗ hai người đang gần gũi thân mật.

Mạnh Đường còn chưa kịp cảm nhận hương vị lảng lảng hạnh phúc khi ôm cô trong lòng thì đã bị người đàn ông bất thành linh xuất hiện đâm cho một cú. Anh ta phải chặt vật dựa vào cửa xe mới không ngã xuống. Tần Chân sợ tới mức hét lên, sau đó, cô phát hiện người đàn ông bạo lực kia chính là Trình Lục Dương.

Trình Lục Dương sắc mùi rượu túm lấy tay Tần Chân, chất vấn Mạnh Đường với giọng vừa lạnh lẽo vừa căm phẫn: “Anh là cái quái gì mà dám chạm vào cô ấy! Chán sống rồi sao?”.

Đây là lần thứ hai Mạnh Đường bị Trình Lục Dương đánh, hơn nữa giống hệt lần đầu, Trình Lục Dương cứ đánh thẳng vào mặt! Khóe miệng anh ta nóng rát, môi va vào hàm răng, miệng đầy lên vị mặn mặn, chắc là chảy máu rồi,

Mạnh Đường thấy Trình Lục Dương túm chặt cổ tay Tần Chân, che chở cô phía sau mình bằng tư thế chiếm hữu rất mạnh, ánh mắt anh ta cũng từ từ lạnh buốt. Anh ta không chút do dự đâm trả một cú lên sườn mặt trái của Trình Lục Dương: “Vây anh là cái quái gì, có tư cách gì chạm vào cô ấy?”.

Trong xe Cadillac màu đen, lái xe sững sờ, đang chuẩn bị ra ứng cứu, Trình Húc Đông bình tĩnh bảo: “Không cần lo cho nó”.

Lái xe dừng tay, rồi nghe thấy người làm anh trai nói giọng nghiến răng: “Để mặc nó, không chừng như thế mới có thể khiến hai người nhận ra tình cảm thật của mình”.

Chiến tranh hết sức căng thẳng, Tần Chân vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Cô ngửi được mùi rượu nồng nặc, biết Trình Lục Dương uống rượu, sợ anh gây thêm hành vi quá khích, bèn cất giọng sắc bén hỏi: “Trình Lục Dương, anh uống rượu rồi chạy đến đây gây sự gì vậy!”.

Khó khăn lắm Trình Lục Dương mới dùng nắm đấm trước mặt cô, nhìn cô liêu linh che chở Mạnh Đường, ánh mắt anh vừa kinh ngạc vừa tức giận, anh lập tức siết chặt nắm đấm, rồi nặng nề buông lỏng.

Trong ánh mắt có chút gì đó tổn thương, anh hỏn hển chất vấn Tần Chân: “Cô thích anh ta thế sao? Cô, cô ngay cả sự sống chết của tôi cũng không quan tâm? Tôi đợi cô lâu như vậy, tại sao cô không đến?”.

Tần Chân dừng một chút, quay đầu nói với Mạnh Đường: “Mình xin lỗi, anh ấy uống rượu, cậu về trước đi, lát nữa giải quyết xong mình sẽ gọi điện giải thích cho cậu”.

Cô thấy hình như khóe miệng Mạnh Đường đã sưng lên, vội đẩy anh ta đi: “Tối mai còn phải cùng đi ăn com, cậu mau về đi, nhớ mua thuốc bôi nhé, kéo mặt sưng lên thế này, ăn com làm sao được?”.

Mạnh Đường nhìn cô một lát, trong lòng biết rõ cô không còn cách nào mới buộc phải dùng bữa com kia khuyên nhủ mình, nhưng không thấy đòi được tia cầu xin trong mắt cô, rốt cuộc anh ta vẫn lên xe.

Trước khi đi, anh ta lạnh lùng liếc nhìn Trình Lục Dương, nói với Tần Chân: “Có chuyện lập tức gọi điện cho mình”.

Lái xe ra khỏi khu nhà, Mạnh Đường đậu xe mãi bên đường không đi. Cúi đầu nhìn màn hình di động tối đen, anh ta sờ khóe miệng, nhú mảy vì đau, nhưng di động vẫn không vang lên.

Năm phút sau, thấy chiếc xe Cadillac màu đen ra khỏi cổng khu, anh ta cuối cùng mới bình tĩnh rời khỏi nơi này.

Nhưng trên chiếc Cadillac rời khỏi kia không hề có Trình Lục Dương. Thấy Tần Chân vừa đâm vừa mắng Trình Lục Dương, Trình Húc Đông mỉm cười, bảo lái xe: “Lái xe”.

Lái xe sững sốt, “Thế, thế còn...”.

“Không cần bận tâm, khắc có người chăm sóc cho nó.” Trình Húc Đông cười đến là dịu dàng đẹp đẽ, rất dễ khiến người ta nhớ tới bậc quân tử trong Kinh thi, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên tia sáng tinh ranh, khôn ngoan như con cáo gian xảo.

Vậy là, trong ánh sáng mờ ảo dưới tòa nhà, chỉ còn lại bóng của Tần Chân và Trình Lục Dương.

Tần Chân tròn mắt nhìn anh, mắt xối xà: “Trình Lục Dương, anh bị khủng hả? Đêm hôm khuya khoắt, có uống say cũng đừng lên con chứ? Anh cãi nhau với người nhà thì liên quan gì tới tôi? Cần gì phải tìm tôi trút giận?”.

Trình Lục Dương đầy tự tin cãi: “Tôi trút giận lên cô hồi nào? Tôi không đánh không mắng không chửi cô, tôi đánh là đánh tên họ Mạnh kia chứ!”.

“Anh nói nghe có lý một chút được không? Người ta đâu có chọc giận anh, đâu có làm gì đáng bị anh đánh?”

“Anh ta ôm cô!” Trình Lục Dương gân cổ cãi: “Anh ta động tay động chân với cô!”.

“Buồn cười, anh ấy động tay động chân với tôi thì liên quan gì đến anh? Hơn nữa, Trình Lục Dương, người giới thiệu cho chúng tôi xem mặt là anh, giờ đừng nói là ôm một cái, kể cả chúng tôi đến với nhau cũng không liên quan gì tới anh!”

“Cô, cô còn muốn đến với hắn ta?” Trình Lục Dương đằng đằng sát khí, mụm men say chỉ vào cô đầy bất lực, “Tôi hỏi cô, Tần Chân, cô còn khí tiết không hả?”.

“Tôi có còn khí tiết hay không cũng chẳng mắc mớ gì tới anh!” Tần Chân tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, liền tiếp chọc vào ngực anh, “Bây giờ anh cứ xía vào là thế nào? Anh làm những chuyện khiến người ta hiểu lầm là thế nào? Người là anh tìm tôi, chuyện là anh tác hợp, đến bây giờ anh lại giờ quẻ, anh có bị thần kinh không vậy?”.

Trên tầng có người thò đầu ra, tức giận hét lên: “Tối rồi, vợ chồng son các người còn ầm ĩ gì thế? Về nhà đóng cửa mà cãi nhau, đừng ồn ào nữa được không? Không cho người ta ngủ hả!”.

Trình Lục Dương cũng hét trả: “Ồng đây cứ ồn ào đấy, làm sao nào!”.

Tần Chân đập một cái lên đầu anh, nén giận ngẩng đầu giải thích: “Dạ, dạ, cháu xin lỗi ạ, chúng cháu về ngay đây!”, sau đó một tay bịt miệng Trình Lục Dương, một tay kéo áo anh lên nhà.

Cô nén giận, tối nay phải tính toán rõ ràng với thằng cha này!

Tần Chân đẩy Trình Lục Dương vào nhà, đóng sầm cửa lại, sau đó bắt đầu tính sổ với anh.

Thậm chí còn chưa bước vào phòng khách, ngay cạnh tủ giày dép, cô vung bừa giày ra, vừa đi dép lê vừa nạt Trình Lục Dương: “Anh chờ ở đây cho tôi, hôm nay tôi nhất định phải tự tay đánh chết anh!”.

Trình Lục Dương đứng cách cô vài bước, chỉ vào mũi mình với vẻ không thể tin được: “Cô muốn đánh tôi? Cô, cô vì thằng đàn ông kia mà muốn đánh tôi?”.

“Không chỉ đánh anh, tôi còn muốn đánh chết anh!” Tần Chân đe dọa anh, thấy anh đi giày giẫm lên sàn nhà bằng gỗ mình vừa mới lau lúc sáng, hỏn hển cầm một đôi dép lê khác ném về phía anh: “Đến giày anh cũng chưa thêm cời là sao, đứng ở đó làm gì? Giẫm bẩn sàn nhà, anh có lau không?”.

Cạch một tiếng, Trình Lục Dương vừa rồi bị đánh vào mặt, giờ nhận thêm một dép từ Tần Chân. Dù đang uống say, đầu óc không nhanh nhạy lắm, thậm chí còn nền tím hơn bình thường, nhưng lúc này anh đã tức giận đến mức mặt đỏ phùng phùng.

Anh cầm chiếc dép lê, cầm uất nhìn Tần Chân: “Cô vì thằng kia mà không đến gặp tôi, mặc kệ sự sống chết của tôi, anh ta đánh tôi cô còn che chở anh ta, giờ còn ầm ĩ với tôi vì anh ta, thậm chí dùng dép lê làm nhục nhân cách của tôi, hung hăng chà đạp lên danh dự đàn ông của tôi. Tần Chân, cô giỏi lắm, cô giỏi lắm!”.

Anh như đang tức giận, không biết nên làm gì, chỉ đứng đó như muốn nổi giận, lại như muốn khóc.

Tần Chân thấy anh vẫn dùng chân cọ xát trên mặt sàn nên, cô quát tiếp: “Anh vẫn còn đứng đó làm bẩn sàn nhà của tôi nữa hả? Tôi bảo anh thay giày rồi lại đây cho tôi, nghe không hiểu à?”.

Cô hung dữ đến mức gương mặt trắng trẻo đỏ bừng, mắt tròn to trừng anh. Trình Lục Dương thấy cô như vậy, càng cảm thấy men say cùng cơn giận chạy lên đầu, câu kinh bật ra một câu: “Được, cô bảo tôi tôi phải không? Tôi thì tôi!”.

Ngay sau đó, anh hùng hổ xông về phía Tần Chân, một tay đẩy cô lên vách tường màu trắng, không để ý đến việc cô hoảng loạn vô ý chạm tay vào công tắc điện khiến cả căn nhà chìm vào bóng tối, anh liều lĩnh cúi đầu hôn lên cái miệng đang lái nhai kia.

Anh không muốn thấy cô dùng nụ cười rạng rỡ với Mạnh Đường để nạt nộ anh!

Anh không muốn nhìn cô giống như quý dữ hằn học với anh thêm nữa!

Trong nháy mắt, căn phòng rơi vào yên tĩnh. Giữa không gian tối om, Trình Lục Dương đề Tàn Chân lên bức tường lạnh lẽo, trúc trắc hôn cô.

Tàn Chân như bị sét đánh trên đầu, toàn thân đờ đẫn, thậm chí quên cả giãy giụa, chỉ cảm thấy người đàn ông kia đè lên người cô, ôm chặt eo cô như muốn nén cô vào thân thể mình. Vào khoảnh khắc cô không đề phòng, đôi môi nồng nhiệt của anh phủ lên môi cô, mang lại cho cô cảm giác mềm mại lạ lẫm trước đó cô chưa từng biết đến.

Trình Lục Dương vô thức mon trón môi cô, thậm chí vuron đầu lưỡi nhẹ nhàng chạm vào môi cô, thấy sự căng thẳng của cô, anh càng được đà muốn cạy mở đôi môi ấy, mạnh bạo hôn cô.

Trong đầu Tàn Chân chỉ còn bốn chữ như sấm sét cuộn cuộn: Bọn giám ngục Azkaban!

Trong Harry Potter, những người bị bọn giám ngục Azkaban hôn sẽ bị rút mất linh hồn, hoàn toàn mất ý thức, đầu óc trống rỗng. Cô cảm thấy mình cũng đang rơi vào trạng thái đó.

Gương mặt cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh, đôi môi kề sát đôi môi mềm mại của anh, ý thức cũng bị anh xâm chiếm, thân thể cũng bị anh khống chế... Tàn Chân khiếp sợ nhận ra một việc, cô bị cưỡng hôn!

Miệng anh phả ra hơi rượu, Tàn Chân hoàn hồn, đẩy mạnh anh ra, kinh hoàng hỏi: “Trình Lục Dương, anh điên rồi à?”.

Nhưng người đàn ông không được tự nhiên kia lại nhìn thẳng vào mắt cô với ánh mắt khiến tim cô đập nhanh hơn, chậm chậm nói: “Đúng vậy, tôi điên rồi”.

Anh kéo cô vào phòng khách, mặc kệ cô lải nhải như vô thức: “Trình Lục Dương tôi bảo anh cởi giày! Cởi giày, anh nghe không hiểu hả”, sau đó anh ném cô lên sofa, vô cùng nghiêm túc nói: “Cô không bắt đúng trọng tâm!”.

Lòng Tàn Chân rối loạn muốn chết, lắp bắp hỏi: “Thế trọng tâm là gì?”.

“Trọng tâm là anh hôn em.” Anh tuyên bố với giọng vô cùng hống hách.

“...”

“Cho nên...” Trình Lục Dương say rượu kết luận, “Cho nên anh muốn chịu trách nhiệm với em, sau này em là người của Trình Lục Dương này!”.

“...” Tàn Chân ngây ra như phỗng.

Dường như cảm thấy chưa đủ, Trình Lục Dương nghĩ ngợi rồi ghen ngào buông một câu: “Nếu em dám chống đối, anh sẽ đánh gãy chân em!”.

Nói xong, anh ợ một cái, ngồi xuống cạnh Tàn Chân như con chim nhỏ nép vào lòng mẹ.

Tàn Chân cảm thấy toàn bộ cơ thể anh đều tựa lên người cô, không biết nên phản ứng thế nào, mãi lâu sau, cô nghiêng đầu định gạt anh ra, toan làm một trận tanh bành nữa. Nhưng hồi ới, vừa ngoảnh đầu sang đã phát hiện Trình Lục Dương... ngủ say mất rồi.

Thế quái nào mà anh ngủ được vậy hả?!!!

Anh cưỡng hôn cô, tuyên bố muốn đánh gãy chân cô, sau đó lẩn quay ra... ngủ!!!

Tàn Chân lòng đau như cắt!

Trình Lục Dương không phải là người biết uống rượu, sau khi lên cơn, anh tựa vào người Tàn Chân ngủ như chú mèo.

Tàn Chân lòng dạ rối bời, cảm thấy tất cả đều hỗn loạn, muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Trình Lục Dương, cô không nỡ lay anh dậy.

Cô đứng dậy, nhẹ nhàng đẩy anh ngã lên ghế bành, thừ người nhìn anh không nói lời nào.

Vì sao lại hôn cô?

Cô cảm thấy mình lờ mờ đoán ra được đáp án, nhưng lại không dám đào sâu suy nghĩ.

Một người có thích bạn hay không, ánh mắt và hành động của anh ta sẽ nói lên tất cả. Cô tự hỏi mình, rốt cuộc Trình Lục Dương có thích cô không? Vô số lần, cô cảm thấy đáp án dường như là khẳng định, nhưng mỗi khi cô hỏi anh: vì sao lo lắng cho cô? Anh luôn trả lời một câu: Bởi vì cô là bạn tôi!

Vì thế, cô thất vọng tự nói với chính mình: Đừng nên suy nghĩ lung tung, anh ấy thực sự chỉ coi mày là bạn thôi.

Cô biết rõ sự khác biệt giữa họ, tình yêu không phải chỉ cần can đảm. Huống chi Trình Lục Dương còn hết lần này đến lần khác giới thiệu đối tượng xem mặt cho cô? Nếu thật sự thích cô, chắc chắn anh sẽ không vội vã đẩy cô ra như thế.

Nhưng hôm nay, anh lại hôn cô!

Tần Chân cảm thấy toàn bộ thế giới đều đảo điên rồi, cô hẳn nên đánh đập Trình Lục Dương thật tàn bạo, sau đó nghiêm khắc thẩm vấn, nhưng khi cúi đầu nhìn anh, lòng cô lại tràn đầy cảm xúc sau nụ hôn vừa rồi.

Thật ra, có lẽ, dường như, cảm giác... rất tuyệt!

Cô đang nghĩ gì thế này!

Cứ thế suy nghĩ miên man, cô thờ dài, trái tim tràn ngập cảm giác vừa mềm mại vừa chua xót. Nhìn nửa bên mặt Trình Lục Dương hơi sưng lên, cô xuống tầng mua thuốc mỡ rồi ngồi xuống sàn nhà cạnh ghế sofa cẩn thận bôi thuốc cho anh.

Trình Lục Dương hơi hé mở mắt, mơ màng liếc nhìn cô một cái, vô cùng tự nhiên duỗi tay ra ôm cô vào lòng. Tần Chân cứng người tựa vào lòng anh, nghe trái tim mình đập dồn dập.

Mãi lâu sau, cô chậm chậm dán mặt trên ngực anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ vững chãi của anh, một nhịp, hai nhịp... cô cảm thấy tất cả những âm thanh ồn ào náo nhiệt khác đã rời xa nơi này. Trong căn phòng chỉ còn cô và Trình Lục Dương, thế giới của cô dường như được tô điểm bởi ánh hào quang rực rỡ của những ngôi sao lấp lánh. Trong tim cô, hoa tình yêu ngập tràn, nỗi tương tư và tình cảm thiếu nữ hóa thành muôn vàn cánh bướm bay lượn.

Cô cẩn thận đứng lên, mang chiếc chăn hoa nhỏ của mình đắp cho anh, sau đó cẩn thận đi vào phòng ngủ.

Cô nghĩ, dù thế nào, anh cũng phải cho cô một lời giải thích?

Ừ, ngày mai nhất định phải nghiêm khắc thẩm vấn!

Nhưng khi Tần Chân vừa ngủ dậy, thấp thỏm mở cửa phòng ngủ, thò đầu ra tìm kiếm bóng dáng Trình Lục Dương trong phòng khách, cô kinh ngạc phát hiện: Trên sofa đã trống không.

Cô ngẩn ngơ đứng tại chỗ, rất lâu mới đi đến trước ghế, sờ lên chiếc chăn hoa đã lạnh.

Cô mím môi, vào phòng vệ sinh và phòng bếp nhìn thoáng qua, chờ đợi anh sẽ giống như lần trước mặc tạp dề màu lam nho nhỏ của cô, quay đầu lại cười khanh khách: “Đi rửa mặt đi, bữa sáng xong ngay đây!”.

Nhưng mà không có, bất kể là phòng vệ sinh hay bếp, toàn bộ căn nhà đều không có bóng dáng người kia?

Tần Chân đứng trong bếp, nhìn nồi niêu bếp núc lạnh lẽo, trái tim vừa rồi còn thấp thỏm đến độ sắp hóa thành bướm bướm tung bay... đã đóng băng trong nháy mắt.

Anh chạy trốn.

Cô tức giận muốn chết, vừa ngồi trên ghế bành vừa gọi điện cho Bạch Lộ. Cô liến thoắng nói muốn bóp chết Trình Lục Dương, sau đó tức tối đổi giọng: “Không, đời này mình không muốn gặp lại tên khốn kiếp kia nữa!”.

Màn hình như tua lại thời điểm cách đây hai tiếng.

Khi Trình Lục Dương tỉnh lại trên ghế sofa, anh vẫn chưa ý thức được mình đang ngủ ở đâu, vì thế xoay người một cách chật vật, kết quả ngã xuống đất làm âm một tiếng, cảm giác đau đớn khiến anh tỉnh táo ngay tức khắc. Anh kéo chiếc chăn hoa trên người xuống, trái tim xao động trong chốc lát rồi lập tức nhớ tới cảnh tượng tối hôm qua.

Anh đã làm gì?

Anh cứ ngỡ ngác ngồi đó một lúc lâu, trong đầu không ngừng tái hiện những hình ảnh lẫn lộn, cho đến tận cảnh tượng cuối cùng – anh quyết liệt đè Tần Chân lên tường, cưỡng hôn cô.

Trong đầu Trình Lục Dương roẹt một cái, giống như thùng rác máy tính bị dọn sạch, không còn suy nghĩ được gì nữa.

Rốt cuộc, sau khi ra sức đẩy cô đi, anh mới nhận ra mình có suy nghĩ khác với cô, mượn cơ hội uống say chạy tới la lối om sòm, thậm chí còn cưỡng hôn cô!

Trình Lục Dương bỗng thấy bản thân thật tồi tệ, Tần Chân nhất định hận chết anh! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Lòng dạ rối bời, anh ném chăn, vội vàng bỏ chạy ra cửa.

Bình tĩnh, bình tĩnh, đi tìm Phương Khải nghĩ cách đã!

Lòng như lửa đốt, Trình Lục Dương chạy ra ngoài. Nhưng anh còn mơ hồ nghĩ đến một vấn đề - hẳn là Mạnh Đường và Tần Chân còn chưa kịp phát triển đến bước hôn mê. Cho nên nụ hôn của anh và Tần Chân tối qua cũng chính là nụ hôn đầu tiên của cô ấy?

Nghĩ như vậy, bước chân Trình Lục Dương bỗng trở nên bay bổng.

Ha ha ha, như thế rất tốt, rất tốt! Quả thực là rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Em Có Bằng Lòng Giữ Anh Lại Không?

Type: Windy0503

Trong văn phòng, Phương Khải như nàng dâu nhỏ cúi đầu nom nớp lo sợ nghe tổng giám đốc đại nhân vừa đi qua đi lại, vừa liến thoắng hùng hồn.

“Cậu nói xem tại sao tôi uống say rồi cưỡng hôn cô ấy chứ? Cô ấy không biết đẩy tôi ra sao? Chuyện này thật nhức đầu!”

“...” Trông anh đâu có vẻ gì là đang đau đầu đâu? Đang vui vẻ thì có?

“Chắc, thật là! Không phải cô ấy đàn ông lắm sao? Không phải cô ấy mạnh mẽ lắm sao? Sao đến lúc mẩu chốt lại biến thành cô gái nhỏ thế, ngay cả tên say rượu cũng không đẩy ra?”

Phương Khải yếu ớt biện bạch: “Có thể cô ấy vốn không muốn đẩy ra...”

Hai mắt Trình Lục Dương sáng bừng lên: “Đúng không? Cậu cũng cảm thấy thế? Cậu cũng cảm thấy thật ra cô ấy không muốn đẩy tôi ra phải không?”

“Ý tôi là, có thể cô ấy giật mình, còn chưa kịp phản ứng, cho nên không nghĩ tới việc đẩy ra...”

“Cút!” Trình Lục Dương sa sầm nét mặt.

Phương Khải nhìn anh đi qua đi lại lăm bằm lăm bầu, cuối cùng không kìm được, ra ngoài văn phòng lén lút gọi điện cho Tần Chân, kết quả bất ngờ biết tin cô ngã cầu thang, còn bị gãy xương đùi.

“Hả? Có nghiêm trọng không? Ở bệnh viện nào?” Phương Khải lắp bắp kinh hãi.

Tần Chân chần chờ một lát, báo địa chỉ bệnh viện, sau bỏ sung một câu: “Anh tới thì được, không được nói cho Trình Lục Dương biết!”

Phương Khải ấp úng nhận lời.

Cạnh giường bệnh, Bạch Lộ bình tĩnh nhìn Tần Chân mỉm cười không nói.

Tần Chân chột dạ hỏi: “Cậu cười cái gì?”

“Cười có người nghĩ một đằng nói một nẻo, rõ ràng ước gì người ta đến, còn cố tình mạnh miệng, nhất định phải nói thêm câu dư thừa.”

“Ai nghĩ một đằng nói một nẻo? Mình với Phương Khải là bạn bè, anh ấy đến thăm là chuyện bình thường.”

Tần Chân vốn muốn tiếp tục cãi cớ, nhưng nhìn thấy ánh mắt tin quái của Bạch Lộ thì không cãi nổi.

“...”

Cô chậm rãi tựa vào giường bệnh, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng.

Đúng vậy, cô đang giả vờ cái gì? Biết rõ Phương Khải sẽ nói tất cả về cô cho người kia, cô còn nói câu “Đừng cho anh biết” quá dối dư thừa.

Chẳng phải cô cũng hi vọng người kia cũng sẽ biết cô bị thương hay sao?

Mặc kệ anh giả vờ như thế nào, trốn tránh như thế nào, cô vẫn lao đầu vào lửa lần này đến lần khác.

Một lúc lâu sau, Tần Chân chậm rãi hỏi một câu: “Có phải mình không có lòng tự trọng không?”

Bạch Lộ cười, vừa mở tin nhắn mới ra đọc nội dung, trong ánh mắt thoáng chốc tràn đầy ánh sáng, sau đó chậm rãi trả lời Tần Chân: “Đúng rồi đấy. Người đang yêu, ai mà không rũ bỏ lòng tự trọng chứ?”

Bản thân Tần Chân chưa từng ngờ mình sẽ xui xẻo đến thế, bởi vì Trình Lục Dương không từ mà biệt, trái tim và tâm trí rối loạn nên cô không cần thận

ngã từ trên cầu thang xuống. Chân rất đau, cô không thể không nhờ Bạch Lộ đưa đi bệnh viện, kết quả chụp phim cho biết: Cô bị gãy xương đùi.

Bác sĩ nói cô phải nằm viện theo dõi hai ngày, hai ngày sau chụp CT lại lần nữa, nếu thạch cao không có vấn đề gì có thể về nhà tịnh dưỡng.

Trong lúc Tần Chân đang đắm chìm trong niềm bi thương vì sao mình lại xui xẻo đến thế, Bạch Lộ nhìn di động rung lên trong tay, nói: “Mình xuống cửa hàng mua ít đồ cần thiết cho cậu.”

Tần Chân thắc thòm gật đầu, Bạch Lộ rời đi.

Một lát sau di động ở tủ đầu giường vang lên, Tần Chân nhìn thấy thì là Phương Khải gọi tới, nhịp tim không khỏi nhanh hơn.

Cô hỏi: “A lô?”

Phương Khải nói: “Tôi đến cổng bệnh viện rồi, cô ở tầng mấy, số phòng bao nhiêu?”

Tần Chân trả lời chi tiết.

Một lát sau, Phương Khải thở hồng hộc xách một hộp sữa, một giỏ hoa quả lên. Tần Chân thấy anh ấy đến một mình thì mặt mày ỉu xiu, híp mắt hỏi: “Anh mua?”

Phương Khải xấu hổ gật đầu, “Ừ, tôi mua”.

Phương Khải vốn không phải người biết nói dối! Tần Chân sa sầm mặt, “Xách về, người nào mua thì người đó xách đến đây!”.

Vì thế Phương Khải lại một lần nữa xách các thứ nặng trình trịch xuống tầng, nói với người trong xe với về mặt cầu xin: “Quản lý Tần nói, ‘người nào mua thì người đó tự xách lên!’”

Trình Lục Dương im lặng nhìn hộp sữa và giỏ hoa quả, lập tức móc ra năm trăm đồng: “Vậy cậu đưa cái này cho cô ấy, nhất định cô ấy sẽ nhận.”

Mấy phút sau, Phương Khải mở hời nhể nhại chạy xuống, khó xử trả lại tiền: “Quản lý Tần nói, ‘người nào đưa thì bảo người đó cầm tới!’”.

Sắc mặt Trình Lục Dương lại xấu đi vài phần, sao ngay cả tiền cũng không cần? Xem ra là thật sự giận anh.

Anh hút sâu một hơi, bước ra khỏi xe: “Mấy thứ này cậu cứ xách cả lên, đừng nói gì cả, đặt xuống rồi đi, dù thế nào cô ấy cũng gãy xương rồi, không đuổi kịp cậu đâu.”

“Thế tổng giám đốc đi đâu thế ạ?” Phương Khải gãi gãi đầu.

“Tôi đi tìm bác sĩ hỏi tình hình.”

Phương Khải lại một lần nữa dầm đĩa mở hời xách đồ tới phòng bệnh. Anh ấy nói với Tần Chân với về mặt cầu xin: “Quản lý Tần, tôi cầu xin hai người đừng hành tôi nữa. Mẹ tôi nói tôi đã rất gầy, nếu leo lên leo xuống mấy lần thế này nữa, chắc tôi chết mất!”.

Tần Chân chỉ hỏi: “Người kia đâu?”.

Phương Khải ấp úng không nói nên lời.

“Anh không nói? Tôi đây gọi điện thoại báo với Trình Lục Dương rằng anh thừa dịp tôi đi đứng không tiện mà động chân động tay với tôi.” Tần Chân tro trên uy hiếp anh.

Phương Khải lập tức nói không cần nghĩ ngợi: “Văn phòng thứ ba bên trái tính từ cửa ra vào! Tổng giám đốc đang nói chuyện với bác sĩ khoa chỉnh hình của cô.”

Thời gian địa điểm nhân vật nội dung, đầy đủ không sót một chữ.

Tần Chân dừng một chút, gọi vào số Trình Lục Dương, nghe thấy bên kia do dự lên tiếng: “Tần Chân?”

Cô hồ hững nói: “Anh tính cả đời này cũng không xuất hiện trước mặt tôi hả?”

Trình Lục Dương hoảng lên, lập tức nói dối: “Anh ở bên ngoài, có chút việc không thể đến được, tối nay anh gọi lại cho em nhé?”

“Được.” Câu trả lời của Tần Chân khiến anh nhẹ nhàng thở ra, nào ngờ kế tiếp lại là một câu, “Anh không thể phân thân phải không? Để tôi đi tìm anh.”

Trình Lục Dương giật mình, còn chưa kịp trả lời, cuộc trò chuyện đã kết thúc, tiếp đó vô thức nhìn ra cửa văn phòng... không phải cô nói thật đấy chứ?

Ngay sau đó anh nghe thấy tiếng Phương Khải cuống quýt ngoài hành lang: “Quản lý Tần, cô tập tễnh thế này, còn làm được cái gì? Cô cứ nhảy như chuột túi thế à, muốn đi đâu vậy?”

Trình Lục Dương kéo cửa xông ra ngoài thì thấy cô chỉ cách mình hơn mười bước, Tàn Chân gượng gạo chống gậy nhảy về phía anh, chân bó thạch cao nặng nề lắc lư trong không trung, buồn cười khỏi phải nói.

Anh gấp gáp đến độ quát to: “Em làm gì thế? Đứng yên đấy cho anh!”

Tàn Chân nghe lời, dừng bước, nhìn anh không chớp mắt, vẻ mặt lo lắng này, ánh mắt hốt hoảng này, dáng vẻ luống cuống tay chân này... cô bỗng muốn cuộc một lần, cuộc xem rốt cuộc anh không hiểu yêu một người là thế nào, hay là anh thật sự không hề có cảm giác với cô.

Nghĩ như vậy cô bỗng nhiên nở nụ cười, còn nghiêm túc nói với Trình Lục Dương: “Tôi đếm ba tiếng, nếu đếm tới ba mà anh không đỡ được tôi, vậy coi như tôi xui xẻo.”

Khuôn mặt Trình Lục Dương biến sắc, “Em muốn làm gì?”

Cách mười mấy bước, trong thời gian ba giây, chỉ cần anh do dự thêm một giây, cô có khả năng bị thương nặng hơn..

Tàn Chân hít một hơi, vừa đếm, vừa buông hai tay, hai gậy rơi xuống đất, kêu leng keng vang vọng.

Thân thể cô lao đảo chực đổ, chỉ dựa vào chân trái chống được toàn bộ thân thể và cái chân thạch cao nặng nề.

Sau đó cô nói: “Hai...”

Nhưng mà trước khi chữ hai được thốt ra, đã thấy người đàn ông kia lao như bay về phía cô, anh mất anh cực kỳ hoảng sợ, giống như mọi lần cô chạy về phía anh, lúc này, đổi lại thành anh liều lĩnh chạy về phía cô.

Cô không đếm đến ba nữa, bởi vì trước khi lao đảo ngã xuống, người đàn ông kia đã chạy đến trước mặt cô, vững vàng đỡ được cô.

Cô thấy anh tỏ vẻ như trút được gánh nặng, còn không thể kiềm được quát cô: “Em ra ngoài không mang theo não hả!!!”

Tiếng quát giận dữ vang vọng khắp hành lang bệnh viện, không biết đã dọa bao nhiêu bệnh nhân giật mình nhưng trong lúc anh giận tím mặt, Tàn Chân lại nở nụ cười tươi rói. Cô chậm chạp nói: “Không phải anh từng nói, dù ở nhà tôi cũng không có não sao?”

Cô thế mà lại dùng lời anh từng nói để chọc giận anh? Trình Lục Dương quả thật muốn nhảy dựng lên, anh ôm cô đi vào phòng bệnh, dữ dằn mắng: “Em đúng là điên rồi! Vừa mới gãy một chân, giờ muốn gãy nốt chân kia hả? Tàn Chân, em đã không xinh, nhà không có tiền, điều kiện vốn đã không đủ tốt, nếu em còn để mình tàn phế thì đời này đừng hòng lấy được chồng!”

Trình Lục Dương vừa mắng mỏ, vừa cẩn thận đặt cô lên giường bệnh, sắc mặt vẫn rất khó coi, anh vừa định đứng thẳng người thì bỗng bị Tàn Chân tóm lấy áo, nhất thời duy trì tư thế cúi người gần sát cô, không đứng lên được.

Anh cứng đờ cả người, thấy Tàn Chân nhìn thẳng vào mắt mình. Cô bình tĩnh nói: “Trình Lục Dương, anh không có gì muốn nói với tôi sao?”

“Nói... nói cái gì?” Hoàng tử nhỏ độc mồm lần đầu tiên lắp bắp.

“Về việc sau khi anh uống say đêm qua, anh không cảm thấy cần phải giải thích à?” Tàn Chân cực kỳ bình tĩnh.

Ánh mắt nhìn thẳng này khiến Trình Lục Dương bối rối, anh cố gắng tìm một lý do hợp lý để giải thích với cô, ít nhất không khiến cô ghét anh, ít nhất còn có thể duy trì tình bạn giữa bọn họ... Nghĩ vậy, anh nhanh chóng động não, muốn tìm lý do gì đó hợp lý một chút.

Nào ngờ, dường như Tàn Chân nhìn thấu suy nghĩ của anh, nói thẳng: “Tôi không nghe lời nói dối”.

Trình Lục Dương khựng lại, không nghe lời nói dối? Thế thì ắt phải chấm dứt quan hệ với anh...

Anh đột nhiên hiểu ra mình đang lo lắng cái gì, anh từng giận dữ vì Mạnh Đường không ngừng mập mờ với Tàn Chân, từng hùng hồn chỉ trích loại hành vi bỉ ổi vô liêm sỉ của anh ta. Anh từng truyền thụ thái độ về tình yêu của anh cho Tàn Chân, cho nên anh như có thể đoán trước được Tàn Chân sẽ xử lý thế nào sau khi biết được tình cảm anh dành cho cô.

Rời xa anh.

Giữ khoảng cách.

Chấm dứt tình bạn.

Nghĩ đến những khả năng đó, tim anh như muốn ngừng đập.

Trong phòng bệnh yên ắng, anh đột nhiên bình tĩnh lại, thẳng thắn đáp lại ánh mắt của Tàn Chân như đang khuyên bản thân mình, anh mở miệng: “Anh uống rượu.”

Anh có thể thấy được Tàn Chân hơi buông lỏng tay áo anh.

Anh tỏ vẻ nghiêm túc, giọng điệu cũng rất thật tình, ngay đến bản thân anh cũng sắp tin tưởng lý do này rồi – anh chẳng qua chỉ uống rượu mà thôi, không có gì khác.

Nhưng Tần Chân nhìn ra, trong ánh mắt anh ẩn chứa sự dối trá, mơ hồ, xao động, bất an.

Cô nghĩ, việc cũng đã đến nước này rồi, chi bằng cược một quả lớn đi.

Ý nghĩ vừa ló lên trong đầu, cô từ bỏ lý trí, lại một lần nữa túm chặt áo anh, nhẹ nhàng kéo anh về phía mình. Giây tiếp theo, cánh môi hai người kề sát nhau.

Cô nhắm hai mắt lại, tình nghịch hôn anh, cảm thấy anh cứng ngắc, cô cũng chủ động như anh tối qua, từ từ xâm nhập vào thế giới của anh.

Hơi thở của anh bao bọc lấy cô, quen thuộc mà dễ chịu, như ánh nắng nhuộm đầy hương mai vàng giữa mùa đông lạnh giá.

Trình Lục Dương quên cả từ chối, quên cả đẩy cô ra, trong thoáng chốc giật mình... anh thậm chí vô cùng tự nhiên hôn lại cô!

Thích một người sẽ có tâm trạng thế nào?

Như người lữ khách trên sa mạc, không ngừng hi vọng tìm được đích đến, sốt ruột, lo lắng, bàng hoàng, bất an.

Như bong bóng đột ngột đứt dây bay vút lên không trung, bay, bay mãi, không biết lần này sẽ bay đến tận phương trời nào.

Bạn cảm thấy mình giống như quả bong bóng kia, trĩu nặng mà trương phình đến mức sắp nổ tung, nhưng chỉ một ánh mắt, một câu nói của đối phương cũng đủ khiến bong bóng nhẹ nhàng bay bổng lên chính tầng mây rồi.

Như vậy, được người trong lòng thích sẽ có tâm trạng thế nào?

Trình Lục Dương cảm thấy, nếu anh là quả bong bóng kia, có lẽ đã nổ tung đến cả trăm lần mất.

Anh từ bị động biến thành chủ động, vòng qua eo Tần Chân, cúi đầu chăm chú hôn cô. Nói chớp mũi vẫn vút hơi thở dễ chịu quen thuộc của cô, hương thơm này anh thường xuyên ngửi thấy ở nhà cô, hình như hương hoa nhài hoặc hương thơm dịu nhẹ nào đó không rõ.

Trên sô pha nhỏ nhỏ của cô có hương thơm này, trên chiếc khăn hoa đáng yêu cũng có hương thơm này, tối qua khi anh tựa vào người cô cũng ngửi thấy mùi hương này.

Trình Lục Dương cảm thấy mình chưa bao giờ có cảm giác như bây giờ, anh hận không thể có siêu năng lực dừng thời gian lại, khiến cho thế giới hỗn loạn ngừng trôi.

Cho nên khi chiếc di động bên gối vang lên tiếng rung gừ gừ, anh thực sự muốn ném nó ra ngoài cửa sổ.

Tần Chân hơi giãy ra khỏi anh, nhìn anh với hai gò má ửng hồng, nhỏ nhẹ: “Nghe điện thoại đã...”

“Đừng nghe.” Trình Lục Dương nói hai chữ ngắn gọn dứt khoát rồi lại đè cô ra, một lần nữa ra sức hôn.

Trao nhau hơi thở, sự hòa quyện kéo dài như vô tận, gương mặt cả hai đều đỏ lựng.

Nhưng người gọi điện chưa từ bỏ ý định, gọi hết cuộc này đến cuộc khác, khiến Tần Chân bị phân tâm. Một lần nữa, cô rời khỏi môi anh, ánh mắt lấp lánh như hạt ngọc trai vương nước mưa vậy.

“Có thể có việc gấp...”

“Gấp mấy cũng không gấp bằng anh.” Trình Lục Dương nói không chút do dự, lại tiếp tục bao phủ lấy môi cô.

Cái gì gọi là gấp mấy cũng không gấp bằng anh? Rốt cuộc anh đang làm chuyện gấp gấp cỡ nào? Tần Chân vừa giận vừa buồn cười, cuối cùng chống tay vào ngực anh, trừng mắt, “Đừng có được đằng chân lân đằng đầu.”

“Rõ ràng em dụ dỗ anh trước!” Trình Lục Dương nhìn cô nghe điện thoại, vô cùng tức giận đi về phía chiếc ghế bành đơn trong phòng bệnh. Anh ngồi xuống, miệng vẫn hùng hồn: “Nào có ai như thế? Thừa lúc anh chưa chuẩn bị, xông vào tấn công anh, đến lúc hương thơm trái ngọt lại không cho người khác thỏa mãn, chuyện này không phải cứ một người đơn phương kết thúc là được đâu nhé!”

“Anh yên lặng đã được không?” Tần Chân hết chịu nổi, một tay che di động, miệng thẹn quá hóa giận quát một câu.

Trình Lục Dương mặt mày sung sả, nhưng vẫn nén giận nói: “Im cũng được, nhưng anh phải nói cho hết lời đã, chuyện nam nữ vui vẻ là không thể bị quấy rầy, thời điểm này người gọi điện thoại tôi dễ bị giám thị, việc này tốt nhất em nên nói với người ở đầu bên kia, bảo hắn ta lần sau phải xem thời gian rồi hẵng gọi”.

Suyt!

Sao lại có người không biết xấu hổ như anh!

Mặt Tần Chân sắp bốc hỏa trùng mắt với anh rồi buông tay che đi di động ra: “Xin lỗi, bây giờ nói được rồi”.

Trình Lục Dương vênh tai nghe.

Không biết người ở đầu bên kia nói gì, Tần Chân trả lời: “Ngại quá, vốn đã đồng ý đi mua quà với cậu, nhưng hôm nay xảy ra chút chuyện, mình không thể đi cùng cậu được, chỉ có thể nói câu xin lỗi.”

Một lát sau, Tần Chân lại chần chừ nói: “Cũng không phải chuyện gì to tát lắm, chỉ bị ngã một cú, hơi đau chân.”

Nghe đối phương nói muốn tới thăm cô từ chối: “Đừng đừng đừng, không nghiêm trọng, nghỉ ngơi là ổn, cậu mau đi chọn quà cho mẹ đi!”. Nghe đến đây, Trình Lục Dương đã hoàn toàn hiểu ra người gọi điện phá hoại chuyện tốt của anh là ai, lúc này anh cất giọng hồ lớn: “Tần Chân, cầm quần lót cho anh!”

Hai người đang nói chuyện với nhau lập tức im bặt.

Mặt Tần Chân sắp bốc khói, cô lườm anh bằng ánh mắt vừa xấu hổ vừa giận dữ, thật muốn đâm cho gã Trình Lục Dương xấu tính mấy đao, sau đó mới giải thích cho Mạnh Đường: “À, Trình Lục Dương đang nói đùa đấy, dù sao thì, mình thật sự không thể đến được, ngại quá!”.

Không đợi Mạnh Đường ở bên kia nói thêm, cô qua quyết kết thúc cuộc điện thoại.

Nhìn vẻ đặc chí của Trình Lục Dương, cô trào lừa giận ném điện thoại quát anh: “Đủ rồi đấy, đến từ đâu thì trở về đó đi, Trình đại gia!”

“Có ý gì, vừa rồi thái độ của em đâu có thế!” Trình Lục Dương xì mặt, đứng dậy nhìn cô chăm chăm, lý luận, “Em nói thật đi, vừa rồi vì sao hôn anh?”

“Nhiều tuổi, bụng đói làm càn.” Tần Chân vô cùng bình tĩnh.

“Vậy sao em không đi ôm Mạnh Đường mà hôn?”

“Chẳng phải anh ta không ở đây sao? Nếu anh ta mà ở đây, chắc đã không phải là anh rồi.”

Trình Lục Dương phì cười giận dữ, thoải mái đi đến bên cạnh Tần Chân, cúi đầu nhìn cô chăm chăm, sau đó tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc: “Xin lỗi nhé, bụng đói ăn càn là phải trả giá đắt, em cướp đi nụ hôn ngày thơ của chàng trai trẻ, cô Tần, đề nghị cô thể hiện phẩm giá, chịu trách nhiệm với tôi đi!”

“...”

Mà bên kia, Mạnh Đường đứng lặng trong văn phòng luật sư rất lâu, qua khung cửa sổ rộng, anh ta nhìn đám người vội vã đi lại bên dưới.

Một luật sư thực tập gõ cửa: “Luật sư Mạnh, ăn cơm thôi!”

Mạnh Đường không quay lại, chỉ hờ hững đáp: “Ừ, tôi biết rồi.”

Luật sư thực tập rất thất vọng, cả ngày chỉ có lúc ăn cơm mới được nói chuyện với anh ta vài câu, nào ngờ hôm nay anh ta lại còn thờ ơ, không thèm để ý đến mình. Mạnh Đường chẳng còn tâm trí bận tâm đến người khác, anh ta chỉ lặng lẽ nhìn cảnh tượng phồn hoa ngoài cửa sổ, cuối cùng cười nhẹ hai tiếng.

Hình như đã quá muộn rồi.

Muộn màng bảy năm, sau bảy năm bị anh ta bỏ lỡ, đến khi anh ta trở về, Tần Chân đã không còn là Tần Chân lúc trước, anh ta cũng không còn là Mạnh Đường ngày xưa.

Ngoài cửa sổ bắt đầu mưa tí tách, rất dễ dàng khiến người ta nhớ tới trận mưa tầm tã thời niên thiếu, anh ta đi bên cạnh Tần Chân, cảm chiếc ô không đủ rộng. Khi đó anh ta nghe cô nói chuyện một cách căng thẳng, lúc nghiêng đầu sang, có thể thấy chớp mũi thanh tú, còn có vành tai ửng hồng của cô.

Cô bé kia rụt rè như con thỏ nhỏ, không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta, thỉnh thoảng còn nói lắp, hoàn toàn không còn vẻ suồng sã, tự nhiên như bình thường.

Anh ta vẫn luôn biết cô thích mình, chỉ tiếc đến khi anh ta muốn đáp lại tấm lòng này, cô đã thích người khác mất rồi.

Trình Lục Dương bắt đầu mặt dày mày dạn ở lại phòng bệnh không chịu đi. Anh ăn vạ trong phòng bệnh suốt một ngày, thấy Tần Chân ăn cơm bệnh viện nên cũng đi căng tin bệnh viện mua lên cho mình một suất.

Ít thịt, nhiều mỡ, cơm quá cứng, mùi vị chẳng ra sao.

Anh buồn bực buông cặp lồng đựng cơm xuống, “Khó ăn quá...”

“Khó ăn thì dứt đi, từ lâu tôi nhìn anh đã không vừa mắt rồi, dứt càng xa càng tốt!” Tần Chân nằm trên giường bệnh nghịch di động, không hề để cập tới

nụ hôn kia.

Anh thích cô, xem như cô đã nhìn ra.

Nhưng thích cô mà vẫn đẩy cô đi, làm sao chấp nhận được.

Cô nhàn nhã chơi trò chạy tự do, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt u ám của Trình Lục Dương.

Trình Lục Dương nói: “Anh không cắt!”

“Vậy ngồi tại chỗ chơi đi.” Cô ứng phó nói với đứa trẻ con.

Trình Lục Dương không vui, nói: “Vừa rồi anh bảo em phải chịu trách nhiệm với anh, em có biết đó là ý gì không?”

“Là ý gì?”

“Ý là...” Trình Lục Dương dừng một chút, sau đó nói vòng vo: “Ý là sau này em theo họ chồng, rất có khả năng sẽ gọi là bà Trình Tần Chân”.

Ngón tay Tần Chân co rúm trong chốc lát: “Nói tiếng người đi.”

“Được rồi, ý anh là trong nhà em có thể chuẩn bị hai đôi dép lê, hai chiếc bàn chải đánh răng, hai chiếc khăn mặt, và đổi chiếc giường kia thành giường đôi.” Trình Lục Dương nghĩ ngợi, bỗng nhiên thấy chỗ nào đó sai sai, “Đội đã, anh không ở rề rề hẳn là em phải chuyển vào nhà anh mới đúng.”

“Đã gặp người không biết xấu hổ, chưa từng thấy người không biết xấu hổ đến mức này, vừa nhìn tướng da mặt dày, nhìn kỹ thì ra làm gì có mặt mũi.” Tần Chân cười ha ha, chỉ ra cửa: “Đại gia, mau cắt ngay!”

Lúc này Trình Lục Dương tức giận thật: “Phụ nữ sao mà thay đổi sắc mặt nhanh thế không biết?”

Anh đứng dậy đi ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Tần Chân ngẩn người, buông đi động xuống lập tức cảm thấy trống trải.

Cô đang nghĩ gì đây? Hôn anh là xúc động nhất thời nhưng không hối hận, anh không đẩy cô ra, thậm chí hôn lại cô hết lần này đến lần khác, điều đó xác nhận suy đoán của cô, cô cuộc thắng rồi, Trình Lục Dương thích cô.

Nhưng vì sao anh không nói một chữ “thích”?

Không phải cô già vờ giả vịt hay bóng gió gần xa, chỉ cần anh thẳng thắn nói thích cô, mọi chuyện sẽ êm đẹp, sao anh không chịu hiểu?

Tần Chân tức giận muốn chết, nằm trên giường im lặng. Cứ suy nghĩ lung khoảng hai mươi phút, cửa phòng bệnh mở ra. Cô nhìn ra, ơ, sao Trình Lục Dương lại quay về?

Trình Lục Dương mang một chiếc chăn nhỏ và một chiếc laptop tới, anh thoải mái ngồi xuống ghế sofa, bắt chéo chân, bá đạo tuyên bố với Tần Chân: “Từ hôm nay trở đi, đại gia anh chính là người đàn ông của em, em ở đâu, đại gia anh ở đó!” Sau đó anh nghĩ ngợi, rồi lấy một cuốn sổ nhỏ từ trong túi ra, đặc chỉ đi đến đưa cho Tần Chân: “Đây, cầm lấy!”

Tần Chân sững sờ nhận lấy, phát hiện đó là... sổ tiết kiệm của anh? Bên trong còn có một tờ chi phiếu.

Cô nhìn thẳng vào mắt Trình Lục Dương, nghe anh nói với giọng điệu bí hiểm: “Đại gia anh không đến nỗi nào đâu nhé, thế nào, cần nhắc đi?”

Tần Chân phì cười, ném quyển sổ tiết kiệm lên người anh: “Trình Lục Dương, anh bị thần kinh đúng không?”

Trình Lục Dương luống cuống cầm cuốn sổ tiết kiệm lên, hấp tấp lật giở ra trước mặt cô: “Đây, trước khi từ chối, tốt xấu gì cũng nên nhìn rõ ràng được không? Nhìn đi! Nhìn con số ghi trên sổ này đi! Thế nào? Theo đại gia này, em tuyệt đối sẽ không thiệt thòi, em yêu tiền như vậy, vì tiền yêu anh lại không thiệt, sao lại không cần nhắc?”

Anh gấp đến muốn nhảy dựng lên, vô cùng đau đớn mà rằng: “Sao em chẳng có con mắt tinh đời thế nhỉ?”

Tần Chân nhìn anh chăm chú, thấy hai gò má cùng vành tai anh từ từ ửng đỏ, còn ra vẻ bình tĩnh, thậm chí tránh né ánh mắt của cô.

Trình Lục Dương như một đứa trẻ to xác, cực kỳ nôn nóng muốn được một người thừa nhận, anh nghĩ rằng mình che giấu rất tốt, nhưng mỗi một động tác và biểu cảm rất nhỏ đều lộ ra sự bất an.

Anh còn lẩm bẩm: “Anh đây điều kiện không tồi, em nhìn cái chân của em đi, nói không chừng sau này sẽ có tật, chỉ anh mới không chê em, dù em có quê anh vẫn có thể cưng em. Còn nữa, em xấu như thế, chỉ có anh mới không trông mặt mà bắt hình dong, có thể mặt dày mày dạn trái lương tâm khen em xinh đẹp.”

Cả đồng lời lải nhải dông dài, Tần Chân nghe mà tức lộn ruột. Vì sao ngay cả tỏ tình anh cũng không biết cách thế hả?

Thế nhưng thần kì nhất là, cô nghe xong lại thấy rất vui, khoe môi không khỏi nhếch lên từng chút một.

Cô hỏi anh: “Trình Lục Dương, anh đang làm gì vậy?”.

Trình Lục Dương giống như bị điểm huyệt, lập tức im bật, mặt đỏ tía tai đứng đơ ra đó.

Tần Chân thờ dài, “Em không có yêu cầu gì khác, tiêu chuẩn tìm đối tượng không cao, nhưng nhất thiết phải tỏ tình. Nghe nói nghề luật sư có tài ăn nói tốt, chắc em phải trông cậy vào Mạnh Đường mới nghe được lời tỏ tình ra hồn, nếu không, tại sao trước kia luôn thích anh ta chứ? Đúng nhỉ, cho dù thế nào phụ nữ vẫn thích nghe những lời bùi tai.”

“Bùi tai không thể no cái bụng được!” Trình Lục Dương vội vã xen ngang.

“Nhưng em thích nghe!” Tần Chân nói giọng chắc nịch.

Nhìn dáng vẻ tinh quái của Tần Chân, Trình Lục Dương cực kỳ muốn bóp chết cô, người phụ nữ này đã sớm nhìn thấu suy nghĩ của mình nhưng cứ muốn làm khó mình sao!

Với tính tình của anh, nếu là trước kia, nhất định sẽ dứt khoát quay đầu bước đi. Nhưng hôm nay, trái lại, khi đối mặt với người phụ nữ không phải cực kỳ xinh đẹp, tính cách cũng không được bình thường này, anh lại không nhắc chân nổi.

Anh nghĩ, bo bo giữ sĩ diện chỉ khổ thân mình, nếu cứ đi như vậy, khẳng định sẽ mất ngủ cả đêm. Nếu thời điểm này tên họ Mạnh kia đến phá hoại, chắc chắn anh sẽ kích động đến mức muốn cầm dao chém chết đối phương.

Thế là anh ho khan hai tiếng, lấy một quả táo từ trong giỏ ra, sau đó lại cầm một con dao nhỏ trên tủ đầu giường, ngồi bên cạnh giường vừa gọt vừa nói: “Nói nhiều như vậy chắc khát nước rồi? Ăn hoa quả trước đã!”

Tần Chân không đoán ra suy nghĩ của anh, đây là thể loại gì? Mãn tỏ tình độc nhất vô nhị mới tiến hành được một nửa, sao lại chuyển thành ăn trái cây?

Trình Lục Dương vừa thoăn thoắt gọt vỏ, vừa nói với giọng trầm thấp dễ nghe: “Thật ra ý anh là, em xem, hai đứa mình cũng không còn ít tuổi nữa, bố mẹ đều đang thúc giục cưới xin, không bằng chín bỏ làm mười, cứ quyết định như vậy đi!”

Anh chuyển tâm nhìn chăm chăm quả táo trong tay, vành tai càng lúc càng đỏ.

“Tuy rằng tính tình anh không tốt, nhưng đối với em cũng coi như biết nhẫn nại chịu đựng, em xem, em thường xuyên hô to gọi nhỏ với anh, còn lấy dép lê ném anh, anh đâu có phản kháng... Đương nhiên, nếu ở cùng nhau, anh khẳng định sẽ cố gắng không nổi nóng với em.”

Tần Chân nhỏ giọng than thở: “Anh đã ấn em lên tường, còn nói không làm gì em à?”.

Trình Lục Dương thoáng chốc đỏ rực như lửa. Anh hung hăng đáp trả: “Vậy em cũng không thể phủ nhận, thật ra kỹ thuật của anh rất tốt!”.

Tần Chân lên án: “Vừa rồi anh còn nói không nổi nóng với em cơ mà!”

Trong nháy mắt, Trình Lục Dương im bật, cuối cùng xì mặt đưa quả táo gọt xong cho cô.

Tần Chân nhận táo, không nói gì, đưa lên miệng cắn một miếng, rất ngọt, hương vị thơm ngon nhanh chóng tràn lên đầu lưỡi, trong lòng dấy lên một cảm giác vô cùng lạ lẫm.

Cô thấy Trình Lục Dương chậm rãi quay đầu, dùng ánh mắt không dời nhìn cô, “Có đôi khi anh rất nghi ngờ mình là tên cuồng bạo, trong số những người anh quen biết, em là người hung dữ với anh nhất. Chẳng nghe lời anh bao giờ, còn thích mắng chửi anh, em keo kiệt, tham tiền, tự do, không quyết đoán, đặc biệt là không có nguyên tắc, với ai cũng tươi cười niềm nở được, cực kì không có khí chất!”

Đội đã, cô thành loại phụ nữ nhiều tuổi không chút ưu điểm như anh nói từ lúc nào vậy?

Tần Chân xì mặt, đang định phản bác, thình lình nghe thấy anh nói thêm một câu: “Nhưng làm sao bây giờ, ở lâu với người như thế, anh cảm thấy nữ thần cũng không còn sức hấp dẫn với anh rồi.”

Cô phì cười.

Trình Lục Dương không cười, anh nhắm mắt lại, kéo tay trái của cô áp lên mí mắt mình.

Tần Chân sững sốt, nghe anh nói với giọng trầm thấp nhu hòa: “Tần Chân, thế giới của anh đang dần dần mất đi màu sắc, có lẽ cuộc đời sau này sẽ chỉ còn lại hai màu đen trắng. Anh luôn cho rằng bản thân mình giàu có, mặt mũi cũng được, Trình Lục Dương như thế chắc hẳn sẽ có rất nhiều phụ nữ thích. Nhưng hôm nay, anh lại sợ em sẽ chê bai một Trình Lục Dương như thế.”

Căn phòng chìm vào yên tĩnh, chỉ còn tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ.

Ở trong phòng bệnh nho nhỏ này, Trình Lục Dương chậm rãi mở to mắt, nhìn cô gái đang ngo ngắc trước mặt, nhẹ giọng hỏi: “Em tốt bụng như vậy, có

thể chấp nhận một người không nhìn thấy màu sắc như anh không?”

Nghe xong nhưng lời này, Tần Chân chỉ biết ngây người, để mặt Trình Lục Dương khép hàng mi, kéo tay mình đặt lên mí mắt anh, lòng bàn tay cô phủ lên khuôn mặt anh, hơi thở mềm mại ấm áp tựa cánh bướm khẽ lướt qua làn da cô.

Âm ấm, mềm mềm, làm lòng người cũng mềm mại theo.

Khuôn mặt Trình Lục Dương nằm trong bàn tay cô, cô nhẹ nhàng đụng vào các đường nét tinh tế, đẹp đẽ của anh, nhẹ nhàng kẻ sát, nhẹ nhàng hôn lướt qua đôi môi anh trong khi anh còn đang nhắm mắt.

Cô cảm giác được Trình Lục Dương dường như run lên khe khẽ, sau đó chậm rãi mở to mắt, nhìn cô không nhúc nhích.

Đôi mắt đó rất đẹp, ánh sáng đen nhánh lấp lánh như ngọc sáng, như nét mực trên nền tuyết trắng xóa, không lẫn chút tạp chất nào.

Trình Lục Dương nhẹ nhàng hỏi cô: “Vậy là, em đã đồng ý, đã nhận lời anh sao?”

Một Trình Lục Dương dịu dàng, thận trọng từng li từng tí.

Trái tim Tần Chân tan chảy, cô vòng tay lên cổ anh, ôm chặt lấy anh: “Trình tiên sinh, tuy rằng anh miệng độc, tính tình nóng nảy, xấu xa, hay thờ ơ, hờ hững, còn mắc bệnh hoàng tử, nhưng một cô gái lương thiện tốt bụng, thích giúp người như em, thấy anh thành ý như vậy, nên quyết định thay trời hành đạo, cứu vớt muôn dân, cô mà chấp nhận anh, anh không cần quá xúc động làm gì, sở tiết kiệm chi phiếu tất cả giao cho em là được!”

Cô nói mấy câu, vui vui, trong hốc mắt lại đọng đầy nước. Trình Lục Dương cúi đầu cười tươi rói, không giận dỗi, ngược lại giờ tay chậm rãi đáp lại cái ôm của cô.

Anh vừa cười vừa nói: “Được, tất cả là của em hết, cho em đếm tiền mỗi tay, mãi mãi về sau chỉ đi theo Trình đại gia, được không?”

Tần Chân nói: “Không được, em học toán không tốt, Trình đại gia hãy mua cho em một cái máy đếm tiền đi.”

“...” Trình Lục Dương cười không ngừng, tốt lên, “Trình Tần thị, sao em lại đáng yêu đến thế?”

“Vậy nên anh hải quý trọng em nhé!”

Trình Lục Dương gạt đầu, “Quý trọng người phụ nữ của mình, phương thức tốt nhất chính là chà đạp cô ấy, xin phu nhân yên tâm, anh nhất định cố gắng hết sức, không phụ sự kỳ vọng của em”

Tần Chân phất chốc ngẩng đầu lên án: “Anh lại bắt đầu nói đến chuyện nhảy cảm rồi!”

“Mắt không thấy màu sắc, đành phải nói đến chuyện màu ‘sắc’ thôi, em nỡ lòng nào không cho phép?” Trình Lục Dương nghiêm túc nhìn xuống sàn nhà.

Rõ ràng anh đang nói đùa, nhưng Tần Chân lại cảm thấy rất xót xa. Cô giờ tay che đôi mắt sáng ngời kia, nhẹ nhàng nói: “Anh yên tâm, những thứ khác thì em không có, nhưng từ nhỏ đã được người ta khen ngợi là mặt trời bé nhỏ, che hết ánh nắng. Cho dù anh không nhìn được màu sắc cũng không sao, em có thể làm đôi mắt của anh, em sẽ mang ánh sáng rực rỡ sắc màu đến cho anh.”

Cô nói ra lời thề son sắt với biểu cảm cực kỳ nghiêm túc, nhưng trong ánh mắt hàm chứa tia đau lòng, sốt ruột, trấn an cùng nỗi niềm không muốn xa rời.

Anh nở nụ cười, liên tục hôn lên mặt cô, “Trình Tần thị nhà chúng ta thật giỏi! Nói ra mấy câu cực kỳ buồn nôn, khiến anh nổi hết da gà, về sau mẹ anh không cần lo lắng anh bị ai làm cho buồn nôn nữa.”

Tần Chân bật cười, đẩy cái miệng đang hôn khắp mặt cô của anh ra, “Trình Lục Dương, anh đừng ba hoa, nói cho anh biết, về sau nếu dám hung dữ với em, em cũng sẽ trở mặt! Đừng tưởng rằng miếng ăn đến miệng mà đã xong nhé, chân em rất dài, coi chừng chạy mất đấy!”

Trình Lục Dương vô tội dựng thẳng ngón tay, “Thứ nhất, anh bây giờ mới dính chút hương vị, chưa kịp ăn vào miệng. Thứ hai, em xác định chân em thật có thể trốn khỏi lòng bàn tay anh? Nếu em không tin, bây giờ anh sẽ thử áp đảo em, xem em chạy đằng nào...”

“...” Tần Chân cảm thấy gười này sắp không có thuốc nào cứu được rồi, khóe miệng bắt giác lại nhếch lên.

Cô phát hiện mình thực sự rất vui vẻ, thì ra đây là cảm giác thích một người, khi người ấy đáp lại, mình sẽ cảm thấy như đang ôm cả thế giới trong tay.

Tần Chân ở bệnh viện theo dõi hai ngày, buổi tối đầu tiên, Trình Lục Dương uốn éo nằm trên sofa đơn ngủ một đêm, hôm sau xương sống thắt lưng đau đến mức rên hừ hừ, hai bên mắt cũng xuất hiện quầng thâm.

Anh ngại bữa sáng ở bệnh viện không đủ dinh dưỡng, trời còn chưa sáng đã lặng lẽ bò dậy, nhìn Tần Chân còn đang ngủ sau trên giường, rồi rón rén ra cửa, chạy về nhà làm bữa sáng cho cô.

Khi Tần Chân thức dậy, Trình Lục Dương đã mang cháo bí đỏ nóng hổi và mướp đắng xào trứng đến, anh dựng cái bàn nhỏ bên giường bệnh lên, rồi dọn sẵn đồ ăn, giống như đang phục vụ đại gia nhà ai đó.

Tần Chân bật cười, “Anh cho là đang phục vụ hoàng hậu sao?”

Trình Lục Dương đưa đũa cho cô, phối hợp lên tiếng, “Tiểu nhân thỉnh anh thái hậu nương nương!”

Tần Chân hỏi: “Anh ăn chưa?”

Anh đắc ý trả lời: “Đương nhiên là rồi, lúc anh nấu đấy.”

“Anh nấu?” Tần Chân sững sốt, “Em còn tưởng anh mua ở căn tin. . .”

“Hừ! Bếp trưởng trong căn tin làm sao khéo tay bằng anh được? Nhìn mướp đắng xào trứng của anh đi, không dầu không ngấy, thanh đạm vừa miệng. Còn nữa, nhìn cháo bí đỏ kia kìa, không đặc không loãng, vừa vặn. . .” Trình Lục Dương đang mãi khoe khoang thì đi động chột vang lên.

Anh nghe điện thoại ngay trước mặt Tần Chân: “A lô?”

Phòng bệnh cực kỳ yên tĩnh, anh lại đứng ngay cạnh Tần Chân nên cô cũng nghe được giọng nói ở đầu bên kia. Là Trình Húc Đông gọi tới.

“Em bảo gấp, làm anh mới sáng ra đã chạy tới nhà em, sau đó ném cho anh nồi canh chân giò đang sôi sùng sục, còn mình thì chạy nhảy như chảo chớp không thấy đâu. . .” Giọng Trình Húc Đông trước nay luôn ôn hòa, không hiểu sao hôm nay lại hơi run rẩy, “Em tính để anh đứng đây đến bao giờ?”

Trình Lục Dương nghĩ ngợi, “Canh chân giò ninh càng lâu càng tốt, như vậy nước canh mới có chất. Thế này đi, anh đứng canh thêm hai tiếng nữa.”

“...”

Trình Húc Đông không nói gì, chắc khỏe miệng đang giật giật. Tần Chân mau mắn phản ứng, mở to hỏi Trình Lục Dương: “Anh bảo anh trai tới nhà canh nồi nước giùm ư?”

“Ừ, anh phải chăm sóc bệnh nhân, không rảnh.” Trình Lục Dương trả lời cực kỳ hiển nhiên, “Ăn gì bỏ nấy, em bị thương ở chân, đương nhiên phải ăn móng giò!”

Tần Chân dờ khóc dờ cười.

Trình Húc Đông dường như cũng hết cách với ông em, đành gượng cười, “Được rồi, anh trông cho em, nhưng em còn chưa ăn sáng, vừa nấu cháo vừa gặm qua quýt nửa cái bánh bao, ra ngoài mua chút đồ ăn lót dạ đi. Đợi canh xong, anh sẽ lái xe mang tới, em cứ chuyên tâm chăm sóc cô Tần.”

Sau đó anh ấy cúp điện thoại.

Tần Chân nhìn Trình Lục Dương rất lâu, mãi mới hỏi: “Không phải anh nói là đã ăn rồi sao?”

Trình Lục Dương điềm tĩnh nói: “Nửa cái bánh bao không tính là ăn à?” Thấy cô trừng mắt lườm mình, anh đành phải thỏa hiệp, “Được rồi, sợ em dậy sớm, nhờ may đói bụng nên không có thời gian ăn, nấu xong rồi tranh thủ chạy đến đây luôn.”

Cách một màn khói nghi ngút, Tần Chân nhìn Trình Lục Dương trưng ra vẻ mặt “Người phụ nữ này thật phiền phức, không thể cho qua được sao”, cô phì cười.

Cô đưa bát cháo cho anh, “Em không ăn được nhiều, bát đầy thế này em không ăn hết, anh ăn một nửa đi.”

“Không cần, anh không đói.”

Tần Chân có ý ép anh ăn, Trình Lục Dương tròn tròn mắt, đành bụng bát cháo ăn hai miếng. Tần Chân thấy thế mới chịu cầm lại bát, bắt đầu ăn từng miếng nhỏ. Trình Lục Dương cười cười, “Muốn hôn môi gián tiếp với anh thì cứ nói thẳng ra, tìm cơ làm gì!”

“...” Tần Chân xem chút nữa phun miếng cháo lên mặt anh.

Suốt một ngày, Trình Lục Dương chuyển văn phòng đến phòng bệnh, cầm laptop ngồi trên ghế bện rộn, Tần Chân nằm trên giường bệnh nghịch điện thoại, đọc sách, thi thoảng ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng vui rạo rực.

Cô đã vô số lần nói với anh: “Thật ra anh có thể trở về đi làm, em không sao.”

Trình Lục Dương không thèm ngẩng đầu, đáp gọn lón: “Không đặt em ở trước mắt trông chừng, anh không yên tâm.”

Giữa trưa Trình Húc Đông đưa canh chân giò tới, mang theo một đồng hồ ăn khác, nhìn có vẻ tinh tế ngon miệng, chắc từ tay đầu bếp nhà ai.

Trình Húc Đông cười tủm tỉm đứng trong phòng bệnh, nhìn Trình Lục Dương phục vụ Tần Chân ăn cơm, chỉ cười không nói, đôi mắt tối đen như mực sáng lên, y hệt con cáo gian xảo.

Tần Chân ngượng ngùng nói: “Làm phiền anh rồi!”

Trình Húc Đông chưa kịp trả lời, đã nghe Trình Lục Dương hết sức tự nhiên nói câu: “Nên làm mà, nên làm mà.”

Khóe miệng co rúm, anh ấy cảm thấy em trai mình đã thành con rể nhà họ Tần rồi.

Về sau, Trình Lục Dương tiễn anh trai ra cửa, Trình Húc Đông vừa đi vừa thản nhiên nói: “Định khi nào báo cho người trong nhà biết?”

Trình Lục Dương đánh trống lảng cười đáp, “Nói cho người trong nhà làm gì? Để ông già tới mắng em một trận, nói em đi tìm người không môn đăng hộ đối à?”

“Mặc kệ bố thấy thế nào, hôn nhân là chuyện của em, ông chỉ có thể tác động tới em, nhưng không thể thay em quyết định. Nhưng em thấy là con, em có trách nhiệm thông báo chuyện cưới xin của mình cho mọi người trong nhà, em có thể không hài lòng thái độ của mọi người nhưng không thể né tránh không gặp.” Đây là câu trả lời.

Trước khi đi, anh ấy còn vỗ vỗ vai Trình Lục Dương mỉm cười.

Thật ra cũng phải cảm ơn Tần Chân, nếu không nhờ cô thì quan hệ giữa Trình Lục Dương và anh ấy sẽ không dịu đi nhanh như vậy.

Tối hôm sau Trình Lục Dương tiếp tục ngủ trên sofa.

Tần Chân nhìn anh tay chân thừa thãi cuộn mình trên ghế, vừa nhìn đã cảm thấy rất không thoải mái rồi, làm sao dám để anh co lại như vậy cả đêm?

Đèn trong phòng đã tắt, chỉ còn ánh sáng mờ mờ ngoài hành lang chiếu vào, cô nằm trên giường nhìn anh, không kìm được bật hỏi: “Ngủ như vậy có thoải mái không?”

Trình Lục Dương xị mặt, tức giận trả lời: “Em tới nằm thử xem?”

Tần Chân trốn ở trong chăn cười, ngẫm nghĩ rồi nói, “Hay là anh đến đây ngủ cạnh em đi?”

Người trên ghế giật mình sững sờ, vụt một cái ngồi bật dậy, “Em vừa nói cái gì? Nhắc lại xem nào!”

“Em nói, ngủ ở đó không thoải mái, hay là...” Tần Chân đỏ mặt, ho khan hai tiếng, “Nếu anh cam đoan có thể khống chế bản thân, không làm chuyện bậy bạ, không nói những câu nhạy cảm, thì lên giường ngủ đi.”

Trình Lục Dương bất chấp tất cả các điều kiện cô đặt ra, loạt xoạt ném chăn nhỏ, chen đến bên cạnh cô, giường bệnh viện không rộng lắm, hai người nằm ngủ vừa khít, trong trường hợp người này trở mình, sẽ đè lên người kia.

Tần Chân đưa lưng về phía anh, mặt đỏ lên, cuối cùng chỉ dám xê dịch chăn sang chỗ anh, “Ừm, đáp kín đi, đừng để bị cảm.”

Trình Lục Dương đắp chăn, bất mãn chọc chọc lưng cô: “Làm gì vậy, quay lưng vào nhau lạnh lùng thế, chẳng lịch sự gì cả!”

“Anh ngủ đi!”

“Mẹ nói quay lưng về phía người khác là không đúng!” Trình Lục Dương tiếp tục thò tay vẽ vòng vòng trên lưng cô, một vòng lại một vòng, động tác mềm nhẹ, chậm rãi, mang đến cảm giác vừa ngứa vừa lạ.

Tần Chân bực mình, chỉ biết nghiêng đầu quay người lại, trong bóng tối trừng anh một cái... và... bất ngờ chạm tới đôi mắt sáng trong suốt kia.

Trình Lục Dương đạt được mục đích, cười tủm tỉm nhìn cô, nhanh như cắt vươn tay kéo cô vào lòng, miễn cưỡng nói: “Thấy này mới đúng chứ, không nhìn thấy mặt Trình Tần thị nhà anh, bảo anh làm sao ngủ được?”

“Anh tham lam quá!” Tần Chân đỏ mặt, toàn thân cứng ngắc, cảm nhận cảm giác tiếp xúc thân mật với anh.

Trong phòng bật điều hòa, Trình Lục Dương chỉ mặc một áo phông và quần dài, Tần Chân mặc quần áo bệnh nhân, toàn thân không hở chỗ nào, nhưng không biết vì sao lại có ảo giác cực kỳ ngượng ngùng và kỳ diệu, giống như bên dưới chăn hai người không mảnh vải che thân vậy.

Cô cố gắng dịch về phía mép giường, muốn nói rộng khoảng cách với Trình Lục Dương, nhưng tay anh túm một cái, lại nâng lưng cô kéo cô vào lòng, sau đó còn nói vô cùng nghiêm túc: “Cẩn thận rơi xuống giường, đến lúc đó sẽ không phải chỉ một chân bó thạch cao nữa đâu!”

Tần Chân nhìn anh cười xấu xa, oán hận nói: “Rơi xuống giường còn không đáng sợ bằng sự uy hiếp của anh!”

“Sao em cứ đánh giá thấp nhân phẩm của anh vậy?”

“Anh có thứ này sao?”

“Vậy em cũng nên tin tưởng khí tiết của anh chứ?”

“Nhưng thứ căn bản không tồn tại đó, anh đừng nêu ra được không? Em sẽ phải đổ mặt thay anh đấy.”

Trình Lục Dương thở dài, “Nói chuyện với em sao lại tổn sức thế? Cứ nhất định phải khiến người ta hao tâm tổn trí à, lần nào em cũng bắt anh phải sử dụng thủ đoạn phi thường.”

Tần Chân còn chưa kịp hiểu thủ đoạn phi thường anh nói là gì thì đã thấy gương mặt anh kề sát bên cạnh, ngay sau đó, môi hai người lại kề nhau một lần nữa.

Đây là thể loại gì? Bắt đầu từ buổi tối uống say đó, anh liền không ngừng hôn cô, ngày nào cũng hôn.

Mặt Tần Chân nóng lên, bởi vì toàn bộ cơ thể đã bị hai tay anh “giam giữ” nên hoàn toàn mất đi khả năng kháng cự... hoặc cũng có thể nói, thật ra có người chỉ uốn éo ra vẻ chút thôi, sau đó cũng không chân chừ do dự, lập tức biến thành chim nhỏ nép vào lòng anh.

Đêm hôm khuya khoắt, bệnh viện yên tĩnh, phòng bệnh càng yên tĩnh hơn. Tần Chân bị anh ôm chặt trong lòng, không thể động đậy, chỉ có thể bị động tiếp nhận nụ hôn của anh.

Trình Lục Dương dường như dần dần khám phá ra nhiều kỹ xảo mới, quen tay hay việc, mỗi ngày luyện tập một chút, vừa có thể xúc tiến tình cảm, vừa sung sướng thể xác và tinh thần, có sao không làm?

Anh thăm dò khớp hàm của Tần Chân, đầu lưỡi xẹt qua hàm răng nhỏ đều tăm tắp, sau đó lần tìm đầu lưỡi của cô, từng chút từng chút hòa quyện hơi thở cùng cô.

Sau cùng anh hôn lên mặt cô, lần lần lên cánh mũi, cuối cùng dừng lại bên khóe miệng, rồi tùm tùm khẽ cười:

“Thật tốt.”

“Tốt cái gì?”

“Cứ ôm em như vậy, trong lòng anh an tâm hơn nhiều.” Trình Lục Dương nói, trong bóng tối chậm rãi cong khóe môi, “Tần Chân, con người anh có chỉ số thông minh cao, nhưng chỉ số tình cảm thấp, có một khoảng thời gian rất dài không biết rốt cuộc bản thân mình muốn gì, chỉ muốn đối tốt với em, không nhằm mục đích nào cả. Về sau đưa em đi xem mặt, anh lại chê bai cái này ghét bỏ cái kia. Có lẽ chính anh cũng không biết phải làm sao để khiến em hạnh phúc, cho nên mới luống cuống tay chân, mới vụng về đến vậy.”

Tần Chân chậm rãi, cảm nhận lồng ngực phập phồng của Trình Lục Dương, bên tai là giọng nói dịu dàng trầm ấm của anh.

Anh nói: “Nếu không đẩy em đi, chắc anh cũng không phát hiện ra nơi này khó chịu.”

Anh kéo tay cô, chậm rãi đặt lên ngực mình, dưới lớp áo mỏng manh là da thịt ấm áp của anh. Hơi ấm lập tức truyền tới lòng bàn tay, cô hoảng sợ, theo phản xạ muốn rút tay về.

Tim anh dường như đập nhanh hơn bình thường, từng nhịp từng nhịp, vững vàng mà mạnh mẽ.

Tần Chân cười tươi như hoa, hôn lung tung lên mặt anh, “Hoàng tử nhỏ miệng độc nhà ta cũng biết nói lời dễ nghe rồi, giỏi quá!”

“Hoàng tử nhỏ miệng độc là cái gì?” Trình Lục Dương xì mũi, “Em lại đặt biệt danh cho anh à!”

“Cái này gọi là tên thân mật, tên thân mật hiểu không?” Cô cười ha ha.

Ngày hôm sau, chụp CT xong, xác định chân Tần Chân không việc gì, Trình Lục Dương cho cô xuất viện. Phương Khải lái xe tới, Trình Lục Dương nhét túi to túi nhỏ vào cốp, sau đó lên xe, “Đến nhà anh.”

Tần Chân phản đối: “Vì sao phải đến nhà anh?”

“Chân em đã như vậy, không đến nhà anh thì đến nhà ai?” Trình Lục Dương hừ một tiếng, “Đại gia hạ mình chăm sóc em, còn cầu nhau gì nữa”.

Vừa nói, anh vừa giúp Tần Chân điều chỉnh tư thế ngồi, tìm cho cô vị trí thoải mái nhất, dáng vẻ cực kỳ cẩn thận, không hề dờ dằng như lời nói.

Tần Chân cứ thế cực kỳ tự nhiên chuyển vào nhà Trình Lục Dương, bắt đầu hưởng thụ cuộc sống “ở chung” trong vòng một tháng.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Với Anh, Em Là Sắc Màu Vĩnh Viễn Không Phai Mờ

Type: Memap

Trình Lục Dương mỗi buổi sáng đều đến công ty xử lý chuyện quan trọng, buổi trưa sẽ về nấu cơm cho cô. Buổi chiều thì sao? Hai người ngồi trên sofa, Trình Lục Dương thỉnh thoảng cầm laptop về, Tần Chân sờ chỗ này một cái, nhìn chỗ kia một tí, hoặc là xem ti vi, hoặc là đọc sách, thỉnh thoảng hào hứng chạy qua xem Trình Lục Dương về.

Trình Lục Dương đổi lại toàn bộ chăn và ga giường trong phòng cho khách. Ban đêm, lúc bé Tần Chân đi ngủ còn đặc biệt chân thành tha thiết mời cô ngủ cùng:”Dự báo thời tiết nói hôm nay trời nổi bão, lỡ may sét đánh, anh lại không ở bên cạnh, em sợ thì làm thế nào?”.

Tần Chân liếc nhìn anh một cái, “Suốt hai mươi sáu năm qua không có anh bên cạnh, nếu sét đánh một cái có thể dọa chết thì mộ của em giờ sắp xanh cỏ rồi”.

Kết quả, ban đêm thật sự nổi sấm chớp, bên ngoài gió thổi cây rung, mưa cũng không hề nể tình quát mạnh qua cây lá, tia chớp xuyên qua rèm cửa, thật vô cùng đáng sợ.

Tần Chân nhận được một tin nhắn, lấy điện thoại từ bên trên tủ đầu giường xuống xem, là Trình Lục Dương gửi đến:”Thế nào, có sợ không? Có muốn Trình đại gia nhà em qua không?”

Cô không nhịn được cười, gửi lại một câu:”Không sợ, sét đánh trời mưa có cái hay riêng, em thích muốn chết đi được ấy!”.

Bên kia Trình Lục Dương buồn bức rất lâu, dứt khoát nhắn lại:”nhưng mà anh sợ, sợ muốn chết! Xin hãy chờ cho anh!”.

Tần Chân cười ha ha, còn chưa kịp đáp lại, đã nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, Trình Lục Dương gõ cửa, “Trình Tần thị, anh sợ...”.

Giọng nói vừa ai oán vừa tủi thân, quả thực chọc cho cô cười đến sái quai hàm.

Trong bóng tối, Trình Lục Dương đẩy cửa ra, ôm gối nhẹ nhàng đi vào, chen đến bên cạnh cô, như con chim nhỏ nép vào người, “Không ngủ được”.

Tần Chân dịch sang bên cạnh, hào phóng vỗ vỗ giường:”Thôi được, tâm sự cùng anh vậy”.

Thực thần kỳ, đôi khi cô có cảm giác mình và Trình Lục Dương trao đổi giới tính cho nhau, mọi chuyện giữa hai người xảy đến vô cùng tự nhiên, không có chút gì bất ổn.

“Tâm sự chuyện gì?”, Trình Lục Dương tự giác tiến vào ổ chăn, “Tâm sự lý tưởng hay tâm sự cuộc đời?”.

Tần Chân nghĩ ngợi, “Kể cho em nghe chuyện hồi nhỏ của anh đi”.

Trình Lục Dương lập tức im lặng, tâm trạng dường như kém đi, nụ cười trên mặt cũng nhạt dần, nhỏ giọng nói:”Chuyện hồi bé có gì đáng nói? Chẳng phải là chuyện con con à!”.

“Nhưng em muốn nghe”. Tần Chân dựng gối lên, cùng anh dựa vào đầu giường, chọn vị trí thoải mái nhất, sau đó nghiêng đầu nhìn anh, “Em muốn biết quá khứ của anh, sau đó chia sẻ hiện tại, tương lai của anh, nếu anh biểu hiện tốt, em có thể cân nhắc ở bên anh đấy”.

Thật kiêu kỳ! Có ai không nhìn ra chuyện cô muốn ở bên anh đâu?

Trình Lục Dương bĩu môi, cuối cùng đồng ý, “Được rồi, em muốn nghe chuyện nào?”.

“Anh nói chuyện nào, em nghe chuyện đó.”

Trình Lục Dương cười, “Được, anh kể em nghe chuyện ở chung với ông ngoại trong thị trấn”.

Dường như nhớ tới chuyện gì buồn cười, Trình Lục Dương nghiêng đầu nhìn Tần Chân: “Đúng rồi! Anh còn chưa kể cho em biết ông ngoại anh ngang đến mức nào đâu! Ông thật đúng là, vượt qua phạm vi ngôn ngữ của nhân loại, phóng thẳng ra ngoài không gian”.

Rõ ràng, anh còn chưa bắt đầu kể, nhưng Tần Chân đã cười đến không dùng được mắt rồi, anh dùng tính từ kiểu gì vậy?

“Trình Lục Dương, điểm văn của anh trước đây chắc là cao lắm!”

“Ha ha, Trình đại gia của nhà em đâu chỉ giỏi văn, các môn tự nhiên cũng đỉnh lắm đấy!”Trình Lục Dương ra oai nói, “Được rồi, đừng ngắt lời, để anh kể em nghe sự tích anh dung của ông ngoại anh”.

Anh kể rất nhiều câu chuyện liên quan đến tính cách ngang ngược của ông ngoại, mỗi câu chuyện đều khiến Tần Chân lớn tiếng cười ha ha.

Trình Lục Dương nở nụ cười, nhưng không huyền diệu với cô như bình thường, mà chỉ lẳng lặng nhìn trần nhà trong bóng đêm, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Ông đúng là ngang ngạnh, bệnh phổi đeo đẳng lâu như vậy, về sau chuyển thành ung thư. Tế bào ung thư di căn rất nhanh, bác sĩ luôn khuyên ông ở lại bệnh viện điều trị bằng hóa chất, nhưng ông không chịu. Mặc kệ bác sĩ nói mỗi miệng, ông vẫn quyết tâm xuất viện. Khi đó mấy ông bà già bạn ông đều đến nhà thay nhau khuyên bảo, ông dứt khoát khóa cửa, ai nói gì cũng không nghe”.

Nụ cười của Tần Chân thoáng tan biến, trong bóng tối, cô thần người ra không nói tiếng nào, chỉ nghe Trình Lục Dương lần đầu nghiêm túc kể chuyện

quá khứ.

Giọng nah rất bình tĩnh, rất dịu dàng, hoàn toàn tương phản với mưa to gió lớn và sét đánh đùng đòng bên ngoài cửa sổ. Giọng anh mang theo nỗi đau thương mà cô chưa từng trải qua.

Anh nói: “Ông mang nỗi đau mất vợ khi bước vào tuổi trung niên, tuổi già chỉ có một mình, ông nói chuyện ông vui nhất chính là anh về thị trấn ở cùng ông. Ông thương yêu anh nhiều lắm, toàn tâm toàn ý chăm sóc nuôi nấng anh, làm sao có thể vào bệnh viện điều trị hóa chất, bỏ anh ở nhà một mình?”.

Ông trở về nhà, tiếp tục sống cùng cháu ngoại, cuộc sống vẫn vậy, vẫn nấu cơm, đưa đón anh đi học. Cuối tuần còn đưa anh ra ngoài mua đồ ăn, để anh chỉ chi trò trò ngoài chợ giống như đại thiếu gia. Nếu anh nói muốn ăn cá, y như rằng trong giỏ đồ sẽ có cá, nếu anh nói muốn ăn thịt bò hầm khoai tây, trên bàn cơm nhất định sẽ xuất hiện thịt bò hầm khoai tây thơm ngào ngạt.

Những ngày đầu, ông bị phổi nên không ngừng ho khan, ban đêm thậm chí còn ho ra máu, nhưng ông đóng kỹ cửa, đè thấp giọng che miệng ho, thậm chí ho trong chăn, bất kể thế nào cũng không để Trinh Lục Dương ở phòng bên cạnh nghe thấy.

Sau đó tể bào ung thư di căn tới gan, từng đêm từng đêm ông đau đớn vật vã trên giường, thậm chí dùng đến đèn pin trên tủ đầu giường không ngừng ép lên vị trí gan, lấy cái đau đớn bên ngoài át đi đau đớn bên trong.

Trinh Lục Dương nói: “Lúc học tiểu học anh từng học bài văn Hoài niệm mùa thu do Sử Thiết Sinh viết. Khi đó anh không hiểu lắm vì sao mẹ Sử Thiết Sinh lại dùng tay vịn của ghế chống đỡ thân thể, thậm chí tạo ra vết bầm. Mãi đến khi ông ngoại qua đời, anh mới nhìn thấy trên người ông những vết thương tương tự”.

Anh dừng một chút, như đang nhớ lại điều gì, đọc ra từng câu từng chữ: “Tôi không ngờ bà đã bệnh đến mức này, nhìn xe xích lô đi xa, không bao giờ ngờ được lại là xa nhau vĩnh viễn”.

Đây là một câu trong bài văn, Tần Chân nhớ mang máng nhưng nhớ không hết. Cô ngẩng đầu nhìn Trinh Lục Dương, toan mở miệng, đã thấy anh nhẹ nhàng bậc cười.

Anh nói: “Khi ông ngoại qua đời, thật ra anh không hề sợ hãi. Ông nói với anh, ông muốn ngủ một giấc dài thật dài. Ông nói anh buồn bình quá, khiến ông không ít lần phải đau đầu nhức óc, sau này ông có thể nghỉ ngơi, giao anh cho cha mẹ anh được rồi. Ông nói ông nhiều tuổi rồi, mắt kém rồi, lúc xào rau thường bỏ nhiều muối, đồ ăn làm ra càng ngày càng khó ăn . . . Thế nên, anh trở về bên cạnh bố mẹ sẽ không quá nhớ ông”.

Trinh Lục Dương khẽ thở dài, trong căn phòng yên ắng, tiếng hít vào thở ra đều đặn mà nhu hòa.

“Sau đó anh liền làm theo lời ông, nằm ngủ bên cạnh ông. Nhưng anh sợ ông sẽ đột ngột rời khỏi anh, cho nên cố mở to mắt nhìn đèn trên đỉnh đầu, anh nghe thấy ông thở từng con từng con, nghe thấy ông khó nhọc nói với anh, sau này phải sống cho tốt, cho dù gặp phải chuyện gì cũng phải dũng cảm, ông sẽ mãi dõi theo anh. . . Sau đó ông không nói gì nữa, ông nằm bên cạnh anh không nhúc nhích, nhắm mắt ngủ.”

Giọng Trinh Lục Dương từ từ yếu đi. Tần Chân sững sờ thật lâu không nói nên lời, sau cùng, cô cầm tay anh, gọi nhỏ: “Trinh Lục Dương?”.

Trinh Lục Dương quay đầu, trong ánh mắt có thứ gì đó lóe sáng, anh tựa vào vai cô, “Ngày ông mất, anh mới cảm thấy mình thực sự chỉ còn hai bàn tay trắng, không bố mẹ, không người thân, không nhà không cửa. Anh đơn độc nhìn ông, nhưng không cảm thấy sợ hãi, chỉ biết là từ nay về sau sẽ không còn ai yêu thương anh như vậy nữa”.

Anh vươn tay lên mò mẫm trong không trung, như muốn túm lấy thứ gì, sau đó khép ngón tay lại, chậm rãi đưa đến trước mắt: “Có một số thứ, bất kể em cố gắng thế nào cũng không giữ được, ví như mặt trời đang lặn, như người sắp chết, như màu sắc đang mất dần”.

Khóe mắt Tần Chân bỗng ươn ướt, hơi nóng không ngừng tràn ra như núi lửa định phun trào. Cô quờ quạng bắt lấy tay Trinh Lục Dương, áp lên mặt mình, cố gắng thu hút sự chú ý của anh, “Luôn luôn có những thứ ở lại, ví như em, như tình cảm của em, như tương lai anh đã nói, tương lai chỉ có hai chúng ta”.

Trinh Lục Dương cúi đầu cười tươi rói, “Ừ, anh biết”.

Tần Chân gắng gượng thở phào, tất muốn tỏ vẻ hài hước vỗ vỗ vai anh, trêu chọc một câu “Đa sầu đa cảm như vậy không thích hợp với anh đâu”.

Nhưng mà ngay sau đó, cô nghe thấy Trinh Lục Dương dùng giọng trầm thấp nhẹ nhàng nói: “Nếu em yêu một người, dù người đó già đi hay là đau yếu, dù người đó làm đồ ăn khó nuốt bao nhiêu, trí nhớ kém cỡ nào, trên mặt có bao nhiêu nếp nhăn, đáng vẻ xấu xí ra sao, em cũng sẽ không bởi vậy mà hết yêu người đó”.

“Thật ra anh vẫn muốn nói cho ông biết, anh cố gắng học nấu ăn, cố gắng học cách chăm sóc một người, là vì cho dù ông già đi, bị bệnh, cảm thấy bản thân không thể ở bên anh nữa, nhưng anh đã trưởng thành, đã có thể ở bên cạnh chăm sóc lại cho ông”.

“Nhưng ông trời không cho anh cơ hội này, sau khi ông vì anh bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, anh còn chưa kịp báo đáp chút nào, ông đã đi rồi.”

“Anh còn chưa nói với ông, ông xem, cháu đã biết nấu cơm, biết giặt quần áo, biết chăm sóc hoa cỏ ở ban công, biết một mình kiếm tiền sinh sống. . . Những gì ông hi vọng anh làm, anh đều đã làm được, nhưng người ông đó thật nhẫn tâm, ngay cả cơ hội để anh được khoe khoang cũng không cho, cứ thế đi rồi.”

Một hạt ngọc ướt át nhỏ xuống mu bàn tay Tần Chân, khiến cô run lên. Nhưng cô không nói nổi câu nào.

Trình Lục Dương nhắm mắt, khẽ nở nụ cười, “Trình Tần thị, khoảnh khắc này phiên em đừng tuân theo nguyên tắc im lặng là vàng, nói chút gì đó để nghe an ủi anh đi. Bên ngoài tiếng sấm to quá, anh sắp bị dọa đến khóc rồi, em mau an ủi vỗ về anh đi, nếu không anh sẽ chê em không đủ dịu dàng sẵn sàng sóc đó”.

Trong đêm dài, sấm sét vang dội, gió táp mưa sa. Từng tia chớp nhảy lên sáng rọi cả căn phòng, tiếng sấm, cũng ầm vang khiến người ta bồn chồn bất an.

Trong lòng Tần Chân như bị đục thủng một lỗ, trút toàn bộ mưa gió vào, khiến cô ướt đẫm, khổ sở muốn chết.

Sau tất cả mọi chuyện, Tần Chân cẩn thận ôm lấy eo anh, dúi đầu vào lòng anh, hít sâu một hơi, “Trình Lục Dương, trên thế giới này có rất nhiều chuyện em không thể ngăn cản, cũng không thể hứa hẹn, ví như mặt trời mọc, mặt trời lặn, ví như sinh lão bệnh tử. Em thậm chí không thể hứa hẹn với anh rằng em có thể luôn chịu được tính xấu của anh, vượt qua tất cả rào cản, khác biệt với anh, nhưng em luôn mong muốn cả đời sẽ được ở bên anh giống như bây giờ”.

Cô cảm nhận được người bên cạnh trong nháy mắt ngưng, tim dường như đập nhanh hơn, hiển nhiên là căng thẳng vì lời cô nói.

Cô vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ nghe nhịp đập trái tim anh, ngửi mùi hương dễ chịu trên người anh, chậm rãi nói: “Có thể em là người nhát gan, một khi nhận định điều gì sẽ lùi lại thay đổi, cũng không muốn trải nghiệm cái mới. Giống như nhãn hiệu sữa tắm và dầu gội đầu, em vẫn luôn chỉ dùng một loại, nhiều năm qua chưa từng thay đổi. Giống như Mạnh Đường, thích anh ta biến thành thói quen, nhiều năm như vậy vẫn chưa từng động lòng trước người khác...”.

“Cho nên bây giờ em đang muốn nói cho anh biết, em còn thích Mạnh Đường, sau đó nhìn xem có thể kích động xem anh có thể làm gì được em lúc này không chứ gì?” Trình Lục Dương nói giọng âm trầm, rõ ràng là không vui.

Tần Chân lắc đầu, tóc mai cọ cạo ở cằm anh: “Không, ý em là, việc em có thể thoát khỏi tình cảm dành cho Mạnh Đường, sau đó đặt anh vào trong trái tim, đây là chuyện cực kỳ khó lường”.

Cô nắm lấy tay anh, ôm chặt lấy anh, “Cho nên Trình Lục Dương, chỉ cần anh tốt với em một chút, chỉ cần mỗi ngày anh cười với em nhiều một chút, không chê em nghèo hơn anh, keo kiệt hơn anh, so đo hơn anh, thích cãi nhai hơn anh, một mực yêu chiều em, thì em nhất định sẽ không dễ dàng chuyển anh ra ngoài, để thay thế một người khác vào trong trái tim em đâu”.

“Bởi vì hiện tại, toàn bộ nơi này đều là của một người tên Trình Lục Dương, không chứa nổi ai khác nữa rồi.” Cô cầm tay anh đặt lên trái tim mình, trái tim đang đập kia giống như bị anh nắm trong tay, tự tôn và tình cảm của cô cũng giao hết cho anh, để anh sở hữu.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tình Anh Trao Em Tựa Ánh Ban Mai Rực Rỡ Nơi Cuối Trời

Type: Memap

Bên nhau đã một năm, cũng đến lúc phải về nhà họ Trình gặp mặt bố mẹ chồng, Tần Chân vừa hồi hộp lại vừa căng thẳng.

Cô đã thức giấc từ bốn rưỡi sáng. Bầu trời bên ngoài cửa sổ vẫn tối đen như mực nhưng cô không sao ngủ tiếp được. Cô cố khép đôi mi mệt mỏi, đầu óc vẫn tỉnh như sáo.

Giây phút bước vào cửa nhà họ Trình, Tần Chân hơi luống cuống. Đã đoán trước mức độ giàu có của chủ tịch tập đoàn Viễn Hằng, nhưng khi nhìn thấy sân tennis trong nhà – giữa thành phố B tác đất ta6qc vàng này – cô vẫn thấy choáng váng.

Cô khẽ kéo tay Trình Lục Dương, nhỏ nhẹ: “Em cứ thấy chột dạ thế nào ấy”.

“Em có phải bỏ nhí nuôi giấu bí mật của anh đâu mà phải chột dạ?”. Trình Lục Dương trấn an, “không sao đâu, nếu ông ấy dám tỏ thái độ, em cứ việc tuyên bố trong bụng mình đã có cháu nội! Nếu ông ấy dám nổi giận, em sẽ cho cháu nội ông ấy biết tay!”.

Tần Chân phì cười, rồi cứ thế bị Trình Lục Dương kéo đến cổng lớn.

Cô giúp việc trong nhà nghe tiếng chuông lập tức ra mở cửa cho bọn họ. Tần Chân cùng Trình Lục Dương cởi giày rồi bước vào phòng khách.

Trên ghế bành có hai người đang ngồi. Người thứ nhất là Lục Thư Nguyệt – người Tần Chân mới gặp cách đây không bao lâu, người đàn ông còn lại tóc đã bạc ba phần, gương mặt nghiêm nghị, không tùy tiện nói cười. Đó chính là cha của Trình Lục Dương.

Tần Chân cất lời chào hỏi: “Cháu chào hai bác ạ!”.

Lục Thụ Nguyệt cười tươi rói: “Chân Chân đến rồi hả? Hai bác chờ mãi!”.

Trình Viễn Hàng đang đọc báo bằng chiếc kính gọng vàng, chỉ ngẩng đầu lên, quét mắt nhìn Tần Chân một lượt rồi lại tiếp tục cúi xuống chuyên mục tin tức xã hội. Mặt ông không chút cảm xúc.

Lục Thụ Nguyệt khẽ đẩy tay chồng: “Kìa, cháu nó chào ông đấy!”.

“Thế à?” Trình Viễn Hàng thờ ơ đáp: “Không quen!”.

Trình Lục Dương toan mở miệng thì bị Tần Chân chặn lại. Cô mỉm cười, thưa với Trình Viễn Hàng: “Cháu chào bác trai, cháu là Tần Chân, bạn gái của Trình Lục Dương ạ”.

Trình Lục Dương nhanh chóng bổ sung: “Sắp thành bà xã đến nơi rồi!”.

Trình Viễn Hàng cau mặt, quăng tờ báo lên bàn trà cái ‘bộp’: “Bà xã à? Nói thế mà cũng nghe được hả? Dựng vợ gã chồng là chuyện lớn cả đời người, không được cha mẹ cho phép mà dám tự ý quyết định. Con còn coi bố và mẹ con ra gì nữa không?”.

“Chuyện đó con phải nghĩ đã mới biết được.” Trình Lục Dương không sợ chết đáp.

Lục Thụ Nguyệt cười dàn hòa rồi bảo Tần Chân và con trai ngồi xuống trò chuyện. Bà thăm hỏi hai bạn trẻ đủ điều, cực kỳ quan tâm săn sóc.

Ánh mắt sắc như dao của Trình Viễn Hàng vẫn xẹt qua Tần Chân, khiến cô bối rối lo âu. Sau một hồi xem xét đánh giá, ông không nói câu gì khó nghe mà chỉ bảo: “Nếu cô Tần đã là bạn gái của Lục Dương, liệu có ngại nói chuyện riêng với tôi một lát không?”.

“Sao có thể thế được? Tại sao bạn gái của con lại phải nói chuyện riêng với bố? Bố định chia rẽ tình cảm của tụi con chứ gì?” Vừa nghe thấy bố bảo muốn nói chuyện riêng với Tần Chân, Trình Lục Dương đã căng thẳng, vội vàng xù lông nhím, sợ Tần Chân bị bắt nạt.

Trình Viễn Hàng không thêm đôi co với anh, ông chỉ cười nhạt: “Sao, đã quyết lấy người ta làm vợ rồi mà còn không cho con dâu nói chuyện riêng với bố chồng à?”.

“Con lấy cô ấy chứ có phải bố lấy cô ấy đâu, đưa cô ấy về đây chẳng qua là cho phải phép với người lớn, để giữ thể diện cho bố mẹ chứ có phải là để bố mẹ xét duyệt đâu?” Trình Lục Dương chẳng bao giờ chịu nói chuyện tử tế với bố, “Không được, con không cho phép hai người nói chuyện riêng!”.

Trình Viễn Hàng vẫn cười: “Chắc con thấy bạn gái mình quá kém cỏi, không qua nổi ‘cửa’ của bố chứ gì? Bố chưa nói gì mà đã chột dạ rồi”.

Trình Lục Dương phá lên cười: “Ha ha, con chột dạ đấy, thì đã làm sao nào? Tiếc là con quá hiểu bố, từ trước đến giờ bố chưa bao giờ hài lòng về con thì làm sao mà hài lòng với bà xã con chọn được? Suốt đời bố đã hài lòng về ai bao giờ đâu. Đến cả con trai cả của bố cũng bị bố mắng mỏ thì con làm sao dám để người vợ còn chưa kịp cưới của mình nói chuyện riêng với bố được. Nỡ bố dọa cô ấy chạy mất thì con biết làm thế nào?”.

Tần Chân kéo tay anh, ngăn anh nói tiếp, rồi cô thông thả lên tiếng: “Cháu sẵn lòng trò chuyện riêng cùng bác ạ!”.

Trình Lục Dương cau mày, đứng chắn trước mặt cô: “Kể chuyện cười thế giới à? Không cho!”.

Tần Chân thủ thi bên tai anh: “Nghe em đi, em có phải thô trắng chuyên bị bắt nạt đâu, anh không nhớ cảnh em cãi nhau với anh chàng đưa hàng thế nào à? Anh có thấy em chịu thiệt bao giờ không?”.

Trình Lục Dương nhướng mi, nhìn cô nửa tin nửa ngờ.

“Em vốn muốn nói chuyện với bố anh từ lâu rồi, để em đi một chuyến xem sao!”.

Tần Chân cảm thấy diễn biến sự việc bắt đầu vượt khỏi dự liệu của anh.

Thư phòng của nhà họ Trình rộng đến mức khiến người ta phải trầm trồ. Phòng khách ở tầng một, thư phòng trên tầng hai.

Tần Chân theo chân Trình Viễn Hàng bước lên những bậc thang bằng gỗ cổ kính mà vững chãi, ngắm bóng lưng già mua nhưng thẳng tắp của ông, để ý thấy ông thỉnh thoảng lại ho khù khụ, cô phát hiện ra sức khỏe của ông không tốt.

Ông đẩy cửa thư phòng, ngồi xuống chiếc ghế bành nhưng đồ thảm viền vàng theo phong cách phục hưng rồi tiện tay chỉ vào chiếc ghế bành đối diện, bảo: “Cố Tần, ngồi đi!”.

Tần Chân vâng lời ngồi xuống.

Trước khi Trình Viễn Hàng mở miệng, cô đã nhanh nhẩu lễ phép: “Không giấu gì bác, thực ra cháu đã muốn gặp bác từ lâu rồi ạ!”.

Trình Viễn Hàng không ngờ cô lại ‘khai chiến’ trước. Ông nhìn cô hờ hững: “Ý cô Tần là, cô đã muốn được gã vào nhà họ Trình từ lâu, chỉ trách Lục

Dương đưa cô về đây quá muộn chứ gì?”.

Chắc, bác trai à, bác phải tự tin đến đẳng cấp nào mới có thể ảo tưởng rằng ai cũng nhắm nhe đào mỏ tài sản nhà bác vậy?

Tần Chân mỉm cười: “không phải đâu ạ, chỉ là cháu có đôi lời muốn trực tiếp nói với bác mà thôi”.

Trình Viễn Hàng nhìn cô bằng ánh mắt sắc lẹm không hề kiêng nể, thấy vẻ mặt cô kiên định, bỗng chốc ông không biết phải nói gì.

Ông cảm thấy đứa con gái này khác hẳn lúc mới bước vào nhà: Lúc ấy, trông cô rất lo lắng, ánh mắt đầy e dè, còn giờ đây, cô nhìn thẳng vào ông, không hề khách sáo.

Trình Viễn Hàng bỗng có cảm giác những lời Tần Chân sắp nói không dễ nghe chút nào. Nhưng mặt ông vẫn sa sầm: “Chuyện gì?”.

Tần Chân nói thẳng: “Có lẽ những lời cháu nói không hề dễ nghe, mong bác hãy chuẩn bị tâm lý”.

Trình Viễn Hàng nhú mày: “Ý của cô Tần là gì?”.

“Cháu đã nói rất rõ rồi, chỉ nhắc bác trước một chút thôi, nếu bác đã sẵn sàng thì cháu xin phép nói.”

Tần Chân chưa kịp nói câu nào mà Trình Viễn Hàng đã vừa kinh ngạc vừa giận dữ.

Tần Chân hít một hơi dài rồi lên tiếng: “Bảy tháng trước, cháu tình cờ gặp gỡ con trai bác. Lúc ấy cháu cảm thấy anh ấy là kẻ ngang ngược nhất, phiền phức nhất, khó chịu nhất trên thế giới này. Cứ mở miệng ra là khiến người ta tức chết, chẳng khác gì đứa bé không được dạy dỗ từ tũ”.

Cô thấy trán Trình Viễn Hàng càng nhú chặt thêm, có lẽ ông khó chịu vì câu “Không được dạy dỗ từ tũ” của cô.

Nhưng cô không cho ông bất cứ cơ hội nào để phản bác: “Rồi sau đó do công việc, chúng cháu bắt đầu tiếp xúc nhau mỗi ngày. Ban đầu cháu cảm thấy anh ấy là người cô độc, cáu bẳn, khó gần, thậm chí còn chẳng có lấy một người bạn, đến cả người trợ lý thân cận nhất cũng khó lòng chạm đến cõi lòng anh ấy. Lúc ấy cháu nghĩ, người bố người mẹ nào đã dạy dỗ ra một đứa con trai như thế? Sao có thể để anh ấy không thêm bận tâm đến cảm nhận của người khác, sống trên đời mà cứ như ở chỗ không người”.

Giọng nói lạnh như băng của Trình Viễn Hàng vọng đến: “Cô Tần, ăn nói phải có suy nghĩ, cẩn thận hậu quả...”.

“Ngại quá, cháu chưa nói hết, bác Trình là người có học thức, xin đừng cắt lời người khác.” Tần Chân càng nói càng không khách sáo.

“Tiếp xúc được vài tháng, cháu đã hiểu thêm về Trình Lục Dương. Cháu phát hiện ra rằng không phải anh ấy không biết quan tâm đến người khác mà chỉ cất những quan tâm ấy vào một chiếc vỏ ốc lạnh lùng. Anh ấy biết hoàn cảnh gia đình nhà cháu khó khăn nên đã khéo léo bảo Phương Khải chuyển lời cho cháu, rằng chi phí sử xe sẽ do phí trường dạy lái chi trả; anh ấy sợ cháu thân gái một mình đi đường đêm nguy hiểm nên lần nào cũng dặn Phương Khải đích thân đưa cháu về nhà; thấy cháu ngất xỉu bên vệ đường, anh ấy đưa cháu vào viện rồi ở lại trông nom suốt đêm. Ngày hôm sau, dù cháu làm loạn đến mức nào, anh ấy vẫn nhẫn nhịn đưa cháu về nhà...”

“Cô Tần, nói vào trọng tâm vấn đề đi, tôi không có hứng thú nghe những tình tiết sến súa trong tiểu thuyết đâu.”

“Ngại quá, mong bác hãy chịu khó kiên nhẫn giấy lát, đừng cắt lời cháu nữa, để cháu nói một lần là hết có được không ạ?” Tần Chân lễ phép đề nghị.

Trình Viễn Hàng then quá hóa giận.

“Cháu không trình bày nhiều chi tiết nữa, nói tóm lại, cuối cùng cháu cũng đã hiểu được tâm lòng của Trình Lục Dương. Anh ấy có một trái tim lương thiện nhất, yêu mềm nhất trên thế giới này. Chỉ vì không được bố mẹ bầu bạn, kiên nhẫn dạy bảo trong quá trình trưởng thành nên mới như cây cỏ dại cô đơn, trông thì rất đạo mạo lịch lãm, thực ra lại cực kì thiếu giáo dục.”

“Bởi thế, suy cho cùng, anh ấy trở thành người như vậy, trước hết cháu phải cảm ơn bác, nếu không có bác sinh thành thì cháu đã chẳng có cơ hội gặp một Trình Lục Dương như vậy. Anh ấy đối xử với cháu tốt hơn bất kì ai khác trên đời. Nhưng đồng thời, cháu cũng muốn mắng bác một trận thật to, bởi bố mẹ chỉ sinh mà không dạy, bỏ đứa con thơ dại cho ông ngoại, để anh ấy phải chịu nỗi đau không thể nào xoa lấp, đến nỗi giờ đây tính tình gai góc đáng sợ. Đó là sai lầm không thể nào bỏ qua được.”

Trình Viễn Hàng thảng thốt kinh ngạc!

“Cô Tần!”

“Xin lỗi bác, cháu vẫn chưa nói hết, phiền bác kiên nhẫn!”

Tần Chân càng nói càng bùng bùng khí thế, nếu không có chiếc bàn ngăn cách, e rằng “mùa xuân” của cô đã văng đến mặt bác già rồi.

“Trước khi gặp cháu, con trai bác cô độc, cao ngạo, hướng nội, tự ti, không bạn không bè; nhưng sau khi gặp cháu, cuối cùng anh ấy cũng đã thể hiện được yêu ghét buồn giận, học được cách hạ bớt tự tôn để toàn tâm toàn ý đối đãi với mọi người. Cháu nghĩ điều này hai bác chưa làm được. Thật lòng, cháu có thể tự hào mà tuyên bố rằng cháu không hề cảm thấy mình không xứng với con trai bác bởi vì chỉ khi ở bên cạnh cháu, Trình Lục Dương mới là Trình Lục Dương tuyệt vời nhất.”

Cuối cùng Trình Viễn Hàng cũng không tài nào nhẫn nhịn nổi nữa. Ông đập bàn: “Tôi chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào ăn nói ngang ngược như cô! Nói như cô thì con trai tôi chẳng ra gì, người làm cha như tôi là đồ vô tích sự, còn cô là tiên nữ giáng trần, mở lòng từ bi cứu vớt cuộc đời nó chứ gì? Cô có đang dát vàng lên mặt mình không vậy?”.

Trình Lục Dương vẫn đang đứng nghe lén ngoài cửa, nghe thấy tiếng đập bàn, toan xông vào giải cứu Tần Chân.

Nhưng chỉ một giây sau, anh lại nghe tiếng cười không chút lễ độ của cô, và tiếng cô nhẹ như gió thoảng: “Đúng là thế đấy ạ!”.

Trình Viễn Hàng không biết phải nói gì nữa.

Ông chưa bao giờ gặp người phụ nữ mặt dạn mày dày đến mức này!

Ông chỉ biết tức đến mức thở phì phò, rồi nghiêng răng nói: “Nói cho cô biết, cô đừng hòng bước chân vào cửa nhà họ Trình!”.

Tần Chân nhìn ông bằng ánh mắt trong veo. Cô gần từng tiếng: “Thật ra, nhìn vào cách các bác đối xử với Trình Lục Dương trước kia, cháu hận các bác còn không đủ, sao lại muốn bước vào nhà bác chứ? Có lẽ bác nghĩ tài sản nhà bác khiến ai cũng phải ghen tị, nhưng đối với cháu, chúng chẳng là gì cả, cháu chỉ cần Trình Lục Dương thôi. Mà cháu vô cùng xác định một điều, nếu cháu đề nghị, thì dù phải ở rể nhà cháu, Trình Lục Dương cũng không lấy làm phiền”.

Tần Chân cũng không chắc lắm, câu này chỉ là tiện miệng nói ra để dọa Trình Viễn Hàng thôi. Dẫu sao Trình Lục Dương vẫn là một người kiêu ngạo, bảo anh ở rể ... anh chịu gặt đầu mới lạ.

Trình Viễn Hàng tức giận đến mức râu tóc dựng ngược, không nói nổi câu nào.

Tần Chân ung dung đứng dậy, trước khi rời khỏi phòng còn ngoái lại nói: “Thật ra trước khi đến, cháu vốn định nói ra một việc để được thấy bác hối hận vì trước kia đã đối xử với Trình Lục Dương như thế ... Nhưng mà trông bác không được khỏe, cháu sợ nói ra sẽ khiến bác bị kích động, nếu vậy Trình Lục Dương cũng sẽ buồn lòng, cho nên hôm nay chỉ đến đây thôi”.

Tần Chân đi một đôi giày cao gót gót nhọn, mỗi bước đi lại văng ra tiếng lộc cộc trên sàn nhà bằng gỗ.

Khi ra tới cửa, hình như cô lại nhớ ra điều gì, bèn quay đầu cười diêm dăm: “Còn có một việc nữa, chắc hẳn bác cũng đã nhìn ra, cháu không phải loại vừa, bác có coi cháu là loại phụ nữ nanh nọc cũng chẳng sao. Cho nên sau này, nếu muốn đối phó với Trình Lục Dương, ví dụ như ép anh ấy bỏ cháu, bắt anh ấy đi xem mặt người phụ nữ khác chẳng hạn, thì xin mời bác chia mũi dùi vào cháu, ném tiền vào mặt cháu, đưa chi phiếu cho cháu đều được, nhưng đừng xài những chiêu cũ như nhắm vào công ty của anh ấy, mua chuộc đối tác của anh ấy hay cướp đi nguồn khách hàng của anh ấy, bác nhé!”.

Tần Chân nháy mắt với Trình Viễn Hàng rồi mở cửa.

Ngoài cửa, ngài Trình Lục Dương nhà cô đang đứng, ánh mắt anh lấp lánh, khỏe môi cong cong.

Ngài Trình thò đầu vào trong thư phòng, toe toét cười với Trình Viễn Hàng: “Ông già, giờ con đã là kẻ bám váy vợ rồi, bố đừng có chọc giận con, Trình Tần thị nhà con không để bắt nạt đâu!”.

Một đàn quạ đen quang quác bay qua đầu Trình Viễn Hàng.

Tần Chân ở lại nhà họ Trình không đến một tiếng đồng hồ, đến vội vàng, đi cũng vội vàng.

Thế mà không hiểu sao Trình Viễn Hàng cứ có cảm giác bão tố đổ bộ, tai họa chất chồng.

Ông ngồi lặng thinh trong thư phòng, vừa giận Tần Chân xác xược vô lễ, vừa vô thức nhớ lại những lời cô nói.

Ông biết rất rõ mình tức giận điều gì, một phần vì cô không nể tình, một phần vì những lời nói của cô tố cáo một tội ác vô cùng xác thực mà ông từng phạm phải.

Ông thất hổ thẹn với đứa con Trình Lục Dương này, suốt một đời.

Nhưng Trình Viễn Hàng ông lại là một người kiêu ngạo không biết thế nào là cúi đầu. Ông không muốn thừa nhận bản thân mình đã sai, lại càng không chịu vì thế mà ăn nói mềm mỏng để con nhận ra rằng ông áy náy. Bởi thế càng ngày ông càng đối xử tệ với Trình Lục Dương, làm bất cứ chuyện gì cũng càn tâu rảo máng, thậm chí còn nghiêm khắc hơn so với khi dạy dỗ Trình Húc Đông.

Ông muốn giữ gìn chút tôn nghiêm cuối cùng của người làm cha.

Ông biết rõ mình lại phạm sai lầm thêm lần nữa, nhưng có chết cũng không hối cải.

Ông nghĩ Trình Lục Dương là con ông, dù thế nào cũng nên thông cảm cho tôn nghiêm của ông. Đó chính là đạo hiếu.

Để cuối cùng, cho đến hôm nay, hai bố con ông càng thêm xa cách.

Tuyết lát phát roi ngoài cửa sổ. Trận tuyết đầu đông.

Trình Viễn Hàng không bật điều hòa, chỉ lẳng lặng ngồi trên chiếc ghế bành bọc nhung đỏ sậm tơ vàng với vẻ mặt mệt mỏi và ánh mắt trống rỗng. Ông thảng thốt mơ hồ, không biết rốt cuộc mình đang ngồi đây để nghĩ gì.

Mãi đến khi Lục Thư Nguyệt chậm rãi bước vào, phủ một tấm chăn lên đùi ông, rồi bà lấy điều khiển từ xa bật điều hòa.

“Trời lạnh, ông ngồi thần thờ một mình ở đây làm gì?”

Trình Viễn Hàng ngẩng đầu nhìn bà, người bạn đời ở bên ông đã mấy chục năm, giờ đã già đi, chỉ là tốc độ chậm hơn ông thôi. Mái tóc bà vẫn đen nhánh đẹp đẽ, phải nhìn thật kỹ mới thấy vài sợi bạc.

Ông thờ dãi rồi nhìn xuống đôi bàn tay già nua của mình, chỉ vậy thôi cũng đủ để hình dung nét mặt mệt mỏi long đong.

“Tôi đang nghĩ...” Ông ngập ngừng, cuối cùng thờ ra một làn khói trắng, không nói thêm gì nữa.

“Nghĩ cái gì? Nghĩ xem vì sao trước kia lại nở bỏ rơi con trai, vì làm ăn, vì công ty mà không ngó ngang gì đến nó? Hay là nghĩ xem phải làm sao để bù đắp cho Lục Dương, để sau này quan hệ giữa hai bố con dịu đi đôi chút?” Lục Thư Nguyệt ngồi xuống trước mặt ông, cầm lấy bàn tay ông.

“...”

“Viễn Hàng, người ta sống trên đời không thể không phạm sai lầm, nhưng quan trọng nhất là biết sai để sửa.” Bà áp bàn tay ông lên gò má mình: “Con cái lớn cả rồi, tuy rằng chúng ta phạm sai lầm, không thể sống cùng con những ngày xưa đó, nhưng nó vẫn là đứa con đáng để chúng ta tự hào. Ông còn muốn cô chấp đền lúc nào nữa? Không khí căng thẳng mệt mỏi ở nhà chúng ta còn phải kéo dài đến bao giờ?”

Bàn tay Trình Viễn Hàng khẽ run rẩy. Ông lặng lẽ nhìn bông tuyết bay là tả ngoài trời, trong ký ức thấp thoáng hình ảnh ngày Trình Lục Dương ra đời. Hình như hôm đó ngoài cửa sổ cũng là một vùng tuyết trắng mênh mông như thế.

Bác sĩ bảo: “Tuyết rơi đúng lúc báo năm được mùa, thằng nhóc kháu khỉnh này đúng là ngôi sao may mắn!”.

Cũng bắt đầu từ năm ấy, công ty ông càng ngày càng lớn mạnh, việc làm ăn phát triển không ngừng, nhưng cùng với niềm vui bất ngờ đến mức mù mịt cả đầu óc ấy, dường như ông đã quên điều gì đó, mất đi điều gì đó.

Ví như tình thân, như sự quan tâm yêu thương con cái.

Giữ thế giới phồn hoa này, khát vọng và danh lợi đáng sợ đến nỗi dễ dàng khiến người ta đánh mất lý trí, không ngừng lún sâu, càng ngày càng tham lam.

Ông cười khổ sở, quay sang nhìn vợ: “Thư Nguyệt, cô vợ mà Lục Dương tìm về ghế gối thật, suýt nữa thì mắng cho cái đầu đá hồ đồ của tôi tỉnh ra rồi...”.

Cùng trong màn tuyết tung bay ấy, đôi tình nhân trẻ tuổi đang nắm tay nhau bước ra khỏi biệt thự nhà họ Trình.

“Trình Tần thị, em được anh chiều quá nên lá gan càng ngày càng phình ra to, dám dùng giọng điệu hung hãn mắng bố anh cơ đấy!”

“Em thương anh nên mới giận ông ấy.”

“Thật ra ông ấy chỉ khẩu xà tâm Phật thôi, em đừng để bụng, lần sau cũng đừng cãi vã với ông ấy nữa!”.

“...Anh chỉ biết trình bày lý thuyết thôi. Bảo em đừng cãi vã với ông ấy, còn anh thì sao?”

“Anh khác, đây gọi là yêu cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi, là cách thể hiện tình yêu độc đáo của nhà họ Trình anh... Ồ! Ồi Ồi! Em làm gì thế? Sao lại đánh anh?”

“Em sắp lấy anh rồi, Trình Tần thị cũng là người nhà họ Trình, phải không nào? Thế nên em phải nhanh chóng học hỏi cách thể hiện tình yêu độc đáo này để xứng đáng là một thành viên trong gia đình chứ!”.

“Cứu với! Mưu sát chồng! Loại vợ này anh không cần!”

“Anh dám không cần!”

Hai người đùa giỡn chạy vòng quanh, cuối cùng dừng lại thở hổn hển, người này nhìn sang người kia, bật cười.

Ánh mắt Tần Chân lấp lánh sáng ngời, chạy nhanh nên rang đỏ nhuộm trên gò má.

Khu nhà này được thăm thực vật bao quanh, dù đã vào đông nhưng vẫn có một rừng thông tươi tốt. Mười giờ sáng, mặt trời tỏa ánh sáng dịu dịu, khiến cái rét mùa đông trở nên ả, áp vui tươi.

Trình Lục Dương nắm tay cô, từng bước tiến về phía trước.

“Tàn Chân”

“Dạ?”

“Đã bao giờ anh nói anh yêu em rất nhiều chưa?”

“... Sáng nay vừa nói một lần rồi.”

“Vậy bây giờ anh nói thêm lần nữa.”

“Ừ, tốt hơn hết là đổi sang cách ví von khác đi, đừng có ‘bổn cũ soạn lại’ mãi.”

“Nhất trí!” Ngài Trình cười ngoác miệng, chỉ tay lên bầu trời: “Anh yêu em, tựa ánh ban mai rực rỡ nơi cuối trời”.

“Nhưng ánh ban mai rồi sẽ có lúc tàn!”

“Đúngn vậy, nhưng cuộc đời là thế, mặt trời mọc rồi lại lặn. Tình yêu của chúng mình cũng thế, sẽ có vui có buồn, sẽ có lúc cãi cọ. Nhưng dù chuyện gì xảy ra, chỉ cần đợi đến bình minh, mặt trời sẽ lại tỏa sáng, trái tim anh cũng vậy, sẽ luôn luôn ở cạnh bên em.”

Tàn Chân muốn cười, chỉ híp mắt bảo anh: “Ngài Trình, em phát hiện ra dạo này anh đã biến thành hoàng tử đường mật ngon ngọt rồi thì phải! Thuộc tính độc miệng biến mất rồi à? Tự dung em rất không quen, cứ nhớ nhung Trình Lục Dương hung dữ trước kia.”

“Thôi anh cần gì phải hung dữ nữa, hôm nay nghe xong cuộc nói chuyện giữa em và ông già, anh phát hiện em đã ‘lành nghề’ lắm rồi, trò giỏi hơn thầy, xét về mặt ác khẩu đến mức tức chết người, em mạnh hơn anh nhiều. Thế nên sau này, nhiệm vụ ‘đá đáp người ngoài’ vinh quang mà gian khổ xin được giao cho em nhé!”.

“Sao anh chỉ biết giao nhiệm vụ thế hả, phải giao cả sổ tiết kiệm và thẻ tín dụng nữa chứ!”

“... Hôm nay trời đẹp thật.”

“Anh, biến, đi!”

“Ha ha ha ha ...”

...

Rồi sau đó, cuối cùng, hai người họ cũng đã nên vợ nên chồng. Đám cưới được tổ chức ở đảo Santorini, Hy Lạp, giữa Địa Trung Hải mênh mang xanh thẳm.

Hôm ấy, Trình Lục Dương đã ngâm tặng vợ một bài thơ tình của nhà thơ người Chile – Pablo Neruda. Bởi tiếng Anh của Tàn Chân không giỏi lắm nên sau khi đọc bản tiếng Anh, Trình Lục Dương đã dịch ra cho vợ:

Này người yêu hồi,

Những lời đồn thổi về anh từ miệng người đời

Chẳng bao giờ tôi tệ hơn những điều anh chính miệng kể đâu.

Anh sống giữa thảo nguyên bao la vô tận

Chẳng chờ đợi điều gì, kể cả ái tình.

Rồi một ngày, đóa hồng của lòng anh xuất hiện.

Anh mãi miết đuổi tìm, mãi miết nhớ nhung em.

Người ta còn nói với em điều gì nữa nhĩ?

Anh không thánh thiện cũng khg độc tàn

Anh chỉ là một người đàn ông yêu em say đắm.

Liệu họ có nhắc đến những hiểm nguy anh thường gặp phải?

Nhưng em đã biết cả rồi, em chia sẻ cùng anh.

Họ sẽ thì thầm bên tai anh những lời quý dữ.

Hồng chia rẽ mối tình nồng thắm kiên định của đôi ta

Rằng: “Người con gái anh yêu chẳng hề xứng đôi vừa lứa,

Hà có gì anh dưng hiến tấm lòng?

Lẽ ra anh nên tìm một cô nàng xinh đẹp,

Chăm chỉ hơn, sâu sắc, dịu dàng hơn.

Hãy tìm một cô nàng mạnh mẽ hơn, anh hiểu điều ấy, phải không?

Cô nàng kia quá ư mềm yếu, lại ngây ngô, ngốc nghếch, chẳng khéo léo lấy lòng.”

Họ còn nói rất nhiều, nhưng anh chỉ đáp bằng những lời trân trọng:

“Tôi chỉ cần mình nàng thôi, người tôi yêu nhất trên đời.

Chỉ yêu mình nàng, không phải một người nào khác.”

...

Với trái tim thuần khiết chân thành

Em bước vào đời anh, mang theo bao hi vọng,

Em mang đến cho anh ánh sáng, bánh mì, và bóng tối,

Anh yêu em như con người em vốn thế,

Những lời này anh sẽ chẳng nhắc lại với ai đâu,

Chỉ mình em thôi, hỡi người yêu dấu.

Hỡi người đời, xin hãy tránh xa,

Đừng tranh cãi bằng những lời gian dối.

Khi cây tình yêu đâm chồi, thay lá mới,

Rồi lá vàng, trước khi về lòng đất mẹ xa xôi,

Sẽ làm chứng nhân cho tình yêu nồng ấm tuyệt vời

Tự một nụ hôn

Nồng ấm khôn nguôi . . .

Bài thơ rất dài, kể lại từng chi tiết nhỏ nhất về mỗi chặng đường họ đã trải qua.

Nhưng bài thơ cũng rất ngắn, ngắn tựa đời người, tựa chớp mắt xẹt qua dòng thời gian vô cùng.

Khi âm cuối cùng của bài thơ chấm dứt, trong khoảnh khắc, bên tai Tần Chân vang lên một âm thanh mơ ảo: tiếng gió biển, tiếng bầu trời, tiếng nắng rơi và tiếng những bụi xoáy lấp lánh trong không khí Địa Trung hải xoáy cuộn vào nhau, dâng lên rộn rã. Thế giới trước mắt cô nhòe đi giữa bản giao hưởng của tình yêu hân hoan, dịu ngọt.

Giữa hai hàng lệ nhạt nhòa, cô thấy Trình Lục Dương chậm chậm quỳ gối, nâng bàn tay cô lên hôn rồi ngẩng đầu nhìn cô chân thành: “Tần Chân, đây là lời thề của anh, cũng là lời hứa thủy chung của anh, mãi mãi”.

This is my vow. All my life, I will always love you.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Nhật Ký Chia Tay Kiếp Fa Của Chàng Trình Lục Dương

Tôi là Trình Lục Dương, giới tính nam, ba mươi tuổi, từng yêu ba lần, ba cô bạn gái trước đều thông minh xinh đẹp, điều kiện gia đình xuất sắc.

Ba mối tình ấy, dài nhất được ba tháng, ngắn nhất mười bảy ngày.

Mới đầu người ta luôn tưởng tôi đẹp trai lại lắm tiền. Không phải tôi tự cao tự đại, nhưng đúng là, tuy tính tình quái gở, sớm nắng chiều mưa, nhưng tôi tự tin một trăm phần trăm mình đủ sức cưới được một nữ thần về nhà.

Thế nhưng không ngờ lại có một ngày tôi cưới một cô nàng hoàn toàn không có bất cứ thuộc tính nữ thần nào về làm vợ.

Cô ấy đánh đá lăm, lại còn hay khôn vặt, động chút là nổi cáu, nhưng cứ có lợi là y như rằng hăm dọa sà vào. Cô ấy không có tiền, cũng không học hành xuất sắc, công việc làng nhàng, gia đình bình thường, là kiểu người không cùng một thế giới với tôi. Cô ấy sinh ra và lớn lên trong một môi trường xã hội phức tạp, sớm đã phải vật lộn để mưu sinh, thế nhưng cuộc sống vẫn chẳng lấy gì làm dễ chịu.

Tôi vốn vẫn giữ khoảng cách với kiểu người như cô ấy, bởi con người tôi từ trước đến nay chưa từng quá gần bó với bất kì ai.

Cho nên tôi cực kì nghi ngờ rằng khi lo liệu chuyện tình yêu cho tôi, thần Cupid đã nhầm lẫn bắn rơi tất cả các nữ thần, để đến nỗi Nguyệt Lão phải đền cho tôi một cô nàng cực kì thực tế.

Cô ấy cứ thế ngang ngược xông vào thế giới của tôi, hoạt bát lanh lợi, không hề nữ tính dịu dàng. Cô ấy mang theo nỗi cô đơn đầy dưng cảm mà tôi không sao hiểu nổi. Cô ấy mang trái tim mình đặt trước mắt tôi, trần trụi, không chút giấu che.

Cô ấy quan tâm đến tôi, tức giận nể nang tôi, cần nhắc dạy dỗ tôi, chăm sóc cho tôi khi tôi ốm.

Dường như cô ấy chẳng sợ hãi điều gì, thế nhưng khi đối mặt với tình yêu, cô ấy lại yếu đuối và ngây thơ đến nỗi phải chịu hết tổn thương này đến tổn thương khác.

Mới đầu tôi chỉ chúng mắt, dẫu gì cô ấy cũng là “thuộc hạ” của Trình Lục Dương tôi, sao có thể bị người khác bắt nạt đến nỗi không đủ sức chống trả?

Rồi sau đó, khi cô ấy không kiêng nể gì mà khóc như mưa như gió trước mặt tôi, trái tim tôi bỗng xuất hiện một xúc cảm lạ lùng: Tim tôi đau nhói.

Thậm chí tôi còn ghen tị với Mạnh Đường, căm ghét Mạnh Đường, thù hận Mạnh Đường.

Trước cảm nhận chưa từng xuất hiện trong ba mươi năm cuộc đời ấy, tôi chẳng biết phải làm sao. Rồi chính lúc vội vã ra tay hỗ trợ cô ấy, giúp cô ấy đi xem mắt hết lần này đến lần khác, cuối cùng cũng “giải quyết vấn đề tồn kho” cho cô ấy, cõi lòng tôi bỗng hoang mang thảng thốt.

Tôi thích cô ấy.

Tôi muốn chiếm cô ấy làm của riêng.

Tôi nghĩ trên đời này không hề có sự kết hợp hoàn mỹ, bởi thế nên tôi và Tần Chân, một anh chàng đẹp trai cao to, giàu có và một cô nàng cộc dặt yêu nhau cũng chẳng có gì là lạ.

Trong tình yêu, những thứ như trời sinh một cặp hay tâm đầu ý hợp không xuất phát từ sự môn đăng hộ đối hay ngoại hình cân xứng. Bởi trước trái tim chân thành, tất cả những “xứng hay không xứng” kia đều chỉ là cát bụi.

Tôi tên là Trình Lục Dương, giới tính nam, ba mươi tuổi, vào một ngày như bao ngày, khi vẫn tưởng mình sẽ sống cô độc giữa thế giới chỉ có hai màu đen và trắng này, tôi đã gặp một người con gái tên là Tần Chân.

Từ đó về sau, thế giới của tôi có thêm một vầng mặt trời rực rỡ, long lanh sắc màu, tỏa sáng muôn phương, không bao giờ tàn úa.

ĐÔI LỜI CUỐI SÁCH

Xin được gửi tặng cuốn sách này đến những người đang đắm chìm trong tình yêu hoặc đang chờ đợi tình yêu tới.

Mong sao khi đọc đến những dòng này, trái tim bạn vẫn đang bình yên hạnh phúc, ngập tràn yêu thương.

Trong bài thơ kết truyện, Pablo đã viết: “Với trái tim thuần khiết chân thành. Em bước vào đời anh, mang theo bao hy vọng”.

Còn tôi, xin chân thành cảm ơn các bạn đọc đã bước vào cuốn sách này, mang theo tâm trạng vui tươi và thích thú.

Tôi đã dành ba tháng để hoàn thành cuốn sách này, sau hơn một năm, cuối cùng câu chuyện cũng xuất hiện trên mặt giấy. Chuyện giữa Trình Lục Dương và Tần Chân đã đi đến hồi kết, tôi và các bạn, chính là chứng nhân cho tình yêu của họ.

Không có gì có thể diễn tả được sự xúc động và tấm lòng biết ơn của tôi trong giây phút này.

Xin được cung kính nghiêng mình.

Dung Quang

Ngày 1 tháng 11 năm 2015

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Ngoại Truyện Về Bạch Lộ Và Ninh Hạo Thần

Type: Tít Mít

1.

Khi Bạch Lộ vội vàng chạy tới quảng trường Vạn Đạt, đồng hồ đã điểm mười một giờ.

Đám đông nhảy múa đã tan đi từ lâu, các cửa hàng đã đóng cửa hết. Bạch Lộ đỗ xe lại ven đường, đảo mắt nhìn khắp nơi tìm kiếm người “đẹp trai nhất quảng trường” trong truyền thuyết.

Tần Chân nói cái gã tổng giám đốc Trình Lục Dương da dầy ác khẩu đó uống say rồi, đang lang thang giữa quảng trường. Thế nhưng cô giáo Lý - người đối với Tần Chân ân trọng như núi - lại đang bệnh nặng, ngày mai phải phẫu thuật nên Tần Chân phải đến thăm. Thế là Bạch Lộ gánh trọng trách một mình lái xe đi giúp cô bạn thân “truy quét” anh chàng chưa từng thấy mặt.

Quảng trường lúc đó vắng người, có người ngồi ngẩn ngơ dưới tán cây to, có đôi tình nhân thong thả tản bộ trên con đường nhỏ, có người hồi hải rảo bước ngang qua.

Ánh mắt cô rơi xuống một người đàn ông đang cầm chai rượu lão đảo đi bên ngoài trung tâm thương mại, bàn lao tới, quát to: “Trình Lục Dương!”.

Người đàn ông đó quay phắt lại. Gương mặt anh ta xồm xoàm râu, tóc tai bù xù, ăn mặc rách rưới. Đáng chú ý nhất là, trên tay anh ta cầm một cái bát mè... chuyên dùng để ăn xin.

“Đụng” phải ánh mắt hung ác của người ăn mày, Bạch Lộ ôm mặt, cúi gập người: “Xin lỗi anh, tôi nhận nhầm người, nhận nhầm người...”.

Cô lại tìm tiếp một lúc lâu, cuối cùng trông thấy một người đàn ông đứng bất động dưới cột đèn đường phía trước. Anh ta đang đợi ai đó thì phải.

Nhìn dáng người... đích thị một anh chàng đẹp trai.

Lần này, cô đứng yên, suy xét một hồi, quét mắt một lượt từ gương mặt nhìn nghiêng cho đến bộ comple cát may vừa vặn, từ thân hình cao lớn thẳng tắp cho đến đôi chân thon dài, cuối cùng xác định, chắc hẳn người này là Trình Lục Dương.

Thế là Bạch Lộ phăm phăm bước đến trước mặt anh ta, đặt một câu hỏi thăm dò nhằm xác nhận lần cuối: “Chào anh, anh đang đợi ai phải không?”

Người đó quay sang nhìn cô.

Đôi mắt hẹp dài đen nhánh, gương mặt sắc nét, ngũ quan rõ ràng như tạc tượng, đẹp đẽ tuấn tú, môi mỏng mím nhẹ.

Bạch Lộ ngửi thấy hương rượu thoang thoảng trên người anh ta.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người này đúng là gã ma men Trình Lục Dương rồi. Cô bèn túm lấy cổ tay anh ta: “Cuối cùng cũng tìm được anh, mau đi thôi, gấp lắm rồi, Tần Chân đang đợi chúng ta đấy!”.

Ninh Hạo Thần đã đau dạ dày lại thêm cả đau đầu.

Anh đau dạ dày là vì hôm trước trò chơi điện tử trực tuyến quy mô lớn do anh chỉ đạo thiết kế đã được tung ra thử nghiệm và thành công vang dội, nhận được vô số lời khen từ cộng đồng mạng. Tối nay, trong tiệc chúc mừng, anh không tiện từ chối nên phải uống hơi nhiều rượu, khiến bệnh dạ dày tái phát.

Còn đau đầu là vì, rõ ràng anh đang đứng đây đợi bạn ra bãi đậu lấy xe đến đón, không hiểu sao bỗng dưng lại có một cô gái trẻ xông đến, đụng chân đụng tay, lúi lúi kéo kéo?

Anh giật tay ra khỏi tay Bạch Lộ, cau mày: “Cô nhận nhầm người rồi!”.

Bạch Lộ nhếch mép cười, “Kẻ say nào cũng thích nhận mình tỉnh thì phải? Thôi được rồi, mau đi theo tôi, tôi tìm anh mãi đấy. Nếu không mau mau về ngủ trước mười hai giờ để giữ gìn nhan sắc thì sáng mai tôi sẽ ôm quãng mắt gấu trúc đi làm mất”.

Nói đoạn, cô lại thò vuốt túm lấy cổ tay Ninh Hạo Thần.

Trước nay cô chỉ đụng chạm thân thiết như thế với mỗi Tần Chân. Cánh tay Tần Chân mảnh dẻ mềm mại, khác hẳn với cánh tay vừa cứng cáp vừa mạnh mẽ, vừa... đậm chất đàn ông của người này.

Cô còn chưa kịp cảm nhận tỉ mỉ, Ninh Hạo Thần lại lần nữa rút tay ra, đau dạ dày cộng đau đầu khiến vẻ mặt anh cực kì khó coi. Giọng anh lạnh buốt: “Này cô, không biết cô nhận nhầm người hay có ý đồ gì khác, nhưng cho phép tôi cảnh cáo, dù là về trước hay về sau, cô cũng tìm sai đối tượng rồi”.

Ý ngay tại lời: Đừng có động vào tôi!

Bạch Lộ cũng nổi đóa.

Anh bảo anh cãi nhau với người nhà, ừ thì bỏ qua. Tâm trạng không tốt nên anh một mình đi uống rượu giải sầu, ừ thì cũng bỏ qua. Đêm hôm khuya khoắt, anh dẫn vật những người quan tâm mình, lại còn sưng xia khó chịu, làm sao mà bỏ qua được?

Cô mặc kệ, vừa lòi vừa kéo người đàn ông này đi về phía đậu xe, tuyên bố đầy khí thế: “Có điên mới cãi nhau với kẻ say! Anh cứ ngoan ngoãn nghe lời đi, tôi bảo anh làm gì thì anh làm vậy. Nếu không, tôi sẽ cho anh no đòn! Nói cho anh biết, tôi từng học Taekwondo đấy!”.

“...”

Cô cứng đầu cứng cổ, bướng bỉnh quắc quýt khiến Ninh Hạo Thần dờ khóc dờ cười. Mà tệ hơn, dù sao đó anh có nói gì, cô cũng không thèm nghe, thậm chí khi câu lên còn “chặt chém” anh vài cú, khiến bà vai anh đau nhức.

Ninh Hạo Thần đau dạ dày đến mức không chịu nổi, cực kì muốn nghỉ ngơi. Anh không giãy giụa nữa, đành mặc cô muốn kéo đi đâu thì kéo.

Dọc đường, anh nhiều lần nhắc nhở: “Cô nhận nhầm người rồi, tôi không phải người cô muốn tìm”.

“Ừ, thế à.” Bạch Lộ mỉm cười đáp lại, không thèm chớp mắt, tiếp tục lái xe.

“Tôi họ Ninh, tên đầy đủ là Ninh Hạo Thần, tôi nghĩ cô nhận nhầm người rồi.” Anh tiếp tục giải thích.

“Ừ, thế à.”

“Tôi không uống say, tôi đang đứng trên quảng trường đợi bạn.” Anh vẫn rất nhẫn nại.

“Ừ, thế à.”

“... Cô này, rốt cuộc cô có nghe tôi nói không vậy?” Nhẫn nại, nhất định phải nhẫn nại.

“Ừ, thế à.”

“...”

Làm sao mà nhẫn nại cho nổi!

Ninh Hạo Thần ngậm miệng. Dạ dày anh đau buốt, nhưng lại không mang thuốc theo người, đáng sợ nhất là huyết Thái Dương đang co giật. Đúng là muốn chết.

Anh dút khoát nhắm mắt lại, tựa vào thành ghế, không nói thêm gì nữa.

Bạch Lộ nghiêng đầu liếc nhìn người đàn ông đang khép mắt dưỡng thần bên cạnh, hài lòng bảo: “Thảo nào người ta bảo ma men hay nói nhảm, không thể tin được chữ nào”.

Cô lái xe đến bệnh viện, đậu dưới lầu rồi gọi cho Tần Chân: “Bên chỗ cậu Ok chưa? Có cần tớ lên không?”.

Tần Chân đáp lại: “Không cần đâu, tớ vừa ra khỏi phòng bệnh, sắp xuống đến nơi rồi. Cậu tìm thấy anh ấy chưa?”.

“Còn phải hỏi, tớ đã ra tay thì gạo xay ra cám!” Bạch Lộ quay sang nhìn người đàn ông đang nhắm mắt tựa ghế, ngắm nghía sống mũi thẳng tắp và gương mặt đẹp trai lạnh lùng rồi nói tiếp, “Y lời cậu dặn, tớ đã đưa người đẹp trai nhất quảng trường về đây!”.

Tần Chân thờ phào: “Tớ đến ngay đây, cậu đợi một lát nhé!”.

Bạch Lộ cúp điện thoại, bỗng nghe thấy người đàn ông đang nhắm mắt hờ hững buông một câu: “Tôi nhắc lại lần cuối, cô nhận nhầm người rồi!”.

“Anh tưởng tôi tin lời một gã say chặc?” Bạch Lộ phá lên cười, nhưng vẫn không kìm được ngắm anh thêm vài lần. Sao gã này đẹp trai khủng khiếp vậy, chẳng khác gì ngôi sao điện ảnh.

“Cô nhìn kiểu gì mà thấy tôi say hả?” Người đàn ông chậm rãi mở mắt, quay đầu liếc nhìn Bạch Lộ, đôi con ngươi như hai viên cẩm thạch đen nhánh, trong vắt như muốn hút hồn người.

“Anh có nói gì cũng vô ích, cứ ngoan ngoãn ngồi yên đây, đợi mẹ đẻ của anh tới rồi hẵng hay.” Bạch Lộ vỗ mặt anh đầy thiện chí. “Trông gương mặt khôi ngô tuấn tú chưa này. Tiếc là lại thuộc về anh, bị anh chà đạp, đã độc miệng còn nát rượu, hai thuộc tính này chẳng tương thích với nhau chút nào.”

Người đàn ông neho mắt nhìn cô, không nói lời nào, lại dứt khoát nhắm mắt như đang ngoan ngoãn chờ Tần Chân đến thật.

Nhưng khi Tần Chân đến bên ngoài xe, ngó vào ghế lái phụ rồi hoang mang nhìn ra ghế sau, cuối cùng toát mồ hôi hột Bạch Lộ: “Người ấy đâu?”.

Bạch Lộ hoảng hồn: “Người nào? Ngay đây đó thôi?” Cô chỉ vào người đàn ông ngồi bên cạnh.

“Anh ta là ai? Tớ bảo cậu đi đón Trình Lục Dương cơ mà?” Tần Chân bỗng sực hiểu: “Cậu đón nhầm người rồi”.

“...”

Bạch Lộ vội vàng gọi Tần Chân lại: “Đề tớ quay xe lại đón anh ta!”

Lúc này Tần Chân không còn rảnh rỗi để trình bày chi tiết với bạn nữa, cô ấy chỉ xua tay, nói: “Cậu lo giải quyết người trên xe trước cái đã! Tớ sẽ tự đi tìm Trình Lục Dương!”

Vừa nói cô ấy vừa vẫy tay đón một chiếc taxi: “Về đến nhà nhớ gọi cho tớ nhé!”.

Bạch Lộ tuyệt vọng ngồi trên ghế lái, nhìn tai họa từ trên trời rơi xuống đang ngồi bên cạnh. “Tai họa” đột ngột, bùng mờ mắt, nghiêng đầu, nhìn cô chăm chú, môi nhếch lên, ung dung buông một tiếng: “Chào?”.

Bạch Lộ chật vật nặn ra một nụ cười: “Chuyện đó... thật xin lỗi, tôi nhận nhầm người...”.

Người đàn ông mỉm cười: “Vừa rồi tôi đã nói gì?” “...” Cô quên hết rồi, bởi vì dù anh ta nói gì cô cũng coi như gió thoảng bên tai. Những cơn gió đó đã bay đi, mất tăm mất dạng.

Thấy vẻ mặt khốn khổ của Bạch Lộ, người đàn ông cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, ung dung nói: “Đi cùng cô tốn bao công sức, cảm giác say bết đi rồi. Để đền bù tổn thất thời gian và tinh thần, phiền cô lái xe đưa tôi đi ăn khuya, chuyện đêm nay tôi sẽ bỏ qua.”

Lời nói và cử chỉ của anh ta có vẻ không phải dân thường. Bạch Lộ không khỏi cảm thấy xấu hổ. Dầu sao cũng tại mình “bắt” nhầm người ta, lại còn không chịu nghe giải thích đã lôi người ta lên xe, nhất quyết không tin lời người ta nói... Cô gật đầu lia lịa: “Được được, ăn ở đâu?”

Trong đôi mắt xẹt qua một tia sáng nhạt, ẩn ý khôn cùng.

Còn Bạch Lộ đang vừa lái xe, vừa lẩm bẩm “Rõ ràng đã nghe lời cậu ấy, tóm anh chàng đẹp trai nhất lời về tới, sao lại nhầm được cơ chứ... xxx!”, xxx chắc chắn là những từ ngữ nhạy cảm cần lược bỏ.

Cô chăm chú lái xe, không hề phát hiện ta trên mỗi người đàn ông bên cạnh chậm rãi lóe lên ý cười.

Hai người đi ăn khuya ở một quán gần khu chung cư của Bạch Lộ, cô thường đến quán này, ông chủ rất tốt tính và hòa nhã, mì rất thơm ngon, bát mì đầy đặn.

Tối hôm đó Ninh Hạo Thần chưa ăn gì, lại uống vài ly rượu nên bệnh dạ dày tái phát. Lúc này, ngồi trước bát mì sườn nghi ngút khói, anh rót cuộc hào hứng trở lại.

Nhận đôi đũa Bạch Lộ đưa tới, anh nếm một miếng, thơm ngon không chê vào đâu được.

“Thế nào?” Người phụ nữ ngồi đối diện hờ hờ hỏi.

Anh ngẩng đầu lên, bất gặt một đôi mắt sáng long lanh. Vẻ mặt cô giống như đang hỏi cô bạn thân thiết xem món cô giới thiệu có ngon không, ánh mắt chân thành tha thiết vô cùng, thậm chí còn hơi giống chú cún nhỏ vẫy đuôi xin người ta xoa đầu.

Ninh Hạo Thần thấy hơi buồn cười, khẽ ừ một tiếng.

Trước giờ anh có thói quen soi mói, ngay cả kế hoạch hoàn mỹ do nhóm ưu tú nhất của đội làm ra, anh cũng có thể moi ra một hai vấn đề. Không phải anh hà khắc, mà anh quan niệm “tốt vẫn có thể tốt hơn”, nhất là trên thị trường điện tử mà chi tiết quyết định thắng bại này.

Đương nhiên, Bạch Lộ không biết soi mói là thói quen của anh, nên cô rất không hài lòng với câu trả lời này.

Cô ăn mỗi miếng mì to, dùng hành động để biểu thị sự yêu thích đối với món mì của bản thân, thậm chí phát ra tiếng húp nước soà m soap.

“...”

Ninh Hạo Thần á khẩu, nhìn cô chăm chăm. Đây là lần đầu tiên anh thấy có người phụ nữ ăn uống thoải mái như thế trước mặt mình.

Bạch Lộ cảm nhận được anh đang nhìn mình, cô vô cùng thần nhiên hỏi: “Nhìn tôi làm gì? Ăn mì đi!”

Anh đắn đo giây lát rồi uyển chuyển hỏi: “Cô luôn ăn uống như thế sao?”

Bạch Lộ lập tức hiểu ý anh.

“Thưa quý anh, chẳng lẽ thầy cô không dạy anh rằng, đồ ăn cũng có sinh mệnh sao? Phương thức tôn trọng đồ ăn tốt nhất chính là dùng tâm linh thành kính và thái độ nghiêm túc thăm hỏi nó, thưởng thức nó, anh không phát ra âm thanh thì làm sao có biết được anh cảm thấy nó ngon?”

Dứt lời, cô lại bung bát lên húp sùm sụp một hóp to rồi thỏa mãn lau miệng: “Ăn như thế mới có cảm giác thành công!”

Ninh Hạo Thần cảm thấy, mình đã gặp phải một “đóa hoa lạ”.

Hơn nữa “đóa hoa lạ” này còn đang nhìn anh vô cùng nghiêm túc: “Mau, để không phụ lòng mì trong bát anh, không để nó cảm thấy sự thất bại của sinh mệnh và sự phụ lòng đến từ khách hàng, hãy ăn miếng to vào!”

“...”

Ninh Hạo Thần buông đũa, điếm tình lau miệng: “Đi thôi, tôi no rồi”.

Kết thúc của câu chuyện là, cô Bạch Lộ quý trọng đồ ăn, tôn trọng đồ ăn, đồng thời tin chắc đồ ăn có sinh mệnh đến thế sao có thể dễ dàng tha thứ việc Ninh Hạo Thần chà đạp thức ăn được?

Cô cau mày nhìn bát mì mới ăn được dường như đang vắt óc suy xét một phương án ép ăn hoàn hảo.

Ninh Hạo Thần đỡ trán: “Cô âm mưu ép tôi ăn nốt đây à?”.

Bạch Lộ lắc đầu, búng tay cái “tách”: “Bà chủ, đóng gói!”

“...”

Cuối cùng cô kiên quyết nhét túi mì còn bốc hơi nghi ngút cho Ninh Hạo Thần: “Mang về nhà ăn, nhất định phải ăn! Nếu anh phụ lòng chúng nó, về sau, mỗi tối, anh sẽ mơ thấy vô số linh hồn sợi mì khóc lóc lên án sự bất trung bất nghĩa của anh!”.

“...”

Ninh Hạo Thần bình tĩnh nhìn mì trong tay, bất giác cảm thấy, sau này mỗi khi ăn mì, mình nhất định sẽ nhớ tới đóa hoa lạ này.

Tính anh vốn lạnh nhạt, anh quyết định im lặng để khỏi phải tiếp tục nghe cô gái này lảm nhảm.

Sau khi ra khỏi quán, Bạch Lộ đề nghị đưa anh về nhà, khuya thế này cũng khó bắt taxi. Tất nhiên anh vui vẻ lên xe, nói địa chỉ.

Suốt nửa tiếng đi đường, chỉ có mình Bạch Lộ tíu tít lái nhái lúc thì nói về phong cảnh ven đường, lúc thì mắng mỗ lái xe phía trước đi quá chậm, thậm chí còn hào hứng giới thiệu cho anh những món ngon mình đã từng ăn, đồng thời khẳng định mỗi món ăn đều có linh hồn.

Dù Ninh Hạo Thần có ít nói, lại không thích tranh luận với người khác đến đâu đi nữa cũng chịu hết nổi. Anh đứng đĩnh buong một câu: “Ồ, có linh hồn”.

... Mỗi hạt gạo nhà cô đều có linh hồn, ngày nào cô chẳng sát sinh.

Nghe lái nhái mãi cho đến tận cổng khu nhà, cuối cùng Ninh Hạo Thần cũng xuống xe như trút được gánh nặng, nhưng mới đi vài bước, anh sờ túi quần âu thì phát hiện không thấy chìa khóa nhà đâu... Chắc rơi trên xe cô.

Thế là anh lập tức xoay người đi về phía xe cô. “Chuyến trở lại” ấy đầy bất ngờ. Theo bạn, anh thấy gì?

Anh thấy “cô gái ngọc ngà” trong xe đang cười ngặt nghẽo gọi điện cho ai đó, vẻ mặt hoàn toàn tương phản với vẻ nghiêm chỉnh và khù khờ lúc trước, thậm chí chỉ nhìn nghiêng cũng nhận ra sự sung sướng giao hoạt của cô.

Cô oang oang nói với người ở đầu bên kia: “Tần Chân, cậu ngủ chưa? Ha ha ha, mình kể cho mà nghe, gã say tối nay hài không chịu được. Suốt dọc đường hần cứ tỏ thái độ với mình, nhìn mình cứ như nhìn con ruồi, còn muốn lừa mình mời anh ta một bữa! Thế là mình dẫn anh ta đi ăn mì sườn, rồi luyện thuyết cả đồng lí luận sinh mệnh của thức ăn, liên tục lái nhái khiến anh ta không chịu nổi! Cậu phải nhìn vẻ mặt của anh ta cơ, ha ha ha, buồn cười chết đi được, cứ như bị tảo bón ba đêm ấy!”.

Ninh Hạo Thần lập tức hóa đá.

Anh đứng ngoài xe, tay vẫn xách túi mì sườn nguội ngắt, còn người phụ nữ trong xe đang cười vô tư lự, biến anh thành trò cười khoe khoang với người khác

Mặt anh bỗng sa sầm.

Giây tiếp theo, anh vươn tay ra gõ lên cửa xe Bạch Lộ, cộc cộc cộc, khớp ngón tay chạm vào thân xe phát ra những âm thanh nhè nhẹ.

Giọng nói trong xe ngừng bật.

Bạch Lộ kinh hãi quay ra, thấy một người đàn ông mặt lạnh tanh đứng dưới đèn đường, gương mặt đẹp đẽ tuấn tú, đôi mắt đen thăm thẳm.

Cô cứng ngắc tắt di động, nhếch miệng cười: “Ha ha, ha ha anh, sao anh quay lại thế?”.

Cạch, cửa xe bật mở.

Ninh Hạo Thần lại ngồi lên xe, thản nhiên nói: “Là thế này, tôi lớn bằng ngần này mà chưa từng thấy hạt gạo có linh hồn. Tôi đoán có lẽ gạo nhà tôi đã mất đi sinh mệnh từ lâu, không còn linh tính nữa, cho nên xin cô thỏa mãn người đàn ông trần đầy tò mò này, đưa tôi đến nhà cô xem gạo có linh hồn trông thế nào. Tôi nghĩ, với sự giúp đỡ của cô, tôi sẽ học được cách giao tiếp với thức ăn, cùng chúng nó tương thân tương ái”.

“...”

Bạch Lộ đã bị đẳng cấp vô liêm sỉ của người đàn ông này khiến cho kinh, hồn, bạt, vía!

2.

Gió đêm cuối hạ đã không còn khô nóng, nhưng dưới cái nhìn của Ninh Hạo Thần, gương mặt Bạch Lộ vẫn từ từ bùng đỏ.

Ninh Hạo Thần bình tĩnh nhấc túi mì nguội ngơ nguội ngắt trong tay lên: “Quý trọng thức ăn?”

“...”

“Linh hồn của mì?”

“...”

“Này cô, xưng hô thế nào nhỉ?”

Trước vẻ mặt ngày càng luống cuống của Bạch Lộ, thái độ của Ninh Hạo Thần từ đầu đến cuối vẫn hờ hững, nhìn không ra vui buồn.

Bạch Lộ cũng lười báo tên họ.

Thế rồi Ninh Hạo Thần lại khách sáo bảo: “Cô Bạch, trước tiên, tôi xin lỗi vì bản thân chưa tìm hiểu kỹ đã hình thành ấn tượng phiến diện sai lầm về cô”.

Bạch Lộ ngỡ ngàng, anh không đòi tính sổ mà lại xin lỗi cô là sao?

Nhưng ngay giây tiếp theo, Ninh Hạo Thần bình tĩnh nhìn cô, dùng ngôn ngữ sắc bén đập tan vào ảo tưởng viễn vông của cô.

“Trước khi cô gọi điện thoại, tôi tưởng cô là một người phụ nữ đầu óc có vấn đề, thích xen vào việc của người khác, nhưng căn cứ vào xuất phát điểm của cô là quý trọng lương thực, thì ồn ào tí cũng không có gì đáng trách. Theo tình hình hiện tại, chắc là IQ cô cũng khá khá, nhưng vấn đề nằm ở chỗ...”

Anh nhìn thẳng vào ngực Bạch Lộ, ánh mắt mang ngụ ý. Hành vi đùa cợt người khác của cô thể hiện sự thiếu tôn trọng tối thiểu với người khác, vấn đề của cô, thực chất nằm ở lương tâm.

Bạch Lộ lập tức làm động tác ôm ngực, toàn thân đầy cảnh giác trừng mắt nhìn anh cao giọng: “Anh nhìn đâu đấy, hà? Nhìn đâu đấy? Ngực phụ nữ là chỗ để anh nhìn ngó lung tung thế à?”.

“...”

Ninh Hạo Thần nhẩn nhẩn, loại phụ nữ ở tầng lớp khác, đẳng cấp khác, giới hạn đạo đức cũng khác này, làm sao có thể vui vẻ trò chuyện được?

Anh nhíu chặt đôi mày, mặc kệ cô, chăm chú cúi đầu tìm chìa khóa mình đánh rơi.

Trên ghế không có, dưới ghế cũng không có, anh nhíu chặt mày hơn, thấp thoáng vẻ tức giận.

Bạch Lộ lại hiểu lầm, cô “tách” một tiếng bật đèn xe lên, chất vấn: “Sao hả, anh còn muốn tìm công cụ hành hung hả?”.

Cô thậm chí bắt đầu xắn tay áo: “Tôi nói rồi, tôi từng học Taekwondo đấy, anh mà dám làm càn, tôi sẽ đánh anh đến độ cha mẹ cũng không nhận ra luôn!”.

Chắc chìa khóa rơi ở chỗ khác rồi, rốt cuộc Ninh Hạo Thần ngừng tìm kiếm, tựa vào ghế, quay sang nhìn cô lạnh lùng: “Cô Bạch, dường như ở cô tồn tại hai vấn đề. Thứ nhất, cô nghĩ ai cũng ‘low’ như mình; thứ hai, cô hạ thấp thẩm mỹ của tôi xuống đến cấp độ của cô...”.

Anh quét ánh mắt sắc lẹm đánh giá Bạch Lộ từ trên xuống dưới, môi mòng khề nhếch: “It can’t be lower”. (Thấp hết chỗ nói.)

Trong khoảnh khắc Bạch Lộ giận điên người, cô mấp máy miệng nhìn anh rất lâu, cuối cùng giận quá hóa cười: “Anh Ninh, đầu tiên, tôi cũng xin lỗi vì trò đùa dai của tôi tối nay, nhưng sở dĩ tôi nói lời đùa cợt anh là bởi vì từ lần đầu nhìn thấy anh, thái độ của anh với tôi cứ như đang đối xử với tầng lớp thấp hơn một bậc. Tôi thừa nhận nếu chỉ nhìn quần áo, chắc chắn tôi không bằng anh, nhưng cái cách ăn nói vênh váo tinh tướng của anh, ha ha ha, it can’t be uglier”. (Tệ hết chỗ nói.)

Ninh Hạo Thần hơi sững người.

Nhưng anh còn chưa kịp mở miệng, Bạch Lộ đã chỉ ra ngoài xe, gằn từng câu từng chữ với anh: “Được rồi, xa xôi thế này cũng đã đưa anh về, tôi nghĩ không cần phải lơ dờ thêm thời gian nữa, mời anh ‘lượn’ đi!”.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Ninh Hạo Thần bị đối xử như thế.

Anh bị Bạch Lộ đuổi xuống xe, nhìn người phụ nữ và ô tô của cô vừa “xả giận”* vừa biến mất khỏi tầm mắt. Bỗng nhiên anh bật cười, không biết tại sao, những lời cuối cùng người phụ nữ kia nói lại khiến anh nghẹn họng.

(*) Chơi chữ, trong tiếng Hán, “giận” và “khí” (ở đây là khói từ ống xả ô tô) viết và đọc giống nhau.

Anh ăn nói vênh váo tinh tướng sao? Tô vẽ mặt và thái độ khinh người sao?

Ninh Hạo Thần quay về phía sau bước vài bước, lần đầu tiên nghiêm túc kiểm điểm xem có phải bản thân kiêu lời ít nói, trầm tĩnh cao ngạo đến mức mất cao hơn đỉnh đầu rồi không, để đến nỗi dù không cố ý nhưng vẫn gây cho người ta ấn tượng sai lầm về mình.

Anh lấy di động ra muốn gọi điện, có lẽ đêm nay phải đến nhà bạn bè ngủ nhờ một đêm, nhưng mà phúc đến thì ít, họa thì dồn dập, điện thoại di động hết pin rồi.

Anh quay lại nhìn cửa hàng tạp hóa duy nhất cạnh khu nhà... Thật không may, cửa hàng đã đóng cửa trước mười hai giờ.

Anh thở dài, ngồi xuống băng ghế ven đường. Nơi anh ở là một khu nhà xa hoa, lúc đầu, vì ưng ý vẻ đẹp xanh mướt và cảnh quan tinh tế trang nhã nên anh mới mua nhà ở nơi này.

Nhưng mà cảnh quan tinh tế trang nhã còn có nghĩa là: rất khó bắt xe.

Những người đủ tiền mua nhà nơi đây hầu hết có xe riêng, không mấy ai ngồi taxi, bởi thế thường thì xe taxi sẽ không tới đây, trừ khi đưa khách về.

Ninh Hạo Thần không còn cách nào khác, đành tiếp tục chờ xem có may mắn gặp được chiếc taxi chờ người về nào không. Sau đó chiếc taxi ấy có thể chở anh đến nhà bạn.

Đêm đó vô cùng yên tĩnh, gió mát thoảng lướt qua mặt, không khí cũng rất trong lành.

Suốt nửa năm vừa qua, vì thử nghiệm một trò chơi điện tử trực tuyến quy mô lớn, Ninh Hạo Thần bận tới tận mắt mũi, gần như không có thời gian nghỉ ngơi từ tế chứ chưa nói đến ngồi yên tĩnh ngắm sao trời.

Lúc này rốt cuộc đã được thành thoi, anh ngẩng đầu lên nhìn trời đêm, mỗi tội muỗi nhiều quá, chúng đốt đau đến nỗi anh không tài nào tập trung thưởng thức trời sao lấp lánh.

Khoảng mười phút trôi qua, anh bỗng nghe thấy tiếng còi ô tô píp píp. Anh cúi xuống, nhìn về phía những chiếc xe đậu ven đường.

Anh bỗng kinh ngạc.

Chiếc Buick màu đỏ thẫm oai vệ đỗ ven đường, người phụ nữ vừa đuổi anh xuống xe nóng nảy hạ kính xuống, cau có quát: “Còn ngây người làm gì? Lên xe!”.

Ninh Hạo Thần không nhúc nhích, chỉ điềm đạm nhìn cô.

Bạch Lộ hơi xấu hổ, người đuổi anh xuống xe là cô, bây giờ người lương tâm trời đất, không đành lòng để anh lang thang cả đêm bên ngoài cũng là cô.

Thật ra, lời vừa nói khỏi miệng, cô đã hối hận rồi, lúc lái xe về nhà, cô nhanh chóng nhận thức được - nếu không phải do cô nhầm lẫn lộn xộn, tưởng anh là Trình Lục Dương, anh sẽ không phí phạm cả một đêm, cũng sẽ không làm mất chìa khóa nhà.

Quanh khu này gần như không có taxi qua lại, đêm nay anh có nhà nhưng không thể về thì biết làm thế nào?

Càng nghĩ càng hối hận, cuối cùng cô khẽ cắn môi, quay xe lại.

Người đàn ông trên ghế dài vận đồ âu giày da, gương mặt tuấn tú, ánh mắt sáng rực như ngọc thạch thượng đẳng của anh lẳng lẳng khóa chặt cô.

Bạch Lộ ửng đỏ mặt, cố tỏ vẻ điềm tĩnh: “Tuy anh nói con người tôi rất ‘low’, nhưng vì muốn sửa chữa nhận thức lệch lạc đó, tôi vẫn quyết định mở lòng từ bi giúp người làm vui, lấy on báo oán, lên xe!”.

Về mặt cô cực kì mất tự nhiên, hai gò má phập phồng, trong mắt viết dòng chữ: “Nếu anh không lên xe thì bà đây thẹn quá hóa giận, ‘xử’ anh luôn đấy”.

Ninh Hạo Thần đột nhiên bật cười, ung dung đứng dậy, đi về phía chiếc Buick đồ thảm.

Anh lại ngồi trên ghế lái phụ, thắt dây an toàn, rồi nghiêng đầu nhìn Bạch Lộ, cười rất tự nhiên, nói: “Cảm ơn nhiều”.

Bạch Lộ mặt đỏ càng thêm đỏ, vừa giẫm chân ga vừa lẩm bẩm: “Cảm ơn gì mà cảm ơn? Có giỏi thì tiếp tục mắng tôi xem, nói tôi ‘low’ xem...”

Cô càng nói, Ninh Hạo Thần càng cảm thấy thú vị, ý cười bên khóe môi càng thêm sâu.

Cuối cùng, cô đưa Ninh Hạo Thần về nhà mình.

Nếu để Tần Chân biết cô đưa một người đàn ông mới quan biết về nhà, chắc chắn cô ấy sẽ mắng sa sả rằng: Sao cậu ngu thế. Nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy người đàn ông này đáng tin cậy.

Huống chi cô từng học Taekwondo nhiều năm như thế, dù có thực sự nhìn nhầm người, nhưng đấm đá một trận là đủ trừng trị anh rồi!

Bạch Lộ chỉ vào ghế bành: “Đêm nay anh chịu khó ngủ ở đây, nhà vệ sinh ở bên kia, nếu muốn tắm, anh cứ dùng thoải mái”.

Ninh Hạo Thần gật đầu, không hề chỉ cho cô biết một phương pháp giải quyết khác - cô lái xe chở anh đến nhà bạn anh, như thế không phải tốt hơn sao?

Nhưng thấy Bạch Lộ vẫn đang cau bần phùng mang trợn má, không hiểu sao anh lại thấy vui vẻ, cứ yên tâm thoải mái tiếp nhận phương án giải quyết “không tốt lắm” này.

Nhưng đến khi anh tám xong bước ra thì đã thấy Bạch Lộ ngủ trên ghế bành mất rồi.

Anh đi tới cạnh ghế bành, rút điều khiển từ xa ra khỏi tay cô, tắt ti vi, rồi cúi xuống gọi: “Dậy đi, lên giường mà ngủ”.

Cả ngày nay Bạch Lộ mệt chết đi được, cô chỉ trở mình một cái, không phản ứng.

Ninh Hạo Thần lại vỗ mặt cô: “Cô Bạch, dậy mau, vào phòng ngủ”.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Bạch Lộ cảm giác được có người đánh vào mặt mình, cô vẫn nhắm mắt, theo phản xạ giáng cho kẻ trước mặt một cú.

Mọi âm thanh biến mất, Ninh Hạo Thần bị người ta tung cước đá vào hông, hông chính là cội nguồn sức mạnh của đàn ông bị đá như thế, trong nháy mắt anh có ảo giác huyết đạo khắp người mình đã bị điểm, tinh khí toàn thân thất thoát hết ra ngoài.

Nhưng mà kẻ đầu têu kia đá xong lại lập tức chìm vào giấc ngủ say sưa ngọt ngào.

Anh cắn chặt răng, không nói thêm câu nào, đứng phắt dậy, đỡ cội nguồn sức mạnh vừa bị đập đi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ có giường không ngủ, phòng khách có sofa anh cố tìm đánh làm quái gì!

Anh đúng là dở hơi rồi!

Tắt đèn phòng khách, anh bước vào phòng ngủ của Bạch Lộ.

Căn phòng này không rộng lắm, nhưng rất đơn giản thanh thoát, màu sắc ấm áp, bài trí tinh tế đáng yêu, đâu đâu cũng thấp thoáng tình yêu cuộc sống của chủ nhân.

Phòng ngủ rất đơn giản, rèm cửa và ga trải giường màu xanh nhạt, tủ áo trắng tinh, ngoài ra không còn đồ đạc nào khác.

Góc tường bày một chú khỉ rất to, đang nhe răng cười với anh.

Ninh Hạo Thần vốn cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng mà khi nằm xuống giường, cội nguồn sức mạnh vừa bị người ta đá kia bỗng nhói lên đau điếng. Anh cau mày, tia ánh mắt cuối cùng cũng biến mất không tăm tích.

Đêm nay đã xảy ra một chuyện vô cùng đáng sợ.

Đầu tiên, Bạch Lộ mơ màng tỉnh lại trên sô pha, nguyên nhân là do ban đêm nhiệt độ xuống thấp, cô lại không đắp chăn, lạnh không chịu nổi nên tỉnh dậy.

Sau khi phát hiện mình ngủ trên sô pha, cô lại mơ mơ màng màng mắt nhắm mắt mở lần mò đi vào phòng ngủ.

Lạ thật, sao mình lại ngủ ở đây?

Cũng lúc đó, vì không quen giường, Ninh Hạo Thần trằn trọc quá nửa đêm, mãi mới ngủ sâu được nên tất nhiên anh ngủ vô cùng say sưa, hoàn toàn không thể tỉnh dậy giữa chừng.

Thế là, Bạch Lộ cứ thế mò mẫm vào phòng ngủ, ngã vào giường, ngủ tiếp.

Cô khởi động toàn bộ chức năng tự động, chui vào ổ chăn, thân thể lạnh như băng bắt gặp một cơ thể nóng bỏng. Bởi đầu óc vô cùng đỡ dần mệt mỏi, cô rất tự giác dán sát vào.

Thậm chí cô còn nghĩ, chắc, sao chú khi bị đêm nào cũng ngủ cùng cô lại có nhiệt độ của cơ thể người thế này?

Ôi, thoải mái quá.

Sau đó cô cứ thế an tâm ôm “chú khi to” của mình, ngủ thiếp đi, còn ở góc phòng, chú khi to thực sự nhe rộng miệng nhìn hai người ôm nhau ngủ, khoe miệng nở nụ cười bí ẩn mờ ám.

Một giấc ngủ thật ngon, đến tận khi mặt trời lên cao bằng ba con sào mới có người lơ mơ tỉnh lại.

Người tỉnh lại đầu tiên là Bạch Lộ, cô vốn đang nằm mơ, mơ tới người lâu rồi chưa mơ tới - nam thần của cô - Benedict Cumberbatch*.

(*) Nam diễn viên nổi tiếng người Anh.

Cô mơ thấy mình đứng ở cửa 211B đợi rất lâu mới thấy nam thần ra ngoài, sau đó cô xúc động nhào tới, giành được một cái ôm thân thiết của nam thần.

Cô xúc động tràn trề, ôm chặt nam thần của mình, cảm nhận được thân thể to lớn và nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của anh.

Không hổ là nam thần! Chỉ một cái ôm đã nhen nhóm cảm xúc mãnh liệt cô chưa từng có trong hai mươi sáu năm qua, cô cảm thấy cả thể xác và tinh thần tràn đầy sức sống!

Hai người dán chặt vào nhau, nhưng trong quá trình kháng khí, cô mơ hồ cảm nhận được bên dưới có vật gì cứng cứng chọc vào mình.

Trong sáng như Bạch Lộ, thiêng liêng như thần tượng, tất nhiên cô không hề suy nghĩ bậy bạ chút nào, cô bèn cười tủm tỉm hỏi nam thần: “Cái gì chọc vào tôi thế nhỉ?”

Cùng lúc đó, cô tò mò vươn tay xuống sờ soạng.

Vừa sờ, cô chợt hoàn hồn, lí trí quay trở lại, lập tức tỉnh phát dậy từ trong mộng đẹp.

Khi tỉnh phát dậy ấy, cô phát hiện mình thực sự nắm trong tay một thứ gì đó, cảm giác giống hệt như trong mộng, không hề khác biệt!

Cô chậm rãi mở to hai mắt, nhìn vào tay mình, tức khắc cảm nhận được trò đùa độc ác của số phận.

Trời ạ!!!! Đây là cái thứ gì?!!!!

Chẳng phải là...

Chẳng phải là gốc rễ của đàn ông sao?

Cứ như sờ phải phân, cô cảm ứat đến mức mặt sắp chuyển sang màu phân luân, trong cơn hoảng loạn và khiếp sợ, cô vùng chân đạp cho người đàn ông trước mặt một cú đau điếng.

Cùng với tiếng hét thê thảm, Ninh Hạo Thần đang ngủ ngon lành “xuất quân chưa thắng thất lưng đã hỏng”, cội nguồn sức mạnh lại bị thương nặng lần nữa.

Anh bừng mở mắt, thấy kẻ “thù ác” đang nhìn chăm chăm... bộ phận nào đó phía thân dưới của mình với vẻ mặt kinh hoàng.

Bất chấp cái hông đang đau điếng, anh cúi đầu nhìn xuống, phát hiện quần lót của mình bị người ta tụt xuống đùi từ lúc nào, còn tên nhóc mỗi sáng “thức tỉnh” đúng giờ như đồng hồ báo thức kia đang hùng dũng oai phong khí thế bưng bưng biểu thị sự căm phẫn không lời lẽ nào tả xiết.

Cũng trong nháy mắt đó, anh nhớ ra cảm giác mơ hồ vừa rồi, dường như có ai đó đụng vào... của anh

!!!

Giây phút này, sắc mặt Ninh Hạo Thần cũng chuyển sang màu phấn.

3.

Một buổi sáng yên lành bất thình lình hồng hồng vì vụ hiểu lầm ngớ ngẩn.

Bạch Lộ mặt tái mét chỉ vào người đàn ông khỏa thân kinh khủng trước mặt: “Anh anh anh, đồ biến thái!”.

Ninh Hạo Thần xanh mặt che giấu bộ phận quan trọng: “Câu này phải để tôi nói mới đúng!”.

Bạch Lộ uất đến suýt khóc: “Anh nói cái con khỉ! Đồ biến thái, dám để lộ ‘hàng’ trước mặt tôi!”.

Thần kinh Ninh Hạo Thần bắt đầu chạy băng băng trong não, anh kéo cái chăn đắp lên ‘hàng’ của mình - Hừ, ‘hàng’ gì mà ‘hàng’? Rõ ràng là ‘Ninh oai phong’ nhà anh.

Anh hít sâu, tìm lại vị trí vừa lạc đường, nói rành rọt từng câu từng chữ: “Cô Bạch, tôi nghĩ chúng ta có hai hiểu lầm. Thứ nhất, rõ ràng tôi qua cô ngủ trên ghế bành, tôi ngủ trên giường, mà sáng sớm nay lại xuất hiện tình huống này, chúng ta có thể giả thuyết là cô tự ý di chuyển tệp tin, khiến cho dữ liệu rối loạn. Thứ hai, trước khi ngủ, tôi mặc quần áo chỉnh tề, nhưng giờ lại rơi vào... tình trạng quần áo xộc xệch, chúng ta có thể giả thuyết là cô giải mã tệp tin, khiến dữ liệu lộ ra ngoài”.

Mặt Bạch Lộ tức khắc biến thành màu đen.

Cô ngồi bật dậy, tức quá hóa khùng chỉ vào người đàn ông vừa phát biểu: “Được lắm, vừa ăn cướp vừa la làng! Đầu tiên là lộ ‘hàng’ trước mặt tôi! Sau đó lại nói tiếng ‘hàng’ với tôi, anh đúng là... đúng là một gã đồ ‘hàng’!”.

“...” Lần đầu tiên trong cuộc đời, Ninh Hạo Thần cảm nhận được mùi vị sống không bằng chết.

Bạch Lộ vừa nhớ lại xúc cảm ở tay thì cảm giác bị đất lập tức cuộn cuộn trào ra, lớn bằng ngàn này, đây là đầu tiên cô sờ soạng vào chỗ đó của đàn ông! Thật ra đáng sợ, từ giờ đến chết cô không muốn nhớ đến chuyện này nữa!

Cô cảm gối, điên cuồng đập Ninh Hạo Thần: “Tôi mặc kệ, nếu không phải vì anh, tôi sẽ không sờ soạng ‘hàng’ của anh! Anh phải xin lỗi tôi, cả ‘hàng’ của anh cũng phải xin lỗi tôi! Sau đó phiền anh mang theo ‘hàng’ của anh, từ nay về sau biến mất khỏi tầm mắt tôi, đừng bao giờ xuất hiện nữa!”.

Cô hể mở miệng là “hàng của anh” khiến Ninh Hạo Thần suýt rối loạn thần kinh, anh sa sầm mặt, một tay túm lấy cái gối của cô, miệng không kiềm được quát lên: “Hàng cái gì mà hàng? Cô mù chữ hả? Chưa học môn sinh à? Đó gọi là cơ quan sinh dục nam, cảm phiền cô dứt thì đừng nói chứ!”.

Bạch Lộ mặt như đưa đám, ra sức giằng lại cái gối: “Đó rõ ràng là hàng, chính là hàng! Rõ là hàng mà!”.

Ninh Hạo Thần xưa nay vốn điềm tĩnh, giờ cáu-điên-lên rồi.

“Đấy mà là hàng à? Đấy mà là hàng à? Cô nhìn kiểu gì mà ra hàng hả? Nó oai phong lẫm liệt, mạnh mẽ bất khuất, mỗi tác đều tràn ngập khí khái đàn ông lồng lộng thế kia, cô căn cứ vào đâu mà nói nó là hàng? Căn cứ vào đâu, hả? Cô si nục nó như thế, nếu từ nay về sau nó nản lòng ư rừ, không gượng dậy nổi, cô có chịu trách nhiệm không? Cô có chịu trách nhiệm không, hả?”

Bạch Lộ khiếp sợ.

Cô ép gối trên mặt Ninh Hạo Thần, trèo lên người anh, quyết đấu với anh đến cùng.

Nhưng Ninh Hạo Thần cũng không phải tay vừa, con giận bùng lên, anh trở mình xoay Bạch Lộ lại, sau đó từ bị động trở thành chủ động, cười lên người cô, ném gối đi, giận quát: “Cô định làm gì hả?”.

Theo tư thế chuyển mình từ nông nô lên làm địa chủ của anh, tấm chăn anh vừa kéo lên đắp trôi tuột xuống, mà từ đầu đến giờ, mãi cãi vã với Bạch Lộ, anh vẫn chưa kịp mặc quần lót.

Bạch Lộ gào lên “á á”, giữa tiếng kêu thảm thiết, một lần nữa cô lại nhìn thấy... hàng của Ninh Hạo Thần.

Mỗi một tác da từ đầu đến chân của Ninh Hạo Thần đều dấy lên ngọn lửa hừng hực, một nửa là giận dữ, một nửa là bối... ngần này tuổi, đây là lần đầu tiên anh lộ hàng trước mặt phụ nữ! Hừ! Là Ninh oai vệ! Hàng đâu mà hàng?

Anh đỏ bừng mặt, một tay dùng gối bịt mắt Bạch Lộ, tay còn lại mặc quần, cuối cùng ném gối đi đứng dậy, sầm mặt cầm áo sơ mi và quần dài trên giá treo, đi thẳng ra ngoài phòng khách, không hề quay đầu lại.

Đến khi Bạch Lộ vẫn chưa hoàn hồn đứng lên, chậm chạp lết ra phòng khách thì tên lộ hàng kia đã nhanh chóng mặc xong quần áo, xoay người nhìn cô lạnh lùng.

Bạch Lộ cảnh giác che ngực: “Anh muốn làm gì?”.

Ninh Hạo Thần nhìn cô chăm chăm, dù cảm thấy nếu nếp tục giằng co, thần kinh của anh nhất định sẽ nổ tung, bèn cầm di động trên bàn trà, lạnh lùng đá cửa bỏ đi.

“Cô Bạch, cô yên tâm, tôi và hàng của tôi, à không, tôi và Ninh oai vệ của tôi đều không hề có hứng thú với cô!”

Anh thực sự sắp phát điên, vừa đi vừa lẩm nhẩm không phải hàng, không phải hàng, đó tuyệt đối không phải là hàng...

Trải qua chuyện với Ninh Hạo Thần và hàng của anh ta, Bạch Lộ bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng cả về thể xác và tinh thần.

Cô không thể nhìn thẳng vào nam thần của mình nữa, mỗi khi mở máy tính, mỗi khi nhìn thấy áp-phích của nam thần, trước mắt cô cứ hiện lên hình ảnh món “hàng” uy vũ bất khuất của Ninh Hạo Thần.

Nam thần thần thánh bất khả xâm phạm của cô! Lẽ nào từ nay về sau cô không thể thoát khỏi số phận gắn liền với bộ phận sinh dục nam?

Trong trạng thái vật vã này, Bạch Lộ không có sức xem phim truyền hình nữa, đành phải dùng trò chơi điện tử trực tuyến để vổ về cuộc sống trạch nữ cô đơn.

Dạo này có một trò chơi cực nổi tên là “Tôi muốn giết thần” vừa được tung ra thử nghiệm một tháng trước, nghe nói mấy hôm trước kết thúc thử nghiệm, phản ứng của cư dân mạng vô cùng tốt.

Cô nhìn hành ảnh thiết kế, cảm thấy rất đẹp, nên dành khoảng hơn một tiếng đồng hồ tải trò chơi về rồi đăng nhập.

Bạch Lộ là người vô cùng nghiêm túc, có trách nhiệm, nhiệt tình phóng khoáng, thế nhưng một khi tích cực thì chỉ ba chữ “ha ha ha” không đủ để hình dung. Thế nên, một hôm, đang luyện đến cấp hai mươi ba, không biết tại sao bỗngưng gặp một kẻ bám dính phiền nhiễu, cô tức đến xi khối.

Đó là một tài khoản cao cấp, cấp sau mười bảy, hình ảnh nữ yêu thần vô cùng xinh đẹp.

Lần đầu tiên Bạch Lộ đi lướt qua người cô ta. Cô nàng hỏi: “Có lam không?”.

Bạch Lộ nghĩ ngợi rồi ném cho cô nàng một lọ thuốc bổ sung sức mạnh màu lam.

Nhưng sau đó, khi cô về thành bàn giao nhiệm vụ, lại gặp nữ yêu thần kia, nữ yêu thần lại hỏi: “Có lam không?”.

Bạch Lộ: “...”

Cô lại ném một lọ cho nữ yêu thần.

Nhưng mà lần thứ ba, lần thứ tư... chết tiệt., nữ yêu thần kia năm lần bảy lượt chặn ở cửa thành, vừa thấy cô là hỏi: “Có lam không?”.

Bạch Lộ tức giận nói: “Không có!”.

Sau đó cô anh dũng đi giết quái, trong quá trình đó, sức mạnh chỉ còn một vạch là hết, cô uống một lọ thuốc bổ sung, nhưng màu lam trên người nhân vật còn chưa biến mất, bỗng bị một luồng sáng màu vàng rực rỡ hung hăng chém mạnh xuống.

Nữ yêu thần giáng từ trên trời xuống, chém chết cô bằng một đao, sao đó lạnh lùng hỏi: “Có lam không?”.

“...”

Bạch Lộ điên, tiết, rồi!

Cô có lam hay không thì liên quan gì đến cô ta? Cứ có lam là phải cho cô ta sao? Ai quy định thế?

Cô cảm thấy mình đụng phải tình huống quái đản rồi, sau khi về thành hồi sinh, cô tức giận xông lên hoàn thành nốt nhiệm vụ. Nhưng lúc này, vừa ra khỏi cổng thành, một luồng sáng màu vàng hiện ra trước mắt, nữ yêu thần lần thứ hai giáng từ trên trời xuống lạnh lùng hỏi cô: “Có lam không?”.

...

Một lần, hai lần, ba lần... khi Bạch Lộ từ cấp hai mươi ba liên tục giảm xuống cấp mười ba, cô cảm phần muốn chết.

Cô nhiều lần giận dữ mắng nữ yêu thần kia: “Ông anh à, anh nghiêm túc được không hả?”.

“Ông anh, có phải anh rảnh rồi lắm không?”

“Chết tiệt, quá tam ba bận, tôi bảo này, anh giết đủ chưa hả?”

“Tên biến thái chết tiệt kia!!! Anh thử giết tôi lần nữa xem!!!”

Vô số lần lặp đi lặp lại, nhìn dòng chữ “anh hùng không sợ thất bại, anh bạn, chúng ta lại chơi tiếp nào” liên tục hiện lên trên màn hình, Bạch Lộ giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Đây là trò chơi biến thái gì không biết? Ủng hộ người chơi cấp cao bắt nạt người chơi cấp thấp à!

Bạch Lộ chửi ầm lên, nhưng chỉ trong vài giây, trên màn hình xuất hiện một nhắc nhở mới: Bạn đã bị cấm phát ngôn một tiếng.

Tức chết cô rồi.

Phụ nữ nghiêm túc lên rất đáng sợ.

Bây giờ hai mươi ba phút tới, cô nhắc cho nhân viên tư vấn trực tuyến của trò chơi: Có đó không? Có đó không? Giang hồ cấp cứu!!!

Tư vấn viên số 21 trả lời rất nhanh: Xin chào, xin hỏi có thắc mắc gì cần tư vấn?

Bạch Lộ giận dữ gõ một đoạn dài gửi đi, báo cho tư vấn viên biết chuyện mình gặp phải tên biến thái chết tiệt, cuối cùng hỏi nhân viên tư vấn: lẽ nào các anh không đặt ra quy định hạn chế số lần giết người? Cứ để mặc người chơi cấp cao tha hồ bắt nạt người chơi cấp thấp? Thế thì quá buồn cười, rõ ràng là BUG, BUG đấy?

Bây giờ hai mươi ba phút, Ninh Hạo Thần vẫn đang làm thêm giờ ở công ti, nghe thấy trảng cười vang dội cách vách, bạn tốt Nguyễn Hàng cùng làm thêm giờ với anh vừa không ngừng cười to vừa gọi anh: “Này, Hạo Thần, mau đến xem cái này!”.

Ninh Hạo Thần lạnh nhạt đáp: “Không rảnh, còn đang xử lí số liệu!”.

Bản đồ mới mở ra hôm nay có một góc chết nên anh giữ đám nhân viên lại cùng tăng ca.

Nguyễn Hàng vẫn không biết sống chết tiếp tục cười to: “Nhanh, nhanh qua xem! Mình nghiêm túc đấy, có người khiếu nại, nói là phát hiện BUG của trò chơi! Tổng giám đốc Ninh, tốt xấu gì cậu cũng phải chuyên nghiệp chút chứ?”.

Khiếu nại?

Lúc này Ninh Hạo Thần mới buông chuột máy tính, bước nhanh tới phòng làm việc của Nguyễn Hàng.

Sau khi đọc đoạn văn người chơi vừa rít gào với tư vấn viên, đầu óc Ninh Hạo Thần lại bắt đầu thác loạn.

Chuyện thứ nhất khiến anh bức bối là bản thân nội dung, chuyện thứ hai khiến anh khó chịu là tên của người chơi này là “Đời này không muốn nhìn thấy hàng”.

Đời này không muốn nhìn thấy hàng...

Không muốn nhìn thấy hàng...

Nhìn thấy hàng...

Hàng...

Ninh Hạo Thần muốn đập nát chuột.

Năm phút sau khi rít gào với tư vấn viên Bạch Lộ không hề nhận được câu trả lời, có vội thúc giục: Tư vấn viên, anh còn đấy không? Còn đấy không? Còn đấy không?

Hỏi hết lần này đến lần khác, cuối cùng cũng đòi được câu trả lời.

Bên này, Ninh Hạo Thần đen mặt cướp lấy bàn phím của Nguyễn Hàng, nén giận trả lời từng câu từng chữ: “Chào bạn, xin lỗi, nữ yêu thần bạn nhìn thấy là NPC phụ trách chuyển chức, lúc nó yêu cầu bổ sung sức mạnh chính là khi xuất hiện nhiệm vụ. Nếu bạn không kích vào dấu chấm hỏi trên đầu nó, nó sẽ liên tục giết bạn, cho đến khi bạn tiếp nhận nhiệm vụ mới thôi.”

Bạch Lộ: “... Chết tiệt! Đây là trò chơi quái gì thế này? Một đám làm hàng làm họ?”.

Bên kia, thần kinh Ninh Hạo Thần rối loạn toàn tập.

Được thanks: 7048 lần

Điểm: 7.17

Tài sản riêng:

Re: [Hiện đại] Oan gia độc miệng - Dung Quang (Trọn bộ 2 tập) - Điểm: 10 Type: meokenan_1995

4.

Quảng trường Vạn Đạt có một nhà hàng hải sản cao cấp mà Bạch Lộ thêm nhỏ dãi từ lâu. Nhân dịp phát lương tháng này, cô khẳng khẳng kéo Tần Chân đi cải thiện chất lượng cuộc sống.

Ninh Hạo Thần mới giải quyết xong BUG bản đồ vừa xuất hiện tối qua, chịu hết nổi những câu lái nhài của Nguyễn Hằng, lúc thì “ông chủ giới giang tài ba mời một bữa đi”, lúc thì “boss đừng bóc lột dân chúng cực khổ thế chứ”, nên đành cùng cậu ta đến nhà hàng này.

Ban đầu, Ninh Hạo Thần không hề ý thức được người ngồi sau bàn anh là “người quen” cho tới khi tình cờ nghe được đoạn đối thoại trong lúc đợi thức ăn.

“Mấy ngày nay tớ rảnh rồi nên tìm một trò chơi điện tử trực tuyến để giết thời gian, suýt nữa thì tức điên!”.

“Trò chơi gì?”

“Tôi muốn giết thần, trò mới ra đấy, lượng tải về trực tuyến đứng cao nhất, cực kì được yêu thích”.

“Nghe tên đã thấy tục tằn”.

“Đúng không? Đúng không? Cậu cũng thấy tục tằn! Đúng thế còn gì, tớ vừa nhìn thấy tên này, ôi, tục tằn thế mà cũng có người chơi cơ đấy? Thế là tớ định lấy thân thử độc.”

Thần kinh Ninh Hạo Thần tiếp tục âm i nhảy nhót, anh tập trung nghe tiếp.

Tần Chân nói tiếp: “Nói thế, tên này máu me bạo lực quá, tôi muốn giết thần, nếu tin đồ tôn giáo mà nghe thấy thì về mặt họ “vui” phải biết. Theo tớ nên đặt là ‘tôi muốn trừ ma’ hoặc là ‘tôi muốn hàng yêu!’”.

“Hoặc đặt tên là ‘tôi muốn làm hiệp khách’ hoặc là ‘đại hiệp đi đâu đấy’ còn hơn. Bạch Lộ đặc chí: “Tụi mình sáng tạo thật, công ty game online kia không mời tụi mình làm tổng giám đốc sáng tạo, đúng là thiệt thòi!”.

“Chẳng phải cậu nói trò này làm cậu tức chết sao? Xảy ra chuyện gì thế?”

Bạch Lộ bĩu môi: “Trò chơi hàng rơm, thiết kế hàng rơm, nhiệm vụ hàng rơm, NPC hàng rơm! Tớ không muốn nhắc lại chuyện cũ, chỉ muốn nói một câu, người phát minh ra trò này nhất định là một gã hàng họ chẳng ra gì”.

Ninh Hạo Thần suýt nữa lật bàn!

Anh quay ngoắt người lại, nhìn người phụ nữ đang đưa lưng về phía mình nói liên thoảng, mưa xuân văng tung tóe.

Dạo này anh trêu chọc ai, hay kiếp trước “xử lý” nhầm mấy món hàng tồn kho? Vì sao mấy hôm nay liên tục vướng mắc tình cảm không tháo gỡ nổi với chữ “hàng” này?

Nguyễn Hằng đang nghịch điện thoại di động, nghe đoạn đối thoại đó thì bật cười, dùng giọng không to không nhỏ nhắc nhở Ninh Hạo Thần: “Sếp, các cô ấy đang khen cậu đấy!”.

Khen cái đầu cậu!

Ánh mắt Ninh Hạo Thần tựa kiếm sắc bắn thẳng vào Nguyễn Hằng.

Nguyễn Hằng nhanh chóng vỗ ngực, cô tỏ vẻ yếu đuối sợ hãi: “Các cô ấy chửi bới trò chơi của chúng ta như thế, mình cảm thấy chịu hết nổi! Là một trong những người sáng lập khiêm tốn tiếp nhận ý kiến đại chúng, mình cảm thấy sếp nên đi tới chân thành hỏi xem rốt cuộc cái cô ấy có ý kiến gì với trò chơi này, cảm thấy chỗ nào cần cải thiện”.

“Có lý”. Ninh Hạo Thần nhắc ly rượu, nhấp một ngụm, khẽ gật đầu: “Vây mau đi thôi!”.

Nguyễn Hằng: “...”

Trước thái độ “ngậm miệng ăn tiền” của Nguyễn, Hằng Ninh Hạo Thần nói như thật: “Ông chủ giao nhiệm vụ cho cậu đấy, cậu Nguyễn”.

“Hết giờ làm rồi!”.

“Có tiền làm thêm giờ, đãi ngộ tốt nhất”.

“Cậu coi mình là ai hả? Chút lợi nhỏ ấy mà mua chuộc được mình chắc?” Nguyễn Hàng đập bàn: “Mỗi tiếng bao nhiêu?”.

“Com trưa tháng sau mình bao”.

Nguyễn Hàng bắt đầu sửa sang trang phục: “Vì công ti, vì danh dự! Ông chủ ngài cứ chờ đó, tiểu nhân đi ngay!”.

“...” Ninh Hạo Thần nhìn anh ấy, hết chỗ nói, lẳng lặng nhấp tiếp một ngụm rượu đỏ.

Không ngờ Nguyễn Hàng một đi không trở lại, hóa thành “hạc vàng đi mất từ xưa, nghìn năm mây trắng bây giờ còn bay”, anh ấy nhanh chóng gia nhập vào “hội bà tám” kia, trò chuyện với hai người ấy vui như pháo rang.

Ninh Hạo Thần đợi rồi lại đợi, đợi đến mức thức ăn đã nguội ngor nguội ngắt, quay đầu sang vẫn thấy bọn họ vẫn đang rôm rả trò chuyện!

Cuối cùng, thực sự không chờ được nữa, anh đứng dậy đi sang bàn bên đó, lên tiếng nhắc nhở: “Nguyễn Hàng...”.

Còn chưa dứt lời, phần hội thoại còn lại đã nghẹn trong cổ họng.

Bạch Lộ ngẩng đầu lên nhìn anh, cũng như bị sét đánh.

Đây không phải...

Đây không phải...

“Cô Bạch?”.

“Người Hàng?”.

Ninh Hạo Thần không sao ngờ nổi, Bạch Lộ vừa mở miệng đã nói câu “người hàng” vượt khỏi phạm vi tiếp nhận của anh! Mặt Ninh Hạo Thần lập tức đen ngòm, đáng sợ hơn cả Bao Công, anh đứng im tại chỗ, ánh mắt sa sầm.

Nguyễn Hàng bật cười: “Cô Bạch, cô gọi cậu ấy là gì?”.

Bạch Lộ vừa rồi chỉ vô thức gọi, lúc này nhìn thấy ánh mắt Ninh Hạo Thần thì tức khắc hiểu ra mình đã phạm lỗi. Vừa nãy Nguyễn Hàng giới thiệu, đã nói sếp của mình ngồi ngay gần đó, xem ra Ninh Hạo Thần chính là sếp của anh ấy.

Gọi anh là người hàng trước mặt cấp dưới của anh như thế, có vấn đề gì không nhỉ?

Bạch Lộ xấu hổ ho khan: “A, là anh Ninh à, trùng hợp, trùng hợp ghê.”

Dây thần kinh của Ninh Hạo Thần vẫn đang nhảy loạn xạ, chạm phải ánh mắt của Bạch Lộ thì bỗng cảm thấy Ninh oai vệ của anh có phần hơi mất tự nhiên, kèm theo ban ngày ban mặt lộ liễu toàn thân trước mắt người phụ nữ này.

Anh xoa mũi, nói với Nguyễn Hàng: “Thức ăn lên đủ rồi, cậu ăn một mình đi, mình còn có chút việc, đi trước đây”.

Đạo đức anh tốt đẹp nên dù hiện tại vô cùng không muốn nhìn thấy Bạch Lộ, anh vẫn vội vã gạt đầu với cô và Tần Chân, sau đó mới rời đi.

Bạch Lộ nhìn bóng lưng anh rời đi, thoáng chút chột dạ, vừa rồi cô toàn mắng anh và trò chơi của anh, hiện tại lại khiến anh giận dữ tới mức không có mặt mũi nào ăn cơm với cấp dưới... Nghĩ thế, cô đứng bật dậy.

“Hai người từ từ ăn, mình cũng có chút việc, ra ngoài trước đây”.

Trời dần tối, mặt trời chiều màu cam mềm mại tựa lòng đỏ trứng gà treo trên ngọn cây.

Ninh Hạo Thần ra khỏi nhà hàng, chưa đi được bao xa, bỗng sực nhớ ra, xe do Nguyễn Hàng đỗ, chìa khóa xe ở chỗ cậu ta - Tại sao mỗi lần gặp phải người phụ nữ kia anh đều rơi vào tình huống trớ trêu?

Anh đứng dưới đèn đường, day day trán.

Lúc này bảo anh mặt dày quay về tìm Nguyễn Hàng lấy chìa khóa, anh không đủ can đảm đó.

Cuối cùng, anh đành đi về phía bên xe buýt.

Khi anh đang chờ xe, một chiếc ô tô màu đỏ thẫm bất thành linh dừng sát ngay trước mặt anh, cửa sổ xe hạ xuống, người phụ nữ trên ghế lái cười tươi rồi vẫy anh: “Anh Ninh, tôi đưa anh về?”.

“...Không cần”. Ninh Hạo Thần giật mình, vô thức từ chối.

Bạch Lộ nhìn đồng hồ: “Chỉ còn một tuyến xe cuối cùng, đông lắm, trời nóng, lại muộn rồi, chen chúc xe buýt khó chịu lắm! Để tôi đưa anh về!”.

Nụ cười vô cùng chột dạ của cô vẫn hết sức chân thành.

Ninh Hạo Thần im lặng, người xung quanh đều đang nhìn bọn họ, anh không thể làm gì khác hơn là bình tĩnh mở cửa xe, ngồi xuống ghế phụ: “Vậy làm phiền cô”.

Bầu không khí trong xe trầm lắng, Bạch Lộ nhanh chóng tìm đề tài: “À, thật ra vừa rồi tôi không cố ý muốn chửi bới trò chơi của anh, trò chơi đó rất tuyệt, hình ảnh đẹp, nội dung mới mẻ độc đáo, hay hơn hẳn những trò tôi chơi trước kia!”.

Ninh Hạo Thần không chớp mắt: “Nguyễn Hằng nói với cô cả rồi?”.

“Ừ, anh ấy nói anh là người chỉ đạo trò chơi này...” Bạch Lộ lên quan sát vẻ mặt anh: “À, vừa rồi tôi gọi tên thân mật của anh trước mặt nhân viên của anh, anh giận phải không?”.

Ninh Hạo Thần lạnh lùng: “Tên thân mật?”.

“Đúng thế, chính là ‘người hàng’...” Bạch Lộ nuốt một ngụm nước bọt.

Ninh Hạo Thần trầm mặt một lúc lâu, sau đó quay đầu sang nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo, anh chậm rãi hỏi: “Tôi nói với cô tên thân mật của tôi là ‘người hàng’ lúc nào hả?”.

Bất gặp ánh mắt ấy, tim gan Bạch Lộ run rẩy, cô vội nói: “Không, không, đó, đó là tên thân mật tôi đặt cho anh!”.

Gân xanh trên thái dương Ninh Hạo Thần bắt đầu nổi lên, anh lẳng lặng nhìn Bạch Lộ, nói từng câu từng chữ: “Cô Bạch, cái gọi là tên thân mật, có nghĩa là, cô phải yêu mến tôi mới được đặt, bằng không không thể dùng bừa”.

“...”

Anh hít sâu một hơi: “Còn nữa, dù sau này tôi có tên thân mật, cũng không hi vọng được gọi là ‘người hàng’”.

“Cô có hiểu ý tôi không?”. Ninh Hạo Thần nỗ lực trấn an thần kinh rồi loạn mỗi lần gặp Bạch Lộ. Bình tĩnh như anh, nam thân như anh, tuyệt đối không dễ dàng nổi cáu!

Bạch Lộ gật đầu lia lịa: “Đã hiểu, đã hiểu, lần sau khi đặt tên thân mật, tôi sẽ chú ý đặt cho kêu hơn một chút!”.

Ninh Hạo Thần bùng nổ.

“Cái gì gọi là lần sau đặt tên thân mật sẽ chú ý đặt cho kêu hơn một chút? Cô vốn không cần đặt tên thân mật cho tôi, được không? Kêu hay không vốn không phải vấn đề, được không?” Anh sầm mặt, tựa lưng ghế dựa, bắt lực thờ dài: “Cô Bạch, thôi thì cô im lặng lái xe, tôi im lặng ngắm phong cảnh, mọi người đều vui, OK?”.

“OK”. Bạch Lộ rất tủi thân, khoảng thời gian sau đó cô không nói gì nữa, chuyên tâm lái xe. Nhưng kiềm chế mãi, cuối cùng cô vẫn cất lời: “Thật ra tôi cảm thấy vừa rồi tôi quá nặng lời nên muốn ra xin lỗi. Thấy anh đang đợi xe buýt, tôi tốt bụng đưa anh một quãng, anh còn ra về thiệt thòi... Anh có biết, để ăn được bữa hải sản tối nay, tôi nhịn cả bữa trưa, cuối cùng còn chưa bắt đầu ăn đã chạy đuổi theo anh”.

Ninh Hạo Thần hơi khựng lại.

Cùng lúc đó, bụng Bạch Lộ kêu ừng ực, cô xấu hổ cắn môi, mặt đỏ bừng.

Ninh Hạo Thần quay sang nhìn mặt cô, ánh mắt trời chiếu vào khiến gương mặt cô ửng đỏ như hoa đào, vô cùng xinh đẹp.

Mà cô nghiêng mặt đi, bất mãn bàu môi, phồng má, xấu hổ không dám nhìn anh, liên tục chớp mắt, hàng mi dày như hai chiếc bàn chải nhỏ.

Anh bỗng nhiên hết giận, quay ra nhìn cửa xe như thỏa hiệp: “Đến đầu phố rẽ trái có nhà hàng hải sản, giá cả không bằng chỗ Vạn Đạt kia, nhưng cũng khá ngon đấy”.

“Hả?” Bạch Lộ sửng sốt nhìn anh chằm chằm.

“Nhìn đường, tập trung lái xe”. Anh như có mắt sau gáy, nhắc nhở, cuối cùng chậm rãi bổ sung: “Tôi cũng chưa ăn cơm”.

“Hả?” Bạch Lộ lại ngạc nhiên, sau đó, giữa sự im lặng của anh, cô sực hiểu, ý anh là... bọn họ có thể cùng nhau ăn cơm?

Cô lén cười toe toét: “Anh mời hả?”.

“Ừ, tôi mời”.

“Vây thì... thực sự... thưa sự không biết cảm ơn anh thế nào ha ha ha!”.

“Không cần cảm ơn, sau này có duyên gặp lại, phiền cô Bạch đừng đặt tên thân mật cho tôi là được”.

“Anh nói đến việc có thể gọi anh là người hàng hả?”.

“...Có thể, đừng nhắc, tới, hai, từ, này, nữa, có, được, không?”.

“Có thể có thể có thể, đừng gọi anh là người hàng nữa chứ gì? Anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không gọi nữa! Không chỉ người hàng, hàng người, trò chơi hàng, thiết kế hàng, công ti hàng... tất cả những thứ liên quan đến ‘hàng’ tôi đều sẽ không nhắc đến nữa!”

Nhiều ‘hàng’ đi liền nhau như thế, Ninh Hạo Thần đã ngất trên ghế lái phụ rồi.

Nhà hàng Ninh Hạo Thần đề cử là một quán trông rất bình thường, chính xác là nhà hàng thịt nướng và hải sản tự phục vụ.

Anh vừa loay hoay nướng các món trên bàn, vừa nói: “Thoạt nhìn không đẳng cấp như ở Vạn Đạt, nhưng được cái tự nhiên thoải mái”.

Bạch Lộ bị chinh phục bởi thủ pháp nướng thịt thành thạo của anh, ngón tay anh thon dài đẹp đẽ hết sức linh hoạt, dù lật thịt hay đảo hải sản đều xinh đẹp nhẹ nhàng, không vụng về cũng không dễ bóng như cô.

Ăn thịt nướng sao có thể thiếu bia?

Bạch Lộ vẫy tay, gọi mấy chai bia tới, cười tít mắt dung hàm răng cắn mở một chai, đưa cho Ninh Hạo Thần.

Ninh Hạo Thần: “...”

“Sao thế? Uống đi, đừng khách sáo!” Bạch Lộ tưởng anh ngượng.

Ninh Hạo Thần: “Không phải, hình như tôi vừa thấy nước bọt của cô dính trên...”.

Bạch Lộ hiểu ra, nhanh chóng lấy tay quẹt miệng chai: “Được chưa?”.

“...”

Ninh Hạo Thần hóa đá ba giây, sau đó vẫy người phục vụ: “Cô gái, phiền cô lấy giúp tôi cái mở bia”.

Thật ra bản thân Ninh Hạo Thần cũng rất ít khi tới nhà hàng này, trước đây đến cùng Nguyễn Hằng một lần, vài năm nay công ty càng lúc càng phát triển, càng ngày càng bận, lúc đi liên hoan hầu như toàn đi cùng thành viên trong đội tiệc chúc mừng gì gì đó, tất nhiên đều ở nhà hàng lớn.

Loại nhà hàng phải chăng thế này, dường như dần nhạt nhòa khỏi cuộc sống của anh.

Anh thấy người phụ nữ trước mắt thỏa mãn ăn đồ ăn anh nướng ra, sau đó vui vẻ cụng ly với anh, không hề gò bó, thoải mái tự nhiên.

Nướng thịt sợ nhất là khói mỡ hun, bám mùi lên khắp người.

Nhưng mà cách lần khói mỡ ảo, anh thấy Bạch Lộ mặt đỏ ửng, nói liên miên, không ngừng khen tay nghề anh giỏi, hoặc nói mấy lời hài hước trên trời dưới biển.

Anh không khỏi nhếch miệng.

Thật ra người phụ nữ này cũng thú vị đấy chứ!

Khi sắp ăn hết thịt nướng, vẫn còn mấy chai bia, Bạch Lộ tìm người phục vụ xin một túi nilon, mang số bia còn lại về.

Đi tới cạnh xe, cô mới sực vỗ trán: “Thôi chết, sau khi uống bia không được lái xe!”.

Ninh Hạo Thần nhìn cô: “Tới công viên bên cạnh đi dạo cho tỉnh rượu”.

Nói là tỉnh rượu, nhưng ban đêm gió mát, bầu trời đầy sao nên họ lại uống thêm một lượt bia nữa, Bạch Lộ say ngà ngà cắn mở nắp chai, rồi lại đưa cho anh chai bia dính nước bọt: “Này, giải quyết luôn ở đây đi!”.

Ninh Hạo Thần nhìn chai bia, thất thần rất lâu, lại nhìn ánh mắt trong suốt không vương chút tạp niệm của cô, thở dài, nhận lấy uống.

Thôi vậy, coi như người trong giang hồ, thân bất do kỷ, uống chút nước bọt thì có làm sao?

Bạch Lộ bắt đầu lái nhai, bắt đầu là mồm nếm miệng mườn khen trò chơi của anh hay, sau đó lại thao thao bất tuyệt nói nhiệm vụ trong game vô cùng mê

hoặc. Đang nói dở thì di động vang lên, cô nhìn thoáng qua rồi cúp máy, sau đó lạc đề, bắt đầu kể lể nỗi lòng với anh.

Cô nói cha mẹ là sinh vật đáng sợ nhất thế giới, bình thường mặc kệ bạn, đợi đến khi bạn trưởng thành thì bắt đầu chê bạn không lấy được chồng làm mất mặt họ.

Ninh Hạo Thần bật cười: “Họ quan tâm cô nên mới thế”.

“Quan tâm cái quái gì!”. Cô nắc lên một cái: “Lúc tôi học tiểu học, cha mẹ tôi ly hôn, ai nấy đều có gia đình riêng, từ đó đến khi học đại học tôi đều ở kí túc xá trường. Mỗi tháng họ gửi tiền vào thẻ cho tôi, còn lại chẳng quản tôi nữa, mãi đến khi tôi đầy hai mươi lăm, họ bắt đầu giục tôi tìm bạn trai. Năm nay tôi hai mươi sáu rồi, cuối năm tròn hai mươi bảy, bọn họ cứ như là sợ tôi không lấy được chồng thì sẽ mất mặt ấy, suốt ngày gọi điện kêu ca, chê tôi chả được tích sự gì!”.

Cô giọng cao di động trong tay: “Anh xem đi, cứ như thế này, giục già lập gia đình cứ như đòi mạng! Anh nói xem lập gia đình nào có dễ thế? Đâu có phải lái gồng cho lợn nhà, tìm được kích thước thích hợp là có thể sinh ra đời tiếp theo”.

Ninh Hạo Thần: “... Ví dụ này hết sức mới mẻ độc đáo”.

Bạch Lộ lại giải quyết thêm một chai bia, say khướt, sán lại cạnh anh cười ha ha: “Này, cho nên hôm đó anh lộ hàng trước tôi, có phải là muốn phô bày kích thước của mình không?”.

“!!!” Ninh Hạo Thần đẩy mặt cô ra: “Cô uống say rồi!”.

Bạch Lộ tiếp tục cười khanh khách: “Anh xấu hổ”.

“Xấu hổ cái đầu cô!”

“Anh xem, mặt anh đỏ bừng kia!”

“Đỏ là do trời nóng!”

Ninh Hạo Thần không chớp mắt, cố gắng giữ bình tĩnh, để đánh lạc hướng chú ý, anh bắt đầu uống chai bia trong tay.

Một chai, hai chai, ba chai...

Đến khi chỗ bia đó bị hai người uống hết sạch, màn đêm cũng đã buông.

Bạch Lộ mơ mơ màng màng nói: “Ồi! Thế này thì lái xe kiểu gì?”.

Ninh Hạo Thần lão đạo kéo cô ra khỏi công viên: “Bắt, bắt taxi”.

Vì thế, trong ánh mắt kì dị của tài xế, hai người dựa sát vào nhau trở về nhà Bạch Lộ.

Tay Bạch Lộ run run, mắt một lúc lâu mới mở được cửa, Ninh Hạo Thần theo vào, chệnh choáng tựa vào tường: “Không đúng, đây hình như không phải nhà tôi”.

Bạch Lộ không để ý đến anh, vừa kêu nóng, vừa lão đạo đi vào phòng ngủ.

Ngay khi cô suyết ngã chổng vó, Ninh Hạo Thần túm lấy cánh tay cô: “Cẩn thận!”.

Cuối cùng chính anh cũng không đứng vững, liêu xiêu ngã vào Bạch Lộ.

Gương mặt hai người chỉ cách nhau 0.1 cm, gần đến nỗi anh có thể nhìn rõ màu ửng hồng trên khuôn mặt Bạch Lộ.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có vàng sáng vàng nhạt hiền hòa chiếu vào từ cửa sổ, cồn rượu dâng, nhiệt độ cơ thể tăng, hai thân thể quấn lấy nhau.

Bạch Lộ không biết sống chết cười khanh khách: “Này, anh muốn sàm sờ tôi hả?”.

Ninh Hạo Thần dụi mắt: “Đừng có mơ”.

Sau đó anh cảm giác được hai vật mềm mại trước ngực, phút chốc ngốc nghếch hỏi: “Cô là cup gì?”.

“Anh đoán xem?” Bạch Lộ đang cố sức hồi tưởng vấn đề này.

“Phải thử mới biết”. Ninh Hạo Thần nói vô cùng nghiêm túc, chịu ảnh hưởng của nguyên tắc thiết kế điện tử, tính toán chi li, vì thế lần mình sang cạnh Bạch Lộ, vuron nanh vuốt tới bộ ngực của cô.

Bạch Lộ nhú mày: “Tôi thấy là lạ!”.

Ninh Hạo Thần cũng nhíu mày: “Tôi cũng thế, cứ thấy là lạ...!”.

“Thế anh đo được chưa?”.

“Chưa”

“Vây...” Bạch Lộ suy tư trong chốc lát: “Có lẽ vì cách lớp áo nên không chuẩn lắm”.

“Có lý.”

...

Soàn soạt soàn soạt, lát sau, áo trên người Bạch Lộ biến mất.

...

“Giờ đã đo được chưa?” Hai gò má Bạch Lộ đỏ hây hây, nhiệt độ cơ thể càng cao hơn.

Qua xúc giác, Ninh Hạo Thần mặt đỏ tới mang tai. Một lần nữa, anh do dự: “Vẫn chưa”.

“Thế có phải vì áo lót không?”.

“Có thể lắm”.

...

Soàn soạt soàn soạt, lại một lát sau, áo lót Bạch Lộ biến mất.

...

Sàn nhà lạnh lẽo dán vào lưng, thân thể Ninh Hạo Thần đã đè lên người cô từ lúc nào, hai người chồng lên nhau, ánh sáng mờ nhạt của đèn đêm xuyên qua cửa sổ kính, rọi vào giữa màn đêm.

Bạch Lộ ngáp ngừng dán môi cô vào môi anh, ngốc nghếch hôn anh.

Khi đầu lưỡi chạm vào nhau, một cảm xúc nóng không nói nên lời bùng cháy, cả hai đều cảm thấy chưa đủ, còn thiếu nhiều lắm, thân thể họ kêu gào tiếp xúc thân mật hơn nữa.

Không biết tự anh cởi quần áo ra hay phải nhờ sự giúp đỡ của Bạch Lộ, nhưng hai người cứ thế mơ màng thoát khỏi mọi chướng ngại, dán sát vào nhau.

Rõ ràng một khắc trước vẫn là hai người xa lạ, giờ đây, dưới tác dụng của cơn, họ đã trở thành một đôi tình nhân khăng khít thân mật.

Ninh Hạo Thần hôn cô từ trên xuống dưới, từ cái cổ trắng nõn trơn bóng đến xương quai xanh gợn cảm, từ bầu ngực trắng mềm mại áp áp đến cái rốn đáng yêu tinh tế.

Bạch Lộ thờ dốc như mèo con, bám vào bờ vai anh, không biết phải làm sao.

Hai tay anh lưu luyến trên lưng cô, đầu ngón tay như có phép thuật, nhen nhóm lên ngọn lửa, nhiệt độ nóng rực khiến cô sợ hãi run rẩy.

Anh cúi đầu hôn lên môi cô, nuốt trọn âm thanh của cô, một tay chậm rãi tìm kiếm nơi ẩn cảm của cô, một tay nâng eo cô lên, khiến cô khăng khít với bản thân mình hơn nữa.

Hết lần này đến lần khác, anh làm loạn trong cơ thể cô, trúc trắc và không hề liên mạch.

Nhưng cơn đã kích thích khát vọng và ham muốn nguyên thủy nhất của con người, khiến bọn họ quấn quít lấy nhau không biết mệt mỏi. Bạch Lộ dần thích ứng với cảm giác lạ lẫm kia, cô bắt đầu nhỏ giọng rên rỉ.

Âm thanh đó lọt vào tai Ninh Hạo Thần, trở thành liều thuốc kích thích và cổ vũ mạnh mẽ nhất.

Cởi bỏ bộ comple lịch sự đắt tiền, anh cũng chỉ là người đàn ông có ham muốn, trong đêm bỏ quên lí trí này, anh chỉ dựa vào cảm giác mà cuồng nhiệt cùng cô.

Từ sàn nhà lạnh như băng đến giường nhỏ mềm mại, Bạch Lộ không nhớ rõ bản thân mình đã bị người đàn ông này lột da tháo xương, nuốt vào bụng bao nhiêu lần.

Chỉ nhớ rõ, sau cùng, bản thân mình cắn mạnh vào vai anh, quát to: “Ninh Hạo Thần, đồ khốn nạn!”.

Sau đó, cô mệt mỏi rã rời, ngân ngán nước mắt ngủ thiếp đi.

Ninh Hạo Thần cũng mệt nhọc vô cùng, cứ thế ôm lấy cô đi vào giấc ngủ, mang theo cảm giác say sưa nồng đậm và thỏa mãn, chìm vào giấc mộng ngắn ngủi.

Không sai, xin chú ý từ này - ngắn ngủi.

5.

Sáng sớm, người đầu tiên tỉnh lại vẫn là Bạch Lộ.

Lần này cô lại mơ thấy nam thần, bởi vì có kinh nghiệm lần trước, ngay khi nhận được cái ôm ấm áp, cô vô thức đưa tay sờ soạng bụng dưới của mình - rất tốt, không có gì kì lạ chọc vào cô nữa.

Cô thỏa mãn ôm nam thần, cảm nhận khuỷu tay nhấn bóng mạnh mẽ, cơ ngực rắn chắc kêu gọi của nam thần – không, khoan đã, tại sao nam thần lại trần trụi?

Lòng bàn tay chạm vào da thịt nóng hổi của đàn ông, nhiệt độ này gần như khiến cô thương tổn.

Cô giật nảy người, ngồi bật dậy, trong nháy mắt trông thấy thân thể Ninh Hạo Thần nằm nghiêng trước mặt với tư thế mỹ nam ngủ say trong giấc mộng ngọt ngào thanh thần.

Bạch Lộ khiếp sợ nhìn cảnh tượng này, tầm mắt quét từ gương mặt anh xuống ngực, sau đó lại đến... trời ạ, cô lại nhìn thấy “hàng” của anh!

Bạch Lộ ngơ ngác, đá một phát vào eo Ninh Hạo Thần.

Kết quả là, dưới động tác mãnh liệt của cuộc tập kích, Ninh Hạo Thần tỉnh lại.

Anh mơ màng mở mắt: “Sao thế?...”.

Nói được nửa chừng thì nghẹn họng.

Bạch Lộ chỉ trích anh: “Chết tiệt, anh lại lộ hàng trước mặt tôi?”.

“Tôi...”

“Anh chính là một tên biến thái! Lưu manh! Không biết xấu hổ!” Bạch Lộ hỏn hển mắng.

Ninh Hạo Thần sa sầm mặt, quét mắt từ mặt cô xuống: “Cô Bạch, trước khi chỉ trích tôi, tốt nhất là cô nên nhìn lại bản thân mình hiện giờ như thế nào cái đã”.

“Tôi thế nào? Tôi mặc kệ...” Bạch Lộ vô thức cúi đầu, những lời còn lại vô thức chìm ngấm trong cổ họng.

“Á!!!” Cô vừa thét chói tai, vừa kéo nửa cái chăn trên người Ninh Hạo Thần, ra sức che lấy thân thể trần trụi của mình: “Làm cái gì đấy! Anh biến thái thì biến thái một mình đi, còn còi hết của tôi làm gì?”.

Ninh Hạo Thần muốn chết.

Anh nhú mảy, xoa xoa thái dương âm ỉ đau sau cơn say, mơ hồ nhớ tới chuyện tối qua. Dù chỉ vài cảnh, nhưng cũng đủ để anh thay đổi sắc mặt.

Anh làm cái gì thế này?

Đêm không về nhà ngủ? Say rước rồi làm bậy? Cường gian phụ nữ?

...

Một cơn chấn động khiến người ta phải tắc nghẽn cơ tim ào ạt dâng lên.

“Cô Bạch!” Anh kéo nửa cái chăn đắp lên thân thể trần trụi của mình, cố gắng giải thích với Bạch Lộ.

Nhưng Bạch Lộ đã nhìn thấy những dấu hôn trên cánh tay và đùi mình, cô kinh hồn bạt vía thét chói tai, hoàn toàn chìm đắm trong bầu không khí cực kì bi thương.

Vì thế...

“Cô Bạch...”

“A!”

Lại một lần.

“Cô Bạch...”

“A!!”

Lại một lần nữa.

“Cô Bạch...”

“A a a a!!!”

Thần kinh Ninh Hạo Thần “tạch” một cái đứt đoạn, anh dứt khoát ghé sát lại, một tay túm eo trần của Bạch Lộ kéo về phía mình, một tay nâng cằm cô, nhanh như cắt cúi người chặn miệng cô lại.

Ừ, yên tĩnh hơn rồi.

Bạch Lộ quá sợ hãi, anh đang hôn cô?

Nhưng tựa như nụ hôn ma thuật đánh thức người đẹp ngủ trong rừng, nó nhanh chóng gọi ra trong đầu cô những chi tiết vụn vặt quen thuộc, cô sững sờ để anh hôn mình, lơ mơ nhớ lại cảnh tượng đêm qua.

Trong bóng đêm chệnh choáng, bầu không khí khô nóng thiêu đốt thần kinh, còn khiến người ta rơi vào đầm lầy ham muốn không thể tự kiềm chế.

Giữa khung cảnh đó, anh cũng hôn cô như thế này!

Bọn họ quần quít, liều lĩnh khao khát thứ gì đó vừa mộng lung vừa chân thực, giống như đóa hoa nở trong bụi gai, rõ ràng ngày thường không dám đụng chạm, nhưng lại xinh đẹp, ngập tràn sức mạnh nhiếp hồn đoạt phách.

Một nụ hôn đủ thay đổi ước nguyện ‘chặn tiếng hét chói tai của cô’ lúc ban đầu. Ninh Hạo Thần phút chốc chìm đắm trong thế giới kì ảo: Nụ hôn này sao lại thần kì, phi lý, phản khoa học đến thế?

Bạch Lộ cũng quên đẩy anh ra, cứ thế để mặc anh hôn.

Dần dần, nụ hôn không thể thỏa mãn ngài Ninh. Ngón tay xinh đẹp của anh bắt đầu chạy vô định trên tấm lưng trơn bóng của Bạch Lộ, mỗi lần đụng chạm lại mang đến một cảm nhận mới mẻ khiến người ta run rẩy, bất an, sợ hãi, lún sâu.

Bạch Lộ run rẩy, chần trụt xuống giường tự lúc nào cũng không biết, chỉ mơ mơ màng màng quần lấy anh, sau đó lại được anh đặt trên giường mềm mại.

Ngón tay Ninh Hạo Thần di chuyển tới những nơi đêm qua đã tới, dường như mang theo sức hấp dẫn kích thích cô rung động.

Bạch Lộ mở mắt, đối diện với đôi mắt đen nhánh gần trong gang tấc, con ngươi đen như mực vừa sáng vừa trong suốt tựa như châu báu thượng hạng, sáng hơn cả những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Màu đen như mực này khiến cô chìm đắm, mãi vẫn không thấy đáy.

Ninh Hạo Thần rời khỏi môi cô, nỉ non: “Được chứ?”.

Bạch Lộ bỗng nở nụ cười, ôm lấy cổ anh, kéo anh về phía mình, sau đó hôn lên đôi mắt xinh đẹp kia.

Cô chậm rãi nói: “Đến mức này rồi, anh còn dừng được sao?”.

“Không dừng được”. Giọng anh trầm thấp hơn bình thường, khàn khàn pha lẫn kim nén, đáng ghét, gợi cảm chết đi được.

“Nếu tôi nói không thể thì sao?” Cô cười, đôi lông mày cong cong, sóng mắt lấp lánh như nước, gò má ửng hồng như hoa đào chớm nở, rung động lòng người.

Ninh Hạo Thần lịch lãm cười, nghiêm túc nhìn cô: “Vậy thì tiếp tục khiếu khích em, cho đến khi em nói ‘được’ mới thôi”.

Bạch Lộ còn chưa kịp đáp, anh đã nhận được câu trả lời từ ánh mắt cô. Anh ôm lấy eo cô, chậm rãi tiến vào.

Tất cả xảy ra trong trạng thái tỉnh táo, ký ức đêm qua được gọi lại từng chút từng chút một. Không còn cuồng dại trong cơn say, Ninh Hạo Thần dịu dàng nhẫn nại hơn, hết sức chú ý tới cảm nhận của Bạch Lộ.

Anh thấy người phụ nữ dưới thân sóng mắt ngập nước, làn môi đỏ au, kim lòng không động, cúi đầu hôn cô một lần nữa.

Xao động hưng phấn khó có thể tả thành lời, thể xác và tinh thần hòa hợp, giống như tìm được người bầu bạn, loại cá nước thân mật này khiến người ta

trầm mê, muốn ngừng mà không được.

Âm thanh của Bạch Lộ vừa vụn vỡ vừa êm ái, hết như điệu hát gọi cảm vô biên, nét mặt Ninh Hạo Thần từ từ dịu dàng, nhìn cô mắt mờ hơi sương, anh cảm thấy, thì ra người phụ nữ dịu dàng này cũng có thể đáng yêu đến thế.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Bạch Lộ say rượu làm bậy, tỉnh lại rồi còn tỉnh nguyện vội làm bậy thêm lần nữa.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Ninh Hạo Thần say rượu làm bậy, tỉnh lại rồi còn tỉnh nguyện vội làm bậy thêm lần nữa.

Nhưng thần kì nhất là khi kết thúc cuộc vui sáng sớm kia, ngài Ninh hôn mặt Bạch Lộ nói: “Anh đi tắm”.

Bạch Lộ dịu dàng ngượng ngùng gật đầu: “Ừ, khăn tắm ở tầng trên cùng ngăn tủ”.

“Em muốn tắm không?”

“Anh tắm trước đi”.

“Ừ, được rồi”. Ninh Hạo Thần sải đôi chân dài, chỉ dùng áo sơ mi rơi là tả trên mặt đất che khuất đi ‘Ninh oai vệ’ đang phô bày trong không khí, bình tĩnh đi tắm.

Bạch Lộ sững sờ ngồi trên giường, nhìn chiếc giường này, người sáng suốt đều có thể nhìn ra ý xuân rồi rõ, mặt cô dần đỏ bừng như tôm luộc.

Tại sao say rượu làm bậy lại rơi vào kết cục hợp tình hợp lý như vậy? Anh bình tĩnh thần nhiên, cô e thẹn đáng yêu như thể thật ra bọn họ đã áp ụ từ lâu mới tí mĩ tính toán một lần nam nữ hoan ái... Cô nhớ nhỏ, thế này là thế nào?

Ninh Hạo Thần mặc quần áo xong đi vào phòng ngủ, thấy Bạch Lộ vội vã lấy chăn che người, trong lúc rối loạn vẫn thoáng lộ vài cảnh xuân.

Đôi mắt anh sâu thẳm thêm mấy phần, anh bước tới bên giường, cúi người xuống, chần chừ trong chốc lát rồi hôn lên gò má cô.

Anh nói: “Anh sẽ chịu trách nhiệm”.

“...” Bạch Lộ nhìn anh bằng vẻ mặt không - thể - tin - được. “Anh Ninh, anh xem nhiều phim thần tượng hả?”.

Ninh Hạo Thần im lặng trong chốc lát: “... Nghĩa là sao?”.

Bạch Lộ áp ứng nói: “Chúng ta không thân, ngay cả thông tin cơ bản của anh tôi cũng không biết rõ, nếu bởi vì chuyện tối qua ép anh chịu trách nhiệm, thế có phải quá quái đản không?”.

“Có lí.” Ninh Hạo Thần sa sầm, thần nhiên nhìn vẻ mặt bối rối của cô: “Tối hôm qua là say rượu làm bậy, đúng là không cần nói tôi chịu trách nhiệm”.

“Cho nên...”, Bạch Lộ đột nhiên hoảng hốt, không biết bản thân mình đang nói gì.

“Cho nên sáng sớm nay, anh và em đều rất tỉnh táo, nhưng vẫn để chuyện như thế xảy ra, em cảm thấy lúc này, anh có cần chịu trách nhiệm không?”

Ninh Hạo Thần lẳng lặng nhìn cô chăm chăm, con ngươi trong suốt đen nhánh tràn ngập ánh sáng, khiến tim người ta đập rộn lên.

Bạch Lộ dừng mắt trên hàng cúc áo màu vàng đất đỏ của anh, trên đó có kí hiệu nhỏ nhỏ bằng tiếng anh mà cô từng thấy trong tủ kính cửa hàng xa xỉ ở quảng trường Vạn Đạt, đó là bộ quần áo cô phải tiêu tốn mấy tháng tiền lương, nhìn ăn nhin uống mới mua nổi.

Cô lại nhìn lên trên, người đàn ông này cực kì tuấn tú, dù nhìn ở khoảng cách gần vẫn không tìm ra được tí vết trên làn da anh, ngũ quan tinh xảo, gương mặt khôi ngô.

Cô bỗng chán nản, xua tay: “Không cần chịu trách nhiệm, loại chuyện anh tình tôi nguyện này không cần chịu trách nhiệm”.

“Rất tốt.” Ninh Hạo Thần đứng thẳng lưng lên, lạnh lùng nhìn cô chăm chăm: “Tôi vô cùng tán thưởng thái độ cởi mở của cô Bạch, phụ nữ thời đại mới phải như thế”.

Bản thân anh cũng không biết con giận dữ bỗng dưng ghen trong lồng ngực này từ đâu đến.

Bạch Lộ quán chặt chân, mặt mày đứng dậy: “Vậy, tôi đi tắm đây, lúc đi, anh đóng cửa vào là được...”.

Nhưng chưa đi được hai bước, chân của cô đã bị một người dẫm lên.

Cô quay đầu, nghi hoặc đối diện với con ngươi đen nhánh kia.

Chỉ thấy Ninh Hạo Thần không nhanh không chậm nói với cô từng câu từng chữ: “Đừng đi vội”.

“?”

“Tuy cô Bạch cười mở phóng khoáng, không cần tôi chịu trách nhiệm, nhưng là một người đàn ông bảo thủ rụt rè, hình như tôi còn chưa tỏ thái độ?”

“Tò...tò thái độ gì?”

“Là thế này, gia đình tôi trong sạch, cha mẹ đều là phần tử trí thức, từ nhỏ đã giáo dục tôi không thể quan hệ nam nữ bừa bãi. Cho nên xét thấy chuyện đêm qua và sáng nay đã xảy ra, tôi muốn cô Bạch là một người có trách nhiệm, có thể chịu trách nhiệm với tôi.”

“...”

Bạch Lộ hoảng vía.

6.

Sáu giờ, Bạch Lộ tan tầm đứng giờ.

Cùng đồng nghiệp cười cười nói nói đi vào trong thang máy, Tiểu Trương phòng tài vụ ghé bồng sát vào tai cô hỏi: “Lộ Lộ, sau khi tan tầm em định làm gì?”.

“Về nhà, nấu cơm, ăn cơm, lên mạng, rồi ngủ.” Bạch Lộ đáp rất thành thật, đây là cuộc sống mười năm như một của cô.

Cô làm kế toán cho một ngân hàng nước ngoài, vài năm trước, khi mới vào, từng sục sôi ý chí khích lệ bản thân rằng: từ kế toán leo lên, từng bước từng bước đặt chân lên con đường thăng chức!

Nhưng vài năm qua, khi cô phát hiện trong mấy người vào công ty cùng lúc với mình, cách thăng chức thực sự nhanh chóng chính là trở thành trợ lý riêng cho ông chủ, ăn mặc ngày một xinh đẹp, quan hệ với ông chủ dường như có vài phần mờ ám.

Vì thế Bạch Lộ dứt khoát từ bỏ ý nghĩ vô cùng cầu tiến này, thành thật ngồi yên tại cương vị kế toán.

An nhàn qua ngày, công việc ổn định, cuộc sống ổn định, cô cảm thấy có lẽ cuộc đời mình sẽ lười nhác như thế mãi.

Tiểu Trương sán vào gần hơn, khoảng cách đó khiến Bạch Lộ khó chịu, anh ta nói: “Lộ Lộ, cùng ăn bữa cơm đi?”.

Lúc này Bạch Lộ mới nghiêng đầu sang nhìn anh ta, Tiểu Trương tên đầy đủ là Trương Kiến, người cũng như tên, là một thanh niên vô cùng bình thường. Cao không tới một mét bảy mươi lăm, tóc tai hơi lộn xộn, lúc cười lên đôi mắt híp lại lại một đường thẳng, nói chuyện chuyên thì, anh ta hơi “cổ”, hơi...hai lúa.

Cô phân tích tỉ mỉ về mặt lấy lòng của Tiểu Trương, trong lòng hiểu ra, cười cười: “Cả ngày nay làm bảng biểu báo cáo nên rất mệt, thôi để hôm khác”.

Cô ra khỏi thang máy, thấy ngoài cổng công ty có một chiếc Maserati màu đen đang đỗ, từ đầu đến đuôi xe không hề vương một hạt bụi nào, cao quý như thần giáp La Mã.

Mấy đồng nghiệp đi cùng đều liếc mắt nhìn.

Tiểu Trương chưa hết hi vọng, lèo đèo theo sau Bạch Lộ, thì thào: “Về nhà nấu cơm chẳng phải còn mệt hơn sao? Đi thôi Lộ Lộ, mấy hôm trước tôi phát hiện ra một quán đồ Tây rất ngon!”.

Bạch Lộ chẳng còn lòng dạ nào mà nhìn chiếc Maserati, cô rào bước đến bãi đỗ xe: “Xin lỗi Tiểu Trương, hôm nay tôi thực sự không muốn đi”.

“Lộ Lộ...”

Tiểu Trương cứ dính lấy cô như kẹo kéo, Bạch Lộ càng ngày càng cáu, cuối cùng gần như phải chạy vọt vào bãi đỗ xe, Tiểu Trương chán nản giậm chân tại chỗ.

Đám đồng nghiệp cười hi ha trêu đùa: “Ồi chào, Tiểu Trương, đang theo đuổi Lộ Lộ à?”.

“Được đấy được đấy, tinh mắt đấy, bông hoa phòng kế toán chúng tôi bị cậu nhắm rồi!”

“Một lần thất bại chưa là gì, đàn ông mà, càng bại lại phải càng hăng!”

...

Giữa tiếng xôn xao đó, chiếc Maserati màu đen từ từ lăn bánh, nhanh chóng mất hút khỏi tầm mắt mọi người.

Mấy hôm sau, Bạch Lộ rút cuộc phát hiện, so với ngày ngày từ chối Tiểu Trương, chẳng thà lật bài ngửa, nói rõ ràng với anh ta một lần.

Thế là, giờ tan ca hôm nay, khi Tiểu Trương lại quần lấy lần nữa, Bạch Lộ đồng ý vô cùng dứt khoát: “Được, đi đâu ăn?”.

Tiểu Trương vốn đang suy nghĩ vô số lời năn nỉ, chưa kịp dùng tới đã được “nàng” đồng ý nên lập tức mừng rỡ: “Ngay trên đường xxx!”.

Rồi anh ta ngồi lên xe Bạch Lộ như mong muốn, cùng cô đi tới đường xxx!

Mấy ngày nay, chiếc Maserati vẫn đỗ ở đây, thấy chiếc Buick màu đỏ của Bạch Lộ chậm rãi chạy ra khỏi bãi đỗ xe, bèn nhanh chóng đi theo.

Bạch Lộ và Tiểu Trương vào một nhà hàng Tây, ngồi xuống bàn gần cửa sổ.

Chiếc Maserati đậu bên ngoài nhà hàng, cánh cửa sổ kính, chủ xe lẳng lặng nhìn hai người.

Tiểu Trương ân cần gọi món cho Bạch Lộ, không hỏi sở thích của cô, tự tiện nói: “Thịt bò bít tết ngon lắm đấy, anh gọi giúp em một suất nhé!”.

Bạch Lộ nhũn mảy, chưa kịp nói gì, Tiểu Trương đã báo món cho nhân viên phục vụ.

Thôi cũng được, dù sao cô cũng không muốn ăn bữa này cho lắm.

Khi nhân viên phục vụ đi rồi, Bạch Lộ nhìn Tiểu Trương: “Anh có gì muốn nói với tôi sao?”.

Tiểu Trương đỏ mặt, lúng túng nói: “Lộ Lộ, anh thích em, mong em cân nhắc đến với anh”.

Bạch Lộ uống một ngụm nước, nhìn anh ta: “Vậy tôi có thể hỏi một câu không? Anh thích gì ở tôi?”.

Tiểu Trương ngẩn người, ngẫm nghĩ giây lát rồi mới đáp: “Em xinh đẹp, nhiệt tình, đối nhân xử thế rất khéo léo, mọi người đều thích em”.

“Vậy nếu tất cả mọi người đều nói với tôi rằng họ thích tôi, tôi có nên đến với họ hay không?”

Tiểu Trương nghẹn họng: “Nhưng anh rất thật lòng với em, anh thích em rất lâu rồi, gần đây rốt cuộc mới quyết định theo đuổi em”.

“Cho nên ngày nào anh cũng hẹn tôi ăn cơm mà không hề quan tâm tới nguyện vọng cá nhân của tôi, nhất định phải đạt được mục đích phải không?”

Bạch Lộ tựa lưng vào ghế, thờ dãi: “Tiểu Trương, việc thích hay không thích không phải là chuyện của một người, đáng lẽ anh phải hỏi tôi xem tôi có thích anh hay không rồi hẵng quyết định chứ?”.

Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bất ngờ phát hiện chiếc Maserati màu đen, lập tức ngẩn người, một lát sau mới nói tiếp: “Hơn nữa, theo những nguyên nhân thích tôi mà anh vừa nói, thì loại phụ nữ tương tự có cả đàn cả đống, quá phổ biến. Nếu anh không biết tôi mà đổi thành biết người khác, nếu họ cũng có những điều kiện tương tự, anh cũng sẽ thích, đúng không?”.

Tiểu Trương sững sờ khi nghe những gì cô nói, sau đó đột nhiên rút mạnh một bông hồng đỏ sắp héo từ lọ hoa trang trí trên bàn ra rồi quỳ xuống nền nhà: “Lộ Lộ, anh thực sự thích em! Anh không giỏi ăn nói, nhưng, nhưng anh chỉ muốn nói với em, anh thật lòng với em!”.

Bạch Lộ giật nảy mình, người này có bị hâm không? Đang yên đang lành lại đột nhiên làm to chuyện? Tự dưng đi quỳ xuống! Có phải cầu hôn đâu, phô trương thế làm gì?

Cô vội vàng kéo tay Tiểu Trương dậy, nhỏ giọng nói: “Anh đừng thế, mau đứng lên! Đang ở nơi công cộng, thế này còn ra thể thống gì?”.

Tiểu Trương kéo tay cô: “Lộ Lộ, anh thật lòng thích em!”.

Anh ta đột nhiên cao giọng, khiến cho mọi người trong nhà hàng đều nhìn về phía họ, thấy cảnh này, hầu như ai cũng tưởng cảnh cầu hôn của đôi tình nhân. Tất cả xôn xao.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng reo hò “đến với nhau đi” vang vọng khắp nhà hàng.

Bạch Lộ sợ hãi, thấy Tiểu Trương trưng ra vẻ liều chết quán quýt, cô vô cùng đau đầu, trong tình huống thế này, cô phải làm sao để nói rõ với Tiểu Trương?

Phiền chết đi được!

Cô xách lấy túi, vội vã bỏ lại một câu: “Chờ anh bình tĩnh lại chúng ta hẵng nói chuyện tiếp”, sau đó bước nhanh ra khỏi cửa.

Tiểu Trương nhanh chóng đuổi theo, một tay cầm hoa, một tay túm cổ tay cô: “Lộ Lộ!”.

Bạch Lộ vội vàng giẫy ra, cau mày lạnh lùng: “Trương Kiến, tôi định hôm nay nói rõ ràng với anh! Tôi cảm ơn anh để ý tới tôi, thế nhưng có những chuyện không nên chỉ nghĩ tới cảm nhận của bản thân mình. Anh không thể lí trí hơn được sao?”.

Nhà hàng nằm ở nơi sầm uất, rất nhiều người tan làm dừng chân nhìn họ, Tiểu Trương đỏ bừng mặt.

Anh ta lúng túng một lát rồi dứt khoát kéo Bạch Lộ vào lòng, nói như giận dữ: “Anh đã theo đuổi em một tuần, em cho anh một cơ hội nữa được không? Anh biết em chê anh lương không bằng em, không có nhà có xe như em. Nhưng cha mẹ anh đều là cán bộ doanh nghiệp nhà nước đã về hưu, có nhà có mạng lưới quan hệ, anh không phải dân huyện như em, em theo anh chẳng lẽ còn thiệt thòi? Anh còn chưa chê cha mẹ em là dân tỉnh lẻ, điều

Kiến gia đình bình thường, em còn gì để chê anh nào?”.

Bạch Lộ vốn đang định nể mặt anh ta, nghe thấy thế, lập tức giận dữ đến mức cười khẩy: “Trương Kiến, anh nghĩ rằng tôi thích cái kiểu này chắc? Bạch Lộ tôi không quyền không thế, nhưng ít nhất còn có tự tôn, không phải loại người nhà có tí tiền bản thủ đã cạy thế bắt nạt người. Anh buông tay tôi ra!”.

Tiểu Trương mắt mặt, cắn chặt răng không buông tay.

Bạch Lộ lại hung hăng: “Tôi nói cho anh biết, đừng nói là anh, trước đây có không biết bao nhiêu người giỏi hơn anh theo đuổi, tôi cũng chưa từng đáp lại, anh dựa vào cái gì mà nghĩ tôi sẽ thêm cái thế của nhà anh, hả?”.

Tiểu Trương cười khẩy: “Giỏi hơn tôi? Người giỏi hơn tôi mà để mắt đến cô? Đừng có khoác lác!”.

Bạch Lộ bất chấp, dứt khoát nói bừa: “Ha ha, tôi khoác lác? Người nọ không làm thuê cho doanh nghiệp nước ngoài như anh, người ta là ông chủ của công ty đang hoàng, dù ngồi nửa tiếng trong phòng làm việc, cũng kiếm được nhiều hơn cả tháng lương của anh!”.

Cô vội vã giấy ra, nào ngờ Tiểu Trương then quá hóa thành giận, kiên quyết muốn cưỡng hôn cô.

Bạch Lộ sợ hãi, nhưng khổ nỗi không khỏe bằng đàn ông, trong khoảng thời gian ngắn chỉ biết giấy dựa loạn xạ, luôn miệng quát: “Trương Kiến, anh cứ ngay cho tôi!”.

Bỗng một cánh tay nắm lấy cổ tay cô, giấy tiếp theo, người đó dễ dàng túm lấy cổ tay Trương Kiến, bóp mạnh khiến anh ta gào lên kêu cha kêu mẹ, buộc phải buông tay đang túm Bạch Lộ ra.

Bạch Lộ đột ngột được giải thoát, lao đảo lùi lại mấy bước, được người đó đỡ lấy eo.

Cô vừa cảm ơn vừa ngẩng đầu, nhưng vừa nhìn rõ người trước mặt, bỗng chốc giật bản mình.

“... Ninh Hạo Thần?”

Ninh Hạo Thần chỉ thần nhiên hỏi: “Vẫn ổn chứ?”.

Cô sững sờ trả lời: “Vẫn ổn”.

Anh buông lỏng cánh tay đang ôm eo cô, lẳng lặng nhìn Tiểu Trương với ánh mắt lạnh lẽo.

Tiểu Trương bị anh nhìn, sợ nổi da gà, cổ tay còn đau âm ỉ, anh ta giận dữ quát tháo: “Anh là cái thá gì? Chúng tôi nói chuyện liên quan gì đến anh!”.

Ninh Hạo Thần trả lời hết sức lịch sự: “Tôi chính là cái thá ngồi nửa tiếng trong văn phòng cũng kiếm được nhiều hơn tháng lương của anh”.

Bạch Lộ sặc ngay tại chỗ.

Tiểu Trương không ngờ người này thực sự tồn tại, thấy Ninh Hạo Thần ăn mặc đầu vào đấy, trong lòng tức giận, cười nhạt: “Ai biết anh chém gió hay khoác lác? Anh nói tiền lương của anh cao hơn tôi thì tôi phải tin chắc? Đến từ đâu thì rút về đó, ít xía vào chuyện người khác thôi!”.

Ninh Hạo Thần lạnh lùng liếc anh ta, kéo Bạch Lộ đi, trước khi đi còn bỏ lại một câu không mện không nhạt: “Trong mắt tôi, toàn bộ đàn ông cao dưới 1 mét 75 đều là người tàn phế cấp hai, mong ngài hãy thoát li khỏi đội ngũ tàn tật rồi hãy quay lại tranh phụ nữ với tôi”.

Sau đó...

Sau đó anh cứ kêu ngo ngo nhả như thế, kéo tay Bạch Lộ, lên xe gần như cùng một lúc.

Khi đã lên chiếc Maserati màu đen, Bạch Lộ mới hỏi: “Xe này là của anh à?”.

Ninh Hạo Thần liếc nhìn cô: “Chẳng lẽ là của em?”.

“Thế xe tôi tính sao?”

“Đó là xe của em, đâu liên quan gì đến tôi?”

Bạch Lộ tức hộc máu, vội vã đẩy cửa: “Thế tôi đi!”.

Nhưng vừa mới mở được một khe cửa, một cánh tay khác với các ngón tay thon dài vòng qua người cô, phút chốc đóng sập cửa lại.

Ninh Hạo Thần duy trì tư thế hơi cúi người, đối diện với ánh mắt Bạch Lộ, lần đầu gọi tên cô: “Bạch Lộ”

“?” Bạch Lộ hơi căng thẳng, bắt gặp con ngươi đen nhánh kia, trong khoảnh khắc bỗng không biết nói gì.

Dáng vẻ cô lúc này hoàn toàn khác hẳn với vẻ giương cung bạt kiếm với Tiểu Trương khi nãy, mồm miệng nhanh nhẩu cũng hoàn toàn biến mất. Đôi mắt

mở to như thỏ non ngo ngác, nổi bang hoàng và thấp thỏm trong mắt lọt hết vào mắt anh.

Ninh Hạo Thần nhìn đôi môi hé mở của cô, màu son trong suốt khiến hai cánh môi trở nên vừa ướt át vừa thơm bóng, màu sắc đẹp đẽ như hoa hạnh nở rộ đầu xuân, dụ dỗ người qua đường vin cành nín hái.

Anh cũng làm như thế thật, đột nhiên tới gần, một tay chống vào ghế, một tay ôm eo cô, chiếm lấy môi cô không hề do dự, nuốt lấy hơi thở của cô, sau đó trút hết hơi thở của mình vào thế giới của cô.

Bạch Lộ hoàn toàn ngây ngốc, cô không nghĩ ra vì sao Ninh Hạo Thần lại làm như thế.

Anh hoàn toàn không cho cô thời gian suy nghĩ những điều đó mà khẽ nhủ thầm, rời khỏi môi cô như oán trách, nói với giọng khàn khàn: “Tập trung một chút, nhắm mắt lại”.

Ha ha ha, buồn cười quá, vì sao cô phải tập trung? Vì sao cô phải nghe lời anh, vì sao phải ngoan ngoãn nhắm mắt lại?

Bạch Lộ mở to mắt trừng anh, Ninh Hạo Thần khẽ cười ra tiếng, nhìn cô với ánh mắt đầy hứng thú, sau đó lại cúi đầu... hôn cô.

Anh tấn công mạnh mẽ, không cho cô lối thoát, động tác dứt khoát thể hiện rõ tác phong mạnh mẽ, nhưng trong động tác mạnh mẽ, cảm xúc mãnh liệt bắt đầu lan tỏa, dọc từ đôi môi quấn quýt lan tới đáy lòng.

Bạch Lộ ngớ ngời, bị anh đánh chiếm thần tốc đến mức thất thủ toàn bộ lãnh thổ, quyền chủ động cũng chấp tay tặng người.

Mãi hồi lâu, đến lúc cô thở hắt ra, nhìn Ninh Hạo Thần với ánh mắt mờ hơi sương, Ninh Hạo Thần rút cuộc mỉm cười như trút được gánh nặng: “Bạch Lộ, đến với anh đi”.

Từ trước đến nay anh làm việc rất đơn giản, thử vài lần, cảm thấy được thì hành động luôn. Thị trường điện tử luôn cần những người nhạy cảm.

Lúc này, tin chắc rằng cảm giác Bạch Lộ cho anh hoàn toàn phù hợp về thể xác và tinh thần, điều kiện phù hợp, anh còn ngại gì mà không nói thẳng luôn.

Bạch Lộ ngu ngơ, nhắc lại câu trước đó: “...Anh hoàn toàn không biết tôi, sao đã muốn ở bên tôi?”.

Ninh Hạo Thần bật cười, lẳng lặng nhìn cô.

“Em tên là Bạch Lộ, làm kế toán ở Lăng Phong, năm nay hai mươi sáu tuổi, cuối năm tròn hai mươi bảy. Tám giờ mỗi sáng quét thẻ đi làm, cơm trưa giải quyết ở căng tin đúng sáu giờ tối tan làm. Ra khỏi công ty thường vào sáu giờ mười bảy phút, hay đi cùng đồng nghiệp ở phòng kế toán. Từ khi tốt nghiệp đại học đến nay chưa từng yêu đương, bởi vì cảm thấy bản thân mình phải phấn đấu mua nhà mua xe... còn thiếu thông tin cơ bản gì không?”

Bạch Lộ kinh ngạc.

“Anh, sao anh biết được?”

Ninh Hạo Thần mỉm cười: “Bí mật”.

Khi nói lời này, khóe miệng anh hơi cong lên, trong ánh mắt có tia dịu dàng, tựa một đứa trẻ to xác đang đắc ý.

Bạch Lộ hít sâu một hơi: “Nhưng tôi còn chưa biết gì về anh!”.

“Chuyện đó thì quá dễ.” Ninh Hạo Thần thò tay ra ghế sau, nhanh chóng lấy một tệp hồ sơ, thành thạo mở ra, lấy một xấp tư liệu nhét vào tay Bạch Lộ.

“Gi thế?”

“Tư liệu cá nhân của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Ngoại Truyện 2

Type: Ha Trang Dang

7.

Bạch Lộ nghĩ, dù cô có lười, có bình thường đến mấy, đời này chắc chắn vẫn sẽ yêu đương, lập gia đình, đương nhiên, không chừng có thể bỏ qua hai

chữ đầu, khỏi cần yêu đương mà cứ thế lập gia đình luôn.

Nhưng cô thế, cô chưa từng nghĩ tới đối tượng yêu đương của mình sẽ là người như anh... Nói thế nào nhỉ, cao ráo, giàu có, đẹp trai.

Tạm biệt các đồng nghiệp, cô ra khỏi cổng công ty, rẽ sang góc đường, lén lút đi tới cạnh chiếc Maserati màu đen ven đường, ngó nghiêng bốn phía không thấy người quen mới bước lên.

Ninh Hạo Thần tao nhã lịch lãm hỏi: “Bạch Lộ, trông anh mất mặt đến thế sao?”

Bạch Lộ suy nghĩ một lát: “Không phải là mất mặt, là em khiêm tốn, anh nghĩ xem, nếu có người biết em kề cận người giàu có, họ sẽ nhìn em thế nào?”

“VẬY em định cứ yêu đương lén lút thế này à?” Về mặt Ninh Hạo Thần không được tốt lắm.

“Không đâu, em muốn quan hệ tụi mình ổn định rồi mới công khai cho mọi người!” Bạch Lộ cười hì hì đánh trống lảng.

Sau khi cô lơ mơ gật đầu đồng ý đến với anh, Ninh Hạo Thần liền triển khai tác phong ông chủ mạnh mẽ, nhất định muốn đúng giờ đưa đón cô đi làm.

Ấy thế mà Bạch Lộ cứ lo ngại cho quan hệ hai người, nói thật, cô cảm thấy họ quá chênh lệch, sao có thể ở bên nhau, cho nên không muốn công khai quan hệ.

Mấy ngày nay, sau khi tan làm hai người toàn ở nhà Bạch Lộ chơi trò chơi.

Bạch Lộ in “Hỏi đáp cặp đôi ăn ý” từ trên mạng ra, đưa cho Ninh Hạo Thần một tờ, sau đó mỗi người cầm một cây bút, chia ra ngồi ở hai đầu bàn uống nước, nghiêm túc điền vào.

Sau mười phút.

Bạch Lộ bắt đầu đọc: “Phim hoạt hình thích xem nhất khi còn bé?”

Hai người đồng thời trả lời.

Bạch Lộ: “King Kong hoist baby.”

Ninh Hạo Thần: “Xi-trum.”

Kết luận:

Ninh Hạo Thần chậm rãi liếc cô: “Em thật quê mùa.”

Bạch Lộ: “...”

Câu hỏi hai: “Bộ phim điện ảnh bạn thích nhất?”

Bạch Lộ: “Đông Thành Tây Tựu.”

Ninh Hạo Thần: “Trái tim dũng cảm.”

Kết luận:

Ninh Hạo Thần dừng dừng bình luận: “Có thể sâu sắc hơn một chút không?”

Câu hỏi ba: “Món ăn bạn thích nhất?”

Lúc này, Bạch Lộ do dự rất lâu mới nói: “Ồ sên nướng kiểu Pháp!”

Ninh Hạo Thần: “... Thịt kho tàu.”

Đến lượt Bạch Lộ chê cười anh: “Sao anh lại thích thịt thế hả? Tầm thường quá!”

Câu hỏi bốn: “Việc ngược nhất từng làm khi còn bé?”

Bạch Lộ cầm bút viết sột soạt: “Đến kì kinh nguyệt mà không biết, khi cùng bạn học đến bệnh viện thăm cô giáo bị ồm thì đặt mông ngồi trên giường bệnh trắng toát trước mặt cả lớp...”

Lông mi Ninh Hạo Thần run lên: “Sau đó?”

“Không có sau đó.” Bạch Lộ đau khổ nhìn anh: “Em đã mất trí nhớ có tính lựa chọn rồi.”

Ninh Hạo Thần nhìn chăm chăm bản kê khai của bản thân, rất lâu sau mới nói: “Từ nhỏ đến lớn anh đều rất thông minh, không hề làm chuyện gì xấu hổ.”

“Lừa người! Còn bé ai mà chẳng có chuyện xấu hổ?” Bạch Lộ nóng nảy: “Anh như thế là không thành thật!”

Ninh Hạo Thần đáp: “Thế anh đổi thành chuyện ngược nhất đã làm sau khi lớn lên được chứ?”

Bạch Lộ gật đầu: “Cũng được.”

Vì thế, Ninh Hạo Thần bình tĩnh nói: “Anh vừa ý một cô nàng xấu tính, trót ở bên cô ấy rồi.”

Bạch Lộ: “...”

Câu hỏi năm: “Muốn đi du lịch ở đâu nhất?”

Bạch Lộ: “Lệ Giang.”

Ninh Hạo Thần: “Ý.”

Bạch Lộ hớn hân nói: “Anh cố ý! Cố ý chọn đẳng cấp cao hơn em, để khiến em trông có vẻ thấp kém, rất low!”

Ninh Hạo Thần suy nghĩ một lát, cầm bút sột soạt sửa lại đáp án, thỏa hiệp: “Được rồi, để phù hợp với đẳng cấp của em, anh đổi ý rồi.”

“Muốn đi đâu?”

“Làng quê.”

“...”

Câu hỏi sáu: “Một yêu cầu đối với bạn đời tương lai.”

Bạch Lộ: “Mong anh ấy sẵn sàng chu đáo, nói gì nghe nấy, nếu chúng tôi cãi nhau, anh ấy phải dỗ tôi trước.”

Ninh Hạo Thần suy nghĩ một lát, nhìn chăm chăm bản kê khai: “Mong cô ấy đừng mơ mộng hão huyền.”

“...”

Câu hỏi bảy: “Có mong đợi gì đối với cuộc sống chung sau này?”

Bạch Lộ: “Vừa yêu thương nhau, vừa cho nhau không gian riêng.”

Lần này cô cảm thấy cô lên cấp rồi vì thế nhìn Ninh Hạo Thần tràn ngập chờ mong.

Ninh Hạo Thần nghiêm túc đọc: “Mong muốn một tuần yêu thương ít nhất bốn lần, mỗi lần không ít hơn nửa giờ.”

“...” Tim Bạch Lộ tan nát.

Câu hỏi tám: “Xin hãy nêu khuyết điểm lớn nhất của bản thân.”

Bạch Lộ rất khiêm tốn: “Đọc ít sách, khuyết thiếu hơi thở trí thức nhất định.”

Ninh Hạo Thần rất thẳng thắn: “Đẹp trai quá, đi trên đường dễ gây tắc nghẽn giao thông.”

Bạch Lộ: Cái quái gì thế này?

Không thể cùng chơi vui vẻ được nữa rồi.

Câu hỏi chín: “Xin hãy nêu ưu điểm lớn nhất của bản thân.”

Lúc này đây Bạch Lộ nói không hề do dự: “Xinh đẹp như tiên, khuynh quốc khuynh thành, hoa nhường nguyệt thẹn, thiên hạ vô song... những từ này sinh ra là dành cho tôi!”

Ninh Hạo Thần liếc nhìn cô bằng ánh mắt hơi lo ngại, chậm rãi nói: “Con người tôi, ưu điểm lớn nhất chính là tinh mắt, sẽ không trợn mắt nói dối.”

Bạch Lộ đập tờ giấy lên bàn: “Đủ rồi, hết chịu nổi rồi! Trò chơi đến đây là kết thúc!”

Suốt cả tuần, ngày nào cũng vậy, trong cái gọi là trò chơi “hỗ trợ cải thiện mức độ thân mật và quen thuộc hai bên”, Bạch Lộ dần hiểu ra không biết xấu hổ và xấu tính có nghĩa là gì.

Sau đó Ninh Hạo Thần bắt đầu ngهنh ngang không về nhà ngủ đêm, lần đầu tiên, anh đề nghị uống chút bia, xem bộ phim, sau đó ỏn lại tuổi thơ dưới sự hun đúc của “King Kong hoist baby” mà Bạch Lộ cố ý bật.

Có lúc Bạch Lộ cho rằng anh đang cố nén không phát cáu, mãi đến khi anh ra về tiếc nuối xua tay bảo: “Uống quá chén, không thể lái xe, đành phải ở tạm nhà em đêm nay.” Cô mới hiểu ra nỗi “nhọc nhằn” của anh.

Cô chỉ vào ghế bành, cao ngạo nói: “Được, vậy thì anh ở tạm chỗ này!”

Nhưng đợi đến khi cô tắt đèn ngủ, Ninh Hạo Thần bỗng ỏm chiếc chân hoa nhỏ gỗ cửa phòng, bình tĩnh nói: “Sô pha ngắn quá, chân anh dài quá, ngủ khó chịu.”

“Liên quan gì tới em”

“Nếu khó chịu, ngày mai sẽ uể oải mệt mỏi.”

“Sau đó?”

“Sau đó cấp dưới sẽ hỏi anh: Ỏ, ông chủ, tối qua anh làm gì đấy?”

“Sau đó?”

“Sau đó anh sẽ nói cho bọn họ, anh ngủ ở nhà bạn gái Bạch Lộ của anh, không ngủ được, cho nên phờ phạc. Dĩ nhiên, anh không biết bọn họ sẽ nghĩ thế nào.”

“...” Cô thực sự chưa từng thấy ai mặt dày như anh!

Ấy thế mà Ninh Hạo Thần còn mỉm cười, nói với cô bằng thái độ lễ phép nhã nhặn: “Còn nữa, nếu như tình thần anh không tốt, sẽ dễ quên chuyện người ta căn dặn, lúc tới đón em có thể chạy thẳng đến cổng công ty, không cần thận ‘vô tình’ bị người ta nhìn thấy.”

Bạch Lộ tròn tròn mắt, há hốc mồm

Cô nhần nhin, chỉ vào vị trí bên cạnh mình: “Được, lên ngủ cũng được, nhưng anh phải cam đoan không được làm bậy!”

Ninh Hạo Thần vừa tao nhã nằm lên, vừa gặt đầu thề son sắt: “Anh khẳng định sẽ không làm bậy.”

...

Vì thế đêm nay, anh làm bậy.

Lúc anh đang làm bậy, Bạch Lộ vừa thở hổn hển kháng cự, vừa trừng mắt: “Anh vừa hứa không làm bậy cơ mà?”

Ninh Hạo Thần bắt lấy cái tay kháng cự lấy lệ của cô, mỉm cười: “Kĩ thuật vừa phải, đây đâu gọi là làm bậy? Cái này gọi là làm đẹp, làm hoàn hảo, làm chất lượng.”

Bạch Lộ cảm thấy không thể tiến hành giao tiếp bình thường với người này.

Ngày ngày trôi qua trong tình yêu lén lút và sự chơi xấu đàng hoàng của Ninh Hạo Thần.

Trong quá trình đó, Bạch Lộ dường như cũng biết đến mặt khác của Ninh Hạo Thần. Ví dụ như sự dịu dàng thận trọng của anh, sự phong độ, nam tính của anh, sự xa cách lạnh lùng đối với người phụ nữ khác của anh, cùng với... năng lực báo thù đáng sợ của anh.

Chuyện là, một ngày nọ, Bạch Lộ lại bị đồng chí Trương Kiến bám riết theo ra cổng công ty, cô mắng vài câu rồi vội vã chạy về phía chiếc Maserati ở góc đường, vừa ngồi lên xe đã nghe thấy người đàn ông cầm tay lái bên cạnh dịu dàng hỏi: “Có mệt không?”

“Vẫn ỏn, ngày nào cũng ngăn ấy việc, em quen rồi.” Cô tưởng anh đang hỏi mình đi làm có mệt hay không.

Ninh Hạo Thần mỉm cười, lướt qua cô, nhìn về phía Trương Kiến ở ven đường: “Ngăn ấy... việc?”

“Hả?” Bạch Lộ nhìn theo ánh mắt anh, lập tức ngưng ngừng: “Việc đó ấy hả?”

“Ngày nào cũng đối phó chắc là mệt chết?”

“Vẫn ỏn, vẫn ỏn.”

Ninh Hạo Thần thu lại ánh mắt, dừng dừng nói: “Đối với thể loại tàn phế cấp hai này, căn bản không cần nhiều lời.”

Anh chậm rãi lái xe tới bên cạnh Trương Kiến, hạ cửa sổ xuống, lễ phép hỏi: “Quý ngài Đề Tiệן, có muốn đi nhờ xe không?”

Trương Kiến đỏ sặc mặt trong chớp mắt, nhỏ phì phì, mắng: “Cút!”

Ninh Hạo Thần vẫn cười nói rất nho nhã lễ phép: “Tôi lo rằng quý ngài Đê Tiệp người lùn chân ngắn đi tới điểm xe buýt sẽ mất sức hơn người bình thường, quý ngài Đê Tiệp không đi nhờ xe thì thôi, cần gì phải nổi giận.”

Trương Kiến muốn nứt vỡ, không phải nứt gì khác mà là nứt trứng!

Anh ta tức giận dựng thẳng ngón giữa hướng về phía Ninh Hạo Thần, trước ánh mắt lạ lẫm của Bạch Lộ, Ninh Hạo Thần hôn lên mặt cô: “Về sau đừng ban phát tình yêu như thế nữa, mèo mù chuột chết gì cũng tùy tiện phản ứng, tùy tiện đồng cảm. Đã vắng một phát là xong.”

Bạch Lộ bật cười.

Một tuần trước sinh nhật, Ninh Hạo Thần đi công tác, trước khi đi anh giao chìa khóa cho Bạch Lộ: “Thứ năm đến nhà anh tưới nước cho bồn hoa, hôm đó là ngày tưới nước.”

Bạch Lộ mơ hồ nhận lấy. Ôi chào... thế là cô có chìa khóa nhà anh rồi?

Đến thứ năm, sau khi tan làm, cô lái chiếc Buick đến nhà Ninh Hạo Thần tưới nước, đầu tiên là bị sốc bởi phong cách trầm tĩnh khoáng đạt của nhà anh, sau khi lướt qua ngắm nghía một vòng thì cảm giác được rất rõ rằng mình lãi to rồi, câu được một con rùa vàng. Thế nhưng, cuối cùng cô phát hiện mình rơi vào tròng của người nào đó.

Ồ, nhà anh làm gì có bồn hoa!

Nhìn khắp chung quanh, căn bản không hề có bóng dáng thực vật! Bạch Lộ bấm điện thoại gọi, chưa đợi Ninh Hạo Thần nói, cô đã thở hổn hển quát: “Anh Ninh, tốt nhất anh nên giải thích cho tôi cái gọi là bồn hoa là thế nào! Tôi vừa tan làm, bắt kẻ vắt và cực nhọc chạy tới tưới nước giúp anh, kết quả không thấy nửa cái chậu cây, anh đùa tôi hả? Hành vi xấu xa này quả thật khiến người ta không thể nhẫn nhịn nổi, tôi muốn chia tay với anh!”

Đầu bên kia im lặng một cách kì lạ trong ba giây, sau đó một người đàn ông xa lạ run rẩy hỏi một người khác: “Sếp... sếp ơi, chính anh bảo em bấm luôn vào nút loa ngoài, không liên quan tới em...”

Phòng họp rộng lớn vang lên từng câu từng chữ của Ninh Hạo Thần: “Nhưng trước khi cậu nghe, tôi cảm thấy hẳn cậu nên nói trước cho tôi biết, đây không phải điện thoại từ khách hàng.”

Anh nhẫn nhịn, rốt cuộc “bình tĩnh” nhận di động rồi nói: “Anh đang họp, lát nữa gọi lại cho em.”

Bạch Lộ nhìn cuộc gọi đã ngắt, ước gì mình đập đầu chết quách đi.

Cô rảnh rỗi bắt đầu đi loang quanh, đầu tiên thấy album bày trên giá sách phòng làm việc, bên trong cất ảnh Ninh Hạo Thần từ hồi mặc quần yếm đến ảnh mặc vest hiện tại.

Sau đó cô ngẫu nhiên bật mấy CD, nhạc Jazz du dương, xem ra anh thích loại nhạc này.

Cô thậm chí thò đầu vào ngắm tủ quần áo của anh, oa, cả tủ toàn comple và sơ mi trắng!

Cách tốt nhất để hòa nhập vào cuộc sống của một người là gì? Đi vào nhà anh, tận mắt trông thấy tất cả chi tiết cuộc sống của anh.

Bạch Lộ thấy mình đã hiểu ra dự tính ban đầu của Ninh Hạo Thần khi đưa cho cô chùm chìa khóa này.

Buổi tối, khi cô nằm trên giường, Ninh Hạo Thần gọi tới.

Không đợi anh nói, Bạch Lộ đã xin lỗi: “Em xin lỗi, hôm nay em gọi điện cho anh là không đúng, chưa hỏi rõ rằng anh đang làm gì đã mắng loạn lên! Em sai rồi! Anh Ninh, xin anh tha thứ cho em!”

Ninh Hạo Thần xoa xoa trán, mặt mũi rã rời, nói lỏng cả vạt, ngồi trên sô pha trong khách sạn, tức giận nói: “Anh không tha thứ cho em!”

Bạch Lộ làm nũng: “Thôi mà, em biết ý anh rồi, anh đưa chìa khóa cho em, là muốn em bước vào cuộc sống của anh phải không? Anh Ninh, hóa ra anh đã yêu em đến mức không thể kiềm chế, muốn lấy em về nhà làm vợ rồi hả?”

Ninh Hạo Thần thản nhiên nói: “Đúng vậy, yêu em đến nỗi không thể kiềm chế rồi, làm sao bây giờ?”

Ghe gớm thật, thẳng thắn thế?

Bạch Lộ lên vui vẻ, đỏ mặt nói: “Em, em đây có mà tiếp nhận tình yêu của anh vậy.”

“Thế à?” Ninh Hạo Thần cong môi, nhưng vẫn bình tĩnh nói tiếp: “Nhưng mà bây giờ anh hối hận rồi, anh là nhân vật lớn có uy tín có danh dự, sao có thể trao tình yêu cho một người phụ nữ không biết chừng mực, không phân biệt tình hình, tùy tiện mắng anh được?”

“...”

Tiếng hít thở đầu bên kia trở nên dồn dập, rốt cuộc Ninh Hạo Thần bật cười: “Xem như em giỏi, đã công bố thân phận trước mặt nhân viên và đối tác của anh mất rồi, hừ, không cho em danh phận cũng không được.”

Bạch Lộ bực mình: “Cho nên anh bắt đắ dĩ mới cho em danh phận hả?”

“Không, là anh nề em đã cướp đi trình tiết của anh, buộc phải nén lòng cho em danh phận thôi.”

“Cút!”

“Được, biết em nhớ anh rồi, sắp về đây.” Nghĩ đến Bạch Lộ thường căn nhắc anh thiếu hòa mình, luôn ra vẻ cao ngạo thần thánh bất khả xâm phạm, Ninh Hạo Thần suy nghĩ một lát rồi bổ sung: “Chụt chụt!”

Bạch Lộ lập tức cười đau cả bụng.

Ninh Hạo Thần háo hức hỏi: “Có phải em cảm thấy anh đáng yêu không?”

Bạch Lộ: “Em cảm thấy lúc đi công tác, anh đã để quên đầu óc ở nhà rồi.”

Ninh Hạo Thần vô cùng hối hận đã giả vờ ngây thơ, thẹn quá hóa giận mà cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ngoại Truyện 3

8.

Khi Tần Chân và Trình Lục Dương chuẩn bị kết hôn, Bạch Lộ tới nhà Tần Chân ăn cơm, định tiện thể đứng ở lập trường bạn thân dọa dẫm Trình Lục Dương một chút. Dù sao thẳng cha này cũng ác mồm ác miệng, trước đây đã bắt nạt Tần Chân nhà cô vô số lần, nên Bạch Lộ muốn đảm bảo bạn thân đi lấy chồng sẽ không thiệt thòi.

Vì thế, khi Tần Chân đang bận lên xuống trong nhà bếp, Bạch Lộ và Trình Lục Dương ngồi trên ghế bành, mở một cuộc “hội thảo” nghiêm túc.

Nhưng chưa nói được mấy câu thì Tần Chân ở phòng bếp đã hỏi Trình Lục Dương: “Sườn xào chua ngọt có thêm rượu không?”

"Em chờ chút." Trình Lục Dương nói với Bạch Lộ, sau đó nhanh chóng chạy vào bếp, chỉ bảo cho Tần Chân một hồi rồi lại đi ra: "Được rồi, tiếp tục, vừa nói đến đâu rồi?"

Lại chưa được mấy câu, Tần Chân lại sợ hãi kêu lên: "Trình Lục Dương, trong quả mướp đắng này có sâu, nhiều lắm, em vừa thái là chúng nó đã lao ra rồi!"

Trình Lục Dương tức khắc đứng dậy, nói với Bạch Lộ: "Em chờ một lát", sau đó lại lộc cộc chạy vào bếp.

Kết quả, cuộc nói chuyện nghiêm túc không duy trì được bao lâu, nguyên nhân là ngài Trình vô cùng lo cho Trình phu nhân, quanh đi quẩn lại chỉ một tí tiếng động cũng chạy vào bếp.

Đến khi Trình Lục Dương trở về lần thứ n, Bạch Lộ xua tay: "Thôi thôi thôi, tốt nhất là anh quay vào bếp đi, hai người bây giờ cứ như trẻ sinh đôi ấy, khó chia khó lìa."

Qua cửa bạn thân của vợ, Trình Lục Dương dắc ý đứng dậy sửa sang quần áo, không quên bổ sung: "Trẻ sinh đôi đã là gì! Trẻ sinh đôi làm sao lên giường được? Em đã thấy trẻ sinh đôi sống cuộc sống hạnh phúc hài hòa trên giường bao giờ chưa?"

Mặt Bạch Lộ xám ngoét.

Sau đó, cô tựa vào cửa phòng bếp, nhìn đôi vợ chồng tương lai ngọt ngào vừa làm cơm vừa chuyện phiếm, bỗng nhiên hơi buồn bực - rốt cuộc hôn nhân là như thế nào?

Rất nhiều nhà văn miêu tả hôn nhân là quá trình bi thương, tình yêu chuyển dần từ mãnh liệt đến nhạt nhẽo. Bạch Lộ nhớ tới cha mẹ mình đã ly hôn từ khi cô còn rất nhỏ, mỗi người có gia đình riêng, mà cô ở giữa, trở thành một đứa trẻ lẻ loi.

Thình thoảng cô tới nhà của từng người, luôn có cảm giác ăn nhò ở đậu.

Cô thường nghĩ, khi xưa hẳn phải có sức hấp dẫn khủng khiếp lắm mới khiến hai người tính cách khác xa nhau đến với nhau? Cặp đôi trẻ trung cho rằng tình yêu ngắn ngủi chính là vĩnh hằng, vì thế liều lĩnh kết hôn, thế nhưng về sau lại chia tay trong sự bảo mồn của hôn nhân.

Bạch Lộ một mình bước sang nửa cuối của tuổi hai mươi sáu, cô tưởng chừng hôn nhân cách bản thân rất xa, hệt như thiếu nữ mười tám tuổi tự nhủ lòng: “Kết hôn? Có liên quan gì tới tôi?”.

Nhưng bất tri bất giác, cô đã không còn là thiếu nữ mười tám tuổi nữa, bạn thấy đấy, ngay cả cô bạn thân chơi cùng cô từ nhỏ tới lớn cũng sắp lập gia đình rồi.

Cô bỗng thấy hoang mang.

Buổi tối cô về nhà, Ninh Hạo Thần vẫn đang làm thêm ở công ty, cô ngồi trên ghế bành, nhìn gian nhà lạnh lẽo, bỗng cảm thấy không thích nghi nổi.

Tăng ca xong chắc anh không đến nữa, dù sao bình thường anh đều vì đón cô tan làm, lười về nên ở lại.

Lúc xem phim truyền hình trên ti vi, Bạch Lộ nhận hai cuộc điện thoại, cuộc đầu tiên là chồng hiện tại của mẹ giấu mẹ gọi tới, nói rằng hôm nay lúc đi chợ mua thức ăn, mẹ cô gặp bạn học cấp ba của cô, người ta chữa to, nghe nói hai tháng nữa là sinh.

Dương Lí nói nhỏ: “Bây giờ bà ấy đang ra ngoài tập aerobic, lát nữa về thể nào cũng gọi điện thoại mắng con, con cứ chịu khó nghe một tẹo, đừng chọc giận bà ấy, bà ấy đang cáu đấy!”.

Bạch Lộ lễ phép nói lời cảm ơn, buồn bã ỉu xiu cúp máy.

Nửa tiếng sau, mẹ cô gọi điện tới, quả nhiên lái nhai về việc con gái độc thân nhiều tuổi chẳng hề tích cực chuyện chồng con, trách mắng cô không nghĩ cho cha mẹ, không nghĩ cho tương lai của mình.

Nói đi nói lại, lại bắt đầu chê cô làm mất mặt mình.

Bạch Lộ nghe hai mươi phút, mãi đến khi mẹ cô nói mệt mới được yên thân.

Cô cuộn mình trên ghế bành, cảm nhận gió mùa thu hiu hiu thổi, lúc này mới ý thức được mùa hè đã qua.

Ti vi đang phát bộ phim tâm lý gia đình được yêu thích nhất hiện nay, quan hệ mẹ chồng con dâu, cuộc sống sau khi cưới vĩnh viễn là đề tài các nhà biên kịch yêu thích nhất.

Bạch Lộ khó chịu nhắm mắt tựa vào ghế bành, chậm rãi nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Khi Ninh Hạo Thần mở cửa đã là hơn mười một giờ đêm, anh đưa chìa khóa nhà mình cho Bạch Lộ, Bạch Lộ cũng đưa chìa khóa nhà mình cho anh.

Cô chẳng nghĩ nhiều, mọi chuyện đều có qua có lại, cô thấy mình đã có chìa khóa nhà anh thì đương nhiên cũng nên đưa cho anh chìa khóa nhà mình.

Trong nhà chỉ có màn hình ti vi còn sáng, Ninh Hạo Thần đi vào phòng khách, thấy Bạch Lộ cuộn mình làm tổ trên ghế mà ngủ.

Anh lại gần, thấy Bạch Lộ đang ngủ mà vẫn nhũn mảy, không biết gặp phải chuyện buồn phiền gì. Anh đứng yên một lát rồi cúi xuống gọi cô: "Bạch Lộ?".

Bạch Lộ chưa tỉnh lại.

Anh cầm lấy điều khiển từ xa từ trong tay cô, tắt ti vi đi, sau đó cúi người ôm lấy cô, vững vàng đi vào phòng ngủ tới om.

Ở chung hơn ba tháng, anh đã quen với ngôi nhà nay. Từ ghế bành đến phòng ngủ cần mười ba bước, từ cửa phòng ngủ đến giường cần ba bước rưỡi.

Anh đắp chiếc chăn mỏng cho cô, lại gạt sợi tóc mai hỗn loạn trên gò má cô, sau đó định đứng dậy đi tắm.

Anh vốn không cần đến, nhưng vừa nghĩ rằng có về nhà cũng là gian nhà trống trải, chi bằng chen chúc vào chiếc giường nhỏ nhắn nhưng vô cùng ấm áp này của cô thì hơn.

Nhưng anh còn chưa đứng thẳng người, đột nhiên có đôi tay níu trên cổ anh.

Bạch Lộ đã mở mắt từ bao giờ, vòng hai tay lên cổ anh, lười biếng hỏi: "Sao không về nhà?".

Ninh Hạo Thần duy trì tư thế cúi người: "Sao, không mong anh tới à?".

Nếu là ngày xưa, Bạch Lộ nhất định sẽ không hề khách sáo đáp rằng: "Đúng thế, anh tới làm gì? Một mình em ngủ thoải mái hơn nhiều!".

Nhưng hôm nay, lần đầu tiên cô nở nụ cười, trả lời thành thật: "Mong chứ".

Ninh Hạo Thần vô cùng kinh ngạc, nhờ ánh đèn chiếu từ ngoài cửa sổ vào, mơ hồ trông thấy Bạch Lộ hơi cô đơn, anh ngồi xuống cạnh cô: "Sao thế?".

Bạch Lộ lặng thinh.

Về mặt của Ninh Hạo Thần dần lạnh lẽo, sau đó anh dùng giọng nói băng giá hỏi cô: "Có phải tên họ Trương kia lại quấy rầy em không?"

“Không phải...”

“Ngày mai anh phải cho hấn một trận.” Ninh Hạo Thần lạnh lùng nói, tuyệt đối không nhân nhượng kẻ khác ngấp nghé người phụ nữ của mình.

Bạch Lộ dờ khóc dờ cười, túm tay anh ngồi dậy, trong lòng ấm áp.

Cô hỏi: “Ninh Hạo Thần, có phải anh thật sự yêu em không? Ham muốn chiếm hữu mạnh như thế, cứ mãi canh cánh trong lòng vụ quý ngài Đê Tiệp”.

Ninh Hạo Thần lườm cô: "Không, anh yêu anh ta rồi, nếu không đã không nhớ anh ta mãi thế”.

“...”

Thấy Bạch Lộ có tình thần rồi, anh xia trán cô: "Được rồi, anh đi tắm rồi nói chuyện với em".

Nhưng đến khi anh tắm xong, Bạch Lộ đã nhắm mắt ngủ khò.

Anh rút di động đang chơi nửa chừng thì bị chủ nhân vứt bỏ ra khỏi tay cô, vốn muốn đặt ở trên tủ đầu giường, không biết vì sao lại bỗng dừng lại, sau đó ánh màn hình sáng, suy nghĩ một lát rồi lật lại lịch sử cuộc gọi.

Hai cuộc mới nhất, một là từ "dương Lí", một là từ “mẹ”.

Anh nghiêng đầu sang nhìn Bạch Lộ vẫn đang nhủ mảy, nhớ tới cảnh uống say ở công viên tối hôm đó, cô nói cha mẹ cô đã ly hôn từ khi cô học tiểu học, chẳng mấy quan tâm cô, đến giờ lại bắt đầu chê cô không lấy được chồng.

Đại khái có thể đoán được nguyên nhân cô không vui.

Ninh Hạo Thần tắt màn hình di động, lẳng lặng để nó ở trên tủ đầu giường, sau đó nghiêng người lẳng lặng nhìn Bạch Lộ.

Cô sở hữu gương mặt trẻ còn, không rõ tuổi, không phải rất đẹp nhưng rất ưa nhìn.

Có lẽ, anh thích vẻ đẹp vừa phải này của cô.

Ninh Hạo Thần vươn cánh tay dài ra ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô, sau đó kéo chăn đắp kỹ cho cô, trong lòng chậm rãi tính toán.

Nếu đã là người phụ nữ của anh, anh sẽ không để mặc cô cho người ta ức hiếp - bố mẹ cũng không được, hừ.

Hôm sau là thứ bảy, Ninh Hạo Thần không đi làm.

Bạch Lộ tỉnh lại trước, vuốt tóc mình, thấy hơi bết nên cau mày đi vào phòng tắm.

Đang gội đầu dở thì cửa phòng tắm có tiếng động, cô giật mình, nhắm mắt lại hô lên: "Ninh Hạo Thần?"

"Ừ." Giọng không lạnh không nhạt, người vào chính là ngài Ninh.

Bạch Lộ vô cùng xấu hổ: "Em đang tắm, anh vào làm gì?"

Ninh Hạo Thần bình tĩnh trả lời: "Đi vệ sinh", sau đó rất tự nhiên nhìn người đẹp tắm dưới vòi hoa sen.

Bạch Lộ vội vã quay lưng về phía anh, vò tóc qua quýt, sau đó sực nhớ ra điều gì lại hỏi: "Đại tiện hay tiểu tiện?"

"Đại tiện." Giọng Ninh Hạo Thần vẫn bình tĩnh, anh thấy bóng lưng Bạch Lộ cứng ngắc mới bật cười: "Sáng tỉnh mơ, thật sự muốn ép anh đùa khẩu vị nặng thế sao?"

Bạch Lộ thờ phào nhưng toàn thân vẫn cứng đờ như trước, người đàn ông này lại chạy vào lúc cô đang tắm! Thật hết chịu nổi!

Nào ngờ cô còn chưa xả tóc, có hai cánh tay bỗng ôm lấy eo cô... Cô dờ người, hung dữ quát lên: "Ninh Hạo Thần!"

“Anh đây." Giọng nói trầm ấm dịu dàng vang lên phía sau cô, đôi tay bắt đầu xấu xa chạy trên người cô.

Bạch Lộ hận không thể tức khắc xả sạch đầu, sau đó cho anh hai cái tát! Kết quả cô vừa mới hất tóc ra đằng sau, còn chưa kịp lau mắt thì người đàn ông kia đã túm lấy cô, lưng cô và thân thể anh hoàn toàn ăn khớp, bộ phận nóng rực nào đó cũng vững vàng cạ vào... của cô.

"Ninh Hạo Thần!" Cô nói lắp bắp: "Em đang tắm..."

"Ừ, em cứ tắm tiếp." Giọng anh dịu dàng khàn khàn, hai tay lại chậm rãi phủ lên ngực cô.

Bạch Lộ lau qua mắt rồi mở mắt ra, nước ấm từ vòi hoa sen chảy ào ào vào hai người. Cô yếu ớt gọi anh: "Ninh Hạo Thần..."

Anh dường như hơi bất đắc dĩ: "Được rồi".

"Được, được cái gì?"

"Trông em kiệt sức thế này, anh đành chịu khó tắm giúp em vậy." Người nào đó nói mà không biết xấu hổ.

Sau đó là cuộc chiến giữa bộ phận dưới cái cổ có thể miêu tả và bộ phận dưới cái cổ không thể miêu tả.

Bạch Lộ thờ hồn hển, bị anh giơ một chân lên, sau đó bị áp đón nhận thêm đợt công kích nữa trong dòng nước ấm, qua lớp hơi nước dày đặc, nhìn thấy ánh mắt rung động lòng người vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng của Ninh Hạo Thần.

Cô cắn môi để không phát ra tiếng, bỗng nghe thấy anh nói với cô bằng giọng khàn khàn: "Bạch Lộ, kết hôn với anh đi?"

Gi thế này!

Bạch Lộ mở to mắt, nhìn anh, không biết nói sao.

Bỗng nghe thấy "ngài" Ninh nhắc lại: "Anh đang cầu hôn em".

Bạch Lộ suy sụp.

Cho nên sáng sớm tinh mơ, anh vội vàng muốn tắm uyên ương, chính là để cầu hôn cô!

Trời xanh ơi!!! Có ai cầu hôn như thế không?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ngoại Truyện 4

Typet: ngocanh0112

9.

Sau đó, Bạch Lộ được Ninh Hạo Thần bọc bằng khăn tắm rồi ôm về giường, sáng tinh mơ đã vận động một lần, Bạch Lộ đỏ bừng hai gò má, sóng mắt ngập nước.

Ninh Hạo Thần thản nhiên nhìn gương mặt cô, gật đầu: "Trước đây em thiếu rèn luyện, sáng sớm vận động một lát, quả nhiên khỏe khoản hơn hẳn."

Bạch Lộ uể oải trừng anh: Khỏe khoản cái đầu anh!

Sau đó Ninh Hạo Thần mở tủ quần áo, lấy một bộ trong số quần áo mình mang đến để sẵn ở đây, hiên ngang lừng lững mặc đồ trước mặt cô.

Bạch Lộ đầu tiên là thấy tủ quần áo mình bị chiếm lấy hơn một nửa, sau đó lại thấy hành vi không biết xấu hổ của anh, tròn mắt xoay người sang chỗ khác thay quần áo.

Mặc xong, cô quay đầu lại, thấy Ninh Hạo Thần ung dung đứng đó, thản nhiên nhìn cô.

"Làm sao thế?" Cô hơi bối rối, đỏ mặt bĩu môi.

Ninh Hạo Thần tiến lên, bước đi thong dong, ánh mắt bình tĩnh, giơ tay nhắc chân đều tràn ngập cảm giác ưu việt.

Anh vươn tay, Bạch Lộ vô thức lùi ra sau một bước, nhưng anh túm lấy tay cô, không cho cô lùi lại, tay kia của anh vòng ra sau gáy cô, chỉnh lại áo giúp cô.

Anh cúi đầu nhìn cô: "Sợ cái gì?"

Bạch Lộ khẳng khái: "Em có sợ gì đâu? Ai sợ chứ?"

Ninh Hạo Thần cầm lấy khăn tắm trên giường: “Cúi đầu.”

“Tự em làm được...”

“Cúi đầu.” Hai chữ vô cùng đơn giản, không cho từ chối.

Bạch Lộ đành phải cúi đầu, mặc anh nhẹ nhàng lau tóc cho mình.

Khăn và tóc ma sát vào nhau, giọt nước dọc theo gò má chậm rãi trượt xuống dưới, trong không khí như có một bàn tay vô hình, kéo cô từng chút từng chút về nơi không sao biết trước được.

Lau tóc xong, Ninh Hạo Thần nhẹ nhàng lôi kéo, Bạch Lộ không tự chủ tựa vào người anh, bị ép đối diện với đôi mắt đen nhánh tĩnh lặng kia.

Anh hỏi cô: “Chuyện anh vừa nói, em nghĩ thế nào?”

Bạch Lộ đỏ bừng mặt: “Chúng ta quen biết chưa bao lâu...”

“Ba tháng mười một ngày.”

“Bàn chuyện cưới xin có quá sớm hay không...”

“Anh luôn theo đuổi hiệu suất.”

“Nhưng, nhưng em cảm thấy chúng ta còn chưa đủ sâu sắc...”

“Sâu sắc?” Ninh Hạo Thần hơi nghiêng đầu, mày nhíu lại, nghiêm túc tự hỏi, trông anh thật đáng yêu.

Một lát sau, anh nhíu mày chặt hơn: “Em cảm thấy còn chưa đủ sâu?”

Bạch Lộ gật đầu lia lịa: “Chưa đủ!”

Một giây sau, quần áo vừa mới mặc xong lại bị người kia cởi ra, Bạch Lộ cuống quýt bảo vệ thân thể: “Làm gì thế?”

Ninh Hạo Thần không đáp, tự mình làm một cuộc vận động buổi sáng nữa trong phòng ngủ, mãi đến giây phút tiến vào, anh mới hỏi cô: “Lần này, đủ sâu chưa?”

Bạch Lộ, lại, tan, vỡ, rồi.

Nhưng Bạch Lộ vẫn chưa nhận lời cầu hôn của Ninh Hạo Thần. Bọn họ ở bên nhau vừa vui vẻ vừa thoải mái, không hề có gánh nặng, nhưng đó chẳng qua được thiết lập trên cơ sở không suy xét tới quá khứ và tương lai.

Người được cuộc sống ưu đãi, có điều kiện vượt trội như Ninh Hạo Thần này, yêu đương không hề ràng buộc, vô cùng đơn giản.

Đối với Bạch Lộ, ngay từ đầu cô đã ôm thái độ của rùa để ở bên anh, lần đầu tiên yêu đương cả trên tinh thần và thể xác khiến cô vừa vui thích vừa lạ lẫm. Cô mến mộ người đàn ông này, cũng không hề cảm thấy bản thân mình thiệt thòi, nhưng cô hiểu rõ một điều, đó là Ninh Hạo Thần không hề nằm trong kế hoạch tương lai của cô.

Cuộc đời này cô nhất định sẽ ngoan ngoãn kết hôn, sinh con theo mong đợi của cha mẹ và yêu cầu của thời đại, nhưng chồng sẽ không phải người như Ninh Hạo Thần.

Chồng cô có thể là một người bình thường đến mức chui vào trong đám người thì không tìm ra được, mà không phải một người vô cùng bắt mắt giữa đám đông như Ninh Hạo Thần.

Vì sao?

Bởi vì trông anh không an toàn, khó giữ, anh và cô căn bản không hề ngang hàng trong cuộc tình này, thậm chí cô còn cảm thấy đôi chút tự ti, vậy thì làm sao có thể chắc chắn sẽ trói buộc được người này cả đời chứ?

Cô tuyệt đối không hy vọng con cái mình sẽ lớn lên trong lệ vì cuộc hôn nhân thất bại của cha mẹ như bản thân mình.

Sau khi cầu hôn thất bại, Ninh Hạo Thần lại có vô số hành động mới, chúng ta có thể thống nhất gọi hành động của anh là hành động cầu hôn.

Nhưng mà phương thức cầu hôn của ngài Ninh rất đặc biệt, không có hoa tươi cũng không có nhẫn kim cương, mà là vô số lần... ra sức.

Anh là một người thực tế, một người đẳng cấp, một người Tây hóa, một người không hay khoe khoang, hoa tươi, bong bóng, nhẫn kim cương, đồ ăn Tây đều không phải phong cách của anh, anh chỉ phô bày bản sắc đàn ông bằng chính sức mạnh của mình, bất kể trên ghế bành sạch sẽ, hay trên mặt bàn bếp không vương hạt bụi, bất kể trong phòng sách, hay trên sàn nhà đã được anh quét tước cẩn thận.

Chúng ta nên vì nhân dân phục vụ.

Cho nên ngài Ninh tin tưởng vững chắc, yêu một người cần phục vụ người đó! Phục vụ Bạch Lộ, để cô cảm nhận được lòng thành của anh!

Trước hết lần cầu hôn này đến lần cầu hôn khác của anh, Bạch Lộ rút cuộc giờ cò đầu hàng rồi: “Đại ca à, xin anh thương xót, có chuyện từ từ nói, đừng động tí là coi quần áo được không?”

Ninh Hạo Thần thúi mặt: “Lẽ nào kỹ thuật của anh không tốt?”

“Tốt tốt tốt, chính là tốt quá, tốt đến nỗi em không chịu nổi!” Bạch Lộ khóc: “Anh đã bóp nát hết cảm giác xấu hổ còn sót lại của em, khiến em không còn mặt mũi nào đối mặt với sán nhà, sô pha, tủ bát, phòng sách trong sạch của nhà em nữa rồi?”

Ninh Hạo Thần nhanh chóng chìm vào trầm tư.

Bạch Lộ quơ quơ trước mắt anh: “Anh Ninh, anh còn đó không? Suy nghĩ gì thế?”

Ninh Hạo Thần nói: “Anh đang suy nghĩ, tốt nhất là em nên chuẩn bị tâm lý, bởi vì sau tháng này, có khả năng em sẽ không còn mặt mũi nào đối mặt với ban công, máy giặt, bàn trang điểm và bàn trà trong sạch của nhà em nữa.

“...”

Bạch Lộ: Anh định làm bán hết một lượt toàn bộ vật dụng trong sạch trong nhà em thì mới hài lòng sao?

Ngày tháng qua đi trong những hành động cầu hôn không hề có khí tiết như thế, một tháng sau, Bạch Lộ quả nhiên không còn mặt mũi đối mặt với cả gian nhà toàn các vật dụng đã bị nhúng chìm.

Cô ngồi trên sô pha, tức giận lấy chiếc điều khiển từ xa còn trong sạch duy nhất, vô tình đảo mắt qua quyền lịch bên cạnh kệ tivi, giặt mình.

Ném điều khiển từ xa, cô tiến lên cầm lấy lịch, giờ lại một tờ phía trước, sau đó lại lật lại trước nữa, rút cuộc nhìn thấy ký hiệu vòng tròn nhỏ màu đỏ ở tờ tháng trước nữa.

Chờ một chút!

Đã hai tháng cô chưa có kinh rồi!

Bạch Lộ khiếp sợ mà đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, đột nhiên nhớ tới rất nhiều buổi sáng trước đây, bởi vì Ninh Hạo Thần nhân dịp cô chưa chuẩn bị đã tấn công nên cô không kịp tránh thai...

Trời xanh ơi, tháng này tan nát lần thứ mấy rồi?

Nhân dịp Ninh Hạo Thần làm thêm giờ, cô vội vã lái xe đi siêu thị mua mấy que thử thai, vội vã trở về.

Thử hết lần này đến lần khác ở trong phòng vệ sinh, que thử thai đều hết sức bình tĩnh trần thuật một sự thật: Cô gái, cô mang thai rồi.

Bạch Lộ ngồi trên bồn cầu, nhìn ba que thử thai, dờ ra một lúc lâu, rút cục ném chúng vào trong thùng rác.

Ha ha, trúng thưởng rồi.

Lần đầu tiên trúng thưởng trong cuộc đời! Chết mất, sao lại trúng một đứa trẻ! Còn trò chơi nào vui hơn không?

Cô thương cảm quay về phòng khách, ngồi trên ghế bành, mặt mày ủ ê, không biết nên vui vẻ hay buồn đau.

Khi Ninh Hạo Thần trở về, Bạch Lộ đang đưa lưng về anh xem tivi, anh hỏi: “Buổi tối ăn gì?”

“Cháo hạt kê nóng anh để trong nồi.”

“Không có thức ăn, có thấy nhạt nhẽo quá không?”

“Tạm tạm” Bạch Lộ còn chưa nói xong thì thấy Ninh Hạo Thần đi tới trước ghế bành, xách một chiếc hộp trong tay.

Anh giải thích: “Trên đường về thấy Vị Hiến Cư còn mở cửa nên mua thịt thỏ nướng về cho em làm đồ ăn khuya.”

Bạch Lộ nhìn anh, trong giây lát không biết nói gì.

Người đàn ông này lẽ ra là loại người ở tầng cao nhất trong xã hội, lái chiếc ô tô đắt tiền, mặc quần áo tinh xảo, được người ta com bung nước rút.

Nhưng sau khi bọn họ ở bên nhau, anh chẳng bao giờ tỏ vẻ ta đây với cô, thậm chí tự mình xuống bếp, làm những chuyện lấy lòng bạn gái giống hệt như những người bạn trai bình thường.

Lúc này anh lẳng lặng nhìn cô, không hề có vẻ chờ mong cô vui vẻ mà nhảy dựng lên ôm anh, rất hiển nhiên, anh chỉ đơn thuần muốn tốt với cô cho nên mới làm vậy, chẳng bao giờ chờ mong cô sẽ đáp lại hay cảm động đến rơi nước mắt.

Cô cảm thấy bản thân mình thực sự phải suy nghĩ nghiêm túc về mối quan hệ với anh, cũng như với sinh mệnh nhỏ bé mới này mầm trong bụng mình.

Khi Bạch Lộ đọc sách trên giường, Ninh Hạo Thần vào phòng tắm rửa mặt, bóc cái bàn chải đánh răng mới mua, tiện thể ném cái vỏ vào thùng rác bên cạnh.

Còn chưa kịp đóng nắp thùng rác, anh khựng lại, ngồi xổm xuống, tập trung nhìn thứ gì đó lộ góc dưới đồng giấy.

Một đồng giấy sạch sẽ, hiển nhiên là có người giấu đầu hở đuôi, chỉ vì che khuất “sự thật” phía dưới. Anh lật tờ giấy ăn lên, phát hiện ba que thử thai nằm chối lộn ở đó.

Hai vạch màu đỏ rực rõ chói mắt, như đang cười nhạo anh suốt nửa đã bỏ sót một màn đặc sắc.

Ninh Hạo Thần điềm nhiên quay về phòng ngủ, ngồi cạnh Bạch Lộ, thuận miệng hỏi: “Đang đọc gì thế?”

“Poil de carotte (*), hồi trước anh mang từ nhà đến.”

(*) Tên tiếng Anh là Carrot Head, tiểu thuyết của nhà văn Jules Renard.

“Hay không?”

“Cũng được, đọc mà thấy xót xa, bởi vì đứa trẻ này trông xấu xí, đầu óc không bằng anh chị, cha mẹ thì khắt khe với nó, cha mẹ thế này...” Bạch Lộ giễu cợt.

Ninh Hạo Thần dừng một chút rồi mới điềm nhiên hỏi cô: “Vậy ngoại trừ trông xấu, đầu óc không tốt lắm, em cảm thấy nó là đứa trẻ thế nào?”

Chao ôi, còn kiểm tra nữa à?

Bạch Lộ suy nghĩ một lát mới nói: “Nó rất đáng thương, trong sự khắc nghiệt của bố mẹ lại thêm tính nhát gan của bản thân nên dần chấp nhận loại tình thân và gia đình này, chính bản thân nó cũng cho rằng mình bị đối xử như thế là lẽ đương nhiên, chẳng bao giờ nghĩ tới phải thay đổi bản thân, thay đổi cảnh ngộ như thế nào, mất đi can đảm theo đuổi hạnh phúc.”

Ninh Hạo Thần lẳng lặng nhìn cô với khuôn mặt trầm tĩnh, đôi mắt đen thăm thẳm.

Bạch Lộ bỗng mất tự nhiên rồi, cô xoa mũi: “Làm sao vậy?”

“Em không có gì muốn nói với anh sao?” Ninh Hạo Thần vẫn nhìn cô như thế, gương mặt tuấn tú mờ nhạt trong ánh đèn ảm đạm, trong dịu dàng pha chút lạnh lùng, như một chuỗi cái bóng nhạt nhòa của ngọn đèn xa xôi trong đêm lạnh.

Bạch Lộ thốt lên: “Nói, nói cái gì? À, quyển sách này rất có hay?”

Ninh Hạo Thần nhìn cô trong chốc lát, cười cười: “Không có gì, ngủ đi.”

Anh rút quyển sách trong tay cô ra, tắt đèn bàn, lẳng lặng nhắm mắt cùng cô.

Thật lâu sau đó, mãi cho đến khi hô hấp của Bạch Lộ trở nên nhẹ nhàng, anh mới chậm rãi mở mắt, hơi nghiêng đầu sang, không nhúc nhích nhìn người bên cạnh.

Cô ngủ say sưa, dáng ngủ giống hệt bình thường, thoạt nhìn không hề đề phòng, làm người ngay thẳng giản đơn.

Ban đầu cảm thấy cô đáng yêu, có thể thử đến với nhau, mà ở chung rồi thì thấy sống cùng cô rất thoải mái, không cần lo lắng cái gì. Nhưng loại thoải mái bình thường này lại đã trở thành thói quen, từ từ khiến người ta thấy nghiện, như buộc phải hít không khí để sinh tồn, không thể rời xa dù chỉ trong chốc lát.

Anh là Ninh Hạo Thần, từ nhỏ đã sống trong cuộc sống thuận buồm xuôi gió, chưa từng gặp trắc trở. Người thích anh rất nhiều, người không thích anh cũng chỉ dám giận mà không dám nói, từ trước tới giờ anh đều có tư cách, có năng lực làm việc và lựa chọn theo ý mình, anh cũng tin cậy vào trực giác của mình.

Nhưng từ sau khi anh gặp phải Bạch Lộ, toàn bộ ưu thế đều biến mất.

Anh chẳng qua là một người đàn ông bình thường, gặp được người phụ nữ mình thích thì tìm mọi cách tốt với cô, mong muốn có được sự đồng ý của cô, nắm tay cô đến già.

Về thời gian chưa đủ lâu mà cô nói tới, trước giờ đều không phải vấn đề trong mắt anh.

Cảm thấy gặp đúng người thì dù hôm qua vừa biết, bạn cũng khẳng định: Chính là cô.

Ninh Hạo Thần từng cho rằng Bạch Lộ gât đầu chỉ là vấn đề thời gian, phụ nữ dù sao cũng phải rụt rè, bần khoản một chút. Nhưng hôm nay khi thấy que thử thai trong thùng rác, rồi đi ra ngoài đợi rất lâu, cô vẫn chưa chịu nói, rốt cuộc anh bắt đầu hoang mang, bắt đầu hoảng loạn.

Phải chăng anh đã quá tự phụ? Anh cho rằng tất cả mọi người không thể thiếu anh, nhưng Bạch Lộ thật sự không đưa anh vào trong cuộc đời cô.

Cô có con của anh, nhưng một chữ cũng chưa nhắc tới, thậm chí ngay cả khi anh hỏi, cũng chỉ tỏ vẻ hoảng loạn.

Trong đêm khuya vắng, trái tim anh phập phồng lên xuống như lá cây trong gió, đều không thể nào bình tĩnh nổi.

Mấy ngày nữa là cuối tháng, kế toán như Bạch Lộ lại chào đón những ngày bận nhất, quả thực bận đến sứt đầu mẻ trán, không có cách nào tĩnh tâm để suy xét lại bản thân và đưa bé trong bụng.

Cô nghĩ, chờ đã, xem xem mình và Ninh Hạo Thần sống cùng nhau có khoảng cách gì không thể vượt qua không, nếu như thực sự không có, vậy cô có thể thử nói cho anh biết tin tức này, sau đó... Sau đó cô cũng không biết nữa.

Cô mơ hồ có dự cảm mình sắp cho anh một ngạc nhiên, hay là thật ra trong lòng cô cũng vui sướng.

Nhưng Ninh Hạo Thần đợi năm ngày rốt cục khó có thể kiềm chế tâm trạng lên lên xuống xuống, một buổi sáng sớm, anh kéo tay Bạch Lộ đang muốn sửa sang lại áo rồi hỏi cô lần nữa: “Anh cầu hôn em mãi, hiện tại em suy nghĩ xong chưa?”

Bạch Lộ vội vã đi công ty, nói mà không quay đầu lại: “Mấy hôm nữa hãy nói.”

Cách lần đầu anh cầu hôn đã qua hơn một tháng rồi, anh đợi hơn một tháng mà Bạch Lộ vẫn nói, đợi vài ngày nữa. Anh không biết cái gọi là vài ngày rốt cuộc là bao lâu, là đợi thêm một tháng nữa, hay một năm hai năm, hay cả đời đều không đợi được.

Anh thấp giọng nói: “Bạch Lộ, chúng ta cần nói chuyện.”

“Có gì về rồi nói, em đang vội đi làm!”

Cô vội vã bận bịu khiến anh cảm thấy cô vẫn luôn trốn tránh, anh cho cô áp lực lớn cỡ nào? Cô không muốn đối mặt nữa ư?

Ninh Hạo Thần nhẹ buông tay, nhìn cô xách túi ra cửa, bởi vì mấy ngày nay cô đi sớm cho nên tự lái xe đi làm.

Cánh cửa khép lại rồi, anh nhìn xung quanh một vòng, phát hiện căn nhà này đã tràn ngập hơi thở của chính mình.

Sách của anh đã chiếm lấy giá sách của cô, quần áo của anh chiếm lấy tủ quần áo của cô, bàn chải đánh răng, khăn mặt của anh đều nằm trên ngăn tủ trong phòng tắm, mà mùi vị trên người anh giống hệt cô, ngay cả mùi xà phòng vương lại trên quần áo cũng giống nhau như đúc.

Anh tan vào cuộc sống của cô, nhưng dường như vẫn chưa thể bước vào lòng cô.

Ninh Hạo Thần nhú mày, bỗng trào dâng cảm giác thất bại.

Đêm nay sau khi Bạch Lộ về, Ninh Hạo Thần không ở nhà, cô tưởng anh tăng ca, vì vậy không lưu ý lắm như mọi khi.

Nhưng mà mãi cho đến trước khi ngủ, Ninh Hạo Thần vẫn chưa trở về.

Rốt cuộc cô không nhịn được mà gọi điện thoại cho anh: “Anh ở đâu thế?”

Giọng Ninh Hạo Thần ở đầu bên kia vang lên trong yên lặng: “Ở nhà.”

“... Nhà anh?”

“Ừ.”

Bạch Lộ dừng một chút: “Sao không đến?”

Ninh Hạo Thần không nói chuyện.

Dần dần, Bạch Lộ nhận thấy được không đứng chỗ nào, trong lòng thất lại, rốt cục hỏi một câu: “Ninh Hạo Thần?”

“Ừ.” Vẫn là một từ giản đơn kia.

“Anh làm sao vậy?” Cô hơi bất an: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Ninh Hạo Thần nói chậm rãi: “Anh thích một người, muốn ở bên cô ấy, không chỉ trong thời gian ngắn, mà là cả đời. Anh tốt với cô ấy, tuy rằng cách thức hơi vị kỷ, việc đã làm cũng không nhiều, bởi vì tính cách cá nhân, thỉnh thoảng có vẻ mạnh mẽ, nhưng anh cho rằng cô ấy có thể cảm nhận được tấm

lòng của anh.”

“...” Bạch Lộ hô hấp ngưng lại.

“Anh cầu hôn cô ấy, lúc đầu cô ấy tưởng anh đùa giỡn, về sau rốt cục ý thức được anh đang nghiêm túc nhưng cô ấy chưa đón nhận anh. Anh cứ nghĩ rằng đó chẳng qua là do tính thận trọng của phụ nữ, sớm muộn cô ấy cũng sẽ đón nhận anh, thế nhưng về sau, anh phát hiện ra rằng mình đã quá tự tin.”

“Ninh Hạo Thần...”

“Bạch Lộ, nghe anh nói hết đã.” Ninh Hạo Thần rất bình tĩnh, như đang trần thuật một quyết định đã trải qua suy nghĩ cặn kẽ: “Em sống trong một gia đình không hoàn chỉnh, từ nhỏ đã chịu sự xem nhẹ của cha mẹ, hiện tại bởi vì vẫn độc thân mà bị bọn họ cần nấn. Em đã quen cuộc sống một mình, đã quen trải một con đường lớn ổn định an toàn cho bản thân, em không muốn mạo hiểm, không muốn ném thử thách thức ngoài dự tính, bởi vì thách thức đó rất có thể khiến em bị thương. Em cảm thấy cuộc đời mình nên bình tĩnh trôi qua, không gợn sóng không sợ hãi, yên ổn vui vẻ, giống như cậu bé tóc đỏ (*), dù cho cuộc sống như thế không hề theo ý mình.”

(*) Nhân vật chính trong Poil de carotte.

“Ồ bên anh, em cảm nhận thấy cái gì là kích thích, cái gì là kinh ngạc vui mừng, thế nhưng em không định thay đổi dự tính ban đầu vì sự xuất hiện của anh. Em vẫn lựa chọn hôn nhân vững chắc nhất, cuộc đời vững chắc nhất, nói cách khác, thật ra ngay từ đầu ngay trong tiềm thức của em, anh chỉ là một người qua đường đi ngang qua cuộc đời em, cuối cùng sẽ phải ra đi.”

Bạch Lộ cầm chặt di động, ngón tay trở nên trắng bệch.

Cô muốn nói không phải, không phải như thế, thế nhưng kết quả là không thốt ra được lời nào.

Không phải như thế sao? Thực sự không phải như lời anh nói sao?

Ninh Hạo Thần còn hỏi cô: “Bạch Lộ, em coi anh là gì?”

Là gì? Bạn trai? Bạn giưong? Bạn tốt giải tỏa cô đơn? Hay là đối tác chia sẻ tâm sự thuận tiện giải quyết nhu cầu sinh lý?

Cuối cùng, Ninh Hạo Thần mới thân nhiên nói: “Anh cảm thấy chúng ta cần tạm thời xa nhau một thời gian, để hai bên suy nghĩ kỹ lại, để tránh tình trạng anh ép em chặt chẽ quá, em sẽ ghét anh.”

Bạch Lộ cứ ngồi ngơ ngác trên giưong, nghe quyết định đơn phương của anh, trái tim dần dần trĩu nặng.

Tạm thời xa nhau.

Suy nghĩ kỹ lại.

Ghét anh.

Mỗi câu mỗi chữ đều như con dao nhỏ đâm vào ngực, những lời này chẳng phải là những lời hay được nói khi chia tay trong phim truyền hình cô thích xem sao?

Đêm rất yên tĩnh, cuối cùng, gió đêm lướt vào tai cùng giọng nói của anh: “Bạch Lộ, ngủ ngon.”

Tút tut — lần đầu tiên, lần đầu tiên anh cúp máy trước trong cuộc trò chuyện của bọn họ.

Đây vốn không phải tác phong của anh, ngày xưa lần nào anh cũng sẽ chờ cô cúp máy trước, nhưng từ giây phút anh đưa ra quyết định này, rất nhiều chuyện đã thay đổi.

Bạch Lộ hoảng hốt.

Cô vuốt cái bụng bằng phẳng, ngơ ngác mà cảm nhận sinh mệnh chưa hề có cảm giác tồn tại kia, bỗng cảm thấy rất lạnh, gian nhà rất trống trải, một mình, cô đơn đến đáng sợ.

Có lẽ anh nói đúng, cô chính là không chịu nổi cô đơn, chính là ham cái tốt anh trao cho, chính là ích kỷ mà lại ở bên cạnh anh như thế với hy vọng xa vời đi yêu đương một người tốt mà không cần đáp lại, sau đó sẽ tàn nhẫn vứt bỏ anh.

Thế nhưng hôm nay anh tự nguyện rời đi, vì sao cô lại bắt đầu khó chịu?

Đối với cả hai người, đêm nay là một đêm không ngủ.

10.

Sau khi Ninh Hạo Thần đi, cuộc sống của Bạch Lộ trở về với nhịp điệu bình thường như xưa.

Ăn cơm một mình, ngủ một mình, đọc sách một mình, lên mạng một mình... Cô vẫn một thân một mình cô liêu quạnh quẽ như hai mươi sáu năm qua. Cô tự nhủ, chẳng sao, chẳng có gì ghê gớm.

Thế nhưng, cô đơn tựa như một căn bệnh vô phương cứu chữa, nếu từng nếm trải cảm giác có người bầu bạn, ta sẽ càng khó chịu đựng cô đơn hơn.

Căn phòng nhỏ này tự bao giờ đã tràn ngập hơi thở của Ninh Hạo Thần, mỗi góc ngách đều lưu lại bóng dáng của anh, tựa như chỉ cần cô khẽ chớp mắt, sẽ lại được nhìn thấy anh trong ngôi nhà ấm áp này.

Nhưng đã một tuần trôi qua, anh không hề xuất hiện.

Anh thậm chí còn làm đúng như lời đã hứa, không nhắn tin, không gọi điện, cũng không lái xe đến ngân hàng đón cô nữa. Nhiều lần bước chân ra khỏi chỗ làm, cô luôn bất giác ngoái đầu nhìn về khúc ngoặt bên đường.

Nhưng giờ đây khúc ngoặt ấy đã không còn có một chiếc Maserati lạng lẽ đứng chờ cô nữa, cũng không còn người đàn ông trầm tĩnh dịu dàng ngồi trong xe yên tĩnh ngắm nhìn cô, rồi vào khoảnh khắc cô bước lên xe, vờn người hôn cô đắm đuối.

Bạch Lộ bỗng cảm thấy không quen, vô cùng không quen.

Ngày thứ mười hai sau khi Ninh Hạo Thần ra đi, Bạch Lộ bắt đầu có dấu hiệu mang thai.

Tối hôm đó cô cảm thấy đói, bèn mua một bát cháo và một đĩa dưa muối trong quán ăn dưới nhà rồi mang lên tầng. Chưa ăn đến miếng thứ hai, cô đã cảm thấy buồn nôn.

Cô lết vào nhà vệ sinh nôn lấy nôn để, nhưng chẳng có gì ngoài nước chua loét. Cô nôn mãi, chạy từ phòng khách vào nhà vệ sinh mấy lần liền, cuối cùng chịu hết nổi, bèn gọi điện cầu cứu Tần Chân.

Tần Chân cuống cuống chạy đến chỗ bạn với sự thấp thòm của Trình Lục Dương. Thấy bộ dạng sống dở chết dở của Bạch Lộ, Tần Chân kiên quyết xách cổ bạn cô bạn đến bệnh viện: “Cậu ăn phải đồ ôi thiu phải không? Cứ nôn mãi thế, nhớ ngộ độc thực phẩm thì sao?”

Bạch Lộ xua tay, ngượng ngập bảo bạn: “Tớ không ăn món gì ôi thiu cả.”

“Vậy thì là gì?” Tần Chân lo lắng hỏi.

“Là... là mang bầu.” Mặt Bạch Lộ đỏ ửng, gò má nóng bừng.

Tần Chân trố mắt.

Cô biết Bạch Lộ đang qua lại với một người đàn ông, cũng biết hai người họ đang sống chung với nhau, nhưng không thể ngờ được Bạch Lộ lại mang thai.

Cô ấy ngây ngốc hỏi: “Vậy tên kia đâu?”

Ánh mắt Bạch Lộ bỗng âm ỉ, cô cố gắng nặn ra một nụ cười: “Bọn mình tạm thời chia tay.”

“Đùa nhau à? Cậu mang bầu rồi mà còn tạm thời chia tay hả?” Tần Chân bỗng sực hiểu, cô ấy dường như nổi giận, đi qua đi lại trong phòng: “Khốn khiếp, chẳng lẽ hẳn biết cậu có em bé nên bỏ của chạy lấy người, quát ngựa truy phong?”

“Tớ chưa nói cho anh ấy biết...”

“Cậu có dở hơi không vậy? Chuyện quan trọng như thế mà không nói cho hẳn biết? Bao lâu rồi?” Tần Chân tức đến xì khói.

“Ba tháng rồi.”

“Ba tháng?” Cô ấy gần như gào lên, nhanh như cắt túm lấy cổ tay Bạch Lộ: “Mau dẫn tớ đi tìm thằng cha kia!”

“Tần Chân...”

“Đừng nhiều lời, có dẫn tớ hay không?”

Bạch Lộ trầm mặc.

Tối hôm đó, Tần Chân ở lại cùng Bạch Lộ, đuổi Trình Lục Dương về nhà.

Trước khi ngủ, Tần Chân hỏi Bạch Lộ: “Nếu hai người chia tay thật, đứa bé sẽ ra sao?”

“... Tớ sẽ nuôi.”

“Cậu điên à? Lúc đầu hẳn cầu hôn cậu thì không đồng ý, giờ hẳn mất kiên nhẫn rồi, chạy rồi, bụng cậu thì to rồi, cậu định làm mẹ đơn thân chắc?”

Bạch Lộ vui đầu vào gối, không đáp.

“Tớ bảo này, cứ gọi điện báo cho hần biết chuyện này, xem hần nói sao?”

Giọng âm ỉm của Bạch Lộ vọng ra từ dưới gối: “Nhưng từ sau lần ra đi đó, anh ấy không hề tìm gặp tớ, không nhắn tin, không gọi điện... Có lẽ là quyết chia tay rồi.”

“Nực cười, hần không tìm cậu thì cậu không chủ động tìm hần được chắc?”

“... Làm thế mất mặt lắm.”

“Ha ha ha, yêu đương thì bận tâm đến mặt mũi làm quái gì? Cậu đợi được, anh ta cũng thi gan được, nhưng đứa con trong bụng cậu thì đợi làm sao được! Tớ nói cho cậu biết, sau ba tháng, bụng cậu sẽ lùm lùm to lên, lớn nhanh như quả bong bóng ấy. Nếu cậu cứ kéo dài tình trạng này, người ta cười cho đấy!” Tần Chân cốc vào trán bạn: “Mà cha mẹ cậu còn cực kỳ nghiêm túc truyền thống, nếu họ biết cậu chưa chồng mà chưa, kiểu gì cũng trách cậu làm mất mặt họ, không đánh gãy chân cậu mới lạ!”

Tần Chân chưa nói hết đã thấy Bạch Lộ ngồi bật dậy, dép cũng không thềm đi, cuống quýt chạy ra ngoài. Cô ấy hoảng hốt: “Này? Cậu định làm gì thế? Tớ mới nói có mấy câu mà đã giận à?”

Cô ấy vội vàng đuổi theo Bạch Lộ, thấy bạn đã lại chạy vào nhà vệ sinh nôn nghén rồi.

Vật vã cả buổi tối, đến tận quá nửa đêm hai người mới ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tần Chân không nói nửa lời, thẳng thừng kéo Bạch Lộ đi bệnh viện.

“Đã bảo là nôn nghén rồi mà, đi viện có được tích sự gì đâu...” Bạch Lộ mệt mỏi nói.

Tần Chân đợi Bạch Lộ thất dậy an toàn xong mới nói: “Nôn nghén như vậy không ổn, cậu ăn gì nôn nấy, cứ như thế em bé sẽ không đủ dinh dưỡng, tốt hơn hết là đi viện khám xem sao, nếu không tớ sẽ không yên tâm!”

Cô ấy khởi động xe, chậm chậm lái ra khỏi khu chung cư. Cùng lúc ấy, dưới bóng cây đằng xa, một chiếc Maserati màu đen cũng từ từ lăn bánh.

Ninh Hạo Thần cảm thấy mình đang bị tâm thần. Ngày nào cũng chờ bên ngoài cổng khu chung cư nhà Bạch Lộ từ sáng tinh mơ, bám theo Bạch Lộ với cự li vừa phải. Trước khi cô hết giờ làm lại âm thầm đậu xe gần ngân hàng của cô rồi cứ thế bám theo cô về nhà.

Liên tục hơn mười ngày như thế, anh sắp phát điên rồi. Nhưng Bạch Lộ không hề gọi cho anh một cú điện thoại hay nhắn cho anh một mẩu tin nào... Rõ ràng chỉ có mình anh thấp thỏm không yên, ngày nào cũng lơ lửng như sắp rơi xuống vực sâu ba nghìn mét.

Còn cái kẻ đầu sỏ kia thì...

Cứ nghĩ đến Bạch Lộ, anh lại chau mày. Người phụ nữ vô lương tâm, chẳng lẽ lòng cô thực sự làm từ sắt đá?

Nhưng lần này, anh phát hiện ra chiếc xe của cô không đi về phía ngân hàng cô làm việc mà đổi hướng đi theo đường khác.

Tìm anh bắt đầu đập nhanh hơn. Những âu lo vốn rình rập từ lâu giờ bắt đầu xông ra tác oai tác quái. Nỗi sợ hãi và bất an trói chặt trái tim anh, khiến tay chân anh lạnh cóng.

Ninh Hạo Thần chưa bao giờ sợ hãi đến mức này.

Anh cố gắng động viên chính mình phải bình tĩnh, đừng chuyện bé xé ra to, cô chỉ không đến chỗ làm thôi, có thể cô có việc đến một nơi nào đó khác, không phải nơi anh đang lo sợ...

Kít...

Anh đột ngột phanh gấp, còn chưa kịp an ủi xong trái tim rối loạn của mình, lý trí đã tiêu tan thành mây khói.

Anh đang thấy gì đây?

Người phụ nữ đó dừng xe bên ngoài bệnh viện. Bạn thân của cô bước xuống từ ghế lái, dịu dàng đỡ cô, cùng cô vào.

Chữ thập đỏ trên nền gạch trắng rõ ràng đến chói mắt, che mờ tất cả mọi sự vật trong tầm nhìn.

Thế giới của anh bỗng chốc biến thành hai màu đen và trắng, chỉ còn lại ký hiệu một ngang một dọc đỏ tươi như máu kia. Tất cả sợ hãi và hoang mang của anh bùng phát.

Cô định làm gì?

Giây tiếp theo, anh không kiểm soát nổi bản thân nữa, cuống cuồng tháo dây an toàn, rầm một tiếng mở cửa xe, chạy như bay vào bệnh viện.

Người phụ nữ ngốc nghếch! Lòng dạ cô thực sự là sắt đá ư? Hay cô vốn không hề có trái tim? Hết tình cảm với anh là một nhẽ, nhưng làm thế này thì sao anh chịu nổi? Không cần anh cũng được, nhưng chẳng lẽ cô không cần cả con ư?

Ninh Hạo Thần chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình như đang nằm trong tay người khác, chỉ cần người đó siết mạnh, anh sẽ tan thành tro bụi.

Tần Chân vừa kéo Bạch Lộ vào sảnh bệnh viện lấy sổ thì một bóng người lao vụt tới, túm lấy tay Bạch Lộ, rồi dừng dừng giậm dứ quá lớn.

“Em định làm gì?” Giọng nói oang oang to đến nỗi tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh bệnh viện đều chú ý.

Bạch Lộ hoảng hồn, quay đầu lại, bắt gặp gương mặt căng thẳng đến mức sắp nổ tung của Ninh Hạo Thần. Anh cau đôi mày, môi mím chặt, anh chàng đẹp trai lạnh lùng mọi khi đã chuyển thành một lão già nghiêm túc cau có.

Cô ngăn người: “Sao, sao anh biết...?”

“Sao anh biết em tới đây chứ gì?” Ninh Hạo Thần nghiêng rằng: “Sao anh dám không tới? Nếu anh không tới, sợ rằng em đã giết chết con anh rồi!”

Bạch Lộ đứng chôn chân tại chỗ.

Anh vừa nói gì?

Cô hoảng hốt nhìn anh, nấp mấy môi, mãi mới thốt thành câu câu: “Anh... anh biết rồi ư? Anh biết em có...”

Ninh Hạo Thần nhìn cô rất lâu, mãi mới đáp: “Anh biết.”

Người trong sảnh đều hướng mắt về phía họ, người chờ khám, người xếp số, bác sĩ y tá đi ngang qua... Ninh Hạo Thần nhìn Tần Chân rồi bảo Bạch Lộ: “Ra ngoài nói chuyện.”

Anh ra sức kiềm nén lửa giận bùng bùng để không thô lỗ với người phụ nữ đang mang thai này. Hơn nữa, anh không muốn ở lại bệnh viện thêm một giây nào nữa, dường như cứ ngửi thấy mùi thuốc sát trùng thoang thoảng trong bệnh viện, anh sẽ nghĩ đến chuyện cô muốn phá bỏ con của anh vậy.

Bạch Lộ chậm chạp theo sau anh, Ninh Hạo Thần đột ngột dừng bước, bế bổng cô lên, phăm phăm bước về phía chiếc Maserati màu đen.

Bạch Lộ hoảng hốt: “Anh làm gì thế?”

Anh mím chặt đôi môi mỏng, không nói lời nào, chỉ cau mặt bế cô lên xe, khóa cửa, lái xe phóng thẳng.

Dọc đường.

“Ninh Hạo Thần.”

“...”

“Ninh Hạo Thần!”

“...”

“Ninh Hạo Thần, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“...”

Bạch Lộ nổi giận. Người nói chia tay là anh, người bật vô âm tín cũng là anh, giờ người nói lời không giữ lấy lời, bám theo cô, bắt cóc nhốt cô cũng là anh.

Sao người đàn ông này sao lại có thể đùa giỡn cô như thế?

Cô lo đi cảm giác rừ bỏ gánh nặng sau khi gặp anh. Cô lờm anh: “Ninh Hạo Thần, anh làm thế này là có ý gì? Định đóng phim thần tượng chắc? Theo dõi tôi, bắt nhốt tôi, tiếp theo anh chuẩn bị giờ thêm trò gì nữa?”

Cô định bắt chước mấy lời thoại sến súa củ chuối, nên nhướn mày hỏi: “Có phải định trói tôi lên giường, ép tôi đến mức không rời nổi khỏi giường không hả?”

Ninh Hạo Thần sắp tức điên lên rồi!

Những... những lời quỷ quái này từ đâu ra vậy?

Thô tục! Hạ lưu! Vô liêm sỉ!

Anh lạnh lẽo lườm cô: “Mấy ngày không gặp, xem ra điều cô Bạch luôn tưởng nhớ chính là trình độ của tôi ở một số phương diện nào đó.”

Bạch Lộ túm ngay lấy “tử khóa”: “Mấy ngày không gặp? Họ Ninh kia, anh có biết đếm không hả? Đã mười ba ngày rồi! Mười ba ngày anh rõ chưa hả! Mấy ngày là thế quái nào?”

Cô tức muốn chết, chẳng lẽ chỉ có mình cô đếm đốt ngón tay xem, tính xem hai người đã xa nhau bao lâu ư? “Sầu đông càng lác càng đầy, ba thu dọn lại một ngày dài ghê”. Cô có cảm giác như mình không gặp anh cả năm trời, thế mà anh dám nói họ mới xa nhau có mấy ngày!

Ninh Hạo Thần bị năng lực nắm bắt từ khóa của cô làm cho nghẹn họng. Anh híp mắt, đạp phanh xe, quay sang nhìn cô.

Cô đang giận nên mặt mũi đỏ bừng, cặp mắt mở to. Nhưng tất cả đều không che giấu nỗi sợ thật rằng lâu nay cô ngủ không ngon giấc: vành mắt hốc hác, quầng mắt thâm đen, sắc mặt tiêu tụy.

Anh hỏi cô: “Sao, mấy ngày không gặp, em nhớ anh lắm à?”

“Nhớ cái con khỉ!” Cô bị nói trúng tim đen, thẹn quá hóa giận, mặt đỏ như gấc.

Thế mà Ninh Hạo Thần vẫn điềm nhiên đáp: “Vậy anh thay mặt con khỉ nhà anh cảm ơn em.”

“...”

Anh bình tĩnh quay đi, nhìn thẳng về phía trước: “Bạch Lộ, đôi lúc anh cảm thấy em giống như một cô bé chưa lớn, sống trong thế giới của riêng mình, vô ưu vô lo. Thế nhưng có những lúc anh lại cảm thấy em nhấn tâm hơn bất cứ ai, nếu không, sao em có thể lòng dạ sắt đá đến nỗi vào bệnh viện cắt đứt liên hệ cuối cùng của anh và em chứ?”

Bạch Lộ suyt ngừng thờ: “... Anh nói cái gì?”

Ninh Hạo Thần không nhìn cô, chỉ nhỏ giọng hỏi: “Ở bên cạnh anh làm em mệt mỏi đến thế ư? Em vội vàng phải sạch quan hệ với anh đến thế ư? Không nói cho anh biết em mang thai cũng được, kiên quyết không ở bên anh cũng được, giờ em không thèm báo trước một tiếng mà đã định phá đi con của anh...” Anh chậm rãi quay sang, lạnh lùng nói: “Bạch Lộ, em không cảm thấy mình quá nhấn tâm sao?”

Ánh mắt anh âm trầm lạnh lẽo. Anh nổi giận thật rồi.

Nhưng Bạch Lộ thấy anh như vậy, bỗng cảm nhận được điều gì đó bên dưới sự phẫn nộ của anh – đó là hoang mang và sợ hãi, đó là thất vọng và bi thương.

Tựa như đoàn quân thất trận trở về trong bùn lầy và cát bụi, gương mặt đượm vẻ hốc hác tái tê và bất lực.

Tim Bạch Lộ đập chậm lại. Lần đầu tiên, cô cảm thấy... hình như vị trí của mình trong trái tim người này quan trọng hơn tưởng tượng.

Ninh Hạo Thần hít sâu một hơi, cảm thấy thật bó tay. Anh biết làm gì bây giờ? Ngăn không cho cô vào bệnh viện, khổ sở khuyên nhủ lần nữa, ép buộc dụ dỗ cô phải chấp nhận mình... những cách này liệu có tác dụng không?

Anh ngăn được cô một lần nhưng đâu thể ngăn được lần thứ hai.

Nghĩ vậy, anh ra sức giữ chặt vô lăng, khớp ngón tay thon dài trắng bệch, gân xanh nổi đầy trên cánh tay.

Không biết Bạch Lộ đang nghĩ gì. Cô nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ, nhẹ giọng hỏi anh như một hơi thở thoảng qua: “Ninh Hạo Thần, có phải anh yêu em khủng khiếp không?”

Ninh Hạo Thần muốn chết.

Rốt cuộc cô đang vui vẻ đến mức nào? Đến cả giọng Tứ Xuyên cũng đưa vào đoạn hội thoại! Anh đang nghiêm túc, đang phẫn nộ, đang chân thành, đang thất vọng như thế mà cô lại có tâm trạng nhàn rồi nói chuyện cười à?

Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Đúng, yêu khủng khiếp, yêu khủng khiếp đấy, em vừa ý chưa?”

“Vừa ý vừa ý.” Bạch Lộ lập tức thu nhận, hiền từ cười híp mí.

Cô lại còn dám cười! Cô còn cười được!

Ninh Hạo Thần sắp vỡ tan tành rồi. Anh cúi tiết trùng mắt với cô: “Bạch Lộ, em cứ phải chọc tức anh mới vui phải không?”

Đối nghịch với vẻ vừa buồn bã vừa phẫn nộ này của anh, Bạch Lộ bắt đầu phá lên cười, vừa cười vừa hí hửng: “Buồn cười quá, ha ha ha, buồn cười chết đi được...”

Đúng lúc Ninh Hạo Thần định bóp chết cô, Bạch Lộ thức thời ngừng lại, cười tít mắt hỏi ngược lại anh: “Em hỏi anh, ai bảo anh em đi bệnh viện phá

thai?”

Ninh Hạo Thần ngăn người.

“Em hỏi anh tiếp, anh Ninh, mong anh trả lời thành thật, có phải dạo này anh thường xuyên theo dõi em không?”

Mặt Ninh Hạo Thần dần ửng đỏ.

“Câu hỏi cuối cùng...”

“Em hỏi nhiều quá đấy?” Ninh Hạo Thần cau mặt, lạnh lùng nói.

“Giờ anh chê em lăm lăm hỏi nhiều chuyện phải không? Xem ra cơ hội để mình đến với nhau đã hết thật rồi.”

“Hỏi đi! Hỏi đi! Em muốn hỏi gì cũng được!”

“Được, câu hỏi cuối cùng là, nếu chúng ta cưới nhau, ai là người giữ tiền tiết kiệm?”

“...”

Ninh Hạo Thần kinh hồn táng đảm, cứ trần trối mở to mắt, chưa bao giờ về mặt anh ngó ngán đến thế này.

“Sao hả, có phải anh tiếc, không muốn giao tài sản kếch xù cho em không?” Bạch Lộ chớp mắt.

Ngài Ninh tiên sinh trầm mặc hồi lâu rồi kiên định đáp: “Sổ đỏ, thẻ ngân hàng, sổ tiết kiệm, sổ hộ khẩu... em cầm hết.”

Nghĩ thêm giây lát, anh bổ sung: “Chìa khóa xe cũng cầm luôn.”

“Vậy chẳng phải anh sẽ nghèo rớt mùng tơi, chẳng còn lại gì sao?” Bạch Lộ cười ha ha.

“Thế nên em hãy rủ lòng thương, dẫn nốt cả người nghèo rớt mùng tơi này theo đi.” Ninh Hạo Thần chậm chậm nhếch khóe môi, “Nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Ngoại Truyện Của Ngoại Truyện

Type: Memap

Câu chuyện thứ nhất

Hỏi đáp cặp đôi ăn ý và những tình tiết thú vị sau hôn nhân.

Sau khi cưới, Ninh phu nhân nào đó dọn dẹp nhà cửa, vô tình tìm lại tờ phiếu “Hỏi đáp cặp đôi ăn ý” trong tủ. nhớ đến những câu trả lời xấu tính của ngài Ninh, cô bất giác ngồi xuống ghế bành êm ái, hồi tưởng lại dư vị ngày đó.

Ôi, ngài Ninh lạnh lùng cao ngạo thật đáng yêu biết mấy! Cậy miệng chẳng chịu nói nửa lời, khí chất nam thần tỏa ra sáng chói.

Giờ đây nam thần đã trở thành người đàn ông nội trợ, từ sáng đến chiều bận tới tấp mặt mũi, chỉ vì cô đang bụng bầu to vượt mặt nên làm gì anh cũng phải để ý đến cô.

Đến bữa, anh sẽ nghiêm mặt dạy dỗ cô, không cho cô kén cá chọn canh. Đến giờ ngủ, anh sẽ bắt cô không được xoay ngang xoay ngược, không cho phép chính mình đè phải mẹ con cô, ép cô nằm im không nhúc nhích. Lúc xem tivi, rõ ràng đang vui vẻ hăng hái, anh bỗng tắt phụt, hùng dũng tuyên bố đã đến giờ đi ngủ, em bé cần được nghỉ ngơi.

Ôi trời ơi, sao mà cô nhớ nhung ngài Ninh lạnh lùng bá đạo ngày xưa thế!

Thế là bà Ninh bắt đầu lật giở những tờ “Hỏi đáp cặp đôi ăn ý”, đọc mãi đọc mãi, bỗng phát hiện ra những lời ngày đó anh nói và những lời anh viết trên giấy có nhiều chỗ không giống nhau!

Câu hỏi bốn: Việc ngưng nhất đã làm khi còn bé.

Lúc đó Ninh Hạo Thần đã oai phong lẫm liệt bảo cô rằng: “Từ nhỏ đến lớn anh đều là người thông minh, không hề làm chuyện gì xấu hổ”.

Nhưng trên giấy lại viết: Rất ghét ăn trứng luộc, sáng nào quả trứng cũng bị tôi ném sang ban công nhà đối diện. Sau khi tôi học hết cấp một, ban công nhà bên đó đầy xác trứng thiu.

Bạch Lộ phá lên cười.

Câu hỏi năm: “Muốn đi du lịch ở đâu nhất?”.

Lúc đó câu trả lời của ngài Ninh là Ý.

Nhưng trên giấy lại viết: Bất cứ nơi nào có Bạch Lộ.

Bạch Lộ mỉm cười vui vẻ.

Câu hỏi sáu: “Một yêu cầu đối với bạn đời tương lai”.

Lúc đó Bạch Lộ nói: “Mong anh ấy sẵn sàng chu đáo, nói gì nghe nấy, nếu chúng tôi cãi nhau, anh ấy phải dỗ tôi trước”.

Ninh Hạo Thần ngẫm nghĩ rồi nhìn chằm chằm vào bảng câu hỏi: “Mong cô ấy đừng mơ mộng hão huyền”.

Thế nhưng trên trang này, anh viết rõ giấy trắng mực đen: Mong cô ấy luôn được là chính mình, không cần thay đổi bất cứ điều gì vì tôi cả.

Câu hỏi bảy: “Có mong đợi gì đối với cuộc sống chung sau này?”.

Bạch Lộ: “Vừa yêu thương nhau, vừa cho nhau không gian riêng”.

Lần đó cô cảm thấy cô lên cấp rồi, vì thế nhìn Ninh Hạo Thần tràn ngập mong chờ.

Ninh Hạo Thần: “Mong muốn một tuần làm ít nhất bốn lần, mỗi lần không ít hơn nửa giờ”.

Còn trên giấy, anh viết: Mong sao mọi điều tôi làm đều đủ tốt, không để cô ấy phải thất vọng.

Câu hỏi tám: “Xin hãy nêu khuyết điểm lớn nhất của bản thân”.

Bạch Lộ rất khiêm tốn: “Đọc ít sách, khuyết thiếu hơi thở trí thức nhất định”.

Ninh Hạo Thần rất thẳng thắn: “Đẹp trai quá, đi trên đường dễ gây tắc nghẽn giao thông”.

Còn trên giấy, anh viết: Tôi không có kinh nghiệm yêu đương, sợ mình làm không đủ, cần nghiêm túc học hỏi thật nhiều.

Câu hỏi chín: “Xin hãy nêu ưu điểm lớn nhất của bản thân”.

Bạch Lộ: “Xinh đẹp như Tiên, khuynh quốc khuynh thành, hoa nhường nguyệt thẹn, thiên hạ vô song . . . những từ này sinh ra là dành cho tôi!”.

Ninh Hạo Thần: “Con người tôi, ưu điểm lớn nhất chính là tinh mắt, sẽ không trợn mắt nói dối”.

Còn trên giấy viết: Tuy tính tình tôi không đủ tốt, kinh nghiệm không đủ dày dặn, nhưng khi tôi đã quyết tâm ở bên ai, sẽ dồn toàn tâm toàn ý, chuẩn bị mọi điều tốt đẹp nhất dành cho cô ấy.

Bao cảm xúc rung động dấy lên trong lòng. Ninh phu nhân cầm tập phiếu hỏi đáp trên tay, không giấu nổi nụ cười hạnh phúc.

Ngài Ninh đúng là một gã vừa xấu tính vừa ghê gớm, rõ ràng yêu cô đến chết đi sống lại, vậy mà vẫn nói một đằng viết một nẻo, chọc cô nổi cáu!

Cô cười híp mắt dọn dẹp tập giấy, lòng sung sướng vô biên.

Hết giờ làm việc, ngài Ninh về nhà, theo thói quen nghiêng người hôn vợ, “Hôm nay con có quấy em không?”>

“Con ngoan lắm, không đập lung tung đâu.”

Không biết có phải nhầm lẫn không, chứ anh cảm thấy ánh mắt bà xã mình hôm nay lấp lánh sáng hơn mọi ngày. Sao anh cứ thấy lo ngay ngáy?

Đến bữa ăn, anh vẫn gấp món mướp đắng mà vợ ghét ăn vào bát cô, nghiêm túc nói: “Mướp đắng thanh nhiệt giải độc”.

Ninh phu nhân bĩu môi.

Anh lờ đi, gấp thêm một đĩa: “Ăn thêm nhé!”.

Môi của Ninh phu nhân trẻ đến nỗi sắp treo được lọ dầu rồi.

Anh chỉ vào túi rau trên kệ bếp: “Tan việc về anh rẽ qua chợ, mua thêm hai cân mướp đắng kia”.

Ninh phu nhân nổi đóa, bực tức bảo chồng: “Anh ép buộc người khác làm việc người ta không thích, đó chính là ép uổng người vô tội!”.

Ngài Ninh thản nhiên đáp lại: “Vợ học thành ngữ giỏi ghê”.

“Em không ăn!”.

“Ngoan, nghe lời anh” Anh vẫn tiếp tục gắp vào bát cô.

Ninh phu nhân điên tiết, bẻ luôn bát, vác bụng đứng lên, “Được, anh cứ gắp tiếp đi, chẳng nào lát nữa em cũng sẽ ném sang ban công nhà hàng xóm!”.

Ngài Ninh khựng đũa, cứng đờ: “...”

Em biết nhiều quá đấy.

Tối đến, khi xem ti vi, ngài Ninh đã cùng Ninh phu nhân tiến hành một cuộc “hội đàm” vừa sâu sắc vừa ý nghĩa về vấn đề không kén cá chọn canh trong mỗi bữa ăn.

“Hồi nhỏ không thích ăn trứng gà là lỗi của anh, lãng phí thức ăn, không hiểu nỗi khổ của việc kiếm tiền cũng là lỗi của anh. Nhưng em đã lớn rồi, sắp làm mẹ rồi, vì con, đừng kén ăn nữa, được không?”.

“Thế nghĩa là anh tha hồ ép em ăn hả? Ăn một miếng là nể mặt anh, ăn hai miếng là nể mặt con, thôi thì em cố, nhưng anh gắp cho em cả một bát đầy mướp đắng như thế là sao?” Ninh phu nhân vẫn chưa hết giận.

“Em hòa khí xung thiên thế kia, ăn nhiều món thanh nhiệt giải độc chẳng tốt à?”.

“Tốt cái con khi ấy!” Ninh phu nhân tựa vào ngực chồng, sụt sịt giải bày: “Ngài Ninh à, em biết anh không dày dạn tình trường, chỉ một lòng muốn tốt cho em, nhưng anh làm ơn hiểu cho, chuyện gì cũng có mức độ, vừa đủ thì thôi, được không? Về mặt này, anh thực sự nên học thêm nhiều, đừng để em thất vọng, nhé?”.

Ngài Ninh: “...”

Gì thế này? Hình như bà xã lại biết thêm thì phải?

Mười giờ tối, ngài Ninh lại một lần nữa tắt ti vi, ép bà xã đi ngủ.

Ninh phu nhân hiên ngang bảo chồng: “Nếu anh vẫn mong em được làm chính mình, không cần thay đổi vì anh, vậy thì hãy để cho em được làm những gì mình muốn đi! Mà những điều phụ nữ muốn bao gồm cả xem ti vi, xem chưa đã mắt sẽ chưa ngủ được!”.

Ngài Ninh tức anh ách, cau mặt rút điện rồi bế Ninh phu nhân vào phòng ngủ.

“Anh nói lời không giữ lấy lời, trước sau bất nhất, không phải đàn ông đích thực!”.

“Không phải đàn ông đích thực?” Ngài Ninh nheo mắt, chỉ vài ba động tác đã cởi hết quần áo của bà xã, “Để chồng em dùng sức mạnh chứng minh thế nào là đàn, ông, đích, thực!”.

Thế là từ phòng ngủ lại vọng ra một cuộc “hội đàm” sâu sắc và ý nghĩa khác.

“Nói xem, anh có phải là đàn ông đích thực hay không?”

“ôi ...”

“Có phải hay không?”

“A...”

“Kêu gì mà kêu, nói xem! Có phải hay không?”

“Ư ư ư ...”

Sau hành vi thú tính, ngài Ninh nhìn vợ đang say ngủ, vươn người bò dậy, ra phòng khách, bắt đầu lục lọi tìm kiếm. Loạt soát một hồi, cuối cùng cũng tìm ra thủ phạm.

Hừ, “Hỏi đáp cặp đôi ăn ý” cái con khi. Đã là vợ chồng rồi còn chơi trò này làm gì?

Anh ngậm ngậm giấu tập giấy xuống gầm ghế bành, tiếp tục lên giường, đi ngủ.

Câu chuyện thứ hai

Vợ chồng nhà họ Trình và vợ chồng nhà họ Ninh

1.

Ngày sinh nhật Trình Lục Dương, Tần Chân mời vợ chồng Bạch Lộ và Ninh Hạo Thần đến nhà ăn lẩu cho vui.

Trong bữa ăn, Trình Lục Dương lúc thì gấp cho vợ miếng chả, lúc lại chan cho vợ muối canh, luôn chân luôn tay cực kỳ bận rộn.

Dưới gầm bàn, Bạch Lộ lén lút đá chân Ninh Hạo Thần, ra hiệu cho anh: Nhìn mà học tập đi, xem chồng người ta “xịn” cỡ nào!

Cơm nước xong xuôi, Trình Lục Dương lại tranh phần rửa bát, đuổi Tần Chân ra phòng khách nghỉ ngơi.

Bạch Lộ lại lén lút nhéo Ninh Hạo Thần một phát, bĩu môi, hàm ý: Nhìn người ta kìa, tự nhìn lại xem mình có bết bát không?

Ninh Hạo Thần sa sầm mặt, cảm giác bị bà xã nhà mình chê cười chẳng dễ chịu chút nào.

Tình hình đó dẫn đến hiện trạng: Khi cả bốn người quây quần quanh ghé bàn trò chuyện, Ninh Hạo Thần âm thầm kèn cựa với Trình Lục Dương.

Trên ti vi đang chiếu cảnh một gã lưu manh chọc ghẹo cô gái xinh đẹp, Bạch Lộ hí hửng hỏi: “Này, các cậu bảo, làm cách nào để tán tỉnh cô gái vừa mới gặp?”.

Ninh Hạo Thần đáp: “Lại gần, thả ví tiền xuống đất, bảo: Bạn gì ơi, ví rơi kìa!”.

Bạch Lộ và Tần Chân nhìn nhau. Chiêu này cổ lỗ sĩ quá rồi.

Trình Lục Dương xiên thêm một miếng táo đỏ bỏ vào miệng, hí hửng bảo: “Lại gần, nằm xuống đất, bảo” Bạn gì ơi, bạn trai rơi kìa!”.

Hai bà vợ vỗ tay, Trình Lục Dương khiêm nhường búng tay cái chách: “Chuẩn không cần chỉnh!”.

Ninh Hạo Thần vụn vỡ.

2.

Ti vi chiếu cảnh gã lưu manh và chàng “hộ hoa sứ giả” đánh nhau. Trước trận đánh, hắn cời phất áo với một vẻ cực kỳ vô liêm sỉ rồi xông trận.

Tần Chân thắc mắc: “Lạ nhỉ, sao trước khi đánh nhau bọn họ lại phải cời áo?”

Ninh Hạo Thần đáp thần tốc bằng một tư duy siêu phàm: “Đánh nhau khó tránh xô xát kịch liệt, chắc chắn sợ hỏng áo”.

Bạch Lộ nói: “Sợ mồ hôi ra làm ướt áo”.

Trình Lục Dương lắc đầu: “Không phải, sự thật chỉ có một: nếu không cời áo mà chỉ cời quần, chắc chắn sẽ khiến người khác thấy có chỗ nào đó sai sai”.

“...”

“...”

“...”

Cả bọn phá ra cười ngặt nghẽo.

3.

Nhân vật nữ chính bắt đầu tập chạy buổi sáng. Trên đường tình cờ gặp nam chính, hai người lập tức liếc mắt đưa tình.

Tần Chân bĩu môi: “Được ngủ nướng thì không chịu ngủ, chạy buổi sáng cái quái gì chứ, ăn no rùng mỡ”.

Bạch Lộ gật đầu tán thành: “Chính xác, chạy sáng có vẻ ngớ ngẩn. Vậy phải làm gì để bớt ngớ ngẩn?”.

Ninh Hạo Thần lườm vợ: “Chuyện đó còn phải tùy người, trai đẹp mà chạy sáng thì còn có cơ hội bỏ mắt, chứ xấu rồi thì có làm gì cũng ngớ ngẩn cả thôi”.

Trình Lục Dương cười bảo: “Các cậu nghĩ nhiều quá, những người cảm thấy cậu ngốc bình thường không dậy sớm vậy đâu”.

Trừ Ninh Hạo Thần, hai người phụ nữ còn lại đều bấm like.

4.

Nhân vật nữ chính và nhân vật nam chính ở bên nhau. Dù nàng nói gì, chàng cũng tin là đúng.

Bạch Lộ âu sầu: “Tại sao người ta lại nói: phụ nữ luôn luôn đúng nhỉ?”.

Ninh Hạo Thần đáp: “Chúng nó nói dối đấy”.

Tần Chân phản đối: “Vớ vẩn, đó là chân lí”.

Trình Lục Dương háng giọng: “Theo giải thích về thuyết tiến hóa của Darwin thì việc này nên hiểu như sau: Trên thế giới có hai loại đàn ông, một loại cho rằng phụ nữ luôn luôn đúng, loại còn lại thì không đồng ý quan điểm trên. Về sau, không người phụ nữ nào chịu cưới loại đàn ông thứ hai nữa, cho nên giống loài này đã tuyệt chủng”.

“...”

“...”

“...”

Phòng khách rơi vào im ắng, Tần Chân ôn lấy Trình Lục Dương hôn chụt một cái, Bạch Lộ mang vẻ mặt “Anh không ỏn, thực sự không ỏn” nhìn ông xã Ninh Hạo Thần. Lòng Ninh Hạo Thần điên cuồng gào thét.

Sau đó, hai người phụ nữ vào bếp bỏ dưa, Ninh Hạo Thần vẫn sa sầm mặt, không thèm để ý đến Trình Lục Dương.

Trình Lục Dương tò mò hỏi: “Ê, cậu có ý kiến với tôi hả?”.

Ninh Hạo Thần trừng mắt, không đáp.

Nghĩ đến việc đây là ông xã của bạn thân nhất của bà xã, tuy quan hệ có hơi lắt léo, nhưng Trình Lục Dương vẫn khách sáo hỏi: “Có thể hỏi tại sao không?”.

Ninh Hạo Thần kiêu ngạo đáp: “Không tại sao cả, đó là sự sắp xếp của số phận”.

Trình Lục Dương trầm ngâm giãy lắt, nhìn vào đôi mắt cao ngạo và vẻ mặt lạnh nhạt của Ninh Hạo Thần, đáp lời bằng vẻ mặt cự kì ‘ngầu’: “Số phận đã nhờ tôi báo lại với anh, ông ta có một sắp xếp mới. Trước khi các bà xã của chúng ta quay lại, phiền anh cất ‘ý kiến’ của anh với tôi đi, kéo bà xã tôi trông thất sẽ buồn. Nếu cô ấy buồn, anh có tin tôi cho anh một đấm không?”.

Về phương diện độc mồm độc miệng, Ninh Hạo Thần thua toàn tập.

Chuyện thứ ba

Những mẫu chuyện về bạn trẻ.

1

Tần Chân mang bầu sau Bạch Lộ năm tháng. Khi đó hai người đã hẹn, nếu cùng sinh con trai sẽ cho chúng kết nghĩa anh em, nếu cùng sinh con gái thì cho chúng kết nghĩa chị em, còn nếu một nam một nữ ... vậy thì cả làng cùng vui.

Sau khi đi siêu âm, Tần Chân trở mắt phát hiện, trong bụng cô không chỉ có một, mà có đến tận hai đứa con!

Sau đó, nhà Bạch Lộ sinh con trai, đặt tên là Ninh Duy, nhà Tần Chân sinh một trai một gái. Anh trai tên là Trình Đồng, em gái tên là Trình Gia.

Ngoại truyện này sẽ tăng tốc, chạy thẳng đến năm tui trẻ con lên năm tuổi.

Các bạn nhỏ năm tuổi rất hoạt bát, nhất là Trình Gia.

Vào lớp mẫu giáo, ngày nào cô bé cũng mặc váy hoa. Vừa tung tang trước mặt mọi người, vừa xinh xắn mềm mại đáng yêu, lại ngọt ngào biết ăn nói nên rất được cô giáo yêu quý.

Thế nhưng cô bé hoạt bát đáng yêu ấy lại là khắc tinh của Ninh Duy và Trình Đồng.

Nguyên nhân là bởi:

Giờ học cắt giấy, cô bé kêu thất thanh bằng giọng trong vắt như pha lê: “Cô ơi, Ninh Duy lén dùng kéo cắt tóc Trương Hiểu Hiểu ạ!”.

Trương Hiểu Hiểu ngo ngoáy đầu lại bắt gặp Ninh Duy đang chìa kéo vào mình, thế là cô bé òa khóc.

Cô giáo cuống quýt chạy tới dỗ bạn này, phê bình bạn kia.

Giờ ngủ trưa ở lớp mẫu giáo, sẽ có lúc Trình Gia đột ngột bật dậy, hét lên với cô trông trẻ đang đứng trước cửa: “Cô Triệu ơi, Trình Đồng và Ninh Duy đang đánh nhau trên giường!”.

Những lần mách tội ấy còn chưa là gì. Đáng sợ nhất là có một lần, người lớn hai nhà dẫn lũ trẻ đi Thanh Đảo du lịch. Do bãi biển không có quần bơi cho trẻ em năm tuổi nên Trình Đồng và Ninh Duy mặc quần lót chạy chơi trên bãi biển.

Sóng biển hết đợt này đến đợt khác xô bờ, ào ạt tấp vào, đánh tụt quần của Ninh Duy, thế là lập tức có tiếng cô bé nào đó cười phá lên: “Ha ha ha, sao mông trước của Ninh Duy lại mọc ra cục thịt thế kia?”.

Ninh Duy cuống cuống che chim nhỏ, đau khổ phẫn nộ gào lên: “Mẹ ơi, mua bịt miệng em ấy lại!”.

Trình Đồng đứng bên cạnh cười ha hả, nào ngờ song biển lại tạt tới, chớp mắt đánh tụt nốt quần của cậu!

Một giây sau, tiếng cười lanh lảnh lại vang lên: “Ha ha ha ha, mẹ ơi, trên mông trước của anh cũng mọc một cục thịt kia!”.

Trình Đồng: “...”

Một ngày sau, cả đoàn du lịch đã biết chuyện về hai cậu bé “mông trước mọc lên một cục thịt”.

Một tuần sau, cả trường mẫu giáo đều biết chuyện về hai cậu bé “mông trước mọc lên một cục thịt”.

Bi thảm hơn, chuyện về hai cậu bé “mông trước mọc lên một cục thịt” này đã theo Trình Đồng và Ninh Duy lên tiểu học, trung học, thậm chí cả đại học.

2.

Tuy Trình Gia là con gái, hồi nhỏ lại hay hót lẻo, nhiều lần khiến hai anh phải ăn mắng, nhưng Ninh Duy và Trình Đồng đều kế thừa phong thái đàn ông của các bố, chưa bao giờ khó chịu với em.

Ba đứa trẻ chơi rất thân, thường xuyên trao đổi những chuyện riêng tư mà các bố mẹ không được biết.

Ví dụ như một đêm nọ, khi Ninh Duy mơ màng đi vệ sinh, bỗng chốc nghe thấy những tiếng động kì lạ vọng ra từ phòng bố mẹ. Cậu tò mò áp tai vào, hé cửa ra.

Cảnh tượng trước mắt khiến cậu hoảng hồn khiếp vía!

Bố đang đè lên người mẹ, rồi không biết tung chiêu gì, khiến mẹ vô cùng đau khổ khóc lóc!

Cậu vừa buồn rầu vừa giận dữ, ưỡnh một tiếng đẩy cửa ra, hét to: “Tại sao bố lại bắt nạt mẹ?”.

Hai người trong phòng im bất.

Ninh Hạo Thần nổi đầy gân xanh, đang hay lại đứt dây đàn, tự dưng ông con nhảy vào phá đám. Còn nữa, đang dở chừng, làm sao dừng được? Dừng sao được bây giờ?

Anh cúi xuống nhìn Ninh oai vệ vẫn đang bắt khuất ngẩng cao đầu, ôm trán đứng dậy, trèm chân phủ kín người.

Bạch Lộ ngược ngáp kéo chăn lên đắp kín mít, ho khan: “Duy Duy nhìn nhầm rồi, bố mẹ đang chơi trò chơi, bố không hề bắt nạt mẹ”.

Ninh Duy nghi hoặc nhìn cô: “Nhưng mẹ đang khóc mà!”.

“Mẹ thua thế thảm quá nên mới vờ khóc để bố con thương thôi!”.

“Nhưng bố đang đè lên mẹ!”

“... Trò chơi này... tên là... xếp hình... Khụ khụ, không đè lên thì không chơi được...”.

Cứ thế này rồi lại thế nọ, giải thích cả buổi cuối cùng cậu nhóc cũng tin. Trước khi ra khỏi phòng, cậu còn tò mò hỏi: “Mẹ ơi, con cùng Trình Gia chơi trò này được không?”.

“...Được” Bạch Lộ đáp, miễn là sau này các con vừa mắt nhau.

“Vậy con có thể cùng Trình Đồng chơi trò này không?”

“...Được” Miễn là Trình Đồng cũng chấp nhận vì con mà xiên vẹo khuynh hướng giới tính của nó.

“Vậy con có thể chơi trò này cùng cả Trình Gia lẫn Trình Đồng không?”

Bạch Lộ hoảng hồn. Tay ba đây! Tay ba cơ đây!

Cô nhìn Ninh Hạo Thần cũng đang luống cuống hết như mình, hắng giọng bảo: “Duy Duy ngoan, về ngủ trước đi. Con còn nhỏ, sau này lớn lên hẳn chơi, nhé!”.

Ninh Duy đi rồi, hai vợ chồng im lặng rất lâu. Cho đến khi ngài Ninh kéo chăn ra, thản nhiên để lộ bộ phận nào đó, vô tội bảo vợ: “Làm sao bây giờ, nó vẫn chưa hết sưng. Hay là, chúng mình chơi tiếp đi?”.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tuyển Tập Những Tháng Ngày Chịu Áp Bức Đắng Cay Của Cậu Chàng Phương Khải

1.

Nghe nói sau khi sinh được hai nhóc con, người mệt nhất không phải là Tần Chân, cũng không phải ngài Trình Lục Dương, mà là chàng trợ lý thư sinh siêu cấp đang yêu vô địch thiên hạ: Phương Khải.

Nếu Tần Chân và Trình Lục Dương đều phải đi làm, vậy ai sẽ đến đón bọn trẻ sau giờ tan học?

Đáp án là: Phương Khải.

Nếu như bọn trẻ đói bụng, trên đường về mẹ nheo đòi ăn, ai sẽ khốn khổ đi mua đồ ăn?

Đáp án là: Phương Khải.

Chuyện gì cũng đến lượt Phương Khải nhúng tay. Rõ ràng chưa vợ chưa con, thế mà kiêm cả cha lẫn mẹ. Đáng thương vô ngần.

Khi dắt hai oắt con đi McDonald's chống đói, em gái Trình Gia cực kì chủ động đề nghị: Cháu muốn đi chọn món!

Thế là Phương Khải cẩn trọng nghe công chúa nhỏ dặn dò, đồng thời lo lắng cô bé quá nhỏ, một mình đi chọn món không được ổn cho lắm, bèn theo Trình Gia đến quầy.

Trình Gia tựa quý cô nhỏ tuổi, vô cùng lễ phép hỏi Phương Khải: "Chú ơi, chú thích ăn ngọt hay ăn mặn?".

Phương Khải hớn hơ đáp: "Chú thích ăn ngọt".

Trình Gia gật đầu, quay sang nghiêm túc nói với nhân viên phục vụ: "Cho em một đôi cánh gà nướng siêu cay".

Phương Khải: "... Sao cháu lại gọi món cay?".

Trình Gia nhoẻn cười: "Cháu cố ý đấy ạ".

Phương Khải khóc ròng.

2.

Ba người ngồi ăn McDonald's trong tiệm, Phương Khải để ý thấy bàn bên có một cô gái xinh đẹp, eo thon chân dài ngực bự, gương mặt nhìn nghiêng đẹp đến mê hồn.

Anh chàng vừa gặm cánh gà siêu cay, vừa liếc mắt sang bàn "hàng xóm".

Trình Đồng nheo mắt, thấy cánh gà của mình đã gặm đến tro xương, nhân lúc Phương Khải bận ngắm mỹ nữ, bèn nhanh như chớp đôi xương trong tay mình lấy cánh gà nguyên vẹn trong hộp của Phương Khải.

Lát sau, Phương Khải lơ đãng cầm xương trong hộp lên gặm. Vừa cắn một miếng đã thấy có gì đó sai sai.

Anh nhẩn nhó nhìn từng từng mẫu xương trên tay, lại nhìn vào cánh gà trong tay Trình Đồng, không vui nói: "Đồng Đồng, đàn ông không cướp miếng ăn của người khác, cháu muốn làm con trai hay làm con gái hả?".

Trình Gia che miệng cười khúc khích.

Trình Đồng làm anh, mặt mũi thanh tú đẹp đẽ, môi hồng răng trắng, ghét nhất bị người ta trêu là con gái. Cậu nổi giận bảo Phương Khải: "Nhưng bố cháu bảo, đàn ông không được bắt nạt phụ nữ, ở nơi công cộng không được nhìn chằm chằm vào phụ nữ, càng không được tít mắt ngắm ngực phụ nữ. Chú Phương, vậy chú có phải đàn ông không?".

Trình Gia ngạc nhiên hỏi: "Chú Phương bắt nạt ai vậy?"

Trình Đồng lớn tiếng trách móc: "Chú ấy cứ mãi nhìn cô ngồi bên cạnh, lại còn chăm chăm ngắm ngực của cô ấy nữa!".

Mỹ nữ ngồi bên lập tức hoảng hốt quay đầu lại, nhìn Phương Khải với vẻ mặt: Mi là kẻ biến thái, rồi ném miếng hamburger ăn dở xuống đĩa, đứng đứng dậy bỏ đi.

Trước khi đi, mỹ nữ để lại cho Phương Khải một câu: "Đồ lưu manh!".

Phương Khải khóc ròng.

3.

Trời càng ngày càng nóng, hai nhóc con được nghỉ hè, thỉnh thoảng đượwc bám đuôi bố đến công ty.

Trình Lục Dương bận việc, bọn trẻ vẽ tranh hoặc chơi trò chơi toong văn phòng, thỉnh thoảng lại được chú Phương Khải giúp làm bài tập.

Một ngày nóng bức nọ, Trình Lục Dương tiện miệng phát biểu: "Phương Khải, chiều nay cậu nghỉ đi, dẫn bọn trẻ đi bể bơi chơi".

Phương Khải hoan hô rầm trời, lập tức hăm hở dắt hai nhóc xuất phát.

Bể bơi người đông như kiến, Phương Khải không dám dẫn hai đứa trẻ sang bể người lớn, đành bị bôm chơi cùng chúng ở bể bơi trẻ em.

Hai đứa nhóc chơi vui quên trời quên đất. Trình Đồng không sợ nước, bơi qua bơi lại, tung hoành ngang dọc khắp bể, còn Trình Gia ôm phao, vừa vui vẻ gọi, vừa đuổi theo anh trai.

Phương Khải bám sát phía sau.

Thi thoảng Trình Đồng lại lặn ngụp, chỉ hơi lơ đãng một chút là đã thấy cậu chàng chỉ thò nửa cái đầu lên mặt nước. Những lúc ấy, Phương Khải lập tức xông tới xách cổ cậu lồi lên.

Bể bơi trẻ em có rất nhiều người lớn đưa con tới, trong đó có cả những bà mẹ trẻ.

Đang bơi, Trình Đồng đột ngột chuyển hướng, trong lúc quay người vô ý đụng phải một tấm lưng trần. Trong lúc hỗn loạn, tứ chi cậu bé khua khoắng loạn xạ, túm chặt lấy dây áo bơi buộc trên cổ của người kia.

Phương Khải thấy cậu bé sắp chìm, vội vàng xông tới đỡ.

Cùng lúc ấy, người mẹ trẻ bị kéo dây áo kia hô lên thất thanh, mảnh áo bơi tuột xuống eo, phần trắng trẻo mềm mại lộ ra giữa thanh thiên bạch nhật.

Vì tiếng tri hô ấy, dân tình trong bán kính mười mét quanh người phụ nữ ấy đều lặng phắc như tờ.

Chị ta vừa kéo áo bơi lên vừa giận dữ quay đầu lại.

Lúc này, Phương Khải theo phản xạ có điều kiện bật thốt lên: "Không phải tôi!".

Anh rất muốn nói, chính Trình Đồng, thằng nhóc con thò lò mũi xanh kia đã gây ra chuyện ngốc nghếch, nhưng thằng oắt khôn lỏi kia đã chuồn ra xa ba mét, lượn lại gần Trình Gia, giương đôi mắt ngây thơ vô tội nhìn tình cảnh trở trêu của Phương Khải.

Phương Khải: "..."

Mặt người mẹ trẻ đỏ bừng, xanh mét rồi chuyển sang tím ngắt. Cuối cùng chị ta giáng cho Phương Khải một bạt tại: Bốp!

Người trong bể bơi xì xào bàn tán, chỉ có mình Phương Khải buồn bã ngược dòng, một mình cô đơn bơi giữa bể.

4.

Vì sự tồn tại của hai đứa nhóc, Trình Lục Dương đặt mua một chiếc giường đệm hơi mềm mại trên mạng, đặt trong văn phòng Phương Khải, dành riêng

cho hai con ngủ trưa.

Phuong Khải oán hận: "Tại sao lại đặt trong văn phòng tôi?"

Tổng giám đốc đại nhân vô cùng thần nhiên đáp: "Món đồ thiếu trang nhã đó sao có thể đặt trong văn phòng tôi? Tồn hại thanh danh của tôi. Không hợp!"

Phuong Khải không nhịn nổi lâu bâu: "Vậy để chỗ tôi thì hợp chắc?"

Tổng giám đốc đại nhân liếc mắt nhìn chiếc quần âu dài lưng của Phuong Khải, "Không những hợp, mà cậu với nó còn đúng là trời sinh một đôi, phải để chỗ cậu để dễ bề tương thân tương ái chứ, không uổng công người thiết kế giường nệm hơi phải hao tâm tốn sức".

Phuong Khải lặng lẽ chửi thề. Anh sai rồi, ngàn sai vạn sai rồi. Tuyệt đối không nên tranh cãi với ông chủ!

Sau khi chiếc giường nệm bom hơi kia chiếm cứ một nửa văn phòng Phuong Khải, chúng mang đến cho anh một đại ngộ, đó là trưa nào cũng được nghỉ thêm giờ để dỗ hai nhóc con đi ngủ.

Để tránh việc hai đứa làm loạn, anh cố ý nằm giữa, rồi lăn ra ngủ ngon lành giữa giường nệm ấm êm, văn phòng yên tĩnh.

Nhân lúc anh không phòng vệ, hai đứa oắt con lên lút bò dậy, chụm đầu bàn luận thế nọ thế kia một hồi, cuối cùng đưa ra kết luận.

Chúng táy máy tay chân lục lọi máy tính, tài liệu, cốc trà, bồn hoa... trưng dụng tất cả những món đồ có thể di chuyển trong văn phòng.

Mười phút sau, Phuong Khải đã nằm giữa một đồng đồ lung tung bát nháo. Anh chàng vẫn ngủ rất say, lại còn khe khẽ ngáy, hoàn toàn không phát hiện ra "sự lạ".

Hai đứa ranh con mở cửa văn phòng, lén lút chuồn đi mất.

Hai giờ đứng, đã đến lúc làm việc. Kế toán Trương ở phòng tài vụ, người Phuong Khải thăm mền từ lâu đến văn phòng anh, kinh hoàng phát hiện chàng trợ lý đẹp trai đang nằm giữa đồng hoang tàn.

Trên người anh đắp rất nhiều tài liệu, tứ chi duỗi thẳng, nào thì bồn hoa, máy tính, cốc trà, chuột, bàn phím đều nằm bên cạnh.

Kế toán Trương ngăn người gõ cửa, khẽ gọi: "Trợ lý Phuong..."

Phuong Khải dụi mắt, mơ màng tỉnh lại. Thấy nữ thần đứng ngay trước mặt, anh bèn mỉm cười, trả lời theo phản xạ có điều kiện: "Cô Trương đấy à?"

Nữ thần nuốt nước bọt: "Có lẽ... lát nữa tôi hẵng đến thì hơn!"

Phuong Khải ngái ngủ ngồi dậy: "Ồ kìa? Cô Trương?"

Cùng với động tác ngồi dậy của anh, tài liệu là tả rơi xuống đầy mặt đất. Phuong Khải chết đứng. Lúc này mới phát hiện... anh đang nằm giữa một đồng đồ đặc, giữa hai chân là chậu cây xương rồng. Giờ phút này, cây xương rồng ấy đang hiên ngang dựng thẳng giữa hai chân.

Chết tiệt, hai đứa ranh con!

Hình tượng của anh...

Tan nát rồi. Hu hu hu.

5.

Sau một khoảng thời gian rất dài làm bảo mẫu, lòng kiên nhẫn và độ dày da mặt của Phuong Khải được tôi luyện đến cảnh giới cực cao, cuối cùng đã có thể ngang nhiên tiếp nhận những thảm họa mà hai đứa nhóc trời đánh kia rước tới.

Người hùng chân chính không bao giờ sợ hãi cuộc đời thâm hiểm!

Anh đã đứng lên ngoan cường trong cơn lạng, kiên định chống lại mọi sóng gió, gian lao, thử thách.

Vừa trông chừng hai đứa trẻ, tuổi anh vừa lớn thêm. Từ đấy lòng, anh nảy sinh một cảm giác vui vẻ và niềm an ủi từ hai đứa.

Ôi, anh lại kiên cường chống chọi thêm một năm nữa rồi!

Anh nhìn hai đứa trẻ nhập nhèm mở mắt dậy trên chiếc giường nệm bom hơi, rồi chí chóc nghịch ngợm một hồi, không nén nổi nụ cười vui vẻ.

Cũng chính lúc này, nụ cười ấy bị nữ thần họ Trương nấp sau cánh cửa nhìn thấy.

Cô bỗng ngáy ngừn, bàn tay toan đưa lên gõ buông xuống.

Trước giờ Phương Khải luôn bận rộn, không bao giờ qua quýt, làm gì cũng nghiêm túc cẩn thận. Nhưng lúc này, anh im lặng ngồi sau bàn làm việc, nhìn hai nhóc con chơi, lộ ra nụ cười ấm áp. Ánh nắng xuyên qua ô cửa kính sau lưng, dát lên mình anh một lớp vàng lấp lánh mệnh mang.

Cô bỗng mỉm cười, giấu tài liệu ra sau lưng, gõ cửa.

Khi Phương Khải ngẩng đầu lên, cô mỉm cười hỏi: “Trợ lý Phương, có muốn cùng uống ly cà phê không?”.

Nếu không đi qua mưa bão, làm sao thấy được cầu vồng. Không ai tự dung được người đẹp yêu thương cả!

Ngoại truyện “vô lý” xin được kết thúc!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Độc Miệng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.